İMÂM NEVEVÎ

Riyâzü's Sâlihîn

PEYGAMBERİMİZDEN HAYAT ÖLÇÜLERİ

رياض الصالحين

Prof. Dr. M. Yaşar KANDEMİR
Prof. Dr. İsmail Lütfi ÇAKAN
Prof. Dr. Raşit KÜÇÜK

4

1

ERKAM YAYINLARI

76- باب احتمال الأذى

SIKINTILARA KATLANMAK

Âyetler

الَّذِينَ يُنفِقُونَ فِي السَّرَّاء وَالضَّرَّاء وَالْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ [134]

1. “Öfkelerini yenerler, insanları bağışlarlar. Allah iyilik edenleri sever.”

Âl-i İmrân sûresi (3), 134

Bu âyet-i kerîme, 2-3 bahis önceki “Güzel Ahlâk” ile “Yumuşak Huyluluk, Kolaylık ve Teennî” konularında kısaca açıklanmıştı. Öfkesini yutmak aynı zamanda insanlardan gelen sıkıntılara katlanmak anlamı taşıdığı için, Nevevî merhum bu geniş mânalı âyet-i kerîmeyi buraya tekrar almıştır.

İnsan dünyada tek başına yaşayamaz. Hayatını diğer insanlarla beraber sürdürmek zorundadır. Böyle olunca da anlayışsız bazı kimselerle karşılaşmak, onlar tarafından rahatsız edilip incitilmek tabiidir. İşte o zaman insanın içinden kabarıp gelen öfkeyi tutması, mümkünse onu büsbütün yutması ve hatta yapabiliyorsa kalbindeki öfke izlerini silip atması onun iyi bir müslüman olduğunu gösterir. Bu zor davranışın mükâfatı Allah’ın sevgi ve takdirini kazanmaktır. Böyle bir ödülü alabilmek için, öfkesine hâkim olmak bir yana, insan, canını bile seve seve vermelidir.

وَلَمَن صَبَرَ وَغَفَرَ إِنَّ ذَلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ [43]

2. “Kim sabredip bağışlarsa, bu ancak büyüklerin yapabileceği değerli bir davranıştır.”

Şûrâ sûresi (42), 43

Bu âyet-i kerîme de daha önceki bahislerde birkaç defa geçmiştir. İnsan kendi şahsiyetine büyük değer verir. Onurunun kırılmasına göz yummaz. Kendisini aşağılayan davranışlara karşılık vermek ister. Ama bu sırada ölçüyü kaçırdığı, gururunu inciten kimseye fazlasıyla karşılık verdiği olur. Böylece, belki de farkına varmadan muhâtabına haksızlık eder.

Yapılan fenalığa karşılık vermek kolay bir iştir. Bunu herkes yapabilir. Nitekim etrafımızdakilerin öyle yaptığını görüp durmaktayız. Can düşmanımız olan nefis, fazilete erişmemize, Cenâb-ı Hakk'ın takdir ettiği iyi kimseler safına geçmemize devamlı surette engel olmaktadır. Fakat nefsine söz geçiren büyük ruhlu insanlar bu engeli aşan yüksek şahsiyetlerdir. Onlar kendilerine yapılan kötülüklere mertçe direnirler, kötülüğe karşılık vermezler; vermeye kalksalar bile haddi aşmazlar. Kendilerine fena davranan insanları çoğu zaman affederler. Ne güzel söylemişler:

Kötülüğe kötülük her kişinin kârıdır

Kötülüğe iyilik er kişinin kârıdır

Hadis

649- وعن أَبي هريرة رضي اللَّه عنه أَن رجلاً قال : يا رسول اللَّهِ إنَّ لي قَرَابَةً أَصِلُهم وَيَقطَعوني ، وَأُحسِنُ إليهم ويُسِيئُونَ إليَّ ، وأَحلُمُ عَنهم ويجهلُونَ عَلَيَّ ، فقال : « لَئِن كُنتَ كَمَا قُلتَ فَكَأَنَّمَا تُسِفُّهم الملَّ ولا يزَالُ معكَ من اللَّه تعالى ظَهيرٌ عَلَيهم ما دُمْتَ عَلى ذلك » رواه مسلم . وقد سَبَقَ شَرْحُه في « باب صلة الأرحام » .

649. Ebû Hüreyre radıyallahu anh'den rivayet edildiğine göre bir adam:

- Yâ Resûlallah! Benim akrabam var. Ben kendilerini ziyaret ediyorum, onlar bana gelip gitmiyorlar. Ben onlara iyilik ediyorum, onlar bana kötülük ediyorlar. Ben onlara anlayışlı davranıyorum, onlarsa bana kaba davranıyorlar, dedi.

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

- "Eğer dediğin gibi isen, onlara sıcak kül yutturmuş oluyorsun. Sen böyle davrandıkça, Allah'ın yardımı seninle beraberdir."

Müslim, Birr 22

Açıklamalar

Akrabalarla ilgiyi kesmenin insana yakışmayan bir davranış olduğunu Resûl-i Ekrem Efendimiz bir teşbihle anlatmaktadır. "Ana Babaya İyilik ve

Akrabayı Görüp Gözetmek” bahsinde 320 numara ile açıklanmış olan bu hadiste, akrabasını unutup onlarla ilgiyi kesenler sıcak kül yiyen kimseye benzetilmektedir.

Kül yiyen kimse çok geçmeden korkunç bir ıstırap çekmeye başlar. Midesi yanar, bağırsakları kavrulur, aşırı derecede susuzluk duyar. Ne kadar su içerse içsin harareti bir türlü sönmez.

Akrabasına kötü davranan, onlarla görüşüp konuşmayan kimseler, yaptıkları bu insanlık dışı davranışlardan dolayı bir müddet sonra pişman olup elem ve ıstırap çekerken, onların kabalıklarına katlanan, kötülüklerine iyilikle karşılık veren akrabaları ise, insanca davranmanın derin huzurunu tadarlar. Bu konudaki dinî buyruklara uymanın mânevî zevkini yaşarlar. Onların bu asil davranışı kadir bilmez akrabalarını daha fazla ezer, yerin dibine geçirir.

Akrabasıyla ilgisini kesenlere sıcak kül yedirmek teşbihini, onların yüzüne sıcak kül serpmek, yüzlerini kül rengine boyamak, böylece kendilerini mahcup ve perişan etmek şeklinde de anlamak mümkündür.

Gelmeyen akrabasına giden, onların kabalıklarına tahammül eden, maddî ve mânevî yardımlarıyla onları görüp gözeten kimsenin yaptığı bu iyilik ve ikramlar, Cenâb-ı Hakk’ın rızâsını kazanmaya vesile olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Akrabalar gelmese bile onlara gitmeli ve kendileriyle ilgiyi kesmemelidir.

2. Akrabalarla ilgiyi büsbütün kesmek, bu konudaki Peygamber buyruklarını dikkate almamak, dolayısıyla Cenâb-ı Hakk’ı gücendirmek demektir.

77- باب الغضب إذا انتهكت حرمات الشرع والانتصار لدين الله تعالى

DİN İÇİN ÖFKELENMEK

DİNİN YASAKLARI ÇİĞNENDİĞİ ZAMAN ÖFKELENMEK VE ALLAH’IN DİNİNE YARDIM ETMEK

Âyetler

ذَلِكَ وَمَن يُعَظِّمْ حُرُمَاتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَّهُ عِندَ رَبِّهِ وَأُحِلَّتْ لَكُمُ الْأَنْعَامُ إِلَّا مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ [30]

1. "Kim Allah'ın emir ve yasaklarına saygı gösterirse, bu Rabbinin katında kendisi için daha iyidir."

Hac sûresi (22), 30

İnsanlar Allah Teâlâ'ya kulluk etmek için yaratıldıklarını hiçbir zaman unutmamalı, bu sebeple de O'nun emir ve yasaklarına uymaya gayret göstermelidir. Bunu yaptıkları takdirde hem kendi iç dünyaları hem de içinde yaşadıkları dünya daha huzurlu olacaktır. Çünkü bütün ilâhî buyruklar yani emirler ve yasaklar, insanların sadece âhirette değil, aynı zamanda dünya hayatında da mutlu olmaları için verilmiştir. Ayrıca âhirette iyi kul olmanın mükâfatını göreceklerdir.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ [7]

2. "Eğer siz Allah'ın dinine yardım ederseniz, O da size yardım eder, ayaklarınızı kaydırmaz."

Muhammed sûresi (47), 7

Âyet-i kerîmede, siz Allah'a yardım ederseniz, Allah da size yardım eder, buyurulmaktadır. Şüphesiz Allah Teâlâ'nın kimsenin yardımına ihtiyacı yoktur. Kullarına yardım eden O'dur. Şu halde Allah'a yardım etmek sözü mecâzîdir.

Allah'a yardım demek, O'nun emrini tutmak, dininin öğrenilmesi ve yayılması için çaba sarfetmek ve bu maksatla Resûlü'ne yardımcı olmak demektir. Cenâb-ı Hak herkese, dilediğini yapabilmesi için irade vermiştir. İnsan, iradesini Allah'ın emirlerini yapma ve yasaklarından uzak durma, böylece O'nun rızâsını elde etme yönünde kullanır, dinine hizmet etmeye karar verirse, Allah da ona yardımcı olur. Hedefinin önündeki bütün engelleri kaldırır. Gönlündeki korkuyu çıkarır. Dayanma, direnme ve zafere ulaşma gücü ve imkânı lutfeder.

Bu âyeti yine mecâzî anlamda olmak üzere farklı yorumlamak isteyenler de vardır. Buna göre âyetin mânası, eğer siz Allah'ın koyduğu kanunlara

uygun olarak çalışıp ziraat yapar, yeryüzünü ekip biçerseniz, Allah da sizin emeğinizi boşa çıkarmaz, çalışmanızın karşılığını vererek size yardım eder, demektir.

Hadisler

650- وعن أبي مسعود عقبة بن عمرو البدريِّ رضي اللّه عنه قال : جَاءَ رَجُلٌ إلى النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقال : إنِّي لأتَأَخَّر عَن صَلاةِ الصُّبْحِ مِن أجْلِ فلانٍ مِما يُطِيل بِنَا ، فمَا رأيتِ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم غَضِبَ في موعِظَةٍ قَطُّ أشدَّ ممَّا غَضِبَ يَومئذٍ ، فقال : يَا أَيهَا النَّاس : إنَّ مِنكم مُنَفِّرين . فأَيُّكُمْ أَمَّ النَّاسَ فَليُوجِز ، فإنَّ مِنْ ورائِهِ الكَبيرَ والصَّغيرَ وذا الحَاجَةِ » متفق عليه.

650. Ebû Mes'ûd Ukbe İbni Amr el-Bedrî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Bir adam Peygamber *aleyhisselâm*'a gelerek:

- Filanca bize namaz kıldırırken o kadar uzatıyor ki, bu yüzden bazan sabah namazına gelemiyorum, dedi.

Ben Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'i hiçbir konuşmasında o günkü kadar öfkeli görmedim. Şöyle buyurdu:

- "İnsanlar! İçinizde nefret ettiren kimseler var! Kim imamlık yaparsa, namazı kısa kıldırsın; zira arkasındaki cemaatin içinde yaşlısı var, çocuğu var, iş güç sahibi olanı var."

Buhârî, İlim, 28, Ezân 61-63, Edeb 75, Ahkâm 13; Müslim, Salât 182-185. Ayrıca bk. İbni Mâce, İkâme 48

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'in en önemli görevi insanları dine dâvet etmek, onların iyi birer müslüman olmasına yardımcı olmaktı. Onları dinden soğutmamak, bıktırmamak için büyük gayret sarfederdi. Bu sebeple dinî

konularda her zaman konuşmaz, sahâbîlerin dinlemeye iyice istekli oldukları zamanı kollardı.

Dini öğretip benimsetme konusunda böylesine titiz olduğu için müslümanları dinden soğutan tutum ve tavırları şiddetle kınardı. Bir sahâbî Resûlullah'ın huzuruna gelerek mahalle imamlarının uzun sûreler okuması sebebiyle bazan namaza geç geldiğini veya gelemediğini söyleyince, Peygamber *aleyhisselâm* buna pek öfkelendi ve hemen sahâbîleri topladı. Namazı gereğinden fazla uzatarak insanları dinden soğutmamalarını sıkı sıkı tenbih etti. Yalnız başına namaz kıldıkları zaman, istedikleri kadar uzun kılabileceklerini söyledi.

Sabah namazında uzun bir sûre okuduğu için Resûlullah Efendimiz'e şikâyet edilen sahâbînin kim olduğu kesin olarak bilinmemektedir. Bunun bilinememesinde Kâinâtın Efendisi'nin tâkip ettiği irşad usûlünün tesiri vardır. Resûlullah Efendimiz, yanlış iş tutan bir sahâbîyi diğerlerinin yanında utandırmak istemezdi. Kusurlu kimsenin adını söylemek yerine genelleme yaparak konuşurdu. Nitekim bu defa da öyle yapmış, *"İçinizde nefret ettiren kimseler var!"* buyurarak hiç kimseyi doğrudan muhâtap almamıştı.

Bir başka seferinde Muâz İbni Cebel kendi mahallesinde yatsı namazı kıldırırken uzun bir sûre okudu. Buna dayanamayan bir sahâbî namazı bozdu, sonra da yalnız başına kılıp gitti. Bu durum kendisine haber verilince, Muâz o zât hakkında hoş olmayan bir şey söyledi. O sahâbî de Muâz İbni Cebel'i Resûlullah Efendimiz'e şikâyet etti. Çok sevdiği bir sahâbîsinin müslümanları ibadetten soğutan tavrına üzülen Resûl-i Kibriyâ Efendimiz, her zaman yaptığının aksine Muâz'ı karşısına alarak ona üç defa:

- *Sen fitneci misin, Muâz!* diye çıkıştı; arkasında yaşlı, zayıf, iş-güç sahibi kimselerin bulunacağını dikkate alarak namazı kısa sûrelerle kıldırmasını tavsiye etti (Buhârî, Ezân 63).

Resûlullah Efendimiz namaz kıldırırken ağlayan bir çocuk sesi duyduğu zaman, annesinin câmide namaz kıldığını ve yavrusunun ağlamasından dolayı huzursuz olacağını düşünerek namazı çabucak kıldırırdı (Buhârî, Ezân 65).

Aşere-i mübeşşere'den Zübeyr İbni Avvâm'ın namazı gereğinden fazla uzatmama, cemaati bıktırıp usandırmama konusunda pek hikmetli bir sözü vardır. Hz. Zübeyr namazı genellikle kısa kıldırırmış. Ona:

- Siz Hz. Peygamber'in ashâbı olduğunuz halde namazı başkalarından daha kısa sûreler okuyarak kıldırıyorsunuz. Niçin böyle yapıyorsunuz? diye sormuşlar.

Hz. Zübeyr şu cevabı vermiş:

- Biz şu vesveseci şeytandan daha çabuk davranıyoruz.

Bugün imamlarımızın namazı gereğinden fazla uzattıkları söylenemez. Buna karşılık cuma hutbeleri, maalesef gereğinden fazla uzatılmakta, bu sebeple de vesveseci şeytana fırsat verilmektedir. Peygamber Efendimiz'in namazlarının hutbelerinden daha uzun olduğu bilindiğine göre, bu yanlış uygulama önlenmelidir.

Resûlullah Efendimiz'in şahsına karşı yapılan kabalıkları hoşgörüp bunları anlayışla karşıladığının pek çok misali vardır. Fakat insanları dinden, câmiden, cemaatten uzaklaştıracak bir iş yapanlara hiç müsamaha göstermemiş, hatta bu yanlış tutumlarından dolayı onlara kızıp öfkelenmiştir. Öfkenin meşrû olduğu konulardan biri de, insanları dinden soğutacak hatalı davranışlardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Başkalarına namaz kıldıran kimse, arkasındaki cemaatin durumunu düşünerek namazı gereğinden fazla uzatmamalıdır.

2. Yalnız başına namaz kılan veya uzun sûreler okunarak namaz kılınmasını isteyen bir cemaate imam olan kimse, namazı istediği kadar uzatabilir.

3. Namazı gereğinden fazla uzatarak cemaati kaçıran veya dinin genel siyasetine aykırı davranan kimseler, bir üst merci tarafından uyarılıp ikaz edilmelidir.

4. Öfkelenmek kötü bir davranış olduğu halde, dinî bir sebeple meşrûluk kazanabilir.

5. İnsanlara zarar veren bir davranış, şikâyet yoluyla da olsa önlenmelidir.

651- وعن عائشة رضي اللَّه عنها قالت : قدِمَ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنْ سفَرٍ ، وقَد سَتَرْتُ سَهْوةً لي بقِرامٍ فيهِ تَمَاثيلُ ، فَلمَّا رآهُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم هتكَهُ وتَلَوَّنَ وجهُهُ وقال : « يَا عائِشَةُ : أَشَدُّ النَّاسِ عَذَاباً عِند اللَّهِ يوم القيامةِ الَّذينَ يُضاهُونَ بِخَلقِ اللَّهِ » متفق عليه .

« السَّهْوَةُ » : كالصُّفَّة تكُونُ بين يدي البيت ... و « القِرام » بكسر القاف : ستر رقيق، و « هتكه » : أفسد الصورة التي فيه .

651. Âişe *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Evimin sofasını üzerinde resimler bulunan bir perde ile ayırdığım gün Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bir seferden dönmüştü. Resimli örtüyü görünce yüzü renkten renge girdi ve onu çekip kopardı. Sonra da bana şunları söyledi:

- “Âişe! Kıyamette insanların en şiddetli azâb görenleri, yaptıklarını Allah’ın yarattığına benzetenlerdir.”

Buhârî, Libâs 91; Müslim, Libâs 91-92. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Libâs 45; Nesâî, Zînet 111

Açıklamalar

Canlı varlıkların resmini yapmanın yasak edildiği konusunda 1682 numara ile bu hadis tekrar gelecektir. Resim yasağı hakkında geniş bilgi orada verilecektir. Hadisimiz burada, din için öfkelenme açısından ele alınacaktır.

Bununla beraber şu kadarını söyleyelim ki, insanların ilâh diye tapındıkları şeylerin resimlerini yapmak ve bu resimleri duvara asmak kesinlikle yasak edilmiştir. Zira İslâmiyet’te şirk yani Allah’a ortak koşmak en büyük günahtır. Dinimizde bundan daha ağır suç yoktur. İşte bu sebeple

Allah Teâlâ'ya gösterilmesi gereken en üstün saygıya gölge düşürecek şeylere değer vermek ve onları önemsemek doğru bulunmamıştır.

İslâmiyet geldiği tarihte insanlar puta tapmakta idi. Âişe annemizin üzerinde canlı resmi bulunan örtüyü astığı gün, Allah'ın Resûlü puta tapanlarla yaptığı bir savaştan ayağının tozuyla dönmekteydi. Sofaya asılan perdenin üzerindeki resimler kuş resmi veya kanatlı at resmi gibi (Nesâî, Zînet 111) mâsum resimler bile olsa, o gün için birtakım insanlara putları hatırlatıyordu. Tevhid inancına gölge düşüren hiçbir şeye Resûlullah Efendimiz'in tahammülü yoktu. Dinin en önemli prensibinin zedelenmesine dayanamazdı. Vefat eden sevgili eşi Hz. Hatice'den sonra en çok sevdiği hanımı Hz. Âişe olduğu halde, bu konudaki müsamahasız tavrını ona karşı bile ortaya koymaktan çekinmemişti.

Diğer rivayetlerden öğrendiğimize göre Hz. Âişe resimli perdeyi Hz. Peygamber'i memnun etmek için yapmıştı. Belki de bu sebeple ondan "Ne iyi etmişsin" demesini bekliyordu. Yaptığı işin yanlış olduğunu anlayınca perdeyi kesip yastık yaptı. Böylece perdedeki resimler saygı duyulma özelliğini yitirdiği için Resûl-i Ekrem buna bir şey demedi.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsanlarda tapınma duygusu uyandıran resim ve fotoğrafların saygı duyulacak şekilde asılması yasaklanmıştır. Resimli malzemeler böyle bir saygı uyandırmayacak şekillerde kullanılabilir.

2. Dinin yasaklarının çiğnenmesine öfkelenmek sakıncalı değildir. Böyle yanlışlar, gerektiğinde fiilî müdâhale ile de düzeltilebilir.

3. İnsanları tek Allah inancından uzaklaştıran şeyleri bu maksatla kasten yapanlar, kıyamette en şiddetli azâba uğrayacaklardır.

652- وعنها أَنَّ قريشاً أَهَمَّهُم شَأْنُ المرأةِ المَخزُومِية التي سَرقَت فقالوا : من يُكلِّمُ فيها رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ؟ فقالوا : مَن يجتَرِيءُ عليهِ إلا أُسامةُ بنُ زيدٍ حِبُّ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ؟ فَكَلَّمهُ أُسامةُ ، فقالِ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «

أَتَشفعُ في حدٍّ مِن حُدُودِ اللّهِ تعالى ؟ ، » ثم قامَ فَاخْتَطَبَ ثم قال : « إنما أَهْلَكَ من قبلكُم أَنَّهُم كانُوا إذَا سرقَ فِيهم الشَّرِيفُ تَركُوهُ ، وإذا سرق فِيهمِ الضَّعِيفُ أَقامُوا علَيهِ الحدَّ، وايْمُ اللّه ، لو أَنَّ فاطمَةَ بنت محمدٍ سرقَتْ لقَطَعْتُ يَدهَا » متفقٌ عليه .

652. Yine Hz. Âişe'den rivayet edildiğine göre, Mahzûm kabilesinden hırsızlık yapan bir kadının durumu Kureyşlileri pek üzmüştü. Bunun üzerine:

- Bu konuyu Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile kim görüşebilir? diye kendi aralarında konuştular. Bazıları:

- Buna Resûlullah'ın sevgilisi Üsâme İbni Zeyd'den başka kimse cesaret edemez, dediler.

Üsâme de onların istekleri doğrultusunda Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ile konuştu.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* Üsâme'ye:

- "Allah'ın koyduğu cezalardan birinin uygulanmaması için aracılık mı yapıyorsun?" buyurduktan sonra kalkıp bir konuşma yaptı ve şunları söyledi:

"Sizden önceki milletlerin yok olmasına sebep, içlerinden soylu biri hırsızlık yapınca ona dokunmayıp, zayıf ve kimsesiz biri hırsızlık yapınca ona cezasını vermeleriydi. Allah'a yemin ederim ki, Muhammed'in kızı Fâtıma hırsızlık yapsaydı, onun da elini keserdim."

Buhârî, Enbiyâ 54, Megâzî 53, Hudûd 11, 12; Müslim, Hudûd 8, 9. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Hudûd 4; Tirmizî, Hudûd 6; Nesâî, Sârık 6; İbni Mâce, Hudûd 6

Açıklamalar

Hadîs-i şerîfin diğer rivayetlerinden öğrendiğimize göre, Kureyş kabilesinin bir kolu olan Mahzûm kabilesinden Fâtıma binti Esved adlı kadının gerdanlık çalması olayı Mekke fethi sırasında cereyan etti. Mahzûmlular bu olayı bir şeref meselesi yaptılar. Kabilelerinden bir kadının

hırsızlık dolayısıyla elinin kesilecek olması onların ağırına gitti. Acaba bunun bir af yolu veya diyet ödeyerek kurtulma imkânı yok muydu? Olsa bile böyle bir teklifi Resûlullah'a arzetmeye kim cesaret edebilirdi!

Peygamber Efendimiz'in âzatlı kölesi Zeyd İbni Hârise'nin oğlu Üsâme'yi hatırladılar. Üsâme Resûlullah'ın kucağında büyümüş ve onun derin sevgisini kazanmış biriydi. Resûl-i Ekrem onu kucağına alıp *"Allahım ben onu seviyorum, sen de sev onu"* diye dua ettiği için kendisine "Resûlullah'ın Sevgilisi" derlerdi. Üsâme'nin bazı konularda şefaatçilik yaptığı, Peygamber *aleyhisselâm*'ın da onu kırmadığı biliniyordu. Hemen Üsâme'ye gidip durumu anlattılar. Bu önemli meselede şefaatçi olmasını istediler. O da kalkıp Efendimiz'e gitti ve hırsızlık yapan Fâtıma adlı kadının affedilmesini istedi. Halbuki böyle olaylar devlet reisine veya onun valisine iletildikten sonra suçlunun affedilmesi artık söz konusu olamazdı. Zira **Allah'a ait bir hakkı affetmeye devlet reisinin bile yetkisi yoktu**. Üsâme böyle önemli bir konuda nasıl aracılık yapardı?

Resûlullah Efendimiz Üsâme'nin teklifine pek üzüldü. Mübârek yüzü renkten renge girmeye başladı. İşte o zaman Üsâme yaptığı hatayı anladı ve:

- Yâ Resûlallah! Allah'dan beni bağışlamasını dile, diye yalvardı.

Akşam olunca Peygamber *aleyhisselâm* müslümanlara bir konuşma yaptı. Allah'ın koyduğu kanunu değiştirmeye kimsenin yetkisi olmadığını, bu konuda kimseye özel muâmele yapılamayacağını belirtti ve sözlerini bitirirken, bu işi Mahzûmlu Fâtıma değil, kendi kızı Fâtıma da yapmış olsa, onun da elini keseceğini söyledi. Daha sonra kadının eli kesildi.

Eli kesilen bu kadının ödünç aldığı bazı eşyaları daha sonra vermemek gibi bir âdeti olduğu söylenmektedir. Çaldığı eşyanın kadifeye sarılı bir gerdanlık olduğu, bu kadifenin Resûlullah'ın evinden çalındığı da rivayet edilmektedir. Hz. Âişe daha sonra bu kadının günahına tövbe edip iyi bir müslüman olduğunu, evlenip yuva kurduğunu, Resûlullah'a bir şey sormaya geldiği zaman ona aracılık ettiğini anlatırdı.

Hadîs-i şerîf 1773 numara ile tekrar gelecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah'ın koyduğu yasaklar çiğnendikten ve konu devlet reisine intikal ettikten sonra, suçun affedilmesi için aracılık yapılamaz.

2. Hırsızlık cezasının uygulanmasında kadın erkek ayırımı yoktur.

3. Ceza verirken zengin fakir ayırımı yapmak, bir milletin helâkine yol açan büyük bir haksızlıktır.

4. Eski milletlerin başına gelen felâketlerden ibret alınmalıdır.

5. Dinin suç saydığı işleri yapanlara kızmak câizdir.

653- وعن أنس رضي اللّٰه عنه أن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَأى نُخامَةً في القِبلةِ . فشقَّ ذلكَ عَلَيهِ حتَّى رُؤِي في وجهِهِ ، فَقَامَ فَحَكَّهُ بيَدِهِ فقال : « إن أحَدكم إذا قَامَ في صَلاَتِه فَإنَّهُ يُنَاجِي ربَّه ، وإنَّ ربَّهُ بَينَهُ وبَينَ القِبْلَةِ ، فلا يَبْزُقَنَّ أَحدُكُم قِبلَ القِبْلَةِ ، ولكِن عَنْ يَسَارِهِ أوْ تحْتَ قدَمِهِ » ثُمَّ أخَذَ طرفَ رِدائِهِ فَبصقَ فِيهِ ، ثُمَّ ردَّ بَعْضَهُ على بعْضٍ فقال : « أو يَفْعَلُ هكذا» متفقٌ عليه .

والأمرُ بالبُصاقِ عنْ يسَارِهِ أو تحتَ قَدمِهِ هُوَ فيما إذا كانَ في غَيْرِ المَسجِدِ ، فَأَمَّا في المسجِدِ فَلا يَبصُقْ إلاَّ في ثوبِهِ .

653. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Mescid'in kıble duvarında bir tükürük gördü. Buna pek üzüldüğü yüzünden belli oldu. Hemen kalkıp onu eline aldığı bir çakıl taşıyla kazıdı. Sonra da şunları söyledi:

"İnsan namaza durduğu zaman Rabbine yönelmiş olur. Rabbi ise kendisiyle kıble arasındadır. O halde hiçbiriniz kıbleye karşı tükürmesin. Mecbur kalınca (cami dışında iken) sol tarafına veya ayağının altına tükürsün." Sonra cübbesinin bir ucunu tuttu, içine tükürüp kumaşı katladı **"Veya böyle yapsın"** buyurdu.

Buhârî, Salât 34-36, 39, Ezân 94, el-Amel fi's-salât 12, Edeb 75; Müslim, Mesâcid 50-53, Zühd 74. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 22; Nesâî, Mesâcid, 32, 35; İbni Mâce, Mesâcid 10, İkâme 61

Açıklamalar

Asr-ı saâdet'te mescitlerde bugünkü gibi halı, kilim veya hasır cinsinden bir yaygı yoktu. Kum ve toprak üzerinde namaz kılınırdı. Mescid-i Nebevî'nin üzeri hurma dallarıyla örtülü olduğu için yağmurlu günlerde orada namaz kılanların alnı çamura bulanırdı. Bir de içinde bulundukları hayat şartları sebebiyle o günkü insanların temizlik anlayışı farklıydı. Özellikle çölde yaşayanlar medeniyetten uzaktı. Bu sebeple herhangi bir kötü niyeti olmadan mescide tükürenler oluyordu.

Bu olayın geçtiği gün Resûlullah Efendimiz mescidde namaz kıldırıyordu. Kıble duvarında tükürük görünce pek üzüldü. Tükürük namaz kılınmasına engel değildi ama, mescide ve üstelik kıble duvarına tükürülmesi saygısızlıktı. O güzelim yüzü renkten renge girdi. Şahsına karşı yapılan kabalıkları birçok defa sineye çekmesine rağmen Allah'ın evi demek olan mescidlere karşı yapılan bu kabalığı bağışlamadı. Bir rivayete göre daha namazdayken ilerleyerek, bir başka rivayete göre ise, namazdan sonra eline bir çakıl taşı alarak tükürüğü kazıdı.

Peygamber Efendimiz'in derin üzüntüsünü gören ensardan bir hanımın tükürüğü hemen kazıyıp temizlediği, sonra tükürüğün değdiği yere güzel koku sürdüğü, bunu gören Resûl-i Kibriyâ'nın *"Şimdi ne güzel oldu"* buyurarak memnuniyetini belirttiği de rivayet edilmektedir (Nesâî, Mesâcid 35). O sahâbî hanımın tükürülen yeri temizleyip oraya güzel koku sürmesi bu olayın bir devamı olabileceği gibi, bir başka gün benzeri bir olayın meydana geldiği düşünülebilir.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* namaz kılan mü'minin Kur'an okuyarak, zikir ve dua ederek, Cenâb-ı Hakk'ın huzurunda bulunduğu düşüncesiyle yüzünü ve gönlünü Allah'a yöneltmeye çalıştığını, böylece mânevî bir havaya girmeye gayret ettiğini, bunları yaparken yönünü kıbleden ayırmadığını hatırlatmakta ve bu durumdaki birinin kıbleye doğru asla tüküremeyeceğini belirtmektedir. Kıble Kâbe cihetini gösterdiği için saygı duyulması gereken bir yöndür. Yönlerin en değerlisidir. Bunun içindir ki, mü'min küçük ve büyük abdest bozarken kıbleye dönmeyeceği gibi, tükürmek zorunda kaldığı zaman da kıble tarafına tükürmeyecektir. Güzel bir söz vardır: Namaz mü'minin mi'râcıdır, denir. Mânevî bir yükselişe hazırlanan kimsenin, kendini böyle bir havadan uzaklaştıracak

davranışlarda bulunmaması gerekir. Tükürmek zorunda kalırsa, başını hafifçe sola çevirerek cebinden mendilini çıkarıp içine tükürmelidir. Şayet açık havada namaz kılıyorsa soluna veya tükürüğünü gizleyebileceği en uygun yer olan ayak altına tükürmesinde bir mahzur yoktur.

Peygamber Efendimiz'in nasıl tükürülmesi gerektiğini ashâbına göstermek üzere cübbesinin kenarına tükürmesi, mendil kullanmanın âdet olmadığı o dönemde müslümanları eğitmek içindir. Bugün artık herkesin cebinde kağıt veya bez mendil bulunmaktadır. Yanına veya ayağının altına tükürmesi gerekmemektedir. Fakat zamanın ve şartların değişmesi, insanı hadiste verilen ruhsatı kullanmaya mecbur edebilir.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem "İnsan namaza durduğu zaman rabbine yönelmiş olur. Rabbi ise kendisiyle duvar arasındadır"* sözüyle, Cenâb-ı Hakk'a kıbleye dönülerek ulaşılacağını, kıblenin ise, namaz kılarken insanın yüzünü döndüğü tarafta bulunduğunu, netice itibariyle aradığının kıble tarafında olduğunu hatırlatmakta ve böylece kıblenin önemine işaret etmektedir. Yoksa hâşâ Allah'a bir mekân tâyin etmemektedir.

Peygamber *aleyhisselâm*'ın sadece kıble tarafına değil, aynı zamanda sağ tarafa tükürmeyi de yasakladığı, mescide tüküren kimsenin, tükürüğünü temizleyerek yok etmek suretiyle bu günahtan kurtulabileceği muhtelif rivayetlerde belirtilmektedir.

Hadîs-i şerîfin konumuzla ilgili yönü, mescidin kıblesine tükürülmesinin Hz. Peygamber'i gazaplandırmasıdır. İnsanlara öfkelenmemeyi tavsiye eden Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'in, kutsal değerlere saygı gösterilmemesi, Allah'ın yasaklarının çiğnenmesi halinde son derece üzüldüğü ve bu konulardaki kabahatleri bağışlamadığı görülmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Câmi ve mescidler ibadet yeri olduğu için oraya son derece saygı göstermek gerekir.

2. Kıbleye saygı göstermeli, namaz içinde ve dışında kıbleye karşı asla tükürmemelidir.

3. Gerek imam gerek cemaat mescidin temizliğine dikkat etmelidir.

4. Dinin buyruklarını bilenler, bilmeyenlere, Peygamber Efendimiz’in yaptığı gibi güzel bir üslûp ile öğretmelidir.

5. Mescide ve kıbleye saygısızlık edenlere kızıp öfkelenmek câizdir.

78- باب أمر ولاة الأمور بالرفق برعاياهم والشفقة عليهم والنهي عن غشهم والتشديد ونصيحتهم عليهم وإهمال مصالحهم والغفلة عنهم وعن حوائجهم

YÖNETİCİLERİN YÖNETTİKLERİNE ŞEFKATİ

YÖNETİCİLERİN YÖNETTİĞİ KİMSELERE YUMUŞAK DAVRANMASI, ONLARIN İYİLİĞİNİ İSTEYİP ŞEFKAT GÖSTERMESİ, ONLARI ALDATMAKTAN, KENDİLERİNE KÖTÜ DAVRANMAKTAN, İŞLERİNİ VE İHTİYAÇLARINI İHMÂL ETMEKTEN SAKINMASI

Âyetler

وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ [215]

1. “Sana uyan mü’minlere alçak gönüllü davran!”

Şuarâ sûresi (26), 215

Allah Teâlâ müslüman kullarını Resûl-i Ekrem’ine emanet etmekte, sonra da onlara alçak gönüllü davranmasını, yardıma ve korunmaya muhtaç olanların elinden tutmasını tenbih etmektedir.

Bu sadece Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz’e değil, onun şahsında bütün mü’minlere yapılmış bir tavsiyedir. Zira Yüce Rabbimiz mü’minleri birbirine kardeş yapmış, sonra da onlara birbirinin derdiyle ilgilenmeyi, birbirinin yarasına merhem olmayı ve kardeşlerinin sıkıntılarını gidermeyi emretmiştir.

Şu halde mü’minler kardeş olduklarını hiçbir zaman unutmayacak, birbirlerine asla kaba davranmayacak, kendilerini diğer kardeşlerinden

üstün görmeyecek, onları küçümsemeyecek, onlara kardeş gözüyle bakacak, onlardan bir kabalık görünce hemen yüz çevirmeyecek, insan tabiatı böyledir diyerek, kardeşlerine karşı anlayışlı olacaktır.

İyi bir mü'minin diğer mü'min kardeşlerine karşı alçak gönüllü ve merhametli, kâfirlere karşı ise onurlu ve zorlu olması gerektiği Kur'an'ın buyruğudur. [Mâide sûresi (5), 54]

إِنَّ اللّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالإِحْسَانِ وَإِيتَاء ذِي الْقُرْبَى وَيَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاء وَالْمُنكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ [90]

2. "Allah Teâlâ adaleti, iyiliği, akrabaya yardım etmeyi kesinlikle emreder; çirkinliğin her türlüsünü, kötülüğü ve her nevi haksızlığı yasaklar. Size düşünüp yapmanız için böyle öğüt verir."

Nahl sûresi (16), 90

Bu âyet-i kerîmede üç şey emredilmekte, üç şey de yasaklanmaktadır.

Allah Teâlâ kullarına öncelikle **adaleti**, yani hakkı korumayı, haklının tarafında yer almayı, haksızlıktan kaçınmayı emretmektedir. Yöneticilerin dikkat etmesi gereken ilk esas budur.

Âyette emredilen ikinci husus **ihsan**, yani iyilik yapmaktır. İhsan, bir hadîs-i şerîfte belirtildiği üzere, kendisi için istediğini diğer kardeşleri için de istemektir. Aslında ihsan denince hatıra, yaptığını güzel yapmak gelir. 641 numaralı hadiste ihsânın bu mânasını görmüş, hayvan keserken bile işi en güzel şekilde yapmanın gereğini okumuştuk. İhsanı ibadet açısından ele alan Peygamber Efendimiz onu, *"Allah'ı görüyormuş gibi ibadet etmek"* diye açıklamıştır. İnsan namaz kılarken Allah'ın huzurunda olduğunu düşünürse, ibadetini en güzel şekilde yapmış olur. Yöneticiler de, idare ettiklerine iyilik yapacaklar, onlara en güzel şekilde davranacaklardır.

Âyette emredilen üçüncü husus, **akrabaların ihtiyaçlarını temin etmek**, sıkıntılarını gidermek ve kendilerine ikramda bulunmaktır. Peygamber Efendimiz sevabı en çabuk alınan iyiliğin, akrabayı gözetmek olduğunu söylemektedir (İbni Mâce, Zühd 23).

Âyet-i kerîmede yasaklanan ilk şey **her türlü çirkinlik**tir. Özellikle de zina türünden edepsizliklerdir.

İkinci yasak, **dinin ve âdetlerin hoş görmediği kötülük**lerdir. İnsanın hakkı olmayan bir şeyi elde etmeye kalkması, dolayısıyla başkasının haklarına tecâvüz etmesi gibi herkes tarafından yadırganan hareketleri Allah Teâlâ yasaklamaktadır.

Üçüncü yasak ise **başkasının hakkına tecâvüz etmek**tir. İlâhî gazabı en fazla tahrik eden kötülük budur. Bunun içindir ki Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*, âhiretteki cezası saklı bulunmakla beraber, Allah Teâlâ'nın dünyadaki cezasını çabucak vereceği iki günahtan birinin başkasının hakkına tecâvüz, diğerinin ise akrabalarla ilgiyi kesmek olduğunu söylemiştir (Ebû Dâvûd, Edeb 43). Bütün müslümanları ilgilendiren bu emir, yöneticileri de idaresi altındakilerin hakkını çiğnemekten özellikle sakındırmaktadır.

Bütün bu emir ve yasaklar, dünya ve âhiret bahtiyarlığını elde edebilmemiz için Allah Teâlâ'nın verdiği öğütlerdir.

Hadisler

654- وعن ابنِ عمر رضي اللَّهِ عنهما قال : سمِعتُ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « كُلُّكُم راعٍ ، وكُلُّكُمْ مسؤولٌ عنْ رعِيتِهِ : الإمامُ راعٍ ومَسْؤُولٌ عَنْ رعِيَّتِهِ ، والرَّجُلُ رَاعٍ في أهلِهِ وَمسؤولٌ عنْ رَعِيَّتِهِ ، وَالمَرأَةُ راعيةٌ في بيتِ زَوجها وَمسؤولةٌ عَنْ رعِيَّتِها ، والخَادِمُ رَاعٍ في مال سَيِّدِهِ وَمَسؤُولٌ عَنْ رَعِيتِهِ ، وكُلُّكُم راع ومسؤُولٌ عَنْ رعِيَّتِهِ » متفقٌ عليه .

654. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ* Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken dinledim, dedi:

"Hepiniz çobansınız; hepiniz güttüğünüz sürüden sorumlusunuz. Devlet reisi de bir çobandır ve sürüsünden sorumludur. Erkek, ailesinin çobanıdır ve sürüsünden sorumludur. Kadın, kocasının evinin çobanıdır ve sürüsünden sorumludur. Hizmetkâr, efendisinin malının çobanıdır; o da sürüsünden sorumludur. Netice itibariyle hepiniz çobansınız ve güttüğünüz sürüden sorumlusunuz."

Buhârî, Cum’a 11, İstikrâz 20, İtk 17, 19, Vesâyâ 9, Nikâh 81, 90, Ahkâm 1; Müslim, İmâret 20. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, İmâret 1, 13; Tirmizî, Cihâd 27

Açıklamalar

Geniş kapsamı sebebiyle bu hadîs-i şerîf 285 numara ile “Kocanın Karısı Üzerindeki Hakları” bölümünde, 302 numara ile de “Ailenin Din Eğitimi” bölümünde geçmiştir. Burada ise yöneticilerin yönetilenlere karşı sorumlu olduğunu pek güzel belirtmesi sebebiyle tekrar zikredilmiştir.

Allah Teâlâ hiçbir kulunu başıboş yaratmamıştır. Dünyaya gelen herkesin bir sorumluluğu vardır. Devlet reisinden dağdaki çobana, evdeki hizmetçiye varıncaya kadar herkes yaptığı işin hesabını Allah’a verecektir. Peygamber Efendimiz meseleye bu açıdan bakmaktadır.

Peygamber Efendimiz sorumlu olan kimseyle sorumlu olduğu şeyleri çoban-sürü benzetmesiyle anlatmıştır. Çoban saflığı ve samimiyeti temsil eder. O güttüğü koyunlara derin bir şefkat ve merhamet besler. Koyunlarını en güzel otlaklarda yaymaya çalışır. Sulama zamanı gelince onları sular. Dinlenme zamanı eğlek yerine götürüp yatırır. Kurda kuşa kaptırmaz. Onların hastalanmamasına dikkat eder. Hasta olanlara da özel ihtimam gösterir.

Kendisine canlısı cansızıyla koskoca bir devlet emanet edilen **devlet başkanı**, üstlendiği sorumluluğun pek büyük, aldığı görevin altından kalkılamayacak kadar ağır olduğunu düşünerek yönettiği herkese, her şeye karşı âdil davranmaya gayret etmeli, sorumluluk sınırı içinde bulunan hiç kimsenin, bir başkasının hakkını yemesine izin vermemelidir.

Aile reisi ise, karısının ve çocuklarının dünyada ve âhirette mutlu olmalarından birinci derecede kendisinin sorumlu olduğunu düşünmeli, onların maddî ve mânevî ihtiyaçlarını temin etmeli, kimseye el açmalarına meydan vermemelidir.

Bir evin sorumluluğu kendisine bırakılan **kadın**, emanetçi olduğunu unutmamalı, kocasının maddî ve mânevî haklarını gözetmeli, kocasına ve yuvasına söz getirmemeli, eşinin malını gereksiz yere harcamamalıdır.

Bir **hizmetkâr** da idaresine verilen şeylerden sorumlu olduğunu bilmeli, hizmet ettiği kimsenin iyiliğini istemeli ve haklarını korumalıdır.

Kendisine insanlar emanet edilen bir şahıs, yönettiği kimselere, çobanın sürüsüne sahip çıktığı gibi iyi duygularla arka çıkmalı, onları koruyup gözetmelidir. İdaresi altındakilerin kendisine bir Allah emaneti olduğunu düşünmeli, onlara şefkat ve merhamet göstermeli, aldıkları paranın ihtiyaçlarını karşılamaya yetip yetmediğini araştırmalı, kendisi veya yakınları hasta olduğu zaman onlara yardım etmeli, kısacası yönettiği kimselerin bahtiyarlığını istemeli, kendilerini mutlu edecek ve görevlerini en iyi şekilde yapacak imkânları hazırlamalıdır.

Ayrıca yönetici yönettiği kişileri peşinen mahkûm etmemeli, onların fırsat bulunca işini ihmâl edeceğini veya hâinlik edeceğini düşünmemelidir. Çünkü herkesin kötü olduğunu düşünmek, onlara karşı katı davranmaya ve kendilerine haksızlık etmeye yol açar. İş hayatında huzur yerine huzursuzluk, güven yerine güvensizlik yaygınlaşınca herkes tedirgin olur; iş hayatında verim düşer. İyilerle kötüler birbirinden ayrılıp herkes lâyık olduğu muameleyi gördüğü zaman, işini bilen iyi kimseler insanca yaşamanın saâdetini tadarken kötüler de kendilerine çeki düzen vermeye mecbur kalır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Her insan üstlendiği işinden hem Allah'a hem de insanlara karşı sorumludur.

2. Devlet başkanı yönettiği kişilerin maddî ve mânevî ihtiyaçlarının temin edilmesinden sorumludur.

3. Aile reisi eşinin ve çocuklarının maddî ve mânevî ihtiyaçlarının giderilmesinden, onların dünyada ve âhirette mutlu olmalarını sağlayacak imkânlar hazırlanmasından sorumludur.

4. Kadın kocasının evinin yönetiminden ve korunmasından, hizmetkâr kendisine emânet edilen işi en iyi şekilde yapmaktan sorumludur.

5. Yöneticiler yönettiklerine karşı anlayışlı ve merhametli olmalı, müşkillerini çözmeye, ihtiyaçlarını gidermeye çalışmalıdır.

- وعن أبي يَعْلى مَعْقِلِ بن يَسَارٍ رضي اللَّه عنه قال : سمعتُ رسول اللَّه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « ما

١١

مِن عبدٍ يسترعِيهِ اللّه رعيَّةً ، يَمُوتُ يومَ يَموتُ وهُوَ غَاشٌ لِرَعِيَّتِهِ ، إلاَّ حَرَّمَ اللَّه علَيهِ الجَنَّةَ » متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ : « فَلَم يَحُطهَا بِنُصْحهِ لم يجِد رَائحَةَ الجَنَّة » .

وفي روايةٍ لمسلم : « ما مِن أَمِيرٍ يَلِي أُمورَ المُسلِمينَ ، ثُمَّ لا يَجهَدُ لَهُم ، ويَنْصحُ لهُم، إلاَّ لَم يَدخُل مَعَهُمُ الجَنَّةَ » .

655. Ebû Ya'lâ Ma'kıl İbni Yesâr *radıyallahu anh*, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken dinledim, dedi:

"Cenâb-ı Hakk'ın, yönetici yaptığı bir kimse, yönettiği insanları aldatarak ölürse, Allah Teâlâ ona cennet yüzü göstermez."

Buhârî, Ahkâm 8; Müslim, Îmân 227-228, İmâre 21

Bir başka rivayette:

"Onlara sahip çıkıp korumazsa, cennetin kokusunu duyamaz", şeklindedir.

Buhârî, Ahkâm 8

Müslim'in bir rivayetinde de şöyledir:

"Müslümanların işlerini üstlenip de onlar için çalışıp çabalamayan hiçbir yönetici, onlarla birlikte cennete giremez."

Müslim, Îmân 229, İmâre 22

Ma'kıl İbni Yesâr

Künyesinin Ebû Ali olduğu bilinmektedir. Fakat ***Riyâzü's-sâlihîn*** *nüshalarında Ebû Ya'lâ diye geçmektedir.*

Ma'kıl Hudeybiye Antlaşması'ndan önce müslüman oldu ve Hudeybiye'deki meşhur ağaç altında yapılan Bey'atürrıdvân'da bulundu. Peygamber Efendimiz'in vefatından sonra Basra'ya yerleşti. Hz. Ömer'in

hilâfeti zamanında onun emriyle bir nehir açtırdığı için bu nehir kendi adıyla Ma'kıl Nehri diye anıldı.

Rivayet ettiği 34 hadis ***Kütüb-i Sitte****'de bulunmaktadır.*

Ma'kıl İbni Yesâr Hz. Muâviye'nin hilâfetinin son yıllarında yani 60 (680) yılı civarında veya Yezid devrinde Basra'da vefat etti.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Ma'kıl İbni Yesâr hazretlerinin bu hadîs-i şerîfi rivayet etmek için seçtiği zaman önem arzetmektedir. Peygamber *aleyhisselâm*'ın bu değerli sahâbîsi Basra'da ölüm döşeğinde yatarken, Emevîlerin Horasan ve Basra valisi Ubeydullah İbni Ziyâd kendisini ziyarete geldi. Ma'kıl, Kerbelâ fâciasının baş sorumlusunu yanında görünce:

- Sana Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'den işittiğim bir hadisi rivayet edeceğim dedi ve yıllardır kimseye söylemediği bu hadîs-i şerîfi okudu.

Ubeydullah İbni Ziyâd:

- Bunu bana daha önce söylemeli değil miydin? deyince de:

- Hayır, daha önce söyleyemezdim, dedi.

Ma'kıl İbni Yesâr hazretleri, Ziyâd İbni Ebîh'in bu zâlim oğlunun nasihat kabul etmeyen kötü bir idareci olduğunu biliyordu. Bu sebeple hadisi ona daha önce söylemenin bir faydası olmayacağına inanıyordu. Kim bilir belki de bu hadisi söylediği takdirde kendisine kötülük yapacağını hesaba katıyor ve boş yere problem çıkarmak istemiyordu. Artık son demlerinde ona hadisi rivayet etmenin diğer müslümanlara faydası olacağını düşünmüş olmalı ki, zâlim idarecilerin suratında Osmanlı şamarı gibi patlayan hadîs-i şerîfi okudu.

Halkın idaresini üstlenmiş bir kimse, onların hem dünyasını hem âhiretini mâmur etmeyi görev bilmiş demektir. Onları her yönden iyiye götürmeye çalışmayan, kendilerine karşı âdil davranmayan, haklarını görüp gözetmeyen kimse halkını aldatmış sayılır.

Adı müslüman olan zâlim idareciler halkı ezebilirler; dünyada onlara her fenalığı yapabilirler; fakat âhirette bu haksızlığın hesabını kolay veremezler. Ya cehennemde cezalarını çekerek veya mahşerde binbir sıkıntı içinde uzun süre bekleyerek hesap verirler. Hele zulüm ve haksızlık yapmayı kendileri için tabii görüyorlarsa, kokusu kıyamet gününde yetmiş yıllık mesafeden duyulan cennetin kokusunu bile alamazlar.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Halkı yöneten kimseler, çok zor ve önemli bir işi üstlenmişlerdir.

2. Sorumluluktan kurtulabilmek için halkın iyiliğini düşünmeleri, haklarını gözetmeleri ve onları her türlü zarardan korumaları gerekir.

3. Yönettiği kimseler hakkında samimi düşünce taşımayan ve onlara haksızlık eden kimseler eğer müslüman iseler, kolay kolay cennete giremeyeceklerdir. Halka zulmetmeyi mübah görüyorlarsa, cennet yüzü görmeyeceklerdir.

656- وعن عائشة رضي الله عنها قالت : سمعت رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول في بيتي هذا : « اللهم من وَلي من أمر أُمتي شيئاً فشق عليهم فاشقق عليه ، ومن وَلِيَ من أمر أمتي شيئاً فرفق بهم فارفق به » رواه مسلم .

656. Âişe *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Benim şu evimde, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in şöyle buyurduğunu işittim:

"Allahım! Ümmetimin yönetimini üstlenip de onlara zorluk çıkaran kimseye sen de zorluk çıkar. Ümmetimin yönetimini üstlenip de onlara yumuşak davrananlara sen de yumuşaklık göster."

Müslim, İmâre 19. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, *Müsned,* VI, 93, 258

Açıklamalar

Hadisimiz, Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ümmetine beslediği derin şefkati pek güzel dile getirmektedir. Onun bu sözlerini

duyarak okuyan herkes, mübarek kollarıyla bütün ümmetini kucakladığını ve onları yöneticilerine emanet ettiğini hisseder.

Demekki idarecinin en başta gelen **özelliklerinden biri**, ümmet-i Muhammed'i sevmesi, onlara merhamet etmesi ve bütün işlerinde kendilerine kolaylık göstermesidir. Ümmet-i Muhammed'e zorluk çıkaran bir idareciyi, Allah Resûlü'nün bedduası iflâh etmez. Eğer zâlim bir idareci müslümanlara kötü davrandığı için dünyada cezasını çekmezse, Allah Teâlâ ona tövbe etme fırsatı vermiyor demektir ki, bu durum o kimse için gerçekten bir felâket olur. Zira dünyada başını taşa vurup kendine gelemeyen, hatasını anlayıp ondan vazgeçmeyen kimse, cezasının tamamını âhirette çekecektir.

Yâ Rabbî! Habîb-i Ekrem'inin ümmetine merhamet buyur. Onları içinde bulundukları sıkıntılardan kurtar! Başlarına şuurlu idareciler getir! Âmîn, yâ Muîn...

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz ümmetini çok severdi. Onların incinmesini istemezdi.

2. Bizi bu kadar çok seven Peygamberimiz'i bütün gönlümüzle sevmek ve onun izince gitmek bir vefa borcudur.

3. İdarecilik görevi alan kimselerin, idare ettiklerine karşı anlayışlı ve şefkatli davranması gerekir.

4. Kötü ve merhametsiz idarecileri Peygamber *aleyhisselâm*'ın bedduası iflâh etmez.

657- وعن أبي هريرة رضي اللَّه عنه قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « كَانَت بَنُو إِسرَائِيلَ تَسُوسُهُمُ الأَنْبِياءُ ، كُلَّما هَلَكَ نبي خَلَفَهُ نبي ، وَإِنَّهُ لا نبي بَعدي ، وسَيَكُونُ بَعدي خُلَفَاءُ فَيَكثُرُونَ » قالوا : يَا رسول اللَّه فَما تَأمُرُنَا ؟ قال : « أُوفُوا بِبَيعَةِ الأَوَّلِ فالأَوَّلِ ، ثُمَّ أَعطُوهُم حَقَّهُم ، وَاسأَلوا اللَّه الذي لَكُم ، فَإِنَّ اللَّه سائِلُهم عمَّا استَرعاهُم » متفق عليه .

657. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

- "İsrâiloğullarını peygamberler yönetirdi. Bir peygamber ölünce, yerine bir başka peygamber geçerdi. Fakat benden sonra peygamber gelmeyecek, birçok halifeler gelecektir."

Bunun üzerine ashâb-ı kirâm:

- Yâ Resûlallah! Bize bu konuda ne yapmamızı emredersin? diye sordular.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

- "Halifelere başa geçiş sırasına göre bîat edin. Sonra onlara karşı görevinizi yapıp itaat edin. Onlar size karşı görevlerini yapmazlarsa, Allah'tan size yardım etmesini isteyin. Zira size karşı görevlerini yapıp yapmadıklarını Cenâb-ı Hak onlardan soracaktır."

Buhârî, Enbiyâ 50; Müslim, İmâre 44. Ayrıca bk. İbni Mâce, Cihâd 42

Açıklamalar

İsrâiloğulları zamanında din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılmadığını, onların peygamberleri tarafından yönetildiğini bu hadîs-i şerîften öğrenmekteyiz. Bugünkü yahudilerin ataları olan İsrâiloğulları sık sık fitne ve fesat çıkarırlar, toplumun düzenini bozarlar, hatta zaman zaman peygamberlerini bile öldürürlerdi. Allah da onları yeniden doğru yola davet edip kendilerine çeki düzen verecek bir peygamber gönderirdi.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* ashâbına bu tarihî bilgiyi verdikten sonra, onlara kendisinin hem din hem devlet işlerini yöneten son peygamber olduğunu, artık yeni bir peygamber gelmeyeceğini, fakat kendisinden sonra devlet işlerini halifelerin yöneteceğini haber verdi.

Bunun üzerine ashâb-ı kirâm, halifeler devrine yetiştikleri takdirde nasıl davranmaları gerektiğini sordular. Resûlullah Efendimiz de, halifelere iş başına geliş sırasına göre bîat etmelerini, bir halife varken başka birinin arkasına düşmemelerini ve ilk bîatlarına sâdık kalmalarını tavsiye etti. Zira halifelik iddiasında bulunan her şahsın peşine düşmek, toplumda onulmaz yaralar açar, müslümanları birbirine düşürür. Onun için ilk kabul edilen

halifeye bağlı kalmak şarttır. Müslümanlar bir halife seçtikten sonra ortaya atılıp ben de halife adayıyım, bana bîat edin diyen kimseye taraftar olmak şöyle dursun, bir fitneyi körüklediği için bu adamın ortadan kaldırılması gerekir.

Resûlullah Efendimiz tavsiyesine devam ederek:

“Onlara karşı görevinizi yapıp itaat edin. Onlar size karşı görevlerini yapmazlarsa, Allah’dan size yardım etmesini isteyin” buyuruyor. Burada dikkat edilmesi gereken şudur: Peygamber *aleyhisselâm* ümmeti adına fitne ve fesattan son derece korktuğu için, onları idarecilerine karşı aleyhinde ayaklanmaya teşvik etmiyor; halifeler görevlerini yapmazlarsa, onlardan hakkınızı zorla alın, demiyor.

Başka hadislerden öğrendiğimize göre *“İdareciler sizi günah işlemeye zorlamadıkça onlara itaat edin”* buyuruyor (Buhârî, Cihâd 108).

Hatta daha ileri giderek *“Devlet reisine isyan eden, bana isyan etmiş olur”* buyuruyor (Buhârî, Cihâd 109). Hadisimizde de, yöneticiler görevlerini yapmazlarsa, halka iyi davranmazlarsa onlara insaf ve anlayış vermesi veya o yöneticilerden daha hayırlısını başa getirmesi için Allah’dan yardım dilenmesini tavsiye ediyor.

İyi ama kötü idarecilerin yaptığı haksızlıklar yanlarına kâr mı kalacak? Efendimiz bu soruya şöyle cevap vermiştir: Bu konuyu siz Allah’a bırakın. Zira *“Size karşı görevlerini yapıp yapmadıklarını Cenâb-ı Hak onlardan soracaktır.”*

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İsrailoğulları zamanında peygamberler hem din hem dünya işlerini yönetirlerdi.

2. Müslümanların ilk seçilen halifenin peşinden gitmeleri, daha sonra ortaya atılarak halife olduğunu söyleyenlere yüz vermemeleri gerekir. Aksi halde toplumda fitne ve kargaşa baş gösterir.

3. Birlik ve beraberliğin bozulmaması için seçilen yöneticilere itaat etmek dinî bir görevdir. Görülen bazı yanlış uygulamalar ve hatta

haksızlıklar sebebiyle yöneticilere baş kaldırmak doğru değildir.

4. Yöneticiler yönettiklerine iyi davranmadığı takdirde, Allah Teâlâ kendilerinden bunun hesabını çok ağır bir şekilde soracaktır.

5. Efendimiz'in haber verdiği gibi, kendisinden sonra pek çok halife gelip geçmiştir.

658- وعن عائِذ بن عمروٍ رضي اللَّه عنه أَنَّهُ دَخَلَ على عُبيدِ اللَّهِ ابن زِيادٍ ، فقال له : أَيْ بُنَيَّ ، إني سَمِعتُ رسول اللَّه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول: « إنَّ شَرَّ الرِّعاءِ الحُطَمةُ » فإيَّاكَ أن تَكُونَ مِنْهُم، متفقٌ عليه .

658. Âiz İbni Amr *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, kendisi Ubeydullah İbni Ziyâd'ın yanına girmiş ve ona şunları söylemiştir:

- Oğlum! Ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i **"Yöneticilerin en kötüsü insafsız ve katı kalpli olanlardır"** buyururken dinledim. Sakın sen o yöneticilerden olma!

Müslim, İmâre 23. Hadîsin müttefekun aleyh olduğu söylenmişse de, bu rivayet *Sahîh-i Buhârî*' de mevcut değildir

Açıklamalar

Hadîs-i şerîfin tamamı 194 numara ile "İyiliği Emir Kötülükten Nehiy" bölümünde geçtiği üzere ashâb-ı kirâmdan Âiz İbni Amr, Emevîler'in Horasan ve Basra valisi Ubeydullah İbni Ziyâd'ın yanına girdiği zaman ona:

- Oğlum! Ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i *"Yöneticilerin en kötüsü insafsız ve katı kalpli olanlardır"* buyururken dinledim. Sakın sen o kimselerden olma! diye nasihat etmişti.

655 numaralı hadiste de geçtiği üzere Ziyâd İbni Ebîh'in bu zâlim oğlu Âiz İbni Amr hazretlerini küçümsedi ve ona:

- Otur yerine, sen Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ashâbının kepeğindensin, dedi.

Ashâb içinde değersiz kimselerin bulunmadığını bilen Âiz hazretleri onun sözünün altında kalmadı:

- Onların kepek gibi değersiz olanları var mıydı ki? Kepek gibi olanlar onlardan sonra ve başkaları arasında meydana çıktı, diyerek bu zâlime hak ettiği cevabı verdi.

İdare ettiği kimselere kötü davranan, merhametsiz tavırlarıyla onları ezen zâlim yöneticiler, kullarını çok seven ve onların incitilmesine asla râzı olmayan Cenâb-ı Hakk'ı kıyamet gününde karşılarında bulacaklardır. Yaptıkları haksızlığın hesabını kolay kolay veremeyecek, cennetin kokusunu duyamayacaklardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Zâlim yöneticiler, sözü dinlenecek kimseler tarafından, ashâb-ı kirâmın yaptığı gibi, zaman zaman uyarılmalı, kendilerinden halka iyi davranmaları istenmelidir.

2. Halkın idaresini üstlenen kimseler, onlara haksızlık etmemelidir.

659- وعن أبي مريمَ الأَزدِيِّ رضي اللّٰه عنه ، أَنه قَالَ لمعَاوِيةَ رضي اللّٰه عنه : سَمِعتُ رسولِ اللّٰهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « من ولاَّهُ اللّٰه شَيئاً مِن أُمورِ المُسلِمينَ فَاحَتجَبَ دُونَ حَاجتِهِمِ وخَلَّتِهم وفَقرِهم ، احتَجَب اللّٰه دُونَ حَاجَتِه وخَلَّتِهِ وفَقرِهِ يومَ القِيامةِ » فَجعَل مُعَاوِيةُ رجُلا على حَوَائجِ الناسِ . رواه أبو داودَ ، والترمذي .

659. Ebû Meryem el-Ezdî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, kendisi Muâviye *radıyallahu anh*'a şöyle dedi:

Ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken dinledim:

- "Allah Teâlâ bir kimseyi müslümanların başına idareci yapar, o da halkın işlerinin bitirilmesine, ihtiyaç ve sıkıntılarının giderilmesine engel olmaya kalkarsa, kıyamet gününde Allah Teâlâ da onun işlerinin bitirilmesine, ihtiyaç ve sıkıntılarının giderilmesine engel olur."

Bunun üzerine Muâviye, halkın ihtiyaçlarını tesbit etmek için bir adamını görevlendirdi.

Ebû Dâvûd, İmâre 13; Tirmizî, Ahkâm 6

Ebû Meryem el-Ezdî

Adının Amr İbni Mürre olduğu bilinmekle beraber hayatı hakkında fazla bilgi bulunmamaktadır. Nisbesinin el-Cühenî olduğu da söylenmektedir. Kendisinden birkaç hadis rivayet edilen Ebû Meryem, Muâviye devrinde yani 41-60 (661-680) yılları arasında vefat etmiştir.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Ebû Meryem el-Ezdî Hz. Muâviye devrinde bir gün onun huzuruna girmişti. Halife bu sahâbînin geliş sebebini öğrenmek istedi.

Ebû Meryem de:

- Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'den bir hadis duymuştum. Sana onu rivayet etmek için geldim, dedi. Sonra da bu hadisi okudu.

Bunun üzerine Hz. Muâviye halkın arasına karışıp onların ihtiyaçlarını tesbit etmek ve kendisine bildirmek üzere özel bir adam tayin etti.

Hadisimizin *Sünen-i Tirmizî*'deki rivayeti, devlet reisinin ihtiyaç sahipleriyle ilgilenmesi gereğini şöyle belirtmektedir:

"Bir devlet reisi kapısını ihtiyaç ve sıkıntı içinde olanların, yoksulların yüzüne kaparsa, Allah Teâlâ da göklerin kapısını onun sıkıntılarına, ihtiyaçlarına ve arzularına kapar."

Allah Teâlâ'nın göklerin kapısını bir adamın sıkıntılarına, ihtiyaçlarına ve arzularına kapaması demek, onun dileklerini ve duasını kabul etmemesi, özellikle de âhirette onu kendi sıkıntılarıyla baş başa bırakması demektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İdareci halktan kopuk yaşamamalı, onlarla içiçe olmalı, yönettiği kimselerin dertlerini, sıkıntılarını öğrenip yardımlarına koşmalıdır.

2. Halka kapısını kapayan ve onlarla ilgilenmeyen idareciler, kıyamet gününde Allah Teâlâ’dan hiçbir yardım görmeyeceklerdir.

79- باب الوالي العادل

ADALETLİ DEVLET BAŞKANI

Âyetler

إِنَّ اللّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالإِحْسَانِ وَإِيتَاء ذِي الْقُرْبَى وَيَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاء وَالْمُنكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ [90]

1.“Allah Teâlâ adaleti, iyiliği kesinlikle emreder.”

Nahl sûresi (16), 90

“Yöneticilerin Yönettiklerine Şefkati” adlı bir önceki konuda açıklanan bu âyeti kerîmenin tamamı şöyledir:

“Allah Teâlâ adaleti, iyiliği, akrabaya yardım etmeyi kesinlikle emreder; çirkinliğin her türlüsünü, kötülüğü ve her nevi haksızlığı yasaklar. Size düşünüp yapmanız için böyle öğüt verir.”

وَإِن طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا فَإِن بَغَتْ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَى فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّى تَفِيءَ إِلَى أَمْرِ اللَّهِ فَإِن فَاءتْ فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ [9]

2. “Daima âdil davranın. Muhakkak ki Allah, âdil davrananları sever.”

Hucurât sûresi (49), 9

Allah Teâlâ kullarını her hususta âdil olmaya, her konuda hakkı gözetmeye çağırmakta, her hak sahibine hakkını vermeyi emretmekte, başkalarına saldırmaktan ve zulüm yapmaktan sakındırmaktadır. Âdil olmak, hakkı gözetmek, hak sahibine hakkını vermek ve kimseye zulmetmemek herkesten önce devlet başkanına yakışır ve bu onun görevidir.

Bu âyet-i kerîmenin baş tarafı şöyledir:

“Mü’minlerden iki taraf birbiriyle savaşacak olursa, aralarını bulmaya çalışın. Buna rağmen biri diğerine saldırırsa, Allah’ın buyruğuna dönünceye kadar saldıran tarafla savaşın. Eğer dönerse,

aralarında adâletle barışı sağlayın ve daima âdil davranın. Muhakkak ki Allah, âdil davrananları sever.”

Bundan sonra gelen âyet-i kerîmede buyurulduğu üzere **“Mü’minler birbirlerinin kardeşidir.”** Bu sebeple birbirlerine zulmedemezler ve kardeşlerini bir zâlimin eline bırakamazlar.

Peygamber Efendimiz’in buyurduğu gibi, bir mü’min diğer mü’min kardeşinin yardımına koştuğu sürece Allah Teâlâ da ona yardım eder ve sıkıntılarını ortadan kaldırır.

Hadisler

660- وعن أبي هريرة رضي اللَّه عنه ، عن النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمُ اللَّه في ظِلِّهِ يومَ لا ظِلَّ إلاَّ ظِلُّهُ : إمَامٌ عادِلٌ ، وشَابٌّ نَشَأَ في عِبادَةِ اللَّهِ تَعالى ، ورَجُلٌ مُعَلَّقٌ قَلبُهُ في المَسَاجِدِ ، ورجُلانِ تَحَابَّا في اللَّه ، اجتَمعَا عليهِ ، وتَفرَّقَا عليهِ ، ورجُلٌ دعَتهُ امرَأَةٌ ذَاتُ مَنصِب وجمَالٍ ، فقَال : إنِّى أَخَافُ اللَّه ، ورَجُلٌ تَصَدَّقَ بِصدقةٍ ، فَأَخْفَاها حَتَّى لا تَعلَمَ شِمالُهُ ما تُنفِقُ يمينُهُ ، ورَجُلٌ ذَكَر اللَّه خَالِياً فَفَاضَتْ عينَاهُ » متفقٌ عليه .

660. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ’*dan rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Yedi kimseyi Allah Teâlâ kendi gölgesinden başka gölge bulunmayan kıyamet gününde, gölgesinde barındıracaktır. Bunlar:

Adaletli devlet reisi, Rabbine ibadet ederek yetişen genç, gönlü mescidlere bağlı kimse, birbirlerini Allah rızâsı için seven ve buluşmaları da ayrılmaları da bu sevgiye dayalı olan iki şahıs, itibarlı ve güzel bir kadın kendisiyle beraber olmak isteyince ‘Ben Allah’tan korkarım’ diyerek buna yanaşmayan erkek, sağ elinin verdiğini sol eli bilmeyecek kadar gizli sadaka veren adam, tenhâda Allah’ı anıp gözleri yaşla dolan kişidir.”

Buhârî, Ezân 36, Zekât 16, Rikak 24, Hudûd 19; Müslim, Zekât 91. Ayrıca bk. Tirmizî, Zühd 53; Nesâî, Kudât 2

Açıklamalar

Yedi önemli meseleyi ele alan bu hadîs-i şerîf, ilgisi sebebiyle 377 numara ile “Allah Rızâsı İçin Sevme” konusunda, 450 numara ile de “Allah Korkusuyla Ağlama” bahsinde geçmiştir. Burada da “Adaletli Devlet Başkanı”ndan söz etmesi dolayısıyla tekrar zikredilmiştir.

Kıyamet gününde mü’minleri barındıracak ilâhî gölgenin, Allah Teâlâ’nın **arşının gölgesi** olduğunu bir kere daha hatırlayalım. İlk insandan son insana varıncaya kadar bütün beşeriyetin bir araya toplandığı o dehşetli mahşer gününde gölge nâmına sadece Cenâb-ı Hakk’ın arşının gölgesi bulunacaktır. O gölgeliğin altında barınacak bahtiyarların arasında bu yedi grup kimse de yer alacaktır. O müthiş günde Allah’ın himayesine sığınmış olmanın anlamı, şüphesiz gerek mahşerde gerek daha sonraki zor zamanlarda hiçbir sıkıntı ile karşılaşmamak ve hem cenneti hem de Allah’ın rızâsını kazanmak demektir.

Hadisimizde görüldüğü üzere o yedi bahtiyarın başında, adaletli devlet başkanı yer alacaktır.

Âdil devlet başkanı niçin bu kadar önemlidir?

Bunun sebebi şudur: Adaletli devlet başkanı, halkının derdine çözüm arar, onları huzur içinde yaşatmaya çalışır ve böylece Allah’ın pek çok kuluna iyiliği ve faydası dokunur. Kullarını çok seven Allah Teâlâ’nın, onlara iyilik edenlere büyük değer vermesi ve “Siz benim kullarıma faydalı oldunuz, onlara âdil davrandınız, dünyada onları himâye ettiniz, ben de bugün sizi himâye edeceğim”, diyerek onlara sahip çıkması son derece tabiidir.

Âdil devlet başkanı ifadesinin kapsamına halkı yöneten ve onların işlerini yürüten bütün idareciler girmektedir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz’in Tirmizî’deki şu ifadesi âdil devlet reisinin Allah katındaki üstün yerini ne güzel anlatmaktadır:

“Kıyamet gününde insanların Allah Teâlâ’ya en sevgili olanı ve O’na en yakın yerde bulunanı adaletli devlet başkanıdır” (Tirmizî, Ahkâm 4).

Ya devlet başkanı adaletli davranmazsa, Allah Teâlâ’nın pek sevdiği ve değer verdiği kullarına kötülük yapar, zulmederse?

Peygamber Efendimiz hadisin devamında bu soruya şu cevabı vermiştir:

“Kıyamet gününde insanların Allah Teâlâ’ya en sevimsiz olanı ve O’na en uzak mesafede bulunanı zâlim devlet başkanıdır” (Ayrıca bk. Nesâî, Zekât 77).

İdaresi altındaki insanlara âdil davranan yöneticilere ne mutlu!..

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Mahşer günü insanlar yakıcı güneş altında perişan olacaklardır.

2. Fakat Allah Teâlâ o dehşetli günde bazı kullarını himaye edecek ve onları özel gölgesinde barındıracaktır.

3. Cenâb-ı Hakk’ın kıyamet günü himaye edeceği insanların başında âdil devlet başkanı gelmektedir.

4. Adaletli yönetim insanların huzur içinde yaşamalarını sağladığı için, Allah Teâlâ âdil yöneticileri sever ve onlardan hoşnut olur.

661- وعن عبد اللَّهِ بنِ عمرو بن العاص رضيَ اللَّهُ عنهما قال : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « إنَّ المُقسِطينَ عِنْدَ اللَّهِ عَلى مَنابِرَ مِنْ نورٍ : الَّذِينَ يعْدِلُونَ في حُكْمِهِمْ وأَهليهِمْ وما وُلُّوا » رواهُ مسلم .

661. Abdullah İbni Amr İbni’l-Âs *radıyallahu anhümâ’*dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Verdiği hükümlerde, ailesinin ve halkın yönetiminde adaletli davranan yöneticiler, kıyamet gününde Allah Teâlâ’nın yanında nurdan yüksek koltuklar üzerinde otururlar.”

Müslim, İmâre 18. Ayrıca bk. Nesâî, Âdâbü’l-kudât 1

Açıklamalar

Hadisimizde adaletli yönetici ifadesinin daha geniş bir kapsamda ele alındığını görmekteyiz. Adaletli devlet başkanı, adaletli vâli, kaymakam, adaletli hâkim, aile fertlerine âdil davranan ve onlara haksızlık etmeyen aile reisi, idaresine verilen yetim malını veya vakıf malını adâletli bir şekilde kullanan yönetici ve benzeri kimseler bu müjdenin içine girmektedir.

İdaresi altındaki kimselere adaletli davranan yöneticilerin Allah Teâlâ yanında pek büyük bir itibara sahip olacaklarını bu hadîs-i şerîf göz kamaştırıcı bir ifadeyle ortaya koymaktadır. Kıyamet gününde Allah Teâlâ'nın yanında nurdan yüksek koltuklarda oturmak ifadesi bazı âlimlerin dediği gibi mecâzî de olabilir hakiki de. Önemli olan, herkesin bir kurtarıcı beklediği o çaresizlik gününde, mahşerin ve kıyametin yegâne sahibinin iltifatını ve himâyesini kazanabilmektir.

Muhtelif âyet-i kerîmelerde Allah Teâlâ'nın adaletli davranan kimseleri sevdiği belirtildiğine göre [meselâ bk. Mâide sûresi (5), 42; Mümtehine sûresi (60), 8], Cenâb-ı Hakk'ın sevgisini kazanan kimselerin O'nun yanında pek şerefli bir yere sahip olmaları son derece tabiidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsan yaptığı her işte adaletli olmaya çalışmalıdır.

2. Yönetimi altındakilere adaletli davranan kimseler, âhirette Cenâb-ı Hakk'ın özel iltifatına nâil olacaklardır.

662- وعَنْ عوفِ بن مالكٍ رضي اللَّه عنه قال : سمِعْتُ رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : «خِيَارُ أئمَتِكُمْ الَّذِينَ تُحِبُّونهُم ويُحبُّونكُم ، وتُصَلُّونَ علَيْهِم ويُصَلُّونَ علَيْكُمْ ، وشِرَارُ أئمَّتِكُم الَّذينَ تُبْغِضُونهُم ويُبْغِضُونَكُمْ ، وتَلْعُونَهُمْ ويلعنونكم » قال : قُلْنا يا رسُول اللَّهِ ، أَفَلا نُنابِذُهُمْ ؟ قالَ : « لا ، ما أقَامُوا فِيكُمُ الصَّلاةَ ، لا ، ما أَقَامُوا فيكُمُ الصَلاة » مسلم.

قوله : « تُصَلُّونَ عَلَيْهِمْ » : تَدْعونَ لهُمْ .

662. Avf İbni Mâlik *radıyallahu anh* Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken dinledim, dedi:

"Devlet başkanlarınızın en hayırlısı, sizi seven ve sizin tarafınızdan sevilen, size dua eden ve sizin duanızı alan kimselerdir. Devlet başkanlarınızın en kötüsü de, size buğzeden ve sizin buğzunuza hedef olan, size lânet eden ve lânetinizi alan kimselerdir."

Bunun üzerine:

- Yâ Resûlallah! Onlara karşı tavır takınalım mı? diye sorduk. Bize şu cevabı verdi:

- "Aranızda namaz kıldıkları sürece, hayır. Aranızda namaz kıldıkları sürece, hayır."

Müslim, İmâre 65, 66

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz idare edenlerle idare edilenlerin tam bir âhenk ve huzur içinde yaşamaları gerektiğine işaret buyuruyor. Zira insanların dinî ve dünyevî görevlerini gerektiği şekilde yapabilmeleri için huzura ve sükûna ihtiyaçları vardır.

Devlet başkanı, vali ve kaymakam gibi yöneticiler, şahsî hayatlarında ve idârî tutumlarında dürüst oldukları, halka âdil ve merhametli davrandıkları sürece halk da onları sever, kendilerine dua ve itaat eder. Halkının bu tutumu yöneticiyi memnun eder, onları sever ve bahtiyâr olmaları için Allah'a dua eder. Bu karşılıklı sevgi ve anlayış her birinin daha huzurlu ve daha verimli olmasını, devletin gelişip güçlenmesini sağlar.

Dürüst bir hayat sürmeyen, halkına âdil ve merhametli davranmayan idareciler hoşnutsuzluk uyandırırlar. Onları sevmeyen halk kendilerine itaat etmedikleri gibi, devrilip başlarından gitmeleri için dua ederler. Halkın hoşnutsuzluğunu ve itaatte kusur ettiğini gören bu kötü yöneticiler, tutumlarını daha da sertleştirirler. Böylece ne halkta ne de yöneticide huzur kalır.

Hadîs-i şerîfi nakleden Avf İbni Mâlik hazretleri şöyle diyor:, Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'e:

- Hal böyle olunca biz o kötü idarecileri başımızdan düşürmek için kendilerine karşı tavır alalım mı? diye sorduk. Hatta *Sahîh-i Müslim*’deki rivayetlerden birine göre, onlara kılıç çekip karşı çıkalım mı? diye sorduklarını belirtiyor.

Yöneticilere karşı ayaklanma ve onlara karşı tavır takınma hareketleri devlete büyük zararlar verebileceği, huzuru ve sükûnu büsbütün yok edebileceği için Peygamber Efendimiz buna izin vermemiş:

- *“Aranızda namaz kıldıkları sürece onlara karşı gelmeyin”* buyurmuştur.

Resûl-i Ekrem Efendimiz’in bu hadisi, namazın gerçekten dinin direği olduğunu, milleti birbiriyle kaynaştırıp birlik ve beraberliği sağladığını ve böylece devleti ayakta tuttuğunu göstermektedir.

Hadîs-i şerîfin buraya alınmayan son kısmında, *“Bir kimse devleti yöneten şahsı büyük bir günah işlerken görürse, yaptığı o günahtan iğrensin, fakat yöneticisine isyan etmesin”* buyurulmaktadır.

“İyiliği Emir Kötülükten Nehiy” bahsinde geçen 190 numaralı hadis de konumuzla ilgilidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İyi bir devlet başkanı halkını sevmeli ve onların bahtiyarlığı için çalışmalıdır.
2. İyi bir halk da hayırlı yöneticiyi takdir etmeli, onu sevmeli ve başarısına yardımcı olmalıdır.
3. Devleti yöneten kimseler dinin direği olan namazı kıldıkları ve Allah’a açıkça karşı gelmedikleri sürece onlara isyan edilmemelidir.
4. Namaz, birlik ve beraberliği sağlayan çok önemli bir ibadettir.

663- وعَنْ عِيَاضِ بن حِمارٍ رضي اللَّهُ عَنْهُ قالَ : سمِعْت رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : «أَهْلُ الجَنَّةِ ثَلاثَةٌ : ذُو سُلْطانٍ مُقْسِطٌ مُوَفَّقٌ ، ورَجُلٌ رَحِيمٌ رَقيقُ القَلْبِ لِكُلِّ ذِى قُرْبَى وَمُسْلِمٍ ، وعَفِيفٌ مُتَعَفِّفٌ ذُو عِيالٍ » رواهُ مسلم .

663. İyâz İbni Himâr *radıyallahu anh* Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken dinledim, dedi:

"Cennetlikler üç gruptur. Bunlar:

Âdil ve başarılı devlet başkanı,

Yakınlarına ve müslümanlara karşı merhametli ve yufka yürekli olan kişi,

Ailesi kalabalık olduğu halde haram kazançtan sakınıp kimseden bir şey istemeyen adamdır."

Müslim, Cennet 63

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz bazı konuları kolayca öğretebilmek için onları gruplandırarak anlatırdı. İnsanı cennete götüren güzel davranışları öğretirken de bu usûlü kullanmış ve cennetliklerden sadece üç grup kimseyi zikretmiştir.

Bunlardan ilki ve konumuzla ilgili olanı âdil ve başarılı devlet başkanıdır.

Devlet başkanının âdil olması demek, yönettiği kimseler arasında müslimler, gayri müslimler, taraftarlar, muhâlifler gibi bir ayırım yapmadan halkının bahtiyarlığı için çalışması demektir.

Devlet reisinin başarısı, Allah Teâlâ'nın ona, hayıra ve iyiliğe giden yolları açması ve gerekli imkânları hazırlamasıyla mümkündür. Bir yöneticinin ilâhî yardıma ve desteğe hak kazanabilmesi için şüphesiz birinci şartın kendinde bulunması, yani her icraatında adaleti gözetmesi gerekir. Diğer bir ifadeyle söyleyecek olursak, devlet başkanı halkına karşı iyi niyetli ve adâletli olduğu takdirde arkasında Cenâb-ı Hakk'ı bulacaktır.

Cennete girmeyi hakeden ikinci grup bahtiyarlar, yakınlarına ve müslümanlara karşı merhametli ve yufka yürekli olanlardır. 314-342. hadisler arasında akrabaya iyilik etme ve onlarla ilgiyi kesmeme konusu, 224-247. hadisler arasında da müslümanlara şefkat ve merhamet gösterme ve sıkıntılarını gidermeye çalışma konusu geniş bir şekilde ele alınmıştır.

Demekki cennete girmeyi hakedebilmek için akraba olsun veya olmasın bütün müslümanlara karşı merhametli, şefkatli ve yufka yürekli olmak gerekmektedir.

Hadisimizde kendilerinden bahsedilen üçüncü grup cennetlikler ise ailesi kalabalık olduğu halde haram kazançtan sakınıp kimseden bir şey istemeyen kimselerdir.

Üçüncü grup cennetliklerin iki özelliği vardır. Biri kimseden bir şey istemeden elinin emeği ile geçinmek (bk. 540-544. hadisler), diğeri de günahtan sakınmak ve günaha götürecek davranışlardan kaçınmaktır (bk. 589-597. hadisler). İnsan sonsuz bir hayatın yaşanacağı âhiret yurduna hazırlanmanın her şeyden önemli olduğunu hiç unutmamalıdır. Bunun için de çoluğunun çocuğunun nafakasını helâlinden kazanmalı, kimseye el açıp yüz suyu dökmemelidir. İnsanoğlu kul olmanın şerefini koruduğu, Cenâb-ı Hakk'ın kendisini aç koymayacağına inanarak çalıştığı takdirde, Âlemlerin Rabbi ona dünyada rızkını verdiği gibi âhirette de sonsuz hayatın tükenmeyen nimetlerini esirgemeden sunacaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cennet, Allah'ın buyruklarına uyan âdil devlet başkanlarını ağırlayacaktır.

2. Akrabası olsun olmasın bütün müslümanlara karşı merhametli ve yumuşak davrananlar cennete gireceklerdir.

3. Geçindireceği kimseler ne kadar fazla olursa olsun, dilenmeyi düşünmeyen ve harama el uzatmayan kimseler cenneti hakedeceklerdir.

80- باب وجوب طاعة ولاة الأمور في غير معصية وتحريم طاعتهم في المعصية

YÖNETİCİLERE İTAAT

GÜNAH OLMAYAN HUSUSLARDA DEVLET BAŞKANLARINA İTAATİN ŞART, GÜNAH OLAN YERLERDE İSE HARAM OLDUĞU

Âyet:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ أَطِيعُواْ اللّهَ وَأَطِيعُواْ الرَّسُولَ وَأُوْلِي الأَمْرِ مِنكُمْ فَإِن تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللّهِ وَالرَّسُولِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللّهِ

وَالْيَوْمِ الآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلاً [59]

“Ey iman edenler! Allah’a itaat edin, Peygamber’e ve sizden olan idarecilere (ülü’l-emre) de itaat edin.

Nisâ sûresi (4), 59

Âyet-i kerîmenin tamamı şöyledir:

“Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz, Allah’a ve âhirete gerçekten inanıyorsanız, çözümü için Allah’a ve Peygamber’e başvurun; bu hem daha hayırlı hem de netice bakımından daha uygundur.”

Allah’a ve Resûlü’ne itaat etmek müslüman olmanın gereğidir. Onlara itaat etmeyen kimse müslüman sayılmaz. Devlet başkanları, diğer bir ifadeyle halifeler ise Resûlullah’ın temsilcisi sayılırlar. 657 numaralı hadiste gördüğümüz üzere Resûl-i Ekrem Efendimiz kendisinden sonra artık bir peygamber gelmeyeceğini, yönetimi halifelerin devam ettireceğini söylemiştir.

Allah’a ve Resûlü’ne kayıtsız şartsız itaat etmek zorunda olan müslüman, devlet başkanına ancak iyi ve faydalı konularda itaat edecek, onun Allah’a isyan anlamı taşıyan hiçbir buyruğuna uymayacaktır. Öte yandan bir âmir memuruna rüşvet alması, hırsızlık yapması konusunda ne kadar baskı yaparsa yapsın, memur, Allah’a isyan anlamına gelen bu nevi emirlere uymayacaktır. Zira dinin yasaklarını âmirinin emriyle çiğnemesi, onu sorumluluktan aslâ kurtarmaz. Aşağıdaki hadîs-i şeriflerde, günah işlemeyi emreden yöneticiye itaat edilmeyeceği açıklanacaktır.

Hadisler

664- وعن ابنِ عمر رضي اللَّهُ عنهما عَن النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « عَلَى المَرْءِ المُسْلِمِ السَّمْعُ والطَّاعَةُ فِيما أَحَبَّ وكَرِهَ ، إِلاَّ أَنْ يُؤْمَرَ بِمَعْصِيَةٍ فَإِذا أُمِر بِمعْصِيَةٍ فَلاَ سَمْعَ وَلا طاعَةَ » متفقٌ عليه .

664. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*’dan rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bir müslümanın, günah işlemesi emredilmediği sürece, sevdiği veya sevmediği bütün konularda devleti yöneten kimseye itaat etmesi şarttır. Bir günah işlemesi emredildiği zaman ise kimseyi dinleyip itaat etmez.”

Buhârî, Ahkâm 4, Cihâd 108; Müslim, İmâre 38. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 87; Tirmizî, Cihâd 29; Nesâî, Bey’at 34; İbni Mâce, Cihâd 40

Açıklamalar

Bir devlet başkanı veya bir yönetici, emirlerine itaat edildiği sürece başarılı olur. Aksi halde idareciliğinin hiçbir anlamı kalmaz. Başarılı olmak isteyen yönetici, yönettiği kimselere doğruyu ve uygun olanı emretmelidir. Ancak o takdirde emrine uyulmasını beklemeye hakkı olur. Yöneticinin verdiği emirler, yönetilen bazılarının işine gelmeyebilir; çıkarcıların menfaatine ters düşebilir. Bu emir veya kanunlar Allah’ın buyruklarına aykırı olmadığı sürece herkesin ona itaat etmesi gerekir. Devleti yönetmenin, huzur ve emniyeti sağlamanın tek yolu budur.

Devlet başkanına veya onun temsilcilerine itaatin bir istisnası vardır. O da verilen emirlerin veya çıkarılan kanunların Allah’ın buyruklarına ters düşmesidir. Allah’ın emrine ters düşen, diğer bir ifadeyle söyleyecek olursak, dince günah sayılan bir buyruğun hiçbir şekilde uygulanma şansı yoktur. Zira devleti yöneten kimselere itaat etmeyi kesin bir şekilde emreden din, onların buyrukları Allah’ın buyruklarına ters düştüğü zaman, kendilerine itaat etmemeyi aynı kesinlikle emreder.

Yöneticilerin dine ters düşen buyruklarına kesinlikle uymamak gerektiğini pek güzel açıklayan bir olay vardır:

Bir defasında Resûl-i Ekrem Efendimiz hazırladığı bir müfrezenin başına ensardan Abdullah İbni Huzâfe *radıyallahu anh*’ı kumandan tayin etmiş, mücâhidlere de kumandanlarına itaat etmelerini emretmişti. Nasıl olduysa yolda giderken Abdullah İbni Huzâfe askerlerin bazı hareketlerine sinirlendi. Onlara:

- Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana itaat etmenizi emretmedi mi? diye sordu. Onlar da:

- Evet, emretti, dediler. Bunun üzerine kumandan:

- Haydi bana odun toplayıp getirin, dedi. Mücahidler odunları toplayıp getirince, onları yakmalarını söyledi. Ateş yakılıp da alevler yükselince, mücâhidlere ateşe girmelerini emretti. Hepsi de sahâbî olan mücâhidlerin bir kısmı duraksadı, bir kısmı ise kumandanın emrini yerine getirmek üzere hazırlanmaya başladı. Kumandanlarının bu akıl dışı emrine uymayanlar, arkadaşlarını:

- Ne yapıyorsunuz siz? Biz cehennem ateşinden kaçarak Resûlullah'a sığınmış kimseleriz. Şimdi ateşe nasıl atılırız! diye uyardılar.

Onlar meseleyi tartışırken ateş söndü. Kumandanın da sinirleri yatıştı.

Medine'ye döndükleri zaman olayı Resûl-i Ekrem Efendimiz'e anlattılar. O zaman Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyurdu:

- *"Eğer mücâhidler bu ateşe girselerdi, kıyamet gününe kadar bir daha oradan çıkamazlardı. Çünkü yöneticiye itaat, ancak mâkul ve meşrû olan emirler için söz konusudur"* (Buhârî, Ahkâm 4).

Asr-ı saâdet'te geçen bu dikkate değer olay, itaatin sınırları hakkında pek güzel fikir vermektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsanın şahsî çıkarlarına ters düşse bile, devlet büyüklerinin dine aykırı olmayan emirlerine itaat etmek gerekir.

2. Allah'a ve O'nun buyruklarına karşı gelmek söz konusu olduğu zaman, hiçbir kula itaat edilmez.

665- وعنه قال : كُنَّا إذا بايَعْنَا رسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَلى السَّمْعِ والطَّاعةِ يقُولُ لَنَا : «فيما اسْتَطَعْتُمْ » متفقٌ عليه .

665. Yine İbni Ömer *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e sözünü dinleyip itaat etmek üzere bîat ettiğimiz zaman bize:

"Gücünüz yettiği kadar" buyururdu.

Buhârî, Ahkâm 43; Müslim, İmâre, 90. Ayrıca bk. Nesâî, Bey'at 24; İbni Mâce, Cihâd 41

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz İslâmiyet'i kabul eden kimselerden Allah'ın buyruklarına uyacaklarına dair söz yani bîat alırdı. Daha önce bîat etmiş kimselerden gerek gördüğü zaman tekrar söz aldığı olurdu.

Bîat konusu 188 ve 323 numaralı hadislerin açıklamasında daha geniş bir şekilde incelenmiştir.

Peygamber Efendimiz sahâbîlerini ve dolayısıyla ümmetini çok sevdiği için, onlardan bir konuda söz alırken, *"Bunu gücüm yettiği kadar yapacağım"* demelerini isterdi. Böylece insanın, yapamayacağı bir işe söz vermemesi gerektiğini öğretirdi. Zira dürüst ve dindar bir kimse verdiği sözü, ne kadar zor da olsa yapmalıdır. Söz verdikten sonra, bunu yapmak pek zormuş diye caymak doğru olmaz. Bu sebeple insan kararını vermeden önce iyi düşünmelidir.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'in telkin buyurduğu gibi "Gücüm yettiği kadar yapacağım" diye söz vermek en uygunudur. Zira verilen söz haklı bir gerekçe ile yapılamadığı takdirde, kimse "Bunu niçin yapmadın?" diye zorlayamaz. Nitekim halife Abdülmelik İbni Mervân'a Suriye ve Mısır halkı bîat edince, hadisimizin râvisi Abdullah İbni Ömer hazretleri de bîat etmek durumunda kaldı ve halifeye yazdığı mektupta, "Allah'ın kitâbı ve Peygamber'in sünneti üzerine, Allah'ın kulu emîrü'l-mü'minîn Abdülmelik'e -gücüm yettiği kadar- itaat etmeye söz veriyorum. Oğullarım da bu şekilde bîat ettiklerini arzederler" dedi (Buhârî, Ahkâm 43).

İnsan ibadetlerini bile gücü yettiği kadar yapmakla mükelleftir. Bu konu üzerinde de titizlikle duran Peygamber Efendimiz *"İbadetleri gücünüz yettiği kadar yapınız"* buyururdu (Buhârî, Îmân 32, Savm 49, 52). İbadette ölçülü olma konusu 144-154. hadisler arasında geniş bir şekilde ele alınmıştır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz ümmetine karşı pek şefkatliydi.

2. Bu sebeple bîat alırken onların “Gücüm yettiği kadar itaat edeceğim” demelerini isterdi.

3. Devlet reisi güç yetmeyecek bir şey emretmedikçe, birlik ve beraberliğin sağlanması için, ona itaat etmek gereklidir.

666- وعنهُ قال : سَمِعْتُ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « مَنْ خلَعَ يَداً منْ طَاعَةٍ لَقِى اللَّه يوْم القيامَةِ ولاَ حُجَّةَ لَهُ ، وَمَنْ ماتَ وَلَيْس في عُنُقِهِ بيْعَةٌ مَاتَ مِيتةً جَاهِلِيَّةً » رواه مسلم .

وفي روايةٍ له : « ومَنْ ماتَ وَهُوَ مُفَارِقٌ للْجَماعةِ ، فَإِنَّهُ يمُوت مِيتَةً جَاهِلِيَّةً » . « المِيتَةُ » بكسر الميم .

666. Yine İbni Ömer *radıyallahu anhümâ* Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’i şöyle buyururken dinledim, dedi:

“Kim bağlılık sözü verdiği devlet başkanına karşı sebepsiz yere itaatsizlik ederse, kıyamet gününde Allah Teâlâ’nın huzuruna, tutunacağı hiçbir delili bulunmaksızın çıkar. Devlet başkanına bağlılık sözü vermeden ölen kimse, Câhiliye devrinde ölmüş gibi olur.”

Müslim, İmâre 58

Yine Müslim’in bir başka rivayeti şöyledir:

“Cemaatten ayrılarak ölen kimse, Câhiliye devrinde ölmüş gibi olur.”

Müslim, İmâre 53, 54

Açıklamalar

Abdullah İbni Ömer bu hadisi, o devrin önemli siyâsî hâdiselerinden biri üzerine rivayet etmiştir. Hadisi kendisine rivayet ettiği zât, Kureyş kabilesine mensup kahraman sahâbî Abdullah İbni Mutî’dir.

Abdullah İbni Mutî’ haksızlıklara dayanamayan bir mizaca sahipti. Bir zamanlar halife Muâviye’nin Ziyâd İbni Ebîh’i Medine’ye vali tayin etmesine de şiddetle karşı çıkmıştı. Emevîler onun bu tavrını bildikleri için, Yezîd’e bîat alınırken, halkı kışkırtabilir diye onu hapse atmışlardı. Başta Abdullah İbni Ömer olmak üzere bazı kimseler buna şiddetle itiraz ettiler ve onu hapisten çıkarttılar.

Yezîd halife seçilince Abdullah İbni Mutî’ buna bir tepki olarak Medine’yi terk etmek istedi. Fakat Abdullah İbni Ömer onun yanına giderek yukarıdaki hadisi okudu ve Medine’den ayrılmasına engel oldu.

Yezîd’in içki içtiği ve namaz kılmayı terk ettiği gerekçesiyle 63 (683) yılında Hicaz’da ona karşı isyan başlayınca, Abdullah İbni Mutî’ muhâcirlerin kumandanlığını üstlenmiş, daha sonraki yıllarda Mekke’de İbnü’z-Zübeyr’in saflarında yine Emevî idaresine karşı çarpışmıştır.

Hadisimiz fitne ve kargaşaya sebep olmamak için devlet başkanına bîat etmenin lüzumunu açıklamakta ve yapılan bîatı bozacak meşrû bir sebep bulunmadıkça, devlet başkanına verilen bağlılık sözünde durmak gerektiğini ortaya koymaktadır. Sebepsiz yere devlet başkanına itaatsizlik etmenin, kıyamet günü Allah Teâlâ’nın huzurunda insanı haksız ve bir duruma düşüreceğini belirtmektedir.

Câhiliye devrinde herkes kendi başına buyruktu. Bağlandıkları bir devlet başkanı yoktu. O devir kargaşanın ve Allah’a inanmamanın bir simgesi olduğu için, devlet başkanına bîat etmeden ölen şahıs, Câhiliye döneminde ölen bir kimseye benzetilmiş ve böyle birinin başsız, düzensiz bir toplumda yaşayıp öleceği, müslümanca bir hayat süremeyeceği anlatılmak istenmiştir. Bu ifadeden, düzensiz bir toplumda ölen kimselerin dinsiz ve imansız gideceği mânası çıkarılamaz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Meşrû bir devlet başkanına itaat etmek gerekir.

2. Müslümanların birliğinin sağlanması devlet başkanına yapılacak bîata bağlıdır.

3. Devlet başkanı Allah’a karşı gelmedikçe ve halkını buna zorlamadıkça, ona itaat etmek şarttır.

667- وعَن أنَسٍ رضي اللّهُ عنه قال : قال رسُولُ اللّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « اسْمَعُوا وأطيعوا ، وإنِ اسْتُعْمِل علَيْكُمْ عبْدٌ حبشىٌّ ، كَأَنَّ رَأْسهُ زَبِيبَةٌ » رواه البخاري .

667. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Üzerinize tâyin edilen yönetici, başı kuru üzüm gibi siyah bir köle de olsa sözünü dinleyip kendisine itaat ediniz."

Buhârî, Ezân 54, 56, Ahkâm 4. Ayrıca bk. Buhârî, Cihâd 39

Aşağıdaki hadisle birlikte açıklanacaktır.

668- وعن أبي هريرة رضي اللّه عنه قال : قالَ رسُولُ اللّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « عليْكَ السَّمْعُ وَالطَّاعةُ في عُسْرِكَ ويُسْرِكَ وَمنْشَطِكَ ومَكْرهِكَ وأَثَرَةٍ عَلَيْك » رواهُ مسلم .

668. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Zenginken, fakirken; neşeliyken, kederliyken ve başkası sana tercih edilirken bile söz dinleyip itaat etmen şarttır."

Müslim, İmâre 35, 41, 42. Ayrıca bk. Buhârî, Fiten 2; Nesâî, Bey'at 1-5; İbni Mâce, Cihâd 41

Açıklamalar

Devletin devamı, milletin birliği ve beraberliği, halkın huzuru ve sükûnu her şeyden önemlidir. Bunu sağlamak da devlet işlerini yürüten kimselere itaat etmekle mümkündür. Yöneticiler Allah'a karşı gelmedikçe, yönettikleri insanları günaha sürüklemedikçe sözleri dinlenmelidir. İnsan bu konuda zenginken veya huzurluyken başka, fakirken veya kederliyken daha başka düşünmemelidir. Hatta idareci haksızlık ederek kendi çıkarlarını ön

planda tutsa, yakınlarını kayırsa bile, bunlar ona isyan etmek için yeterli sebep değildir.

Vali veya kumandan olarak tâyin edilen kişi, başı kuru üzüm gibi siyah bir köle de olsa, hatta bir hadiste buyurulduğu üzere *“kolları ve bacakları kesilmiş bir köle de olsa”* (Müslim, İmâre 36) küçümsenmeyecek, sözü dinlenip kendisine itaat edilecek, arkasında namaz kılınacaktır.

Devleti yöneten kişiyi Allah’a karşı gelmesi sebebiyle devirmek söz konusu olduğu zaman bile, bir kargaşanın çıkıp çıkmayacağı, insanların bundan zarar görüp görmeyeceği hesaplanacaktır. Şayet bu uygulama büyük kargaşaya sebep olacaksa, uygun zamana kadar haksızlıklara sabretmek gerekecektir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. İnsan farklı zamanlarda değişik hislere kapılarak devlet başkanına karşı tutumunu değiştirmeyecektir.

2. Kendisine bir haksızlık yapılsa bile, milletin huzurunun bozulmaması için buna katlanacaktır.

3. Valilik, kumandanlık veya benzeri görevlerle başa gelen bir idareci, görünüşü ve kökeni itibariyle sevilmeyen biri de olsa, ona itaat edilecek, buyruğu dinlenecektir.

669- وعن عبدِ اللَّهِ بن عَمرو رضي اللَّه عنهما قال : كُنَّا مَع رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في سَفَرٍ ، فَنَزَلْنا منْزِلاً ، فَمِنَّا منْ يُصلحُ خِباءَهُ ، ومِنَّا منْ ينْتَضِلُ ، وَمِنَّا مَنْ هُوَ في جَشَرِهِ، إذْ نادَى مُنَادي رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : الصَّلاةَ جامِعةٌ . فاجْتَمعْنَا إلى رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : « إنَّهُ لَمْ يَكُنْ نبي قَبْلَي إلاَّ كَانَ حَقا علَيْهِ أنْ يَدُلَّ أُمَّتَهُ عَلى خَيرِ ما يعْلَمُهُ لهُمْ ، ويُنذِرَهُم شَرَّ ما يعلَمُهُ لهُم ، وإنَّ أُمَّتَكُمْ هذِهِ جُعِلَ عَافيتُها في أوَّلِها ، وسَيُصِيبُ آخِرَهَا بلاءٌ وأُمُورٌ تُنكِرُونَهَا، وتجيءُ فِتَنٌ يُرقِّقُ بَعضُها بَعْضاً ، وتجيء الفِتْنَةُ فَيقُولُ

المؤمِنُ : هذِهِ مُهْلِكَتي ، ثُمَّ تَنْكَشِفُ ، وتجيءُ الفِتنَةُ فَيَقُولُ المُؤْمِنُ : هذِهِ هذِهِ ، فَمَنْ أَحَبَّ أنْ يُزَحْزَحَ عن النَّارِ ، ويُدْخَلَ الجنَّةَ ، فَلْتَأْتِهِ منيته وَهُوَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَاليَوْمِ الآخِرِ ، ولَيَأْتِ إلى النَّاسِ الذي يُحِبُّ أَنْ يُؤتَى إلَيْهِ .

ومَنْ بَايعَ إماماً فَأَعْطَاهُ صَفْقَةَ يدِهِ ، وثمَرةَ قَلْبهِ . فَليُطعْهُ إنِ اسْتَطَاعَ ، فَإنْ جَاءَ آخَرُ ينازعُهُ ، فاضْرِبُوا عُنُقَ الآخَرِ » رواهُ مسلم .

قَوْله : « ينْتَضِلُ » أي : يُسابِقُ بالرَّمْي بالنَّبْل والنُّشَّاب . « والجَشَرُ » بفتح الجيم والشين المعجمة وبالراءِ : وهي الدَّوابُّ التي تَرْعَى وتَبيتُ مَكانَها . وقوله: « يُرقِّقُ بعْضُهَا بَعضاً » أي : يُصيِّرُ بعضَها بعضاً رقِيقاً ، أي : خَفِيفاً لِعِظَم مابعْدَهُ ، فالثَّاني يُرقِّقُ الأَوَّلَ . وقيلَ : معناهُ: يُشَوِّقُ بَعْضُهَا إلى بعْضٍ بتحْسينها وتسْويلها وقيلَ : يُشْبهُ بعضُها بَعْضاً .

669. Abdullah İbni Amr *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Bir seferde Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile beraberdik. Bir yerde konakladık. Kimimiz çadırını düzeltiyor, kimimiz ok atış tâlimleri yapıyor, kimimiz de otlayan hayvanların başında bulunuyorduk. Derken Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in müezzini "Haydin namaza!" diye seslendi. Biz de Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yanında toplandık. Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

"Benden önceki bütün peygamberlerin görevi, ümmetlerini iyi olduğunu bildikleri şeye dâvet etmek, kötü olduğunu bildikleri şeyden de sakındırmaktı. Sizin içinde bulunduğunuz ümmetin huzur ve sükûnu, önce gelenler zamanında olacaktır. Daha sonrakilerin başına çeşitli belâlar ve bilmediğiniz kötülükler gelecektir. Öyle fitneler çıkacak ki, bu fitnelerin bir kısmı diğerinden daha hafif olacaktır. Yine

öyle fitne ve kargaşa çıkacak ki, onu gören mü’min, işte beni bu mahveder diyecektir. Sonra ortalık sakinleşecek; arkasından öyle müthiş bir fitne çıkacak ki, mü’min, işte bundan kurtuluş yok, diyecektir.”

“Bir kimse cehennemden kurtulup cennete girmeyi istiyorsa, Allah’a ve âhiret gününe imân etmiş olarak ölmelidir. Kendine yapılmasını istediği şeyleri o da başkalarına yapmalıdır. Bir kimse devlet başkanına bîat eder, elini tutup ona samimiyetle bağlanırsa, elinden geldiği kadar ona itaat etmelidir. Bu arada bir başkası ortaya çıkarak yönetimi ele geçirmeye çalışırsa, derhal onun boynunu vurunuz.”

Müslim, İmâre 46. Ayrıca bk. Nesâî, Bey’at 25; İbni Mâce, Fiten 9

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerîf Resûlullah Efendimiz’in mûcizelerinden biridir. Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer devirlerinde müslümanlar huzur içinde yaşamış, Hz. Osman’ın hilâfeti zamanında huzursuzluk baş göstermiş, onun şehid edilmesiyle başlayan fitne ateşi sönmek bilmemiştir. Her devir bir öncekini aratmıştır. Dün bugünden, bugün de yarından hayırlı olagelmiştir.

Bugün dünyayı kasıp kavuran ve bir türlü durmayan savaşlar, eskinin kılıçla yapılan savaşlarına rahmet okutmaktadır. Gelişen silahların kahredici gücü, geleceğin geçmişten daha kötü olacağını ve eskilerin bilmediği kötülüklerin yaşanacağını göstermektedir. Bununla beraber ikinci Ömer diye anılan Ömer İbni Abdülazîz’in halife olmasıyla yaşanan huzurlu yıllar, geleceğin geçmişten her zaman kötü olmayacağının bir işaretidir.

Bu kargaşa döneminde yapılması gerekenler hususunda Peygamber Efendimiz neleri tavsiye etmiştir? Bunları şöyle sıralayabiliriz:

* İnsan imânını her şeyden üstün tutmalı, onu korumaya çalışmalı ve imânlı olarak ölmeye gayret etmelidir.

* Fitne döneminde genellikle yaş ile kuru, iyi ile kötü birbirine karışır. İnsanlar mantıkî olmaktan çok hissî davranırlar. Müslümanlar birbirlerine

asla düşman gözüyle bakmamalı ve bu kâfirdir, bu münâfıktır diye birbirini suçlamamalı, birbirinin ölümüne fetvâ vermemelidir.

* Herkes kendi için istediğini diğer müslüman kardeşi için de istemeli, kendi için istemediği kötü şeyleri diğer kardeşi için de temenni etmemelidir.

* Meşrû bir devlet başkanına bağlandıktan sonra ona elden geldiğince itaat etmeli, daha sonra ortaya çıkarak kendine bîat edilmesini isteyen kimseye yüz vermemeli, birliğin ve beraberliğin devamı için, gerekiyorsa o fitneciyi ortadan kaldırmalıdır. Millet iki ayrı şahsa bağlanmışsa, bunlardan kendisine ilk bîat edilen etrafında toplanmalı, böylece bir kargaşaya meydan vermemelidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bu ümmetin ilk gelenleri, sonradan gelenlerden daha hayırlıdır.
2. Her devirde fitne ve kargaşa eksik olmayacak, genellikle gelecek geçmişi aratacaktır.
3. İnsan bulunduğu devirde birliği ve beraberliği korumaya gayret etmeli, fitnecilere âlet olmamalıdır.
4. Devleti yönetenler ve âlimler halka iyi ve doğru olanı tavsiye etmeli, kötü ve zararlı davranışlardan sakındırmalıdır.
5. İmânı korumak en önemli iş kabul edilmeli ve herkes mü’min olarak can vermeye gayret etmelidir.
6. Mü’min kendi için istediğini başkası için de istemelidir.
7. İnsanı günaha ve Allah’a karşı gelmeye zorlamadığı sürece, seçilen yöneticiye itaat etmeli, ona baş kaldırmamalıdır.

670- وعن أبي هُنَيْدةَ وائِلِ بن حُجْرٍ رضي اللَّه عنه قالَ : سَأَلَ سَلَمةُ بنُ يزيدَ الجُعْفيُّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقالَ : يا نبي اللَّهِ ، أَرَأَيْتَ إنْ قَامَتْ علَيْنَا أُمراءُ يَسأَلُونَا حقَّهُمْ ، ويمْنَعُونَا حقَّنا ، فَمَا تَأْمُرُنَا ؟ فَأَعْرضَ عنه ، ثُمَّ سألَهُ ، فَقَال رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ

عَلَيْهِ وسَلّم « اسْمَعُوا وأطِيعُوا ، فَإنَّما علَيْهِمْ ماحُمِّلَوا وعلَيْكُم ما حُمِّلْتُمْ » رواهُ مسلم .

670. Ebû Hüneyde Vâil İbni Hucr *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Seleme İbni Yezîd el-Cu'fî Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e:

- Yâ Nebiyyallah! Başımıza kendi haklarını bizden isteyen, fakat bizim hakkımızı bize vermeyen yöneticiler tâyin edilirse, bize ne yapmamızı emredersin? diye sordu.

Resûl-i Ekrem onun bu sorusuna cevap vermedi. Bir daha sorunca Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

- "Onların sözünü dinleyip kendilerine itaat edin. Onlar yapmaları gerekenden, siz de yapmanız gerekenden sorumlusunuz."

Müslim, İmâre 49-50. Ayrıca bk. Tirmizî, Fiten 30

Vâil İbni Hucr

Vâil İbni Hucr Hadramut kralıydı. Hz. Peygamber'in İslâmiyet'e dâvet ettiğini haber alınca, tacını tahtını bırakıp bir heyetle birlikte Medine'ye doğru yola çıktı. Resûlullah Efendimiz onun İslâmiyet'i kabul etmek niyetiyle gelmekte olduğunu, daha Medine'ye ulaşmasından üç gün önce ashâbına haber verdi. Vâil huzuruna girince, Efendimiz, ona değer verdiğini göstermek için mübarek ridâsını çıkarıp yere serdi ve üzerine onunla birlikte oturdu.

Vâil'in geldiğini öğrenen ashâb-ı kirâm Mescid-i Nebevî'de toplanınca, Efendimiz Vâil'i yanına alarak bir konuşma yaptı. Onun Yemen'in Hadramut bölgesinden hiçbir tesir altında kalmadan, sırf müslüman olmak arzusuyla geldiğini söyledi ve kendisine dua etti. Vâil bir müddet Medine'de kaldıktan sonra Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem tarafından Hadramut'a vali tayin edildi.

Daha sonraları Kûfe'ye yerleşen, Sıffîn'de Hz. Ali'nin yanında yer alan Vâil İbni Hucr, 71 hadis rivayet etmiştir. Muâviye devrine kadar yaşadığı bilinmektedir.

Allah ondan razı olsun.

Aşağıdaki hadisle birlikte açıklanacaktır.

671- وَعَنْ عَبْدِ اللَّهِ بن مسْعُودٍ رضي اللَّهُ عنه قال : قال رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إنَّهَا ستَكُونُ بعْدِي أَثَرَةٌ ، وأُمُورٌ تُنْكِرُونَهَا ، » قالوا : يا رسُولَ اللَّهِ ، كَيفَ تَأْمُرُ مَنْ أَدْرِكَ مِنَّا ذلكَ ؟ قَالَ : « تُؤَدُّونَ الحَقَّ الذي عَلَيْكُمْ ، وتَسْأَلُونَ اللَّهَ الذي لَكُمْ » متفقٌ عليه .

671. Abdullah İbni Mes'ûd *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

- **"Benden sonra adam kayırma olayları ve görmeye alışmadığınız işler meydana gelecektir"** buyurdu. Bunun üzerine ashâb-ı kirâm:

- Yâ Resûlallah! Bizden o günleri görenlere ne emredersiniz? diye sordular.

Şöyle cevap verdi:

- **"Yapmanız gereken görevleri yaparsınız, hakkınız olan şeyin size verilmesini Allah'tan niyâz edersiniz."**

Buhârî, Fiten 2, Müslim, İmâre 45. Ayrıca bk. Tirmizî, Fiten 25

Açıklamalar

Bir önceki hadîs-i şerîfte Resûl-i Ekrem Efendimiz'e, haksız ve zâlim idarecilere nasıl davranmak gerektiği sorulmuştu.

Bu hadiste de adam kayırma türünden bazı haksız işler görüldüğü zaman nasıl davranmak gerektiği sorulmaktadır.

Peygamber Efendimiz'in her iki soruya da aynı cevabı verdiğini görmekteyiz. Kısacası demek istiyor ki, herkesin bir görevi vardır; siz yönetilenler olarak kendi görevinizi yerine getirin. Sizden istenen zekâtı verin. Cihâda çağrıldığınız zaman kaçmayın ve yöneticilerin diğer meşrû emirlerine uyun.

Yönetenlerin görevini de Efendimiz, herkese eşit ve âdil davranmak ve halkın hakkını vermek şeklinde belirtti. Yöneticiler görevlerini

yapmadıkları takdirde ise, onlara isyan etmenin, ihtilâl yaparak hak aramaya kalkmanın doğru olmayacağını söyledi ve o zaman *"Hakkınızın size verilmesi için Allah'dan yardım dileyin"*, buyurdu. Yâni zâlim idârecileri ıslâh etmesini veya onları milletin başından defedip lâyık olanları getirmesini Allah'tan dilemeyi tavsiye etti.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* başka hadislerinde, ileride pek çok adam kayırma olayı meydana geleceğini hatırlatmakta ve âhirette Kevser havuzu başında kendisiyle buluşuncaya kadar bu tür olaylara sabredilmesini tavsiye buyurmaktadır (Buhârî, Humus 19, Menâkıb 25; Müslim, Zekât 132, 139).

Konumuzla ilgili bütün hadisler bir arada düşünüldüğü zaman görülüyor ki, Resûl-i Ekrem Efendimiz, milletin birliğinin bozulmaması için bu nevi haksızlıklara sabretmeyi tavsiye etmekte, sabredenlerin kendisini Kevser havuzu başında bulacağını, böylece sabrının karşılığını göreceğini söylemekte, orada mazlumların zâlimlerden hakkını alacağını ve üstelik cennette pek çok ikrama kavuşacağını belirtmektedir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Müslüman devlet başkanları, hadiste işaret buyurulan kötü idarecilerden olmamak için gayret göstermeli, tercihlerinde kimseye haksızlık etmemeli ve herkese hakkını titiz bir şekilde vermelidir.

2. Halk da görevini yapmalı, haksızlıkla karşılaşınca halini Allah'a arzedip ondan yardım istemelidir.

672- وعن أبي هريرة رضي اللَّهُ عنه قال : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ أَطَاعَني فَقَدْ أَطَاعَ اللَّه ، وَمَنْ عَصَاني فَقَدْ عَصَى اللَّه ، وَمَنْ يُطِعِ الأمِيرَ فَقَدْ أطَاعَني ، ومَنْ يعْصِ الأمِيرَ فَقَدْ عَصَانِي » متفقٌ عليه

672. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bana itaat eden Allah’a itaat etmiş, bana karşı gelen Allah’a karşı gelmiş olur. Devlet başkanına itaat eden bana itaat etmiş, devlet başkanına karşı gelen bana karşı gelmiş olur.”

Buhârî, Cihâd 109, Ahkâm 1; Müslim, İmâre 32, 33. Ayrıca bk. Nesâî, Bey’at 27; İbni Mâce, Mukaddime 1, Cihâd 39

674. hadisle birlikte açıklanacaktır.

673- وعن ابن عباسٍ رضي اللَّه عنهما أن رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّمَ قال : « من كَرِه مِنْ أَمِيرِهِ شيْئاً فَليَصبِر ، فإنَّهُ مَن خَرج مِنَ السُّلطَانِ شِبراً مَاتَ مِيتَةً جاهِلِيةً » متفقٌ عليه .

673. İbni Abbas *radıyallahu anhümâ*’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Devlet yöneticisinden hoşa gitmeyen bir şey gören kimse sabretsin. Zira kim devlet başkanına itaatten bir karış dışarı çıkarsa, Câhiliye devrinde ölmüş gibi olur.”

Buhârî, Fiten 2; Müslim, İmâre 56

Aşağıdaki hadisle birlikte açıklanacaktır.

674- وعن أبي بكر رضي اللَّه عنه قال : سمعت رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّمَ يقول : « مَن أهَانَ السُّلطَانَ أَهَانَهُ اللَّه » رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

وفي الباب أحاديث كثيرة في الصحيح ، وقد سبق بعضها في أبواب .

674. Ebû Bekre *radıyallahu anh*, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’i şöyle buyururken dinledim, dedi:

“Kim devlet başkanına ihânet ederse, Allah da ona ihânetinin cezasını verir.”

Tirmizî, Fiten 47. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, Müsned, V, 42, 49

Açıklamalar

Yukarıdaki hadislerin üçü de, daha öncekiler gibi, devlet başkanına itaatle ilgilidir. Resûl-i Ekrem Efendimiz devlet başkanına itaat etmeyi Peygamber'e ve dolayısıyla Allah'a itaatle bir tutmakta ve bu sözüyle **"Kim Peygamber'e itaat ederse, gerçekten Allah'a itaat etmiş olur"** [Nisâ sûresi (4), 80] âyet-i kerîmesine işaret etmektedir. Hadîs-i şerîfin *Sa-hîh-i Buhârî* ve *Müslim*'deki rivayeti devlet başkanına itaatin gereğini şöyle açıklamaktadır:

"Devlet reisi millet için bir siperdir. Onun kumandasında savaş yapılır. Onun sayesinde düşmandan korunulur" (Buhârî, Cihâd 109; Müslim, İmâre 43).

Müslümanların huzuru ve selâmeti, İslâmiyet'in gereği gibi yaşanması, dolayısıyla dinin güçlenmesi başta sağlam bir devlet başkanı bulunmasına bağlıdır. Müslümanlar yöneticileri etrafında kenetlendikleri ve aralarına herhangi bir bozgunculuğun girmesine meydan vermedikleri takdirde, hiçbir düşman onların birliğini ve dirliğini bozamaz. Müslümanların devlet başkanlarına destek vermesi İslâm devletini güçlendirir; devletin devlet olarak, milletin de millet olarak görevlerini mükemmel bir şekilde yapmasını sağlar.

Müslümanların devlet başkanına bağlılık sözü verdikten sonra bîatlarını bozarak onun aleyhinde çalışmaları ise, devletin zayıflamasına ve görevlerini gereği gibi yapmamasına yol açar. Neticede hem devlet hem de millet zayıf düşer. Bu hal din ve devlet düşmanlarının işine yarar.

Devlet başkanları veya onların temsilcileri gayri meşrû hareketlerde bulundukları zaman, hemen karşı tavır takınıp devleti ve idareyi zayıf düşürecek teşebbüslere girişmemelidir. Öyle durumlarda sabırlı davranmalı, bu haksızlıkların giderilmesi için çaba sarfetmelidir. Sabırsızlık gösterip bozguncu tavır takınmak, devlet reisinden ve dolayısıyla İslâm ümmetinden kopmaktır. Efendimiz'in ifadesiyle devlet başkanından bir karış dahi ayrılmak, devleti başsız ve güçsüz bırakmaya yol açar. Buna sebep olan kimseler de, tıpkı Câhiliye devrinde olduğu gibi, düzeni bozulmuş bir toplumda yaşayıp ölmeye mahkûm olurlar. Efendimiz'in sözünü ettiği

Câhiliye devrinde ölmüş gibi olmak işte budur. Bu konu 666. hadiste de işlenmiştir.

674 numaralı hadiste Resûlullah Efendimiz'in devleti yönetenlere isyan edenleri tehdit ederek:

"Kim Devlet başkanına ihânet ederse, Allah da ona ihânetinin cezasını verir" buyurduğunu okuduk.

Bu hadisi rivayet eden ve kısa hal tercümesi onuncu hadiste geçen Ebû Bekre *radıyallahu anh*, bir adamın, dinin uygun görmediği türde bir elbise giyen valiyi halka göstererek "Valimize bakın, fâsıkların giydiği elbiseden giymiş" demesi üzerine onu azarladı ve böyle konuşmamasını tenbih ettikten sonra, yukarıdaki hadisi rivayet etti.

Bu hadisin Ahmed İbni Hanbel'in *Müsned*'indeki rivayeti biraz daha geniş olup şöyledir:

"Kim dünyada Allah'ın sultanına ikram ederse, Allah da ona kıyamet gününde ikram eder. Kim dünyada Allah'ın sultanına ihânet ederse, Allah da ona kıyamet gününde ihânetinin cezasını verir"
(V, 42, 49).

Allah'ın sultanı demek, Allah'ın buyruklarını uygulayan devlet başkanı demektir. Peygamber Efendimiz'in devlet başkanı hakkında böyle güzel ifadeler kullanması, hatta bununla da yetinmeyerek devlet başkanına karşı gelenlerin ve sözünü dinlemeyenlerin kıyamet gününde Allah Teâlâ'yı karşılarında bulacaklarını söylemesi boşuna değildir. Zira İslâmiyet'ten önce Araplar devlet başkanı, sultan, emîr gibi mefhumları bilmezlerdi. Onlar sadece kendi kabilelerinin reislerini bilir, başka kimseye boyun eğmezlerdi. Peygamber Efendimiz İslâm devletini kurup muhtelif yerleşim bölgelerine emirler ve valiler tâyin edince, halk bunu yadırgadı. Hatta kendi kabilelerinden olmayan emire itaat etmeyenler bile oldu. İşte bu sebeple Peygamber Efendimiz, emirin devlet başkanını temsil ettiğini ve onu devlet başkanı gibi kabul etmek gerektiğini söyledi ve temsilcisine itaat etmeyi kendine itaatle bir tuttu. Ona karşı gelenlerin kendisine karşı gelmiş sayılacağını ve bunların âhirette perişan olacağını açıkladı.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Devlet başkanına ve onu temsil eden kişilere itaat etmek hem Allah'ın hem de Peygamber'in emridir. Zira devletin ve milletin birliği ve bütünlüğü buna bağlıdır.

2. Devlet başkanına ve onu temsil eden vali ve kumandan gibi kimselere itaat etmeyenler, Allah'a ve Peygamber'ine karşı gelmiş olurlar.

3. Yöneticiler Allah'ın buyruklarına açıkça karşı gelmedikçe, sevilmeseler bile onlara itaat etmeli, zulümlerine katlanılmalıdır. Zira onlara karşı yapılacak ayaklanmalar yüzünden, devlet ve millet zarar görebilir.

4. Devlet başkanına ihanet etmek şiddetle yasaklanmıştır.

81- باب النهي عن سؤال الإمارة واختيار ترك الولايات إذا لم يتعين عليه أو تَدْعُ حاجة إليه

YÖNETİCİLİĞE TALİP OLMAMAK

GÖREV KENDİSİNE DÜŞMEDİKÇE GÖREV İSTEMEMEK VE YÖNETİCİLİKTEN UZAK DURMAYA ÇALIŞMAK

Âyet

تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ [83]

"İşte âhiret yurdu! Biz onu yeryüzünde böbürlenmeyi ve bozgunculuk yapmayı istemeyenlere nasib ederiz. Sonunda kazançlı çıkanlar, fenalıktan sakınanlardır."

Kasas sûresi (28), 83

Âyet-i kerîmede sözü edilen âhiret yurdu, Allah Teâlâ'nın mü'min kullarına ikram edeceği cennettir. Cenneti kazanabilmek için yeryüzünde böbürlenmemek, hakkı olmayan bir şeye göz koymamak, yapamayacağı işlere tâlip olmamak ve netice itibariyle bozgunculuk yapmamak şarttır.

Diğer bir ifadeyle Allah'ın âlemlerin rabbi olduğunu göğsünü gere gere söylemekten ve ona bütün kalbiyle iman etmekten kaçmamak, Cenâb-ı Hakk'a asla kafa tutmamak, büyüklük taslamamak, kendisine verdiği malı

ve kabiliyetleri kötü yolda kullanmamak, lâyık olmadığı bir işe tâyin edilmek için çaba harcamamak gerekmektedir.

Ömer İbni Abdülazîz'in vefât edeceği zamana kadar tekrar tekrar okuyup durduğu bu âyet, Allah'a boyun eğmenin, ona teslim olmanın, onun verdiğine kanaat etmenin ve hak etmediğini istememenin önemini ortaya koymaktadır.

Hadisler

675- وعن أبي سعيد عبد الرحمنِ بن سَمُرَةَ رضي اللَّه عنه ، قال : قال لي رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يَا عَبدَ الرَّحمنِ بن سمُرَةَ : لا تَسأَل الإمارَةَ ، فَإنَّكَ إن أُعْطِيتَها عَن غَيْرِ مسأَلَةٍ أُعنتَ علَيها ، وإن أُعطِيتَها عَن مسأَلةٍ وُكِلتَ إلَيْها ، وإذَا حَلَفْتَ عَلى يَمِين ، فَرَأَيت غَيرها خَيراً مِنهَا ، فَأْتِ الذي هُو خيرٌ ، وكفِّر عَن يَمينِكَ » متفقٌ عليه .

675. Ebû Saîd Abdurrahman İbni Semüre *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana şöyle buyurdu:

"Abdurrahman İbni Semüre! Kimseden yöneticilik görevi isteme! Zira bu görev sen istemeden verilirse, Allah yardımcın olur. Eğer sen istediğin için verilirse, Allah'dan yardım göremezsin.

"Bir de bir şeye yemin ettikten sonra başka bir davranışı daha hayırlı görürsen, hayırlı olanı işleyip yeminin için keffâret öde!"

Buhârî, Ahkâm 5, 6, Eymân 1, Keffârât 10; Müslim, Eymân 19, İmâre 13. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, İmâre 2; Tirmizî, Nüzûr 5; Nesâî, Âdâbü'l-kudât 5

Abdurrahman İbni Semüre

Kureyş kabilesinden olup adı Abdükülâl idi. Mekke'nin fethi sırasında müslüman olunca, Hz. Peygamber ona Abdurrahman adını verdi. Daha sonra Mûte Savaşı'na ve Tebük Gazvesi'ne katıldı.

Hz. Osman devrine kadar hiçbir idârî görev almadı. Irak'ın fethinde bulundu ve bilhassa Horasan cephesinde savaştı. Cemel Vak'ası'ndan sonra Hz. Muâviye'nin yanında yer aldı. Sîstan valiliğine tayin edildi. Birçok şehrin İslâm hâkimiyetine girmesinde önemli hizmetleri oldu. Afganistan'ın başşehri Kâbil'i bir ay kuşattıktan sonra ele geçiren de odur.

Son derece cesur ve mütevâzi bir kumandandı. Peygamber Efendimiz'den on dört hadis rivayet etti. Kendisinden de Abdullah İbni Abbâs, Saîd İbni Müseyyeb, Muhammed İbni Sîrîn ve Hasan-ı Basrî gibi sahâbî ve tâbiîlerin hadis rivayet ettiği Abdurrahman İbni Semüre 50 (670) yılında Basra'da vefat etti.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Hadîs-i şerîfte sözü edilen yöneticilik, valilik, kaymakamlık gibi devleti temsil etme görevidir. Peygamber Efendimiz devletin gücünü kudretini temsil edecek kişilerin bu göreve lâyık, şahsiyetli, bilgili ve işinin ehli kimseler olması gerektiğine işaret buyurmakta, makam ve mevki heveslisi değersiz ve şahsiyetsiz kimselerin böyle önemli mevkilere getirilmemesi icap ettiğini hatırlatmaktadır. Zira koltuk sevdasına kapılmış olan menfaatçiler, o makamlardan hesapsız çıkarlar elde etmeyi umdukları için, araya hatırlı kimseler koyarak, hatta gerekirse büyük rüşvetler vererek göz diktikleri mevkileri elde etmek isterler.

Peygamber Efendimiz Abdurrahman İbni Semüre'ye valilik, kaymakamlık gibi yöneticiliğe tâlip olmamayı tavsiye etmekte, herkesin bu görevleri başaramayacağını hatırlatmaktadır. Şayet bir kimse böyle önemli görevlere lâyık ise ve bu hizmet devleti yönetenler tarafından kendisine teklif ediliyorsa, görevi kabul edip devletine hizmet etmelidir. Kendisi tâlip olmadığı halde lâyık görülerek iş başına getirilen kimse, Peygamber Efendimiz'in belirttiğine göre, Cenâb-ı Hakk'ın yardımını görür ve işinde başarılı olur. Şahsî arzusu ve hırsı sebebiyle bir görevi kendisi isteyip yönetici olan kimseler ise Allah Teâlâ tarafından desteklenmezler. Onlar karşılaştıkları meseleleri şahsî yetenekleri ile halletmek zorunda kalırlar.

İdarecilik görevine ehil olsa bile, bir kimsenin içindeki ihtirası dışarı vurarak bu görevi istemesini Peygamber Efendimiz doğru bulmamış, 681 numaralı hadiste görüleceği üzere, böyle kimselere görev vermemiştir. İnsanın geçimini temin etmek için yöneticilerden yapabileceği bir iş istemesi, elbette bu yasağın dışında kalır.

Hadîs-i şerîfte Resûl-i Ekrem Efendimiz'in verdiği ikinci öğüt, bir şeyi yapmayacağım veya yapacağım diye yemin eden, fakat daha sonra düşündüğünün aksini yapmanın daha hayırlı olduğunu gören kimsenin, yemin ettim bir kere diyerek yanlışta ısrar etmemesidir. Zira hatada ısrar etmek ikinci bir hatadır. Aklı başında olan kimse hatalı yolu bırakır, doğru olanı yapar. Zira hatanın neresinden dönülse kârdır.

Dinimiz yeminden dönmenin çaresini göstermiş, yolunu yordamını öğretmiştir. Hadîs-i şerîfte hatırlatıldığı şekilde bilerek ve isteyerek veya istemeyerek yeminini bozan kimse, **yemin kefâreti** vermek suretiyle hatasını bağışlatabilir.

Yeminden dönme konusu 73. hadiste geçmiş olup ayrıca 1718-1721. hadislerde ele alınacaktır.

Yeminini bozan kimse bunun cezasını zenginlik durumuna göre öder. Yemin bozmanın cezası sırasıyla köle âzad etmek, değilse on fakire bir günlük yiyeceklerini vermek yahut onları giydirmektir. Bunlara gücü yetmeyen kimse ise birbiri peşine üç gün oruç tutacaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Devlet başkanından önemli görevlere kendisini tayin etmesini isteyenler genellikle o görevi kötüye kullanacak kimseler olduğundan, Peygamber Efendimiz memuriyet istemeyi doğru bulmamıştır.

2. Kendisi arzu etmeden bir göreve getirilmek istenen kimse teklif edilen görevi kabul etmelidir. Zira böyle kimselerin bir ihtirası bulunmayacağı için Allah Teâlâ onlara yardım edip başarılı kılar.

3. Bir göreve kendi arzusuyla tayin edilen kimse, problemlerini kendi kabiliyetiyle çözmek zorundadır. Zira öyle ihtiras sahiplerine Allah yardım etmez.

4. Öfkeye kapılarak bir işi mutlaka yapacağım veya asla yapmayacağım diye yemin eden kimse, öfkesi geçince aklını başına alıp düşünmeli, gerekiyorsa yeminini bozup cezasını ödeyerek doğru ve hayırlı olanı yapmalıdır.

676- وعن أبي ذرٍ رضي اللَّه عنه قال : قال لي رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « يا أَبا ذَر أَرَاك ضعِيفاً، وإِنِّي أُحِبُّ لكَ ما أُحِبُّ لِنَفسي، لا تَأَمَّرنَّ على اثْنيْن ولا تولَّيَنَّ مال يتِيمِ» رواه مسلم.

676. Ebû Zer *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Ebû Zer! Senin gerçekten zayıf olduğunu görüyorum. Kendim için ne istiyorsam senin için de onu isterim. İki kişiye bile olsa sakın başkan olma! Yetim malına da yöneticilik yapma!"

Müslim, İmâre 17. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vesâyâ 4; Nesâî, Vesâyâ 10

678. hadisle birlikte açıklanacaktır.

677- وعنه قال : قلت : يا رسول اللَّه ألا تَستعمِلُني ؟ فضَرب بِيدِهِ على منْكبِي ثُمَّ قال: « يا أبا ذَرٍّ إنَّكَ ضَعِيف ، وإنَّهَا أَمانة ، وإِنَّها يوم القيامَة خِزْيٌ ونَدَامةٌ ، إلاَّ من أَخَذها بِحقِّها ، وأدى الذي عليهِ فِيها » رواه مسلم .

677. Yine Ebû Zer radıyallahu anh şöyle dedi:

- Yâ Resûlallah! Beni vali tayin etmez misin? demiştim.

Eliyle omuzuma vurarak şöyle buyurdu:

- "Ebû Zer! Sen zayıf bir adamsın. İstediğin görev ise bir emanettir. Bu emaneti ehil olarak alan ve üzerine düşeni yapanlar müstesna, aslında bu görev kıyamet gününde bir rezillik ve pişmanlıktır."

Müslim, İmâret 16

Aşağıdaki hadisle birlikte açıklanacaktır.

678- وعن أبِي هُريرة رضي اللّه عنه أن رسول اللّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إنَّكم ستحرِصون على الإمارةِ ، وستَكُونُ نَدَامَة يوْم القِيامَةِ » رواهُ البخاري .

678. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem şöyle* buyurdu:

"Siz memuriyet alma konusunda pek istekli davranacaksınız. Halbuki o yanıp tutuştuğunuz görev, kıyamet gününde bir pişmanlık sebebi olacaktır."

Buhârî, Ahkâm 7. Ayrıca bk. Nesâî, Bey'at 39, Kudât 5

Açıklamalar

Yukarıdaki üç hadiste Peygamber Efendimiz'in devlet görevine, özellikle de yöneticiliğe istekli olmayı doğru bulmadığı görülmektedir.

Hadislerden ilk ikisi, 62 numaralı hadiste tercüme-i hâlini okuduğumuz Ebû Zer el-Gıfârî *radıyallahu anh* ile ilgilidir. Ebû Zer el-Gıfârî'yi, çok mütevâzî oluşu, açık kalpliliği ve doğru bildiğini söylemekten çekinmeyen tabiatı sebebiyle Resûl-i Ekrem Efendimiz pek severdi. Bir defasında onun hakkında *"Şu gök kubbenin altında ve yeryüzünün üstünde Ebû Zer'den daha doğru sözlü kimse yoktur"* buyurmuştu (Tirmizî, Menâkıb, 35; İbn Mâce, Mukaddime, 11). Zaman zaman kendisine adıyla hitap ederek nasihatlerde bulunan Peygamber Efendimiz, Ebû Zerr'e, valilik gibi önemli memuriyetler bir yana, iki kişiye bile başkanlık yapmamasını, bir de yetim malına velî, diğer bir ifadeyle mütevellî olmamasını tavsiye etmiştir. Yöneticiliğin, altından kalkılması zor ilâhî bir emanet olduğunu, onu ancak yöneticiliğe yatkın insanların başarabileceğini söylemiş, üstesinden gelemeyecekler için idareciliğin kıyamet günü bir rezillik, pişmanlık ve perişanlık olacağını bildirmiştir.

Burada anlaşılması zor gibi görünen husus, kendisi bütün memurların, yöneticilerin ve valilerin üstünde bir âmir ve bir devlet başkanı iken Peygamber *aleyhisselâm*'ın Ebû Zerr'e yönetici olmamayı tavsiye etmesidir. Resûlullah Efendimiz Ebû Zerr'in huyunu, karakterini, daha açık bir ifadeyle onun aşırı zühdünü, dünyaya hiç değer vermemesini iyi

biliyordu. Ona *“Sen zayıf bir adamsın”* diye buyururken, valiliğin gerektirdiği bazı özelliklerin onda bulunmadığına işaret ediyordu. Nitekim Ebû Zer hazretleri Peygamber Efendimiz’in vefatından sonra, diğer sahâbîlerin aksine, zekâtı verilmiş bile olsa, ihtiyaç fazlası malın biriktirilmeyip Allah yolunda harcanması gerektiğini savunmuştur. Bu kanaatte olan birisi, yönettiği kimselerin malını, mülkünü nasıl koruyabilir? Yapacağı görevin özelliklerini taşımayan, kendilerini veya mallarını idare edeceği kişileri, gelebilecek her türlü zarardan koruyacak güçte ve liyâkatte bulunmayan kimselerin böyle zor işlere tâlip olması, hem kendileri için hem de yöneteceği insanlar için fayda yerine zarar getirir.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* Ebû Zer’e kendisini misâl olarak gösterirken, seni çok severim, kendim için istediğimi senin için de isterim, şayet Allah Teâlâ bana yardım edip desteklemeseydi, doğrusu ben de bu işin altından kalkamazdım. Onun için sen yöneticilik isteme, iki kişiye başkan olmayı, hatta bir yetimin malını idare etmeyi bile arzu etme, demek istemiştir.

Bir kimse, lâyık olmadığı ve üstesinden gelecek yeteneği bulunmadığı bir göreve tâlip olmadan önce, Resûlullah Efendimiz’in haber verdiği kıyamet günündeki acı sonu, rezilliği ve pişmanlığı iyi düşünmelidir. Fâni dünyanın iki günlük sultanlığı için âhiretin bitip tükenmeyen rezilliğini göze almak nasıl bir akıldır?

İyi ve âdil bir idarecinin kıyamet gününde Cenâb-ı Hakk’ın arşının gölgesinde barınacak yedi bahtiyardan biri olacağı da unutulmamalıdır. Üstesinden gelip gelemeyeceğini düşünmeden memuriyet alma hırsıyla yanıp tutuşan kimselerin bulunduğu bir zamanda, görevini mükemmel bir şekilde yapacağı bilinenlerin yöneticilikten görevinden kaçınmaları doğru değildir. Hatta kendisine teklif edilen böyle bir görevi almak, yerine göre bir zarûrettir.

676 numaralı hadiste, değerli insanların uygun olmayan isteklerini geri çevirirken, onları kırmamaya dikkat etmek gerektiği pek güzel bir ifadeyle belirtilmiştir. Peygamber Efendimiz kendisinden görev isteyen Ebû Zerr’in, bu görevi insanlara hizmet etmek için arzu ettiğini bildiği kadar, onun yapısının ve mizacının idareciliğe elverişli olmadığını da biliyordu. Fakat

bu gönül adamını, bazılarına yaptığı gibi sert bir ifadeyle geri çeviremezdi. Ona “*Kendim için ne istiyorsam senin için de onu isterim*” diyerek devlet hizmeti yapamayacağını tatlı bir üslûpla hatırlattı.

Konu, önemi sebebiyle, bir sonraki bahiste tekrar ele alınacaktır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Devlet memurluğu isteyen kimse bu göreve tayin edilmemelidir.

2. Yöneticilik görevi yapamayacağını bilen kimse, bu işe asla tâlip olmamalıdır.

4. Devlet memurluğuna tayin edilen kimse, görevinin sorumluluğunu iyi bilmeli ve görevine asla ihânet etmemelidir.

5. Devlet kademelerinden birinde görev alan ve görevini hakkıyla yapan kimselerin mânevî mükâfatı pek büyüktür.

6. Üstesinden gelemeyeceği bir idarecilik görevini alan kimse, âhirette bin pişman olacaktır.

7. Yetim malını gereği gibi korumak, son derece değerli bir hizmet ve insana büyük sevap kazandıran bir hayırdır.

82- باب حَثّ السلطان والقاضي وغيرهما من ولاة الأمور على اتخاذ وزير صالح وتحذيرهم من قرناء السوء والقبول منهم

YÖNETİCİLERİN İYİ YARDIMCI EDİNMESİ

DEVLET BAŞKANI VE KADI GİBİ YÖNETİCİLERİ, İYİ BİRER YARDIMCI EDİNMEYE TEŞVİK ETMEK VE BUNLARI KÖTÜ ARKADAŞLAR EDİNİP ONLARIN TAVSİYELERİNİ TUTMAKTAN SAKINDIRMAK

Âyet

الْأَخِلَّاء يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ [67]

“O gün dostlar bile birbirine düşman kesilecektir; sadece Allah’tan korkanlar böyle olmayacaktır.”

Zuhruf sûresi (43), 67

Âyet-i kerîme, birbirlerini dünya menfaatleri için seven, şahsî çıkarları için dostluk kuran kimselerin kıyamet gününde birbirine düşman olacağını belirtmektedir. Zira onları birbirine bağlayan şahsî çıkarlar ve nefsânî hazlar son bulmuştur. Parasıyla veya nüfuzuyla insanları kendi etrafında toplayan kimselerin, arkalarından gidilecek insanlar olmadığı artık anlaşılmıştır. İşte o zaman suçlamalar başlayacak, kötü kimseler uydukları liderlerini “Bizi baştan çıkaran, doğru yoldan uzaklaştıran budur” diye suçlayacaklar; fakat başının telâşına düşmüş o liderler bu nevi suçlamaları kabul etmeyip kendilerini savunacaklardır.

Birbirini sadece Allah rızâsı için seven kimseler ise, dünyada olduğu gibi âhirette de birbirlerine dost ve destek olacaklardır. İlâhî nimetler içinde yüzerken dostlarını hatırlayacaklar, onları arayıp soracaklar ve dostlarının da kendileri gibi bahtiyar olması için Cenâb-ı Hakk’a niyazda bulunacaklardır.

Hal böyle olunca, devletin çeşitli kademelerinde ve önemli mevkilerde görev almış kimseler, kendilerine hem dünyada hem de âhirette faydalı olacak, her zaman dost kalacak iyi kimseleri yardımcı seçmelidir.

Hadisler

679- عن أبي سعيدٍ وأبي هريرة رضي اللَّه عنهما أن رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَا بَعَثَ اللَّهُ مِن نبيٍ، ولا استَخْلَف مِنْ خَليفَةٍ إلاَّ كَانَتْ لَهُ بِطَانَتَانِ : بِطَانَةٌ تَأْمُرُهُ بِالمَعْرُوفِ وَتحُضُّهُ عليه ، وبِطَانَةٌ تَأْمُرُهُ بِالشَّرِّ وتحُضُّهُ عليهِ والمَعصُومُ من عَصَمَ اللَّهُ » رواه البخاري .

679. Ebû Saîd el-Hudrî ve Ebû Hüreyre *radıyallahu anhümâ’*dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah Teâlâ’nın gönderdiği her peygamberin ve başa geçirdiği her halifenin mutlaka iki yardımcısı olmuştur. Bunlardan biri ona doğru yolu gösterir ve buna teşvik eder. Diğeri kötü yolu gösterir ve ona teşvik eder. Günahtan uzak duran, Allah’ın koruduğu kimsedir.”

Buhârî, Ahkâm 42, Kader 8. Ayrıca bk. Nesâî, Bey’at 32

Aşağıdaki hadisle birlikte açıklanacaktır.

680- وعن عائشة رضي اللَّه عنها قالتْ : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا أَرَادَ اللَّه بالأمِيرِ خيراً ، جَعَلَ له وزيرَ صِدقٍ ، إن نَسي ذكَّرهُ ، وَإن ذَكَرَ أَعَانَهُ ، وَإذا أَرَاد بهِ غَيرَ ذلكَ جعَلَ له وَزِيرَ سُوءٍ ، إن نَسي لم يُذَكِّره ، وَإن ذَكَرَ لم يُعِنْهُ». رواه أبو داود بإسناد جيدٍ على شرط مسلم .

680. Âişe *radıyallahu anh*â’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah Teâlâ bir devlet başkanı hakkında hayır dilediği zaman, ona unuttuğunu hatırlatan, hatırladığını yapmaya yardım eden doğru sözlü bir yardımcı verir. Şayet Allah Teâlâ o devlet başkanı için hayır dilemezse, ona unuttuğunu hatırlatmayan, hatırladığını yapmaya yardım etmeyen kötü bir yardımcı verir.”

Ebû Dâvûd, İmâre 4. Ayrıca bk. Nesâî, Bey’at 33

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz başta olmak üzere bütün peygamberlerin yardımcıları, sırdaşları ve danışmanları olmuştur. İsrâiloğullarına gönderilen peygamberler, 657 numaralı hadiste gördüğümüz üzere, Resûl-i Ekrem Efendimiz gibi birer devlet başkanı idiler. Devlet başkanları ve halifeler, devlet işlerini kendileriyle birlikte yürütecekleri, istişâre edip konuşacakları vezirlere, bakanlara ihtiyaç duyarlar. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ashâbıyla, özellikle de Hz. Ebû Bekir'le istişâre ettiği bilinmektedir.

Peygamberler mâsum oldukları için yani Allah Teâlâ onları kötülüklerden koruduğu için yanlış yönlendirmeye gelmezler. Kendilerine doğru olmayan bir fikir telkin edilse bile bunu yapmazlar.

Allah Teâlâ'nın yardım ettiği devlet başkanları kendilerine iyi vezirler ve bakanlar seçerler. İlâhî yardımdan mahrum olanlar da, kendilerine destek olmak yerine devlet çarkının sakatlanmasına yol açacak kötü yardımcılar seçerler.

Cenâb-ı Hak bu konuda şu tavsiyede bulunmaktadır:

"Ey iman edenler! Mü'minlerden başkasını sırdaş edinmeyin. Çünkü onlar size fenalık etmekten asla geri durmazlar, hep sıkıntıya düşmenizi isterler" [Âl-i İmrân sûresi (3), 118].

Bazı âlimler hadîs-i şerîfte geçen iki yardımcı ifadesini, biri melek, diğeri şeytan olmak üzere iki yardımcı şeklinde anlamışlardır. Nitekim Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bir gün:

- *"Her insanın biri cinlerden diğeri meleklerden olmak üzere iki arkadaşı vardır"*, buyurmuştu. Sahâbîler:

- Senin de var mı, yâ Resûlallah? diye sorunca:

- *"Evet benim de vardır. Yalnız Allah Teâlâ bana yardım etti de, cinlerden olan arkadaşım müslüman oldu. Artık bana sadece doğru ve hayırlı olanı tavsiye ediyor"*, buyurdu (Müslim, Münâfikîn 69).

Sahîh-i Buhârî şârihi Kirmânî, bu iki sırdaşı, biri fenalıklara teşvik eden nefs-i emmâre, diğeri hayır yapmaya yönelten nefs-i levvâme şeklinde anlamanın mümkün olduğunu söylemiştir.

İki sırdaş veya arkadaş sözünü her üç şekilde de anlamak mümkündür. Cenâb-ı Hak bizlere iyiyi tavsiye eden, hayıra çağıran dostlar nasip etsin ve onların güzel telkinlerini yapmaya muvaffak buyursun. Âmîn...

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Devlet başkanları kendilerine iyi, doğru ve güzeli gösterecek ve onları gerçekleştirmeye yardım edecek, kötü olan her şeyden sakındıracak sağ duyulu yardımcılar ve müsteşarlar seçmelidir.

2. Devlet başkanları Cenâb-ı Hakk'ın bazı insanları fenalıklardan koruduğunu göz önünde bulundurmalı, Allah Teâlâ'nın kendisini de kötülerin telkininden himaye etmesini niyaz ederek ihlâsla ve samimiyetle çalışmalıdır.

3. İyi yardımcıları sayesinde isabetli kararlar veren yöneticiler, Cenâb-ı Hakk'ın himayesini kazanmış değerli idarecilerdir.

83- باب النهي عن تولية الإِمارة والقضاء وغيرهما من الولايات لمن سألها أو حرص عليها فعرّض بها

YÖNETİCİLİK İSTEYENLERE GÖREV VERMEMEK

DEVLET YÖNETİCİLİĞİ VE KADILIK GİBİ MEMURİYETLERE TALİP OLAN VE BU GÖREVLERE AŞIRI DÜŞKÜNLÜK GÖSTEREN KİMSELERİ TAYİN ETMEMEK

Hadis

681- عن أبي موسى الأَشعرِيِّ رضي اللَّه عنه قال : دخَلتُ على النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنَا وَرَجُلانِ مِنْ بني عَمِّي ، فقال أحَدُهُمَا : يا رسولَ اللَّه أَمِّرنَا عَلى بعضِ مَا ولاَّكَ اللَّه ، عزَّ وجلَّ ، وقال الآخرُ مِثْلَ ذلكَ ، فقالَ : « إنَّا واللَّه لا نُوَلِّي هذَا العَمَلَ أحداً سَأَلَه ، أو أحَداً حَرَص عليه » .

681. Ebû Mûsâ el-Eş'arî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Amcamın oğullarından ikisiyle Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in huzuruna girmiştim. Onlardan biri:

- Yâ Resûlallah! İdaresini Cenâb-ı Hakk'ın sana verdiği görevlerden birine bizi âmir tayin et! dedi. Öteki amca oğlu da benzeri bir şey söyledi.

Bunun üzerine Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Vallahi biz isteyeni veya görev hırsı bulunanı yönetici yapmıyoruz."

Buhârî, Ahkâm 7, İcâre 1, İstitâbetü'l-mürteddîn 2; Müslim, İmâre 15

Açıklamalar

Halkı âdil bir şekilde yönetmek, Cenâb-ı Hakk'ın üzerinde ısrarla durduğu konuların başında gelmektedir. Bu sebeple Nevevî, 675-678. hadislerin bulunduğu bahiste, konuyu yöneticiliğe talip olmamak adıyla işlediği halde, burada onu yöneticilik isteyene görev vermemek başlığı ile değişik bir açıdan tekrar ele almıştır.

Şurası bellidir ki, Cenâb-ı Hak herkesi farklı kabiliyetlerde yaratmıştır. Bu sebeple her şahsın, bir başkasına nisbetle daha iyi yapabileceği bir meslek vardır. İdarecilik ise özel kabiliyetlere, üstün meziyetlere sahip olmayı gerektiren bir iştir. Gerekli şartlara ve vasıflara sahip olmayan kimse bir şehre veya ülkeye yönetici tayin edildiği zaman, o şehrin veya ülkenin düzeni bozulur, halkın huzuru yok olur, hakları elden gider. İşte bu sebeple Peygamber Efendimiz her isteyene memuriyet vermemiş, bazı sevdiklerine de bu zor işe talip olmamayı tavsiye etmiştir.

Hadisimizin diğer rivayetinden öğrendiğimize göre, Ebû Mûsâ el-Eş'arî'nin amca oğulları ona, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ile görüşerek kendisine bir konuyu arzedeceklerini söylemiş ve bu hususta aracılık yapmasını istemişlerdi. Ebû Mûsâ amcazâdelerini kırmamış, fakat Hz. Peygamber'le hangi konuda görüşmek istediklerini de sormamıştı. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in huzuruna çıkınca, bu iki zât ondan yöneticilik istediler. Bunu duyan Ebû Mûsâ pek şaşırdı ve zor durumda kaldı. Nitekim Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ona dönerek:

- "*Sen bu işe ne diyorsun, Ebû Mûsâ?*" diye sorunca:

- Seni hak din ile gönderen Allah’a yemin ederim ki, bunlar içlerinden geçeni bana söylemediler. İş isteyeceklerini bilmiyordum, diye özür diledi. O zaman Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

- *“Görev isteyen kimseyi biz işimize tayin etmeyiz”* buyurdu (Buhârî, İstitâbetü’l-mürteddîn 2; Müslim, İmâre 15). Sonra da kendisinden herhangi bir görev istemeyen Ebû Mûsâ hazretlerini Yemen’e vali tayin etti.

53 numaralı hadiste gördüğümüz üzere, Peygamber Efendimiz kendisine gelerek:

- Yâ Resûlallah! Falan kimseyi vali (veya vergi memuru) tayin ettiğin gibi beni de tayin etmez misin? diyen Üseyd İbni Hudayr hazretlerinin bu isteğine hiç cevap vermedi. Onu kırmamak için bir başka konuya temas ederek, ileride adam kayırma türünden bazı haksızlıklar göreceklerini, kendisiyle Kevser havuzu başında buluşuncaya kadar bunlara sabretmelerini tavsiye etti. Halbuki Üseyd hazretleri ensar dediğimiz Medineli müslümanların ileri gelenlerinden biriydi. İslâmiyet’i ilk kabul edenlerdendi. Akabe biatinde Medineli müslümanların temsilcisiydi. Uhud Gazvesi’nde Peygamber Efendimiz’in etrafından ayrılmayan birkaç yiğitten biriydi. Buna rağmen Resûlullah Efendimiz onun memuriyet isteğini sükûtla geçiştirdi.

Meziyet ile faziletin başka başka şeyler olduğu unutulmamalıdır. Nice eli öpülecek, duası alınacak faziletli kimseler vardır ki, idarecilik ve yöneticilik yapacak kabiliyetleri yoktur. Üseyd İbni Hudayr’ın “Falan kimseyi vali tayin ettiğin gibi beni de tayin etmez misin?” derken kastettiği zâtın Amr İbni Âs olduğu söylenmektedir. Amr İbni Âs yöneticilik ve kumandanlık konularında üstün meziyetlere sahipti. Hz. Ömer onun bu yönünü pek takdir eder ve Amr’a mutlaka yöneticilik yaptırmak gerekir, derdi. Halkın menfaati işe ehil olanı tayin etmeyi gerektirdiği için Resûlullah Efendimiz Amr İbni Âs’ı yönetici yapmıştı.

Devletin idaresi kendilerine teslim edilecek kimseler, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in ortaya koyduğu bu ölçüye göre seçilmelidir. Dinin, devletin ve halkın menfaati bunu gerektirir.

Yönetici olmayı çok isteyen kimseler, genellikle dünya zevklerine aşırı derecede düşkün ihtiras sahipleridir. Tarih boyunca hep böyle olagelmiştir.

Onların bu hırsı sebebiyle ordular birbiriyle çarpışmış, binlerce mâsum kanı dökülmüş, ırz ve namuslar çiğnenmiş, servetler heder olup gitmiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Devleti ve halkı yönetme konusunda aşırı istekli olanlar, genellikle menfaatlerini ön planda tutan kimselerdir. Bu sebeple görev isteyenlere prensip olarak görev verilmemelidir.

2. Görev verecek mevkide bulunanlar işi mutlaka ehline vermeli, bu konuda hatır gönül dinlememelidir.

كتاب الأدب

84- باب الحياء وفضله والحثِّ على التخلق به

EDEP BÖLÜMÜ

UTANMA DUYGUSU (HAYÂ), DEĞERİ VE BU DUYGUYA SAHİP OLMAYA TEŞVİK ETMEK

682- عن ابْنِ عُمَرَ رضي اللَّه عنهما أَنَّ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَرَّ عَلَى رَجُلٍ مِنَ الأَنْصَارِ وَهُوَ يَعِظُ أَخَاهُ في الحَيَاءِ ، فَقَالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « دَعْهُ فإِنَّ الحياءَ مِنَ الإِيمانِ » متفقٌ عليه .

682. İbni Ömer *radıyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, utangaç kardeşine bu huyunu terketmesini söyleyen Medine'li bir müslümanın yanından geçerken ona:

"Onu kendi haline bırak; zira hayâ imandandır" buyurdu.

Buhârî, Îmân 16, Edeb 77; Müslim, Îmân 57-59. Ayrıca bk. Tirmizî, Îmân 7; Nesâî, Îmân 27; İbni Mâce, Mukaddime 9, Zühd 17.

683. hadisle birlikte açıklanacaktır.

- وعن عِمْران بن حُصَيْن ، رضي اللَّه عنهما ، قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «الحياَءُ لا يَأْتي إلاَّ

بِخَيْرٍ » متفق عليه . وفي رواية لمسلم : « الحَياءُ خَيْرٌ كُلُّهُ » أوْ قَالَ : « الحَيَاءُ كُلُّهُ خَيْرٌ » .

683. İmrân İbni Husayn *radıyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Hayâ ancak hayır kazandırır."

Buhârî, Edeb 77; Müslim, Îmân 60

Müslim'in bir rivayetine göre ise:

"Hayânın hepsi hayırdır", buyurdu.

Müslim, Îmân 61

Açıklamalar

Bir önceki hadîs-i şerifi tekrar hatırlayalım:

Medineli müslümanlardan yani ensâr-ı kirâmdan, maalesef adlarını bilemediğimiz iki kardeş, belki de iki din kardeşi utanma duygusu hakkında konuşuyorlardı. Biri, fazla utangaç bulduğu diğerine, utanmanın insanı, haklarını elde etmekten alıkoyduğunu söylüyor, bu huyundan vazgeçmesini tavsiye ediyordu. O sırada yanlarından geçen Resûl-i Ekrem Efendimiz bu konuşmayı duydu ve kardeşine öğüt veren zâta:

"*Onu kendi haline bırak; zira hayâ imandandır*" buyurdu.

Bazı önemli konuları mecâzî ifadelerle anlatmayı faydalı gören Efendimiz, burada da aynı metodu uygulamıştır. Onun "*Hayâ imândandır*" sözüyle anlatmak istediği şudur: İman insanı fena davranışlardan nasıl alıkorsa, utanma duygusu da tıpkı iman gibi insanın fenalık yapmasına fırsat vermez, onu kötülüklerden vazgeçirir. İnsana insanlığını hatırlatır. Onun herhangi bir hayvan olmadığını, aklına eseni yapamayacağını hissettirir. İşte bu nevi telkinlerle hayâ imanı besleyip olgunlaştırır. Böyle olunca da haya insana ancak hayır kazandırır ve onun tamamının hayır olduğu ortaya çıkar.

Konuya şöyle de bakmak mümkündür. Özel telkinlerle düşünce yapısı bozulmayan kimseler insanların gözü önünde meselâ mahrem yerlerini

açmaktan veya ulu orta cinsî temasta bulunmaktan utanıp kaçınırlar. Bu kadar bir utanma duygusu hangi dine mensup olursa olsun bütün insanlarda vardır. Utanma duygusunu büsbütün yitirmeyen kimseler hayâsızca davranışlardan kaçındığı gibi, dindar kimseler de dinin haram saydığı günahlardan uzak dururlar. Netice itibariyle insanlar bir yandan utanma duygusu, öte yandan Allah'tan korkma hissi sayesinde, kendilerine yakışmayan davranışlardan kaçınırlar.

Demek oluyor ki, nereden kaynaklanırsa kaynaklansın, hayâ duygusu baştan sona hayır olup insana ancak hayır kazandırır. Zannedildiği gibi bu asil duygu insanın hakkını elde etmesine engel olmaz. İnsanın rızkını kazanmasına, hakkını elde etmesine engel olan utanma duygusu değil, çekingenliği, korkaklığı ve beceriksizliğidir. Hayâ duygusuyla bu olumsuz özelliklerin hiçbir ilgisi yoktur.

Bu güzel duygu günümüzde maalesef bazı telkinlerle zayıflatılmaktadır. Açılıp saçılmayı, utanma duygusunu bir yana atmayı çağdaş olmanın bir gereği gibi gösterenler, ne pahasına olursa olsun vazifesini lâyıkıyla yapmayı bir nevi aptallık sayanlar, kaytarmayı ve gününü gün etmeyi işbilirlik kabul edenler insana en büyük fenalığı yapıyorlar. Onun fıtratındaki utanma duygusunu ve vazife aşkını tahrip etmek suretiyle, kendini mükemmelleştirmesine engel oluyorlar.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Hayâ dediğimiz utanma duygusu, insanı, mü'minin şahsiyetine yakışmayan fena davranışlardan alıkoyar.

2. İman insanı çirkin hareketlerden ve günahlardan uzaklaştırır.

3. Hayâ imanın yücelip kemâle ermesine yardım eder.

684- وعن أبِي هُريرة رضي اللَّه عنه ، أَنَّ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « الإيمَانُ بِضْع وسبْعُونَ ، أوْ بِضْعُ وَسِتُّونَ شُعْبةً ، فَأَفْضَلُها قوْلُ لا إله إلاَّ اللَّه ، وَأدْنَاها إمَاطةُ الأذَى عنَ الطَّرِيقِ ، والحياءُ شُعْبَةٌ مِنَ الإيمَانِ » متفق عليه .

« البِضْعُ » : بكسر الباء . ويجوز فتحها ، وَهُوَ مِن الثلاثةِ إلى الْعَشَرَةِ . « وَالشُّعْبَةُ » : الْقِطْعَةُ والحَصْلَةُ . « وَالإماطَةُ » : الإزَالَةُ ، « وَالأَذَى »: مَا يُؤذِي كَحجَرٍ وَشَوْكٍ وَطينٍ وَرَمَادٍ وَقَذَرٍ وَنحوِ ذلكَ .

684. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İman yetmiş (veya altmış) kadar daldan ibarettir. Bunların en yükseği lâ ilâhe illallah demek, en aşağısı da insana zarar veren şeyleri yoldan kaldırmaktır. Utanmak da imanın dallarından biridir."

Buhârî, Îmân 3; Müslim, Îmân 58. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Sünnet 14; Tirmizî, Birr 80; Nesâî, Îmân 16; İbni Mâce, Mukaddime 9

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerîf, 127 numarayla "Hayır Yollarının Çokluğu" bahsinde geçmiş ve orada açıklanmıştır.

Burada kısaca şunu belirtelim:

Peygamber Efendimiz imanı, kalbe kök salmış gür bir ağaca benzetmektedir. Bu ağacın bazı dalları **bir mü'minin inanması gereken** esaslarla ilgilidir. Meselâ imanın altı prensibi, Allah'ı sevmek, O'na şükretmek, verdiği sıkıntılara sabretmek, kin, haset, öfke ve hiyânet gibi kötü huyları terketmek bunlardan birkaçıdır.

İmanın bazı dalları bir mü'minin **diliyle söylemesi gereken** kulluk görevlerine dair olup kelime-i tevhîdi diliyle söylemek, ilim öğrenip öğretmek, Allah'ı zikretmek bunlar arasındadır.

İmanın bazı dalları da **bedenle yapılması gereken** davranışlarla ilgilidir. İslâm'ın meşhur beş esası, temizlenmek, iffetli yaşamak, ana babaya, aile fertlerine ve komşulara karşı görevini yapmak, insanlara zarar veren şeyleri yoldan atmak bunlardan birkaçıdır.

Resûl-i Ekrem Efendimiz kalp, dil ve bedenle ilgili bütün davranışların esasında imanla ilgili olduğunu belirtmektedir. İman esaslarının en başında gelen ve asla vazgeçilmez olan prensibin kelime-i tevhid yani lâ ilâhe illallah sözü olduğunu söylemektedir. Daha sonra da insanı gerçek mü'min yapacak özelliklerden birini, önemi sebebiyle ayrıca zikretmekte ve utanma duygusunun, iman ağacının vazgeçilmez bir dalı olduğunu açıklamaktadır. Şu halde mü'min, başkalarının yanında yapılması ayıp olan davranışlardan kaçınmalıdır. İnsana utanç veren hareketleri başkaları yaptığı zaman bundan rahatsızlık duymalıdır.

Bize görevlerimizin çok önemli olduğunu hatırlatan bu hadîs-i şerîf, vazifemizi yaptığımız takdirde kazanacağımız ilâhî mükâfatlara da işaret etmektedir. Bir taş, bir diken parçasını yoldan alıp atmak kadar kolay bir iş Cenâb-ı Hakk'ın rızâsını ve affını kazanmayı sağlarsa, yapacağımız daha önemli bir hareketin Yüce Rabbimiz katındaki değerini ve mükâfatını takdir etmek mümkün müdür?

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir mü'minin yapması gereken bütün hareketler, doğrudan doğruya imânla ilgilidir.

2. Cenâb-ı Hakk'ın bizden istediği bütün görevler imanla ilgili olduğu için, görevlerimizi bu din işidir, bu da dünya işidir diye ayırmak mümkün değildir.

3. Utanma duygusu bir kişilik za'fı değil, imanı yüceltip kemâle erdiren vazgeçilemez bir özelliktir.

685- وعن أبي سعيد الخُدْرِيِّ رضي اللّٰه عنه ، قال : كان رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَشَدَّ حَيَاءً مِنَ الْعَذْرَاءِ في خِدْرِهَا ، فَإذَا رأى شَيْئاً يَكْرَهُه عَرَفْنَاهُ في وَجْهِهِ . متفقٌ عليه .

قال العلماءُ : حَقِيقَةُ الحَياء خُلُقٌ يبْعثُ على تَرْكِ الْقَبِيحِ ، ويمْنَعُ منَ التقْصير في حَقِّ ذِي الحَقِّ . وَروَيْنَا عنْ أَبي

الْقَاسم الجُنيْدِ رَحمَهُ اللّه قال : الحَيَاءُ رُؤيَةُ الآلاء   أي : النِّعمِ   ورؤْيةُ التَّقْصِيرِ . فَيَتوَلَّدُ بيْنَهُمَا حالة تُسَمَّى حياءً

685. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh*' şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* örtünme çağına girmiş bir genç kızdan daha utangaçtı. Hoşlanmadığı bir şey gördüğünde bunu yüzüne bakınca anlardık.

Buhârî, Menâkıb 23, Edeb 72, 77; Müslim, Fezâil 67. Ayrıca bk. İbni Mâce, Zühd 17

Açıklamalar

Hadisimizin râvisi olan Ebû Saîd el-Hudrî, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in genç sahâbîlerindendi. Diğer sahâbîler gibi o da Hz. Peygamber'in sözlerini can kulağıyla dinler, bütün hareketlerini dikkatle takip ederdi. Cenâb-ı Hakk'ın üstün terbiyesiyle yetişen Allah Resûlü'nün hareketlerindeki inceliği, diğer insanlarda görülmeyen farklı tutumları derhal farkederlerdi. Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* kendisine hoşlanmadığı bir şey söyleyen veya huzurunda uygun olmayan bir iş yapan kimsenin hatasını başkalarının yanında yüzüne vurmadığı için, onun bu nevi davranışlardan ne ölçüde incindiğini bilemezlerdi. Fakat onun mübarek yüzüne bakınca, böyle bir kabalığın onu rahatsız ettiğini görürlerdi.

Ebû Saîd el-Hudrî hazretleri Peygamber *aleyhisselâm*'ın sahip olduğu üstün hayâ duygusunu gereği gibi anlatabilmek için, onu bu açıdan bir genç kıza benzetmektedir. Bilindiği gibi İslâm terbiyesiyle yetişmiş bir kız, erginlik çağına girdikten sonra, çocukluk devresini artık geride bıraktığı düşüncesiyle sözüne, davranışına, giyim kuşamına çeki düzen verir. Böylece onun hareketlerine daha bir incelik, zarâfet ve ölçü hâkim olur. İşte Allah'ın Resûlü üstün edep ve hayâ duygusu itibariyle bir genç kızdan daha mükemmeldi. Onun bu üstün edebi, Allah'a veya insanlara ait bir hak çiğnendiğinde, olayın ayıp veya çirkin oluşuna bakmadan derhal müdâhale etmesine engel teşkil etmezdi.

Birbirlerinin yanında çıplak yıkanmaktan çekinmeyen, hatta Kâbe'yi çırıl çıplak tavaf eden Arapların bu hayâsız davranışlarından nefret ederdi.

O zamanlar Arabistan’da hamam yoktu. Fakat İran ve benzeri ülkelere gidip gelen tüccarlardan oralardaki hamamlarda çıplak yıkanıldığını duymuştu. Ashâbına bu hâlin çirkinliğini anlattı. Oraları fethedeceklerini haber verdikten sonra, hamama gittiklerinde vücutlarını örtmelerini tenbih etti.

Nevevî bu bahsi şu sözlerle bitirmektedir:

“Âlimler hayânın ne olduğunu şöyle anlatırlar: Hayâ insanı her türlü kötülükten alıkoyan bir huydur. İnsanın kimlere karşı ne gibi görevleri varsa, bu görevleri aksatmamasını sağlar.

Bize gelen rivayete göre **Ebü’l-Kâsım Cüneyd-i Bağdâdî** (ö. 297/909) şöyle demiştir:

Hayâ, Mevlâ’nın sayısız nimetlerini görme ve bu nimetler karşısında ne kadar kusurlu olduğunu farketme hâlidir.”

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Temiz, asil ve duygulu tabiatları sebebiyle utanma duygusu en fazla hanımlarda bulunur.
2. İnsanın değerini yükselten bu güzel duygu Peygamber Efendimiz’in en belirgin özelliklerinden biriydi.

85- باب حفظ السر

SIR SAKLAMA

Âyet

وَلاَ تَقْرَبُواْ مَالَ الْيَتِيمِ إِلاَّ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّى يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُواْ بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْؤُولاً [34]

“Verdiğiniz sözü ve yaptığınız antlaşmayı yerine getirin. Çünkü verilen söz, sorumluluğu gerektirir.”

İsrâ sûresi (17), 34

Âyet-i kerîmede, yapılan sözleşmelere, anlaşmalara, verilen sözlere ve va’dlere riâyet edilmesi tavsiye buyurulmaktadır. Kendileriyle sözleşilip anlaşma yapılan kimselerin müslüman olup olmaması farketmez.

Müslümanın herkese karşı dürüst davranması gerekir. Müslüman olmayanlar bile onun sağlam şahsiyetine ve sözünün eri oluşuna hayran kalmalıdır. İslâmiyet'in en iyi tebliği böyle yapılır. Müslüman olduğunu söyleyip de sözünde durmayan, yaptığı anlaşmalara uymayan kimse, İslâmiyet'in aleyhinde çalışıyor demektir. Böyle birinin Allah katında ve müslümanlar arasında hiçbir değeri yoktur.

İnsan verdiği sözden, yaptığı anlaşmadan sorumlu olduğunu unutmamalıdır. Anlaşmalara uymadığı takdirde hem kanun karşısında hem de Allah huzurunda yaptığı haksızlığın hesabını verecektir.

Âyetin konumuzla ilgisi şudur: Bir kimsenin sırrını öğrenen, diğer bir ifadeyle kendisine bir sır emanet edilen kimse, o sırrı saklayacağına dair söz vermiş demektir. O sırrı, açıklamasına izin verilmediği sürece, hayatının sonuna kadar her yerde ve her zaman korumakla yükümlüdür. Emanete riayet etmediği takdirde, Allah huzurunda bunun hesabını verecektir.

Bu konu, bir sonraki bahsin baş tarafında daha geniş bir şekilde ele alınacaktır.

Hadisler

686- وعن أبي سعيد الخُدْرِيِّ رضي اللَّه عنه قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إنَّ مِنْ أَشَرِّ النَّاسِ عِنْدَ اللَّهِ مَنْزِلَة يَوْم الْقِيامَةِ الرَّجُل يُفضِي إلى المَرْأَةِ وَتُفضِي إلَيهِ ثُمَّ يَنْشُرُ سِرَّهَا» رواه مسلم .

686. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kıyamet gününde Allah Teâlâ'ya göre en fena insan, karısıyla mahremiyetini paylaştıktan sonra onun sırrını ifşâ eden kimsedir."

Müslim, Nikâh 123, 124. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 32.

Birbirine yabancı iki insanın evlenerek hayatlarını birleştirmesiyle aralarında meydana gelen yakınlık Kur'ân-ı Kerîm'de **"birbirinin mahremiyetine girmek"** [Nisâ sûresi (4), 21] ifadesiyle tanımlanmaktadır. Kâinâtın ve insanların yaratıcısı, böylesine bir samimiyeti ve içli dışlı

olmayı sadece karı koca için uygun görmüştür. İlâhî kaderin birbirine bağladığı kimselerin bu yakınlığa her zaman saygı göstermesi ve birbirlerine en samimi duygularla bağlanması gerekir. Bunun tabii sonucu olarak da aralarındaki mahremiyeti hem başkalarına göstermemeleri hem de bütün gösterişlerden uzak bu yakınlığı başkalarına ifşâ etmemeleri icap eder. Peygamber Efendimiz bu prensibe uymayanların kıyamet günündeki perişan durumlarına temasla, Allah Teâlâ'nın onları kötü kişilerle bir tutacağını belirtmektedir.

Hadisimizin yukarıda kaynağı verilen diğer rivayetlerine göre Resûlullah Efendimiz, birbiriyle hayatlarını birleştiren kimselerin aralarında geçenleri başkalarına anlatmalarını pek çirkin bulmuş ve bu hareketin "Allah Teâlâ'ya göre emanete hiyanetin en büyüklerinden biri" olduğunu söylemiştir. İşte bu sebeple Cenâb-ı Hak, bir kadınla evlenip onunla en mahrem duygu ve davranışları paylaştıktan sonra aralarında olanı biteni, ben şöyle yaptım, o böyle davrandı şeklinde başkalarına anlatmayı veya kadının bir eksiğini ona buna nakletmeyi emanete hiyanetin en fenası kabul etmiştir. Kadın için de durum aynıdır. Kocasıyla aralarında geçenleri başkalarına anlatması, aynı şekilde emanete ihanettir. Emanete hiyanet ise, dinimizin şiddetle yasakladığı pek çirkin bir huydur.

Vaktiyle bir zât karısını boşayacağını söylediğinde, ona bunun sebebini sordular. İslâmî edebe sahip bu insan:

- Karımın kusurlarını nasıl söyleyebilirim?" diye cevap verdi. Bu meraklı adamlar o zât karısını boşadıktan sonra ziyaretine gelerek:

- Herhalde şimdi söyleyebilirsin, o kadını niçin boşamıştın? dediler. Peygamber ahlâkını iyice benimsemiş olan o güzel insan:

- Yabancı bir kadının kusurlarını nasıl söyleyebilirim, dedi.

Bugün televizyonlarda ve sinemalarda hiçbir İslâmî ve insanî endişe taşımadan gösterilen ahlâk dışı filimler, hadisimizin anlatılmasını yasakladığı hâlleri bütün mahremiyetiyle gözler önüne sermek suretiyle insanların iffet duygularını en ağır şekilde yaralamaktadır. İnsanlara ahlâkın en mükemmelini öğretmek için gönderilen o aziz Peygamber'in yasakladığı eşler arasındaki sırrı ifşâ ahlâksızlığı, günümüzdeki bu âdi teşhir çılgınlığı yanında önemsiz bir davranış gibi görünebilir. Cinsî yakınlık sırasında

eşiyle aralarında geçen söz ve davranışları başkasına anlatmanın da bir teşhircilik olduğu unutulmamalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Eşlerin karşılıklı haklarından biri, sırlarını başkalarına ifşâ etmemektir.

2. Cezalar, suçların hafif veya ağırlığıyla orantılıdır. Eşiyle aralarında olup biteni başkalarına söylemenin insanı Allah katında böylesine rezil etmesine bakarak, bu fiilin büyük günahlardan olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

687- وعن عبد اللَّه بن عمر رضي اللَّه عنهما أن عمر رضي اللَّه عنه حين تَأَيَّمتْ بِنْتُهُ حفْصةُ قال : لقيتُ عُثْمَانَ بْنَ عَفَّان رضي اللَّه عنه ، فَعَرَضْتُ علَيْهِ حفصةَ فَقلتُ : إنْ شِئتَ أنكَحْتُكَ حَفْصَةَ بِنْتَ عُمرَ ؟ قال : سَأَنْظُرُ في أمْرِي فَلبِثْتُ ليَالِيَ ، ثُمَّ لَقِيني ، فقال: قد بدا لي أنْ لا أَتَزَوَّجَ يوْمي هذا ، فَلَقِيتُ أبا بَكْرٍ الصِّديقَ رضي اللَّه عنه . فقلتُ : إن شِئْتَ أَنكَحْتُكَ حَفْصةَ بنْتَ عُمَرِ ، فصمتَ أبو بكْر رضي اللَّه عنه ، فَلَمْ يرْجِعْ إليَّ شَيْئاً، فَكُنْتُ عَلَيْهِ أَوجَد مِنِّي على عُثْمانَ ، فَلَبِثْتُ ليَالي ، ثُمَّ خطَبهَا النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَأَنْكَحْتُهَا إيَّاهُ ، فلَقِينَي أَبُو بكْرٍ فقال : لَعَلَّكَ وجَدْتَ علَيَّ حِينَ عَرضْتَ علَيَّ حفْصة فَلَمْ أَرْجعْ إِلْيَكَ شَيْئاً ؟ فقلت : نَعمْ . قال : فإنهْ لمْ يَمْنعْنِي أنْ أرْجِعَ إِلَيْكَ فيما عرضْتَ عليَّ الاَّ أَنِّي كُنْتُ عَلِمْتُ أَنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ذَكرَها ، فَلَمْ أَكُنْ لأَفْشِي سِرَّ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ولوْ تَركَهَا النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لقَبِلْتُهَا ، رواه البخاري .

687. Abdullah İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Hz. Ömer, kızı Hafsa'nın dul kaldığı zamandan bahisle dedi ki:

- Osman İbni Affân ile karşılaştım ve ona Hafsa'dan söz ederek "İstersen sana Hafsa'yı nikâhlayayım" dedim. Osman:

- Hele bir düşüneyim, cevabını verdi. Aradan birkaç gün geçtikten sonra karşılaştığımızda, "Şimdilik evlenemeyeceğim" dedi. Sonra Ebû Bekir'e rastladım. Ona da:

- İstersen sana kızım Hafsa'yı nikahlayayım, dedim. O ise sustu; ağzını açıp da bir söz söylemedi. Bu sebeple ona Osman'a gücendiğimden daha fazla kızdım.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra Hafsa'ya Nebiyy-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* talip oldu. Ben de kızımı ona nikâhladım. O sıralarda Ebû Bekir'le karşılaştığımızda bana:

- Hafsa'yla evlenmemi istediğin, benim de sana cevap vermediğim zaman herhalde bana gücenmişsindir, dedi. Ben:

- Evet, diye cevap verdim. Ebû Bekir şunları söyledi:

- Bana bu konuyu açtığında sana bir cevap vermeyişimin sebebi, Hz. Peygamber'in Hafsa ile evlenmekten söz etmesidir. Elbette Resûlullah'ın sırrını ifşâ edemezdim. Şayet Nebiyy-i Muhterem Hafsa ile evlenmekten vazgeçseydi, elbette onunla evlenirdim.

Buhârî, Nikâh 33, 36, 46, Megâzî 12. Ayrıca bk. Nesâî, Nikâh 30

Açıklamalar

Hz. Hafsa, Abdullah İbni Huzâfe'nin kardeşi Huneys ile evliydi. İlk müslümanlardan olan Huneys Habeşistan'a hicret etmiş, Bedir Gazvesi'nde (bazı rivayetlere göre daha sonra Uhud Gazvesi'nde) bulunmuş faziletli bir sahâbî idi. Savaşta aldığı yara sebebiyle Medine'de vefat edince, o sıralarda yirmi yaşında bulunan Hz. Hafsa da dul kaldı. Hz. Ömer kızının iyi bir insanla evlenmesini arzu ediyordu.

Bugün oğlumuzu evlendirirken iyi bir gelin aramak bize nasıl tabii geliyorsa, İslâmiyet'in bütün incelikleriyle yaşandığı o saâdet devrinde, bir babanın kızı için damat araması da aynı şekilde tabii karşılanırdı. Bir

insanın ahlâkından ve faziletinden emin olduğu kimselere kızıyla evlenmelerini teklif etmesi asla yadırganmazdı. Buhârî'nin bu hadisi *Sahîh*'inde, **"bir kimsenin faziletli birine kızıyla veya kız kardeşiyle evlenmesini teklif etmesi"** başlığı altında zikretmesi de bunu göstermektedir. Ayrıca şunu da belirtelim ki, o fazilet devrinde, kocası ölen bir kadının, iddet müddeti dediğimiz dört ay on günlük bekleme süresi bittikten sonra fazla beklemeden evlenmesi de uygun görülürdü. İşte bu sebeple Hz. Ömer kızının iyi bir kimse ile evlenmesini arzu ediyordu.

Bedir Gazvesi'nin kazanıldığı günlerde Resûl-i Ekrem Efendimiz'in kızı Rukiyye vefat etmiş, Hz. Osman da dul kalmıştı. İşte bu sebeple Hz. Ömer ona kızıyla evlenmesini teklif etmişti. Fakat Hz. Osman bu teklife hemen cevap vermemiş, bir müddet düşündükten sonra evlenemeyeceğini söylemişti. Belki de Resûl-i Ekrem'in Hafsa ile evlenme düşüncesine o da vâkıf olmuş ve tıpkı Hz. Ebû Bekir gibi Resûl-i Ekrem'in sırrını ifşâ etmek istememiş, bu sebeple Hz. Ömer'e evlenmeyi düşünmediğini söylemişti. Hatıra bir başka sebep daha geliyor: Hz. Osman Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in dul kızı Ümmü Gülsüm (Ümmü Külsûm) ile hicretin üçüncü yılında evlendiğine göre, belki de onunla evlenme hususunda bazı ümitleri vardı ve Hz. Ömer'in teklifini bu sebeple kabul etmemişti.

Hz. Ebû Bekir'in durumu ise daha farklıydı. Resûl-i Ekrem ona bir sırrını açmıştı. Belki de kayınpederi olması sebebiyle ileride ona gönül koymaması için Hafsa ile evlenme düşüncesinden özellikle söz etmişti. Hz. Ömer kendisine kızıyla evlenmeyi teklif ettiği zaman ona Resûl-i Ekrem'in tasarısından bahsetse, Resûlullah'ın emanetine hiyânet etmiş olurdu. Kim bilir belki de Resûl-i Ekrem, Hafsa ile evlenme düşüncesinden vazgeçerdi. O zaman da Ömer Allah'ın Resûlü'ne gönül koyabilirdi. "En iyisi Ömer'i gücendirmek pahasına da olsa cevap vermemektir" diye düşündü. Şayet Resûl-i Kibriyâ bu evlenme düşüncesinden vazgeçerse, o zaman arkadaşının teklifini seve seve kabul ederdi. Çünkü Ömer, kendisinin evli olduğunu bile bile kızıyla evlenmesini teklif etmişti. İşte bu müşkil durum sebebiyle Hz. Ömer'in teklifine müsbet veya menfi bir cevap veremedi.

Hz. Ebû Bekir'in bu nâzik tavrı, bir İslâm edebine dikkatimizi çekmektedir. Bir kimsenin güvendiği bazı dost ve arkadaşlarına açtığı geleceğe dönük tasarısı, onlara emanet ettiği bir sırdır. Hele bu sır biriyle

evlenmek gibi hassas bir konuya dair ise, onun izni olmadan bu tasarıyı başkalarına söylemek emanete hiyanettir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hayırlı ve faziletli gördüğü birine kızıyla, kardeşiyle veya bir yakınıyla evlenmesini teklif etmek İslâm büyüklerinin âdetidir. Bunu utanıp sıkılma konusu yapmamak gerekir.

2. Resûlullah ve ashâbı evlenme ve evlendirme konusunda daha rahat ve tabii idiler.

3. Sırlar birer emanettir. Bu emanete hiyânet etmemek gerekir. Hele bu sır evlenme gibi hassas bir konuda ise daha dikkatli davranmalıdır.

4. Bazı sebeplerle kendisine her şey açıkca söylenemeyen bir dosta, ortada sakınca kalmadığı zaman, olup bitenler anlatılarak gönlü alınmalıdır.

688- وعن عائشة رضي اللّه عنها قالتْ : كُنَّ أَزْواجُ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عنْدهُ ، فَأَقْبلتْ فَاطِمةُ رضي اللَّه عنها تَمْشِي . مَا تَخْطيءُ مِشْيتُهَا مِنْ مِشْيَةِ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم شَيْئاً ، فَلَمَّا رآها رَحَّبَ بها وقال : « مرْحباً بابنَتي » ثُمَّ أَجْلَسهَا عنْ يمِينِهِ أَوْ عنْ شِمالِهِ . ثُمَّ سارَّها فَبَكتْ بُكَاءً شديداً ، فلَمَّا رَأى جَزَعَها سَارَّها الثَّانِيةَ فَضَحِكَت ، فقلت لهَا : خصَّك رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِن بيْنِ نِسائِهِ بالسَّرارِ ، ثُمَّ أَنْتِ تَبْكِين ؟

فَلَمَّا قَام رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سأَلْتُهَا : ما قال لكِ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ؟ قالت : ما كُنْتُ لأَفْشِي عَلى رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سِرَّهُ . فَلَمَّا تُوُفِّيَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قلتُ : عَزَمْتُ عَلَيْكِ بِمَا لي عَلَيْكِ مِنَ الحَقِّ ، لَمَا حدَّثْتنِي ما قال لكِ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ؟

فقالتْ : أمَّا الآنَ فَنعم ، أما حِين سَارَّني في المَرَّةِ الأولى فَأخْبرني « أنَّ جِبْرِيل كَان يُعارِضُهُ القُرْآن في كُلِّ سَنَةٍ مرَّة أوْ مَرَّتَيْنِ، وأنَّهُ عَارَضهُ الآنَ مَرَّتَيْنِ ، وإني لا أَرَى الأجَل إلاَّ قدِ اقْتَرَب ، فاتَّقِي اللَّه واصْبِرِي ، فَإِنَّهُ نِعْمِ السَّلَف أَنَا لكِ » فَبَكَيْتُ بُكَائيَ الذي رأيْتِ ، فَلَمَّا رَأَى جَزعِي سَارَّني الثَانيةَ ، فقال : « يَا فَاطمةُ أما تَرْضِينَ أنْ تَكُوني سيِّدَةَ نِسَاء المُؤْمِنِينَ ، أوْ سَيِّدَةَ نِساءِ هذهِ الأمَّةِ ؟ » فَضَحِكتُ ضَحِكي الذي رأيْتِ ، متفقٌ عليه . وهذا لفظ مسلم .

688. Âişe *radıyallahu anhâ* şöyle dedi:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in hanımları onun yanında otururlarken Fâtıma tıpkı Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* gibi yürüyerek çıkageldi. Resûl-i Ekrem onu görünce sevindi ve **"merhaba kızım"** diyerek sağ veya sol yanına oturttu. Sonra Fâtıma'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Fâtıma yüksek sesle ağlamaya başladı. Onun aşırı üzüntüsünü görünce kulağına bir şey daha fısıldadı. Bu defa Fâtıma güldü. Fâtıma'ya:

- Hanımları yanındayken Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sadece sana bir sır verdi; sen de ağladın, dedim ve Resûlullah kalkıp gidince, ona: "Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sana ne söyledi?" diye sordum. Fâtıma:

- Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in sırrını kimseye söyleyemem, dedi.

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* vefat edince de:

- Senin üzerindeki analık hakkıma dayanarak Resûlullah'ın sana verdiği sırrı bana söylemeni istiyorum, dedim. Fâtıma:

- Şimdi olabilir, dedi ve şunları söyledi: Resûl-i Ekrem kulağıma ilk defa bir şey söylediğinde, Cebrâil'in nâzil olan Kur'an âyetlerini baştan sona okumak üzere her yıl bir -veya iki- defa geldiğini, fakat bu yıl aynı maksatla iki defa geldiğini söyledi ve **"Ecelimin yaklaştığını anlıyorum;**

Allah'a karşı saygıda kusur etme ve sabırlı ol! Benim senden önce gitmem ne iyi!" buyurdu. Bunun üzerine gördüğün gibi çok ağladım. Benim çok üzüldüğümü görünce, kulağıma tekrar bir şeyler fısıldayarak: **"Fâtıma! Mü'min hanımların -** veya **bu ümmetin kadınlarının- hanımefendisi olmak istemez misin?"** buyurdu. O zaman da gördüğün gibi güldüm.

Buhârî, Menâkıb 25, Fezâilü ashâbi'n-nebî 12, Megâzî, 83, İsti'zân 43; Müslim, Fezâilü's-sahâbe 97-99. Ayrıca bk. İbni Mâce, Cenâiz 64.

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz en küçük kızı olan Hz. Fâtıma'yı çok severdi. Sevgili eşi Hz. Hatice vefat ettiği zaman, onun yokluğunu, yalnız kaldıkları evlerinde uzun süre kızıyla birlikte paylaşmıştı. Hz. Fâtıma babasının yanına geldiği zaman Resûl-i Ekrem Efendimiz onu ayakta karşılayıp kucaklar, yanaklarından öper ve elinden tutarak kendi yerini ona ikram ederdi. Bir sefere gideceği zaman en sonra sevgili kızıyla vedalaşır, seferden dönünce de ilk önce onunla görüşürdü. Aralarındaki sevgi böylesine güçlüydü.

Hadisimizin diğer rivayetlerinden öğrendiğimize göre, Hz. Fâtıma'nın babasını ziyareti Nebiyy-i Muhterem Efendimiz'in son hastalığı sırasında olmuştu. Bu ziyaret esnasında Resûlullah'ın ona verdiği birinci sır, bütün rivayetlere göre, yakında vefat edeceğini bildirmesidir. İkinci sır ise, diğer rivayetlerden öğrendiğimize göre, Hz. Fâtıma'nın *mü'min kadınların hanımefendisi* olduğu müjdesi yanında, Resûl-i Kibriyâ'nın vefatından sonra **ailesi arasında ona ilk önce Fâtıma'nın kavuşacağı** haberiydi. Nitekim Müslim'in, yukarıdaki rivayetten hemen sonra zikrettiği hadiste de bu husus görülmektedir.

Sevginin o muazzam gücünü bilenler, Fâtıma *radıyallahu anhâ*'nın bir müddet sonra öleceği haberini bir müjde gibi sevinçle karşılamasını yadırgamazlar. Zira o, her şeyden önce, Resûl-i Ekrem'e tıpkı diğer mü'minler gibi, bir peygamber olarak iman etmişti ve bu imanın bir gereği olarak Peygamber *aleyhisselâm*'ı canından da çok seviyordu. Bu kadar çok sevdiği insan onun aynı zamanda babasıydı. Hem bir baba hem de bir peygamber olarak en derin muhabbetle sevdiği insandan ayrılmak, 29 numaralı hadiste gördüğümüz gibi onu derin bir hüzne boğmuş ve hassas

gönlünü perişan etmişti. Hz. Fâtıma'yı teselli eden tek şey, pek yakında babasına kavuşma düşüncesiydi. Nitekim bu mûcize aynen gerçekleşmiş, Resûlullah'ın vefatından altı ay kadar sonra (3 Ramazan 11/22 Kasım 632) ve henüz 24 yaşındayken babasına kavuşmuştu.

Hadisimizin diğer rivayetlerinden öğrendiğimize göre, Nebiyy-i Muhterem Efendimiz'e Kur'ân-ı Kerîm'i getirmek üzere sık sık gelen Cebrâil *aleyhisselâm*, Ramazan aylarında **yılda bir defa**, o güne kadar gelen Kur'an âyetlerini karşılıklı olarak birbirlerine okumak üzere gelirken, o yıl bu maksatla **iki defa** gelmişti. Allah'ın Resûlü onun bu farklı tutumundan, ömrünün sona ermek üzere olduğu sonucunu çıkarmıştı. Nitekim öyle olmuş, bir sonraki ramazana dört ay kala (12 Rebiülevvel 11/ 7 Haziran 632 Pazartesi günü) Rabb'ine kavuşmuştu.

Hadîs-i şerîfin konumuzla ilgisi, Hz. Fâtıma'nın sır saklama hususundaki titizliğidir. Resûlullah'ın sözü geçen bilgileri, hanımlarının yanında sadece kendisine fısıldamasına bakarak bunların sır olduğunu düşünmüş ve konuştukları meseleyi, ısrarla sorulmasına rağmen kimseye söylememiştir. Zira bu bilgilerin başkalarına söylenmesi mahzurlu olmasaydı, Resûlullah kendisine sır olarak söylemezdi. Belliki Resûlullah, vefatına kimsenin üzülmesini istemiyor, Cenâb-ı Hak da bunu herkesin bilmesini uygun görmüyordu. Ama Resûlullah vefat ettikten sonra bu sözlerin artık sır olmaktan çıktığını düşünen Hz. Fâtıma, Hz. Âişe'nin ısrarlı bir şekilde sorması üzerine babasıyla neler konuştuklarını haber vermiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Fâtıma'nın yaptığı gibi, sırların birer emanet olduğunu düşünmeli ve bu bilgiler sır özelliği taşıdığı sürece kimseye söylenmemelidir.

2. Baba, ana, evlat, kardeş gibi yakınların vefatı halinde ağlamakta hiçbir sakınca bulunmamakla beraber, Efendimiz'in kızına tavsiye ettiği gibi, ağlarken ölçüyü kaçırmamalı, sabırlı olmaya gayret etmelidir.

3. Çocuk sevgisi insanda fıtrî bir duygu ve Resûlullah Efendimiz'in sünnetlerinden biridir.

4. İnsan güzel bir haber ve müjde karşısında sevinmekle beraber, Hz. Fâtıma gibi sevincinde ölçülü olmalı ve asla şımarmamalıdır.

5. Hz. Fâtıma müslüman kadınların en üstünüdür.

689- وعن ثابتٍ عن أنس ، رضي اللَّهِ عنه قال : أَتى عليَّ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وأَنا أَلْعبُ مع الْغِلْمانِ ، فسلَّمَ عَلَيْنَا ، فَبَعَثني في حاجة ، فَأَبْطأْتُ على أُمِّي، فَلَمَّا جِئتُ قالت : ما حَبَسَكَ ؟ فقلتُ : بَعَثَني رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لحَاجَةٍ ، قالت : ما حَاجتهُ ؟ قلت : إِنَّهَا سرٌّ. قالتْ: لا تُخِبرَنَّ بسِر رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أحداً . قال أَنَسٌ : واللَّهِ لوْ حدَّثْتُ بِهِ أحَداً لحدَّثْتُكَ بِهِ يَا ثابِت . رواه مسلم . وروى البخاري بَعْضَهُ مُخْتصراً .

689. Sâbit el-Bünânî'nin rivayet ettiğine göre Enes İbni Mâlik ona şunları söyledi:

Ben çocuklarla oynarken Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yanıma geldi; bize selâm verdi ve beni bir işe gönderdi. Bu sebeple annemin yanına geç döndüm. Eve varınca annem:

- Niye geç kaldın? diye sordu.

- Resûlullah beni bir işe göndermişti; onun için geciktim, dedim. Annem:

- Neymiş o iş? diye sorunca:

- Bu bir sırdır, dedim. Bunun üzerine Annem:

- Resûlullah'ın sırrını kimseye söyleme, dedi.

Enes bu olayı anlattıktan sonra Sâbit el-Bünânî'ye şunları söyledi:

- Şayet bu sırrı birine açacak olsaydım, vallahi sana söylerdim, Sâbit!

Müslim, Fezâilü's-sahâbe 145, 146

Açıklamalar

Sâbit İbni Eslem el-Bünânî Basralı olup tâbiîn neslinin tanınmış âlim ve zâhidlerinden, Enes İbni Mâlik'in de önde gelen talebelerinden biriydi. Bir

gün Enes, kırk yıl boyunca kendisinden ayrılmayan bu değerli öğrencisiyle konuşurken, ona çok özlediği ve her zaman hasretle andığı o saâdet devrinde Resûlullah ile aralarında geçen yukarıdaki olayı anlattı.

Annesi Ümmü Süleym onu daha dokuz yaşlarındayken Resûlullah'ın hizmetine vermişti. Bu zevkli görev Resûl-i Ekrem'in vefatına kadar tam on sene devam etti. Enes Mescid-i Nebevî'nin civarında arkadaşlarıyla oynar, bir hizmet çıkarsa Resûlullah Efendimiz veya hanımları ona seslenirlerdi. Allah'ın Resûlü'nün "yavrucuğum!" diye hitap ettiği, "iki kulaklı!" diye takıldığı Enes, işi bitince, Medine'den epeyce uzakta bulunan Kuba semtindeki evlerine karanlık basmadan dönerdi. Fakat o gün eve her zamanki vaktinden daha geç gidince, annesiyle aralarında yukarıdaki konuşma geçti.

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Enes'e söz konusu sırrı kimseye söylememesini tenbih etmiş olmalı ki, yüz yıldan fazla bir ömür sürdüğü halde onu hiç kimseye, hatta çok sevdiği talebesi Sâbit el-Bünânî'ye bile söylemedi.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Enes *radıyallahu anh* en fazla hadis bilen yedi sahâbîden biri olup Resûlullah'a çok bağlıydı.

2. Anneler yavrularını eğitirken, Ümmü Süleym'in yaptığı gibi, onların şahsiyetine değer vermeli, sırlarına saygı duymalı ve onlarda gördükleri güzel davranışları takdir etmelidir.

3. Kendisine emanet edilen sırrı saklamak, karakteri mükemmel, dürüst ve soylu insanların işidir.

86- باب الوفاء بالعهد وإنجاز الوعد

SÖZÜNDE DURMAK VE VA'DİNİ YERİNE GETİRMEK

Âyetler

وَلاَ تَقْرَبُواْ مَالَ الْيَتِيمِ إِلاَّ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّى يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُواْ بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْؤُولاً [34]

1. “Verdiğiniz sözü ve yaptığınız antlaşmayı yerine getirin. Çünkü verilen söz, sorumluluğu gerektirir.”

İsrâ sûresi (17), 34

Aşağıdaki âyet-i kerîmelerin benzeri olan bu âyet, bir önceki “Sır Saklama” bölümünde açıklanmıştır.

وَأَوْفُواْ بِعَهْدِ اللّهِ إِذَا عَاهَدتُّمْ وَلاَ تَنقُضُواْ الأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلاً إِنَّ اللّهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ [91]

2. “Antlaşma yaptığınızda, Allah’a karşı verdiğiniz sözü yerine getirin.”

Nahl sûresi (16), 91.

Bir sonraki âyetle birlikte açıklanacaktır.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ أَوْفُواْ بِالْعُقُودِ أُحِلَّتْ لَكُم بَهِيمَةُ الأَنْعَامِ إِلاَّ مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحِلِّي الصَّيْدِ وَأَنتُمْ حُرُمٌ إِنَّ اللّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ [1]

3. “Ey iman edenler! Akidlerin gereğini yerine getiriniz.”

Mâide sûresi (5), 1

Antlaşma ve akidleşme ifadeleri bize iki sözümüzü ve va’dimizi hatırlatmaktadır. Bunlardan biri Allah ile yaptığımız antlaşma, diğeri de insanlarla yaptığımız akidleşmedir. Yukarıdaki âyetler, bütün antlaşma ve akidleşmeleri içine alacak kapsamdadır.

Allah ile yaptığımız antlaşma, O’nu ilâh olarak tanımak, O’na asla ortak koşmamak ve emirlerine uyup yasaklarından uzak durmak hususlarındadır. Kur’ân-ı Kerîm’deki:

“Ey âdemoğulları! Size şeytana tapmayın, çünkü o sizin apaçık bir düşmanınızdır, demedim mi? Ve bana kulluk ediniz, doğru yol budur, demedim mi?” [Yâsîn sûresi (36), 60-61] âyetleri bize bu sözleşmeyi hatırlatmaktadır.

Allah ile yaptığımız antlaşmanın sonuçlarını bize hatırlatan âyet-i kerîmeler de vardır. Bunlardan birinde:

“Kim ahdini bozarsa, ancak kendi zararına bozmuş olur. Kim de Allah ile olan ahdine vefâ gösterirse, Allah ona büyük bir mükâfat verecektir” [Fetih sûresi (48), 10] buyurulmaktadır.

Bir başka âyette Allah Teâlâ bu ahdi ve sonucunu şöyle hatırlatmaktadır:

“Bana verdiğiniz sözü yerine getirin ki, ben de size vâ’dettiklerimi vereyim” [Bakara sûresi (2), 40].

Allah ile kul arasındaki sözleşmeyi karşılıklı haklar ifadesiyle ele alan 427 numaralı hadîs-i şerîfi burada hatırlamak uygun olacaktır. Peygamber Efendimiz Muâz İbni Cebel’e:

- *“Ey Muâz! Allah’ın kullar üzerinde, kulların da Allah üzerinde ne hakkı vardır?”* diye sormuş, Muâz’ın:

- Allah ve Resûlü daha iyi bilir, demesi üzerine de şu cevabı vermişti:

- *“Allah’ın kulları üzerindeki hakkı, onların sadece kendisine kulluk etmeleri ve hiçbir şeyi O’na ortak koşmamalarıdır. Kulların da Allah üzerindeki hakkı, kendisine hiçbir şeyi ortak koşmayanlara azâb etmemesidir.”*

Resûl-i Ekrem Efendimiz kulun Allah ile olan bu antlaşmasına, 1878 numaralı “seyyidü’l-istiğfâr” hadisinde görüleceği üzere, sık sık temasla şöyle buyururdu:

- *“Allahım! Gücüm yettiği kadar ahdine ve va’dine sadâkat gösteriyorum”* (Buhârî, Daavât 16).

İnsanlarla yaptığımız belgeye bağlanmış antlaşma ve akidleşmeler ise, bir arada yaşamanın gereği olarak yapılan alım, satım, borçlanma, kira, şirket, hibe gibi işlemlerdir. Diğer milletlerle yapılan antlaşmalar da bu gruba dahildir. Antlaşma ve akidleşmelerin bağlayıcı özelliği vardır. Yaptığı antlaşmalar sebebiyle büyük bir sorumluluk yüklendiğini hissetmeyerek verdiği sözde durmayan kimseler, önce dünyada kanunlar karşısında hesaba çekilirler. Bütün antlaşmalar Allah adına verilmiş birer söz olduğu için, sözünde durmayanlar Cenâb-ı Hakk’ın huzurunda hem bu sebeple hem de kul hakkını çiğnemeleri sebebiyle ilâhî cezaya mahkûm olurlar.

يَا أَيُّهَاالَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ [2] كَبُرَ مَقْتًا عِندَاللَّهِ أن تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ [3]

4. “Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyleri niçin söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz, Allah katında büyük bir kusur ve kabahattır.”

Saf sûresi (61), 2-3

İmanın gereği, doğruluk ve sözünde durmaktır. Yalancılık ve sözünde durmamak ise imanla taban tabana zıttır. Çünkü Allah Teâlâ insanı bu kabil sapmalardan uzak olarak yaratmıştır.

Konuşma özelliği sadece insanda vardır. Bu sebeple insan doğruları konuşmak zorundadır. Sözleriyle doğruları değil de gerçek dışı hususları dile getirirse, kendisine verilen özelliğe ihanet etmiş, insanlıktan uzaklaşmış, şeytanın özelliğini benimseyerek ona yaklaşmış olur.

Verdiği sözde durmamak, antlaşmalara uymamak da aynen böyledir. Zira bunun yalancılıktan farkı yoktur. İnsan, yaratılışına uygun olan doğruluktan uzaklaştığı ölçüde imanından fire verir. Bu sebeple verilen sözlere, yapılan antlaşma ve akitleşmelere titizlikle uymak gerekir.

Hadisler

690- عن أبي هريرة رضي اللَّه عنه ، أن رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « آيَةُ المُنَافِقِ ثَلاثٌ : إذا حَدَّث كَذب ، وإذا وَعدَ أخلَف ، وإذا ؤْتُمِنَ خَانَ » متفقٌ عليه .

زاد في روايةٍ لمسلم : « وإنْ صَامَ وصَلَّى وَزَعَمَ أَنَّهُ مسلِمٌ » .

690. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Münâfığın alâmeti üçtür:

Konuşunca yalan söyler.

Söz verince sözünde durmaz.

Kendisine bir şey emanet edilince hiyanet eder.”

Buhârî, Îmân 24, Şehâdât 28, Vesâyâ 8, Edeb 69; Müslim, Îmân 107-108. Ayrıca bk. Tirmizî, Îmân 14; Nesâî, Îmân 20

Müslim’in bir rivayetinde şu ilâve vardır:

“Oruç tutsa, namaz kılsa, müslüman olduğunu söylese de” (Müslim, Îmân 109-110)

201 numarayla “emaneti yerine getirme” bahsinde geçen bu hadis, bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

691- وعن عبدِ اللَّهِ بن عمرو بن العاص رضي اللَّه عنهما ، أَنَّ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « أَرْبع مِنْ كُنَّ فِيهِ كَانَ مُنَافِقاً خَالِصاً . ومنْ كَانَتْ فِيه خَصلَةٌ مِنْهُنَّ كانَتْ فِيهِ خَصْلَة مِن النِّفاقِ حَتَّى يَدَعَهَا : إذا اؤْتُمِنَ خَان ، وإذَا حدَّثَ كذَبَ ، وَإذا عَاهَدَ غَدَر ، وَإذا خَاصَم فَجَرَ » متفقٌ عليه .

691. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radıyallahu anhümâ’*dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“**Dört huy kimde bulunursa, o adam tam münafık olur. Bir kimsede bu huylardan biri bulunursa, o huydan vazgeçinceye kadar onda münafığın özelliklerinden biri var demektir. O dört huya sahip olan kimse:**

Kendisine bir şey emanet edilince hiyânet eder.

Konuşunca yalan söyler.

Bir antlaşma yapınca sözünde durmaz.

Düşmanlık yapınca da aşırı gider.”

Buhârî, Îmân 24, Mezâlim 17, Cizye 17; Müslim, Îmân 106. Ayrıca bk. Tirmizî, Îmân 14; Nesâî, Îmân 20

Açıklamalar

Münâfık, içinde gizlediği şeyin tam tersini açığa vuran kimse demektir. İslâm dininde bu kelime, müslümanlığı kabul etmediği halde müslüman olduğunu ileri süren ve kâfirliğini gizleyen kimseler hakkında kullanılmıştır. Peygamber Efendimiz'in şu hadisi münafığın iki yüzlülüğünü çarpıcı bir şekilde ortaya koymaktadır:

"Münâfık, iki sürü arasında gidip gelen öğürsek koyun gibidir ki, kâh koşar bu sürüye gelir kâh koşar ötekine gider" (Müslim, Münâfıkîn 16).

Demek oluyor ki münâfık, hangi sürüden döl alacağına karar veremeyen koyun gibi bir bakarsın müslümanların arasına karışmış onlardan gözüküyor; bir de bakarsın müslümanlardan uzaklaşıp kâfirlerin arasına karışmış, bu defa da onlardan olduğunu iddia ediyor. Peygamber Efendimiz'in bu tasviri, münâfığın, hislerinin ve şehvetinin esiri bir zavallı olduğunu ortaya koyuyor.

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in münâfığı anlatırken söylediği *"oruç tutsa da, namaz kılsa da, müslüman olduğunu söylese de (o yine münâfıktır)"* (Müslim, Îmân 110) hadisi, münâfığın, görünüşüne aldanmamak gerektiğini belirtmektedir.

Konumuzun başındaki iki hadiste münâfığın en belirgin dört özelliği sayılmıştır: Bunlar yalan söylemek, sözünde durmamak, diğer bir ifadeyle vâdettiği şeyi yapmamak, emanete hiyânet etmek ve birine düşman olduğu zaman çirkin sözler söyleyerek sınırı aşmak, yani haksızlık etmektir. Kavga ettiği kimseye söğüp saymak, kendisiyle mahkemelik olduğu kimsenin aleyhinde olmadık deliller veya şâhitler bularak ona haksızlık etmek yalancılığın bir başka şeklidir. Netice itibariyle münâfığın en belirgin alâmetleri, zikredilen üç huydan ibarettir.

201 numaralı hadisin açıklamasında da belirtildiği gibi, bir kimsenin dindarlığı üç özelliği ile, yani sözünün, davranışının ve niyetinin sağlamlığıyla ortaya çıkar. Münâfığın sahip olduğu üç huy bu ölçüye vurulduğu zaman, onun samimiyetsizliği gün gibi ortaya çıkar. Zira münâfık yalan söyleyerek sözünün çürük olduğunu, hâinlik yaparak davranışının çürük olduğunu, sözünde ve va'dinde durmamakla da niyetinin bozuk olduğunu ispat eder.

Kendisinde bu kötü huylardan sadece biri bulunan kimse hemen münâfık sayılmaz. Bununla beraber onun, bir yönüyle münâfığa benzediği de inkâr edilemez. Şu halde kendisinde bu huylardan biri bulunan müslümanın yapması gereken şey, davranışlarına çeki düzen vermek ve o kötü huydan bir an önce kurtulmaya gayret etmektir.

Münâfığın konumuzla ilgisi, söz verdiği halde sözünde durmaması, bir şey va'd ettiği halde va'dini yerine getirmemesidir. Sözünde durmayan ve va'dinden cayan bir müslüman bu haliyle müslümandan çok münâfığa benzemeye başladığını düşünerek üzülmeli ve bu çıkmazdan kurtulmaya bakmalıdır. Emanete hiyânet edenler de Cenâb-ı Hakk'ın şu buyruğunu hatırlamalıdır:

"Birbirinize bir emanet bırakırsanız, emanet bırakılan kimse emaneti sahibine versin ve bu hususta Allah'tan korksun" [Bakara sûresi (2), 283].

Hadisimiz "Yalan Yasağı" bahsinde 1545 numarayla, "Sözden Cayma, Ahdi Bozma Yasağı" bahsinde de 1588 numarayla tekrar gelecektir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Yalan söylemek, sözünde veya va'dinde durmamak, emanete hiyânet etmek, birine düşman olduğu zaman çirkin sözler söyleyerek veya ona haksızlık ederek haddi aşmak münâfığın en belirgin vasfıdır.

2. Bu huylara sahip olan kimse namazıyla, orucuyla müslümana benzese de o yine münâfıktır.

3. Müslüman bu huylardan şiddetle kaçınmalıdır. Bu davranışlardan birini istemeyerek yapmışsa, bir daha yapmamaya gayret etmelidir.

692- وعن جابرٍ رضي اللّٰه عنه قال : قال لي النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لو قدْ جاءَ مالُ الْبَحْرَيْن أعْطَيْتُكَ هكَذا وهكذا وَهَكَذا » فَلَمْ يَجيءْ مالُ الْبحْرَيْن حَتَّى قُبِضَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَلَمَّا جَاءَ مَالُ الْبَحْرَيْن أمَرَ أبُو بَكْرٍ رضي اللّٰه عنه فَنَادى : مَنْ كَانَ لَهُ عنْدَ رسول اللّٰه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عِدَةٌ أوْ دَيْنٌ

فَلْيَأْتِنَا . فَأَتَيتُهُ وقُلْتُ لَهُ : إنَّ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم قال لي كَذَا ، فَحثَى لي حَثْيَةً ، فَعدَدْتُها ، فَإذا هِي خَمْسُمِائَةٍ ، فقال لي : خُذْ مِثْلَيْهَا . متفقٌ عليه .

692. Câbir *radıyallahu anh*'den şöyle dediği rivayet edilmiştir:

Bir gün Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bana:

"Eğer Bahreyn'den zekât malı gelirse sana şöyle şöyle şöyle doldurup veririm" buyurdu. Fakat Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* vefat edene kadar Bahreyn'den mal gelmedi.

Bahreyn'den mal geldiği zaman Ebû Bekir *radıyallahu anh*:

- Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in birine va'di veya borcu varsa bize baş vursun, diye ilân etti. Bunun üzerine onun huzuruna vararak:

- Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bana böyle böyle demişti, dedim.

Ebû Bekir elini ganimet malına daldırıp bir avuç aldı. Bunları sayınca 500 tane olduğunu gördüm. O zaman Ebû Bekir bana:

- Bunun iki mislini daha al, dedi.

Buhârî, Kefâle 3, Hibe 18, Şehâdât 28, Farzu'l-humüs 15, Cizye 4, Megâzî 73; Müslim, Fezâil 60-61

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz sıkıntı içinde olan ashâbına yardım ederdi. Elinde varsa verir, yoksa birinden borç alır, o da mümkün değilse ilk fırsatta yardım edeceğine dair va'dde bulunurdu. Câbir İbni Abdullah'a da, Bahreyn valisi Alâ İbni Hadramî'nin yakında zekât veya cizye malı göndereceğini söyleyerek, bu mal gelince kendisine üç avuç dolusu para vereceğini va'detti.

Câbir İbni Abdullah'ın, Efendimiz'in pek sevdiği muhterem bir sahâbî olduğunu, dördüncü hadiste hayatından kısaca söz ederken de belirtmiştik. Babası Abdullah İbni Amr İbni Harâm Uhud Gazvesi'nde şehit düşünce, bir

yandan onun borçlarını ödemek bir yandan da dokuz kız kardeşine bakmak zorunda kaldığını, bu yüzden çok sıkıntı çektiğini söylemiştik. Bu hadis onun sıkıntılarının daha sonraki yıllarda da devam ettiğini göstermektedir.

Bahreyn'den beklenen mal geldiğinde Allah'ın Resûlü çoktan Rabbine kavuşmuş, Hz. Ebû Bekir de onun halifesi seçilmişti. Verilen va'din mutlaka yerine getirilmesi icap ettiğini bizzat Allah'ın Resûlü'nden öğrenen ve onun, ashâbı adına üstlendiği borçları ve onlara verdiği va'dleri olduğunu çok iyi bilen Hz. Ebû Bekir, Bahreyn'den gelmesi beklenen mallar Medine'ye gelince hemen dellâl çağırttı. Resûlullah'ın halifesi sıfatıyla onun borçlarını ödeyeceğini, va'dlerini yerine getireceğini ilân etti. İşte bu arada, Peygamber *aleyhisselâm*'ın Câbir İbni Abdullah'a da va'di olduğunu öğrendi. Câbir'in sözüne güvenilir bir şahsiyet olduğunu bildiği için ondan iddiasını ispat etmek üzere bir başka şahit istemedi ve tıpkı Resûlullah'ın Câbir'e işaret ettiği gibi iki elini, altın mı yoksa gümüş mü olduğunu bilemediğimiz paraya daldırıp avuçladı; avucundaki parayı saydırdıktan ve orada beş yüz adet para bulunduğunu gördükten sonra, onun iki misli parayı daha vererek Resûlullah'ın va'dini yerine getirdi.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Verilen söz mutlaka tutulmalıdır. Söz veren şahıs, va'dini yerine getirmeden vefat ederse, onun vekili veya mirasçısı olan kimse, merhûmun vaadini ifa etmelidir.

2. Hz. Ebû Bekir Peygamber Efendimiz'i en iyi tanıyan ve onun yapılmasını istediği şeyleri elinden geldiği ölçüde yapan bir İslâm büyüğü idi.

3. Câbir İbni Abdullah sözüne güvenilir bir şahsiyet olduğu için Hz. Ebû Bekir onun sözünün doğruluğunu araştırmaya gerek görmedi.

87- باب الأمر بالمحافظة على ما اعتاده من الخير

YAPMAKTA OLDUĞU İYİLİĞİ DEVAM ETTİRMEK

Âyetler

لَهُ مُعَقِّبَاتٌ مِّن بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللّهِ إِنَّ اللّهَ لاَ يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُواْ مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَإِذَا أَرَادَ اللّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلاَ مَرَدَّ

لَهُ وَمَا لَهُم مِّن دُونِهِ مِن وَالٍ [11]

1. “Bir toplum inanç ve davranışlarını değiştirmedikçe, Allah da onların durumunu değiştirmez.”

Ra`d sûresi (13), 11

İyi veya kötü bir hayat tarzını, nimet veya azâb içinde yaşamayı insanların kendileri hak eder. Allah’ın iradesine uygun bir hayatı, dürüst, iyi niyetli ve faziletli olmayı tercih edenlere, Cenâb-ı Hak huzurlu bir hayat lutfeder; onlara nimetlerini esirgemeden verir. Bu insanlar, inançlarını ve güzel hayat tarzlarını değiştirmedikçe, sahip oldukları nimetler ellerinden alınmaz. Bu gerçeği Allah Teâlâ Kur’an’ın bir başka âyetinde tekrar belirterek şöyle buyurur:

“Bu, bir millet, kendilerinde bulunanı (güzel ahlâk ve meziyetleri) değiştirinceye kadar, Allah’ın onlara verdiği nimeti değiştirmeyeceğinden böyledir” [Enfâl sûresi (8), 53].

Bir toplum, ahlâkını bozarak kendisini değiştirir, iyi yanlarını terkedip kötü bir hayat tarzını benimsemeye başlarsa, o zaman Allah Teâlâ verdiği nimetleri ellerinden birer birer geri alır. Bir zamanlar sahip oldukları değerlere sırt çevirdikleri ve onları büsbütün yitirdikleri için onları cezalandırır. Başka milletlerin boyunduruğu altına sokarak ezer. Bunun kesinlikle böyle olduğu, konumuzun başındaki âyetin devamında şöyle belirtilir:

“Allah bir topluluğa kötülük yapmayı dilediğinde, artık onu geri çevirecek bulunmaz ve onların Allah’tan başka bir dost ve yardımcıları da yoktur” [Ra`d sûresi (13), 11].

Allah Teâlâ’nın geçici bir süre mühlet verdiği azgın milletlerin müreffeh hayatı bizi aldatmamalıdır. Zira onun koyduğu kanunları değiştirecek hiçbir kuvvet yoktur.

وَلاَ تَكُونُواْ كَالَّتِي نَقَضَتْ غَزْلَهَا مِن بَعْدِ قُوَّةٍ أَنكَاثًا تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخَلاً بَيْنَكُمْ أَن تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَى مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللّهُ بِهِ وَلَيُبَيِّنَنَّ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ [92]

2. “İpliğini sağlamca büktükten sonra çözüp bozan kadın gibi olmayın.”

Nahl sûresi (16), 92

Âyet-i kerîmedeki benzetmenin ne maksatla yapıldığını anlayabilmek için âyetin tamamını okumamız gerekmektedir. Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

“Bir topluluk diğer bir topluluktan sayıca ve malca daha çoktur diye yeminlerinizi, aranızda bir hile fesat konusu edinerek, ipliğini sağlamca büktükten sonra çözüp bozan kadın gibi olmayın.”

Bu âyet-i kerîmede, verilen sözde durulması tavsiye edilmektedir. Bir şahsa veya bir topluma verdiği sözden dönen kimsenin bu çirkin hali, yünü güzelce eğirip iplik haline getirdikten sonra bu ipliği yeniden bozmaya çalışan bir kadının mânasız gayretine benzetilmektedir. Bu tutumun hiçbir mâkul izahı yoktur.

Bir şahısla veya bir toplulukla anlaşma yaptıktan sonra, o şahıs veya topluluktan daha güçlü, yahut daha fazla menfaat sağlayacak birilerini görünce sözünden ve anlaşmasından dönmek, şahsiyet ve sorumluluk sahibi bir kimsenin yapabileceği bir davranış değildir. Bu dönekliği Allah Teâlâ pek çirkin bulduğunu belirtmektedir.

أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا أَن تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ [16]

3. “Mü’minler daha önce kendilerine kitap verilenler gibi olmasınlar. Onların üzerinden uzun zaman geçti de kalpleri katılaştı.”

Hadîd sûresi (57), 16

Mânayı daha iyi kavrayabilmek için âyet-i kerîmenin önünü ve sonunu bir bütün olarak okumak gerekecektir. Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

“Mü’minlerin Allah’ı anmaktan ve Allah tarafından gönderilen gerçeği hatırlamaktan dolayı kalblerinin yumuşama zamanı gelmedi mi? Mü’minler daha önce kendilerine kitap verilenler gibi olmasınlar. Onların üzerinden uzun zaman geçti de kalbleri katılaştı. Bunların birçoğu yoldan çıkmış kimselerdir.”

Allah Teâlâ mü’minleri, kendilerine ilâhî kitaplar gönderilen kimselere, yani yahudi ve hıristiyanlara benzemekten sakındırdığı bu âyet-i kerîmede,

kendilerine peygamber ve kitap gönderildiği devirden bu yana çok zaman geçtiği için onların doğru yoldan uzaklaştıkları, dinlerinin ruhunu ve esasını kaybettikleri belirtiliyor. Doğru yolu yitirdikleri için kalplerinin iyice katılaştığı anlatılıyor. Daha da kötüsü, menfaatlerini düşünerek ellerindeki ilâhî kitabı keyiflerine göre değiştirdiklerine işaret ediliyor. Onların Allah'ın buyruğuna değil, ilâhî kitabı değiştirmek suretiyle sapıklığa düşen din adamlarının emirlerine uydukları ve onları âdetâ ilâhlaştırdıkları hatırlatılıyor.

Hâl böyle olunca, mü'minlerin onlardan uzak durması ve hiçbir konuda onlara benzemeye çalışmaması gerekir. Zira onlar iyiliği, hayır yapmayı, verdikleri sözde durmayı unutmuş, bu sebeple de kalpleri katılaşmış kimselerdir. Mü'minler iyilik yapmayı seven, iyi ve doğru olduğunu bildikleri güzel âdetleri terk etmeyen, zamana böylece mukavemet eden faziletli insanlardır.

ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَى آثَارِهِم بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَآتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ إِلَّا ابْتِغَاء رِضْوَانِ اللَّهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا فَآتَيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ [27]

4. "Fakat uydurduklarına gerektiği şekilde uymadılar."

Hadîd sûresi (57), 27

Yukarıdaki âyet, uzun bir âyetin son kısmıdır. Âyetin tamamı şöyledir: **"Meryem oğlu Îsâ'yı öteki peygamberlerin peşinden gönderdik. Ona İncil'i verdik. Ona uyanların kalplerine şefkat ve merhamet duyguları koyduk. İcat ettikleri ruhbanlığı biz onlara yazmamış, farz kılmamıştık. Bunu sadece Allah'ın rızasını kazanmak için yapmışlardı. Fakat ona gerektiği şekilde de uymadılar."**

"İbadetleri ve Hayırlı İşleri Sürekli Yapmak" bahsinde 155. hadisten önce genişçe açıkladığımız bu âyet-i kerîmede, dinin aslında bulunmadığı halde hıristiyanların uydurdukları, buna rağmen gereklerine uymadıkları ruhbanlık konusuna işaret edilmektedir. Allah'tan korkarak dünya zevk ve lezzetlerini büsbütün terk etmek ve kendini sadece ibadete vermek anlamındaki ruhbanlık İslâmiyet'te olmadığı gibi, daha önceki peygamberlerin getirdiği dinde de yoktu. Böyle olmasına rağmen, belki de iyi bir düşünceyle icad ettikleri ve prensiplerini koydukları bu yaşama

biçiminin gereklerine yine kendileri uymadılar. Hatta tam aksine, rahip ve hahamların bir çoğu, insanların mallarını haksız yere ellerinden aldılar ve insanları Allah'ın yolundan çevirdiler [Tevbe sûresi (9), 34]. Âyet-i kerîme onların yaptığı bu davranışın çirkinliğine, geçici heveslerin değil, devam eden meşrû işlerin güzelliğine işaret etmektedir.

Hadisler

693- وعن عبد اللَّه بن عمرو بن العاص رضي اللَّه عنهما قال : قال لي رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : يا عبْدَ اللَّه ، لا تَكُنْ مِثل فُلانٍ ، كَانَ يقُوم اللَّيْلَ فَترَك قيَامَ اللَّيْل ، » متفقٌ عليه.

693. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Abdullah! Falan adam gibi olma! Çünkü o, gece ibadetine devam ederken artık kalkmaz oldu."

Buhârî, Teheccüd 19; Müslim, Sıyâm 185. Ayrıca bk. Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 59; İbni Mâce, İkâme 174.

Açıklamalar

Belli zamanlarda iyilik ve ibadet etmeyi âdet edinen kimseler, nefsinin veya dünyanın tuzağına kapılarak bu güzel âdetlerini bırakmamalıdır. Zira bu güzel âdetler, bir bakıma Allah'a verilmiş bir söz, O'nunla yapılmış bir anlaşma gibidir. Bu itibarla, güzel alışkanlıklarını bırakan kimseler, bir bakıma ahde vefâsızlık etmiş olurlar.

Meseleye böyle bakan Resûl-i Ekrem Efendimiz, alışkanlık haline getirilen ibadetlerin ve hayırlı işlerin devamlı surette yapılmasına pek önem vermiştir. Şu halde insan, altından kalkabileceği işlere girişmeli, her zaman rahatlıkla yapabileceği davranışları alışkanlık haline getirmelidir.

Gece ibadetlerine başlayanlar, bu güzel davranışı bir müddet sonra usanıp terketmemek için ölçülü hareket etmeli, bir miktar ibadet ettikten sonra yatıp dinlenmelidir. Birkaç gün kendini hırpalarcasına ibadet ettikten

sonra usanıp bırakmak, Efendimiz *aleyhisselâm*'ın belirttiği gibi, hoş bir hareket tarzı değildir.

Hadisimizin râvisi ve Resûl-i Ekrem Efendimiz'in bu hadisteki muhatabı Abdullah İbni Amr, hadis öğrenmeye pek istekli, eşini ihmâl edercesine ibadete düşkün genç bir sahâbî idi. 152 numaralı hadiste görüldüğü üzere onun aşırı derecede oruç tutup namaz kıldığını, Kur'ân-ı Kerîm'i üç günden daha az bir zamanda hatmettiğini öğrenen Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, buna engel olmak isteyince, "gencim, yapabiliyorum" diye âdeta pazarlık etmişti. Fakat yaşı ilerlediği zaman Nebiyy-i Muhterem Efendimiz'in tavsiyesini tutmadığı için pişmanlık duymuştu. Ama Allah'ın Resûlü'nün yukarıda okuduğumuz tavsiyesini düşünerek, yetmiş yaşını aşkın olmasına rağmen, alışkanlık haline getirdiği ibadetleri hayatının sonuna kadar bırakmamıştı.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Alışkanlık haline getirilen hayır, iyilik ve ibadetler bırakılmamalıdır.

2. Müslümana istikrar yakışır.

3. Nâfile ibadetler ölçülü yapılmalı, bir müddet sonra usanıp büsbütün bırakmaya yol açacak aşırılıktan kaçınmalıdır.

88- باب استحباب طيب الكلام وطلاقة الوجه عند اللقاء

KARŞILAŞTIĞI KİMSEYE GÜZEL SÖZ SÖYLEYİP GÜLER YÜZ GÖSTERMEK

Âyetler

لاَ تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَى مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّنْهُمْ وَلاَ تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِينَ [88]

1. "Mü'minlere kol kanat ger."

Hicr sûresi (15), 88

Bu âyet-i kerîmenin muhatabı öncelikle Peygamber *aleyhisselâm*'dır. Allah Teâlâ Resûl-i Ekrem'inin mü'minlere, mü'minlerin de birbirlerine alçak gönüllü davranmalarını emretmektedir. Müslümanlar birbirlerini

himaye söz konusu olduğunda, bu benim din kardeşimdir diye düşünecek ve din kardeşine, kendi ailesinin bir ferdiymiş gibi sahip çıkacaktır. Onun yaramazlıklarını hoş görmeye gayret edecek, kabalıklarına göz yumacaktır. Bu davranışın bir huy haline gelebilmesi için de, yolda karşılaşan müslümanların birbirlerine sevgiyle bakması, gülümseyerek selâm vermesi ve birbirlerine tatlı söz söylemesi ön şarttır.

فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللّهِ لِنتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لاَنفَضُّواْ مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللّهِ إِنَّ اللّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ [159]

2. “Sen huysuz, katı kalpli biri olsaydın, etrafından dağılıp giderlerdi.” Âl-i İmrân sûresi (3), 159

İnsanları bir araya getirecek ve onları birbiriyle kaynaştıracak kimsenin, her şeyden önce onlarla kaynaşabilecek özellikte olması gerekir. Huysuz, kaba, geçimsiz, insanlara karşı anlayışsız, merhametsiz ve katı kalpli kimseler, onları birleştirmez nefret ettirirler, bir araya toplamak şöyle dursun, ürkütüp dağıtırlar. İşte bu sebepledir ki, Allah Teâlâ sevgili Resûlü’nü duygulu, yumuşak huylu, alçak gönüllü, anlayışlı, güler yüzlü ve tatlı dilli bir insan olarak yaratmıştır. O da bu üstün özellikleri sebebiyle ashâbına kendini sevdirmiş, bir işaretiyle uğrunda canlarını fedâ edecek kadar onların gönlüne girmiştir.

Mü’minlerin güzel bir toplum meydana getirebilmesi için Resûlullah Efendimiz’in bu birleştirici özelliklerini benimsemesi ve birbirlerine sevgiyle kucak açması gerekir.

Hadisler

694- عَنْ عدِيِّ بن حَاتمٍ رضي اللَّه عنه قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « اتَّقُوا النَّارَ وَلَوْ بِشِقِّ تَمْرَةٍ فَمَنْ لَمْ يجدْ فَبِكَلِمَةٍ طَيِّبَةٍ » متفقٌ عليه .

694. Adî İbni Hâtim *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Yarım hurma vermek suretiyle de olsa kendinizi cehennem ateşinden koruyunuz. O kadarını da bulamayanlar, güzel bir sözle

olsun kendilerini korusunlar.”

Buhârî, Edeb 34, Zekât 10, Rikak 49, 51, Tevhîd 36; Müslim, Zekât 66-70. Ayrıca bk. Tirmizî, Zühd 37, Kıyâmet 1; Nesâî, Zekât 63-64; İbni Mâce, Mukaddime 13, Zekât 28

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

695- وعن أبي هريرة رضي اللَّه عنه أن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : والكلِمةُ الطَّيِّبَةُ صدَقَةٌ » متفقٌ عليه . وهو بعض حديث تقدم بطولِه .

695. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“**Güzel söz sadakadır.”**

Buhârî, Edeb 34, Cihâd 128, Müslim, Zekât 56

Açıklamalar

İnsanın en belirgin özelliğinin konuşmak olduğu bilinir. Bu sebeple insan, bazı âlimler tarafından “konuşan hayvan” diye tarif edilir. Duygularımızı, düşüncelerimizi ve isteklerimizi birbirimize en kolay ve en mükemmel şekilde anlatabilmemiz için Allah Teâlâ, atamız Âdem *aleyhisselâm*’a her şeyin adını ve dolayısıyla konuşmayı öğretmiştir. İlâhî armağanların en büyüklerinden birine, konuşma imkânına sahip olan insan, bu ilâhî nimetin şükrünü yine kendi cinsinden bir şeyle, yani sözün güzelini söylemek suretiyle ödemek durumundadır.

Sözün en güzelini bilen ve onu bir başka armağan olarak Kur’ân-ı Kerîm adıyla bize gönderen Yüce Rabbimiz’in güzel söz söylemeyi sadaka sayması, O’nun bitmeyen lutuflarından bir başkasıdır.

İnsanın iyiliği, kendinden bir şey vermesiyle belli olur. Verilen şeyin azlığı çokluğu önemli değildir. Nitekim 694 numaralı hadiste *yarım hurma vermek suretiyle de olsa insanın kendisini cehennem ateşinden koruyabileceği* belirtilmektedir. **“Kim zerre miktarı hayır yapmışsa onun karşılığını görür”** [Zilzâl sûresi (99), 7] âyeti, hiçbir iyiliğin küçümsenmemesi gerektiğini ortaya koymaktadır. Yarım hurmayla da olsa cehennemden korunma meselesi, önemi ve ilgisi sebebiyle daha önce 141,

406 ve 547. hadislerde geçmiş ve oralarda açıklanmıştır. Güzel söz söylemek de, tıpkı Allah rızası için yarım hurma vermek gibi bir iyilik ve Allah katında makbul sayılacak bir davranıştır. Yolda karşılaştığı kimseyi selâmlamak, tanıdığı ise hatırını sormak ve böylece ona değer verdiğini göstermek hadisimizde tavsiye edilen güzel sözlerden birkaçıdır.

Güzel dinimiz insanların birbiriyle kaynaşmasını sağlayan her davranışı değerli bulur. Aşağıdaki hadîs-i şerîfte, kaynaşmayı sağlayacak olan bir başka güzel davranışa temas edilecektir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Allah rızası için yapılan her iyilik değerlidir. Yapılan bir yardımın az ve önemsiz görünmesi, onun değerini düşürmez.

2. İnsanlara güzel ve tatlı söz söylemek, Cenâb-ı Hakk'ın beğendiği bir davranıştır.

3. Bir kimse kendisinden istenen yardımı yapamıyorsa, bunu tatlı bir ifadeyle belirtmelidir.

696- وعن أبي ذَرٍّ رضيَ اللَّه عنه قال : قال لي رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لا تحْقِرَنَّ مِنَ المعْرُوفِ شَيْئاً ، وَلَوْ أَنْ تَلْقَى أخَاكَ بِوَجْهٍ طَلِيقٍ » رواه مسلم .

696. Ebû Zer *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Din kardeşini güler yüzle karşılamaktan ibaret bile olsa, hiçbir iyiliği küçümseme."

Müslim, Birr 144. Ayrıca bk. Tirmizî, Et`ime 30, Birr 45

Açıklamalar

Güzel dinimiz, insanları birbiriyle kaynaştıracak her harekete değer vermiş, bunların insana sevap kazandıracağını belirtmiştir. Yukarıdaki hadislerde görüldüğü gibi küçücük bir ikram, tatlı bir söz, hatta bir gülümseme bile iyilik sayılmıştır. Zira İslâmiyet'in gayesi, insanlara tek bir Allah'ın kulu olduklarını, aynı ana babadan üreyip çoğaldıklarını hatırlatmak, bu sebeple de birbirlerine yakınlaşmalarını sağlamaktır.

Hedef böylesine yüce olunca, insanı o hedefe yaklaştıran her hareket önemli ve değerlidir. Bu sebeple Peygamber Efendimiz tebessümdeki sihire dikkatimizi çekmiştir. Aslında bu sihirin gücünü herkes bilir. Soğuk bir tavırla birbirine bakan kimselerden birinin dudağının ucunda beliren hafif bir tebessümün, aradaki mesafeleri bir anda yok ederek onları birbirine nasıl yaklaştırdığını bilmeyen ve yaşamayan yoktur. Ne yazıkki çoğumuz, Cenâb-ı Hakk'ın esirgemeden hepimize verdiği bu serveti kullanmakta cimri davranır, aramıza buzdan duvarlar öreriz. Kâinâtın Efendisi bu hadisiyle, hepimizi bu değerli sermayeyi kullanmaya davet etmektedir.

122 numarayla geçen hadisimiz, önemi sebebiyle 797 ve 894 numarayla tekrarlanacaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hiçbir iyilik basit görülmemeli, elden gelen her güzel iş yapılmalıdır.
2. Müslümanlar birbirini sevmeli, birbiriyle kaynaşmalıdır.
3. Sevgi dolu bir gönlün habercisi olan tebessüm, insanlardan esirgenmemelidir.

89- استحباب بيان الكلام وإيضاحه للمخاطب وتكريره ليفهم إذا لم يفهم إلا بذلك

ANLAŞILIR ŞEKİLDE KONUŞMAK

KARŞISINDAKİNE SÖZÜ AÇIK SEÇİK SÖYLEMEK VE İYİ ANLAMASI İÇİN GEREKTİĞİNDE TEKRARLAMAK

Hadisler

697- عن أنس رضي اللَّه عنه أن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ إذا تَكَلّم بِكلِمَةٍ أعَادها ثَلاثاً حَتَّى تُفْهَم عَنهُ ، وإذا أتَى عَلى قَوْمٍ فَسَلَّمَ عَلَيْهِمْ سَلَّمَ عليْهِمْ ثَلاثاً . رواه البخاري .

697. Enes *radıyallahu anh*'in belirttiğine göre:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* sözünün iyi anlaşılması için konuşmasını üç defa tekrarlardı. Bir topluluğun yanına varıp onları selâmlayacağı zaman üç defa selâm verirdi.

Buhârî, İlim 30, İsti'zân 13. Ayrıca bk. Tirmizî, İsti'zân 28

854 numara ile selâm konusunda tekrar göreceğimiz hadîs-i şerif bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

698- وعن عائشة رضي اللّٰه عنها قالت : كان كلامُ رسول اللّٰه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كلاماً فَصْلا يفْهَمُهُ كُلُّ مَن يَسْمَعُهُ . رواه أبو داود .

698. Âişe *radıyallahu anhâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in konuşması, herkesin anlayacağı şekilde açık seçikti.

Ebû Dâvûd, Edeb 18

Açıklamalar

Yüce Rabbimiz bize konuşma nimetini anlaşmamız için vermiştir. Konuşmadan maksat birbirini anlamak olduğuna göre, konuşan kimse maksadını herkesin rahatça anlayacağı şekilde açık ve seçik söylemek durumundadır. Bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz meramının iyice anlaşılması için, herkesin bildiği kelimelerle ve âdeta sözleri sayılacak şekilde konuşur, gerek duyduğu zaman sözünü üçer defa tekrarlardı. Onu dinleyen herkes ne demek istediğini iyice kavrar, hatta birçoğu bu sözleri ezberlerdi. Onun bu konuşma tarzına işaret eden Hz. Âişe "*Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sizin yaptığınız gibi çabuk çabuk konuşarak sözlerini arka arkaya ulamazdı*" demektedir (Buhârî, Menâkıb 23). Bu kadar açık konuşmasına rağmen aynı konuda kendisine soru soranları anlayışsızlıkla suçlamaz, sorulara cevap verirdi.

İnsanlara hitap eden kimseler, muhataplarının anlayış seviyesini göz önünde bulundurmak ve onların anlayacağı şekilde konuşmak zorundadır. Bunun önemine işaretle Hz. Ali, "*insanlara anlayacakları şekilde konuşunuz*" (Buhârî, İlim 49) demiştir. Hatip meramını anlatamadığı veya

ne demek istediği anlaşılmadığı zaman, sözlerini bir daha tekrarlamaktan kaçınmamalıdır.

Resûlullah Efendimiz'in bir topluluğa üç defa selâm vermesi hususuna gelince, bu onun her zamanki âdeti değildi. Şayet kalabalık fazla ise, sesini herkesin duyamadığını tahmin etmişse, o takdirde üç defa selâm verirdi. Fakat birini ziyarete gittiği zaman, 872-875 numaralı hadislerde ele alınacağı üzere, içeri girebilmek için üç defa selâm vermek suretiyle izin isterdi. Şayet birinci selâmda sesi duyulmuş ve içeri buyur edilmişse, oradakilere tekrar selâm verirdi. Oradan ayrılırken herkesi bir daha selâmlamayı ihmal etmezdi. Bir yere girmek için üç defa selâm verip de cevap alamazsa, daha fazla ısrar etmeden geri dönerdi.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Resûl-i Ekrem Efendimiz söylediklerinin iyi anlaşılması için sözünü bazan üç defa tekrar ederdi.
2. Bir ziyarete gittiği zaman, kapıda üç defa selâm vererek izin alırdı.
3. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, herkesin rahatça anlayacağı şekilde açık ve net konuşurdu.

90- إصغاء الجليس لحديث جليسه الذي ليس بحرام واستنصات العالِم والواعظ حاضِرِي مجلِسِه

BİR ÂLİMİN KENDİSİNİ DİNLEYENLERİ SUSTURMASI

BİR KİMSENİN, YANINDA OTURANIN HARAM OLMAYAN SÖZÜNÜ DİNLEMESİ; BİR ÂLİM VE VÂİZİN KENDİSİNİ DİNLEYENLERİ SUSTURMASI

Hadis

699- عن جَرِيرِ بن عبدِ اللَّه رضي اللَّه عنه قال : قال لي رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في حجَّةِ الْوَدَاع

: « اسْتَنْصِتِ النَّاسَ » ثمَّ قال : « لا ترْجِعُوا بعْدِي كُفَّاراً يضْرِبُ بَعْضُكُمْ رِقَاب بَعْضٍ » متفقٌ عليه .

699. Cerîr İbni Abdullah *radıyallahu anh*’den:

Vedâ haccında Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana:

“Halkı sustur da dinlesinler” dedikten sonra şöyle buyurdu:

“Benden sonra, birbirinin boynunu vuran kâfirlere benzemeyin”

Buhârî, İlim 43, Megâzî 77, Diyât 2, Edâhî 5; Müslim, Îmân 118-120, Kasâme 29. Ayrıca bk. Buhârî, Hac, 132, Hudûd 9, Tevhîd 24; Ebû Dâvûd, Sünnet 15; Tirmizî, Fiten 28

Açıklamalar

Vedâ haccına yüz binden fazla sahâbî katıldı. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu ilk ve son haccında, muhtelif yerlerde ashâbına konuşmalar yaptı. Uzakta bulunan ashâb-ı kirâm, bu konuşmaları gür sesli aracılar vasıtasıyla dinledi. Söylenenleri duyabilmeleri için susmaları gerekiyordu. İşte bu sebeple Efendimiz, konuşmaya başlayacağı sırada, uzun boylu, yiğit sahâbisi Cerîr’den, müslümanları sükûnete ve sözlerine iyice kulak vermeye davet etmesini istedi.

Daha sonraki günlerde Cerîr, Resûlullah Efendimiz’in yukarıdaki hadisini söyleyeceği zaman, bu sözün nerede söylendiğini, bu sırada kendisinin Peygamber *aleyhisselâm*’a ne kadar yakın olduğunu hatırlatmak ihtiyacını hissetti; sonra da müslümanların birbirine düşmemesi konusundaki bu hadisi rivayet etti.

Peygamber Efendimiz’in Vedâ haccında yaptığı konuşmalardan bir kısmı 207 ve 215 numaralı hadislerde görülebilir. Yukarıdaki hadîs-i şerîf, 215 numaralı hadiste ve şöyle bir ifade içinde geçmişti:

“...Şüphesiz sizin kanlarınız, mallarınız, ırz ve namusunuz, şu gününüzün, şu beldeniz ve şu ayınızın saygıdeğer ve dokunulmaz olduğu gibi, saygıdeğer ve dokunulmazdır. Rabbiniz’e kavuşacaksınız ve O size amellerinizi soracak. Sakın benden sonra, birbirinin boynunu vuran kâfirlere benzemeyin.”

Peygamber Efendimiz bu hadiste, müslümanların birbirini asla öldürmemesi, kâfirlere uygun gördükleri bir şeyi birbirine yapmaması gerektiğini hatırlatmaktadır. Zira din kardeşini öldürmek gibi korkunç bir işi, müslüman olan kimse asla yapamaz. Bu çirkin işi ancak kâfirler yapabilir.

Resûlullah Efendimiz bu ifadesiyle müslümanları dinlerine sımsıkı sarılmaya, dinin yasaklarından şiddetle kaçınmaya davet etmekte, dinden uzaklaştıkları takdirde kâfirlerin huylarını ve hayat görüşlerini benimseyeceklerini ve netice itibariyle onlar gibi birbirlerini öldürmekte sakınca görmeyeceklerini söylemektedir.

Asıl konumuz, bir âlimin ve vâizin önemli bir şey söyleyeceği zaman, dinleyicileri sükûnete veya kendisine iyice kulak vermeye davet etmesiydi. Nevevî, yukarıdaki hadisi, bu konuyla ilgisi sebebiyle bu bahse almıştır. Kalabalık bir kitleye hitap edenler, önemli sözlerinin iyice öğrenilmesi için zaman zaman dinleyicilerini uyarmalıdır. Cemaat dinler görünse bile, içlerinde zihni başka konulara takılmış olanlar bulunabilir. Yerinde bir uyarı, zihinlerin toparlanmasına ve söylenecek önemli bir sözün daha iyi kavranmasına imkân verir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir âlim gerek gördüğünde, sözlerine iyi kulak vermelerini söyleyerek dinleyicileri uyarmalıdır.
2. Müslümanlar dinlerine sımsıkı sarılmalıdır. İslâmiyet'ten uzaklaşanlar birbirlerini öldürecek kadar vahşileşebilirler.
3. Müslümanlar hiçbir konuda kâfirlere benzememeye çalışmalı, din kardeşlerine kötülük düşünmemeli, din kardeşlerini birbirinden uzaklaştırıp koparacak hiçbir düşünceye fırsat vermemelidir.

91- الوعظ والاقتصاد فيه

ÖĞÜT VERİRKEN ÖLÇÜLÜ OLMAK

Âyet

ٱدْعُ إِلِى سَبِيلِ رَبِّكَ بِٱلْحِكْمَةِ وَٱلْمَوْعِظَةِ ٱلْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُم بِٱلَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ [125]

“Sen, Rabbin’in yoluna hikmetle ve güzel öğütle davet et.”

Nahl sûresi (16) 125

Bu âyet-i kerîme, insanları dine davet eden kimselerin, diğer bir ifadeyle İslâm tebliğcilerinin tavır ve üslûbunu belirlemektedir. Din güzellikten ibarettir. Dine davet eden kimselerin de tatlı dilli ve güler yüzlü olması gerekir. Zira tebliğ görevi yapan kimseler insanların sadece aklına değil, aynı zamanda gönlüne hitab etmektedir. Gönle girmenin tek yolu, üslûp ve tavır güzelliğidir. Tatlı bir dil ve güler bir yüz kadar insanı yumuşatan ve kendini muhatabına sevdiren bir şey yoktur. Tebliğcinin görevi sadece anlatmak ve anlattıklarının iyi şeyler olduğu hususunda insanlara emniyet telkin etmektir. Gerisi Allah’a kalmıştır.

Tebliğcinin aynı zamanda “hikmet”le davet etmesi istenmektedir. Burada hikmet sözüyle kastedilen şey, doğru söz söyleyip yalandan ve başkalarını yanıltmaktan sakınmak, isabetli karar vermek, tavsiye edilen hususların kolayca benimsenmesine yarayacak deliller getirmektir.

Yukarıdaki âyet-i kerîmenin devamında “Onlarla mücadeleni en güzel bir usûl ile yap” buyurulduğuna göre, davetçinin, sayılan bu özelliklerin yanında, gerekmedikçe sert bir tavır takınmaması, tartışmalarında kırıcı olmaması icab eder.

Hadisler

700- ن أبي وائِلٍ شَقِيقِ بنِ سَلَمَةَ قال : كَانَ ابْنُ مسْعُودٍ رضي اللَّهِ عنه يُذكِّرُنَا في كُل خَمِيسٍ مرة ، فَقَالَ لهُ رَجُلٌ : يَا أَبَا عبْدِ الرَّحْمنِ لوددْتُ أَنَّكَ ذَكَّرْتَنَا كُلَّ يَوْمٍ ، فقال : أما إِنَّهُ يَمنعني مِنْ ذلكَ أني أكْرَهُ أنْ أمِلَّكُمْ وإِنِّي أتخَوَّلُكُمْ بِالموْعِظةِ ، كَمـَا كَانَ رسول اللَّه صَلّى اللَّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَتَخَوَّلُنَا بها مَخافَةَ السَّآمَةِ علَيْنَا . متفقٌ عليه . « يَتَخَوَّلُنَا » يَتَعهَّدُنا .

700. Ebû Vâil Şakîk İbni Seleme şöyle dedi:

İbni Mes`ûd *radıyallahu anh* bize perşembe günleri vaaz ederdi. Adamın biri ona:

- Ebû Abdurrahman! Keşke bize her gün vaaz etsen, dedi.

İbni Mes`ûd ona şunları söyledi:

- Sizi usandırmamak için her gün vaaz etmiyorum. Nitekim Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* de, bıkıp usanmayalım diye, dinlemeye istekli olduğumuz günleri kollardı.

Buhârî, İlim 11, 12, Daavât 69; Müslim, Münâfikîn 82, 83. Ayrıca bk. Tirmizî
Edeb 72

Ebû Vâil Şakîk İbni Seleme

Kûfe'nin en tanınmış âlimlerinden biri olan Ebû Vâil muhadramûndandır. Yani Resûl-i Ekrem zamanında yaşamış, fakat onu görme bahtiyarlığına erememiştir. İslâmiyet geldiği sıralarda on yaşlarında bir çocuk olduğunu söylemektedir. Hz. Ebû Bekir dışındaki üç halife ile Abdullah İbni Mes`ûd, Ebû Mûsâ el-Eş`arî, Hz. Âişe ve Ebû Hüreyre gibi birçok sahâbîden pek çok hadis rivayet etmiştir. Geniş ilmi yanında, üstün ahlâkı ve faziletiyle de bilinen Ebû Vâil hicretin 82. yılında vefat etmiştir.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Dini öğretmeyi meslek edinen kimsenin, yani din tebliğcisinin hedefi, söylediği sözlerin öğrenilmesi ve anlattığı gerçeklerin gönüllerde yer tutmasıdır. Bu başarıyı elde etmenin kuralları vardır. Bu kuralların en başta geleni, karşısındaki insanların dinleme ve öğrenme isteklerini dikkate almak ve onları usandırmamaktır. Bir şeyi öğrenmek isteyen kimse, söylenen sözleri can kulağıyla dinlediği için bıkıp usanmaz. Dinlemeye istekli olmayan kimseye de bir şeyi öğretmek mümkün değildir. Zira o dinliyor görünse bile, gönül kapılarının kepengini kapatmış ve söylenen sözlerle bir ilgisi kalmamıştır.

Bu gerçeği dikkate alan Resûl-i Ekrem Efendimiz, ashâbının kendisini dinlemekten büyük haz duyduğunu ve her zaman ağzına baktığını bildiği halde, onları bıktırıp usandırmamak için sohbetlerine ara verirdi. Konuştuğu zaman da ashâbı onu can kulağıyla dinlediği için hiçbir sözünü kaçırmazlardı.

Her şeyi olduğu gibi eğitim öğretim usûllerini de Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'den öğrenen ashâb-ı kirâm, onun bu konudaki sünnetine titizlikle uydular.

Duruma ve şartlara göre halka her gün konuşması gereken kimseler, konuşma süresini ölçülü tutmalı ve onları bıktırmamalıdır. Bundan daha iyisi, sohbetlere bir gün ara vermek ve böylece dinleyicilerin yeni konuşmaları arzuyla takip etmelerini sağlamaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Güzel konuşan âlimler halkla haftada bir defa dinî sohbetler yapmalıdır.

2. Her güzel işin devamı, ona zaman zaman ara vermekle mümkün olur.

3. Hz. Peygamber dinin büyük bir arzu ve iştiyakla öğrenilmesini istediği için, ashâbını bıktırmamaya dikkat ederdi.

4. Abdullah İbni Mes`ûd Resûl-i Ekrem'in sünnetine pek bağlıydı.

701- عن أبي الْيَقظان عَمَّار بن ياسر رضي اللّٰه عنهما قال : سمِعْتُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « إنَّ طُولَ صلاةِ الرَّجُلِ ، وَقِصر خُطْبِتِه ، مِئنَّةٌ مِنْ فقهِهِ . فَأَطِيلوا الصَّلاةَ ،وَأَقْصِروا الخُطْبةَ »رواه مسلم .

« مِئنَّةٌ » بميم مفتوحةٍ ، ثم همزة مكسورة ، ثم نون مشددة ، أيْ : علامة دَالَّةٌ على فِقْهِهِ.

701. Ebü'l-Yakzân Ammâr İbni Yâsir *radıyallahu anhümâ*, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken dinledim, dedi:

“Bir adamın namazı uzun kıldırıp hutbeyi kısa kesmesi dini iyi bildiğini gösterir. Bu sebeple namazı uzun kıldırıp hutbeyi kısa kesiniz.”

Müslim, Cum`a 47.

Ammâr İbni Yâsir

Aslen Yemenli olan Ammâr’ın künyesi Ebü’l-Yakzândır. Babası Yâsir, kaybolan kardeşini aramak için Yemen’den Mekke’ye geldi. Bir Mekkeli’nin câriyesi olan Sümeyye ile evlenerek oraya yerleşti. Bu evlilikten doğan Ammâr, Resûlullah’a inanan ilk yedi kişiden biriydi. Annesi ve babası da ilk müslümanlar arasında yer aldı. Kendilerini koruyacak kimseleri olmadığı için Kureyşli müşriklerden çok zulüm gördüler. Ebû Cehil tarafından işkenceyle öldürülen annesi Sümeyye, İslâm’ın ilk kadın şehididir. Babası da aynı gün şehid edilmiştir.

Hicretten sonra Hz. Peygamber onunla Huzeyfe İbni Yemân’ı kardeş yaptı. Mescid-i Nebevî’nin yapımı sırasında onun büyük bir gayretle çalıştığını gören Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, “Vâh Ammâr! Kendisini âsi bir topluluk öldürecek. Ammâr onları cennete, onlar ise onu cehenneme davet ederler” buyurdu (Buhârî, Salât 63). Ammâr Resûl-i Ekrem’in katıldığı bütün savaşlara iştirak etti. Hz. Ömer devrinde Kûfe valiliği yaptı ve çeşitli bölgelerin fethinde bulundu. Hz. Ali devrinde yapılan Cemel ve Sıffîn savaşlarında onun saflarında yer aldı. Sıffîn’de, Hz. Ali’nin yaya birliklerinin kumandanı olarak savaşırken, doksan üç yaşında şehid edildi (37/657).

Hiçbir namazını kazaya bırakmadığı rivayet edilen ve İslâm tarihinde ilk defa evinin bir bölümünü mescid olarak ayıran Ammâr altmış iki hadis rivayet etmiştir.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Bir önceki hadisimizin râvisi olan Ebû Vâil’in anlattığına göre, Ammâr İbni Yâsir özlü bir hutbe okumuştu. Konuşmayı zevkle dinleyen müslümanlar ona künyesiyle hitâb ederek:

- Ebü'l-Yakzân! Çok güzel konuştun. Hutbeyi biraz daha uzatsaydın iyi ederdin, dediler. O zaman Ammar, konuşmasını neden gereğinden fazla uzatmadığını şöyle açıkladı:

- Ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken dinledim:

"Bir adamın namazı uzun kıldırıp hutbeyi kısa kesmesi, dini iyi bildiğini gösterir. Bu sebeple namazı uzun kıldırıp hutbeyi kısa kesiniz. Çünkü öyle sözler vardır ki, insanı âdeta büyüler" (Müslim, Cum`a 47).

Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerîfte, namaz ile hutbenin birbirine nisbetle uzunluğu ve kısalığı konusunda bir fikir vermektedir. Sadece bu hadise bakarak uzun namaz kıldırmanın câiz olduğu söylenemez. Zira 230 numaralı hadiste Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in:

"Sizden biriniz insanlara namaz kıldırdığı zaman hafif tutsun. Çünkü onların arasında zayıf, hasta ve yaşlılar vardır. Herhangi biriniz kendi başına namaz kıldığında ise dilediği kadar uzatsın" buyurduğunu okumuştuk. Aynı konuya dair 233 numaralı hadiste de, Allah'ın Resûlü'nün uzun kıldırma arzusuyla namaza başladığı halde, bir çocuk ağlaması duyunca, arka saflarda bulunan annesinin üzüleceği düşüncesiyle namazı kısa kestiğini görmüştük. Bu sebeple imam, cemaatinin durumunu dikkate almalı ve namazı yeterinden fazla uzatarak kimseyi bıktırmamalıdır.

Hutbeler namaza göre daha kısa olmalıdır. Bunun için de hatip, okuyacağı hutbeye özen göstermeli, söyleyeceği sözleri iyi seçmelidir. Böyle yapılmadığı için de bazı hutbeler gereğinden fazla uzun olmakta, cemaati bıktırmakta, bazılarını o câmiye geldiğine, geleceğine pişman etmektedir.

Peygamber Efendimiz'in bütün hutbeleri kısa, özlü, bu sebeple de çarpıcıydı. Ammar İbni Yâsir Resûlullah'ın bu sünnetine uyduğu için cemaat onun konuşmasına doyamamıştı. Hutbeden maksat cemaati söze doyurmak olmamalı, onları bir sonraki hutbeyi dinlemeye arzulu şekilde göndermelidir. Kendilerini haklı çıkarmak isteyenler, Vedâ hutbesinin uzun olduğunu söyleyebilirler. Ancak bugün bize ulaşan şekliyle Vedâ hutbesi, Resûlullah Efendimiz'in o ilk ve son haccı sırasında, muhtelif yerlerde

yaptığı konuşmaların bir araya toplanmasından meydana gelmiştir. 150 numaralı hadiste de gördüğümüz üzere, “Nebiyy-i Muhterem Efendimiz’in namazı da hutbesi de normal uzunlukta idi.” İmam ve hatiplerimiz bu ölçülere uymalı; Allah’ın kullarını Allah’ın evinden usandırmamalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İmam ve hatipler, namazı ve hutbeyi sünnet ölçüsüne uygun şekilde îfâ etmelidir.

2. Namaz ile hutbe mukayese edildiği zaman, asıl ibadetin namaz olduğu görülür. Hutbe, insanı namaza ve diğer kulluk görevlerine hazırlayan bir öğüt ve hatırlatmadan ibarettir.

702- عن مُعاويةَ بنِ الحَكم السُّلَمِيِّ رضي اللَّه عنه قال : « بينما أَنا أُصَلِّي مَع رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، إذْ عطسَ رجُلٌ مِنْ القَوْمِ فَقُلتُ : يرْحَمُكَ اللَّه ، فَرَماني القوم بابصارِهمْ ، فقلت : وا ثكل أُمَّيَاه ما شأنكم تنظرون إليَّ ؟ فجعلوا يضربون بأيديهم على أفخاذهم فلما رأيتهم يُصَمِّتُونني لكني سكت ، فَلَمَّا صلى رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَبابِي هُوَ وأُمِّي ، مَا رَأيْتُ مُعَلِّماً قَبْله وَلا بَعْدَه أَحْسنَ تَعْلِيماً مِنْه ، فَوَاللَّه ما كَهرَني ولا ضَرَبَني وَلا شَتَمَني ، قال : « إنَّ هَذِهِ الصَّلاةَ لا يَصْلُحُ فيها شَيءٌ مِنْ كَلامِ النَّاسِ ، إنَّمَا هِيَ التَّسْبِيحُ والتَّكْبِيرُ ، وقرَاءَةُ الْقُرآنِ » أو كما قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . قلت : يا رسول اللَّه ، إني حديث عهْدٍ بجَاهِلية ، وقدْ جاءَ اللَّه بِالإِسْلامِ ، وإنَّ مِنَّا رجالاً يَأْتُونَ الْكُهَّانَ ؟ قال : « فَلا تأْتِهِمْ » قلت : وَمِنَّا رجال يَتَطيَّرونَ؟ قال : «ذَاكَ شَيْءٌ يَجِدونَه في صُدورِهِم ، فَلا يصُدَّنَّهُمْ » رواه مسلم .

« الثُّكْل » بضم الثاءِ المُثلثة : المُصِيبة وَالفَجيعة . « ما كَهَرني » أيْ ما نهرَني .

702. Muâviye İbni Hakem es-Sülemî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in arkasında namaz kılarken cemâatten biri aksırdı. Ben de hemen "yerhamükellah" dedim. Cemaat bana dik dik bakmaya başladı. Bunun üzerine:

- Vay başıma gelenler! Yâhu bana niye öyle bakıyorsunuz? deyince de, ellerini uyluklarına vurmaya başladılar. Onların beni susturmaya çalıştıklarını görünce kızdım; ama yine de sustum.

Anam, babam Resûl-i Ekrem'e fedâ olsun. Ne ondan önce ne de ondan sonra kendisinden daha iyi bir öğretici görmedim. Vallahi beni ne azarladı ne dövdü ne de sövdü. Namazı kıldırıp bitirince bana:

- **"Bu ibadetin adı namazdır. Namaz kılarken dünya kelâmı konuşulmaz. Çünkü namaz tesbih, tekbir ve Kur'an okumaktan ibarettir"** dedi veya buna benzer bir şey söyledi. Ben de:

- Yâ Resûlallah! Ben yeni müslüman oldum. Allah Teâlâ İslâmiyet'i gönderdiği halde hâlâ kâhinlere gidenlerimiz var! dedim. Bana:

- **"Sen kâhinlere gitme!"** buyurdu. Ben tekrar:

- Aramızda uğursuzluğa inanan adamlar var, deyince de:

- **"Bu onların gönüllerinde hissettikleri bir duygudur. Bu duygu onları işlerinden alıkoymasın"** buyurdu.

Müslim, Mesâcid 33. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 167

Muâviye İbni Hakem es-Sülemî

Muâviye, Benî Süleym kabilesinde oturur, zaman zaman Medine'ye gelerek Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile görüşürdü. Yukarıdaki hadisin devamından öğrendiğimize göre, onun koyunlarını güden bir câriyesi vardı. Kızcağız bir gün koyunlardan birini kurda kaptırdı. Bunu duyan Muâviye ona çok kızdı ve yüzüne fena bir tokat patlattı. Sonra da yaptığına pişman oldu. Resûl-i Ekrem ile sohbet ederken bu konuyu da

anlattı. Peygamber aleyhisselâm ona yaptığının haksızlık olduğunu söyleyince:

- Yâ Resûlallah, o halde câriyeyi âzat edeyim mi? diye sordu. Resûl-i Ekrem de:

- Hele sen onu bana bir getir, buyurdu. Muâviye de hemen gidip câriyeyi alıp getirdi.

Peygamber aleyhisselâm câriyeye:

- Allah nerede? diye sordu. O da:

- Gökte! dedi.

Resûl-i Ekrem tekrar sordu:

- Ben kimim?

Câriye:

- Resûlullah'sın, dedi.

O zaman Resûl-i Ekrem Efendimiz Muâviye'ye dönerek:

- Onu âzat et; çünkü mü'minedir, buyurdu. Muâviye de onu âzat etti.

Hayatı hakkında fazla bilgi bulunmayan Muâviye İbni Hakem, on üç hadis rivayet etmiştir.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Muâviye İbni Hakem İslâmiyet'i biraz geç kabul etmişti. Bu sebeple namazda konuşmamak gerektiğini henüz öğrenememişti. Bununla beraber aksırdıktan sonra **elhamdülillah** diyen kimseye, Allah sana merhamet etsin anlamında **yerhamükellah** deneceğini biliyordu. Namaz kılarken yanındaki sahâbî aksırınca ve belki de **elhamdülillah** deyince, Muâviye ona **yerhamükellah** diye dua etmişti.

Namazda birinin sübhânallah diye ikaz edilebileceği hususu, bu olayın meydana geldiği tarihte henüz bilinmiyordu. Bu sebeple ashâb-ı kirâm Muâviye İbni Hakem'i, namazda konuşulmayacağını anlatmak için ellerini

uyluklarına vurarak ikaz etmişlerdi. Ne yazıkki o, namaz edebini henüz öğrenemediği için arkadaşlarının bu tutumunu yadırgamış, bundan dolayı da hata üstüne hata yapmıştı.

Muâviye'nin, "Vallahi Resûlullah beni ne azarladı ne dövdü ne de sövdü" sözü hem takdir hem de bir itiraftır. Zira o, aradan yıllar geçtikten, namazın önemini kavradıktan, hatta Allah'ın Resûlü'nün *namaz gözümün nûru kılındı* buyurduğunu öğrendikten sonra, yaptığı hatalar sebebiyle esasen azarlanmayı hak ettiğini, fakat onun bu hataları kasıtlı olarak yapmadığını gören Resûlullah'ın kendisini bağışladığını anlatıyor.

Hz. Peygamber yeni müslüman olan, dini yeterince öğrenme fırsatı bulamayan kimselere karşı hep müsamahalı davranmıştır. Yaptıkları hata ne kadar büyük olursa olsun onları hoş görüp bağışlamıştır. Onun Muâviye'yi yanına çağırıp namazın ne demek olduğunu sükûnetle anlatması ve yaptığı hatadan dolayı başkalarının yanında onu incitecek bir şey söylememesi pek ibretlidir. Zaten Muâviye'ye en fazla tesir eden ve onu Resûlullah'a hayran bırakan davranış da onun bu tavrı olmuştur.

Daha sonra Muâviye zihnini kurcalayan iki konuyu Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e sordu. Bunlardan biri, cinlerinin yardımıyla veya sahip oldukları yetenekle ileride olacakları bildiklerini iddia eden kâhinlere inanılıp inanılmayacağı idi. Hz. Peygamber "*sen onlara gitme!*" buyurmak suretiyle, bir müslümanın cincilere inanmaması gerektiğini öğretti.

Kâhinlere, falcılara ve gaybden haber verenlere gitmenin İslâmiyet'te yasaklandığı konusu 1671-1676, uğursuzluk meselesi de bu bahsin hemen peşinden gelen 1677-1680 numaralı hadislerle ele alınıp açıklanacaktır. Ayrıca 1675 numarayla tekrar gelecek olan hadisimizin devamında bulunduğu halde burada zikredilmeyen bir konu, yere çizgiler çizerek istikbâli keşfetme demek olan remilcilik konusu orada görülecektir. Falcılıktan kazanılan bir para karşısında Hz. Ebû Bekir'in tutumu, 595 numaralı hadiste, dikkate şayan bir olay içinde görülmüştü.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz insanların gönül dünyasına değer veren ve kimseyi kırıp incitmeyen mükemmel bir öğretmendi.

2. Namazda dünya kelâmı konuşmamak ve kendini ibadete vermek gerekir.

3. Kâhinlere, cinlerin yardımıyla gelecekten haber verdiğini iddia edenlere asla gitmemeli ve onlara değer vermemelidir.

4. Uğursuzluğa asla inanmamalıdır; zira uğursuzluk diye bir şey yoktur.

703- وعن العِرْباضِ بن سَاريةَ رضي اللَّهِ عنه قال : وَعظَنَا رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَوْعِظَةً وَجِلَتْ مِنهْا القُلُوب . وَذَرِفَتْ مِنْها العُيُون وَذَكَرَ الحدِيثَ ، وَقدْ سَبقِ بِكَمالِهِ في باب الأمر بالمُحافَظةِ على السُّنَّةِ ، وذَكَرْنَا أَنَّ التِّرْمِذيَّ قال إنه حديث حسنٌ صحيحٌ .

703. İrbâz İbni Sâriye *radıyallahu anh*:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bize çok tesirli bir öğüt verdi. Bu öğütten dolayı kalpler ürperdi, gözler yaşardı, diyerek devamı ve tamamı “Sünneti Koruma” bahsinde geçen hadisi rivayet etti.

Tirmizî, İlim 16; Ebû Dâvûd, Sünnet 5. Ayrıca bk. İbni Mâce, Mukaddime 6

Açıklamalar

159 numarayla geçen hadiste görüldüğü üzere, Peygamber *aleyhisselâm*’ın konuşmasından pek duygulanan ashâb-ı kirâm, ondan kendilerine bir tavsiyede bulunmasını istemişlerdi. Allah’ın Resûlü de onlara, başlarındaki idareciye itaat etmelerini tavsiye etmiş, ileride pek çok anlaşmazlıklar göreceklerini hatırlatarak, o zaman var güçleriyle sünnete sarılmalarını, din diye sonradan ortaya çıkan her kötü hareketten kaçınmalarını öğütlemişti.

Oldukça geniş bir şekilde açıklanan ve kendisinden muhtelif sonuçlar çıkarılan hadîs-i şerif bir daha okunmalıdır.

Nevevî merhûm, görüldüğü üzere, hadîs-i şerîfin tamamını vermemiş, konumuzla ilgili olan baş tarafını zikretmekle yetinmiş ve böylece Resûlullah Efendimiz'in konuşmalarının gönülleri titretecek derecede duygu yüklü ve son derece ölçülü olduğunu hatırlatmak istemiştir.

92- باب الوقار والسكينة

VAKAR VE AĞIRBAŞLILIK

Âyet

وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا [63]

"Allah'ın has kulları o kimselerdir ki, yeryüzünde sükûnetle yürürler ve câhiller kendilerine laf attığı zaman, "Selâmetle" deyip geçerler."

Furkân sûresi (25), 63

Âyet-i kerîmede, iyi bir mü'minin en belirgin özelliklerinden birinin tevâzu, sükûnet ve ağırbaşlılık olduğu belirtilmektedir. Mü'min her haliyle başkalarından farkedilen kimsedir. Onun kendine has bir duruşu, oturuşu ve yürüyüşü vardır. Sâkin, yumuşak ve alçak gönüllü tavrıyla etrafına güven ve huzur verir. Kibirli, saygısız, kaba ve haşin kimseler gibi gürültü patırtı çıkarmaz, yürüyüşleriyle başkalarını rahatsız etmez, kimseye sıkıntı vermez. Kendini bilmez kişiler söz ve davranışlarıyla onu rahatsız etmeye kalkınca, bu câhillere uymaz. Bana ilişme, haydi yoluna git, selâmetle diyerek onların seviyesine inmez.

Daha sonraki âyetlerde, mü'minlerin sahip olmaları arzu edilen on kadar özelliğe temas edilmekte, aralarında ağırbaşlı olmanın da bulunduğu bu güzel vasıflara sahip insanların cennetin en yüksek makamlarını kazanacakları ve o güzel yerlerde ebediyyen kalacakları belirtilmektedir.

Hadis

704- وعن عائشة رضي اللَّه عنها قالت : مَا رَأَيْتُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مُسْتَجْمِعاً قَطٌّ ضَاحِكاً حتَّى تُرى مِنه لَهَوَاتُه ، إِنَّما كانَ يَتَبَسَّمُ . متفقٌ عليه .

« اللّهَوَات » جَمْع لَهَاةٍ : وهِي اللّحُمة التي في أقْصى سَقْفِ الْفَمِ .

704. Âişe *radıyallahu* anhâ şöyle dedi:

Hz. Peygamber'in küçük dili görünecek şekilde kahkahayla güldüğünü hiç görmedim. O sadece tebessüm ederdi.

Buhârî, Tefsîru sûre (46) 2, Edeb 68; Müslim, İstiskâ 16. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 104.

Açıklamalar

Resûlullah Efendimiz'in gülmesine varıncaya kadar her hareketi ölçülüydü. Her hareketinde ilâhî terbiyenin izleri farkedilirdi. Yüzünden tebessüm hiç eksik olmadığı, hatta bir sahâbînin dediği gibi insanların en çok tebessüm edeni o olduğu halde (Tirmizî, Menâkıb 10), hiçbir zaman kahkahayla gülmezdi. Çok hoşlandığı bir davranış karşısında azı dişleri görünecek kadar tebessüm ettiği (mesela bk. hadis nr.1887) ve o sırada inci dişleri pırıl pırıl parladığı halde, yine de çoğu kimsenin yaptığı gibi gülerken kendisini kaçırmazdı.

Katıla katıla gülmek şakacılığın, nüktedanlığın veya güler yüzlü olmanın değil, haktan gâfil olmanın bir sonucudur. Resûl-i Ekrem Efendimiz etrafındakilere şaka yapmaktan hoşlandığı, kendisine nükte yapan bazı sahâbîlerinin bu davranışlarını hoş gördüğü halde, yine de gülerken ölçüyü kaybetmezdi.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber son derece vakarlı ve ağırbaşlı olduğu için kahkahayla gülmezdi.

2. Kahkahayla gülmek insanın vakarını yitirmesine yol açacağı için müslüman tebessüm etmekle yetinmelidir.

93- باب الندب إلى إتيان الصلاة والعلم ونحوهما من العبادات بالسكينة والوقار

NAMAZA, İLİM MECLİSİNE VE BENZERİ İBADETLERE AĞIRBAŞLI VE VAKUR BİR ŞEKİLDE ÇAĞIRMAK

Âyet

ذَلِكَ وَمَن يُعَظِّمْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِن تَقْوَى الْقُلُوبِ [32]

“Kim Allah’ın hükümlerine saygı gösterirse, şüphesiz bu tutum o kimsenin müttakî olduğunu gösterir”.

Hac sûresi (22), 32

Âyet-i kerîmede hac ibadetinden söz edilmekte, “Allah Teâlâ’nın hükümleri” sözüyle özellikle hac ibadeti ve bu esnada kurban edilecek hayvanlarla ilgili kaideler kastedilmektedir. Hacıların iyi ve semiz hayvanları satın almaları, bu hayvanlara iyi davranmaları ve onları besmele çekerek kesmeleri istenmektedir. Bu esaslara saygılı davranmanın bir takvâ işareti olduğu ve ancak temiz bir kalbe sahip kimselerin dine ve din prensiplerine saygı göstereceği belirtilmektedir.

Bu özel mânanın dışında, âyet-i kerîmede, Allah’ın emir ve yasaklarına ancak müttakîlerin saygılı davranacağı belirtilmektedir. Şu hâlde Allah’ın buyruklarına önem vermeyen kimseler, ona karşı saygısızlık etmiş olurlar. Mü’minler, Allah’ın ve Resûlü’nün emir ve yasaklarına yapışmak suretiyle iyi ve itaatkâr bir kul olmaya gayret etmelidir.

Hadisler

705- وعن أبي هريرة رضي اللَّه عنه قال : سمعتُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « إذا أُقِيمَتِ الصَّلاة ، فَلا تَأْتُوهَا وأنْتُمْ تَسْعَوْنَ ، وأْتُوهَا وَأَنُتمْ تمْشُونَ ، وعَلَيكم السَّكِينَة ، فَما أَدْرَكْتُمْ فَصَلُّوا ، وَمَا فَاتَكُمْ فَأَتمُّوا » متفقٌ عليه .

زاد مسلم في رواية له : « فَإنَّ أحدَكُمْ إذا كانَ يعمِدُ إلى الصلاةِ فَهُوَ في صلاةٍ » .

705. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken dinlediğini söyledi:

"Kâmet getirildiği zaman namaza koşarak değil, ağırbaşlı bir şekilde yürüyerek geliniz. Yetişebildiğiniz kadarını imamla birlikte kılınız; yetişemediğiniz rekâtları da kendiniz tamamlayınız."

Müslim'in rivayetinde şöyle bir ilâve vardır:

"Herhangi biriniz namaz kılmaya karar verdiği zaman artık namazda sayılır."

Buhârî, Ezan 20, 21, Cum`a 18; Müslim, Mesâcid 151-155. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 54; Tirmizî, Salât 127; Nesâî, İmâme 57; İbni Mâce, Mesâcid 14

Açıklamalar

Bir önceki konuda sâkin ve ağırbaşlı olma hususu genel hatlarıyla işlenmişti. Burada ise, sükûnetin ve ağırbaşlılığın dindeki yeri ve önemi belirtilmekte, ibadet niyetiyle gidip gelirken bile vakarlı olunması gerektiği üzerinde durulmaktadır.

Hadisimizin ışığında meseleye şöyle bakmak uygun olacaktır. Müslüman sevap avcısıdır. Yaşadığı sürece her fırsatı değerlendirmek suretiyle sevaplarını çoğaltan kimsedir. Ezan sesini duyduğu zaman, bir an önce camiye varmayı ve namazını cemaatle kılarak 27 derece sevap kazanmayı arzu eder. Bu düşünceyle câmiye girip de namaza başlandığını görünce, kılınmakta olan rek'atın sevabını kaçırmamak için cemaate doğru koşmaya başlar. İşte hadisimiz bu noktada devreye girmekte, hayatın her ânını sevap kazanarak değerlendirmeye teşvik eden Resûl-i Ekrem Efendimiz, bu maksatla bile olsa, müslümanın sükûnetini kaybetmesine izin vermemektedir.

Demekki bütün mesele, müslümanın, şahsiyetini her yerde ve her zaman koruması meselesidir. Telaşa kapılan kimse ne yaptığını bilemez. Farkında olmadan başkalarının yadırgayacağı, tuhaf bulacağı hareketler yapabilir. Bu da onun küçümsenmesine, hafife alınmasına yol açabilir. Müslümanın hafife alınması, bazan onun şahsında İslâmiyet'in de hafife alınması anlamına gelir. Yanlış bir hareketi dolayısıyla müslümanlarla veya müslümanlıkla alay edilmesine sebep olmaya hiçbir kimsenin hakkı yoktur.

Ayrıca camide koşmak, cemaatin huzurunu bozar. Bir müslüman sevap kazanmak için bile olsa diğer kardeşlerinin huzurunu kaçırmaya ve böylece onların sevabını azaltmaya yanaşmaz. Kaldı ki koşan adam yorulur ve gönül huzurunu yitirir. Yorgun ve ibadet huzurunu yitirmiş bir kimse, kendini ibadete veremez. İşte bu sebeple cemaate yetişmek için koşmak, faydadan çok zarar getirir.

Cuma namazına bir an önce gitmeye teşvik eden âyet-i kerîmedeki **“Allah’ın zikrine koşun”** [Cum’a sûresi (62), 9] buyruğu, cuma ezanını duyunca artık alış veriş gibi dünya işlerini bırakınız anlamında mecâzî bir anlatım olup koşmakla ilgisi yoktur. Hadisimizde yasaklanan ise, gerçek mânada koşmaktır. Bu sebeple âyetle hadis arasında bir çelişki söz konusu değildir. Müslim’in rivayetindeki *namaz kılmaya karar veren kimsenin namazda sayılacağı* ifadesi, ibadet içinde olan kimseyi sâkin ve ağırbaşlı davranmaya mecbur eder. Hadisimizin devamındaki, *yetişemediğiniz rekâtları kendiniz tamamlayınız* ifadesi de koşmanın gereksiz olduğunu gösterir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Namaza giderken bile sâkin ve ağırbaşlı olmak gerektiğine göre, hayatın her safhasında sükûneti elden bırakmamak gerekir.

2. Namaza yetişmek için koşmak hem koşanın hem de başkalarının huzurunu bozacağı için doğru değildir.

3. Câmiye giden kimse, namazda olduğunu düşünerek sevabını azaltacak her davranıştan uzak durmalıdır.

4. Namazın bir kısmına yetişen kimse, cemaat sevabını kaçırmamış olur.

706- وعن ابن عباس رضي اللّه عنهما أَنَّهُ دَفَعَ مَعَ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَوْمَ عرَفَةَ فَسَمع النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَرَاءه زَجْراً شَديداً وَضَرْباً وَصوْتاً للإِبِلِ ، فَأَشار بِسَوْطِهِ إِلَيْهِمْ وقال : « أَيُّهَا النَّاسُ عَلَيْكُمْ بِالسَّكِينَةِ فَإِنَّ الْبِرَّ لَيْسَ بِالإِيضَاعِ » رواه البخاري ، وروى مسلم بعضه .

« اَلْبِرُّ » : الطّاعَةُ . « وَالإِيضَاعُ » بِضاد معجمةٍ قلبها ياء وهمزة مكسورة، وَهُوَ : الإِسْرَاعُ .

706. İbni Abbas *radıyallahu anhümâ'*dan rivayet edildiğine göre o, Arefe günü Peygamber *aleyhisselâm* ile birlikte (Arafat'tan Müzdelife'ye) dönüyordu. Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* arka tarafta bazı kimselerin bağırıp çağırdığını, devesini dövdüğünü ve develerin böğürdüğünü duyunca, onlara kamçısıyla işaret ederek şöyle buyurdu:

"İnsanlar! Yavaş olun! Acelecilik yapmakla sevap kazanılamaz."

Buhârî, Hac 94; Müslim, Hac 268. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Menâsik 63; Nesâî, Menâsik 203.

Açıklamalar

Hadisimizde anlatılan olay Vedâ haccında meydana gelmişti. Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* Arafat'ta vakfe yaptıktan sonra ashâbıyla birlikte Müzdelife'ye gidiyordu. Bindiği hayvanın arkasına kimi zaman çok sevdiği Üsâme İbni Zeyd'i kimi zaman da amcasının oğlu Fazl'ı alıyordu.

Ashâb-ı kirâmdan bazıları, Müzdelife'ye bir an önce varmak için acele etmeye başladı. Develerinin hızlı gitmesi için onları kamçılayanlar oldu. Geride kalanların çıkardığı bu gürültü sebebiyle Resûl-i Ekrem Efendimiz onları uyarma gereğini duydu. İkazına kulak vermeleri için kamçısını yukarı kaldırarak onları uyardıktan sonra:

"İnsanlar! Yavaş olun! Acelecilik yapmakla sevap kazanılmaz." buyurdu.

Sevap kazanmak düşüncesiyle hayırlı işlerde acele etmek iyi bir şey olmakla beraber, hayvanları döverek, onların canlarını yakarak ve böylece günah kazanarak yapılan işlerin hayrı ve sevabı yoktur. Demekki müslümanlar hayırlı işleri yaparken bile itidâli, ağırbaşlılığı ve sükûneti elden bırakmayacaklardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İbadet ederken, ibadet sayılan hayırlı işleri yaparken sakin ve ağırbaşlı olmak gerekir.

2. İnsan ibadet ederken ne kadar gönül huzuru duyarsa, o kadar çok sevap kazanır.

94- باب إكرام الضيف

MİSAFİRE İKRAM ETMEK

Âyetler

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ الْمُكْرَمِينَ [24] إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ قَوْمٌ مُّنكَرُونَ [25]
فَرَاغَ إِلَى أَهْلِهِ فَجَاء بِعِجْلٍ سَمِينٍ [26] فَقَرَّبَهُ إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ [27]

1. "İbrâhim'in ağırlanan misafirlerinin haberi sana geldi mi? Onlar İbrâhim'in yanına girmişler, selâm vermişlerdi. İbrâhim de selâmı almış, içinden "bunlar, yabancılar" demişti. Hemen ailesinin yanına giderek semiz bir dana kebabını getirmiş, onların önüne koyup "Buyurun, yemez misiniz?" demişti."

Zâriyât sûresi (51), 24-27

Bazı hadislerden öğrendiğimize göre İbrâhim *aleyhisselâm*'a gelen bu misafirler Cebrâil *aleyhisselâm* ile İsrâfil ve Mîkâil'di. Gerek yukarıdaki âyetlerin devamında gerek Hûd sûresinin 69. âyetinden itibaren anlatıldığı üzere bu melekler Hz. Lût'un kavmini cezalandırmaya giderken Hz. İbrâhim'e uğramışlar ve ona, doğacak çocuğu İshâk'ı müjdelemişlerdi.

Misafir ağırlamayı çok seven Hz. İbrâhim, yakışıklı delikanlılar kıyafetinde gelen konuklarının melek olduklarını önce anlayamamış, onları içeri buyur ettikten sonra bir ara dışarı çıkıp karısı Sâre'nin de yardımıyla hemen bir dana kesip kızartmış ve misafirlerine ikram etmişti. Âyetlerin devamından öğrendiğimize göre meleklerin yemeğe el uzatmadığını görünce onlardan şüphelenmiş; onlar da İbrâhim *aleyhisselâm*'ı daha fazla merakta bırakmamak için kendilerini tanıtarak niçin geldiklerini söylemişlerdi.

Hz. İbrâhim'in misafirlerine davranış tarzı, bize misafire ikrâm usûlünü öğretmektedir. Misafirlerinin selâmını en güzel şekilde alıp onları evine buyur etmesi, yemek hazırlamak için onların yanından ayrılırken kendilerine sezdirmeden yavaşça dışarı çıkması, evindeki en değerli malı olan danalarından birini kesip kızarttıktan sonra misafirlerine güzel bir şekilde ikrâm etmesi ve bu ikramı bizzat yapması ibret alınacak başlıca hususlardır.

وَجَاءهُ قَوْمُهُ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِن قَبْلُ كَانُواْ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ قَالَ يَا قَوْمِ هَـؤُلاء بَنَاتِي هُنَّ أَطْهَرُ لَكُمْ فَاتَّقُواْ اللّهَ وَلاَ تُخْزُونِ فِي ضَيْفِي أَلَيْسَ مِنكُمْ رَجُلٌ رَّشِيدٌ [78]

2. "Lût'un kavmi koşarak onun yanına geldiler. Daha önce de o kötü işi yapmaktaydılar. Lût: "Ey kavmim! İşte kızlarım (onlarla evlenin); sizin için onlar daha temizdir. Allah'tan korkun ve misafirlerimin önünde beni rezil etmeyin! İçinizde aklı başında bir adam yok mu!" dedi."

Hûd sûresi (11), 78

Bir önceki âyette sözü edilen melekler, Hz. İbrâhim'in yanından ayrıldıktan sonra Lût *aleyhisselâm*'ın bulunduğu Sodom şehrine gelmişlerdi. Sodom halkı ahlâksızlığı ile tanınan kimselerdi. Melek olduklarını bilmedikleri o yakışıklı delikanlıları görünce, âyette belirtildiği üzere Hz. Lût'un evine gelmişlerdi. Hz. Lût, bazı müfessirlerin de dediği gibi, kavminin büyüğü ve mânevî babası olduğu için, kızlarım dediği Sodom'lu kızları kastederek, erkeklerle ilgilenmeyi bırakıp onlarla evlenmelerini tavsiye etmiş ve "misafirlerimin önünde beni rezil etmeyin!" demişti.

Lût *aleyhisselâm* misafirlerinin melek olduğunu bilmediği için ahlâksız kavminin onlara zarar vereceği düşüncesiyle telâşa kapılmış ve bu sebeple onları bir kere daha dürüst ve namuslu olmaya dâvet etmişti. Âyetin devamından öğrendiğimiz üzere melekler Hz. Lût'a kendilerini tanıtarak onu teselli etmişler, sonra da bu ahlâksız kavim, Cenâb-ı Hakk'ın izniyle başlarına taş yağmak suretiyle helâk olmuşlardır.

Âyet-i kerîmenin konumuzla ilgisi, Hz. Lût'un misafirlerini korumak ve onlara bir zarar gelmemesini sağlamak için nasıl gayret sarfettiğidir. Şu halde misafirlere ev sahipliği yapan kimselerin, güzel dilimizdeki ifadesiyle

konuklarını Tanrı misafiri sayması ve onlara bir zarar gelmemesi için elinden gelen gayreti göstermesi icab eder.

Hadisler

707- وعن أبي هريرة رضي اللَّه عنه أنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ كانَ يُؤمنُ بِاللَّه واليَومِ الآخِرِ فَلْيُكرِمْ ضَيفَهُ ، وَمَنْ كَانَ يُؤمِنُ بِاللَّه واليَوم الآخِرِ فليصِلْ رَحِمَهُ، وَمَنْ كَانَ يؤمِنُ بِاللَّه وَاليوْمِ الآخِرِ فَلْيَقلْ خَيْراً أَوْ لِيَصْمُتْ » متفقٌ عليه .

707. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* den rivayet edildiğine göre Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyurdu:

"Allah'a ve âhiret gününe iman eden kimse misafirine ikram etsin. Allah'a ve âhiret gününe iman eden kimse akrabasına iyilik etsin. Allah'a ve âhiret gününe iman eden kimse ya faydalı söz söylesin veya sussun!"

Buhârî, Nikâh 80, Edeb 31, 85, Rikâk 23; Müslim, Îmân 74, 75, 77. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 123; Tirmizî, Kıyâmet 50; İbni Mâce, Edeb 4

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerîf 310, 311 ve 316 numarayla Komşu Hakkı bahsinde geçmiş ve oralarda açıklanmıştır. Bir sonraki hadisimiz misafire ikram ile ilgili olduğu için meselenin bu tarafı orada ele alınacaktır.

Burada şu kadarını söyleyelim: Peygamber *aleyhisselâm*'ın bu üç konuyu "Allah'a ve âhiret gününe iman eden kimse" şöyle yapsın ifadesiyle zikretmesi, bu konulara büyük önem verdiğini göstermektedir.

Müslüman olduğunu söyleyen kimse akrabasıyla ilgisini devam ettirmek zorundadır. Akrabasına olan yakınlık derecesine, ihtiyaç durumlarına, kendisinin de maddî gücüne göre onlara iyilikte bulunacaktır. Akrabasıyla ilgiyi koparmak ve onlara kötü davranmak büyük bir günahtır.

Müslümanın uyacağı önemli ahlâk esaslarından biri de insanlara faydalı sözler söylemek, faydalı söz söyleme imkânına sahip değilse susmaktır. Zira iyi ve hayırlı söz insanı iyi ve güzele, kötü ve zararlı sözler de kötü yola ve zararlı davranışlara yöneltir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah'a iman eden kimsenin en belirgin özelliklerinden biri, misafirine ikramda bulunmasıdır.

2. Akrabasıyla ilgilenmek ve onlara iyilik etmek de mü'minin önem vermesi gereken davranışlardan biridir.

3. İyi bir mü'min ya güzel sözler söylemeli, söyleyemiyorsa susmayı tercih etmelidir.

708- وعن أبي شُرَيْح خُوَيلدِ بن عمرو الخُزَاعِيِّ رضي اللَّه عنه قال : سَمِعتُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « مَنْ كان يؤمِنُ بِاللَّه واليوْمِ الآخِرِ فَلْيُكرمْ ضَيفَهُ جَائِزَتَهُ » قالوا : وما جَائِزَتُهُ يا رسول اللَّه ؟ قال : « يَومُه وَلَيْلَتُهُ . والضِّيَافَةُ ثَلاثَةُ أَيَّامِ ، فما كان وَرَاءَ ذلكَ فهو صَدَقَة عليه » متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ لمسلم : « لا يحِلُّ لِمُسلمٍ أن يُقِيم عند أخِيهِ حتى يُؤْثِمَهُ » قالوا : يا رسول اللَّه . وكَيْفَ يُؤْثِمُهُ ؟ قال : « يُقِيمُ عِنْدَهُ وَلا شَيءَ لَهُ يَقْرِيهِ بِهِ » .

708. Ebû Şüreyh Huveylid İbni Amr el-Huzâ`î *radıyallahu anh*, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken dinlediğini söyledi:

- "**Allah'a ve âhiret gününe iman eden kimse misafirine câizesini versin".**

Ashâb-ı kirâm:

- Yâ Resûlallah! Misafirin câizesi nedir? diye sordular.

Peygamber *aleyhisselâm* da:

- **“Onu bir gün ve bir gece ağırlamaktır. Misafirlik üç gündür. Misafiri üç günden fazla ağırlamak ise sadakadır.”**

Buhârî, Edeb 31, 85, Rikâk 23; Müslim, Lukata 14. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Et`ime 5; Tirmizî, Birr 43; İbni Mâce, Edeb 5

Müslim’in bir başka rivayetine göre şöyle buyurdu:

- **“Bir müslümanın din kardeşinin yanında onu günaha sokacak kadar kalması helâl değildir.”**

Ashâb-ı kirâm:

- Yâ Resûlallah! İnsan din kardeşini nasıl günaha sokar? diye sorunca:

- “**Misafirini ağırlayacak bir şeyi bulunmayan kimsenin yanında oturup kalmakla”** buyurdu.

Müslim, Lukata 15, 16

Açıklamalar

Hadîs-i şerîfte sözü edilen câize, misafirin bir evde kalması halinde ona ikram edilen yiyecek ve içecek demektir. Câizenin ölçüsü, evi şereflendiren misafiri bir gün bir gece özenle ağırlamak, imkânları ölçüsünde onu memnun etmektir. İkinci ve üçüncü günlerde ise, evde misafir bulunmadığı zaman ne yenip içiliyorsa, misafire onun aynını ikram etmek, ayrıca misafir ağırlama telaşına girmemektir. Câize budur. Misafir üç günlük hakkını kullandığı halde orada kalmaya devam ediyorsa, o artık misafir sayılmayacak, üçüncü günden sonra yiyip içtiği şeyleri Allah Teâlâ ev sahibinin sadakası kabul edecektir.

Bazı âlimler, câizeye daha farklı bakmışlar, misafire bir gün ve bir gece yetecek kadar yol azığı vermeyi câize saymışlardır. Bu açıklamalardan çıkan sonuç şudur: Câize, misafiri üç gün boyunca ağırlamaktır. Şayet misafir üç günü doldurmadan veya dördüncü gün yola çıkmak istiyorsa, ona ayrıca bir gün ve bir gece yetecek kadar yol azığı vermektir.

Ev sahibinin görevi misafiri ağırlamak olduğu gibi, misafirin görevi de kendisine ikram edilen şeyleri memnuniyetle kabul etmek ve bu ikramları

asla küçümsememektir. Misafirin çok önemli bir diğer görevi de, evinde misafir olduğu kimsenin maddî gücü zayıfsa, orada gereğinden fazla kalarak onu zor durumda bırakmamaktır. Şartları müsait olmayan birinin yanında gereğinden fazla kalarak onun "şu adam da nereden çıktı!" veya "buraya kazık çaktı!" gibi sözlerle günaha girmesine yol açmak yahut misafirini ağırlayabilmek için başkalarından borç almasına sebep olmak doğru bir davranış değildir.

Misafirlik konusunu şartlara göre değerlendirmek gerekir. İslâmiyet'in ilk yıllarında müslümanların içinde bulunduğu maddî sıkıntılar dikkate alınarak bir misafire yukarıda anlatıldığı şekilde davranmak farz kabul edilmiş, imkânların geliştiği daha sonraki yıllarda ise sünnet sayılmıştır. Bu konudaki hadislere bakarak zorunlu misafirliğin bir gün olduğunu söyleyen âlimler de vardır. Demek oluyor ki, meseleyi zamana ve şartlara göre değerlendirmek gerekir. Nitekim bugün bazı yerlerde görüldüğü üzere, evinde misafir kabul edebilecek durumda olmayanların konuklarını bir misafirhânede veya otelde ağırlaması normal karşılanmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Misafire ikram etmek, müslümanın başlıca özelliklerinden biridir.

2. Misafirlik süresi en fazla üç gündür. Birinci gün misafir elden geldiğince ağırlanacak, diğer günler böyle bir telaşa girilmeyecektir.

3. Maddî durumu uygun olmayan bir kimsenin yanında onu sıkıntıya sokacak kadar fazla kalmak günah sayılmıştır.

95- باب استحباب التبشير والتهنئة بالخير

HAYIRLI İŞLER SEBEBİYLE MÜJDELEMEK VE TEBRİK ETMEK

Âyetler

وَالّذِينَ اجْتَنَبُوا الطّاغُوتَ أن يَعْبُدُوهَا وَأنَابُوا إِلَى اللّهِ لَهُمُ الّبُشْرَى فَبَشِّرْ عِبَادِ [17]
الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُوْلَئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُوْلَئِكَ هُمْ أُوْلُوا الْأَلْبَابِ [18]

1. "Dinleyip de sözün en güzeline uyan kullarımı müjdele!."

Zümer sûresi (39), 17–18

Allah Teâlâ'nın bu âyet-i kerîmede mü'minleri müjdelemesini istediği zât, Resûlullah Efendimiz'dir. Allah Teâlâ Resûlü'nden başlıca iki özelliği olanları müjdelemesini istemektedir. Bu iyi insanlar, Hakk'ı tanımayan ve doğru yoldan uzaklaşan kimselerin arkasından gitmeyen ve çeşitli sözleri dinleyip onların en güzeline uyanlardır. Dinlenecek ve benimsenecek sözlerin en güzeli şüphesiz Kur'ân-ı Kerîm'dir; sonra Hz. Peygamber'in hadisleri, daha sonra da İslâm büyüklerinin sözleri gelir. Bunları dinleyip değerlendiren, sonra da en güzel sözün gösterdiği yolu tutanlar, Allah'ın sayısız nimetleriyle müjdelenmeyi hak edeceklerdir.

يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُم بِرَحْمَةٍ مِّنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَنَّاتٍ لَّهُمْ فِيهَا نَعِيمٌ مُّقِيمٌ [21]

2. "Rableri onları, kendisinden bir rahmet, sonsuz hoşnutluk ve içinde kendileri için tükenmez nimetler bulunan cennetlerle müjdeler."

Tevbe sûresi (9), 21

Kendilerine Cenâb-ı Hakk'ın merhamet ettiği, onlardan hoşnut olduğu, bu sebeple de kendilerine içinde tükenmez nimetler bulunan cenneti ikram ettiği o müjdelenecek bahtiyarlar, bir önceki âyette belirtildiğine göre, "iman edip hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler"dir. Allah'ın dinine sahip çıkan ve bu uğurda sıkıntıya katlanan kimseler, her mü'minin sahip olmayı hayal ettiği en üstün şeyleri elde edeceklerdir. Bu en üstün ve en değerli şeyler Allah'ın rahmeti, hoşnutluğu ve içinden hiç çıkılmayacak olan tükenmez nimetlerle dolu cennetlerdir.

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ [30]

3. "Size vaad olunan cennetle sevinin!"

Fussilet sûresi (41), 30

Âyetin tamamı şöyledir: "Rabbimiz Allah'tır, deyip de, ondan sonra her işinde doğruluktan ayrılmayanlara gelince, onlara melekler gelir:

Korkmayın, üzülmeyin, size vaad olunan cennetle sevinin! derler.”

Allah’a gönülden inanan ve hiçbir zaman doğruluktan ayrılmayan kimseler ölecekleri zaman melekler yanlarına gelecek ve onları “Korkmayın, üzülmeyin, size va’d olunan cennetle sevinin! diye müjdeleyeceklerdir.

فَبَشَّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ [101]

4. “Biz de onu, yumuşak huylu bir oğlanla müjdeledik.”

Sâffât sûresi (37), 101

İyi huylu ve uslu bir oğlu olacağı kendisine müjdelenen zât, bir sonraki âyette adını açıkça göreceğimiz Hz. İbrahim’dir.

وَلَقَدْ جَاءتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُـشْرَى قَالُواْ سَلاَمًا قَالَ سَلاَمٌ فَمَا لَبِثَ أَن جَاء بِعِجْلٍ حَنِيذٍ [69]

5. “Andolsun ki elçilerimiz İbrâhim’e müjde getirdiler.”

Hûd sûresi (11), 69

Allah Teâlâ’nın elçilerinin, yani Cebrâil, İsrâfil ve Mîkâil’in Hz. İbrâhim’e getirdiği müjde, bir önceki âyette sözü edilen iyi huylu bir oğlandır. Bu oğlanın Hz. İshâk olduğu bir sonraki âyette görülecektir.

وَامْرَأَتُهُ قَآئِمَةٌ فَضَحِكَتْ فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِن وَرَاء إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ [71]

6. “İbrâhim’in karısı da ayakta durmuş dinliyordu; bu sözleri duyunca güldü. Ona da İshâk’ı, İshâk’ın ardından da Ya`kûb’u müjdeledik.”

Hûd sûresi (11), 71

Bir önceki “Misafire İkram Etmek” bahsinin giriş kısmında Zâriyât sûresi’nin 24-27. âyetleri açıklanırken bu konuya temas edilmişti. Lût kavmini helâk etmeye giden meleklerin önce İbrâhim *aleyhisselâm*’a uğradıkları, onların melek olduğunu bilmeyen Hz. İbrâhim’in hemen bir dana kesip kızarttığı, misafirlerin bunu yemediklerini görünce korkuya kapıldığı, bunun üzerine meleklerin kendilerini tanıttıkları belirtilmişti.

İşte bu esnada Hz. İbrâhim’in hanımı Sâre, misafirlere hizmet için ayakta durmuş bekliyor ve konuşmaları dinliyordu. Kendileri için yemek

hazırladıkları misafirlerinin melek olduğunu öğrenince, âyet-i kerîmede belirtildiği üzere gülmeye başladı. Melekler de ona İshâk'ı dünyaya getireceğini, daha sonraları da torunu Ya`kub'un doğacağını müjdelediler. O tarihte Hz. İbrâhim, müfessirlerin belirttiğine göre 120, karısı Sâre de 90 yaşındaydı. Âyet-i kerîmenin devamında belirtildiği üzere Sâre bu müjdeye şaştı ve:

"Olacak şey değil! Ben bir kocakarı, kocam da bir ihtiyar iken çocuk mu doğuracağım? Bu gerçekten şaşılacak bir şey! dedi." Melekler de ona, bunun Allah Teâlâ'nın rahmet ve bereketiyle mümkün olacağını söylediler.

فَنَادَتْهُ الْمَلآئِكَةُ وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيَـى مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِّنَ اللّهِ وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ [39]

7. "Zekeriyyâ mâbedde durmuş namaz kılarken melekler ona: "Allah seni Yahyâ ile müjdeliyor" diye seslendiler."

Âl-i İmrân sûresi (3), 39

Önceki âyet-i kerîmelerde Allah Teâlâ'nın Hz. İbrâhim ile karısını, doğacak çocuklarını müjdeleyerek sevindirdiğini gördüğümüz gibi, bu âyet-i kerîmede de Zekeriyyâ *aleyhisselâm*'ı aynı şekilde sevindirdiğini görmekteyiz. Zira Hz. Zekeriyyâ Rabbine dua ederek hayırlı bir çocuk istemişti. O da bu sevgili kuluna yakında Yahyâ adında bir oğlu doğacağını, üstelik onun peygamber olacağını müjdeleyerek bahtiyar etmişti.

إِذْ قَالَتِ الْمَلآئِكَةُ يَا مَرْيَمُ إِنَّ اللّهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِّنْهُ اسْمُهُ الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ [45]

8. "Melekler demişlerdi ki: Ey Meryem! Allah sana kendisinden bir kelimeyi müjdeliyor. Adı Mesîh (Meryem oğlu Îsa)'dır."

Âl-i İmrân sûresi (3), 45

Âyet-i kerîmenin devamında, mübarek anlamındaki **Mesîh** lakabıyla anılacak olan Îsâ'nın dünyada da, âhirette de itibarlı ve Allah'ın kendisine yakın kıldığı kimselerden olacağı, beşikte iken konuşacağı, yetişkinlik çağına gelince kendisine peygamberlik verileceği belirtilmekte ve böylece Hz. Meryem sevindirilmektedir.

Âyet-i kerîmede Hz. Îsâ’dan söz edilirken Allah’tan bir kelime veya Allah’ın kelimesi denmesinin sebebi şudur: Allah Teâlâ onu, babasız olarak mûcizevî bir doğumla dünyaya getirmek istemiş, Hz. Îsâ’ya “ol!” kelimesini söyler söylemez o da anasının rahminde vücut bulmuştur. Bu sebeple Hz. Îsâ’ya Allah’ın kelimesi denir.

Hadisler

709- عن أبي إِبراهِيمَ وَيُقَالُ أبو محمد ويقال أَبو مُعَاوِيةَ عبدِ اللَّه بن أَبي أَوْفي رضي اللَّه عنه أَنَّ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بَشَّرَ خَدِيجَةَ ، رضي اللَّه عنها ، بِبيْتٍ في الجنَّةِ مِنْ قَصَبٍ ، لاصَخبَ فِيه ولا نَصب . متفقٌ عليه . « الْقَصبُ » هُنا : اللُّؤْلُؤ المُجوفُ . « والصَّخبُ » الصِّياحُ واللَّغَطُ . «وَالنَّصَبُ » : التعبُ .

709. Ebû İbrâhim veya Ebû Muhammed yahut Ebû Muâviye Abdullah İbni Ebû Evfâ *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Hatice *radıyallahu anhâ*’yı cennette, içinde hiçbir gürültünün duyulmayıp hiçbir yorgunluğun hissedilmeyeceği, inciden yapılmış bir köşkle müjdeledi.

Buhârî, Umre 11, Menâkıbü’l-ensâr 20, Nikâh 108, Edeb 23, Tevhîd 32, 35; Müslim, Fezâilü’s-sahâbe, 71-74. Ayrıca bk. Tirmizî, Menâkıb 61; İbni Mâce, Nikâh 56

Açıklamalar

Hadisimizin râvisi Abdullah İbni Ebû Evfâ’nın burada üç künye ile anıldığını görüyoruz. Kısa tercüme-i hâlini verdiğimiz 54 numaralı hadiste onun sadece Ebû İbrâhim künyesiyle anıldığını görmüştük. Nevevî’nin burada Abdullah İbni Ebû Evfâ’nın diğer künyelerini de hatırlatma gereğini duyduğu anlaşılıyor.

Konumuzun başındaki sekiz âyet, Allah Teâlâ’nın çeşitli vesilelerle kullarını müjdelemekten memnun olduğunu ortaya koymaktadır. Bu hadîs-i şerîfin yukarıda gösterilen diğer rivayetlerinden öğrendiğimize göre,

Resûlullah Efendimiz’e Cebrâil *aleyhisselâm*’ı gönderen, vefalı eşi Hz. Hatice’yi cennetle müjdelemesini emreden yine Allah Teâlâ’dır.

345 numaralı hadîs-i şerîfin açıklanmasında bu konuya temas edilmişti. Orada Cebrâil *aleyhisselâm*’ın Hz. Hatice’ye getirdiği müjdeye dair bir başka rivayet zikredilmiş, Mü’minlerin Annesi’nin hangi özellikleri sebebiyle bu müjdeyi hak ettiği belirtilmiş ve Resûlullah Efendimiz’in onu ne kadar çok sevdiği çeşitli olaylarla anlatılmıştı. Burada kısaca söylemek gerekirse, Hz. Hatice annemiz Allah’ın Resûlü’ne, ona kimsenin inanmadığı bir zamanda inanmış, dâvasının hak olduğunu söyleyerek ona güç vermiş, hiçbir desteğinin bulunmadığı bir sırada malını, mülkünü İslâm uğrunda harcamaktan çekinmemiş, İslâmiyet’ten önce on beş, İslâmiyet’ten sonra da on yıl olmak üzere tam 25 yıl süreyle sevgili ve vefalı hayat arkadaşının en büyük destekçisi olmuştu. Allah Teâlâ da vahiy meleğini göndererek onu cennette nâil olacağı nice nimetlerden biriyle müjdelemiş ve kendisini sevindirmişti.

Taberânî’deki rivayete göre, Resûl-i Ekrem Efendimiz Hz. Hatice’ye Allah Teâlâ’nın selâmını tebliğ edince, İslâmî edebin inceliklerini iyi bilen bu büyük insan, “Selâm O’dur ve selâm O’ndandır. Cebrâil’e de selâm olsun” diyerek Allah’ın selâmını almıştı.

Burada olduğu gibi, aşağıda gelecek hadislerde de hem Allah Teâlâ’nın hem de Resûlü’nün müjde verilmeye lâyık kimseleri çeşitli vesilelerle sevindirdikleri görülecektir. Bizim bundan alacağımız ders şudur: Müslümanların yapmakta oldukları güzel işleri daha fazla bir şevk ve heyecanla yapmalarını sağlamak ve kendilerine verilecek müjdelerle yaşama sevinçlerini artırmak güzel bir davranıştır. Elinde böyle imkânlar bulunan kimselerin onu esirgemeden kullanmaları gerekir.

Cenâb-ı Hakk’ın âhirette kendilerine inciden, mercandan, yakuttan köşkler ve saraylar lutfetmesini niyâz ettiğimiz *Riyâzü’s-sâlihîn*’in muhterem okuyucuları, kitabımızın en son bahsinin Allah Teâlâ’nın Cennette Mü’minlere Hazırladığı Nimetler olduğunu görecek ve oradaki 16 hadiste (1883-1899) bu nimetleri bol bol okuyacaklardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Hatice, kendisinden Allah Teâlâ'nın hoşnut olduğu bir insandı. Bu sebeple daha hayattayken cennetle müjdelendi.

2. Mü'minleri güzel haberlerle sevindirmek Allah Teâlâ'nın âdetlerinden olduğu için bu ilâhî sünneti yaşatmak gerekir.

3. Cennette, hiçbir gözün görmediği nimetler arasında, en kıymetli taşlardan yapılma köşkler ve saraylar da vardır.

710- وعن أبي موسى الأشعريِّ رضي اللَّه عنه ، أَنَّهُ تَوضَّأَ في بيتهِ ، ثُمَّ خَرَجَ فقال: لأَلْزَمَنَّ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، ولأكُونَنَّ معَهُ يوْمِي هذا ، فجاءَ المَسْجِدَ ، فَسَأَلَ عَنِ النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقَالُوا : وَجَّهَ ههُنَا ، قال : فَخَرَجْتُ عَلى أَثَرِهِ أَسأَلُ عنْهُ ، حتَّى دَخَلَ بئْرَ أريسٍ فجلَسْتُ عِنْدَ الْباب حتَّى قَضَى رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حاجتَهُ وتَوضَّأَ، فقُمْتُ إِلَيْهِ ، فإِذا هُو قَدْ جلَس على بئر أَريس ، وتَوسطَ قفَّهَا ، وكَشَفَ عنْ ساقَيْهِ ودلاهمَا في البِئِر ، فَسلَّمْتُ عَلَيْهِ ثُمَّ انْصَرفتْ .

فجَلسْتُ عِند الباب فَقُلت : لأكُونَنَّ بَوَّاب رسُولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم اليوْم .

فَجاءَ أَبُو بَكْرٍ رضي اللَّهُ عنه فدفَع الباب فقُلْتُ : منْ هَذَا ؟ فَقَالَ : أَبُو بكرٍ ، فَقلْت : على رِسْلِك ، ثُمَّ ذَهَبْتُ فَقُلتُ : يا رسُول اللَّه هذَا أَبُو بَكْرٍ يسْتَأْذِن ، فَقال: « ائْذَنْ لَه وبشِّرْه بالجنَّةِ » فَأَقْبَلْتُ حتَّى قُلت لأبي بكرٍ : ادْخُلْ ورسُولُ اللَّه يُبشِّرُكَ بِالجنةِ ، فدخل أَبُو بَكْرٍ حتَّى جلَس عنْ يمِين النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم معَهُ في القُفِّ ، ودَلَّى رِجْلَيْهِ في البئِرِ كما صنَعَ رَسُولُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وكَشَف عنْ ساقيْهِ ، ثُمَّ رَجَعْتُ وجلسْتُ ، وقد

ترَكتُ أخي يتوضأ ويلحقُني ، فقُلتُ : إنْ يُرِدِ اللّه بِفُلانٍ يُريدُ أخَاهُ خَيْراً يأْتِ بِهِ .

فَإِذا إِنْسانٌ يحرِّكُ الباب ، فقُلت : منْ هَذَا ؟ فَقال : عُمَرُ بنُ الخطَّابِ : فقُلْتُ: على رِسْلِك ، ثمَّ جئْتُ إلى رَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَسلَّمْتُ عليْهِ وقُلْتُ : هذَا عُمرُ يَسْتَأْذِنُ ؟ فَقَالَ: « ائْذنْ لَهُ وبشِّرْهُ بِالجَنَّةِ » فَجِئْتُ عمرِ ، فَقُلْتُ : أَذِنَ أُدخلْ وَيبُشِّرُكَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِالجَنَّةِ، فَدَخَل فجَلَسَ مَعَ رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في القُفِّ عَنْ يسارِهِ ودَلَّى رِجْلَيْهِ في البِئْر ، ثُمَّ رجعْتُ فَجلَسْتُ فَقُلْت : إن يُرِدِ اللَّه بِفلانٍ خَيْراً يعْني أَخَاهُ يأت بِهِ .

فجاء إنْسانٌ فحركَ الباب فقُلْتُ : مَنْ هذَا ؟ فقَال : عُثْمانُ بنُ عفانَ . فَقلْتُ : عَلى رسْلِكَ ، وجئْتُ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَأَخْبرْتُه فَقَالَ : « ائْذَن لَهُ وبَشِّرْهُ بِالجَنَّةِ مَعَ بَلْوى تُصيبُهُ » فَجئْتُ فَقُلتُ : ادْخلْ وَيُبشِّرُكَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِالجَنَّةِ مَعَ بَلْوَى تُصيبُكَ ، فَدَخَل فَوَجَد القُفَّ قَدْ مُلِئَ ، فَجَلَس وُجاهَهُمْ مِنَ الشَّقِّ الآخِرِ . قَالَ سَعِيدُ بنُ المُسَيَّبِ : فَأَوَّلْتُها قُبُورهمْ. متفقٌ عليه .

وزاد في روايةٍ : « وأمَرني رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بحِفْظِ الباب وَفِيها : أَنَّ عُثْمانَ حِينَ بشَّرهُ حمِدَ اللَّه تعالى ، ثُمَّ قَال : اللَّه المُسْتعَانُ .

قوله : « وجَّهَ » بفتحِ الواوِ وتشديدِ الجيمِ ، أَيْ : توجَّهَ .
وقوله : « بِئْر أريسٍ » : هو بفتحِ الهمزةِ وكسرِ الراءِ ،

وبعْدَها ياء مثَناةٌ مِن تحت ساكِنَةٌ ، ثُم¢ّ سِينٌ مهملةٌ ، وهو مصروفٌ ، ومنهمْ منْ منَع صرْفَهُ . « والقُفُّ » بضم القاف وتشديدِ الفاء : هُوَ المبْنيُّ حوْلَ البِئْرِ . قوله : « عَلِى رِسْلِك » بكسر الراءِ على المشهور ، وقيل بفتحها ، أَيْ : ارْفُقْ .

710. Ebû Mûsâ el-Eş`arî *radıyallahu anh*'ın anlattığına göre bir gün evinde abdest alıp dışarı çıkarken kendi kendine: "Bugün Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'den hiç ayrılmayacağım; hep onun yanında bulunacağım", dedi. Sonra Mescid'e gidip oradaki sahâbîlere Peygamber *aleyhisselâm*'ın nerede olduğunu sordu. Onlar da:

- Şu tarafa doğru gitti, dediler.

Ebû Mûsâ olanları şöyle anlattı:

Resûl-i Ekrem'in gittiği yeri sora sora nihayet **Eris Kuyusu**'nun bulunduğu bahçede olduğunu öğrendim. Ben de bahçe kapısının yanına oturdum. Peygamber *aleyhisselâm* tuvalet ihtiyacını giderip abdest aldı. Ben de kalkıp yanına vardım. Baktım ki **Eris Kuyusu**'nun kenarındaki taşların üzerine, kuyu ağzındaki bileziğin tam ortasına oturmuş, baldırlarını açarak ayaklarını kuyuya sarkıtmış. Kendisine selâm verdikten sonra geri dönüp kapının yanına oturdum. Kendi kendime: "Bugün Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in kapıcısı olacağım", dedim. O sırada Ebû Bekir *radıyallahu anh* gelerek kapıyı çaldı.

- Kim o? diye sordum.

- Ebû Bekir, dedi.

- Biraz bekle, dedikten sonra Peygamber *aleyhisselâm*'ın yanına vardım ve: Yâ Resûlallah! Ebû Bekir geldi, huzura girmek için izin istiyor, dedim.

- **"İzin ver ve onu cennetle müjdele",** buyurdu.

Geri dönüp Ebû Bekir'e:

- İçeri gir, Resûlullah seni cennetle müjdeliyor, dedim.

Ebû Bekir içeri girdi. Peygamber *aleyhisselâm*'ın sağ tarafına geçip onun yanına, kuyunun ağzındaki taşın üzerine oturdu ve tıpkı Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* gibi baldırlarını açarak ayaklarını kuyuya sarkıttı.

Ben de geri dönüp yerime oturdum. Ben evden çıkarken abdest almakta olan kardeşim arkamdan yetişecekti. Onu düşünerek kendi kendime: "Eğer Allah Teâlâ falanın hayrını dilerse onu buraya getirir", dedim. O sırada birinin kapıyı ittiğini gördüm.

- Kim o? diye sordum.

- Ömer İbnü'l-Hattâb, dedi.

- Biraz bekle, dedikten sonra Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yanına giderek selâm verdim ve: Ömer geldi, huzura girmek için izin istiyor, dedim.

- **"İzin ver ve onu cennetle müjdele",** buyurdu.

Ömer'in yanına dönerek:

- Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* içeri girmene izin verdi ve seni cennetle müjdeledi, dedim.

Ömer içeri girdi. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in sol tarafına geçerek kuyunun ağzındaki taşın üzerine oturdu ve ayaklarını kuyuya sarkıttı.

Ben de dönüp kapının yanına oturdum. Kardeşimi düşünerek kendi kendime: "Eğer Allah Teâlâ falanın hayrını dilerse onu buraya getirir", dedim. Bu sırada biri gelip kapıyı itti.

- Kim o? diye sordum.

- Osman İbni Affân, dedi.

- Biraz bekle, diyerek Peygamber *aleyhisselâm*'ın yanına gittim ve onun geldiğini haber verdim.

- **"İzin ver ve başına gelecek belâ ile birlikte onu cennetle müjdele",** buyurdu.

Geri döndüm ve:

- İçeri gir, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* başına gelecek belâ ile birlikte seni cennetle müjdeliyor, dedim.

Osman içeri girdi. Kuyu bileziğinde oturacak yer kalmadığını görünce, onların karşılarında bir başka yere oturdu.

Saîd İbnü'l-Müseyyeb dedi ki: Ben bu oturuş şeklini onların kabirlerine yordum.

Buhârî, Fezâilü's-sahâbe 5, Edeb 119, Fiten 17, Ahbâru'l-âhâd 3; Müslim, Fezâilü's-sahâbe 29. Ayrıca bk. Tirmizî, Menâkıb 18.

Buhârî'nin bir rivayetinde şu fazlalık vardır:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana kapıyı korumamı emretti.

O rivayette şu ilave de vardır:

Osman müjdeyi duyunca Allah'a hamd etti, sonra da: Allah yardımcım olsun, dedi.

Buhârî, Fezâilü's-sahâbe 6

Açıklamalar

Eris Kuyusu (Bi'r-i erîs), Medine'ye üç kilometre uzaklıkta ve Kuba Mescidi'nin batı tarafında bulunmaktadır. Bu kuyu Erîs adlı bir yahudiye ait bahçede bulunduğu için Eris Kuyusu diye anılmıştır. Resûl-i Ekrem Efendimiz Kuba Mescid'ine giderken Eris Kuyusu'ndan abdest alır ve hadisimizde görüldüğü şekilde orada dinlenirdi. Yine bir gün Kuba'ya giderken Eris Kuyusu'na uğramış, abdest alarak dinlenmeye başlamıştı. Kendisini Mescid-i Nebevî'de göremeyen dostları Resûl-i Kibriyâ'nın Kuba tarafına gittiğini öğrenince, namazı onunla birlikte Kuba Mescidi'nde kılmak düşüncesiyle arkasından gelmişler ve tahmin ettikleri gibi onu Eris Kuyusu'nun başında bulmuşlardı. Belki de orada buluşmak üzere daha önce sözleşmişlerdi.

Bir rivayete göre Resûl-i Ekrem Efendimiz Ebû Mûsâ el-Eş`arî'den kapıyı beklemesini istemiştir. Bunun sebebi, büyük bir ihtimalle, abdest bozarken birinin âniden içeri girmesine engel olmaktır. Hz. Ebû Bekir ile

Ömer, Peygamber *aleyhisselâm*'ın huyunu bildikleri için, onun istirahatini bozmamak düşüncesiyle elbiselerini biraz toplayarak ayaklarını kuyuya sarkıtmışlardı. Şayet bir kenara çekilip otursalardı, o zaman Resûl-i Ekrem de ayaklarını toplar ve onlar gibi otururdu.

Hadîs-i şerîfte Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'in bu üç müttakî sahâbîsini cennetle müjdelediği görülmektedir. Kendilerine, cennetle müjdelenen on kişi anlamında **aşere-i mübeşşere** dediğimiz bahtiyar sahâbîlerin başında bu üç Peygamber dostu bulunmaktadır. Onlar, kendilerini İslâm'a adadıkları, Allah'ın Resûlü'nü canlarıyla ve mallarıyla destekledikleri için Cenâb-ı Hakk'ın rızasını kazanmış üstün şahsiyetlerdir. Allah Teâlâ onları üstün meziyetleri sebebiyle daha dünyada iken sevindirmek istemiş, cennetlik olduklarını Resûlü'ne haber vermiş, insanları muhtelif vesilelerle sevindirmekten büyük haz duyan Resûlullah Efendimiz de bu güzel haberi onlara ileterek kendilerini bahtiyar etmişti.

Hadisimizin bazı rivayetlerinden (Buhârî, Fezâilü's-sahâbe 6), cennetle müjdelendiklerini duydukları zaman her üç sahâbînin de sevinçlerini belirtmek üzere "elhamdü lillah" diyerek Allah'a hamd ettiklerini öğrenmekteyiz. Hz. Osman'ın aldığı müjde sebebiyle Allah'a hamdetmesi, başına gelecek belâyı öğrendiği zaman da paniğe kapılmayıp Allah'tan kendisine yardımcı olmasını niyâz etmesi, onun edebinin ve Allah'a teslimiyetinin derecesini göstermektedir. Ya bu olayda (Buhârî, Fezâilü's-sahâbe, 7) veya bir başka gün hâne-i saâdette Resûlullah Efendimiz'in dizlerini açarak istirahat ettiği sırada yanına önce Hz. Ebû Bekir'in, sonra Hz. Ömer'in geldiği, buna rağmen Peygamber *aleyhisselâm*'ın dizlerini örtmediği, fakat Hz. Osman gelince dizlerini örttüğü, bunun sebebi sorulunca da, Hz. Osman'ın üstün edebi sebebiyle meleklerin bile ondan utandığını söylediği bilinmektedir.

Hadîs-i şerîfi, olayı bizzat yaşayan Ebû Mûsâ el-Eş`arî'den duyarak rivayet eden Saîd İbni Müseyyeb (ö. 94/713) tâbiîn âlimlerindendir. Hz. Ömer'in hilâfeti zamanında doğmuştur. Hz. Ebû Bekir'le Ömer'in mezarının Resûlullah'ın kabr-i şerifinin yanında yer aldığını, Hz. Osman'ın kabrinin ise onlardan uzakta ve Bakî kabristanında bulunduğunu gördükten sonra (Buhârî, Fiten 17) hadîs-i şerîfi hatırlamış, Resûl-i Ekrem ile üç

dostunun oturuş biçimleriyle kabirlerinin bu manzarası arasında kendine göre bir irtibat kurmaya çalışmıştır.

Eris Kuyusu denince, yine bu üç sahâbîyi hatırlatan bir başka olay hatıra gelmektedir. Bilindiği üzere Hz. Peygamber'in bir gümüş yüzüğü vardı. Bu yüzüğün kaşında "Muhammed Resûlullah" yazılıydı. Efendimiz resmî mektupları bu yüzükle mühürlerdi. Birbiri arkasından halife olan bu üç sahâbî, Resûlullah'ın bu yüzüğünü hilâfet mührü olarak kullandılar. Fakat Hz. Osman, Resûlullah ve iki dostuyla birlikte bu kuyu başında yaşadığı o erişilmez güzelim günleri yeniden yâd etmek için hicrî 30 (650) tarihinde Eris Kuyusu'nu ziyarete geldiği bir gün, parmağındaki yüzüğü kuyuya düşürdü. Kuyunun bütün suyunu boşaltarak üç gün boyunca aradıkları halde yüzüğü bulamadılar. O günden sonra bu kuyu, Yüzük Kuyusu anlamında **Bi'rü'l-hâtem** diye de anıldı.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah Teâlâ ile Resûlü'nün yaptığı gibi, insanlara iyi haberler vererek onları sevindirmelidir.

2. Ashâb-ı kirâm Resûl-i Ekrem Efendimiz'i pek sever, ona hizmet etmek ve rahatını sağlamaktan büyük haz duyarlardı.

3. Üç büyük sahâbînin de "kim o?" sorusuna "ben" diye değil de adlarını söyleyerek cevap vermeleri, bize bu konudaki İslâm edebini öğretmektedir.

4. Hz. Ebû Bekir, Ömer ve Osman ashâb-ı kirâmın en büyük üç simasıdır.

5. Peygamber Efendimiz'in Hz. Osman hakkındaki mûcize haberi gerçekleşmiş, Allah'ın bu sevgili kulu, gözü dönmüş katiller tarafından şehid edilmiştir.

711- وعنْ أبي هريرة رضي اللَّه عنهُ قال : كُنَّا قُعُوداً حَوْلَ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، وَمعَنَا أَبُو بكْرٍ وعُمَرُ رضي اللَّه عنهما في نَفَر ، فَقامَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنْ بينِ أظْهُرِنا فَأَبْطَأَ علَيْنَا وخَشِينا أَنْ يُقْتَطَعَ دُونَنا وَفَزِعْنَا فقُمنا ، فَكُنْتُ أَوّل من فَزِع .

فَخَرَجْتُ أبْتغي رسُول اللّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم، حتى أَتَيْتُ حَائِطاً للأَنْصَارِ لِبني النَّجَّارِ ، فَدُرْتُ بِهِ هَلْ أَجِدُ لَهُ باباً ؟ فلَمْ أَجِدْ ، فإِذَا ربيعٌ يدْخُلُ في جوْف حَائِط مِنْ بِئرٍ خَارِجَه والرَّبيعُ: الجَدْوَلُ الصَّغيرُ فاحتَفزْتُ ، فدَخلْتُ عَلى رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم .

فقال : « أَبو هُريرة ؟ » فَقُلْتُ : نَعَمْ يَا رسُولَ اللَّهِ ، قال : « ما شَأنُك » قلتُ : كُنْتَ بَيْنَ ظَهْرَيْنَا فقُمْتَ فَأَبَطأْتَ علَيْنَا ، فَخَشِينَا أَنْ تُقَتطِعَ دُونَنا ، ففَزِعنَا، فَكُنْتُ أَوَّلَ منْ فَزِعَ فأَتَيْتُ هذَا الحائِطَ ، فَاحْتَفَزْتُ كَمَا يَحْتَفِزُ الثَّعلبُ ، وَهؤلاءِ النَّاسُ وَرَائي .

فَقَالَ : « يَا أَبا هريرة » وأَعطَاني نَعْلَيْهِ فَقَال : « اذْهَبْ بِنَعْلَي هاتَيْنِ ، فَمنْ لقِيتَ مِنْ وَرَاءِ هَذا الحائِط يَشْهَدُ أَنْ لا إلهِ إلاَّ اللَّهُ مُسْتَيْقناً بها قَلبُهُ ، فَبَشِّرْهُ بالجنَّةِ » وذَكَرَ الحدِيثَ بطُولِهِ ، رواه مسلم .

« الرَّبيعُ » النَّهْرُ الصَّغِيرُ ، وَهُوَ الجدْوَلُ بفتح الجيم كَمَا فَسَّرهُ في الحَدِيثِ. وقولُه: « احْتَفَزْت » رويَ بالرَّاءِ وبالزَّاي ، ومعناهُ بالزاي : تَضَامَمْتُ وتصَاغَرْتُ حَتَّى أَمْكَنَني الدُّخُولُ .

711. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in etrafında, Ebû Bekir ve Ömer *radıyallâhu anhümâ*’nın da bulunduğu bir grup insanla oturuyorduk. Bir ara Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* aramızdan kalkıp gitti. Uzunca bir süre dönmeyince, başına kötü bir iş gelmesinden korktuk ve telaşla yerimizden kalktık. Bu endişeyi ilk duyan bendim. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’i araya araya ensardan Neccâr oğullarına ait bir bahçeye geldim. Giriş kapısını arayarak bahçenin etrafını

dolandım; fakat bir kapı bulamadım. Bahçenin dışındaki bir kuyudan içeriye su veren küçük bir ark gördüm ve oradan büzülerek Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yanına girdim.

- **"Ebû Hüreyre! Sen misin?"** diye sordu.

- Evet, yâ Resûlallah! dedim.

- "Ne haber?" dedi.

- Aramızda otururken kalkıp gittin; geri dönmediğini görünce, sana bir kötülük yapılmasından korkup telaşlandık. İlk endişe duyan da ben oldum. Kalkıp bu bahçeye geldim ve tilki gibi iki büklüm içeri girdim. Diğerleri de arkadan geliyor, dedim.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*:

- "Ebû Hüreyre!" diye seslendikten sonra ayakkabılarını çıkarıp verdi ve şunları söyledi: **"Şu ayakkabılarımı alıp geri dön. Bu duvarın arkasında, gönülden inanarak "Lâ ilâhe illallah" diyen kime rastlarsan, onu cennetle müjdele!"**

Müslim, Îmân 52

Açıklamalar

Hadîs-i şerîf bu kadarla bitmemektedir. İlgisi sebebiyle bir kısmı 425 numarayla Allah'ın Rahmetini Ümid Etmek bahsinde verilmiş, bir kısmı da burada zikredilmiştir. Hadisin geri kalan kısmı şöyledir:

Ebû Hüreyre sözüne devamla dedi ki:

Kendisine ilk rastladığım Ömer oldu. Bana:

- Ebû Hüreyre! Bu elindeki ayakkabılar da nedir? diye sordu. Ben de:

- Bunlar Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ayakkabılarıdır. Bunları bana verdi ve *gönülden inanarak "Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur" diyen kime rastlarsan onu cennetle müjdele* diye emretti, dedim.

Bunun üzerine Ömer eliyle göğsüme vurunca, arka üstü düşüverdim. Bana:

- Dön geri, Ebû Hüreyre!” dedi.

Ben de hemen Resûlullah’ın yanına döndüm; neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktım.

Meğer Ömer beni takip etmiş. Baktım ki arkamdan geliyor.

Resûlullah bana dönerek:

- “*Ne oldu sana, Ebû Hüreyre?*” diye sordu. Ben de:

- Yolda Ömer’e rastladım. Benimle gönderdiğin haberi kendisine söyleyince göğsüme öyle bir vurdu ki, arka üstü yere düştüm. Bana geri dönmemi söyledi, dedim.

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ona dönerek:

- “*Ömer! Niçin böyle yaptın?*” diye sordu. O da:

- Yâ Resûlallah! Anam babam sana feda olsun. Ebû Hüreyre’ye ayakkabılarını vererek, yolda rastladığı kimselerden bütün kalbiyle “Allah’tan başka hiçbir ilâh yoktur” diyenleri cennetle müjdelemesini emrettin mi? diye sordu.

Resûl-i Ekrem de:

- “*Evet*” diye beni doğruladı. Ömer:

- Aman yapma! Halkın bu müjdeye güvenip tenbelleşmesinden korkarım. Bırak ibadet etsinler, dedi.

Bunun üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

- “*Pekâlâ, bırak onları!*” buyurdu.

Kalbi imanla çarpan herkesi sevinçten kanatlandıracak olan hadîs-i şerîf burada bitmektedir.

Peygamber Efendimiz’in müslümanları sevindirmekten haz duyduğunu gösteren muhtelif hadisler vardır. Bu müjdeleri, güçlü bir imana sahip olduğunu bildiği ve bu müjdelere güvenerek ibadetlerini ihmal etmeyeceğini düşündüğü sahâbîlerine, yine de ihtiyatla haber vermiştir. Allah’ın Rahmetini Ümit Etmek bahsinde, 416 ve 427 numaralı hadislerde,

bunun iki misalini görmüştük. Bunlardan ilkinde Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Muâz İbni Cebel'e:

- *"Kim Allah'dan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın kulu ve peygamberi olduğuna içinden gelerek şehadet ederse, Allah onu cehenneme haram kılar"* buyurmuştu. Muâz'ın:

- Yâ Resûlallah! Bu müjdeyi müslümanlara haber vereyim de sevinsinler mi? diye sorması üzerine de, yukarıda görüldüğü şekilde:

- *"O zaman buna güvenerek tenbel davranırlar."* buyurmuştu.

427 numaralı hadiste de, Resûl-i Ekrem Efendimiz önce Allah'ın kulları üzerindeki hakkını, sonra da kulların Allah üzerindeki hakkını anlatmıştı. *Allah'ın kulları üzerindeki hakkının, sadece O'na kulluk etmeleri ve hiçbir şeyi O'na ortak tutmamaları olduğunu* belirtmişti. *Kulların Allah üzerindeki hakkının ise, kendisine hiçbir şeyi ortak tutmayanlara azâb etmemesi olduğunu* müjdelemişti. Bu müjdeyi duyan Muâz çok sevinmiş ve:

- Ey Allah'ın Resûlü! İnsanlara bu müjdeyi haber vereyim mi? diye sorduğunda, Nebiyy-i Muhterem Efendimiz:

- *"Müjdeleme! O zaman buna güvenip tenbellik ederler"* buyurmuştu.

Daha önce geçen bu hadislerin, konumuzla ilgili hadîs-i şerîfle aynı paralelde olduğu görülmektedir. Ne var ki burada Efendimiz müjdeyi önce herkese duyurmak istemiş, fakat Hz. Ömer'in teklifi üzerine bundan vazgeçmiştir. Önemli olan buradaki inceliği kavramaya çalışmaktır.

Peygamber Efendimiz'in, bu müjdeyi herkese haber vermeme konusunda Hz. Ömer'in ileri sürdüğü teklifi benimsemesi, onun doğru fikirlere ve görüşlere verdiği değerin açık bir ifadesidir. Hz. Ömer'in teklifinin tutarlı olan yanı şudur: Allah'a derin bir şuurla inanan ve ibadetin zevkine varan kimselerin, böyle bir müjde karşısında, Cenâb-ı Hakk'a olan minnetlerini, O'na daha fazla ibadet etmek suretiyle gösterecekleri şüphesizdir. Fakat câhiller böyle değildir. Onlar ibadetin zevkini tatmadıkları, kulluğun önemini kavramadıkları için, böyle bir müjdeye güvenerek ibadet etmeye gerek görmeyebilirler. Bu sebeple onlara müjde verirken dikkatli ve ölçülü olmak gerekir. Nitekim Muâz İbni Cebel,

yukarıda kısaca naklettiğimiz hadisleri halka haber vermesini Resûl-i Ekrem Efendimiz uygun görmediği için vefat edeceği zamana kadar kimseye söylememiştir. Bu son derece kıymetli bilgiyi kendisiyle birlikte âhirete götürmenin haksızlık, hatta günah olduğunu düşünerek, vefatından bir müddet önce nakletmiştir.

Meseleye şöyle bakmanın daha doğru olacağı kanaatindeyiz. Cenâb-ı Hak bazı konuları daha iyi kavrayabilmemiz için onları belli bir senaryo içinde anlatmıştır. Hadisimizdeki müjdenin de böyle bir senaryo içinde verildiği anlaşılmaktadır. İnsanlara müjdeler vermekten ve böylece onları sevindirmekten hoşlanan Yüce Rabbimiz ve Sevgili Efendimiz, bu hadîs-i şerîf ile bize, müjde verirken son derece ölçülü olmak gerektiğini belirtmekte, herkese her şeyi anlatmamak icap ettiğini ifade buyurmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1 Allah'a gönülden inanan, Muhammed Mustafâ *sallallahu aleyhi ve sellem*'in O'nun kulu ve Resûlü olduğunu kabul eden herkes, önünde sonunda cennete girecektir.

2. Allah'ın rahmetinin ve bağışının genişliği anlatılmalı, fakat bu konudaki müjdeler, insanlara ihtiyaçları nisbetinde ve ölçülü verilmelidir.

3. Bir devlet başkanı veya önemli bir mevkide bulunan kimse, kendisine getirilen tutarlı görüşleri, kararına aykırı bile olsa benimseyip kabul etmelidir.

4. Ashâb-ı kirâm Peygamber Efendimiz'i canlarından çok sever, onu uzun müddet görmedikleri zaman, düşmanlarının kendisine zarar vermiş olabileceği endişesine kapılırlardı.

5. Hz. Ömer'in, görüşleri isabetli büyük bir insan olduğu bir kere daha görülmektedir.

6. Bir insan sevdiği ve kendisini sevdiğinden emin olduğu bir kimsenin bahçesine ondan izin almadan girebilir ve oradan faydalanabilir.

712- وعن ابنِ شُماسَةَ قالَ : حَضَرْنَا عَمْرَو بنَ العاصِ رضي اللَّهُ عنه ، وَهُوَ في سِيَاقَةِ المَوْتِ فَبَكى طَويلاً ، وَحَوَّلَ وَجْهَهُ إِلى الجدَارِ ، فَجَعَلَ ابْنُهُ يَقُولُ : يا أَبَتَاهُ ، أَمَا

بَشّرَكَ رَسُولُ اللّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم بكَذَا ؟ أما بشَّرَكَ رَسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم بكَذَا ؟

فَأَقْبلَ بوَجْههِ فَقَالَ : إِنَّ أَفْضَلَ مَا نُعِدُّ شَهَادَةُ أَنْ لاَ إِلهَ إِلاَّ اللَّه ، وأَنَّ مُحمَّداً رسُول اللَّه إِنِّي قَدْ كُنْتُ عَلَى أَطبْاقٍ ثَلاثٍ : لَقَدْ رَأَيْتُني وَمَا أَحَدٌ أَشَدَّ بُغْضاً لرَسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنِّي ، وَلا أَحبَّ إِليَّ مِنْ أَنْ أَكُونَ قَدِ استمْكنْت مِنْهُ فقَتلْتهُ ، فَلَوْ مُتُّ عَلى تِلْكَ الحالِ لَكُنْتُ مِنْ أَهْلِ النَّار .

فَلَمَّا جَعَلَ اللَّهُ الإِسْلامَ في قَلْبي أَتيْتُ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقُلْتُ : ابْسُطْ يمينَكَ فَلأُبَايعْكَ ، فَبَسَطَ يمِينَهُ فَقَبَضْتُ يَدِي ، فقال : « مالك يا عمرو ؟ » قلت : أَرَدْتُ أَنْ أَشْتَرطَ قالَ : « تَشْتَرطُ ماذَا ؟ » قُلْتُ أَنْ يُغْفَرَ لي ، قَالَ : أَمَا عَلمْتَ أَنَّ الإِسْلامِ يَهْدِمُ ما كَانَ قَبلَهُ، وَأَن الهجرَةَ تَهدمُ ما كان قبلَها ، وأَنَّ الحَجَّ يَهدِمُ ما كانَ قبلَهُ ؟ »

وما كان أَحَدٌ أَحَبَّ إِليَّ مِنْ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَلا أَجَلّ في عَيني مِنْه ، ومَا كُنتُ أُطِيقُ أَن أَملأَ عَيني مِنه إِجلالاً له ، ولو سُئِلتُ أَن أَصِفَهُ ما أَطَقتُ ، لأَنِّي لم أَكن أَملأ عَيني مِنه ولو مُتُّ على تِلكَ الحَال لَرَجَوتُ أَن أَكُونَ مِنْ أَهْلِ الجَنَّةِ .

ثم وُلِّينَا أَشيَاءَ ما أَدري ما حَالي فِيهَا ؟ فَإِذا أَنا مُتُّ فلا تصحَبنِّي نَائِحَةٌ ولا نَارٌ ، فإذا دَفَنتموني ، فشُنُّوا عليَّ التُّرَابَ شَنًّا ، ثم أَقِيمُوا حولَ قَبري قَدْرَ ما تُنَحَرُ جَزورٌ ،

وَيقْسَمُ لحْمُهَا ، حَتَّى أَسْتَأنِس بكُمْ ، وأنظَرَ ما أراجِعُ بِهِ رسُلَ ربي . رواه مسلم .

قوله : « شُنُّوا » رُوِيَ بالشين المعجمة وبالمهملةِ ، أَي : صبُّوهُ قليلاً قَليلاً . واللَّه سبحانه أَعلم .

712. İbni Şümâse şöyle dedi:

Amr İbni Âs ölüm döşeğindeyken yanına gittik. Yüzünü duvara döndü, uzun uzun ağladı. Bunun üzerine oğlu:

- Babacığım! Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sana şu müjdeyi vermedi mi? Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* seni şöyle müjdelemedi mi? demeye başladı.

O zaman Amr İbni Âs yüzünü bize dönerek dedi ki:

- Âhiret için hazırladığımız en değerli azık "Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah" sözüdür. Hayatımda üç devir vardır. Bir zamanlar Resûlullah'a benden fazla kin besleyen yoktu. Bir yolunu bulup da onu öldürmek benim en çok arzu ettiğim şeydi. Şayet bu haldeyken ölseydim, mutlaka cehennemlik olurdum. Allah Teâlâ gönlüme İslâm sevgisini koyunca, Peygamber *aleyhisselâm*'a gelerek: Elini uzat, sana biat edeceğim, dedim. O elini uzatınca, ben elimi geri çektim.

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem:

- **"Ne oldu, Amr?"** diye sordu.

- Şart koşmak istiyorum, dedim.

- "**Neyi şart koşacaksın?"** buyurdu.

- Bağışlanmamı, dedim.

- **"Müslüman olmanın daha önceki günahları silip süpürdüğünü, hicret etmenin daha önce işlenen günahları yok ettiğini, haccetmenin daha önce yapılan günahları ortadan kaldırdığını bilmiyor musun?"** buyurdu.

Artık Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'den daha çok sevdiğim biri yoktu. Gözümde ondan daha büyük biri mevcut değildi. Ona duyduğum saygıdan dolayı gözlerimi kandıra kandıra yüzüne bakamazdım. Biri bana onu anlatmamı isteseydi, yüzüne doya doya bakamadığım için bunu yapamazdım. Şayet bu haldeyken ölseydim, cennetlik olmayı umabilirdim. Sonra öyle işlere karıştık ki, o işler karşısında halimin nasıl olduğunu bilemiyorum.

Öldüğüm zaman arkamdan ne ağıt, ne de ateş yakılsın. Beni gömdüğünüz zaman üzerime toprağı yavaş yavaş atınız. Sonra bir deveyi boğazlayıp etini taksim edecek kadar bir zaman kabrimin yanından ayrılmayın ki, siz yanımdayken yerime alışayım ve Rabbimin elçilerine nasıl cevap vereceğimi düşüneyim.

Müslim, Îmân 192

İbni Şümâse

Adı Abdurrahman olup tâbiîn nesline mensup güvenilir bir muhaddistir. Abdullah İbni Amr İbni Âs, Abdullah İbni Ömer, Zeyd İbni Sâbit, Ebû Zer el-Gıfâri ve Hz. Âişe gibi sahâbîlerden hadis rivayet etmiştir.

İbni Şümâse Mısırlıydı. Bu sebeple de Mısır valisi Amr İbni Âs ile görüşürdü. 43 (664) yılında ve 90 yaşında ölen Amr İbni Âs'ın vefatından bir müddet önce onun ziyaretine gittiği zaman, yukarıda anlatılan olaya şahit oldu ve Amr'ın sözlerini rivayet etti.

İbni Şümâse 100 (718-719) yılından sonra vefat etmiştir.

Allah ondan ve sözlerini bize rivayet ettiği Amr İbni Âs'dan razı olsun.

Açıklamalar

Amr İbni Âs'ın kısa hal tercümesi 332 numaralı hadiste verilmiştir. Arapların tanınmış dâhilerinden biri sayılan Amr'ın yukarıdaki sözleri, onun akıl yürütme kabiliyeti yanında, maksadını pek güzel ifade ettiğini de göstermektedir.

Amr'ın "sonra öyle işlere karıştık ki, o işler karşısında halimin nasıl olduğunu bilemiyorum" sözüyle neleri kastettiği konusunda, yine onun

vefat edeceği sırada malına bakarak söylediği şu sözleri bir fikir verebilir:

“Keşke ya sen bir deve tezeği olaydın, ya ben Selâsil gazasında öleydim. Öyle işlere girdim ki, Allah huzurunda o konularda kendimi nasıl savunacağımı bilemiyorum. Muâviye’nin dünyasını düzelttim; ama kendi âhiretimi batırdım.”

Amr İbni Âs’ın ölüm döşeğinde söylediği sözlerden biri de, âhireti konusunda ne büsbütün ümitsiz ne de fazla ümitli olduğu, bununla beraber gönlündeki imana ve dilindeki kelime-i şehâdete güvendiğidir.

Nârına yandığını söylediği Hz. Muâviye de ölüm döşeğinde endişelerini aynı şekilde dile getirmiş, özellikle oğlu Yezid hakkında yaptıklarından korktuğunu söylemiştir. Nelerden ümitli olduğunu ifade ederken de, vaktiyle Resûlullah ile birlikte bulundukları bir seferde gömleğinin yırtılması üzerine onun kendisine bir gömlek verdiğini, bir defa giydiği bu gömleği şimdi kefeninin altına koymalarını istediğini belirtmiş, Peygamber aleyhisselâm’ın saçından ve tırnağından bir miktar sakladığını, bunları gözlerinin ve burnunun üzerine koymalarını arzu ettiğini, kendisine bir şey fayda verecekse bunların fayda vereceğine inandığını ifade etmiştir.

Dünyaya en fazla değer veren sahâbîlerden söz edilirken bu iki zâtın adından bahsedilir. Ölümle yüzyüze gelince, onların da gönüllerindeki imana ve Peygamber sevgisine sığınmaktan başka yol bulamadıklarını görmekteyiz. Hem onların hem de bütün sahâbîlerin Resûl-i Ekrem’e derin bir sevgi beslediklerini ve onun şefaatını umduklarını bilmekteyiz.

Bazı kimselerin en fazla bu iki sahâbîye dil uzattıklarını ve onları tenkit ettiklerini biliyoruz. Bize düşen onların şu son hallerine bakmak ve kendileri hakkında hüsn-i zan beslemektir. Kendi halimize bakmadan, Allah’a karşı görevlerimizi ne ölçüde yaptığımızı hesaba katmadan “falan haklıydı, falan haksızdı” diye on dört asır sonra hakemlik yapmaya kalkmak, haddini bilmezlikten başka nedir ki?

Resûlullah Efendimiz’in Amr İbni Âs’a söylediği sözler, konumuzun esasını teşkil etmektedir. Gönlüne İslâm sevgisi düştüğü zaman, bir vakitler İslâm dini ve onun Peygamber’i hakkında yaptıklarını düşünerek endişeye kapılan, bu sebeple de hatalarının bağışlanmasını isteyen Amr’a

Peygamber-i Zîşân'ın verdiği müjdeyi bir daha hatırlayalım. Efendimiz ona buyuruyor ki:

"Müslüman olmanın daha önceki günahları silip süpürdüğünü, hicret etmenin daha önce işlenen günahları yok ettiğini, haccetmenin daha önce yapılan günahları ortadan kaldırdığını bilmiyor musun?"

Yüce dinimizin ne kadar tutarlı ve mantıklı bir din olduğunu, onu bize gönderen Allah'ın kullarını ne çok sevdiğini anlamak için yukarıdaki müjde bile kâfidir. Kaldı ki, Kur'ân-ı Kerîm ve hadîs-i şerîfler okundukça, Allah'ın rahmetinin bizi hava gibi kuşatıp güneş gibi ısıttığı bütün canlılığı ile hissedilir.

Bu hadis, 949 numarayla, Mezar Başında Dua bahsinde kısaca tekrarlanacaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ümitsizliğe düşenlere, Allah'ın affediciliği anlatılmalı, kurtuluş yollarının çokluğu gösterilmelidir.

2. İslâmiyet'i kabul etmek, gerektiğinde onun uğrunda hicret etmek ve şartlarına uyarak haccetmek kurtuluşun başlıca yollarıdır. Müslüman olanın eski günahları bağışlanır. Hicret ve hac küçük günahların affına vesile olur. Büyük günahlar ise tövbe etmek suretiyle bağışlanır.

3. Ölüm döşeğinde Allah'ın rahmetine güvenmeli, ölmek üzere olanlara, gerekirse yaptığı iyilikler hatırlatılarak Allah'ın rahmetinden ümitli olması telkin edilmelidir.

4. Ölenin arkasından ağlamak yasaklanmamıştır. Zira bu son derece tabiidir. Yasak olan bağıra çağıra ağlamak, Câhiliye devrinde olduğu gibi cenazenin arkasından mum gibi şeyler yakarak, çelenkler taşıyarak yürümek ve cenaze evinde gece ateş yakmaktır.

5. Cenazenin üzerine toprağı yavaş yavaş atmalıdır.

6. Cenazeyi defnettikten sonra mezarının yanında bir müddet kalmalıdır. Zira cenaze oraya gelenleri görür, uzaklaşıp gittiklerini duyup hisseder.

7. Kabir suâli vardır.

8. Ashâb-ı kirâmın Peygamber Efendimiz’e duyduğu sevgi ve saygının büyüklüğü görülmektedir.

96- باب وداع الصاحب ووصيته عند فراقه لسفر وغيره والدعاء له وطلب الدعاء منه

VEDÂLAŞMA

YOLCULUK VE BENZERİ SEBEPLERLE AYRILIP GİDECEK KİMSENİN ARKADAŞIYLA VEDÂLAŞMASI, ONA VASİYET VE DUA ETMESİ, ONUN DUASINI İSTEMESİ

Âyet

وَوَصَّى بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يَا بَنِيَّ إِنَّ اللّهَ اصْطَفَى لَكُمُ الدِّينَ فَلاَ تَمُوتُنَّ إَلاَّ وَأَنتُم مُّسْلِمُونَ [132]
أَمْ كُنتُمْ شُهَدَاء إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِن بَعْدِي قَالُواْ نَعْبُدُ إِلَـهَكَ وَإِلَـهَ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَـهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ [133]

“Bunu İbrâhim de kendi oğullarına vasiyet etti. Ya`kûb da: Oğullarım! Allah sizin için İslâm dinini seçti. Sakın başka türlü değil, sadece müslüman olarak ölünüz, dedi.

Yoksa Ya`kûb’a ölüm geldiği zaman siz orada mıydınız? O zaman Ya`kûb oğullarına: Benden sonra kime kulluk edeceksiniz? diye sormuştu. Onlar da: Senin ve ataların İbrâhim, İsmâil ve İshâk’ın ilâhı olan tek Allah’a kulluk edeceğiz; biz ancak ona teslim olmuşuzdur, dediler.”

Bakara sûresi (2), 132-133

Ya`kûb *aleyhisselâm* Hz. İbrâhim’in torunudur. Ya`kûb’un bir adı da İsrâil’di. Bu sebeple onun soyundan gelenlere İsrâiloğulları denmiştir. Buna göre İsrâiloğulları Hz. Yûsuf ile diğer on bir kardeşi, onların oğulları, torunları ve soylarından gelenlerdir.

Dedenin de, torunun da çocuklarına vasiyet ettiği şey, müslüman olmaları ve müslüman olarak can vermeleridir. Çünkü insanlara din olarak İslâm’ı seçen, onların bu dini kabul etmesini ve müslüman olarak ölmesini dileyen Allah Teâlâ’dır.

Âyet-i kerîmenin devamında, Hz. İbrâhim ile Ya`kub’un bu tavsiyesine kulak vermeyen İsrâiloğulları’na ve benzerlerine hitap edilmekte ve onlara şöyle denmektedir:

Ya`kûb öleceği sırada oğullarını başına topladı ve onlara bir vasiyette bulundu. Bu vasiyetin ne olduğunu siz elbette bilemezsiniz. Ama bunun ne olduğunu Allah biliyor. Şimdi bu vasiyetin mâhiyetini siz de öğrenin ve İsrâil’in oğulları olarak gereğini yerine getirin. Soyundan geldiğiniz atalarınıza, Ya`kub *aleyhisselâm*, “Benden sonra kime kulluk edeceksiniz?” diye sordu; onlar da tıpkı babaları ve daha önceki ataları gibi tek Allah’a inanıp ibadet edeceklerine dair söz verdiler. Ondan başkasını tanımayacaklarını söylediler.

Görülüyor ki Hz. Ya`kub, oğullarına daha önce söylediği ve öğrettiği din esaslarını, öleceği sırada bir kere daha hatırlatıyor, hem kendilerini hem de çocuklarını, aralarında yaşadıkları Mısırlılar gibi puta tapmaktan uzak tutmalarını vasiyet ediyor ve bu konuda onlardan söz alıyor.

Hadisler

713- فمنها حَديثُ زيدِ بنِ أَرْقَمَ رضي اللَّه عنه الذي سبق في باب إِكرامِ أَهْلِ بَيْتِ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قامَ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فِينَا خَطِيباً ، فَحَمِدَ اللَّه ، وَأَثْنى عَلَيهِ ، وَوَعَظَ وَذَكَّرَ ثُمَّ قال : أَمَّا بَعْدُ ، أَلا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا أَنا بشرٌ يُوشِكُ أَنْ يَأْتِيَ رَسُولُ رَبِّي فأُجيب، وأَنَا تَارِكٌ فيكُمْ ثَقَلَيْنِ : أَوَّلهُمَا : كتاب اللَّهِ ، فيهِ الهُدَى وَالنُّورُ ، فَخُذُوا بِكتاب اللَّه ، وَاسْتَمْسِكُوا بِهِ » فَحَثَّ عَلى كتاب اللَّه ، ورَغَّبَ فِيهِ ، ثُمَّ

قال : « وَأَهْلُ بَيْتي ، أُذَكِّرُكُمُ اللّه في أَهْلِ بَيْتي » رواه مسلم . وَقَدْ سَبَقَ بطُولِهِ .

713. Zeyd İbni Erkam *radıyallahu anh*, şöyle dedi:

Bir gün Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ayağa kalkarak bize bir konuşma yaptı. Allah'a hamd ü senâdan sonra bize öğüt verdi. Sonra da şöyle buyurdu:

- "Ey insanlar! Ben de bir insanım. Yakında Rabbimin elçisi bana da gelecek ve ben onun davetine uyup gideceğim. Size iki önemli şey bırakıyorum. Biri, insanı doğruya götüren bir rehber ve nur olan Allah'ın Kitabı Kur'an'dır. Allah'ın kitabına yapışın ve sımsıkı sarılın!"

Peygamber *aleyhisselâm* Kur'an'a sarılma ve ona bağlanma konusunda tavsiyelerde bulundu. Sonra sözüne şöyle devam etti:

"Size bir de Ehl-i beyt'imi bırakıyorum. Allah'tan korkun da Ehl-i beyt'ime saygılı davranın!".

Müslim, Fezâilü's-sahâbe 36

Açıklamalar

347 numaralı hadiste geçtiği üzere, tâbiînden bazıları, hayli yaşlanmış olan Zeyd İbni Erkam'ı ziyaret etmişler ve ona Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile savaşlarda bulunduğunu, arkasında namaz kılma bahtiyarlığına erdiğini hatırlatarak Peygamber *aleyhisselâm*'dan duyduklarını anlatmasını istemişlerdi. Zeyd de onlara, Mekke ile Medine arasındaki Hum suyu başında Resûlullah'ın kendilerine yaptığı bir konuşmayı ve verdiği öğüdü nakletmişti.

Resûlullah Efendimiz bu konuşmayı Veda haccından Medine'ye dönerken yapmış ve bilindiği üzere üç ay sonra da Rabbine kavuşmuştu. Demekki bu öğütler Efendimiz *aleyhisselâm*'ın vedâ konuşmalarından biriydi. Vedâ konuşması yapan kimse, en fazla değer verdiği şeyleri hatırlatacağına göre, Efendimiz *aleyhisselâm* da, bir gün Allah'ın davetine uyup ebedî yolculuğa çıkacağını belirttikten sonra ümmetine iki şey

bıraktığını söylemiş ve bunlara sıkı sıkıya sarılmalarını vasiyet etmişti. Vasiyet ettiği şeylerden birincisinin Kur'ân-ı Kerîm, ikincisinin de Ehl-i beyt'i olduğunu belirtmişti.

Kur'an, Cenâb-ı Hakk'ın kullarına gönderdiği son mektuptur. Bu son mektupta insanın hem dünyada hem de âhirette nasıl bahtiyar olacağı anlatılmaktadır. Efendimiz ümmetine, ancak Kur'an'a sarılmak suretiyle kurtuluşa erebileceklerini, son bir defa daha hatırlatmaktadır.

Ehl-i beyt'e gelince; 347 numaralı hadiste kim oldukları belirtilen bu kimseler, bize Peygamber emanetidir. Onları sevmek, saymak, sevip sayılmalarını sağlamak bizim görevimizdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bu hadis Peygamber Efendimiz'in vedâ konuşmalarından birini ihtiva etmektedir.

2. Kur'an insanı doğruya götüren bir rehber ve ilâhî bir nurdur. Kurtuluşa ermek, ona sarılmakla mümkündür.

3. Ehl-i beyt bize Peygamber Efendimiz'in emanetidir. Onları sevip saymak en önemli görevlerimiz arasındadır.

714- وعن أبي سُليْمَانَ مَالك بن الحُويْرثِ رضي اللّه عنه قال : أَتَيْنَا رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَنحْنُ شَبَبةٌ متَقَاربُونَ ، فَأَقمْنَا عِنْدَهُ عشْرينَ لَيْلَةً ، وكانَ رسولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رَحِيماً رفِيقاً، فَظَنَّ أَنَّا قَدِ اشْتَقْنَا أَهْلَنَا . فسَأَلَنَا عَمَّنْ تَرَكْنَا مِنْ أَهْلِنَا، فَأَخْبَرْنَاهُ ، فقال : « ارْجعُوا إِلى أَهْلِيكم فَأَقِيمُوا فِيهِمْ ، وَعلِّموهُم وَمُرُوهُمْ ، وَصَلُّوا صَلاةَ كَذا في حِين كَذَا ، وَصَلُّوا كَذَا في حِين كَذَا ، فَإِذَا حَضَرَتِ الصَّلاةُ فَلْيُؤذِّنْ لَكُمْ أَحَدُكُمْ ، وَلْيؤمَّكُم أَكبَرُكُمَ » متفقٌ عليه. زاد البخاري في رواية له : « وَصَلُّوا كمَا رَأَيتُمُوني أُصَلِّي » .

قوله : « رَحِيماَ رفيقاَ » روِيَ بفاءٍ وقافٍ ، وروِيَ بقافينٍ .

714. Ebû Süleyman Mâlik İbni Huveyris *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Biz aynı yaşlarda bir grup genç Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e gelmiş ve yirmi gün boyunca yanında kalmıştık. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* çok merhametli ve şefkat dolu bir kimseydi. Bizim yakınlarımızı özlediğimizi anlayınca, geride ailemizden kimleri bıraktığımızı sordu. Biz de kendisine söyledik. O zaman şöyle buyurdu:

"**Haydi ailenizin yanına dönün ve onların yanında kalarak kendilerini bilgilendirin. Onlara şu namazı şu vakitte, bu namazı bu vakitte kılmalarını söyleyin. Namaz vakti geldiğinde içinizden biri ezan okusun, en yaşlınız da size imam olsun."**

Buhârî, Ezân 17, 18, 49, 140, Cihâd 42, Edeb 27, Âhâd 1; Müslim, Mesâcid 292. Ayrıca bk. Nesâî, Ezân 8.

Buhârî bir rivayetinde şunu ilâve etmiştir:

"Benim nasıl namaz kıldığımı gördüyseniz, siz de öyle namaz kılın."

Buhârî, Âhâd 1

Ebû Süleyman Mâlik İbni Huveyris

Benî Leys kabilesine mensup olan Mâlik İbni Huveyris'in hayatı hakkında bildiğimiz en önemli şey, kendisi gibi gençlerle Peygamber Efendimiz'in yanına gittiği ve Medine'de bir müddet kalarak İslâm dinini öğrenmeye çalıştığıdır. Onun Resûl-i Ekrem Efendimiz'in namaz kılışını çok iyi öğrendiği ve bazı insanlara Peygamber gibi namaz kılmayı öğretmek için, namaz vakti olmasa bile kalkıp namaz kıldığı bilinmektedir.

Basra'da yaşayıp 94 (713) yılında orada vefat eden Mâlik İbni Huveyris, Resûl-i Ekrem Efendimiz'den 15 hadis rivayet etmiştir.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Saâdet devri anlamında Asr-ı saâdet dediğimiz o güzel günlerde, her yaştan müslüman, Allah'ın Resûlü'nü görmek, getirdiği dinin esaslarını

bizzat onun ağzından duymak için Medine’ye koşardı. Medine’ye gelme fırsatı ve imkânı bulamayanlar da, Resûlullah’ın yanına gönderdikleri temsilcilerinden İslâmiyet’in ne olduğunu ve kendilerine ne gibi sorumluluklar getirdiğini öğrenirlerdi. Hadîs-i şerîfte görüldüğü üzere Peygamber *aleyhisselâm*, Allah’ın dinini ve O’na nasıl ibadet edileceğini kendisinden öğrenen gençleri kabilelerine geri gönderirken, onlara, Medine’ye gelemeyenlere dini öğretmelerini tavsiye etmiş ve “*Namaz vakti geldiğinde içinizden biri ezan okusun, en yaşlınız da size imam olsun”* buyurmuştur.

Hadîs-i şerîf, namaz vakti gelince ezan okumanın gereğini ortaya koyuyor. Ezan ve ezanın fazileti 1035-1041 numaralı hadisler arasında ele alınacaktır.

“En yaşlının imam olması” genel bir kaide değildir. Zira hadisimizde bahsi geçen gençler hep birbirinin akranı olduklarından, içlerinde yaşça daha büyük olanın imamlık etmesi uygun görülmüştür. Başka hadisler de dikkate alınınca, imamlıkta şöyle bir sıralamadan söz edilebilir:

* Bir topluluk içinde, Kur’an’ı en çok okuyup belleyen, kırâat tahsiline en önce başlayan kimse imam olmalıdır.

* Kırâatte birbirlerine denk iseler, sünneti en iyi bilen imam olmalıdır.

* Sünnet bilgisinde birbirlerine denk iseler, en önce hicret eden imam olmalıdır.

* Şayet hicrette de birbirlerine denk iseler, en yaşlıları imam olmalıdır (Ebû Dâvûd, Salât 60).

Herkesin Kur’an okumayı, namaz kılmayı yeni öğrendiği o devirler için bu sıralamanın gerekli olduğu şüphe götürmez. İslâm âlimleri daha sonraki devirler için konuyu bir başka açıdan ele almışlar, namaz kıldıracak kadar kıraat bilmenin o kadar mahâret gerektirmediğini düşünmüşler, Peygamber Efendimiz’in “*Benim nasıl namaz kıldığımı gördüyseniz, siz de öyle namaz kılın”* buyruğunu da dikkate alarak, imam tercihinde ilk sırayı sünneti ve fıkhı en iyi bilenlere vermişlerdir. Zira Peygamber Efendimiz’in kıldığı namaz gibi mükemmel bir ibadetin, namazın inceliklerini iyi bilmeye bağlı olduğunu düşünmüşlerdir.

Hadisimizin râvisi Mâlik İbni Huveyris, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in bir özelliğine dikkatimizi çekiyor. 20 gün süreyle yurdundan, yuvasından ayrı kalan gençlerin hallerine ve tavırlarına bakarak yakınlarını özlediklerini farketmesi ve onlara artık geri dönmelerini teklif etmesi, Peygamber *aleyhisselâm*'ın insan psikolojisini çok iyi bildiğini ve insanın duygularına önem verdiğini göstermektedir. Bu da bir yöneticinin, idare ettiği insanlarla ilgilenmesi, onların ihtiyaçlarını dikkate alması gereğini ortaya koymaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ashâb-ı kirâm dinlerini öğrenmek için uzun yolculukları göze almışlardır. Memleketlerinde bu imkânı bulamayanlar ise, ilim tahsili için ya başka yerlere gitmek veya kendileri adına birilerini göndermek zorundadırlar.

2. Yöneticiler, yönettikleri kimselerin ihtiyaçlarıyla ilgilenmeli ve onları zor durumda bırakmamalıdır.

3. Âlimler halkı dini konularda bilgilendirmelidir.

4. Bir yerde namaz kılınmadan önce mutlaka ezan okunmalı, namazı en ehliyetli olan kıldırmalıdır.

5. Resûl-i Ekrem Efendimiz son derece merhametli ve şefkatliydi.

6. Efendimiz birileriyle vedalaşırken, burada gençlere yaptığı gibi, ihtiyaçları olan hususlarda onlara tavsiyelerde bulunurdu.

715- وعن عُمَرَ بنِ الخطابِ رضي اللّٰهُ عنه قال : اِسْتَأْذَنْتُ النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في الْعُمْرَةِ ، فَأَذِنَ ، وقال : « لا تنْسنَا يَا أخيَّ مِنْ دُعَائِك » فقالَ كَلِمَةً ما يَسُرُّني أَنَّ لي بهَا الدُّنْيَا .

وفي رواية قال : « أَشْرِكْنَا يَا أخَيَّ في دُعَائِكَ » رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

715. Ömer İbnü'l-Hattâb *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*’den umre yapmak için izin istedim. İzin verdi ve:

“Bizi duadan unutma, sevgili kardeşim!” buyurdu. Onun bu sözüne karşılık bana dünyayı verseler, bu kadar sevinmezdim.

Ebû Dâvûd, Vitir 23

Bir başka rivayete göre şöyle buyurdu:

“Sevgili kardeşim! Bizi de duana ortak et!”

Tirmizî, Daavât 110. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitir 23; İbni Mâce, Menâsik 5

Açıklamalar

Hz. Ömer, Câhiliye devrinde, umre yapmayı adamıştı. Medine’de buna imkân bulunca, yanından hiç ayrılmak istemediği Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*’den, adağını yerine getirmek üzere izin vermesini istedi. O da kendisine izin verdikten başka, gideceği o mübarek yerlerde kendisine de dua etmesini istedi. Peygamber Efendimiz’in Hz. Ömer’e “sevgili kardeşim” diye hitap ederek kendisine dua etmesini istemesi, Hz. Ömer’in duası makbûl faziletli bir kimse olduğunu göstermektedir. Nitekim Hz. Ömer de bu iltifat karşısında büyük bir mutluluk duymuş ve hislerini “Resûl-i Ekrem’in bu sözüne karşılık bana dünyayı verseler, bu kadar sevinmezdim.” diye dile getirmiştir.

Peygamber *aleyhisselâm* bu hadisiyle bizi fırsatları değerlendirmeye teşvik etmekte, önemli ziyaretler yapacak kıymetli insanlardan dua istemeyi hatırlatmaktadır. Unutmamalıdır ki, Allah Teâlâ mü’minlerin birbirlerini düşünmelerinden, birbirleri için hayır ve iyilik istemelerinden hoşnut olur ve onların birbirleri hakkında yapacağı duayı kabul eder.

Hadîs-i şerîf, faziletli kimselerin duasını isteme konusunun ele alındığı “Fazilet Sahiplerini Ziyaret Etmek” bahsinde 374 numarayla geçmişti. Allah katında değerli kimselerin duasını isteme konusunda başka örnekler için 373 numaralı hadis de okunmalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Uzak bir yere gidecek kimse, sevdiği ve değer verdiği kimselere bu niyetini açmalı ve onların iznini istemelidir.

2. İnsan zühd ve takvâ bakımından ne kadar ileri seviyede bulunsa bile, diğer mü’minlerin duasını istemelidir.

3. Önemli ziyaret yerlerine giden bir kimse sadece kendisi için değil, akrabaları ve sevdikleri için de dua etmelidir.

4. Mü’minlerin birbiri hakkında yapacağı dua makbuldür.

5. Peygamber Efendimiz, başkalarından dua isteyecek kadar mütevâzi bir insandı.

6. Hz. Ömer duası makbul değerli bir sahâbî idi.

716- وعن سالم بنِ عَبْدِ اللَّه بنِ عُمَرَ أَنَّ عبدَ اللَّه بنِ عُمَرَ رضي اللَّه عنهما كَانَ يَقُولُ لِلرَّجُلِ إِذَا أَرَادَ سفراً : ادْنُ مِنِّي حَتَّى أُوَدِّعَكَ كمَا كَانَ رسولُ اللَّه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُودِّعُنَا فيقُولُ: أَسْتَوْدعُ اللَّه دِينَكَ ، وَأَماَنَتَكَ ، وخَوَاتِيمَ عَمَلِكَ ، رواه الترمذي، وقال : حديث حسن صحيح .

716. Sâlim İbni Abdullah İbni Ömer’in söylediğine göre, (babası) Abdullah İbni Ömer *radıyallahu anhümâ* bir yolculuğa çıkacak kimseye şöyle derdi:

Yanıma gel de, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in bizimle vedalaştığı gibi seninle vedalaşalım. Resûl-i Ekrem şöyle vedalaşırdı:

“Dinini koruyup emanetlerini ifa etmen ve amellerini hayırla sonuçlandırman hususunda seni Allah’a emanet ediyorum.”

Tirmizî, Daavât 44. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 73; İbni Mâce, Cihâd 24

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

717- وعن عبدِ اللَّهِ بنِ يزيد الخَطْمِيِّ الصَّحَابيِّ رضي اللَّه عنه قال : كَانَ رسولُ اللَّهص إِذا أَرَادَ أَنْ يُوَدِّعَ

الجَيْشِ قالَ : « أَسْتَوْدِعُ اللّه دِينَكُمْ ، وَأَمَانَتكَم ، وَخَوَاتِيمَ أَعمَالِكُمْ ».

حديث صحيح ، رواه أبو داود وغيره بِإِسناد صحيح .

717. Sahâbî Abdullah İbni Yezîd el-Hatmî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* orduyla vedâlaşmak istediği zaman:

“Dininizi koruyup emanetlerinizi ifa etmeniz ve amellerinizi hayırla sonuçlandırmanız hususunda sizi Allah’a emanet ediyorum.” derdi.

Ebû Dâvûd, Cihâd 73.

Abdullah İbni Yezîd el-Hatmî

Medineli olan Abdullah İbni Yezîd 17 yaşında iken Hudeybiye’de Bey`atürrıdvân’da bulunarak Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem’i gördü. Onun Hz. Peygamber’in sohbetinde bulunmadığını iddia edenlerin görüşüne katılmadığını göstermek üzere Nevevî, hadisin senedinin baş tarafında kendisinden es-sahâbî diye bahsetmiştir. Abdullah İbni Yezîd Hudeybiye’den sonraki savaşların hepsine katıldı. Cemel, Sıffîn ve Nehrevan savaşlarında Hz. Ali’nin yanında yer aldı. Bir ara Abdullah İbni Zübeyr’in Mekke emirliğini yaptı.

Yiğit bir sahâbî olan Abdullah İbni Yezîd, hicretin on üçüncü yılında meydana gelen Karkas Savaşı’nda bulundu. Bu savaşta İran ordusundaki fillerden biri kumandan Ebû Ubeyde es-Sakafî’ye saldırıp onu şehid edince, asker bozguna uğrayıp gerideki köprüye doğru kaçmaya başladı Bozguna engel olmak isteyen Abdullah İbni Yezîd köprüyü tahrip etti; sonra da askere cesaret vererek onları kumandanlarının intikamını almaya teşvik etti. Bu taktiği ile iyi bir sonuç alan Abdullah, süratle Medine’ye giderek müslümanların uğradığı yenilgiyi Hz. Ömer’e haber verdi.

Hz. Peygamber’den birkaç hadis rivayet etmiş olan Abdullah İbni Yezîd el-Hatmî 69 (688) yılında Kûfe’de vefat etti.

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz yolculuğa çıkmak üzere olan bir sahâbî ile vedalaşırken onun elini tutar, o şahıs elini çekmedikçe Peygamber *aleyhisselâm* onun elini bırakmazdı (Tirmizî, Daavât 44). Cihada gitmek üzere olan küçük bir müfreze veya büyük bir orduyla da vedâlaşmayı ihmal etmezdi.

Efendimiz vedâ ettiği kimseleri Allah'a ısmarlarken, onlar için en önemli üç şeyi Cenâb-ı Hakk'ın korumasını niyaz ederdi.

Bunlardan birincisi **dindir**. Yolculuk zor, zahmetli ve külfetlidir. Can emniyetinin bulunmadığı zamanlarda ise, zahmetinin yanında korku ve endişe vericidir. Bir yandan yolculuğun sıkıntısı, öte yandan korku ve endişe insana dinî görevlerini ihmal ettirebilir. İşte Efendimiz bir kimseye "Dinini Allah'a emanet ediyorum" demekle, dinî vazifelerini tam mânasıyla yapma konusunda Cenâb-ı Hakk'ın sana yardım etmesini niyaz ediyorum, demiş olmaktadır.

Resûl-i Ekrem'in Allah Teâlâ'ya ısmarladığı şeylerin ikincisi **emanettir**. Sefere çıkacak kimsenin birine bıraktığı veya birilerinin ona verdiği şeyler birer emanettir. Geride bırakılan aile fertleri, mal ve servet birer emanet olduğu gibi, yolculuk sırasında karşılaşılan insanlardan alınan verilen şeyler de birer emanettir. Allah Teâlâ'nın insanı sorumlu tuttuğu her şeye birer emanet gözüyle bakmalıdır. Resûlullah Efendimiz, yolcuyla ilgili bu gibi hususların gerektiği şekilde korunmasını da Allah'a emanet etmektedir.

Onun Cenâb-ı Mevlâ'ya ısmarladığı şeylerin üçüncüsü, **işlerin hayırlı bir şekilde sonuçlanmasıdır.** Bu sonuncu temenni ile hem seferde yapılan işlerin hem de hayat boyu yapılan amellerin hayırlı bir sonuca ermesi niyaz edilmektedir. Efendimiz bu ifadesiyle, hayatın gayesinin hüsn-i hâtime, yani mutlu bir son olduğuna dikkatimizi çekmektedir.

Bir sonraki hadis de bu konuyla yakından ilgilidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yolculuğa çıkan kimse, yakınlarıyla ve hayır dualarını umduğu kimselerle vedalaşmalı, onlar da kendisine hayırlar temenni etmelidir.

2. İnsan sıkıntılı yolculuk sebebiyle dinî görevlerini ihmal etmemeli, başkalarının hakkını çiğnememelidir.

3. Orduyu sefere gönderirken, en yetkili kimse onlara bazı tavsiyelerde bulunup dua etmelidir.

718- وعن أَنسٍ رضي اللَّه عنه قال : جَاءَ رَجُلٌ إلى النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : يا رسُولَ اللَّه، إِني أُرِيدُ سَفَراً ، فَزَوِّدْني ، فَقَالَ : « زَوَّدَكَ اللَّهُ التَّقْوَى » .

قال : زِدْني ، قال : « وَغَفَرَ ذَنْبَكَ » قال : زِدْني ، قال : « وَيَسَّرَ لكَ الخيْرَ حَيْثُمَا كُنْتَ» رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

718. Enes r*adıyallahu anh* şöyle dedi:

Bir adam Peygamber *aleyhisselâm*'a gelerek:

- Yâ Resûlallah! Yolculuğa çıkıyorum; bana dua et, dedi. Resûl-i Ekrem de:

- "Allah sana takvâ nasib etsin" buyurdu. Adam tekrar:

- Bana dua et, deyince:

- **"Allah günahını bağışlasın"** buyurdu. O yine:

- Bana dua et, deyince de:

- **"Bulunduğun her yerde, kolayca hayır yapmanı sağlasın"** buyurdu.

Tirmizî, Daavât 45.

Açıklamalar

Adını bilemediğimiz bir sahâbî Peygamber Efendimiz'i ziyaret ederek sefere çıkmak istediğini söyledi ve "Bana azık ver!" dedi. Sahâbînin Resûlullah Efendimiz'den istediği, herhalde yiyecek, içecek türünden bir azık değildi. Onun istediği, bedene değil ruha fayda veren mânevî azıktı. Bu sebeple Efendimiz ona *"Allah sana takvâ azığı versin"*, yani Allah'ın emirlerine uymanı, yasaklarından kaçmanı sağlasın, diye dua etti. Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'in bu güzel duası, "azığın en hayırlısının

takvâ olduğunu” [Bakara sûresi (2), 197] belirten âyet-i kerîmeye dayanmaktadır.

Sahâbînin fakir olması, seyahate çıkacağı için de yiyecek türünden azık istemesi pekâlâ mümkündür. O takdirde burada takvânın, **insanlardan bir şey istememek mânasını düşünmek** daha uygun olur ve Efendimiz’in bu sahâbîye *“Allah seni kimseye muhtaç etmesin ve dilendirmesin”* anlamında dua ettiği söylenebilir. Sahâbînin ikinci defa dua istemesi üzerine, ilk duasına bağlı olarak, şayet Allah’a saygıda kusur edersen, *“Allah günahını bağışlasın”* diye dua etti.

Üçüncü olarak da, hem dünya hem âhiret saâdetini içine alacak şekilde ve son derece kapsamlı bir ifadeyle, *“Bulunduğun her yerde, kolayca hayır yapmanı sağlasın”* buyurdu. İnsanın hayattaki en büyük gayesi çok hayır yapmak, bol sevap kazanmak olduğuna göre, Resûl-i Ekrem Efendimiz bu dua ile sahâbîsine en güzel temennide bulunmuştur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yolculuğa çıkan kimse, mânevî derinliği olduğuna inandığı kimselerden dua niyaz etmeli, onlar da bu kardeşlerine kapsamlı dualarda bulunmalıdır.
2. Takvâ sahibi olmak, günahları bağışlanmak ve kolayca hayır yapabilmek kazançların en büyüğüdür.

97- باب الاستخارة والمشاورة

İSTİHÂRE VE MÜŞÂVERE

İstihâre konusu hadîs-i şerîfin açıklamasında, müşâvere de âyetlerin tefsirinde ele alınacaktır.

Âyetler

فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللّهِ لِنتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لاَنفَضُّواْ مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللّهِ إِنَّ اللّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ [159]

1. “İş hakkında onlarla müşâvere et!”

Âl-i İmrân (3), 159

Bu âyet-i kerîmenin baş tarafında Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'e, mü'minlere merhametli olması, onlara yumuşak davranması, onları bağışlaması ve bağışlanmaları için dua etmesi emredildikten sonra, yukarıdaki tâlimat verilerek "iş hakkında onlarla müşâvere et!" buyurulmaktadır.

Mü'minlerle müşâvere etme konusu bir sonraki âyetle birlikte ele alınacaktır.

وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ [38]

2. "Onlar işlerini aralarında müşâvere ile yürütürler."

Şûrâ sûresi (42), 38

Âyet-i kerîmenin baş ve son taraflarında mü'minlerin belli başlı özellikleri sayılmaktadır. Bu özelliklerden biri de, işlerini kendi aralarında istişâre yoluyla halletmeleridir.

Müşâvere ve istişâre, danışmak ve birbirinin görüşünü almak demektir. Dünyanın en medenî insanı olan müslümanlar, hiçbir işlerini zorbalıkla yapmazlar. İçlerinde görüş ve fikir sahibi olanlar, bir problemi çözmek için bir araya gelirler, birbirine danışır ve görüşlerini alırlar.

İstişârenin en güzel misâlini Allah'ın Resûlü ortaya koymuştur. Dinle ilgili konularda vahyi beklediği ve Cenâb-ı Hakk'ın buyruğuna göre hareket ettiği halde, savaş ve barış gibi toplumun tamamını ilgilendiren, hele savaş gibi ölüm kalım meselesi olup vahiyle ilgisi bulunmayan, görüş ve ictihad ile halledilen konularda ashâbına danışır, onların görüşlerine başvururdu. Bedir'de düşman kervanına saldırıp saldırmamak, Uhud Gazvesi'nde şehri içeriden mi savunmak, yoksa şehir dışına çıkıp düşmanla savaşmak mı daha uygun olur diye ashâbının görüşlerini almıştı. Resûlullah'ın vefatından sonra ashâb-ı kirâm da aynı şekilde hareket ettiler. Halife seçimi, dinden dönenlerle savaş, fethedilen arâzilerin kullanım şekli gibi hakkında âyet veya hadis bulunmayan hususlarda hep karşılıklı görüşerek, birbirine danışarak çözüm aradılar.

İşte bu sebeple savaş, devlet yönetimi, ekonomi ve benzeri konuların her birinde, o sahalarda yetişmiş olan kimselerle istişâre ederek sağlıklı kararlar almak, İslâmiyet'in başlıca prensiplerinden biridir.

Burada unutulmaması gereken bir husus vardır. Bir müslüman ihtiyaç duyduğu bir konuda bir iki kişinin görüşüne başvurup onların kanaatlerini öğrenebilir; bu bir **istişâre**dir ve bağlayıcı değildir. Bu fikirlerden kendisine uygun geleni alıp uygulayabilir. Ama bir devlet işinde, o konuda söz sahibi olanları bir araya getirip onların görüşlerine müracaat edilmişse, **meşveret** veya **şûra** denen bu nevi toplantılarda alınan kararlar bağlayıcıdır ve uygulanması zorunludur. **"Onlar işlerini aralarında müşâvere ile yürütürler"** âyetinin mânası da budur.

Hadis

719- عن جابِرٍ رضيَ اللَّه عنه قال : كانَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُعَلِّمُنَا الاسْتِخَارَةَ في الأُمُور كُلِّهَا كالسُّورَةِ منَ القُرْآنِ ، يَقُولُ إِذا هَمَّ أَحَدُكُمْ بالأمر ، فَليَركعْ رَكعتَيْنِ مِنْ غَيْرِ الفريضَةِ ثم ليقُلْ : اللَّهُم إِني أَسْتَخِيرُكَ بعِلْمِكَ ، وأستقدِرُكَ بِقُدْرِتك ، وأَسْأَلُكَ مِنْ فضْلِكَ العَظِيم ، فإِنَّكَ تَقْدِرُ ولا أَقْدِرُ ، وتعْلَمُ ولا أَعْلَمُ ، وَأَنتَ علاَّمُ الغُيُوبِ . اللَّهُمَّ إِنْ كنْتَ تعْلَمُ أَنَّ هذا الأمرَ خَيْرٌ لي في دِيني وَمَعَاشي وَعَاقِبَةِ أَمْرِي » أَوْ قالَ : « عَاجِلِ أَمْرِي وَآجِله ، فاقْدُرْهُ لي وَيَسِّرْهُ لي، ثمَّ بَارِكْ لي فِيهِ ، وَإِن كُنْتَ تعْلمُ أَنَّ هذَا الأَمْرَ شرٌّ لِي في دِيني وَمَعاشي وَعَاقبةِ أَمَرِي » أو قال : « عَاجِل أَمري وآجِلهِ ، فاصْرِفهُ عَني ، وَاصْرفني عَنهُ، وَاقدُرْ لي الخَيْرَ حَيْثُ كانَ ، ثُمَّ رَضِّني بِهِ » قال : ويسمِّي حاجته . رواه البخاري.

719. Câbir *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* tıpkı bir Kur'an sûresini öğretir gibi, bize her iş için istihâre yapmayı öğretirdi. Şöyle buyururdu:

"Herhangi biriniz bir iş yapmak istediğinde, farz namazlardan ayrı olarak iki rekât namaz kılsın, sonra da şöyle desin:

Allahım! Sen her şeyi bildiğin için, hakkımda hayırlı olanı bana da bildirmeni, senin gücün her şeye yettiği için, beni başarılı kılmanı ve hayırlı olanı nasip etmeni, senin o büyük kereminden niyaz ederim. Çünkü senin gücün her şeye yeter, benimki yetmez; sen her şeyi bilirsin, ben bilemem. Şüphesiz sen görülüp bilinmeyenleri de bilirsin.

Allahım! Eğer bu işin benim dinim, dünyam ve âhiretim için hayırlı olduğunu biliyorsan (râvi, sözün burasında Hz. Peygamber'in hangi ifadeyi kullandığında tereddüt etti. Onun şöyle demiş olabileceğini söyledi**: "şimdi veya daha sonrası için hayırlı olduğunu biliyorsan") onu yapmayı nasip et, kolaylık ver ve onu bana mübarek kıl. Şayet bu işin benim dinim, dünyam ve âhiretim için kötü olduğunu biliyorsan** (yine râvi, sözün burasında Hz. Peygamber'in hangi ifadeyi kullandığında tereddüt etti. Onun şöyle demiş olabileceğini söyledi: **"şimdi veya daha sonrası için kötü olduğunu biliyorsan") onu benden, beni ondan uzaklaştır. Hayır nerede ise onu bana nasip et, sonra da gönlümü bu sonuca râzı kıl!"** der ve isteyeceği şeyi söylerdi.

Buhârî, Teheccüd 28, Daavât 48, Tevhîd 10. Ayrıca bk. Tirmizî, Vitr 18; İbni Mâce, İkâme 188.

Açıklamalar

İstihâre, yapılması düşünülen bir işin hayırlı olması halinde, onu kolaylaştırması için Allah Teâlâ'dan yardım dilemektir. Bazan bir işi yapmak, bazan da yapmamak hayırlı olur. İnsan o işin iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu kestiremediği zaman, Cenâb-ı Hakk'ın yardımını niyaz eder. Onun kendisine yol göstermesini, dini, dünyası ve âhireti için hayırlı olanı bildirmesini, onu yapmayı kolaylaştırmasını ve gönlünü o işe yatırmasını diler. Şayet o işi yapmak dini, dünyası ve âhireti için hayırlı değilse, o işi kendisinden uzaklaştırmasını ve gönlünü o işten soğutmasını Mevlâ'sından ister.

Eskiden beri insanlar, bir işin iyi mi, yoksa kötü mü olacağını bilemedikleri zaman, gelecekten haber verdiğini iddia eden sahtekârlara başvurmuşlar, tâkip edecekleri hareket tarzı hakkında onlardan yardım istemişlerdir. Onlar da insanların bu zaafından yararlanmak ve onları sömürmek için, geleceği asla bilemeyecekleri halde, cinlerin veya hayalî başka güçlerin yardımıyla gaybı, yani ileride olacakları bildiklerini iddia etmişlerdir. Büyücü, kâhin, falcı, medyum gibi isimlerle insanları kandıran, üstelik onların inançlarını sarsan bu çıkarcılara gidilmesini şiddetle yasaklayan dinimiz (bk. 1671-1680. hadisler), falcılara ve büyücülere gitmeyi içki içmek, kumar oynamak, hatta puta tapmakla bir tutmuştur [Mâide sûresi (5), 90].

İnsanlar, başlarına gelecek olayları bilemeyeceğine göre, yüce dinimiz bu konuda yapılabilecek yegâne işin Allah'ın yardımını ve yol göstericiliğini istemek olduğunu belirtmiş, böylece insanların imanlarını sarsılmaktan, şahsiyetlerini de zedelenmekten korumuştur. İşte bu sebeple Peygamber Efendimiz küçük, büyük, önemli, önemsiz her işi yaparken, onların iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu kendisinden başka kimsenin bilemeyeceği yegâne güce, yani Allah Teâlâ'ya istihâre yaparak başvurulmasını tavsiye etmiş, ashâbına da Kur'an'dan bir sûreyi öğretircesine istihâre duasını öğretmiştir.

İnsanın üstesinden gelemediği karışık ve çapraşık işler, tereddüde düştüğü haller, yapacağı iş konusunda kimin sözüne veya görüşüne değer vereceğini bilemediği durumlar karşısında, meseleyi Allah'a havâle etmesi, onun yol göstericiliğine başvurması ve kendisine bir çıkış yolu göstermesini dilemesi gönlünü ferahlatır, içini rahatlatır. İyi, faydalı ve meşrû olduğu bilinen işler için istihâre yapılmaz. İstihâreden beklenen sonucu alabilmek için güçlü ve samimi bir imana sahip olmak gerekir. Allah'a gönülden bağlı kimseler, istihâre edilen işin müsbet olması halinde gönüllerinde bir huzur, sevinç, neşe ve rahatlık duyarlar. Böyle bir hâl duyulmadığı zaman, istihare üç defa -bir rivayete göre yedi defa- tekrar edilebilir. Buna rağmen gönülde iyi duygular uyanmazsa, o işten vazgeçilmesi uygun olur. Allah katında değerli olduğu sanılan insanlara başvurularak, onlardan kendileri için istihâre etmesi istenebilir.

İstihâre, yapılması düşünülen işle ilgili olarak duygu, düşünce ve meyiller henüz niyet ve karar safhasına gelmeden önce yapılmalıdır.

Günün veya gecenin, namaz kılınması mekruh olan üç vakti dışında, abdest alıp iki rek'at namaz kılınacaktır. Bazı İslâm büyükleri, namazın birinci rek'atında, Fâtiha'dan sonra **"Kul yâ eyyühe'l-kâfirûn"** sûresinin, ikinci rek'atında yine Fâtiha'dan sonra **"Kul hüvallâhü ahad"** sûresinin okunmasını uygun görmüşlerdir. Bununla beraber herkes istediği sûreyi okuyabilir. Namazdan sonra hadîs-i şerîfte geçen istihâre duası okunur ve hangi iş için dua edildiği belirtilir. İstihâre yapılan işin söylenmeyerek gönülden geçirilmesi de yeterli olabilir.

Hadislerde ve hadisle uğraşan İslâm âlimlerinin sözlerinde, bir işin iyi mi veya kötü mü olacağına dair, rüyada görülecek renklerden söz edilmemiştir. İstihâre edilen işin hayırlı olduğu, gönülde o işin yapılmasına dair doğacak bir meyilden, bir rahatlık ve hafiflikten, o işle ilgili iyi ve güzel duygulardan anlaşılacaktır.

İstihâre hadisi Câbir İbni Abdullah'tan başka Abdullah İbni Mes'ûd, Ebû Eyyûb el-Ensârî, Hz. Ebû Bekir, Ebû Saîd el-Hudrî, Sa'd İbni Ebû Vakkâs, Abdullah İbni Abbas, Abdullah İbni Ömer ve Ebû Hüreyre gibi şöhretli sahâbîler tarafından da rivayet edilmiştir.

Burada hadisin rivayetiyle ilgili bir konuya açıklık getirmek faydalı olacaktır. Hadisimizin râvisi Câbir *radıyallahu anh*'ın, duanın bir yerinde Hz. Peygamber'in hangi kelimeyi kullandığından şüphe etmesi, onun dikkatsizliğini değil, hadîs-i şerîfi Peygamber Efendimiz'den duyduğu gibi rivayet etme titizliğini gösterir. İşte bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz'in önce "dinim, dünyam ve âhiretim için kötü olduğunu biliyorsan" buyurduğunu söylemiş, hemen arkasından, yine aynı anlamda, "şimdi veya daha sonrası için kötü olduğunu biliyorsan" demiş olabileceğini belirtmiştir. Câbir *radıyallahu anh*'ın bu hadisi Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'den her iki şekilde duymuş olması da mümkündür.

Hadîs-i şerîfteki "**Allahım! Eğer bu işin benim dinim, dünyam ve âhiretim için hayırlı olduğunu biliyorsan"** kısmının rivayetinde râvinin tereddüt ettiğini, belki de Resûl-i Ekrem'in **"şimdi veya daha sonrası için hayırlı olduğunu biliyorsan"** dediğini görmüştük. Her iki ifade, ilk

bakışta, Allah Teâlâ'nın ilmi hakkında bir şüphe ve tereddüt ifade etmektedir. Hz. Peygamber'in bu konuda bir şüphe ve tereddüt göstermesi elbette düşünülemez. Yanlış anlaşılabilecek bu ifadeleri Aliyyü'l-Kârî "Y*â Rabbî, eğer senin ezelî ilminde bu işin benim hakkımda hayırlı olduğu kesinleşmiş ise*" diye açıklamaktadır. *Sahîh-i Buhârî* şârihi Tîbî de bu ifadenin "*Yâ Rabbî, sen bilirsin*" demek olduğunu söylemektedir. Bir işin, kulu hakkında iyi mi kötü mü olduğunu Cenâb-ı Hakk'ın bildiği şüphe götürmez.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İyi ve hayırlı olduğu bilinmeyen bir iş konusunda Cenâb-ı Hakk'ın yol göstermesini dilemek maksadıyla, Allah rızası için iki rek'at namaz kılınır; sonra da istihâre duası okunur.

2. Namaz kılınması mekrûh olan üç vakit dışında, her zaman istihâre namazı kılınabilir.

3. İyi veya kötü, helâl veya haram olduğu bilinen konularda istihâre yapılmaz. İstihâre mübah olan işlerde yapılır.

4. İyi veya kötü diye nitelediğimiz her işi yapan Allah'tır. Ondan işlerimizi hayırla sonuçlandırmasını niyâz etmeli ve takdir buyurduğu sonuca da razı olmalıyız.

5. Peygamber Efendimiz ümmetini çok sever, işlerinin iyi bir şekilde sonuçlanmasını gönülden ister, onlara hem dinleri hem de dünyaları için faydalı olacak şeyleri öğretirdi.

98- باب استحباب الذهاب إلي صلاة العيد والرجوع من طريق آخر

BAZI İBADETLERİ YAPMAK İÇİN FARKLI YOLLARI KULLANARAK GİDİP GELMEK

BAYRAM NAMAZINA, HASTA ZİYARETİNE, HAC, CİHAD, CENAZE NAMAZI VE BENZERLERİNE, FAZLA SEVAP KAZANMAK MAKSADIYLA BİR YOLDAN GİDİP BAŞKA BİR YOLDAN DÖNMEK

Hadisler

- عن جابرٍ رضيَ اللَّه عنه قال : كانَ النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا كَانَ يَوْمُ عِيدٍ خَالَفَ الطَّرِيقَ. رواه البخاري . قوله : « خَالَفَ الطَّرِيقَ » يعني : ذَهَبَ في طَرِيقٍ وَرَجَعَ في طَرِيقٍ آخَرَ .

720. Câbir *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Bayram günlerinde Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* farklı yollardan gidip dönerdi.

Buhârî, Îdeyn 24

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

721- وعن ابنِ عُمَرَ رضي اللَّه عنهما أَن رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يَخْرُجُ مِنْ طَرِيقِ الشَّجَرَةِ وَيَدْخلُ مِنْ طَريقِ المُعَرَّسِ ، وإِذَا دَخَلَ مَكَّةَ دَخَلَ مِنَ الثَّنِية العُلْيَا وَيَخْرُجُ مِنَ الثَّنِية السُّفْلى متفقٌ عليه .

721. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* (Medine'den çıkarken) Şecere yolundan çıkar, Mu`arres yolundan dönerdi. Mekke'ye de Seniyyetü'l-`ulyâ'dan (yukarı Seniyye yolundan) girer, Seniyyetü's-süflâ'dan (aşağı Seniyye yolundan) çıkardı.

Buhârî, Hac 15; Müslim, Hac 223. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Menâsik 44

Açıklamalar

Konumuzun birinci hadîsi, Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'in bayram namazına giderken ve namazdan dönerken farklı yolları kullandığını belirtmekte, ikinci hadis de onun Medine'den ayrılırken ve tekrar oraya dönerken, hac ve umre yapmak niyetiyle Mekke'ye girerken ve oradan ayrılırken farklı yollardan girip çıktığını göstermektedir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz, konu başlığında da görüleceği üzere, evinin dışında yapacağı bir ibadeti veya ibadet değerindeki faziletli bir işi yapmaya giderken ve dönerken, daha çok sevap kazanmak maksadıyla farklı yolları tercih ederdi. Zira bir müslüman herhangi bir ibadeti yapmak üzere evinden çıktığı andan, tekrar evine döneceği zamana kadar geçen süre içinde hep o ibadeti yapıyormuş sayılır ve bu esnada geçen zaman boyunca ibadet sevabı kazanır.

11 numaralı hadisimizde, cemaatle namaz kılmak üzere evinden câmiye yürüyerek giden bir müslümanın ne kadar çok sevap kazanacağını görmüş ve Peygamber *aleyhisselâm*'ın bu kişi hakkında, "Câmiye girinceye kadar attığı her adım sebebiyle bir derece yükseltilir ve bir günahı bağışlanır" buyurduğunu okumuştuk. Burada, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in, "Namaz sebebiyle en çok sevap elde edenler, cemaate en uzak yerlerden yürüyerek gelenlerdir" (Buhârî, Ezan 31) buyurduğunu da ayrıca hatırlamak gerekir. Demek oluyor ki, bayram, cuma ve cenaze namazları, hac ve cihad gibi ibadetleri, hasta ziyareti gibi ibadet değerindeki faziletli işleri yapmak için atılan her adım insana pek çok sevap kazandırır. Bu ibadetlere farklı yollardan gidip gelen müslümanlar da, bu yollarda bıraktıkları ayak izleriyle, yaptıkları ibadetleri âdetâ tescil ettirmiş olurlar.

Peygamber Efendimiz'in bayram namazına farklı yollardan gidip gelmesinin bundan başka sebepleri de olabilir. Birçok sahâbî onu evlerinin yanından geçerken görmekle ve bu sırada onun selâmını almakla son derece bahtiyar olurdu. Bayram namazına giderken söylediği tekbirleri daha çok insana duyurmayı ve Cenâb-ı Hakk'ı farklı mekânlarda anmayı, farklı muhitlerde oturan fakirlere sadaka vermeyi, değişik yerlerde yaşayan veya oralarda kabirleri bulunan yakınlarını ziyaret etmeyi veya daha başka maksatları gözetmiş olabilir.

Peygamber Efendimiz'in Medine'den ayrılıp bir yere giderken takip ettiği **Şecere** yolu, Medinelilerin mîkâtı olan Zülhuleyfe mescidinin yanındaki ağaçtan almaktaydı. Medine'ye dönerken tâkip ettiği yol ise, Medine'ye altı mil yani on bir km. uzaklıkta bulunan **Mu`arres**'ten geçerdi.

Seniyye yolu, Mekke'deki **Cennetü'l-Mu`allâ** (Muallâ Mezarlığı)nın yukarısında bulunmaktadır. Sarp olması sebebiyle bu yollar tarih boyunca muhtelif devirlerde tâmir görmüştür. Efendimiz'in Mekke'ye yukarı

Seniyye yolundan girmesinin, Beytullah'ı ve Mekke'yi şehre hâkim bir mevkiden görüp seyretmek gibi bir sebebe dayandığı da söylenebilir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Bayram namazlarına ve konumuzun başında belirtilen ibadetleri yapmaya giderken ve dönerken farklı yollardan gidip gelmek Peygamber Efendimiz'in sünnetidir.

2. Bu ibadetleri yapmaya giderken ve dönerken farklı yolları izlemek, daha fazla sevap kazanmaya vesile olur.

99- باب استحباب تقديم اليمين في كل ما هو من باب التكريم

كالوضوءِ وَ الغُسْلِ والتَّيَمُّمِ

ولبس الثوب والنعل والخف والسراويل ودخول المسجد والسواك والاكتحال وتقليم الأظفار وقص الشارب ونتف الإبط وحلق الرأس والسلام من الصلاة والأكل والشرب والمصافحة واستلام الحجر الأسود والخروج من الخلاء والأخذ والعطاء وغير ذلك مما هو في معناه ويستحب تقديم اليسار في ضد ذلك كالامتخاط والبصاق عن اليسار ودخول الخلاء والخروج من المسجد وخلع الخف والنعل والسراويل والثوب والاستنجاء وفعل المستقذرات وأشباه ذلك

BAZI İŞLERE SAĞDAN BAŞLAMAK

(Abdest alıp, gusül ve teyemmüm yaparken, elbise, ayakkabı, mest ve pantalon giyerken, mescide girerken, diş fırçalarken, sürme çekerken, tırnak kesip bıyıkları kısaltırken, koltuk altını temizleyip başı tıraş ederken, namazdan çıkarken, yiyip içerken, tokalaşırken, hacer-i esvedi selâmlarken, tuvaletten çıkarken, bir şeyi alıp verirken

ve benzeri güzel işleri yaparken sağ organları kullanmanın makbûl olduğu; burun silerken, tükürürken, tuvalete girerken, mescidden çıkarken, mest, ayakkabı, pantalon ve elbiseyi çıkarırken, tahâret yaparken ve benzeri işleri îfâ ederken sol organları kullanmanın makbûl olduğu bahsi)

Âyetler

فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَيَقُولُهَاؤُمُ اقْرَؤُوا كِتَابِيهْ [19]

1. “Kitabı sağ tarafından verilen: İşte alın, okuyun kitabımı, der.”

Hâkka sûresi (69), 19

Kitabı sağ tarafından verilen kişi, yukarıdaki sözlerini şöyle tamamlar: **“Ben hesabımla karşılaşacağıma kesin olarak inanıyordum.”** Âyetin devamında bu mutlu insandan şöyle söz edilmektedir: **“Artık o hoşnut olacağı bir hayat içindedir. Yüksekçe bir cennette, meyveleri yakın, eli altında bir yerde bulunacak;** (onlara şöyle denilecek:) **Geçmiş günlerde işlediklerinize karşılık âfiyetle yiyin, için!”.**

Bu âyet, aşağıdaki âyetlerle birlikte açıklanacaktır.

فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ [8] وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ [9]

2. “Sağda olanlar, nasıl da mutludur onlar! Solda olanlar, nasıl da mutsuzdur onlar!”

Vâkıa sûresi (56), 8-9

“Sağda olanlar”, bir önceki âyette belirtilen, kitabı sağ tarafından verilen kimselerdir. Her iki âyette de, kitabı, yani dünyada yaptığı bütün işlerin yazılı olduğu amel defteri sağ tarafından verilen kimselerin rahatı, bahtiyarlığı ve kendinden eminliği belirtilmektedir. Vâkıa sûresinde, yukarıdaki âyetlerin devamında, sağda olanlara ikram edilecek nimetler daha teferruatlı olarak sayılmaktadır.

Kur’ân-ı Kerîm’de, dünya hayatında başarılı bir imtihan veren ve Cenâb-ı Hakk’ın kendileri için çizdiği doğrultuda hareket eden mü’minleri belirtmek üzere kullanılan terimlerden biri, “sağda olanlar” veya “kitapları

sağdan verilenler” sözüdür. Bunlar daha çok **ashâbü’l-yemîn** veya **ashâbü’l-meymene** ifadeleriyle anılırlar.

Yine Kur’ân-ı Kerîm’de **ashâbü’ş-şimâl** veya **ashâbü’l-meş’eme** sözleriyle de, Allah’ın buyruklarına uymayan, bu sebeple de kendilerine ve yakınlarına zararı ve uğursuzluğu dokunan kimseler anlatılmak istenmiştir. Sonuç itibariyle, bunlara da, amel defterlerinin sol veya arka taraflarından verileceği belirtilmiştir.

İsrâ sûresinin 13-14., İnşikâk sûresinin 7-15. âyetleriyle ve daha başka âyet-i kerîmelerde, amel defteri hakkında bilgi verilmektedir.

Meseleye konumuz açısından bakınca şunları da söylemek gerekir: Sağ el ve sağ taraf sözleriyle, dinimizde ve dinî kitaplarımızda sağlamlık, dürüstlük, uygunluk, temizlik, uğur, hayır ve kazanç gibi olumlu mânalar kastedilmiştir. Yaptığımız iyilikleri yazan meleklerin sağda olduğu, hatalarımızı yazan meleklerin de sol tarafımızda bulunduğu kabul edilir. Meleğin insana sağdan, şeytanın soldan yaklaştığı düşüncesi de böyledir. Bu arada iyilerin amel defterlerinin sağdan, günahkârların amel defterlerinin soldan verileceği âyetleri de dikkate alınca, sağ tarafın iyi ve güzeli temsil ettiği, sol tarafın da olumsuzlukları hatıra getirdiği görülmektedir. İşte bu sebeple güzel işlerin hep sağ organlarla, böyle olmayanların da sol organlarla yapılması uygun görülmüştür.

Hadisler

722- وعن عائشة رضيَ اللَّه عنها قالَتْ : كَانَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يُعْجِبُهُ التَّيمُّنُ في شأنِه كُلِّه : في طُهُورِهِ ، وَتَرجُّلِهِ ، وَتَنَعُّلِه . متفقٌ عليه .

722. Âişe *radıyallahu anhâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* temizlenmeye, taranmaya, ayakkabısını giymeye varıncaya kadar her işe sağdan başlamayı pek severdi.

Buhârî, Vudû’ 31, Salât 47, Et`ime 5, Libâs 38, 77; Müslim, Tahâret 66, 67. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Libâs 41; Tirmizî, Cum’a 75; Nesâî, Tahâret 90, Gusül 17, Zînet 8, 63; İbni Mâce, Tahâret 42

Bir sonraki hadisle beraber açıklanacaktır.

723- وعنها قالتْ: كانَتْ يَدُ رسول اللّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، اليُمْنى لِطَهُورِهِ وطَعَامِه ، وكَانَتْ اليُسْرَى لِخَلائِهِ وَمَا كَانَ منْ أذىً. حديث صحيح ، رواه أبو داود وغيره بإِسناد صحيحٍ .

723. Yine Âişe *radıyallâhu anhâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sağ elini temizlik ve yemek için, sol elini de tuvalette temizlenmek ve benzeri işler için kullanırdı.

Ebû Dâvûd, Tahâret 18

Açıklamalar

Konumuzun başındaki âyetleri açıklarken, sağın İslâmiyet'te özel bir mânası bulunduğunu, sağlamlık, dürüstlük, uygunluk, temizlik, uğur, hayır ve kazanç gibi olumlu mânalar ifade ettiğini, kısaca sağ tarafın iyi ve güzeli temsil ettiğini belirtmiş ve buna misaller vermiştik.

İşte bu sebeple Peygamber Efendimiz abdest alırken, saçını, sakalını tararken, ayakkabısını ve elbisesini giyinirken, yerken ve içerken, birine bir şey verirken veya alırken, kısacası güzeli ve temizliği ifade eden her işi yaparken sağdan başlamayı veya bunları sağ elle yapmayı âdet edinmişti ve böyle yapmaktan hoşlanırdı. 722 numaralı hadisin *Sahîh-i Buhârî*'deki rivayetlerinde, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in bunu "mümkün olduğu ölçüde yapmaya çalıştığı" belirtilmektedir.

"Sol" ve "sol taraf" mefhumu dinimizde çoğu zaman olumsuz bir mâna taşıdığı için Resûl-i Ekrem Efendimiz, genellikle burun silmek ve tuvalette tahâret yapmak gibi kirli bir şeyden temizlenmek, kirliliği hatıra getiren tuvalet ve benzeri yerlere girmek veya insanın vücudunu örten ve koruyan mest, ayakkabı, pantalon ve elbise gibi şeyleri çıkarmak, yahut mescit gibi ulvî bir mekândan çıkmak gerektiğinde hep sol el veya ayağını kullanmayı tercih ederdi. Tükürürken bile sağ tarafına değil sol tarafına tükürürdü.

Bir müslüman bu genel kaideleri dikkate alarak hangi işleri sağ elle, hangilerini sol elle yapmak gerektiğine karar verebilir. Meselâ câmiye

girerken ayakkabısıyla birlikte kitabını taşımak durumunda olan bir kimsenin, kitabı sağ eline, ayakkabıyı da sol eline alması uygun olur.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. İyi, güzel ve olumlu her işi sağ elle, böyle olmayanları sol elle yapmak gerekir.

2. İnsanda güzellik ve ulvîlik duygusu uyandıran bir yere girerken sağ ayakla, böyle olmayan yerlere de sol ayakla girmelidir.

724- وعن أُم عَطِيةَ رضي اللَّه عنها أَن النبيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وسَلَّمْ قالَ لَهُنَّ في غَسْلِ ابْنَتِهِ زَيْنَبَ رضي اللَّه عنها : « ابْدَأْنَ بِميامِنهَا وَمَواضِعِ الوُضُوءِ مِنْها » متفقٌ عليه .

724. Ümmü Atıyye *radıyallahu anh*â'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* kızı Zeyneb *radıyallahu anh*â'yı yıkayan kadınlara şöyle buyurdu:

"Sağ tarafından ve abdest organlarından başlayın."

Buhârî, Vudû' 31, Cenâiz 10-11, Müslim, Cenâiz, 42-43. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cenâiz 29; Nesâî, Cenâiz 31; İbni Mâce, Cenâiz 8

Ümmü Atıyye

Adı Nesîbe Bintü'l-Hâris, künyesi Ümmü Atıyye'dir. Adını Nesîbe'cik anlamında Nüseybe diye telaffuz edenler de vardır. Medine'nin yerlilerinden olan bu değerli hanım, Peygamber Efendimiz'le birlikte yedi gazvede bulunmuş, mücâhidlerin yemeklerini pişirmiş, yaralarını sarıp tedâvi etmiş, diğer zamanlarda da onların hayvanlarına göz kulak olmuştur. Müslüman hanımların cenazelerini yıkamakla tanınan Ümmü Atıyye, Hz. Zeyneb'in de cenâzesini yıkamıştır.

Rivayet ettiği kırk hadis Kütüb-i Sitte'de bulunan Ümmü Atıyye'nin önemli özelliklerinden bir diğeri de, ashâb-ı kirâmın fakihlerinden olmasıdır. Hicretin 70. yılı civarında vefat etmiştir.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Hz. Zeyneb, Peygamber Efendimiz’in en büyük kızıydı. Annesi Hz. Hatice’ydi. Hz. Zeyneb teyzesi Hâle’nin oğlu ve Kureyş’in zengin ve güvenilir tâcirlerinden olan Ebü’l-Âs İbnü’r-Rebî` ile evliydi. Bu evlilikten Ali ve Ümâme adlarında iki çocukları oldu.

Hz. Zeyneb hicretin sekizinci yılında vefât etti. Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*, cenâzeyi yıkayan Ümmü Atıyye’ye ve ona yardım eden diğer kadınlara, yıkamaya sağ taraftan ve abdest organlarından başlamalarını söyledi. Hadis kitaplarımızın hemen hepsinde yer alan bir başka rivayete göre Peygamber *aleyhisselâm*, Ümmü Atıyye’ye, kızını su ile ve o zamanlar yaprakları sabun yerine kullanılan sidr adlı bitkinin yapraklarıyla üç veya beş, hatta gerekirse daha fazla yıkamalarını da tavsiye etti. Sonuncu defa yıkarken kâfur veya benzeri güzel bir koku kullanmalarını söyledikten sonra, işleri bitince haber vermelerini tenbih etti. Yıkama işinin tamamlandığı söylenince, izârını onlara vererek, “Bunu kızıma iç gömleği yapınız” buyurdu (Buhârî, Cenâiz 8, 9, 12, 13, 15).

Abdest, müslümanın en belirgin özelliklerinden biridir. Onun namaz kılarken Mevlâ’sının huzuruna abdestli çıkması emredildiği gibi, ölümden sonra Rabbi’ne kavuşurken yine abdestli olması uygun görülmüştür.

Müslüman, cenazesi yıkanırken bile sağdan başlandığını unutmamalı, yaşadığı sürece her iyi ve güzel işi sağdan başlayarak yapmalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz’in sağdan başlanmasını tavsiye ettiği işler, sağdan başlanarak yapılmalı; onun bu tavsiyesi, âhiret yolcusuna da uygulanmalıdır.

2. Abdest organları insanın en şerefli uzuvları olduğundan, onun son temizliğine yine bu organlardan başlanması uygun görülmüştür.

725- وعن أبي هُريرة رضيَ اللّه عنه أنَّ رسول اللّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِذا انْتَعَلَ أَحدُكُمْ فَلْيبْدَأْ

بالْيُمْنى ، وَإِذا نَزَع فَلْيبْدَأْ بِالشِّمالِ . لِتَكُنِ الْيُمْنى أَوَّلهُما تُنْعَلُ ، وآخرَهُمَا تُنْزَعُ » متفقٌ عليه .

725. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Biriniz ayakkabısını giyeceği zaman önce sağ ayağından, ayakkabısını çıkaracağı zaman da önce sol ayağından başlasın. Böylece sağ ayak ilk önce giyilen, en sonra çıkarılan ayak olsun."

Buhârî, Libâs 39; Müslim, Libâs 67. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Libâs 41; Tirmizî, Libâs 37; İbni Mâce, Libâs 28

727. hadisle birlikte açıklanacaktır.

726- وعن حَفْصَةَ رضي اللَّه عنها أَنَّ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كان يَجْعَلُ يَمينَهُ لطَعَامِهِ وَشَرَابِهِ وثيابه ويَجَعلُ يَسارَهُ لما سِوى ذلكَ رواه أبو داود والترمذي وغيره .

726. Hafsa *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yerken, içerken ve giyinirken sağ elini, diğer işleri yaparken de sol elini kullanırdı.

Ebû Dâvûd, Tahâret 18

727. hadisle birlikte açıklanacaktır.

727- وعن أبي هريرة رضي اللَّه عنه أَنَّ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِذا لَبِسْتُمْ ، وَإِذا تَوَضَّأْتُم ، فَابْدؤُوا بِأَيَامِنكُمْ » حديث صحيح . رواه أبو داود والترمذي بإِسناد صحيح .

727. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Elbise giydiğiniz ve abdest aldığınız zaman sağ tarafınızdan başlayınız."

Ebû Dâvûd, Libâs 41; Tirmizî, Libâs 37 (mânen). Ayrıca bk. İbni Mâce, Tahâret 42

Açıklamalar

Buradaki her üç hadîs-i şerîf ile önceki hadislerde ve özellikle 723 numaralı hadiste yerken, içerken, giyinirken ve abdest alırken sağ eli kullanmanın Efendimiz'in sünneti olduğu belirtilmektedir.

725 numaralı hadiste bilhassa ayakkabı giyerken ve çıkarırken dikkat edilmesi gereken edep belirtilmekte, ayakkabı giyerken mutlaka önce sağ ayağın giyilmesi, çıkarırken de önce sol ayağın çıkarılması istenmektedir. Bunun sebebi, sağa ve sağda olan şeylere değer ve önem verme alışkanlığının kazandırılmasıdır. Hadis kitaplarımızda, diğer konularda olduğu gibi, ayakkabı giymenin, çıkarmanın ve ayakkabıyla ilgili diğer edeplerin üzerinde durulmuştur. Bu edeplerden üçü 1652-1654 numaralı hadislerde ele alınacaktır.

726 ve 727 numaralı hadislerde giyim konusunda uyulması gereken edep, özellikle belirtilmekte, gömlek, ceket ve benzeri şeyleri giyerken önce sağ koldan, pantalon, pijama ve benzeri şeyleri giyerken de önce sağ ayaktan başlanarak giyilmesi tavsiye edilmektedir.

Burada ayrıca Resûl-i Ekrem'in bir şey yerken sağ eliyle yediği, bir şey içerken sağ eliyle içtiği, abdest alırken önce sağ tarafındaki organları yıkamaya başladığı belirtilmekte, tahâret yapmak, burun temizlemek gibi kirli işleri görürken de sol elini kullandığı hatırlatılmaktadır.

Bu alışkanlıkları kazanan kimseler, sağ ellerini iyi, temiz, hoş ve güzel şeyleri yaparken; sol ellerini ise kötü, pis ve kirli şeylere dokunurken kullanacaklar ve böylece sağlık kurallarına uygun olarak yaşayacaklardır. Sağ ile sol arasındaki bu ayırımın bir diğer faydası da, müslümanlara iyi ile kötüyü, önemli ile önemsizi, kıymetli ile değersizi birbirinden ayırma özelliğini, her zaman iyinin, güzelin ve değerlinin yanında olma şuurunu kazandırmasıdır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Ayakkabı giyerken önce sağ ayağı giymeli, çıkarırken de önce sol ayağı çıkarmalıdır.

2. Bir şey yerken sağ elle yemeli, içerken sağ elle içmeli, elbise, pijama veya benzeri şeyleri giyerken önce sağ kol veya sağ ayaktan başlanmalıdır.

3. Abdest alırken önce sağ taraftaki organlar yıkanmalıdır.

4. Böylece müslümanlar sağın önemini iyice kavramalıdır.

728- وعن أَنس رضي اللَّهِ عنه أَن رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَتى مِنًى : فَأَتَى الجَمْرةَ فَرماهَا ، ثُمَّ أَتَى مَنْزِلهُ بِمِنًى ، ونحَرَ ، ثُمَّ قال لِلحلاَّقَ « خُذْ » وَأَشَارَ إِلى جَانِبِه الأيمنِ ، ثُم الأيسَرِ ثُمَّ جعَلَ يُعطِيهِ النَّاسَ . متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ : لمَّا رمى الجمْرةَ ، ونَحَر نُسُكَهُ وَحَلَقَ : نَاوَل الحلاقَ شِقَّهُ الأَيْمنَ فَحلَقَه ، ثُمَّ دعَا أَبَا طَلحةَ الأَنصاريَّ رضي اللَّه عنه ، فَأَعطَاهُ إِيَّاهُ ، ثُمَّ نَاوَلهُ الشقَّ الأَيْسَرَ فقال : «احْلِقْ » فَحلَقَهُ فَأَعْطاهُ أَبا طلحة فقال : « اقسِمْهُ بَيْنَ النَّاس » .

728. Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Mina'ya gelince hemen cemreye gitti ve taşları attı. Sonra Mina'daki dinlenme yerine gitti ve kurbanını kesti. Bu işler bitince berberi çağırdı ve ona önce başının sağ tarafını, sonra sol tarafını göstererek:

"Buralardan kes!" buyurdu. Daha sonra kesilen saçlarını halka dağıttı.

Buhârî, Vudû' 33 ; Müslim, Hac 323-325. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Menâsik 78.

Diğer bir rivayet ise şöyledir:

Resûl-i Ekrem cemrede taşları atıp, kurbanını kestikten sonra tıraş olmak istedi. Başının sağ yanını berbere uzattı; o da tıraş etti.

Peygamber *aleyhisselâm* Ebû Talha el-Ensârî'yi çağırarak kesilen saçlarını ona verdi. Sonra başının sol tarafını berbere uzatarak:

"Tıraş et!" buyurdu. Berber de tıraş etti. Resûl-i Ekrem kesilen saçları yine Ebû Talha'ya vererek:

"Bunları halka taksim et!" buyurdu.

Müslim, Hac 326. Ayrıca bk. Tirmizî, Hac 73

Açıklamalar

Hadisimizde Resûl-i Ekrem Efendimiz'in Vedâ haccında, Müzdelife'den sonra Mina'ya gelir gelmez hemen şeytan taşlama görevini yaptığı, sonra da kurbanını keserek tıraş olduğu anlatılmaktadır.

Burada olayın konumuzu ilgilendiren tarafı, Peygamber *aleyhisselâm*'ın tıraş olurken bile önce sağ taraftan başlamasıdır. Tıraş olmak, insanın güzel ve temiz görünmesini sağlayan bir iştir. Her iyi ve değerli iş gibi ona da sağdan başlanması gerekir.

Resûlullah'ın Vedâ haccındaki berberi, İslâmiyet'i erken bir tarihte kabul eden ve Mekkeli müşriklerin zulmünden kurtulmak için ikinci kafileyle birlikte Habeşistan'a hicret eden **Ma`mer İbni Abdullah el-Kureşî el-Adevî** idi.

Kâinatın Efendisi bu hac esnasında, dünyaya ve ashâbına pek yakında vedâ edeceğine dair bazı ip uçları vermekteydi. 63 yaşında olduğu o sene, keseceği yüz deveden 63 tanesini bizzat kesmesi, ashâbına hitâbederken "*Belki bu yıldan sonra bir daha görüşemeyiz*" şeklinde konuşması ve hele benden size hâtıra olsun, alın saklayın dercesine mübarek saçlarını ashâbına dağıtması Hz. Peygamber'in Rabbi'ne döneceğini göstermekteydi.

Ashâb-ı kirâm, Peygamber *aleyhisselâm*'ın sadece saçlarını değil, onun mübarek vücuduna temas eden abdest suyunu bile elde etmek için birbiriyle âdeta yarış ederlerdi. Bu davranış Allah'ın Resûlü'nü sevmenin farklı bir görüntüsü olduğu için Nebiyy-i Muhterem Efendimiz bunu yadırgamazdı. Vedâ haccında tıraş olduktan sonra mübarek saçlarını sahâbîlerine bizzat dağıttırması, Peygamber saçına sahip olmanın, böyle bir devlete sahip

olmayı arzu etmenin ve bu serveti zaman zaman çıkararak Resûlullah'ı yâd etmenin İslâm'a ve onun ruhuna uygunluğunu kesinlikle belirtmektedir. Nitekim gerek ashâb-ı kirâm gerekse onlardan sonra gelen İslâm âlimleri, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in gül kokulu saçlarına sahip olmayı büyük bir zenginlik saymışlar, gözlerinin üzerindeki bir tel Peygamber saçıyla âhirete göçmeyi en büyük bahtiyarlık kabul etmişlerdir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in mübarek başının sağ tarafından kesilen saçları **Ebû Talha el-Ensârî**'ye vermesi son derece mânidârdır. Zira Efendimiz, hizmetkârı Enes İbni Mâlik'in üvey babası olan Ebû Talha ile ailesine büyük değer verirdi. Kuba Mescidi'ni ziyarete gittiği zaman onların evine misafir olur, orada nâfile namaz kılar, kaylûle dediğimiz öğle uykusuna yatardı. 45 numaralı hadiste Allah'ın Resûlü'nü memnun eden bir davranışları anlatılan, 1687 numaralı hadiste hayatından söz edilecek olan Ebû Talha ile karısı Ümmü Süleym, ileri derecede birer Peygamber âşığı idiler. Ümmü Süleym Resûl-i Ekrem'in mübarek saçı ile cennet kokusu taşıyan terini koku şişesinde biriktirmeyi pek severdi. Resûlullah Efendimiz işte bu sebeple saçının önemli bir kısmını bu değerli aileye hediye etmişti.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Tıraş olurken sağ taraftan başlamalıdır. Berberler de buna uymalı ve tıraş ettiği kimsenin sağından başlamalıdır.

2. Hz. Peygamber'in saçına sahip olmak ve onu bir hatıra olarak saklamak bahtiyarlıktır.

3. Birilerine lutufta bulunan kimsenin herkese eşit davranması gerekmez.

كتاب أدب الطعام

100- باب التسمية في أوله والحمد في آخره

YEMEK YEME EDEBİ BÖLÜMÜ

YEMEĞE BAŞLARKEN BESMELE ÇEKMEK, SONUNDA ELHAMDÜLİLLAH DEMEK

Hadisler

729- عن عُمَرَ بنِ أبي سلَمَة رضي اللَّه عنهما قال: قال لي رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «سَمِّ اللَّه وكُلْ بِيمِينكَ ، وكُلْ مِمَّا يَلِيكَ». متفقٌ عليه.

729. Ömer İbni Ebû Seleme *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana şöyle buyurdu:

“Besmele çek! Sağ elinle ye! Hep önünden ye!”

Buhârî, Et`ime 2, 3; Müslim, Eşribe 108. Ayrıca bk. Tirmizî, Et`ime 47; İbni Mâce, Et`ime 8

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

730- وعن عَائشة رضي اللَّه عنها قالَتْ: قالَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «إذا أكل أَحَدُكُمْ فَليَذْكُر اسْمَ اللَّه تعالى، فإنْ نسِي أَنْ يَذْكُرَ اسْمَ اللَّه تَعَالَى في أَوَّلِهِ، فَليَقُلْ: بِسْمِ اللَّه أَوَّلَهُ وَآخِرَهُ».

رواه أبو داود، والترمذي، وقال: حديث حسن صحيح.

730. Âişe *radıyallahu anh*â Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in şöyle buyurduğunu söyledi:

“Biriniz yemek yerken besmele çeksin. Şayet yemeğe başlarken besmele çekmeyi unutursa, hatırladığı anda ‘baştan sona bismillah’ desin.”

Ebû Dâvûd, Et`ime 15; Tirmizî, Et`ime 47

Açıklamalar

Her iki hadîs-i şerîfte de bir şey yerken besmele çekmenin gereği üzerinde durulmaktadır. Ailenin Din Eğitimi bahsinde 301 numarayla geçen ve orada açıklanan birinci hadisimiz, bu alışkanlığın çocuğa erken bir yaşta kazandırılması icap ettiğini göstermektedir.

İnsan yaptığı her işin farkında olmalı, her işi bilerek ve anlayarak yapmalıdır. Ağzına bir lokma götürürken veya bir şeyi yudumlarken bunu kendisine Allah'ın verdiğini hatırlamalı, O'na şükran borçlu olduğunu bilmelidir. Yerken ve içerken besmele çekme alışkanlığını kazanmış bir kimse, şükretme görevini son derece tabii bir şekilde ve kendiliğinden yapmış olur.

Birlikte yemek yenildiği zaman birinin duyulacak şekilde besmele çekmesi, diğerlerinin, özellikle çocukların bu görevlerini hatırlamasına yardım eder. Yemeğe başlarken besmele çekmek gerekmekle beraber, unutulduğu zaman bu kusuru gidermenin yolu da gösterilmiştir. Bu takdirde, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in ifadesiyle *"bismillahi evvelehû ve âhirehû"* yani baştan sona bismillâh denmelidir.

Aşağıdaki hadislerde besmele çekmeyi gerekli kılan diğer sebepler arasında, şeytanın birlikte yemesinin engellenmesi ve yemeğin bereketlenmesi konularına temas edilecektir.

Peygamber Efendimiz yemeğin sağ elle yenmesini tavsiye etmektedir. Başka hadîs-i şerîflerde bunun gerekçesini açıklamakta, şeytanın sol elle yiyip içtiğini söyleyerek onun gibi davranmaktan sakındırmaktadır (Müslim, Eşribe 105-106). Kur'ân-ı Kerîm'de ve hadîs-i şerîflerde şeytanın bizim düşmanımız olduğu, ondan ve onun gibi davranmaktan sakınmamız gerektiği ısrarla belirtilmektedir. Sol elle yemek ve içmek şeytanın âdeti olduğuna, Peygamber Efendimiz de bizi bundan sakındırdığına göre, sağ elle yemeyi ve içmeyi bir müslüman âdeti ve özelliği kabul etmeli ve bu sünneti yaşatmalıdır.

Yemeği hep önünden yemek, sofrada herkesin bir kaptan yediği durumlarda daha bir önem kazanmaktadır. Böylece herkes hem kendi kısmetine razı olduğunu göstermiş hem de başkalarını rahatsız etmemiş olur. Meyve yeme edebi, yemek yemeden farklı kabul edilmiş, herkesin beğendiği meyveyi alabileceği söylenmiştir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Yemeye ve içmeye besmele ile başlanmalıdır. Yemeğe başlarken besmele unutulursa, hatırlandığı andan itibaren "bismillâhi evvelehû ve âhirehû" veya "baştan sona bismillâh" denilmelidir.

2. Sağ elle yiyip içilmelidir.

3. Birlikte ve bir kaptan yendiği zaman, herkes önünden yemelidir.

731- وعن جابِرٍ، رضي اللَّه عنه قال: سَمِعتُ رسولَ اللَّه يقولُ: «إِذا دخل الرَّجُل بيْتَهُ، فَذَكَرَ اللَّه تعَالى عِنْد دُخُولِهِ وعِنْدَ طَعامِهِ، قال الشَّيْطانُ لأَصحَابِهِ: لا مبيتَ لَكُمْ ولا عشَاءَ، وإِذا دخَل، فَلَم يَذكُر اللَّه تَعَالى عِنْد دخُولِهِ، قال الشَّيْطَانُ: أَدْركتمُ المبيت، وإِذا لَم يَذْكُرِ اللَّه تعَالى عِنْد طَعامِهِ قال: أَدْركْتُمُ المبيتَ وَالعَشاءَ» رواه مسلم .

731. Câbir *radıyallahu anh,* Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’i şöyle buyururken dinledim dedi:

“Kişi evine girerken ve yemek yerken besmele çekerse, şeytan adamlarına, “Burada ne geceleyebilir ne de yemek yiyebilirsiniz” der. Eğer o kimse eve girerken besmele çekmezse, şeytan adamlarına, “Geceyi geçirecek bir yer buldunuz” der. O şahıs yemek yerken besmele çekmezse, şeytan kendi adamlarına, “Hem barınacak yer hem de yiyecek yemek buldunuz” der.”

Müslim, Eşribe 103. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Et`ime 15; İbni Mâce, Duâ 19

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

732- وعن حُذَيْفَةَ رضي اللَّه عنه قال: كنَّا إِذا حضَرْنَا مع رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم طَعَاماً، لَم نَضَعْ أَيدِينَا حتَّى يَبْدأَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَيَضَع يدَه. وَإِنَّا حَضَرْنَا معهُ مَرَّةً طَعاماً، فجاءَت جارِيَةٌ كأَنَّهَا تُدْفَعُ، فَذَهَبتْ لتَضعَ يَدهَا في الطَّعامِ، فَأَخَذَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِيدِهَا، ثُمَّ جَاءَ أَعْرابِيٌّ كأَنَّمَا يُدْفَعُ ، فَأَخَذَ بِيدِهِ، قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «إِنَّ الشَّيْطانَ يَسْتَحِلُّ الطَّعامَ أَنْ لا يُذْكَرَ اسمُ اللَّه تَعَالَى

عليه. وإِنَّهُ جاءَ بهذهِ الجارِيةِ لِيسْتَحِلّ بِها، فَأخَذتُ بِيدِهَا، فَجَاءَ بهذا الأَعْرَابِيِّ لِيسَتحِلَّ بِهِ، فَأَخَذْتُ بِيدِهِ، والذي نَفسي بِيَدِهِ إِنَّ يدَهُ في يَدي مَعَ يَديْهِما» ثُمَّ ذَكَرَ اسم اللَّهِ تعالى وأَكَل. رواه مسلم.

732. Huzeyfe *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile birlikte yemek yiyeceğimiz zaman, o, yemeğe dokunmadan elimizi yemeğe sürmezdik. Yine bir gün onunla birlikte yemek yiyecektik. Derken küçük bir kız çocuğu geldi. Sanki biri onu arkasından itiyormuş gibiydi. Hemen elini yemeğe uzattı; fakat Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* elini tuttu. Daha sonra bir bedevî geldi; o da arkasından itiliyormuş gibiydi. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* onun da elini tuttu ve sonra şöyle buyurdu:

“Şeytan besmele çekilmeden başlanan bir yemeğe katılmayı pek arzu eder. O, şu yemeğe katılmak için bu câriyeyi getirdi. Fakat ben elini tuttum. Bu bedevî sayesinde yemeğe katılmak için onu alıp getirdi; onun da elini tuttum. Nefsimi kudretiyle elinde bulunduran Allah’a yemin ederim ki, şeytanın eli, onların eliyle birlikte avucumdaydı.”

Sonra Peygamber *aleyhisselâm* besmele çekip yemeğe başladı.

Müslim, Eşribe 102. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Et`ime 15

Açıklamalar

Bu iki hadîs-i şerîfte, insanın en büyük düşmanı olan şeytanın bazı zaafları, zayıf ve güçsüz yanları gösterilmekte, onu alt etmenin, tesirsiz hale getirmenin ve kendinden uzaklaştırmanın ipuçları verilmektedir.

Birinci hadisten öğrendiğimize göre, gruplar halinde dolaşan şeytanlar bir eve girmek, orada gecelemek ve evdeki nimetlerden faydalanmak isterler. Onların bir eve girmesini ve orada kalmasını engelleyen şey, eve girenin besmele çekmesidir. Bir kimse evine girerken besmele çekerse, bunu duyan şeytanların lideri, adamlarına, büyük bir üzüntüyle, o gece bu evde kalamayacaklarını söyler. Bununla beraber, yemekten faydalanabilecekleri ümidiyle yemek vaktini beklerler. Şayet o evde yemek

yenirken besmele çekilmezse, şeytanlar büyük bir zevkle ve belki de besmelesiz yemek yiyen kimseyle ve onun akılsızlığıyla alay ederek, sofrasında karınlarını doyururlar. Eğer yemek yenirken besmele çekilirse, o evden hiçbir şekilde faydalanamayacaklarını anlayarak orayı terk etmek zorunda kalırlar.

İkinci hadîs-i şerîf, şeytanların, Peygamber *aleyhisselâm*'ın bulunduğu bir sofradan bile faydalanmanın yolunu araştırdıklarını göstermektedir. Yemeğe besmelesiz başlanmasını sağlamak için önce bir kız çocuğunu, daha sonra da câhil bir bedevîyi yemeğe doğru âdeta sürükleyerek getirmişler, fakat Resûl-i Ekrem Efendimiz şeytanların maksadını anlamış, saflığından ve görgüsüzlüğünden faydalanmak üzere zorla getirdikleri kimselerin yemeğe besmelesiz başlamalarını önlemiş ve böylece şeytanların oyununu bozmuştur.

Allah Teâlâ'nın şeytanları büsbütün serbest bırakmayacağı, bu sebeple onların belli kurallara uymak zorunda kalacakları şüphesizdir. Bu hadîs-i şerîfler, şeytanlara Allah'ı anmayı unutarak gaflete düşen, evinden içeri besmelesiz giren, sofrasına besmelesiz oturan kimselerin hem evlerinden hem de yemeklerinden faydalanma izninin verildiğini göstermektedir. Fakat gönlü uyanık olan, her zaman Allah'ı hatırlayıp anan, evine besmeleyle giren, sofrasına besmeleyle oturan kimselerin ne evlerinden ne de yemeklerinden şeytanın asla faydalanamayacağı anlaşılmaktadır.

Şeytanın bir yemekten faydalanması, acaba o yemekten yemesi midir? Yoksa besmelesiz başlanan bir yemeğin bereketini alıp yok etmesi midir? Yahut insanın Allah'ı anmaması, şeytan için bir gıda, bir beslenme ve güçlenme vesilesi midir?

Hadislerden bütün bu mânaları çıkarmak mümkündür. Fakat şurası bir gerçektir ki, şeytanın gayesi ve şüphesiz en büyük zevki, insana maddî ve mânevî zarar vermektir. Onun bir yemeğe ortak olması veya onun bereketini gidermesi, yahut Allah'ı anmayı unutturması, insan için bir zarar, kendisi için de bir başarıdır. Yemeğe başlarken besmele çeken bir kimse hem Allah'ı anmanın hazzını duymuş hem yemeğini şeytana kaptırmamış hem de ona bir mü'mine zarar verme zevkini tattırmamış olur.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Şeytan, besmelesiz girilen bir evde kalmaktan, besmelesiz başlanan bir yemeği yemekten haz duyar. Üstelik bunu kendisi için bir hak kabul eder.

2. Bir kimse evinden içeri “bismillâh” diyerek girmeli, böylece şeytana, o evde kalma fırsatını vermemelidir.

3. Yemeğe “bismillâh” diyerek başlamalı, bu suretle şeytana, o yemeğe ortak olma veya bereketini giderme fırsatı verilmemelidir.

4. Şeytanı memnun eden her hareket insanın aleyhinedir. Öyleyse her fırsatta Allah Teâlâ’yı anarak şeytanın ümitleri kırılmalıdır.

5. Ashâb-ı kirâm, Peygamber Efendimiz’e olan derin saygıları sebebiyle ondan önce yemeğe başlamazlardı. Bu sebeple yemeğe büyüklerden ve sofradaki faziletli kimselerden önce başlamamalıdır.

733- وعن أُميَّةَ بنِ مخْشِيٍّ الصَّحابيِّ رضيَ اللَّه عنه قال: كان رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جالساً، ورَجُلٌ يأْكُلُ ، فَلَمْ يُسمِّ اللَّه حَتَّى لَمْ يبْقَ مِنْ طَعَامِهِ لُقْمةٌ ، فَلَمَّا رَفَعها إِلى فِيهِ، قال: بِسم اللَّهِ أَوَّلَهُ وَآخِرَهُ، فَضَحِكَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، ثم قال: «مَا زَالَ الشَّيْطَانُ يَأْكُلُ مَعَهُ، فَلمَّا ذَكَر اسمَ اللَّهِ استْقَاءَ مَا في بَطنِهِ». رواه أبو داود، والنسائي.

733. Sahâbî Ümeyye İbni Mahşî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in yanında birisi yemek yiyordu. Adam son lokmaya kadar besmele çekmedi. Son lokmayı ağzına götürürken “bismillâhi evvelehû ve âhirehû” (baştan sona bismillâh) dedi. Bunun üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* güldü ve şöyle buyurdu:

“Şeytan onunla birlikte yemek yiyordu. Adam besmele çekince, şeytan yediklerini kustu.”

Ebû Dâvûd, Et`ime 15; Nesâî, *es-Sünenü’l-kübrâ*, Âdâbü’l-ekl, 15.

Ümeyye İbni Mahşî

Huzâa kabilesinden olan Ümeyye, ashâb arasında fazla tanınmadığı için Nevevî onun sahâbî olduğunu özellikle belirtmek istemiştir. Resûl-i

Ekrem'in vefatından sonra Basra'ya yerleştiği bilinen Ümeyye İbni Mahşî'nin bu hadisten başka bir rivayeti de yoktur.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Sevgili Efendimiz'in, bizim göremediğimiz şeyleri de gördüğünü ortaya koyan bu hadîs-i şerîf son derece ibretlidir. Allah'ın Resûlü, yanında yemek yiyen zâtın yemeğe başlarken besmele çekmeyi unuttuğunu, bunun üzerine şeytanın onunla birlikte yediğini görünce, işin sonunu merakla beklemeye başladı. Adam son lokmayı ağzına götürürken besmele çekince, şeytan yediklerini dışarı çıkardı. Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* de, pek hoşuna giden bu hâdiseyi, ashâbına gülerek haber verdi.

Demekki yemeğe başlarken "bismillâh" demek şeytanı sofradan uzaklaştırır. Şayet yemeğin başında besmele unutulursa, hatırlandığı andan itibaren "bismillâhi evvelehû ve âhirehû = baştan sona bismillâh" demek yine aynı görevi yapar. Üstelik yediğine yiyeceğine bin pişman ederek şeytana yediklerini kusturur.

Yemek boyunca besmele çekilmediği zaman ise, orada bulunan şeytan veya şeytanlar hep birlikte yemeğe başlar ve yemeğin bereketini silip süpürürler.

Bu hadis, besmelenin mü'minin silahı olduğunu çarpıcı bir şekilde ortaya koymaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yemeğe başlarken besmele çekilmelidir.
2. Besmeleyi unutan kimse, hatırladığı andan itibaren "bismillâhi evvelehû ve âhirehû = baştan sona bismillâh" demelidir.
3. Besmelesiz yenen yemeğe şeytan ortak olur.
4. Besmele, şeytandan gelecek zararları yok eder.
5. Peygamber Efendimiz, Allah izin verdiği zaman, insanların görmediği şeyleri de görebilirdi.

734- وعن عائشةَ رضيَ اللّه عنها قالَتْ: كانَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَأْكُلُ طَعَاماً في سِتَّةٍ مِنْ أَصحَابِهِ، فَجَاءَ أَعْرابيٌّ، فَأَكَلَهُ بِلُقْمَتَيْنِ فقال رسولُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «أَما إِنَّهُ لوْ سَمَّى لَكَفَاكُمْ». رواه الترمذي، وقال: حديثٌ حسنٌ صحيحٌ.

734. Âişe *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ashâbından altı kişiyle birlikte yemek yiyordu. Bu sırada bir bedevî geldi ve yemeği iki lokmada bitiriverdi. Bunun üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Şayet o besmele çekseydi, yemek hepinize yeterdi.”

Tirmizî, Et`ime 47. Ayrıca bk. İbni Mâce, Et`ime 7

Açıklamalar

Bedevîler çölde yaşayan, İslâm’ı ve İslâm terbiyesini yeterince bilemeyen kimselerdi. Hadisimizde zikri geçen bedevî, altı sahâbîsi ile birlikte yemek yiyen Peygamber Efendimiz’in yanına geldi ve sofraya oturdu. Hepsini de doyuracağı anlaşılan yemeği, şeytanların da katılmasıyla iki lokmada bitirince hem kendisi doymadı hem de öteki sahâbîleri aç bıraktı.

Daha önce geçen hadislerde muhtelif misalleriyle görüldüğü üzere yemeğin bereketini koruyan besmeledir. İnsanın düşmanı olan şeytan, başka konularda olduğu gibi, yediği yemeğin bereketini gidermek suretiyle insana zarar vermek için fırsat kollar. Bir müslüman mânevî düşmanı olan şeytanı her zaman önemsemeli, onun oyununa gelmemek için tedbirli olmalı, gerek yemek yerken ve gerekse bir yere girip çıkarken besmele çekmeyi unutmamalıdır. Şüphesiz bu da, küçük yaştan itibaren alınacak olan İslâm terbiyesiyle mümkündür.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Besmele yemeğin bereketini korur.

2. Besmele çekilmediği zaman şeytan yemeğe ortak olur ve bereketini yok eder.

735- وعن أبي أُمامة رضيَ اللَّه عنهُ أنَّ النَبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم كانَ إذا رَفَعَ مَائِدَتَهُ قال: «الحَمْدُ للَّه حمداً كَثيراً طَيِّباً مُبَارَكاً فِيه، غَيرَ مَكْفِيٍّ وَلا مُسْتَغْنًى عَنْهُ رَبَّنَا» رواه البخاري .

735. Ebû Ümâme *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Peygamber *aleyhisselâm* sofrasını kaldırdığı zaman şöyle derdi:

"Ey Rabbimiz! Sana tertemiz duygularla, eksilmeyip artan, huzurundan geri çevrilmeyip kabul edilen sayısız hamd ile hamd ederiz."

Buhârî, Et`ime 54. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Et`ime 52; Tirmizî, Daavât 55; İbni Mâce, Et`ime 16

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

736- وعن مُعَاذِ بن أَنسٍ رضيَ اللَّهُ عنه قَالَ: قال رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: منْ أَكَلَ طَعَاماً فقال: الحَمْدُ للَّهِ الذي أَطْعَمَني هذا، وَرَزَقْنِيهِ مِنْ غيْرِ حَوْلٍ مِنِّي وَلا قُوّةٍ، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ» رواه أبو داود، والترمذي وقال: حدِيثٌ حسنٌ.

736. Muâz İbni Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bir kimse yemek yedikten sonra: Bana bu yemeği yediren, sonucu etkileyecek bir güç ve kudretim olmaksızın onu bana nasip eden Allah'a hamd olsun, derse, geçmiş günahları bağışlanır."

Ebû Dâvûd, Libâs 1; Tirmizî, Daavât 56. Ayrıca bk. İbni Mâce, Et`ime 16

Açıklamalar

Her iki hadîs-i şerîf de, yemek yedikten sonra Allah'a hamd etme görevimizi hatırlatmaktadır. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in pek güzel işaret ettiği gibi, insanoğlu yiyip içtiği sayısız nimetlerden en küçüğünü bile ortaya koymaktan âcizdir. Öte yandan, kendisi için yaratılan bu nimetleri yiyip içmesi için de Allah'ın yardımına, kendisine güç, kuvvet vermesine muhtaçtır. Durum böyle olunca, insan pek çok sebepten dolayı Rabbine hamd ve şükretmek zorundadır.

Hadisimizin son tarafı, Yüce Rabbimiz'in bir başka nimetine, kendisini tanıyan kullarına olan affına ve bağışına işaret etmektedir. Yarattığı nimetleri kullarının ayağına getiren, sonra da onları yedirip içiren Rabbimiz, kendisine hamd ve şükredenlere, hiç kimsenin veremeyeceği bir diş kirası lutfetmekte, onların daha önce işlediği günahları bağışlamaktadır.

Bağışlanacak bu hataların küçük günahlar olduğunu biliyoruz. Zira Rabbimiz büyük günahların bağışlanması için şu şartı koymuştur: Eğer yapılan büyük günahlar Allah Teâlâ'yı ilgilendiriyorsa, o günahı işleyen kimsenin Mevlâ'sından af dileyip günahına tövbe etmesi gerekir (Bu konuda geniş bilgi için 14-25. hadislerin bulunduğu "Tövbe" bahsine bakılmalıdır). Şayet kulu ilgilendiriyorsa, o günahı yapan kimsenin, ilgili şahsın yanına giderek ondan af dileyip hakkını helâl ettirmesi veya ödeyebileceği bir borcu ona ödeyerek sorumluluktan kurtulması zorunludur.

Burada, İslâm görgü kurallarını bilmeyenlerin yaptığı bir hataya işaret etmeliyiz. Müslüman olmayanların yemek kurallarını göre göre onları taklit eden müslümanlar, yemeğe başlarken dua etmektedirler. Halbuki bu bahiste genişçe açıklandığı üzere, yemeğe başlarken **bismillâh**, yemekten sonra da en azından **elhamdülillâh** demek gerekir. Verdiği nimetlerden dolayı Allah'a daha çok dua etmek isteyenler, Peygamber Efendimiz'in bu iki hadiste geçen veya daha başka hadislerde zikredilen dualarından birini okumalıdır. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in en çok yaptığı dualardan biri de şudur:

"Elhamdü lillâhillezî et\`amenâ ve sekânâ ve ce\`alenâ müslimîn"
(Bizi yediren, içiren ve bizi müslüman eden Allah'a hamd olsun.)

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz’in yaptığı gibi yemeklerden sonra Allah’a hamdetmeliyiz.

2. Allah’a hamdederek kulluk görevini yapan bir insan, O’nun bağışını kazanarak geçmiş günahlarından kurtulur.

3. Allah’ın lutfu olmadan, insanın hiçbir şey yapamayacağı unutulmamalıdır.

101- باب لا يعيب الطعام واستحباب مدحه

YEMEKTE KUSUR ARAMAYIP
ONU BEĞENDİĞİNİ SÖYLEMEK

Hadisler

737- عن أبي هُريرة رضيَ اللَّهُ عنهُ قال: «ما عَابَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم طَعَاماً قَطُّ، إن اشْتَهَاه أَكَلَهُ، وإِنْ كَرِهَهُ تَرَكَهُ» متفقٌ عليه .

737. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yemekte hiçbir zaman kusur aramazdı. İştahı varsa yer, canı çekmiyorsa yemezdi.

Buhârî, Menâkıb 23; Et`ime 21; Müslim, Eşribe 187, 188. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Et`ime 13; Tirmizî, Birr 84

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

738- وعن جابرٍ رضيَ اللَّه عنه أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سَأَلَ أَهْلَهُ الأُدُمَ فقالوا: ما عِنْدَنَا إلاَّ خَلٌّ، فَدَعَا بِهِ، فَجَعل يَأْكُلُ ويقول: «نِعْمَ الأُدُمُ الخَلُّ نِعْمَ الأُدُمُ الخَلُّ» رواه مسلم.

738. Câbir radıyallahu anh şöyle dedi:

Bir gün Peygamber *aleyhisselâm* ev halkından ekmekle birlikte yiyeceği bir katık istedi. Onlar da:

- Evde sirkeden başka bir şey yok, dediler.

Resûl-i Ekrem onu getirmelerini söyledi. Sonra da:

- **“Sirke ne güzel katık; sirke ne güzel katık!”** diyerek yemeğini yemeye başladı.

Müslim, Eşribe 167-169. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Et`ime 39; Tirmizî, Et`ime 35; İbni Mâce, Et`ime 33

Açıklamalar

Sahîh-i Müslim’deki bir rivayetten öğrendiğimize göre (Eşribe 169), bir gün Efendimiz genç sahâbîsi Câbir İbni Abdullah’ın evine uğramıştı. Câbir, babası Abdullah İbni Amr İbni Harâm’ın Uhud Gazvesi’nde şehid düşmesinden sonra yedi veya dokuz kız kardeşini geçindirmek zorunda kaldığı, bu hususta hiçbir fedakârlıktan kaçınmadığı için Efendimiz onu çok severdi. Bu genç sahâbîsine bir ikramda bulunmak istedi. Onun elinden tutarak hanımlarından birinin evine uğradı ve yiyecek bir şeyler istedi. Hizmetçi önlerine hurma yaprağından yapılmış bir sofra serdikten sonra üç parça ekmek getirdi. Efendimiz ekmeğin birini kendi önüne, diğerini Câbir’in önüne koydu. Üçüncü parçayı da aralarında taksim ettikten sonra:

- *“Ekmekle yiyeceğimiz bir katık yok mu?”* diye sordu.

- Hayır; ama biraz sirke var, dediler. O zaman Efendimiz:

- *“Getirin onu, sirke ne güzel katıktır”* buyurdu.

Peygamber Efendimiz’in, onun ev halkının ve sahâbîlerinin son derece sade bir hayatları vardı. Allah’ın Resûlü, eline geçen bir nimeti yoksul müslümanlarla paylaştığı, özellikle Mescid-i Nebevî’de yatıp kalkan ehl-i Suffe dediğimiz müslümanların geçimini sağladığı için çoğu zaman elinde ve evinde fazla bir şey bulunmazdı. Onlar kendilerinden çok başkalarını düşündükleri, din uğrunda fedakârlığı ön planda tuttukları için yemeye içmeye fazla önem vermezlerdi. Bununla beraber hali vakti iyi, sofrası daha zengin müslümanlar da yok değildi.

Resûlullah Efendimiz gerek içinde bulundukları şartların etkisiyle, gerekse dünyaya fazla önem vermemesi sebebiyle, yemekleri beğenmezlik etmezdi. Hiçbir zaman bu az pişmiş, bu çok pişmiş demezdi. Bu tuzlu olmuş, buna tuz atılmamış diye kusur aramazdı. Yemekte kusur aramanın onu yapanı üzüp gönlünü inciteceğini bilirdi. Birini kırıp incitmek ise Resûlullah Efendimiz’in en fazla sakındığı bir şeydi.

Hanımlar ve ahçılar yemeklerinin mükemmel olmasını ve onu yiyenlerin beğenmesini arzu ederler. Fakat insanın her hali bir olmaz. Bir şeye üzülen veya rahatsız olan kimseler, dikkatlerinin dağılması sebebiyle hata edebilirler; hatta yemeği yakabilir veya benzeri kusurlara istemeden meydan verebilirler. Bu gibi durumlarda Peygamber Efendimiz'i örnek alarak bağışlayıcı olmak ve yemekteki kusuru bir şakayla geçiştirmek en güzel davranıştır.

Bazı kimselerin yemek seçmesi, bir kısım yemekleri yiyip bir kısmından hoşlanmaması esasen güzel bir şey değildir. Ne var ki bu tutum, daha çok bir huy ve tabiat meselesidir. Onların bu tavrını değiştirmek zor olduğu için alışkanlıklarını normal karşılamalıdır. Şüphesiz onlar da beğenmedikleri bir yemek karşısında kırıcı davranmamalı, kendi özel kusurlarını göz ardı etmemelidir.

Câbir İbni Abdullah'ın: "Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in sirke ne güzel katıktır, buyurduğunu duyduğum günden beri sirkeyi severim" demesi; bu rivayeti Câbir'den öğrenen tâbiîn muhaddislerinden Talha İbni Nâfi`in de: "Ben bu hadisi Câbir'den işiteli beri sirkeyi severim" demesi (Müslim, Eşribe 167), Peygamber *aleyhisselâm*'ın sevdiğini sevme, onun huylarını benimseme konusunda bizim için ne güzel örnektir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz mütevâzi bir insan olduğu için yemekte kusur aramazdı. Canı çekiyorsa yer, çekmiyorsa yemezdi.
2. Yemeği beğenmemek kibirden, lükse ve israfa düşkünlükten kaynaklanan kötü bir huydur.
3. Sofraya getirilen yemek ne kadar sade olursa olsun, Allah'ın bir ihsânı olduğunu düşünerek şükretmeli ve yemek hakkında iyi sözler söylemelidir.

102- باب ما يقوله من حضر الطعام وهو صائم إذا لم يفطر

SOFRASINDA BULUNAN ORUÇLUNUN YEMEK YEMEDİĞİ TAKDİRDE NE DİYECEĞİ

Hadisler

739- عن أبي هُريرة رضيَ اللَّه عنه قال: قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «إذا دُعِيَ أَحَدُكُمْ، فَلْيُجِبْ، فَإِنْ كان صائماً فَلْيُصلِّ، وَإنْ كَانَ مُفْطَراً فَلْيَطْعَمْ» رواه مسلم.

قال العُلَمَاءُ: مَعْنى. «فَلْيُصَلِّ» فلْيدْعُ ومعنى «فَلْيطْعَمْ» فلْيَأْكُلْ.

739. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Biriniz yemeğe davet edildiği zaman gitsin; şayet oruçluysa yemek sahibine dua etsin; oruçlu değilse yesin.”

Müslim, Nikâh 106. Ayrıca bk. Müslim, Sıyâm 159; Ebû Dâvûd, Et`ime 1, Savm 75

Açıklamalar

Davet vermek, verilen davete gitmek önemli bir İslâm geleneğidir. Zira dinimiz cuma ve bayram namazları gibi bazı ibadetler ve düğün, dernek gibi bazı gelenekler vesilesiyle müslümanları bir araya getirmeyi, böylece onları birliğin ve beraberliğin şuuruna erdirmeyi uygun görmüştür.

268 numaralı hadîs-i şerîfte geçtiği ve orada açıklandığı üzere, Resûl-i Ekrem Efendimiz yemek davetlerine gidilmesini tavsiye etmiş, hiçbir mâzereti olmadığı halde gitmeyen kimselerin *“Allah'a ve Resûlü'ne karşı gelmiş sayılacaklarını”* belirtmiştir. Muhtelif vesilelerle müslümanların bir araya gelip kaynaşmasını arzu eden Sevgili Peygamberimiz, velîme denilen düğün yemeklerine ayrı bir önem vermiş ve *“Biriniz düğün yemeğine davet edildiği zaman mutlaka gitsin” (Buhârî, Nikâh 71)* buyurmuştur. Onun bu konudaki titizliğini bilen ve yaptığı her işi aynen yapmaya gayret gösteren sahâbîsi ve kayın biraderi Abdullah İbni Ömer, düğün yemeklerine ve diğer dâvetlere oruçlu olduğu zamanlarda bile mutlaka gitmiştir (Buhârî, Nikâh 74). Konumuzun başlığı ve Resûl-i Ekrem Efendimiz'in buyruğu da bunu

göstermekte, oruçluyken bile yemek davetine gidilmesi tavsiye edilmektedir.

Bir kimse keffâret orucu gibi farz veya vâcip bir oruç tutuyorsa, onu elbette bozmayacak, davete katılacak ve yemek veren kimseye dua edecektir. Tuttuğu oruç nâfile bir oruç ise, orucunu bozup bozmamak tamamen kendisine kalmıştır. Gittiği yerin havasına uyarak orucunu bozup ikram edilen yemeği yemesi, bozduğu orucun yerine daha sonra bir oruç tutması uygundur. Hatta orucunu bozmadığı takdirde davet sahibi gücenecekse, orucunu bozup yemeği yemesi daha münasip olur. Daha sonra oruç tutmak kendisine zor gelen kimselerin, davete gitmekle beraber oruçlu olduğunu söyleyerek bir kenarda oturması ve yemek sahibine hayırlı ve mübarek olsun diye dua etmesi de mümkün görülmüştür.

Oruç tutmayanlar ise, canları çekmese veya mideleri müsâit olmasa bile, birkaç lokma yiyerek davet sahibini memnun etmelidirler.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yemeğe davet edilen kimse, oruçlu bile olsa mutlaka davete katılmalıdır.

2. Tuttuğu oruç bozulmaması gereken farz bir oruçsa, yemekte bulunmalı ve yemek sahibine hayır dua etmelidir. Nâfile oruç tutuyorsa, duruma göre hareket etmelidir; yemediği takdirde davet sahibi gücenecekse, orucunu bozmalı, yerine sonradan bir oruç tutmalıdır.

103- باب ما يقوله من دعي إلى طعام فتبعه غيره

DAVETE GİDEN KİMSENİN
YANINA BİRİ TAKILIRSA NE DİYECEĞİ

Hadisler

740- عن أبي مسعودٍ البَدْرِيِّ رضيَ اللَّه عنه قال: دَعا رجُلٌ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لِطعَامٍ صَنعَهُ لَهُ خَامِس خَمْسَةٍ، فَتَبِعهُمْ رَجُلٌ، فَلمَّا بَلَغَ الباب، قال النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «إِنَّ هذا تَبِعَنا، فإِنْ شئت أَنْ

تَأْذِنَ لَهُ، وإِنْ شِئتَ رَجَعَ» قال: بل آذَنُ لهُ يا رسولَ اللَّهِ. متفقٌ عليه.

740. Ebû Mes`ûd el-Bedrî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Sahâbeden biri Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* için yemek hazırladı ve onu dört kişiyle birlikte davet etti. Fakat bir adam peşlerine takılıp geldi. Kapıya gelince Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ev sahibine:

- **“Bu bizim peşimize takılıp geldi. İstersen girmesine izin verirsin. İstemezsen geri dönüp gitsin”** dedi.

Ev sahibi:

- Hayır, ona izin veriyorum, yâ Resûlallah! dedi.

Buhârî, Büyû` 21, Mezâlim 14, Et`ime 34, 57; Müslim, Eşribe 138

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerîfin söylenmesine sebep olan hoş bir olay (sebeb-i vürûd) vardır. Diğer rivayetlerden öğrendiğimize göre, Ebû Şuayb el-Ensârî bir gün Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*’i ziyarete gitti. Fakat mübarek yüzünün biraz solmuş olduğunu görünce, epeyce bir zamandır yemek yemediğini düşündü. Kasaplık yapan oğluna gelerek, Allah’ın Resûlü’nü yemeğe davet edeceğini, bu sebeple beş kişilik yemek hazırlamasını söyledi. Yemek hazırlanınca Efendimiz’i davet etti. Resûlullah Efendimiz yemeğe davetli olan sahâbîlerle birlikte Ebû Şuayb’ın evine giderken, yemeğe davet edilmeyen bir kimse arkalarına takılıp geldi. Eve vardıkları zaman, ev sahibinin “bu adam hesapta yoktu” diye düşünmemesi için Allah’ın Resûlü bir açıklama yaptı ve:

- *“Bu zât bizim peşimize takılıp geldi. İstersen girmesine izin verirsin. İstemezsen geri dönüp gitsin”* buyurdu. Nâzik bir insan olduğu anlaşılan ev sahibi, sofrasında ona da yer bulunduğunu belirterek:

- Ona izin veriyorum, yâ Resûlallah! dedi.

Resûl-i Ekrem Efendimiz’in, arkalarına takılıp gelen zâtı kendilerinin getirmediğini ev sahibine açıklaması, hem davetlileri zor durumda

kalmaktan kurtarmış hem de davetsiz misafirin gönül rızasıyla yemesine imkân hazırlamıştır. Ayrıca böyle bir durumda gerek davetlilerin gerekse davet edenin nasıl davranması gerektiğini de bize öğretmiştir.

Medine’nin yerlisi olan sahâbîler, yani ensâr-ı kirâm Peygamber Efendimiz’i, yurtlarını şereflendiren bir misafir kabul ettikleri için, onun ay yüzüne bakıp da aç olduğunu tahmin ettikleri zaman, ya onu evlerine davet ederek ağırlamışlar veya evine yemek göndermişlerdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Herkese açık olmayan davete çağırılmadan gelen bir kimseyi ev sahibi kabul etmeyebilir. Kabul ederse, nezâket göstermiş olur.
2. Önemli bir zâta yemek verileceği zaman, onu ahbaplarıyla birlikte davet etmelidir.
3. Yemeğe davet edilen kimse, önemli bir mâzereti yoksa daveti kabul etmelidir.

104- باب الأكل مما يليه ووعظه وتأديبه من يُسيء أكله

YEMEĞİ KENDİ ÖNÜNDEN YEMEK,
SOFRA EDEBİNİ BİLMEYENE ÖĞRETMEK

Hadisler

741- عن عمر بن أبي سَلَمَةَ رضي اللَّه عنهما قال: كُنتُ غلاماً في حِجْرِ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم، وكَانتْ يَدِي تَطِيشُ فِي الصَّحْفَةِ فقال لي رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «يَا غُلامُ سَمِّ اللَّه تعالى وَكُلْ بيمينِكَ وكلْ مِمَّا يَلِيكَ» متفقٌ عليه.

قوله: «تَطِيشُ» بكسر الطاءِ وبعدها ياء مثناة من تحت، معناه: تتحرّك وتمتدّ إِلى نواحي الصَّحْفَةِ.

741. Ömer İbni Ebû Seleme *radıyallahu anh*ümâ şöyle dedi:

Ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in himâyesinde yetişen bir çocuktum. Yemek yerken, elim yemek tabağının her yanına giderdi. Bunun

üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana şöyle buyurdu:

“Oğlum, besmele çek! Sağ elinle ye! Hep önünden ye!”.

Buhârî, Et`ıme 2, 3; Müslim, Eşribe 108. Ayrıca bk. İbni Mâce, Et`ıme 8

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

742- وعن سَلَمَةَ بنِ الأكوعِ رضيَ اللّٰهِ عنه أَن رَجُلاً أكلَ عِنْدَ رسولِ اللّٰه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بشِماله فقال: «كُلْ بِيَمِينكَ» قال: لا أَسْتطِيعُ قالَ: «لا اسْتَطَعْتَ،» ما مَنَعَهُ إِلاَّ الكِبْرُ، فَمَا رَفَعَهَا إِلى فِيهِ. رواه مسلم.

742. Seleme İbni Ekva` *radıyallahu anh*’den şöyle dediği rivayet edilmiştir:

Adamın biri Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in yanında sol eliyle yemek yedi. Resûl-i Ekrem ona:

- **“Sağ elinle ye!”** buyurdu.

Adam:

- Yapamıyorum, diye cevap verdi.

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* o adama:

- **“Yapamaz ol!”** diye beddua etti.

Seleme’nin dediğine göre adam kibirinden dolayı böyle söylemişti. Resûlullah’ın bedduası üzerine elini ağzına götüremez oldu.

Müslim, Eşribe 107

Açıklamalar

Birinci hadisimiz, ilk defa 301 numarayla “Ailenin Din Eğitimi” konusunda geçti. Orada hem hadisin râvisi Ömer İbni Ebû Seleme hakkında bilgi verildi hem de konunun başındaki iki âyet ile çocukların ve aile fertlerinin eğitimiyle ilgili beş hadisin açıklamasında bu konu ele alındı. Hadisimiz ayrıca 729 numarayla “Yemeğe Başlarken Besmele Çekmek” bahsinde geçti.

İkinci hadisimiz de önce 161 numarayla “Sünneti Koruma” bahsinde, 614 numarayla da “Kibirlenme” konusunda geçti ve yeterince açıklandı.

Önemi ve muhtelif konuları ilgilendirmesi sebebiyle kitabımızda üçer defa tekrarlanmış olan bu hadisler, yemek yeme konusunda yeterince görgü sahibi olmayanları Peygamber Efendimiz'in tatlı bir dille uyardığını ve onlara bilmeleri gereken edepleri öğrettiğini göstermektedir.

Kur'ân-ı Kerîm'de Peygamber *aleyhisselâm*'ın ahlâk, görgü ve edep konularında Cenâb-ı Hakk'ın eğitiminden geçtiğini, dolayısıyla bu konularda onun örnek alınması gerektiğini gösteren bir âyet-i kerîmede, **"Ve sen en güzel bir ahlâka sahipsin"** [Kalem sûresi (68), 4] buyurulmaktadır. Şu halde mü'minler, bizi yaratanın bizden beklediği ve istediği ideal yaşama tarzını yakalayabilmek için Allah'ın Resûlü'nü kendilerine örnek almak zorundadır. O, "Yemeğe besmele çekerek başlayın", buyurmuşsa, yemeğe başlarken besmele çekilmelidir. O, *"Yemeği sağ elinizle yiyin"*, buyurmuşsa, yemek sağ elle yenmelidir. Bir müslüman, en güzel yemek yeme tarzının bu olduğunu bilecek, kendisine bir başkasının veya yabancı kültürlerin dayattığı yemek yeme biçimlerine iltifat etmeyecektir. Onlar gibi yapmazsam bana görgüsüz derler, diye düşünmeyecek, kendi tarzının en güzel yemek yeme biçimi olduğundan asla şüphe etmeyecektir.

İkinci hadisimizde, sol elle yemek yemesi sebebiyle Resûl-i Ekrem Efendimiz'in "Sağ elle ye!" diye uyardığı **Büsr İbni Râî'l-Ayr**, bu güzel uyarı karşısında bir müslümanın asla yapmaması gereken şekilde davranmış ve maalesef "yapamıyorum" diye cevap vermiştir. Râvinin de açıkladığı gibi, adam gerçekten yapamadığı için değil, "kibirinden dolayı" böyle söylemiştir. İslâm düşmanlarına bile mecbur kalmadıkça beddua etmeyen Allah'ın Resûlü, bu zâtın aşırı derecede kibirli olmasına ve bir Peygamber'in ikazına önem vermemesine bakarak kendisine beddua etmiştir. Bu son derece çirkin davranışı, aşırı derecedeki gururu ve kibiri sebebiyle Resûl-i Ekrem Efendimiz ona anlayacağı şekilde bir ders verme gereğini duymuş olmalıdır. Zira kibir, bir müslümanda asla bulunmaması gereken, mânevî bir âfettir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Yemeğe besmeleyle başlanmalı, sağ elle ve hep kendi önünden yemelidir.

2. Yemek konusundaki görgü kurallarımızı bilmeyenlere, özellikle çocuklara bu kurallar güzel bir üslûpla öğretilmelidir.

3. Peygamber Efendimiz'in o kibirli şahıs hakkındaki bedduasının hemen kabul edilmesi, onun hem bir mûcizesi hem de bu davranışının Cenâb-ı Hak tarafından onaylanmasıdır.

105- باب النهي عن القران بين تمرتين ونحوهما إذا أكل جماعة إلا بإذن رفقته

HURMA GİBİ BİRER BİRER YENECEK MEYVELERİ SOFRADAKİLERİN İZNİ OLMADAN İKİŞER İKİŞER YEMEMEK

Hadisler

743- عن جبَلَةَ بن سُحَيْم قال: أَصابَنا عامُ سَنَةٍ معَ ابْنِ الزُّبَيْرِ، فرُزِقْنَا تَمْراً، وَكانَ عَبْدُ اللَّه بنُ عمر رضي اللَّه عنهما يمُر بنا ونحْنُ نأْكُلُ، فيقولُ: لا تُقَارِنُوا، فإِن النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهى عنِ الإقرانِ، ثم يقولُ: «إِلاَّ أَنْ يَسْتَأْذِنَ الرَّجُلُ أَخَاهُ» متفقٌ عليه.

743. Cebele İbni Sühaym şöyle dedi:

İbni Zübeyr ile birlikte savaştığımız sene kıtlık oldu. Bize erzak olarak hurma dağıtıldı. Hurmayı yerken Abdullah İbni Ömer yanımızdan geçer ve bize şöyle derdi:

Hurmayı çifter çifter yemeyiniz. Çünkü Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bize hurmayı çifter çifter yemeyi yasakladı. Sonra İbni Ömer sözlerine devamla: Fakat arkadaşı izin verirse, çifter çifter yiyebilir, derdi.

Buhârî, Et\`ime 44, Şirket 4, Mezâlim 14; Müslim, Eşribe 150. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Et\`ime 43; Tirmizî, Et\`ime 16; İbni Mâce, Et\`ime 41

Cebele İbni Sühaym

Cebele İbni Sühaym et-Teymî, Kûfeli olup tâbiînin güvenilir muhaddislerindendir. Abdullah İbni Ömer, Abdullah İbni Zübeyr ve

Muâviye gibi sahâbîlerden hadis rivayet etmiştir. Kendisinden de Ebû İshâk es-Sebîî, Ebû İshâk eş-Şeybânî, Şu`be İbni Haccâc ve Süfyân-ı Sevrî gibi tanınmış muhaddisler rivayette bulunmuştur, Cebele 125 (743) tarihinde Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur.

Allah ona rahmet eylesin

Açıklamalar

Hadisimizin râvisi Cebele'nin kendisiyle birlikte savaştığını söylediği İbni Zübeyr hakkında 104 numaralı hadiste genişçe bilgi vermiş, onun ashâb-ı kirâmdan olduğunu, 64 (683) yılında Mekke'de kendisini "emîrü'l-mü'minîn" unvanıyla halife ilân ettiğini ve on yıl süreyle bazı Emevî idarecilerine karşı savaştığını belirtmiştik. Hadiste bahsedilen olay işte o yıllarda meydana gelmiştir.

Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerîfte, başkalarıyla birlikte yemek veya meyve yiyenlerin uyması gereken önemli görgü kurallarından sadece birini öğretmektedir. Sofrada birer birer yenecek bir şeyi çifter çifter yiyenler, bu davranışlarıyla aç gözlü ve pis boğaz olduklarını gösterirler. Kendilerinden başkasına değer vermediklerini, kul hakkını yemekten, helâl bir rızkı kendilerine haram etmekten çekinmediklerini de ortaya koyarlar.

Şüphesiz bu davranışlar bir mü'mine yakışmayan, onu başkalarının gözünden düşüren çirkin hareketlerdir. Tek başına ve sadece kendisine ait bir şeyi yiyen kimse için böyle bir sakınca bulunmamakla beraber, yine de başkalarının onu görgüsüz veya aç gözlü diye suçlayabileceği dikkate alınmalı, hiçbir yerde nezâket kuralları ihmâl edilmemelidir. Şayet aynı sofrada bulunanlar, meyvenin küçüklüğü veya zamanın darlığı gibi sebeplerle bir meyveyi ikişer ikişer yeme konusunda anlaşmışlarsa, o takdirde yukarıda zikredilen sakıncalar söz konusu olmayacaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Başkalarıyla birlikte yemek yerken, diğerlerinin hakkına saygılı olmalıdır.

2. Oburluk, aç gözlülük müslümanın üstün şahsiyetiyle bağdaşmayan kötü huylardır.

3. Herkes aynı şekilde yediği takdirde, çifter çifter veya zaman darlığı sebebiyle süratli bir şekilde yemekte sakınca yoktur.

106- باب ما يقوله ويفعله من يأكل ولا يشبع

YEMEĞE DOYMAYAN KİMSE

YEDİĞİNDEN DOYMAYAN KİMSENİN
NE SÖYLEYECEĞİ VE NASIL DAVRANACAĞI

Hadisler

744- عن وَحْشيِّ بن حرب رضيَ اللَّه عنه أَن أَصحابَ رسولِ اللَّه صَلّى اللَّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالُوا: يا رسولَ اللَّهِ، إِنَّا نَأْكُلُ ولا نَشْبَعُ؟ قال: «فَلَعَلَّكُمْ تَفْترِقُونَ» قالُوا: نَعَمْ. قال: فَاجْتَمِعُوا عَلى طَعَامكُمْ، وَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ، يُبَارَكْ لَكُمْ فيه» رواه أبو داود

744. Vahşî İbni Harb şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ashâbı:

- Yâ Resûlallah! Yemek yiyoruz, fakat doymuyoruz, dediler.

Resûl-i Ekrem onlara:

- **"Herhalde ayrı ayrı yiyorsunuz!"** diye sorunca:

- Evet, öyle yapıyoruz, dediler.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* de:

- **"Yemeği birlikte yiyiniz; besmele çekiniz; yemeğiniz bereketlenir"** buyurdu.

Ebû Dâvûd, Et`ime 14. Ayrıca bk. İbni Mâce, Et`ime 17

Vahşî İbni Harb

Habeşistanlı bir zenci olan Vahşî, Uhud Gazvesi'nde Hz. Hamza'yı şehit etmişti. İslâmiyet'in süratle yayılmaya başladığını görünce Mekke'den

Tâif'e kaçtı. Mekke fethedilince Tâifliler Hz. Peygamber'e bir heyet gönderdiler. Bu heyete Vahşî'yi de aldılar. Heyet Resûlullah'ın huzuruna çıktığı zaman, onunla Vahşî arasında şu konuşma geçti:

- Sen Vahşî misin?

- Evet, Vahşî'yim.

- Hamza'yı sen mi öldürdün?

- Bu iş size haber verildiği gibi oldu.

- Bana yüzünü göstermeyebilir misin?

Bunun üzerine Vahşî hemen Hz. Peygamber'in huzurundan çıktı; bir daha da ona görünmedi.

Resûlullah Efendimiz'in vefatından sonra peygamberlik iddiasında bulunan Müseylime ile yapılan savaşa katıldı ve Müseylimetülkezzâb'ı o öldürdü. "Câhiliye devrinde insanların en hayırlısını, müslüman olduktan sonra da insanların en fenasını öldürdüm" diyen Vahşî, Yermük Savaşı'na da katıldı. Sonra Humus'a yerleşti ve orada öldü. Hz. Peygamber'den dört hadis rivayet etmiştir.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Ashâb-ı kirâm Resûl-i Ekrem Efendimiz'e, tavsiyelerine uyarak az yemek istediklerini, fakat çok yedikleri halde bile karınlarının doymadığını söyleyince, Allah'ın Resûlü onlara iki önemli tavsiyede bulundu. Bunlardan biri, aile fertlerinin ayrı ayrı sofraya oturmayıp yemeği birlikte yemesidir. Zira bereket, cemaat halinde yaşayanlarda bulunur. Aile fertlerinin her konuda birlikte hareket etmesi, onların gücünü artırır; birlikte yemesi, yiyeceklerini bereketlendirir. Bunu Peygamber *aleyhisselâm* şu hadisiyle de ifade etmiştir:

"Yemeği ayrı ayrı değil, birlikte yiyiniz; çünkü bereket toplulukla beraberdir" (İbni Mâce, Et`ime 17).

İki kişilik bir yiyeceğin üç kişiye, üç kişilik bir yemeğin dört kişiye, dört kişilik bir yemeğin sekiz kişiye yeteceğini belirten 756 ve 757 numaralı

hadisler de bunu doğrulamaktadır.

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in diğer tavsiyesi de, daha önce birçok defa belirtildiği üzere, yemeğe başlarken besmele çekilmesidir.

Resûlullah Efendimiz, bu iki konuya dikkat edildiği zaman yemeğin bereketleneceğini ve herkesin doyacağını söylemiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Aile fertleri yemeği birlikte yemelidir.

2. Birlikte yenen yemekler bereketli olacağı için herkes doyar.

3. Yemeğe başlanırken mutlaka besmele çekilmelidir.

107- باب الأمر بالأكل من جانب القصعة والنهي عن الأكل من وسطها

YEMEĞİN TABAĞIN ORTASINDAN DEĞİL KENARLARINDAN YENECEĞİ

Hadisler

745- عن ابن عباس رضيَ اللَّه عنهما عن النبيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: «الْبَرَكَةُ تَنْزِلُ وَسَطَ الطَّعَام فَكُلُوا مِنْ حَافَّتَيْهِ ولاَ تَأْكُلُوا مِن وَسَطِهِ» رواه أبو داود، والترمذي، وقال: حديثٌ حسنٌ صحيحٌ.

745. İbni Abbas *radıyallahu anh*ümâ'dan rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bereket yemeğin ortasına iner. Bu sebeple tabağın ortasından değil, kenarlarından itibaren yiyiniz."

Ebû Dâvûd, Et'ime 17; Tirmizî, Et'ime 12. Ayrıca bk. İbni Mâce, Et'ime 12

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

746- وعن عبدِ اللّه بن بُسْرٍ رضيَ اللّه عنه قال: كان لِلنبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّمْ قَصْعَةٌ يُقالُ لها: الْغَرَّاءُ، يحْمِلُهَا أَرْبَعَةُ رِجالٍ، فَلمَّا أَضْحوا وَسَجَدُوا الضُّحى أُتِي بتَلْكَ الْقَصْعَةِ، يعني وقد ثُرِدَ فيها، فالتَفُّوا عليها، فَلَمَّا كَثُرُوا جَثَا رسولُ اللّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم فقالَ أعرابيٌّ: ما هذه الجِلْسةُ؟ قال رسولُ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: إنَّ اللَّه جَعَلني عَبْداً كَرِيماً، ولَمْ يجْعَلْني جَباراً عَنيداً، ثمَّ قال رسولُ اللّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «كُلُوا مِنْ حَوَالَيْهَا، وَدَعُوا ذِرْوَتَهَا يُبَارَكْ فيها» رواه أبو داودٍ بإِسناد جيد.

« ذِرْوَتَهَا » أَعْلاَهَا : بكسر الذال وضمها .

746. Abdullah İbni Büsr *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in dört kişinin taşıyabildiği garrâ adlı bir yemek kabı vardı. Kuşluk vakti girip kuşluk namazı da kılındıktan sonra, içinde tirit bulunan bu yemek kabını getirdiler. Ashâb-ı kirâm da etrafına toplandı. Sahâbîler çoğalınca Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* diz çöktü.

Bunu gören bir bedevî:

- Bu nasıl oturuş? diye sordu.

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* de:

- **"Allah Teâlâ beni inatçı bir zorba değil, şerefli bir kul olarak yarattı"** buyurdu. Sonra Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sözüne şöyle devam etti: **"Yemek kabının kenarlarından itibaren yiyin. Üstünden yemeyin ki, yemek bereketli olsun."**

Ebû Dâvûd, Et`ime 17. Ayrıca bk. İbni Mâce, Et`ime 6

Açıklamalar

Ateş olmayan yerden duman çıkmayacağına göre, dört kişinin taşıyabileceği kocaman bir yemek kabının bulunduğu Resûlullah'ın evinin, pek çok insana yemek ikram edilen bir devlethâne olduğu kendiliğinden ortaya çıkar. Hadisimizde anlatılan olay, bir kuşluk vaktinde geçmişti. Peygamber Efendimiz ve ashâbı o gün kuşluk namazından sonra yemek yenecek yere gelmişlerdi. Herhalde nefis ve bol yemekler ihtiva etmesi sebebiyle, beyaz ve parlak anlamında "garrâ" diye anılan bu yemek kabında o gün, et suyuna ekmek doğranmak suretiyle yapılan tirit vardı. Garrâ ortaya getirilince, sahâbîler etrafını çevirdiler. Bağdaş kurarak veya bir dizini dikerek oturduğu anlaşılan Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*, daha sonra gelenlere yer açmak için namazda olduğu gibi iki dizinin üzerine oturdu.

Orada bulunan bir bedevî, Allah'ın Resûlü'nün sade ve mütevâzi hayat tarzını bilmediği için, onun önemsiz kişiler gibi iki dizinin üzerine oturmasını yadırgadı ve:

- Bu ne biçim oturuş? diye sordu.

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* de bu oturuşta yadırganacak bir şey bulunmadığını belirterek:

- *"Allah Teâlâ beni inatçı bir zorba değil, şerefli bir kul olarak yarattı"* diye durumu açıkladı.

Resûlullah Efendimiz'in sahip olduğu "peygamberlik" rütbesi ile Cenâb-ı Hakk'ın ona lutfettiği hudutsuz "ilim", kendisini şerefli bir kul yapmıştır. Böyle bir mertebeye eren kimseye yakışan, o şerefi lutfedenin huzurunda mütevâzi davranmaktır. Peygamber *aleyhisselâm* da öyle yapmış, yemek sofrasının etrafında diz kırıp oturmuştur.

Hadisimizin devamı, Peygamber *aleyhisselâm*'ın bir önceki hadiste yemeğin bereketiyle ilgili buyruğunun bir başka ifadesidir. Bir önceki hadiste Efendimiz:

"Bereket yemeğin ortasına iner. Bu sebeple tabağın ortasından değil, kenarlarından itibaren yiyiniz." buyurmuştu. Bu hadiste de:

"Yemek kabının kenarlarından itibaren yiyin. Ortasına (veya üst tarafına) dokunmayın ki, yemek bereketli olsun." buyurmaktadır.

Bir yemek kabının etrafında oturanlar kendi önlerinden yedikleri zaman, yemek kabının kenarından itibaren yemiş olurlar. Yemeğin genellikle en iyi yeri yemek kabının ortasında ve üstünde bulunan kısımlardır. Buradan yiyenler, sadece kendi çıkarlarını gözetmiş, bencil ve görgüsüz olduklarını ortaya koymuş, bu tutumlarıyla hem başkalarını rahatsız etmiş hem de yemeğin bereketini gidermiş olurlar. Böyle bir tavır, müslümanın kişiliğiyle asla bağdaşmaz.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Yemeğin bereketinin ortasında ve üst tarafında bulunduğu unutulmamalı, topluca bir kaptan yenirken, herkes kendi önünden yemelidir.

2. Peygamber Efendimiz son derece mütevâzi bir insandı. Sofrada yer darlığı varsa, iki dizinin üzerine oturarak yerdi.

3. Sofrada kendi zevk ve menfaatini düşünmemeli, başkalarının hakkını ve rahatını gözetmelidir.

4. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in evinde günlerce ocağın yanmadığı olurdu; fakat eline yiyecek bir şeyler geçince, onu yoksul sahâbîleriyle paylaşırdı.

108- باب كراهية الأكل متّكئاً

BİR YERE DAYANARAK YEMEK YEMENİN MEKRUH OLDUĞU

Hadisler

747- عن أبي جُحَيْفَةَ وهبِ بنِ عبد اللَّه رضي اللَّه عنه قال: قال رسولُ اللَّه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «لا آكُلُ مُتَّكِئاً» رواه البخاري.

قال الخَطَّابيُّ: المُتَّكِيءُ هُنا: هو الجالِسُ مُعْتَمِداً على وِطاءٍ تحته، قال: وأَرَادَ أَنَّهُ لا يَقعُدُ عَلى الْوطَاءِ والْوسائِدِ كفعْلِ مَنْ يُريدُ الإِكْثار مِنَ الطعامِ بل يَقْعدُ مُسْتَوْفِزاً لا

مُسْتوْطِئاَ، ويَأكُلُ بُلْغَةً. هذا كلامْ الخطّابي، وأشَار غَيْرهُ إِلى أَنَّ المتكيءَ هو المائلُ عَلى جَنْبِه، واللّه أعلم.

747. Ebû Cühayfe Vehb İbni Abdullah *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Ben bir yere dayanarak yemek yemem."

Buhârî, Et`ime 13. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Et`ime 16; Tirmizî, Et`ime 28; İbni Mâce, Et`ime 6

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

748- وعن أَنسٍ رضي اللّه عنه قال: رَأَيْتُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جالساً مُقْعِياً يَأْكُلُ تمْراً، رواه مسلم.

«المُقْعِي» هو الذي يُلْصِقُ أليَتيهِ بالأرضِ، ويُنْصِبُ ساقَيْهِ.

748. Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i dizlerini dikerek oturmuş hurma yerken gördüm.

Müslim, Eşribe 148

Açıklamalar

Bu iki hadîs-i şerîfte Resûl-i Ekrem Efendimiz'in yemek yeme şekli anlatılmaktadır.

Birinci hadiste Allah'ın Resûlü bir yere dayanarak yemek yemediğini belirtmektedir. Bir yere dayanarak yemekten maksat, tıpkı krallar gibi minderlerin üzerine kurularak, sağına, soluna, arkasına konan yastıklara dayanarak yahut sağındaki veya solundaki bir şeye yaslanarak yemek yemektir. Böyle yemek yiyenler, çok yemekten zevk alan kimseler oldukları için ne kadar yediklerinin bile farkına varamazlar. Üstelik yaslanarak yemek, yenen şeylerin mideye kolayca ulaşmasına engel olacağı için sağlık bakımından da uygun değildir.

İkinci hadisimizde Peygamber Efendimiz'in dizlerini dikerek oturmuş vaziyette hurma yediği belirtilmektedir. Namazda ve mescitte böyle oturmayı, saygısızlık anlamı taşıdığı için doğru bulmayan Efendimiz, namaz dışında dizlerini dikerek oturmakta sakınca görmemiştir. Onun bu şekilde oturması, yiyip içmeyi pek önemsemediği, midesine düşkün olmadığı içindir. Zaten çoğu zaman karnını doyuracak yiyecek bulamayan, bulduğu zaman da onu kendisinden fazla ihtiyacı olanlarla paylaşan, üstelik tevâzuun zirvesine ulaşan bir kimseden başka türlü davranış da beklenemezdi.

Peygamber Efendimiz'in sofrada, 746 numaralı hadiste de gördüğümüz gibi, çoğu zaman diz çökerek ve ağırlığını sol ayağının üzerine vererek veya bir dizini dikerek oturduğu da rivayet edilmektedir.

Peygamber Efendimiz'in yaşadığı devrin geleneği yer sofrasında yemek yemeyi gerektiriyordu. "Melik peygamber" olmak yerine "kul peygamber" olmayı tercih eden Allah'ın Resûlü, eşsiz tevâzuunun tabiî bir sonucu olarak, Cenâb-ı Hakk'ın verdiği nimetleri yiyip içerken hem tevâzuun gereklerine hem de ashâbına öğrettiği yeme içme edeplerine uyardı.

Bugün yer sofrasında yemek yiyenler, sofra kalabalık değilse bağdaş kurarak, kalabalıksa iki dizinin üstüne oturarak veya bir dizini dikerek yemelidir. Yemek boyunca bir yere yaslanmamalıdır. Şartların değişmesi sebebiyle masada yemek yemek âdet ve gelenek haline gelmişse, kibirlilerin yaptığı gibi bir yere yaslanmadan mütevâzi bir şekilde yemeğini yemelidir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Yemek yerken bir yere yaslanmamalı, çok yemeye elverişli bir şekilde oturmamalı ve uzun süre sofra başında kalmamalıdır.

2. Meyve yerken dizleri dikerek oturmakta sakınca yoktur.

109- باب استحباب الأكل بثلاث أصابع واستحباب لعق الأصابع وكراهة مسحها قبل لعقها واستحباب لعق القصعة وأخذ اللقمة التي تسقط منه

وآكلها وجواز مسحها بعد اللعق بالساعد والقدم وغيرهما

ÜÇ PARMAKLA YEMEK YEMEK

ÜÇ PARMAKLA YEMEK YEMENİN, PARMAKLARI YALAYIP YEMEK
KABINI SIYIRMANIN, DÜŞEN LOKMAYI ALIP YEMENİN, YEMEK KABINI SIYIRDIKTAN SONRA SİLMENİN SÜNNETE UYGUN OLDUĞU, YEMEK KABINI SIYIRMADAN ÖNCE SİLMENİN İSE SÜNNETE UYMADIĞI

Hadisler

749- عن ابن عباسٍ رضي اللَّه عنهما قال: قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: «إذا أَكلَ أَحدُكُمْ طَعَاماً، فَلا يَمسحْ أَصابِعَهُ حتى يلعَقَهَا أَو يُلْعِقَهَا» متفقٌ عليه.

749. İbni Abbas *radıyallahu anh*üm*â*’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“**Biriniz yemek yediği zaman parmağını yalamadıkça (veya emmedikçe) silmesin.”**

Buhârî, Et`ime 52; Müslim, Eşribe 129. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Et`ime 51; İbni Mâce, Et`ime 9

754. hadisle birlikte açıklanacaktır.

750- وعن كعْبِ بنِ مالك رضيَ اللَّه عنه قال: رَأَيْتُ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَأْكُلُ بِثلاثِ أَصابِعَ فَإِذا فَرغَ لَعِقَها. رواه مسلم.

750. Kâ`b İbni Mâlik *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in üç parmağıyla yemek yediğini, yemekten sonra da parmaklarını yaladığını gördüm.

Müslim, Eşribe 131, 132. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Et`ime 49; Tirmizî, Et`ime 11

754. hadisle birlikte açıklanacaktır.

751- وعن جابرٍ رضي اللَّه عنه أَنَّ رسولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم أمرَ بِلَعْقِ الأَصَابِعِ والصَّحْفَةِ وقال: «إِنَّكُمْ لا تَدرُونَ في أَيِّ طعَامِكم البَرَكَةُ» رواه مسلم.

751. Câbir İbni Abdullah *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* parmakları yalayıp tabağı silmeyi emrederek şöyle buyurdu:

“Yemeğinizin neresinde bereket bulunduğunu bilemezsiniz.”

Müslim, Eşribe 133

754. hadisle birlikte açıklanacaktır.

752- وعنه أن رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: «إذا وقعت لُقمَةُ أحدِكُمْ، فَليَأْخُذْهَا فَلْيُمِطْ ما كان بها من أذًى وليَأْكُلْهَا، ولا يدَعْها للشَّيطَانِ، ولا يمسَحْ يَدهُ بِالمِنْدِيلِ حتَّى يَلعقَ أَصَابِعَهُ، فإِنه لا يَدرِي في أَيِّ طعامِهِ البركةُ» رواه مسلم.

752. Câbir İbni Abdullah *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Herhangi birinizin lokması yere düştüğü zaman, onu alıp bulaşan şeyi temizledikten sonra yesin. Lokmasını şeytana bırakmasın. Parmaklarını yalamadıkça da elini beze silmesin. Zira yemeğinin neresinde bereket bulunduğunu bilemez.”

Müslim, Eşribe 136. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Et`ime 49; Tirmizî, Et`ime 11

754. hadisle birlikte açıklanacaktır.

753- وعنه أن رسول اللّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم قال: «إِن الشَّيْطَانَ يَحضرُ أَحدَكُم عِند كُلِّ شَيءٍ مِنْ شَأنِهِ، حتى يَحْضُرَهُ عِندَ طعَامِهِ، فَإِذا سَقَطَتْ لُقْمةُ أَحَدِكم فَليَأْخذْهَا فَلْيُمِطْ ما كانَ بها مِن أَذى، ثُمَّ ليَأْكُلْهَا ولا يَدَعها للشَّيْطَانِ، فإذا فَرغَ فَلْيلْعَقْ أَصابِعِهُ فإِنَّه لا يدري في أَيِّ طعامِهِ البرَكَةُ» رواه مسلم.

753. Yine Câbir *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Şüphesiz şeytan sizden birinizin her yaptığı işte hazır olur. Hatta yemek yerken bile yanında bulunur. Birinizin lokması yere düştüğünde onu alsın, üzerine yapışan şeyleri temizledikten sonra yesin; onu şeytana bırakmasın. Yemeğini bitirince parmaklarını yalasın; çünkü o yemeğinin neresinde bereket bulunduğunu bilemez."

Müslim, Eşribe 133-135. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Et`ime 49; Tirmizî, 10, 11; İbni Mâce, Et`ime 9

754. hadisle birlikte açıklanacaktır.

754- وعن أَنسٍ رضي اللَّه عنه قال: كان: رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم إِذا أَكَلَ طعَاماً، لعِقَ أَصَابِعَهُ الثَّلاثَ، وقالَ: «إِذا سقَطَتْ لُقمةُ أَحدِكم فَلْيَأْخُذْها، وليمِطْ عنها الأذى، وليَأْكُلْهَا، ولا يَدعْهَا للشَّيطَانِ» وأَمَرنَا أَن نَسلتَ القَصعةَ وقال: إِنَّكم لا تدْرُونَ في أَيِّ طَعَامِكم البَركةُ» رواه مُسلمٌ.

754. Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yemek yediği zaman üç parmağını da yalar ve şöyle buyururdu:

"Herhangi birinizin lokması yere düştüğü zaman onu alsın; üzerine yapışan şeyleri temizledikten sonra da yesin; onu şeytana bırakmasın."

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* bize tabağın sıyırılmasını emrederek:

“Çünkü yemeğin neresinde bereket olduğunu bilemezsiniz” derdi.

Müslim, Eşribe 136. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Et`ime 49; Tirmizî, Et`ime 11

Açıklamalar

Yukarıdaki altı hadiste, birbirine yakın konular işlenmekte ve her birinde, Peygamber Efendimiz’in yemeklerden sonra parmaklarını yaladığı belirtilmektedir. Hadislerde ayrıca yemek tabağında artık bırakılmaması ve yemek kabının ekmekle iyice sıyırılması ele alınmaktadır.

Yemekten sonra parmak niçin yalanacak, tabak niçin sıyırılacaktır?

750 numaralı hadiste görüldüğü üzere Resûl-i Ekrem Efendimiz, diğer Araplar, hatta o günkü dünyada yaşayan insanlar gibi katı yemekleri çoğu zaman bir çatal şeklinde kullandığı baş parmağı, şehâdet parmağı ve orta parmağıyla yerdi. Gerektiğinde diğer parmaklarını da kullanırdı.

Peygamber *aleyhisselâm* parmağın yalanmasına gerekçe olarak, yemeğin bereketinin ve besin değeri olan gıdanın zâyi edilmemesini göstermektedir. Cenâb-ı Hakk’ın lutfu demek olan bereketin yemeğin neresinde bulunduğu bilinmediğine göre, yemek bulaşan parmakları yalamak, içinde yemek yenen tabağı da sıyırmak gerekecektir.

Çatal, bıçak ve kaşıkla yemek yemeğe alışmış olan günümüzün insanına parmakları yalamak hoş görünmeye bilir. Meseleyi, kaşığın ve çatalın kullanılmadığı bir devrin şartlarına göre düşünmek gerekir. Ayrıca parmakta veya tabakta kalan yağların veya benzeri gıdaların, biraz önce iştahla yenen bir yemeğin parçaları olduğu dikkate alındığı zaman, parmakları yalamak son derece tabii karşılanmalıdır. Her zaman yemekten hemen sonra elleri bol su ve sabunla yıkama imkânı bulunmayabilir. Bu gibi durumlarda parmakları yalamak suretiyle hem Peygamber Efendimiz’in sözünü ettiği bereket elde edilmiş hem de parmaklardaki ve tabaktaki yiyecek kalıntıları kire dönüşmeden temizlenmiş olur.

Abdest alırken ellerini ve parmaklarının arasını, sofraya oturmadan önce de ellerini güzelce yıkayan bir müslümanın eli, lokantalardaki çatal, bıçak ve kaşıktan daha temizdir. Kaldı ki, Resûlullah Efendimiz'in devrinde, dünyanın hiçbir yerinde çatal, kaşık kullanılmıyordu. Herkes yemeğini elle yiyordu. Bugün şartlar değiştiği için hemen herkes yemeğini çatal ve kaşıkla yemektedir. Zaten hadisler kimseyi parmaklarla yemeye mecbur etmemektedir. Dileyen dilediği gibi yemek yemekte serbesttir. Resûlullah Efendimiz'in bu tavsiyesi, parmaklarıyla yemek yemek durumunda olanlara yöneliktir. Yemeklerden sonra diş fırçası bulamadığı zaman sabunlu parmaklarını ağzına sokarak dişlerini temizlemekte sakınca görmeyenler, parmaklarıyla yemek yiyenler için söz konusu olan bu durumu yadırgamamalıdır.

749 numaralı hadiste geçen "parmağını yalamadıkça (veya emmedikçe) silmesin" ifadesi "yalamadıkça veya yalatmadıkça" şeklinde de anlaşılmıştır. "Veya yalatmadıkça" ifadesini, biz **Beyhakî**'nin (ö. 458/1066) anladığı gibi emmedikçe şeklinde anlamayı uygun bulduk. **Nevevî** ise, bunda bir sakınca görmeyen eşi, çocuğu, hizmetkârı gibi bir yakınına, hatta bir koyuna yalatmak diye anlamıştır.

Yemeklerden önce ve sonra ellerin yıkanmasını tavsiye eden ve her zaman böyle davranan Resûl-i Ekrem Efendimiz'in, herhalde yeterli su bulunmadığı zamanlara veya ellerin kirlenmediği durumlara yahut daha başka özel hallere mahsus olmak üzere, bir şey yenildikten sonra elleri temiz bir bezle silmeyi tavsiye ettiği görülmektedir.

752 ve 753 numaralı hadislerde yere düşen lokmanın şeytana bırakılmaması, yani israf edilip atılmaması tavsiye edilmekte, yemeğin bereketinin belki de o lokmada bulunabileceği hatırlatılmaktadır. Kur'ân-ı Kerîm'de bereket kelimesinin "rahmet" ve "selâm" kelimeleriyle birlikte kullanıldığı [Hûd sûresi (11), 48, 73], ünlü dil bilgini **Ferrâ**'nın dediği gibi bereketin "saâdet" olduğu, hatta mübarek sözünün de aynı anlama geldiği düşünülürse, bereketi önemseyen ve ne pahasına olursa olsun Cenâb-ı Mevlâ'nın bu lutfunu kaybetmek istemeyen kimselerin, yere düşen bir lokmayı alıp yemekte, parmakları yalamakta veya emmekte, yemek kabını sıyırmakta bir sakınca görmeyeceği muhakkaktır. Zira mü'min, ilâhî hayır,

ihsan, nimet, feyiz ve bolluk demek olan bereketin peşinden ayrılamaz. O her zaman mütevâzi ve kibirden uzaktır.

Bu konular “Sünneti Koruma” bahsinde 166 numaralı hadiste, “Tevâzû ve Mü’minlere Kol Kanat Germek” bahsinde de 609 numaralı hadiste açıklanmıştır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Parmaklarıyla yemek yiyenler, yemeğin bereketinin nerede olduğu bilinmediği için yemekten sonra parmaklarını yalamalı, yalamadan önce bir bezle silmemelidir.

2. Yine bereketi kaçırmamak düşüncesiyle, yemek tabağında, çatal ve kaşıkta yemek artığı bırakmamalıdır.

3. Yere düşen bir lokma temizlendikten sonra ya yenmeli veya kedi, köpek gibi hayvanlara yedirilmeli; fakat atılmak suretiyle israf edilmemelidir.

4. Yukarıdaki hadisler, bize mütevâzi olmayı, kibirden uzak durmayı tavsiye ve telkin etmektedir.

755- وعن سعيد بنِ الحارث أَنَّه سأل جابراً رضيَ اللّه عنه عن الوضوءِ مِمَّا مَسَّتِ النَّارُ، فقال: لا، قد كُنَّا زمنَ النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لا نجِدُ مثلَ ذلك الطعامِ إلاَّ قلِيلاً، فإِذا نَحنُ وجدناهُ، لَم يَكُنْ لَنَا مَنَادِيلُ إلا أَكُفَّنَا وسَوَاعدنَا وأَقْدَامَنَا، ثُمَّ نُصَلِّي وَلا نَتَوَضَّأُ. رواه البخاري.

755. Saîd İbni Hâris, Câbir İbni Abdullah’a:

- Ateşte pişen bir şey yedikten sonra abdest almak gerekir mi? diye sordu. O da:

- Hayır, gerekmez. Biz Peygamber *aleyhisselâm* zamanında ateşte pişen bir yemeği pek az görürdük. Onu yediğimiz zaman da, elimizi silecek bez olmadığından avuçlarımıza, bileklerimize ve ayaklarımıza silerdik. Yemekten sonra da abdest almadan namaz kılardık, diye cevap verdi.

Buhârî, Et`ime 53. Ayrıca bk. İbni Mâce, Et`ime 15

Saîd İbni Hâris

Medineli bir fıkıh âlimi olan Saîd İbni Hâris tâbiîn nesline mensuptur. Ashâb-ı kirâmdan Ebû Hüreyre, Abdullah İbni Ömer, Ebû Saîd el-Hudrî ve hadisimizde olduğu gibi Câbir İbni Abdullah'dan hadis rivayet etmiştir. Onun rivayetleri başta Kütüb-i Sitte olmak üzere önemli hadis kitaplarında yer almıştır. Medine kadılığı da yapmış olan Saîd, 120 (738) yılı civarında vefat etmiştir.

Allah ona rahmet eylesin

Açıklamalar

Müslümanlar ilk zamanlarda ateşte pişen, kızaran veya haşlanan bir şey, özellikle bir et yemeği yedikleri zaman, yeniden abdest alıyorlardı. Zira İslâmiyet'ten önce Araplar, yemekten önce ve sonra ellerini yıkamazlardı. Herhalde Peygamber Efendimiz, ashâb-ı kirâma yemeklerden sonra el ve ağız yıkama alışkanlığını kazandırmak için, ateşte pişen bir şey yiyince abdest almak gerektiğini söylemişti. Yemeklerden sonra el yıkama alışkanlığı yerleşince, Peygamber Efendimiz yemekten sonra abdest almanın şart olmadığını, ama isteyenin abdestini tazeleyebileceğini söyledi. Fakat bu yeni uygulamayı herkes duymadığından, Peygamber Efendimiz'in vefatından sonra bu konu bazı âlimler arasında tartışılmaya devam etti. Tâbiîn devrinde, ateşte pişen bir şey yedikten sonra mutlaka abdest almak gerekmeyeceği konusunda âlimler arasında kesin fikir birliği sağlandı. İşte bu konu hakkında bilgi sahibi olmak isteyen Saîd İbni Hâris, hocası Câbir İbni Abdullah'a:

- Ateşte pişen bir şey yedikten sonra yeniden abdest almak gerekir mi? diye sordu. O da:

- Hayır, abdesti olanlar için yeniden abdest almak gerekmez, cevabını verdikten sonra, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in zamanında ashâb-ı kirâmın içinde bulunduğu maddî sıkıntıdan söz etti. Öncelikle o devirde ateşte pişmiş veya kızartılmış bir yiyeceğin kolay kolay bulunmadığını, bulunsa bile yemekten sonra ellerini bir peçeteye veya elbezine silme âdetinin olmadığını, öte yandan içmek veya abdest almak için bile su bulma sıkıntısı yaşandığı günlerde, ellerini yıkayacak su temin edemediklerini dile getirdi.

Mecbur kalınca ellerini birbirine veya bileklerine yahut ayaklarının altına sürdüklerini söyledi.

Câbir İbni Abdullah’ın anlattığı bu durum, karnı tok, sırtı pek, musluğunda suları şakır şakır akan, akmasa bile istediği zaman su alabilecek durumda olanlar için garip, hatta mânasız gelebilir. Fakat her sözü kendi şartları içinde değerlendirmek gerekir. O devirde Arabistan çölünde yaşayan kimseler için su, altındı. Karınlarını zor doyurmaları bir yana, ihtiyaçlarını giderecek suyu da bin bir zahmetle temin edebiliyorlardı. Kırk yılın başı bir yemek bulunca, bu defa da su bulamıyorlardı. Onların bazı günler yemekten sonra el yıkamayışı, işte böyle bir zaruretin sonucuydu.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ateşte pişen bir şey yedikten sonra yeniden abdest almak gerekmez. Ama isteyen her zaman yeniden abdest alabilir.
2. Peygamber Efendimiz zamanında ashâb-ı kirâm, karınlarını doyurmayı ön planda tutmadıkları için, ateşte pişirilen veya kızartılan yiyecekleri pek az yerlerdi.

110- باب تكثير الأيدي على الطعام

KALABALIKLA YEMEK YEMEK

Hadisler

756- عن أبي هريرة رضيَ اللَّه تعالى عنه قالَ : قال رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «طَعَامُ الإثنينِ كافي الثَّلاثَةِ ، وَطَعَامُ الثَلاثَةِ كافي الأَربعَةِ » متفقٌ عليه .

756. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“İki kişilik yemek üç kişiye, üç kişilik yemek de dört kişiye yeter.”

Buhârî, Et`ime 11; Müslim, Eşribe 179-181. Ayrıca bk. Tirmizî, Et`ime 21; İbni Mâce, Et`ime 2

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

757- وعن جابرٍ رضي اللّه عنهُ قال : سمعتُ رسولَ اللّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ: « طَعامُ الوَاحِدِ يَكْفي الإثْنيْنِ ، وطعامُ الإثنينِ يكْفي الأربعةَ ، وطعامُ الأرَبَعةِ يَكْفي الثَّمانِيَةَ » رواه مسلم.

757. Câbir İbni Abdullah *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i:

"Bir kişinin yiyeceği iki kişiye, iki kişinin yiyeceği dört kişiye, dört kişinin yiyeceği de sekiz kişiye yeter" buyururken işittim.

Müslim, Eşribe 179–181. Ayrıca bk. Tirmizî, Et`ime 21; İbni Mâce, Et`ime 2

Açıklamalar

729-734, 741 ve 744 numaralı hadislerde geçtiği üzere, Allah'ın adını anarak yemeğe başlayan kimselerin yiyecekleri bereketli olur. Zaten bir müslüman midesini ön planda tutmaz. Allah'ın verdiği çeşit çeşit nimetleri yiyip O'na şükretmekle beraber, en iyi gıdalarla beslenmeyi hayatın gayesi kabul etmez. Zira onun daha önemli görevleri ve idealleri vardır. Öte yandan mü'minin bir diğer âdeti, midesini tıka basa doldurmamak, doymaya başladığını hissedince elini yemekten çekmektir. Peygamber Efendimiz'in belirttiği gibi, o midesinin üçte birini yemeğe, üçte birini suya, geri kalan üçte birini de nefes almaya ayırır. İşte böylesine güzel âdetleri olan kimselerin yiyecekleri bereketli olur. Her iki hadiste belirtildiği üzere, İslâm edebine göre yaşayan bir kişinin yiyeceği iki kişiyi, iki kişinin yiyeceği üç kişiyi, hatta dört kişiyi, dört kişinin yiyeceği de sekiz kişiyi doyurur.

İslâm fetihleri başlayıncaya ve İslâm'ın sesi uzak diyarlara ulaşıncaya kadar müslümanlar büyük sıkıntılar çektiler. **Ehl-i Suffe** dediğimiz, İslâmiyet'i öğrenmek için Medine'de, Mescid-i Nebevî'nin bir köşesinde yatıp kalkan fakir müslümanlar, çoğu zaman karınlarını doyuramadılar. Resûl-i Ekrem Efendimiz evi barkı olan müslümanlara, onları yemeğe davet etmelerini tavsiye ederken, çoğu zaman yukarıdaki hadisleri söylerdi. Bir

arada yendiği takdirde, az gibi görünen bir yemeğin daha fazla kişiye yetebileceğini, başkalarına yardım eden müslümanların yemeklerinin bereketli olacağını ifade buyururdu.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Yemekler birlikte yendiği zaman, az gibi görünen yiyecekler bereketlenir ve daha çok kişiyi doyurur.

2. Hayatın gayesi çok ve bol yemek değil, yeterince yemek, elindeki imkânlardan başkalarının da faydalanmasını sağlamak olmalıdır.

111- باب أدب الشرب واستحباب التنفس ثلاثاً خارج الإِناء وكراهة التنفس في الإناء واستحباب إدارة الإناء على الأيمن فالأيمن بعد المبتدئ

İÇECEKLERLE İLGİLİ EDEPLER

KABIN İÇİNE ÜFLEMEDEN ÜÇ DEFA NEFES ALARAK İÇMENİN VE İLK İÇENDEN İTİBAREN KABI SAĞ TARAFTA OTURANLARA SIRAYLA VERMENİN UYGUN OLDUĞU

Hadisler

758- عن أَنسٍ رضي اللَّه عنه أن رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كانَ يتنَفَّسُ في الشرَابِ ثَلاثاً. متفقٌ عليه. يعني: يَتَنَفَّسُ خَارِجَ الإِناءِ.

758. Enes *radıyallahu anh*'ın söylediğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* suyu ve diğer meşrûbâtı üç nefeste içerdi.

Buhârî, Eşribe 26; Müslim, Eşribe 123. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Eşribe 19; Tirmizî, Eşribe, 13; İbni Mâce, Eşribe 18

760 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

759- وعن ابن عباسٍ رضي اللّه عنهما قال: قال رسول اللّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم: «لا تَشْرَبُوا واحِداً كَشُرْبِ البَعِير، وَلكِن اشْرَبُوِا مَثْنى وثُلاثَ، وسَمُّوا إِذا أَنْتُمْ

شَرِبْتُمْ، واحْمدوا إِذا أَنْتُمْ رَفعْتُمْ» رواه الترمذيَ وقال: حديث حسن.

759. İbni Abbas *radıyallahu anh*ümâ'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Deve gibi bir nefeste içmeyin. İki, üç nefeste için. Bir şey içeceğiniz zaman besmele çekin; içtikten sonra da elhamdü lillah deyin."

Tirmizî, Eşribe 13

760 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

760- وعن أبي قَتَادَةَ رضي اللّه عنه أَنَّ النبيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَى أن يُتَنَفَّسَ في الإِناءِ متفقٌ عليه.

يعني: يُتَنَفَّسُ في نَفْسِ الإِناءِ.

760. Ebû Katâde *radıyallahu anh*'ın söylediğine göre, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* kabın içine solumayı yasakladı.

Buhârî, Vudû' 19; Müslim, Tahâret 65, Eşribe 121. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Eşribe 20; Tirmizî, Eşribe 15, 16; Nesâî, Tahâret 42

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz her üç hadiste de suyu ve diğer meşrûbâtı nasıl içmek gerektiğini öğretmektedir. Buna göre bir şey içerken kabın içine solumamak gerekir. Bunun yolu da, Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yaptığı gibi suyu üç nefeste içmektir. Harareti fazla olup iyice susayanların iki nefeste içmeleri de uygun görülmüştür. Fakat, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in yaptığı benzetmeyle söyleyecek olursak, meşrûbâtı, kabın içine soluyarak, deve gibi bir nefeste içmek doğru bulunmamıştır. Demek oluyor ki, su veya başka bir meşrûbâtı içen kimse, ağzını üç defa bardaktan uzaklaştıracak ve her defasında kabın dışına soluyacaktır.

Müslim'in rivayetindeki ilâveden öğrendiğimize göre Peygamber *aleyhisselâm* suyu üç nefeste içmenin faydalarını şöyle belirtmektedir:

1. Üç nefeste içen kimse suya iyice kanar, böylece susuzluğu teskin edilmiş olur.

2. Suyu üç nefeste içmek sağlığa daha uygun, mideye daha faydalıdır.

Su içerken böyle davranılmasını gerektiren önemli bir sebep vardır. Bugün ülkemizin çoğu yerinde olduğu gibi, Peygamber Efendimiz zamanında da su, süt ve benzeri içecekler aynı kaptan içilirdi. 661 ve 662. hadislerde görüldüğü üzere, kendisine sunulan meşrûbâtı içen kimse, onu sağında oturana verir, böylece aynı kaptan birçok kimse içmiş olurdu. Bu sebeple meşrûbâtın temiz kalması için bazı tedbirler almak gerekiyordu. İşte Efendimiz bu hadisleriyle hem bir sağlık kuralını öğretmiş hem de aynı kaptan birden fazla insanın içmesi halinde meşrûbâtın kirlenmesini önlemiştir. 766 ve 767 numaralı hadislerde, aynı kaptan daha sonra içecekleri dikkate alarak, kabın içine üflenmesinin ve hohlanmasının yasaklandığı da görülecektir. Bir şeyi tek başına içen kimse için yukarıda sayılan yasaklamalar geçerli değildir. İsteyen kimse, Ömer İbni Abdülazîz'in dediği gibi, kabın içine solumamak şartıyla suyu bir nefeste içebilir (Fethü'l-bârî, I, 95 [Eşribe 26]). 766 numaralı hadiste görüleceği üzere, bir nefeste içtiği zaman suya kanmadığını söyleyen kimseyi Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in uyarması, hatta ona suya kanması için ağzını bardaktan çekerek nefes almasını tavsiye etmesi, meşrûbâtı bir nefeste içmenin kesin bir yasak olmadığını göstermektedir. Durum böyle olmakla beraber, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in tavsiyesine uyulması, şüphesiz sağlık açısından daha faydalıdır.

759 numaralı hadiste Resûl-i Ekrem Efendimiz'in öğrettiği çok önemli bir edep de, bir şeyi içmeden önce bismillah demek suretiyle o nimeti vereni hatırlamak, içtikten sonra da elhamdü lillah diyerek O'na, böyle bir nimeti lutfettiği için şükrünü ve teşekkürünü sunmaktır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz:

1. Bir şey içmeye başlarken bismillâh demelidir.

2. Peygamber Efendimiz bir şeyi başına bir dikişte içmez, arada iki defa soluklanarak içerdi.

3. Aynı kaptan başkaları da içeceği zaman, herkes, ağzından çıkabilecek tükürük veya nefesin, o meşrûbâtı içecek diğer insanları rahatsız edeceğini düşünmeli ve kabı ağzından uzaklaştırdıktan sonra, en az bir veya iki defa nefes alarak içmelidir.

4. İçtikten sonra da elhamdülillâh demelidir.

761- وعن أَنسٍ رضي اللَّه عنه أَن رسول الَّله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أُتِيَ بِلَبنٍ قد شِيبَ بمَاءٍ، وعَنْ يمِينِهِ أَعْرابي، وعَنْ يَسارِهِ أَبو بَكرٍ رضي اللَّه عنه، فَشَرِبَ، ثُمَّ أَعْطَى الأَعْرَابيَّ وقال: «الأَيمَنَ فالأَيمنَ » متفقٌ عليه.

قوله: «شِيبَ» أَي: خُلِط.

761. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e, içine su katılmış süt getirildi. O sırada Peygamber *aleyhisselâm*'ın sağında bir bedevî, solunda da Ebû Bekir *radıyallahu anh* oturuyordu. Sütten içtikten sonra onu bedevîye verdi ve:

"Herkes sağındakine versin!" buyurdu.

Buhârî, Eşribe 14, 18; Müslim, Eşribe 124. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Eşribe 19; Tirmizî, Eşribe 19; İbni Mâce, Eşribe 22

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

762- وعن سهل بن سعدٍ رضي اللَّه عنه أَن رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أُتِيَ بشرابٍ، فشربَ مِنْهُ وعَنْ يَمِينِهِ غُلامٌ، وعن يَسَارِهِ أَشْيَاخٌ، فقال للغُلامِ « أَتَأْذَنُ لي أَنْ أُعْطِيَ هُؤلاءِ؟» فقال الغُلامُ: لا واللَّهِ، لا أُوثِرُ بِنصِيبى مِنكَ أَحَداً، فَتلَّهُ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في يدهِ. متفقٌ عليه.

قوله: «تَلَّه» أَيْ: وَضَعَهُ، وهذا الغُلامُ هو ابْنُ عباس رضي اللَّه عنهما.

762. Sehl İbni Sa`d *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’e içecek bir şey getirdiler. O da içti. Bu sırada sağ tarafında bir çocuk, sol tarafında yaşlılar oturuyordu.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* çocuğa dönerek:

- “Bunu yaşlılara verebilir miyim?” diye sordu.

Çocuk:

- Hayır, vallahi olmaz, Yâ Resûlallah! Senden kazanacağım hayrı kimseye bağışlayamam, dedi.

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* de kabı çocuğun eline verdi.

Buhârî, Şirb ve’l-müsâkât 1, 10, Mezâlim 12, Hibe 22, 23; Eşribe, 19; Müslim, Eşribe 127

Açıklamalar

Her iki hadiste de İslâm geleneğinde sağın önemi gösterilmekte ve buna bağlı olarak ikramların sağdan başlayıp sağ tarafa doğru devam etmesi gerektiği belirtilmektedir. Şayet bir toplantıda, faziletini herkesin kabul ettiği bir kimse bulunuyorsa, ikrama ondan başlanması, sonra da onun sağından itibaren sırayla devam edilmesi icap ettiği öğretilmektedir.

762 numaralı hadis daha önce Âhirete Hazırlanmak bahsinde 570 numarayla geçmiş ve orada, Peygamber *aleyhisselâm*’ın sağa ve sağdan başlamaya verdiği önem anlatılmıştı. Efendimiz’in sağ tarafında oturan çocuk, amcasının oğlu Abdullah İbni Abbas’tı; solunda ise elli yaşını geçkin sahâbîler vardı. Yakaladığı her fırsatı, ashâbını eğitmek ve onlara İslâm edebini öğretmek için değerlendiren Efendimiz, o günlerde daha on yaşlarında olan Abdullah’a, sağ tarafta oturduğu için sütü içme hakkına sahip olduğunu, ama isterse bu hakkı sol tarafında oturan yaşlılara devredebileceğini hatırlattı. Çok uyanık bir çocuk olan, bu sebeple de birçok defa Efendimiz’in duasını kazanan Abdullah’ın maksadı süt içmek değildi. Birçok sahâbînin arzu ettiği gibi, o da Peygamber *aleyhisselâm*’ın dudağının değdiği yerden içme şerefine ermek ve böyle bir bereketi başkasına kaptırmamak istiyordu. İşte bu sebeple Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*’in bu teklifine:

- Hayır, vallahi olmaz, Yâ Resûlallah! Senden kazanacağım hayrı kimseye bağışlayamam, dedi.

Bunun üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* de kabı Abdullah'a verdi.

Şu halde, sağ tarafta oturan kim olursa olsun, sağ tarafta oturması sebebiyle öncelik hakkı onundur.

761 numaralı hadisin bir başka rivayetinden öğrendiğimize göre o mecliste Hz. Ömer de vardı ve Nebiyy-i Ekrem Efendimiz'in karşısında oturuyordu. Resûlullah Efendimiz kendisine ikram edilen sütü içerken, Hz. Ömer telaşlandı; sağdaki bedevînin sütü daha önce içmesi, solda oturan Ebû Bekir'i gücendirebilir diye düşündü ve Allah'ın Resûlü sütten dudağını çekerken:

- Yâ Resûlallah! Sütü yanıbaşınızda duran Ebû Bekir'e verin, dedi.

Fakat o en büyük eğitimci, bu usûl ve kaide dışı teklife iltifat etmedi.

- **"el-Eymene fel-eymene = Önce sağdakine, sonra onun sağındakine"** buyurdu.

Bir başka rivayete göre ise üç defa:

"el-Eymenûne = Sağdakilere, sağdakilere, sağdakilere" buyurdu (Müslim, Eşribe 126).

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in Hz. Ömer'in teklifini kabul etmemesinin daha önemli bir sebebi vardı. Hz. Ebû Bekir'in bedevîden daha faziletli olduğu belliydi. Fakat bedevî yeni müslüman olduğu için İslâmî görgü kurallarını henüz öğrenmemişti. Üstelik Hz. Ebû Bekir'i de yeterince tanımıyordu. Ondan izin isteyerek sütü Hz. Ebû Bekir'e vermek, bedevîyi gücendirebilirdi. Allah'ın Resûlü bu sebeple genel kaideyi uyguladı.

Hadîs-i şerîfte süte su katılmasından bahsedilmesi bazılarımıza tuhaf gelebilir. Yeni sağılan süt sıcak olur. Halbuki sıcak memleketlerde soğuk içecekler daha fazla tercih edilir. Peygamber Efendimiz'in soğuk meşrûbâtı pek sevdiği de mâlumdur. Meseleye bir de şu açıdan bakılabilir: Bu olayın geçtiği sırada Resûl-i Ekrem Efendimiz'in yanında birçok sahâbî vardı. İkramda bulunanlar, sütün herkese yetmeyeceğini hesaplamış, sütü

çoğaltmak için içine su katmış olabilirler. Zaten burada satma söz konusu olmadığına göre, soğutmak, yağını azaltarak kolay içilmesini sağlamak veya çoğaltmak maksadıyla süte su karıştırmakta elbette bir sakınca yoktur.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. İkrama meclisteki büyükten başlanır ve onun sağından itibaren devam edilir.

2. Sağda oturanın izin vermesi halinde, daha yaşlı ve değerli kimselere ikram edilebilir.

3. Büyüklere saygı gösterilmeli, ikramlarda onlara öncelik tanınmalıdır.

4. Peygamber Efendimiz'in dudağının değdiği yerden içmenin bereketini bilen bazı sahâbîler, bu lutfu başkasına kaptırmak istememişlerdir.

112- باب كراهة الشرب من فم القربة ونحوها وبيان أنه كراهة تنزيه لا تحريمs

SU TULUMUNUN AĞZINDAN SU İÇİLMEMESİ

SU TULUMU GİBİ KAPLARIN AĞZINDAN SU İÇMENİN DOĞRU OLMADIĞI, BUNUN HARAM DEĞİL MEKRUH OLDUĞU

Hadisler

763- عن أبي سعيدٍ الخدْرِيِّ رضي اللَّه عنه قال نَهَى رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عنِ اخْتِنَاثِ الأَسْقِيَةِ . يعنى : أَنْ تُكسَرَ أَفْوَاهُها ، وَيُشْرَب منها . متفقٌ عليه .

763. Ebû Saîd *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ağzı kırık su tulumlarından su içmeyi yasakladı.

Buhârî, Eşribe 23; Müslim, Eşribe 110, 111. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Eşribe 15; Tirmizî, Eşribe 17; İbni Mâce, Eşribe 19

765 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

764- وعن أبي هريرة رضي اللّه عنه قال : نَهَى رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَن يُشْرَبَ مِنْ في السِّقاءِ أَو القِرْبةِ . متفقٌ عليه .

764. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* su tulumu yahut kırbanın ağzından su içmeyi yasakladı.

Buhârî, Eşribe 24; Müslim, Müsâkât 136 (Buhârî'deki rivayetin benzeri). Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Eşribe 14; Nesâî, Dahâyâ 44; İbni Mâce, Eşribe 20

765 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

765- وعن أُمِّ ثابِتٍ كَبْشَةَ بِنْتِ ثَابتٍ أُخْتِ حَسَّانِ بْنِ ثابت رضي اللَّه عنه وعنها قالت: دخَلَ علَيَّ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَشَرِبَ مِن في قِرْبةٍ مُعَلَّقةٍ قَائماً . فَقُمْتُ إِلى فِيهَا فَقطَعْتُهُ ، رواه الترمذي . وقال : حديث حسن صحيح .

وَإِنَّمَا قَطَعَتْها : لِتَحْفَظَ موْضِعَ فَم رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . وَتَتَبَرَّكَ بِهِ ، وَتَصُونَهُ عَن الابتِذالِ ، وَهذا الحَدِيثُ محْمُول علي بَيانِ الجوازِ ، والحديثان السابقان لبيان الأفضل والأكمل واللَّه أعلم .

765. Hassân İbni Sâbit'in kız kardeşi Ümmü Sâbit Kebşe Binti Sâbit *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* evime geldi. Duvara asılı duran kırbanın ağzından ayakta su içti. Ben de hemen kalkıp kırbanın ağzını kestim.

Tirmizî, Eşribe 18

Ümmü Sâbit Kebşe Binti Sâbit

Ümmü Sâbit künyesiyle ve Kebşe'cik anlamında Kübeyşe diye de anılan bu hanım sahâbî, Peygamber Efendimiz'in şâirlerinden Hassân İbni Sâbit'in baba bir kız kardeşidir. Bir hadis rivayet ettiği bilinen Kebşe'nin hayatı hakkında fazla bilgi bulunmamaktadır. Bütün sahâbîler gibi o da Resûl-i Ekrem Efendimiz'e ait bir hâtırayı saklamak istemiş, onun, evlerini şereflendirdiği gün, duvara asılı kırbadan mübarek ağzıyla su içmesini fırsat bilmiş ve hemen kalkıp kırbanın ağzını keserek onu saklamıştır.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

İlk iki hadiste Peygamber Efendimiz, deriden yapılan su tulumu, kırba, güğüm, testi gibi şeylere ağzını dayayıp su içmeyi yasaklamış; üçüncü hadise göre ise, kendisi duvara asılı kırbadan içerek, mecbur kalınca bu tür su kaplarının ağzından su içilebileceğini göstermiştir. Bu sebeple İslâm âlimleri, su tulumu ve kırbanın ağzından su içme yasağının kesin (tahrîmi) bir yasak olmadığını söylemişlerdir.

Müellifimiz Nevevî de, bu üç hadis arasındaki farklı durumu şöyle açıklamaktadır: İlk iki hadis, kırbadan su içmemenin daha uygun ve yerinde bir davranış olacağını belirtmekte, üçüncü hadis ise onlardan içmenin câiz olduğunu ortaya koymaktadır.

Acaba Resûl-i Ekrem Efendimiz ağzı kırık su tulumlarından, yahut su tulumu veya kırbanın ağzından su içmeyi niçin yasaklamıştır?

Bu yasaklar tamamen sağlıkla ilgilidir. Şöyleki, ağzı kırık su tulumu, kırba ve testi gibi su kaplarından, kırık olmasa bile onların daracık ağızlarından içeri zehirli bir böceğin veya insan sağlığına zararlı bir başka şeyin girmesi mümkündür. Tabiatla içiçe olan yerleşim bölgelerinde veya bağda, bahçede, tarlada ağzı iyice kapalı olmayan su kapları her zaman bu nevi tehlikelere açıktır. Testinin veya Anadolu'da çokça kullanılan, testi büyüklüğündeki ağaç bardakların içine yılan girdiği bilinen bir husustur. Muhtelif hadis kitaplarında bunun örnekleri verilmekte, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in bu yasağından sonra bir adamın geceleyin su tulumuna ağzını dayayıp içmek istediği, bu sırada tulumdan bir yılan çıktığı anlatılmaktadır (İbni Mâce, Eşribe 19). Arabistan gibi sıcak bölgelerde, susuzluktan

bunalan bazı zehirli hayvanların su kaplarının içine girmesi son derece tabii bir olaydır. Böyle bir tehlikeye meydan vermemek için bu nevi kaplardaki suyu küçük bardaklara dökerek içmek daha uygundur.

Ağzını testi ve tulum gibi su kaplarına dayayarak su içen bazı kimselerin bu kapların içine soluması veya ağızlarındaki yemek artıklarının bu kapların içine kaçması mümkündür. Bu durum diğer insanların rahatsız olmalarına yol açabilir.

Peygamber Efendimiz'in kırba veya su tulumuna ağzını dayayarak ayakta içmesi, o sırada su bardağının bulunmaması veya bir başka durum sebebiyledir. Bize düşen onun yasağına uymak ve böyle kaplara ağzını dayayarak içmemektir.

Ayakta su içme meselesi, iki hadis sonra, "Ayakta Su İçilebileceği" bahsinde ele alınacaktır.

Kebşe Binti Sâbit'in, Peygamber Efendimiz'in su içtiği kırbanın ağzını kesmesi ise, onun hayatından söz ederken de belirtildiği gibi, Allah'ın Resûlü'nün dokunduğu bir şeyi saklayarak bu güzel hâtırayı canlı tutmak ve bunun kendisi için hayır ve bereket getireceği ümidinden kaynaklanmaktadır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Ağzı kırık veya açık, özellikle de içi görülmeyen su kaplarına, ağzını dayayarak içmek doğru değildir.
2. Ashâb-ı kirâm, Peygamber Efendimiz'in dokunduğu şeyleri, onun hâtırasına olan bağlılıkları sebebiyle muhafaza ederlerdi.

113- باب كراهة النفخ في الشراب

İÇİLECEK ŞEYLERE ÜFLEMEMEK GEREKTİĞİ

Hadisler

766- عن أبي سعيدٍ الخدريِّ رضي اللَّه عنه أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَى عَنِ النَّفخِ في الشَّرابِ فقال رَجُلٌ : القِذَاةُ أَراها في الإِناءِ ؟ فقال : « أَهْرِقْهَا » قال

: فإِنى لا أرْوَى مِنْ نَفَسٍ وَاحِدٍ ؟ قال : « فَأبِنْ القَدَحَ إِذاَ عَنْ فِيكَ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

766. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* içilecek şeylere üflemeyi yasaklamıştı .

Bunun üzerine bir adam:

- Kaba çerçöp düştüğünü görürsem ne yapayım? deyince:

- **"Kaba düşen şeyi dök!"** buyurdu.

Bu defa adam:

- Bir nefeste içince suya kanmıyorum, dedi.

Resûl-i Ekrem de:

- "**O takdirde su kabını ağzından çek!"** buyurdu.

Tirmizî, Eşribe 15.

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

767- وعن ابن عباس رضي اللَّه عنهما أن النبى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهى أن يُتنَفَّسَ في الإِنَاءِ ، أَوْ يُنْفَخَ فِيهِ ، رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

767. İbni Abbas *radıyallahu anh*ümâ'nın rivayetine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* kabın içine solumayı veya kaba üflemeyi yasakladı.

Tirmizî, Eşribe 15. Ayrıca bk. 760 numaralı hadisin kaynakları

Açıklamalar

Her iki hadiste de Resûl-i Ekrem Efendimiz'in su, süt gibi içilecek şeylerin bulunduğu kaba üflemeyi, kabın içine solumayı yasakladığı görülmektedir. Kabın içine çerçöp gibi bir şey düştüğü zaman, bu nesne ağza kaçmasın diye üflenerek uzaklaştırılmayacak, çerçöpün bulunduğu kısım yere dökülecektir. Böyle yapmakla hem sağlık açısından uygun davranılmış hem de aynı kaptan içecek başkaları rahatsız edilmemiş olur.

Suyu bir nefeste veya birkaç nefeste içme hususu 760 numaralı hadisin açıklamasında ele alınmıştı. Burada kısaca söylemek gerekirse, Peygamber Efendimiz'in yaptığı ve tavsiye ettiği gibi, suyu üç nefeste içmek en uygunudur. Suyu bir dikişte içtiği zaman kanmadığını söyleyen kimseye, Resûlullah Efendimiz'in ağzını kaptan çekmeyi tavsiye etmesi de, birkaç nefeste içmenin insanı suya kandıracağını göstermektedir. Sağlığa elverişli olan da budur. Çok susadığı için iki nefeste içmek isteyenlerin bu davranışı da Resûl-i Ekrem'in sünnetine uygundur.

Allah'ın Resûlü'nün su veya diğer meşrûbâtı bir nefeste içmeyi develerin su içmesine benzetmesi, bunu doğru bulmadığını göstermektedir. Bununla beraber konumuzun birinci hadisinde, bir nefeste içtiği zaman suya kanmadığını söyleyen kimseye, zaten böyle yapmamak gerekir şeklinde bir uyarıda bulunmadığına göre, dinî bakımdan bunun o kadar mahzurlu olmadığı anlaşılmaktadır. Yalnız bir nefeste içeceklerin dikkat etmesi gereken bazı hususlar vardır. Bunlardan biri, kendisinden sonra aynı kaptan başkaları içecekse, kabın içine katiyen solunmaması -dır. Diğer bir husus da, çok susamış olanların terliyken bir nefeste içmesi, sağlık açısından bazı sakıncalar doğurmaktadır. Bir nefeste içeceklerin bunları dikkate alması gerekmektedir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Su kabına üflemeyi ve kabın içine solumayı Resûl-i Ekrem Efendimiz yasaklamıştır.

2. Su, süt gibi içilecek şeylerin bulunduğu kaba çerçöp düşerse, onu üfleyerek çıkarmak yerine, o kısmı dökmek daha uygundur.

3. İslâmiyet sağlığa ve sağlık kurallarına uymaya önem vermiştir.

114- باب بيان جواز الشرب قائِما
وبيان أن الأكمل والأفضل الشرب قاعداً

فيه حديث كبشة السابق (انظر الحديث رقم 761) .

AYAKTA SU İÇİLEBİLECEĞİ, OTURARAK İÇMENİN İSE DAHA UYGUN OLDUĞU

Hadisler

768- وعن ابن عباس رضي اللَّه عنهما قال : سَقَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مِنْ زَمْزَمَ ، فَشَرِبَ وَهُوَ قَائمٌ . متفقٌ عليه .

768. İbni Abbas *radıyallahu anh*ümâ şöyle dedi:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'e zemzem verdim. Onu ayakta içti.

Buhârî, Hac 76, Eşribe 76; Müslim, Eşribe 117-119. Ayrıca bk. Nesâî, Menâsik 166; İbni Mâce, Eşribe 21

773. hadisle birlikte açıklanacaktır.

769- وعن النَزَّال بنِ سبْرَةَ رضيَ اللَّهُ عنه قال : أَتَى عَلِيٌّ رضيَ اللَّهُ عنهُ باب الرَّحْبَةِ فَشَرِب قَائماً ، وقالَ : إِنِّي رَأَيْتُ رَسولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فعل كما رَأَيْتُمُونى فَعَلْتُ ، رواه البخارى.

769. Nezzâl İbni Sebre *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Ali *radıyallahu anh* Bâbü'r-rahbe'ye geldi ve ayakta su içti. Sonra da:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in benim içtiğimi gördüğünüz gibi su içtiğini gördüm, dedi.

Buhârî, Eşribe 16.

Nezzâl İbni Sebre

Kûfeli olan Nezzâl'in sahâbî olduğunu söyleyenler vardır. Fakat onun büyük tâbiîlerden olduğu kabul edilmektedir. İleri gelen bazı sahâbîlerden hadis rivayet eden Nezzâl güvenilir bir râvidir. Hayatı hakkında yeterli bilgi yoktur.

Allah ona rahmet eylesin

773 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

770- وعن ابن عمر رضيَ اللّه عنهما قال : كنَّا نَأكَلُ عَلى عَهدِ رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ونحْنُ نَمْشى ، ونَشْرَبُ وَنحْنُ قيامٌ . رواهُ الترمذي ، وقال : حديث حسن صحيح .

770. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Biz Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in zamanında, yürürken bir şey yer, ayakta iken de su içerdik.

Tirmizî, Eşribe 12. Ayrıca bk. İbni Mâce, Et`ime 25

773 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

771- وعن عمرو بن شعيب عن أبيهِ عن جدِّه رضي اللّهُ عنه قال : رَأَيْتُ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يشربُ قَائماً وقَاعِداً . رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح.

771. Amr İbni Şuayb'ın babasından onun da dedesinden rivayet ettiğine göre, dedesi (*Abdullah İbni Amr İbni Âs*) şöyle dedi:

Ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ayaktayken de otururken de su içtiğini gördüm.

Tirmizî, Eşribe 12. Ayrıca bk. Nesâî, Sehv 100

773 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

772- وعن أَنسٍ رضي اللّهُ عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أنهُ نَهَى أَنْ يشربَ الرّجُلُ قَائماً . قال قتادة : فَقلْنَا لأنَس : فالأَكْلُ ؟ قال : ذلكَ أَشَرُّ أَو أَخْبثُ . رواهُ مسلم .

وفي رواية له أَنَّ النبى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم زَجَرَ عَنِ الشُّرْبِ قَائماً .

772. Enes *radıyallahu anh*'ın rivayetine göre Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* bir kimsenin ayakta su içmesini yasaklamıştır.

Râvi Katâde şöyle dedi:

- Biz Enes'e, ya ayakta yemek nasıldır? diye sorduk. Enes:

- Ayakta yemek daha beter (veya kötüdür), dedi.

Müslim, Eşribe 113. Ayrıca bk. Tirmizî Eşribe 11

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* "Ayakta su içmeyi yasaklamıştır" ifadesi, Müslim'in bir başka rivayetinde "Ayakta su içmekten men etmiştir" (zecere) şeklinde geçmektedir.

Müslim, Eşribe 112, 114

773- وعن أبي هريرة رضي اللَّه عنه قال : قالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «لاَ يشْرَبَن أَحدٌ مِنْكُمْ قَائماً ، فَمَنْ نَسِيَ فَلْيَسْتَقيِءْ » رواهُ مسلم .

773. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Hiçbiriniz ayakta su içmesin. Unutarak içen de kussun!"

Müslim, Eşribe 116

Açıklamalar

Ayakta su içme konusuna dair bu altı hadisin ilk dördü Peygamber Efendimiz'in ayakta su ve zemzem içtiğini göstermekte, son ikisi de onun ayakta su içmeyi doğru bulmadığını ifade etmektedir. İlk bakışta bu hadisler arasında bir çelişki varmış gibi görünüyorsa da, aşağıda belirtileceği üzere, bu hadisler arasında hiçbir çelişki yoktur.

Konumuza önce birinci grup hadisleri açıklayarak başlayalım. Bu hadislerde görüldüğü üzere Peygamber Efendimiz muhtelif zamanlarda ayakta su içmiştir. Mâlik İbni Enes'in *Muvatta*'ında belirttiğine göre (Sıfatü'n-nebî, 13-16) ileri gelen sahâbîlerden Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz.

Ali, Hz. Âişe, Abdullah İbni Ömer, Sa`d İbni Ebû Vakkâs ve Abdullah İbni Zübeyr ayakta su içmişler ve bunda bir sakınca görmemişlerdir.

Konumuzun ikinci hadisinden ve onun *Sahîh-i Buhârî*'deki (Eşribe 16) daha geniş rivayetinden öğrendiğimize göre, bir gün Hz. Ali, öğle namazından sonra Kûfe mescidinin Bâbü'r-rahbe denilen kısmına oturmuş, ikindi namazına kadar kendisine getirilen dâvâlara bakmış, sonra orada abdest almış ve artan suyu ayağa kalkarak içmişti. Bazı kimselerin onun ayakta su içmesini yadırgadığını görünce, İslâmiyet'i en iyi bilenlerden biri olan bu büyük âlim, "Birtakım kimseler ayakta su içilmesini iyi görmezler. Halbuki ben Peygamber *aleyhisselâm*'ın benim içtiğimi gördüğünüz gibi su içtiğini gördüm" diyerek zihinlerdeki soruları gidermişti. Zaten 765 numaralı hadiste de görüldüğü üzere, Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* Kebşe Binti Sâbit'in, bazı rivayetlere göre Ümmü Süleym'in evinde, duvara asılı kırbadan ayakta su içmiştir.

Son iki hadise göre ise, Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* ayakta su içilmesini doğru bulmamış, hatta unutarak ayakta su içenin, içtiğini geri çıkarmasını tavsiye etmiştir.

Ayakta su içmenin lehinde ve aleyhindeki hadisler dikkate alındığı zaman, Peygamber Efendimiz'in ayakta su içtiğine dair rivayetlerin, ayakta su içmeyi yasakladığını belirten hadislerden daha fazla olduğu anlaşılmaktadır. Kitabımızın müellifi Nevevî'nin, ayakta su içilebileceğine dair rivayetlerden dördünü, ayakta su içmemeyi tavsiye eden rivayetlerden de ikisini bu bahse alması, herhalde bu durumu göstermek içindir. Zaten o bu husustaki kanaatini konu başlığında söylemiş, ayakta su içmek câiz olmakla beraber, oturarak içmenin daha iyi ve makbul olduğunu belirtmiştir. Onun *Sahîh-i Müslim* şerhinde ayakta su içmeyi tenzîhen mekrûh sayması, fakat fıkhî eserlerinde bunun mekrûh olmadığını belirtmesi, ayakta su içme konusuna yumuşak baktığını göstermektedir.

İmâm Buhârî'nin de, Kâmil Miras'ın dediği gibi *(Tecrid Tercemesi, XII, 53)*, ayakta su içmekte bir sakınca olmadığı sonucuna vardığı anlaşılmaktadır.

Demek oluyor ki, Peygamber Efendimiz, kendisi de zaman zaman ayakta su içmek suretiyle bunun yasak olmadığını göstermiş, belki de sağlık

açısından uygun görmediği için bunun alışkanlık haline getirilmesini istememiştir. Suyu oturarak içmenin daha uygun olduğunu belirtmek, insanları buna yönlendirmek ve tercihinin bu yönde olduğunu daha açık bir şekilde anlatmak için de ayakta su içmenin aleyhinde bulunmuştur. Onun “Ayakta su içen kussun!” tehdidi kesin bir emir (yani vücup için) değildir. Bazı âlimler, “Ayakta su içen kussun!” sözünü Resûl-i Ekrem’in değil, Ebû Hüreyre’nin söylediği kanaatindedir. Yukarıda zikri geçen üç halife gibi Hz. Ebû Bekir’in de ayakta su içtiğine dair rivayeti (Muhammed Zekeriyyâ Kândehlevî, *Evcezü’l-mesâlik ilâ Muvatta Mâlik*, XIV, 273) öne süren ve bunu “Size benim sünnetime ve Râşid halifelerimin sünnetine yapışmanızı tavsiye ederim” hadisiyle destekleyen bazı âlimler, ayakta su içmenin sünnete ters düşmediğini söylemişlerdir.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: Çarşıda pazarda ayakta bir şey içmek gerektiğinde ve oturacak bir yer bulunmadığında mutlaka oturacak yer aramamalı; bununla beraber oturarak içmenin sağlığa daha elverişli olduğu unutulmamalıdır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz ile ondan gören bazı sahâbîler ayakta su içmişlerdir. Bu sebeple ayakta su içmek günah değildir.

2. Peygamber Efendimiz’in ayakta su içmeyi yasaklaması, oturarak içmeyi daha uygun gördüğünü belirtmektedir.

3. Resûl-i Ekrem’in, ayakta su içenin içtiğini kusmasını söylemesi, mutlaka böyle yapılmasını istediği anlamına gelmez. Zira Efendimiz müslümanları eğitmek için bazan bu üslûbu kullanmıştır.

115- باب استحباب كون ساقي القوم آخرهم شرباً

HALKA SU DAĞITANIN EN SONRA İÇECEĞİ

Hadis

774- عن أبي قتادة رضيَ اللَّه عنه عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « سَاقى القَوْمِ آخِرُهُمْ » يعنى: شرْباً .
رواه الترمذي ، وقال : حديث حسن صحيح .

774. Ebû Katâde'den rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Halka su dağıtan kimse, suyu en sonra içer."

Tirmizî, Eşribe 20. Ayrıca bk. Müslim, Mesâcid 311; Ebû Dâvûd, Eşribe 19; İbni Mâce, Eşribe 26

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz bu veciz hadîs-i şerîfi, bir sefer sırasında söylemişti. Uzun yolculuk esnasında müslümanlar hem iyice yorulmuş hem de içecek suları tükenmişti. Ebû Katâde Hâris İbni Rib`î, yorgunluğuna rağmen Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'e hizmette kusur etmemeye çalışmıştı. Müslümanlar susuzluktan iyice bunalınca, Peygamber *aleyhisselâm* içinde birazcık su kalmış olan küçük matarasını istedi. İşte o anda Resûlullah'ın mûcizelerinden biri gerçekleşti. Ebû Katâde'nin tuttuğu bardağa mübarek elleriyle matarasından su doldurmaya, Ebû Katâde de sahâbîlere dağıtmaya başladı. Sahâbîler kana kana içtiler. En sona Allah'ın Resûlü ile Ebû Katâde kalmıştı. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bardağı doldurduktan sonra Ebû Katâde'ye:

- *"İç!"* dedi. Fakat Ebû Katâde Allah'ın Resûlü'nden önce içmek istemedi:

- Sen içmedikçe ben içemem, yâ Resûlallah! dedi.

İşte o zaman Allah'ın Resûlü yukarıdaki hadîs-i şerîfi söyleyerek:

- *"Halka su dağıtan kimse, suyu en sonra içer"* buyurdu.

O zaman Ebû Katâde bu emre boyun eğip suyu içti. En sonra da Allah'ın Resûlü içti.

Olay *Sahîh-i Müslim*'de (Mesâcid 311) geniş bir şekilde anlatılmaktadır.

Resûlullah'ın su konusundaki buyruğu her türlü meşrûbât için geçerlidir. İnsanlara ikramda bulunan kimse, onları kendisine tercih etmeli, kendisi en sonra yiyip içmelidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsanları yöneten kimse, onları ön planda tutmalı, ihtiyaçlarını gidermeye çalışmalı, kendi çıkarlarını gözetmemelidir.

2. İnsanlara yiyecek ve içecek dağıtan kimse, bunlardan en sonra faydalanmalıdır.

116- باب جواز الشرب من جميع الأواني الطاهرة غير الذهب والفضة
وجواز الكرع وهو الشرب بالفم من النهر وغيره بغير إناء ولا يد، وتحريم استعمال إناء الذهب والفضة في الشرب والأكل والطهارة وسائر وجوه الاستعمال

TEMİZ KAPLARDAN SU İÇMEK

ALTIN VE GÜMÜŞ OLMAYAN BÜTÜN TEMİZ KAPLARDAN VE BARDAK VEYA ELİNİ KULLANMADAN NEHİRDEN AĞZIYLA SU İÇMENİN CÂİZ; ALTIN VE GÜMÜŞ KAPLARDAN YEMEK YEMENİN, ONLARI TEMİZLİK VE BAŞKA İŞLERDE KULLANMANIN HARAM OLDUĞU

Hadisler

775- عنْ أَنسٍ رضيَ اللَّه عنه قال : حَضَرَتِ الصَّلاةُ ، فَقَامَ منْ كانَ قَريب الدَّارِ إِلى أَهْلِهِ ، وبقِى قَوْمٌ فَأَتَى رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِمِخْضَب مِن حِجَارَةٍ ، فَصَغُرَ المِخْضَبُ أَن يبْسُطَ فِيهِ كَفَّهُ ، فَتَوَضَّأَ القَوْمُ كُلُّهُمْ . قَالُوا : كَم كُنْتُمْ ؟ قَالَ : ثَمَانِين وزِيادةً . متفقٌ عليه . هذه رواية البخاري .

وفي رواية له ولمسلم : أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم دَعا بِإِناءٍ مِنْ ماءٍ ، فأتِيَ بِقَدحٍ رَحْرَاحٍ فِيهِ شَيءٌ مِنْ مَاءٍ ، فَوَضَعَ أَصَابِعَهُ فِيهِ . قَالَ أنس : فَجعَلْتُ أَنْظُرُ إِلى

الماءِ يَنْبُعُ مِنْ بَيْنِ أصابِعِه ، فَحزَرْتُ منْ تَوَضَّأ ما بيْنَ السَّبْعِينِ إِلى الثَّمَانِينَ .

775. Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

- Namaz vakti girince evi yakın olanlar evlerine gittiler. Bazıları da oldukları yerde kaldılar. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e taştan yapılma bir kap getirdiler. İçine Resûl-i Ekrem'in eli sığmayacak kadar dar olan bu kaptan orada bulunanların hepsi abdest aldı.

Bazıları Enes'e:

- Orada kaç kişi vardınız, diye sorunca, Enes:

- Seksen kişiden fazlaydık, dedi.

Buhârî, Vudû' 32, 45, Menâkıb 25; Müslim, Fezâil 5

Buhârî ve Müslim'in diğer bir rivayeti de şöyledir:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bir su kabı istedi. İçinde birazcık su bulunan, fakat derin olmayan geniş bir kap getirdiler. Resûl-i Ekrem elini suya soktu.

Enes şöyle dedi:

Resûl-i Ekrem'in parmaklarının arasından kaynayan suya bakmaya başladım. O sudan, yetmiş, seksen kadar adam abdest aldı.

Buhârî, Vudû' 46; Müslim, Fezâil 4. Ayrıca bk. Nesâî, Tahâret 61; Tirmizî, Menâkıb 6

Açıklamalar

Hadîs-i şerîfin konumuzla ilgili yanı, taştan yapılma temiz kapları kullanmanın herhangi bir sakıncası olmadığı hususudur.

Hadisimizde Peygamber Efendimiz'in mûcizelerinden biri anlatılmaktadır. *Sahîh-i Müslim*'deki rivayetten anlaşıldığına göre bu olay bir ikindi vakti meydana geldi. Namaz vakti girdiği halde abdest alacak kadar su bulamayan müslümanlar durumu Resûlullah Efendimiz'e arzettiler. O da bir kap içinde biraz su getirmelerini söyledi. İçine el

sığmayacak kadar dar bir kap veya pek derin olmayan geniş bir kap getirdiler. Mübarek eli suya temas edince, sanki su, parmaklarının arasından çıkıyormuş gibi kaynamaya başladı.

Enes'in haber verdiğine göre, bir defasında yine Medine'de böyle bir mûcize meydana geldi. O zaman da, Enes'in tahminine göre üç yüz kişi Peygamber *aleyhisselâm*'ın parmaklarının arasından kaynayan sudan abdest aldılar.

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in parmaklarının arasından su çıkması mûcizesi daha başka zamanlarda, meselâ savaşta suları tükenince de meydana geldi. Bu mûcizeleri görüp yaşayanlardan Abdullah İbni Mesûd, Câbir İbni Abdullah ve İmrân İbni Husayn gibi sahâbîler onları bize nakletmişlerdir.

Suyun Peygamber Efendimiz'in parmaklarından kaynaması veya Allah Teâlâ suyu çoğalttığı halde, sahâbîlere onun parmaklarından kaynıyormuş gibi görünmesi arasında bir fark yoktur. Her ikisi de mûcizedir.

Peygamber Efendimiz'in ve ashâb-ı kirâmın pek sade bir hayatları vardı. Onların bizim gibi çeşitli maddelerden yapılmış eşyaları kullanma imkânı yoktu. İçmek için, temizlik için, hatta abdest almak için su bulamadıkları, çok uzaklardan su taşıdıkları olurdu. Buna rağmen onlar hayatlarından şikâyet etmezlerdi. Dillerinden hamd ve şükrü düşürmezlerdi. Onların gayesi, Resûlullah'ın gösterip öğrettiği gibi bir hayat yaşamak ve sonunda Allah'ın rızasını kazanmaktı. Yüce Rabbim bizlere, onların yolunca yürümeyi nasip etsin.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Temiz olmak şartıyla taştan yapılma eşyalar ve su kapları kullanılabilir.

2. Ashâb-ı kirâmın yiyecek ve içecek bulamadığı zamanlar, Allah Teâlâ'nın izniyle, Peygamber Efendimiz birçok defa mûcizeler göstermiş, suları ve yemekleri bereketlenmiştir.

776- وعن عبد اللَّه بنِ زيدٍ رضي اللَّهُ عنه قال : أَتَانَا النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فَأَخْرَجْنَا لَهُ مَاءً في تَوْرٍ

مِنْ صُفرٍ فَتَوَضَّأَ . رواه البخاري .

« الصُّفْر » بضم الصاد ، ويجوز كسرها ، وهو النحاس ، « والتَّوْر » كالقدح، وهو بالتاءِ المثناة من فوق .

776. Abdullah İbni Zeyd *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* bize geldi. Kendisine bakır bir kap içinde su getirdik, abdest aldı.

Buhârî, Vudû' 45. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tahâret 47; İbni Mâce, Tahâret 61

Abdullah İbni Zeyd

Medineli meşhur kadın sahâbî Ümmü Umâre'nin oğlu olan Abdullah İbni Zeyd İbni Âsım, Uhud Gazvesi'nde Peygamber Efendimiz'i yakından savunduğu için onun takdirini kazandı. Bu savaşta sadece Abdullah değil, onun bütün ailesi büyük kahramanlıklar gösterdi. Bu sebeple Allah'ın Resûlü onlarla cennet komşusu olmak için dua etti.

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem zaman zaman Abdullah İbni Zeyd'in evine gelir ve hadisimizde geçtiği üzere orada abdest alıp namaz kılardı. Abdullah da, Efendimiz'in abdest alma şekline iyice dikkat eder ve gördüklerini diğer sahâbîlere aynen anlatırdı. İşte bu sebeple Abdullah, abdest konusundaki rivayetleriyle meşhur oldu.

Abdullah İbni Zeyd'i meşhur eden bir başka olay daha vardır. Peygamberlik iddiasında bulunan Müseylime, Abdullah'ın kardeşi Habîb İbni Zeyd'i, kendisinin peygamberliğine inanmadığı için uzuvlarını tek tek kestirmek suretiyle şehid etmişti. O da bu Allah düşmanından kardeşinin intikamını almaya yemin etmişti. Yemâme savaşında Vahşî ile birlikte onu öldürerek yeminini yerine getirdi. Abdullah, Harre Vak'ası diye bilinen savaşta iki oğluyla birlikte şehid oldu.

Sahîh-i Buhârî ile Sahîh-i Müslim'de onun rivayet ettiği kırk sekiz hadis bulunmaktadır.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Yukarıda Abdullah İbni Zeyd'in hayatını kısaca anlatırken, Peygamber *aleyhisselâm*'ın zaman zaman onun evine geldiğini ve burada abdest alıp namaz kıldığını söyledik. Yine bir defasında Allah'ın Resûlü evlerini şereflendirdiği zaman abdest almak için su istedi. Onlar da büyükçe bir bakır kapla su getirdiler. Abdullah'ın *Sahîh-i Buhârî*'deki daha geniş rivayetinden öğrendiğimize göre, Efendimiz bu su ile abdest aldı. Hadisin devamında anlatılmamakla beraber, belki orada bulunanlara namaz da kıldırdı. Zira sahâbîler onun evlerine gelmesinden son derece mutlu oldukları gibi, orada namaz kılmasını ve kıldırmasını, bu suretle evlerinin bereketlenmesini de arzu ederlerdi.

Nevevî bu hadisi, bakır su kaplarından abdest almanın câiz olduğunu göstermek maksadıyla bu konuda zikretmiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bakır kaplardaki su ile abdest almakta hiçbir sakınca yoktur.

2. Peygamber Efendimiz bazı sahâbîlerini evlerinde ziyaret eder; hatta bazan orada abdest alıp namaz da kılardı.

777- وعن جابر رضي اللَّهُ عنه أَنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم دَخَلَ على رَجُلٍ مِنَ الأَنْصارِ ، ومَعهُ صاحبٌ لَهُ ، فقالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنْ كَانَ عِنْدَكَ مَاءٌ بَاتَ هَذِهِ اللَّيْلَةَ في شَنَّةٍ وَإِلاَّ كَرعْنا » رواه البخاري . « الشَّنُّ »: القِرْبة .

777. Câbir İbni Abdullah *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bir sahâbîsi ile beraber ensârdan birinin yanına gitti ve şöyle buyurdu:

"Bu gece kırbada soğumuş suyun varsa getir; yoksa eğilip dereden içeriz."

Buhârî, Eşribe 14, 20. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Eşribe 18; İbni Mâce, Eşribe 25

Açıklamalar

Sahîh-i Buhârî'de iki ayrı yerde daha geniş bir şekilde nakledilen hadisimiz, buraya kısaltılarak alınmıştır. Buhârî'deki rivayetlerden öğrendiğimize göre, Peygamber Efendimiz Hz. Ebû Bekir ile birlikte, sıcak bir günde, bahçesini sulamakta olan Medine'li sahâbîlerden, muhtemelen Ebü'l-Heysem İbni Teyyihân el-Ensârî'nin yanına uğradılar. Her ikisi de ona ayrı ayrı selâm verdiler.

Sahâbî Peygamber *aleyhisselâm*'ın o sıcakta dışarıda bulunmasına üzülmüş olmalı ki:

- Anam, babam sana fedâ olsun, yâ Resûlallah! Hava da çok sıcak, dedi.

Belliki Resûl-i Ekrem çok susamıştı. Soğuk suyu da pek severdi. Bu sebeple sahâbîsine:

- *"Bu gece eski kırbada soğumuş suyun varsa getir; yoksa eğilip şu dereden içeriz"* buyurdu.

Sahâbî de:

- Kırbada soğutulmuş suyum var, buyurun, diyerek çardağa doğru gitti. Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* ile Hz. Ebû Bekir de arkasından yürüdüler. Misafirlerini sadece su ile ağırlamak istemeyen sahâbî, onlar çardakta dinlenirken, bir bardağa soğuk su koyup üzerine bir koyundan süt sağdı; sonra da onu aziz misafirlerine ikram etti.

Hadîs-i şerîfin konumuzla ilgili yanı, bardak bulunmadığı zaman, bir kaynaktan veya çeşmeden eğilip içilebileceği hususudur. Esasen ağza zararlı şeylerin girebileceği düşüncesiyle eğilerek su içmek doğru bulunmamış, fakat burada olduğu gibi, mecbur kalındığı zaman eğilerek içilebileceği belirtilmiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bardak bulunmadığı zaman bir kaynaktan eğilip su içilebilir.

2. Peygamber Efendimiz soğuk suyu pek severdi. Bunu bilen bazı sahâbîleri ona soğuk su ikram etmekten haz duyarlardı.

778- وعن حذيفة رضي اللّه عنه قالَ : إِنَّ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَانَا عَن الحَرير والدِّيبَاجِ والشُّرْبِ في آنِيةِ الذَّهَب والفِضَّةِ ، وقال : « هِيَ لهُمْ في الدُّنْيا ، وهى لَكُمْ في الآخِرَةِ » متَّفقٌ عليه .

778. Huzeyfe *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* bize hâlis ipek ve atlas kumaştan elbise giymeyi, altın ve gümüş kaplarla su içmeyi yasakladı ve şöyle buyurdu:

“Bunlar dünyada kâfirlerin, âhirette de sizin olacaktır.”

Buhârî, Eşribe 28, Libâs 27; Müslim, Libâs 3, 4. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Eşribe 17; Tirmizî, Eşribe 10; İbni Mâce, Eşribe 17

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

779- وعن أُمِّ سلمةِ رضي اللّه عنها أَنَّ رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « الذي يَشْرَبُ في آنِيَةِ الفِضَّةِ إِنَّما يُجرْجِرُ في بَطْنِهِ نَارَ جَهَنَّمَ » متفق عليه .

وفي رواية لمسلم : « إِنَّ الذي يَأْكُلُ أَوْ يَشْرَبُ في آنِيَةِ الفِضَّةِ والذَّهَبِ » .

وفي رواية لَه : « مَنْ شَرِبَ في إِناءٍ مِنْ ذَهَبٍ أَوْ فضةٍ فَإِنَّما يُجرْجِرُ في بَطْنِهِ نَاراً مِنْ جَهَنَّمَ » .

779. Ümmü Seleme *radıyallahu anh*â’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Gümüş kaplarla su içen kimse, karnına cehennem ateşi doldurmuş olur.”

Buhârî, Eşribe 28; Müslim, Libâs 1. Ayrıca bk. İbni Mâce, Eşribe 17

Müslim’in bir rivayetine göre:

“Gümüş ve altın kaplardan yiyip içen kimse” buyurdu (Libâs 1).

Yine Müslim'in bir rivayetine göre:

"Altın veya gümüş kapla su içen kimse, karnına cehennem ateşi doldurmuş olur" buyurdu (Eşribe 2).

Açıklamalar

Yukarıdaki iki hadiste Resûl-i Ekrem Efendimiz'in iki şeyi yasakladığı görülmektedir. Biri, hâlis ipek ve atlas kumaştan yapılmış elbise giymek; diğeri de, altın ve gümüş kaplarla su içmek.

İpek elbise giyme konusu 805-810 numaralı hadislerde ayrıca ele alınıp açıklanacak, ipek elbisenin erkeklere haram, kadınlara ise helâl olduğu belirtilecektir. Kadınların hem rûhî meyillerini dikkate alan hem de kocalarıyla mutlu ve huzurlu bir hayat sürmeleri için güzel giyinmelerini uygun gören dinimiz ipek elbise giyme, altın ve gümüş takınma konusunda onlara bir ayrıcalık tanımıştır (bk. 809 numaralı hadis). Fakat altın ve gümüş kaplarla bir şey içme, yahut altın ve gümüş tabaklarda yemek yeme konusunda erkek ve kadın arasında bir ayırım yapmamıştır.

Peygamber Efendimiz'in altın ve gümüş kaplardan yiyip içmeyi, ipekli kumaştan elbise giymeyi yasaklarken, bu güzellikleri dünyada kâfirlerin, fakat âhirette müslümanların kullanacağını belirtmesi, bir başka hadiste bu gerçeği "onu dünyada giyen, âhirette giyemeyecektir" diye ifade etmesi (bk. 805 numaralı hadis), ashâb-ı kirâmı bu konuda son derece hassas ve titiz olmaya sevk etmiştir. Nitekim birinci hadisimizin râvisi Huzeyfe İbni Yemân bu hadisi, aynı konuda canını sıkan bir olay üzerine nakletmiştir. İran fetihleri sırasında Huzeyfe hazretleri Medâin şehrinde bulunuyordu. Su içmek isteyince, şehrin ileri gelenlerinden biri ona gümüş bir bardakla su getirdi. Huzeyfe onun bu davranışına kızarak bardağı fırlattı. Sonra da oradakilere neden böyle yaptığını açıklayarak, bu adamı altın ve gümüş bardakla su içilmeyeceği hususunda daha önce uyardığını, fakat onun bu yasağa uymaması üzerine böyle davrandığını belirtti (bk. Buhârî, Eşribe 27; Ebû Dâvûd, Eşribe 17; Tirmizî, Eşribe 10).

Altın, gümüş, ipek gibi eşyaları veya daha başka şeyleri kullanmayı Allah veya Resûlü yasaklayınca, bu yasağa kâfir-müslüman herkesin uyması gerekir. Zira kullanılması müslümanlar için zararlı olan bir şey,

kâfirler için de zararlıdır. Fakat onlar hiçbir İslâmî kurala uymadıkları için bu konudaki yasağa da uymazlar. Bu onların bileceği iştir. Ancak müslümanlar öyle değildir. Onlar Allah'ın ve Resûlullah'ın yasakladığı şeyleri, gerekçesini bilmeseler bile, üzerinde tartışmaksızın, gönül huzuruyla kabul ederler ve o yasaklardan uzak durmaya çalışırlar. Altın veya gümüş kullanımı, israfı önlemek veya piyasada tedâvüldeki parayı azaltmaya engel olmak için yahut daha başka sebeplerle yasaklanmış olabilir. Bunların hiçbiri bir müslüman için önemli değildir. Onun için önemli olan, altın veya gümüş kullanmayı Allah'ın ve Resûlü'nün yasaklamış olmasıdır. Altın ve gümüş kullanmanın yasak oluşu, 1799-1801 numaralı hadislerde ele alınacaktır.

Her konuda olduğu gibi, özellikle sağlığı ilgilendiren bazı zaruretler sebebiyle bu yasak kalkabilir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. İpekli elbise giymek, altın ve gümüş takı takmak müslüman erkeklere haram, fakat hanımlara helâldir.

2. Altın ve gümüş kaplarla bir şey yemek, içmek, erkek ve kadın herkese haramdır.

3. Kâfirler Allah'ı tanımadıkları ve O'nun buyruklarına karşı geldikleri için âhirette bu nimetleri kullanamayacaklar; ama müslümanlar, Allah'ın yasaklarına saygılı oldukları için bu nimetlerden âhirette faydalanacaklardır.

كتاب اللباس

117- باب استحباب الثوب الأبيض وجواز الأحمر والأخضر والأصفر والأسود وجوازه من قطن وكتّان وشعر وصوف وغيرها إلا الحرير

GİYİM KUŞAM BÖLÜMÜ

BEYAZ RENK ELBİSE GİYMENİN MÜSTEHABLIĞI,
KIRMIZI, YEŞİL, SARI VE SİYAH RENK İLE, İPEK DIŞINDA
PAMUK, KETEN, KIL, YÜN VE BAŞKA BİR MADDEDEN YAPILAN
ELBİSELERİN GİYİLMESİNDE BİR SAKINCA OLMADIĞI

Âyetler

يَا بَنِي آدَمَ قَدْ أَنزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُوَارِي سَوْءَاتِكُمْ وَرِيشًا وَلِبَاسُ التَّقْوَىَ ذَلِكَ خَيْرٌ ذَلِكَ مِنْ آيَاتِ اللّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ [26]

1. “Ey Âdemoğulları! Size ayıp yerlerinizi örtecek giysi, süslenecek elbise yarattık. Takvâ elbisesi, işte o daha hayırlıdır.”

A’raf sûresi (7), 26

Cenâb-ı Hak, Âdem ile Havva’yı cennetten yer yüzüne çıplak olarak indirdi. Her doğan çocuk da dünyaya çıplak olarak gelir. Allah Teâlâ, insanlara giyinip kuşanıp süslenecek elbiseler ihsan etti. Böylece insanlar elbise sayesinde hem soğuk ve sıcaktan hem de çıplaklığın getireceği kötülüklerden korunmaya, başkalarının görmesi câiz olmayan yerlerini örtmeye, hatta süslenmeye imkân buldular. Giyinmek, insanlık tarihinin başlangıcından itibaren medenî olmanın bir gereği sayıldı. Âyet-i kerîmedeki “**takvâ elbisesi**”nden maksat, Allah’a karşı saygı ve sevgi duyma, hayâ hissine sahip olma, maddî, mânevî her çeşit ayıp ve çirkinlikten korunma halidir. Bu duygulara sahip olanlar hiçbir imkân bulamasalar dahi, örtülmesi zaruri olan yerlerini mutlaka örterler. Fakat takvâ duygusuna sahip olmayanlar, Allah’ın emir ve yasaklarına gerektiği şekil ve ölçüde saygı göstermeyenler ne kadar giyinseler bile günahlara dalmaktan kurtulamazlar. Allah’a saygılı olanlar elbisenin ayıpları ve örtülmesi emredilen yerleri kapatmanın aracı olduğunu bilirler. Güzelce giyinmenin göze ve gönle hoş gelmeyen çirkinliklerden, maddî manevî hastalıklardan insanı koruduğunu, düşmandan sakınmanın, kötü bakışlara hedef olmaktan kurtulmanın vasıtası olduğunu da idrak ederler. Onlar, giyinip kapanmanın şehvetin uyanmasını veya nefretin ayaklanmasını önlediğini düşünme gücüne sahiptirler. Bütün ilâhî dinler bu hedefleri gerçekleştirmek için inananlara örtünmeyi emreder. Peygamberleri ve onlarla birlikte dinleri insanlara gönderen Cenâb-ı Hak, elbiseyi kibrin, gururun, şehvetin ve servetin, başkalarına üstünlük taslamanın vasıtası olarak kullanmayı da ayıplar ve yasaklar. Anılan yanlışlara düşmemek ise takvâ ehli iyi bir mü’min olmak sayesinde gerçekleşebilir. İşte bu sebeple, âyet-i kerîmede vücudumuza giymemiz gereken elbise ile kalbimize giydirmemiz gereken takvâ elbisesi bir arada anılmıştır.

وَاللّهُ جَعَلَ لَكُم مِّمَّا خَلَقَ ظِلاَلاً وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ الْجِبَالِ أَكْنَانًا وَجَعَلَ لَكُمْ سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ الْحَرَّ وَسَرَابِيلَ تَقِيكُم بَأْسَكُمْ كَذَلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْلِمُونَ [81]

2. "Sizi sıcaktan koruyacak elbiseler ve savaşta koruyacak zırhlar yarattı."

Nahl sûresi (l6), 81

Elbisenin yaratılışındaki hikmetlerden biri de, insanı sıcak ve soğuktan korumasıdır. Cenâb-ı Hak, âyet-i kerîmede elbisenin sıcaktan koruma özelliğini belirterek, dolayısıyla soğuktan koruma özelliğini de kastetmiştir. Çünkü soğuktan korunmak sıcaktan korunmaktan daha önceliklidir. Fakat sıcak bir iklimde yaşayan insanlar için sıcaktan korunmak daha önemlidir.

Savaş, insanın hayatını tehdit eden unsurların başında gelir. Bu sebeple savaşta kişinin canını koruması ve bunun için gerekli tedbirleri alması önemli görevleri arasında yer alır. Allah Teâlâ, savaş anında düşmanın silahlarına karşı korunmaları için insanlara zırh, kalkan veya bugünün silahlarına karşı korunmak üzere geliştirilmiş çeşitli vasıtalar ihsan etmiştir. Bunların keşif ve icadını nasip eden Cenab-ı Hak'tır. Müslümanlar, düşmana karşı yapacakları cihadda bu yöndeki en ileri teknolojiyi geliştirip kullanmak zorundadırlar. Aksi takdirde, düşmana karşı tedbirsiz hareket etmiş olurlar ki, bu dinimizde câiz görülmemiştir. Soğuktan ve sıcaktan korunmak nasıl bir zaruretse, savaş anında düşmandan korunmak da aynı şekilde bir zarurettir.

Hadisler

780- وعن ابنِ عبَّاسٍ رضيَ اللَّه عنْهُما أنَّ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: الْبَسُوا مِنْ ثِيَابِكُمُ البَيَاضَ ، فَإِنَّهَا مِن خَيْرِ ثِيابِكُمْ ، وَكَفِّنُوا فِيها مَوْتَاكُمْ » رواهُ أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن صحيح.

780. İbni Abbâs *radıyallahu anh*ümâ'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Beyaz renk elbiseler giyiniz; çünkü elbiselerinizin hayırlısı beyaz olanlardır. Ölülerinizi de beyaz kefene sarınız."

Ebû Dâvûd, Tıb 14, Libâs 1;Tirmizî, Cenâiz 18, Edeb 46. Ayrıca bk. Nesâî, Ce nâiz 38, Zînet 97; İbni Mâce, Cenâiz 12, Libâs 5

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

781- وعن سَمُرَةَ رضيَ اللَّهِ عنه قال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «الْبَسُوا البَيَاضَ ، فَإِنها أَطْهرُ وأَطَيبُ ، وكَفِّنُوا فِيها مَوْتَاكُمْ » رواهُ النسائى ، والحاكم وقال : حديث صحيح .

781. Semüre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Beyaz renk elbise giyiniz. Çünkü beyaz daha temiz ve daha hoş görünümlüdür. Ölülerinizi de beyaz kefene sarınız."

Nesâî, Cenâiz 38, Zînet 97; Hâkim, *Müstedrek* IV,185. Ayrıca bk.Tirmizî, Edeb 46; İbni Mâce, Libâs 5

Açıklamalar

Bütün ilâhî dinler gibi İslâm'ın da elbise ile örtünme ve giyinmeyi emredip kişiyi maddî ve mânevî açıdan dış çevreye karşı korumayı hedeflediğini yukarıda âyetleri açıklarken belirtmeye çalıştık. Bunun yanında dinimizin her konuda olduğu gibi, giyim kuşamda da en iyiyi ve en güzeli aradığı, maddî ve manevî temizlikle birlikte estetiğe büyük önem verdiği gözardı edilemez. Peygamber Efendimiz bazan ashâbın erkek ve kadınlarının giysi diktikleri kumaşların cinsine, elbiselerin şekline ve rengine, giyim kuşam tarzına müdahale ederdi. Böyle hareket etmesinin sebebi, toplumu birtakım yanlış yönelişlerden, çirkin davranışlardan, gayri müslimlere benzemekten sakındırmak, zevk-i selîme uygun olmayan görünümlerden korumak ve bunların yaygınlık kazanmasını önlemekti.

Peygamber Efendimiz giyim kuşamda bazı renkleri daha çok tercih etmiş, hem kendisi elbiselerini bu renklerden seçmiş hem de ashâb-ı kirâma tavsiye etmiştir. Beyaz, tercih ettiği renklerin başında gelir. Bu tercihin sebebi, beyaz rengin hadîs-i şerîfte de belirtildiği gibi daha temiz ve daha hoş bir görünümde olmasıdır. Müslüman, dış görünüşüyle de başkalarına

örnek olmalıdır. **“Düzgün bir kıyafet iyi bir tavsiye mektubudur”** sözü ne kadar yerindedir. Beyaz renk, iç temizliğine, hilekârlık, insanları aldatma, düşmanlık hissi ve kötü ahlâkın her çeşidinden uzak durmaya bir işaret sayılır. Beyaz, bir bakıma fıtratı, insanın bütün günahlardan arınmış olarak yaratılışını temsil eder. Zira İslâm dini, hıristiyanlığın aksine, doğan her çocuğun tertemiz, bütün kötülüklerden, çirkinliklerden uzak bir şekilde dünyaya geldiğini kabul eder. Oysa hıristiyanlar, doğan her çocuğun günahkâr olarak doğduğu bâtıl inancına sahiptirler.

Beyaz renk, üzerindeki her çeşit kiri ve pisi başka renklerin hepsinden daha çok ve daha çabuk belli edip gösterdiği için, daha sık yıkama ve giysi değiştirme ihtiyacı hissettirir. Bu ise temizliğin sürekli olmasını sağlar. Çünkü elbisesi kirlenen insan, onu çıkarıp değiştirirken kendi vücudunun da kirlendiğini düşünerek yıkanma ihtiyacı hisseder; böylece beden temizliğini sağlamış ve sıhhatine dikkat etmiş olur. Beden temizliğinin insanı iç temizliğine yani gönül ve kalp temizliğine sevkedeceği umulur. Bu sebeple dinimiz, dış dünyamızın temizliği kadar belki ondan daha çok ve daha önemle iç dünyamızın temizliğiyle ilgilenir ve her ikisini birlikte geliştirmemizi ister. Kur’ân-ı Kerîm: **“Sadece Rabbini büyük tanı elbiseni tertemiz tut”** [Müddessir sûresi (74), 3-4] buyurarak bunu vurgular.

Beyaz elbise giymek, kibir, gurur ve kendini beğenmişlikten uzak durmanın, alçak gönüllü ve tevâzu sahibi olmanın da bir belirtisi sayılır. Çünkü beyaz rengin gösterişli ve başkalarını kıskandırıcı bir yönü yoktur. Renklerin, insanın rûhî yapısı ve kişiliğiyle ilgisi olduğu modern bilimin de kabul ettiği bir gerçektir. Suç ve suçluyu inceleyen bir bilim dalı olan kriminoloji, kişilerin hangi renklerden hoşlandığını, hangi tip ve renk elbiseler giydiğini de araştırır. Çünkü bunlar, kişilik hakkında ipucu veren unsurlardır.

Beyaz renkli kefenin tavsiye edilmiş olması, İslâm fıtratı üzere tertemiz doğan insanın, yine bu fıtrat üzere tevhîd inancıyla Allah’a kavuşmasını temenni anlamı taşımaktadır. Ölen kimse meleklerle ilk defa bu temiz elbise ile karşılaşmış olur. Öte yandan hac esnasında Arafat’ta bütün hacıların beyaz ihrama girmesi, kıyamet günü dirilişten sonra Allah’ın huzurunda aynı giysiler içinde toplanılacağının âdeta temsîlî bir anlatımıdır.

Çoğu kere âlimlerin ders meclislerinde, imamların cemaatin huzurunda, mânevî liderlerin halkın arasında beyaz elbise giymeleri, Peygamberimiz'in bu tavsiyesi sebebiyle olsa gerektir.

Peygamber Efendimiz'in sadece beyaz giymeyi emretmediğini, ancak beyazı özenle tavsiye ettiğini, başka renkleri de hem giydiğini hem giyilmesini meşrû gördüğünü daha sonra gelen hadislerden öğreneceğiz.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Peygamberimiz beyaz elbise giymiş ve beyaz giyilmesini tavsiye etmiştir.

2. Beyaz renk dış temizliği yansıtması yanında iç temizliğinin de belirtisi sayılır.

3. Müslüman dış görünümüyle başkalarına itimat telkin etmelidir.

4. Elbise, temizlik ve zerâfeti yansıttığı kadar tevâzu ve vakarı da yansıtmalıdır.

5. Resûl-i Ekrem kefenlerin beyaz renkli olmasını tavsiye etmiştir.

6. Özellikle sıcak iklim kuşağında bulunan ülkelerde ve yaz mevsiminde beyaz elbiseler giymek sıhhî açıdan da büyük önem arzeder.

782- وعن البراءِ رضيَ اللّه عنه قال : كانَ رسولُ اللّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم مَرْبُوعاً وَلَقَدْ رَأَيْتُهُ في حُلَّةٍ حمْراءَ ما رأَيْتُ شَيْئاً قَطُّ أَحْسَنَ مِنْهُ . متَّفقٌ عليه .

782. Berâ İbni Âzib *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* orta boylu idi. Ben onu kırmızı bir elbise içinde gördüm; hayatımda Resûl-i Ekrem'den daha güzel hiçbir şey görmedim.

Buhârî, Menâkıb 23, Libâs 35; Müslim, Fezâil 91. Ayrıca bk. Nesâî, Zînet 59

Açıklamalar

Sahâbe-i kirâm, Peygamber Efendimiz'in ahlâkını olduğu gibi, mübarek cismini, giyim kuşamını da ayrıntı sayılabilecek bilgilere varıncaya kadar

bize anlatmışlar, tanıtmışlar ve hiçbir şeyi eksik bırakmamaya özen göstermişlerdir. Bu konudaki pek çok rivayet hadis kitaplarımızın ilgili bahisleriyle müstakil şemâil eserlerinde yer alır.

Hadis şârihlerinin pek çoğu, Peygamber Efendimiz'in giydiği kırmızı renkteki elbisenin sırf kırmızı olmadığı görüşündedirler. Çünkü sırf kırmızı renkten elbise giyilmesini Peygamberimiz'in uygun görmediği konusunda rivayetler vardır. Bu sebeple "kırmızı" diye nitelenen elbisenin kumaşının dokumasında yeşil, beyaz veya başka renkte çizgiler olduğu ifade edilir. Özellikle Hanefî mezhebi imamları sırf kırmızı renk elbise giymenin câiz olmadığı kanaatindedirler.

Bu sebeple onlar hadislerde kırmızı diye anılan elbiseleri "çizgili kırmızı" şeklinde yorumlarlar; kırmızı rengin giyilmiş olduğundan bahseden rivayetleri de "yasaklanmasından önce giyildiği" tarzında anlarlar. Ancak Hanefîler kırmızı elbise giymenin haram değil, mekruh olduğunu da özellikle belirtirler. Buna karşılık, Şâfiî mezhebinin görüşü kırmızı elbise giyilmesinin câiz olduğu yönündedir. Onlar bu hükme varırken, rivayetlerin zâhiri kendileri için delil teşkil eder. Gerçekten, sırf kırmızı rengin hoş bir görünüm sergilemediği, kanı çağrıştırdığı için de merhamet ve şefkat hissine aykırı düştüğü kabul edilir. Kırmızı giymeye düşkün olanların çoğunlukla gaddar, merhamet duygusundan yoksun kimseler olduğu söylenir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz aşırı uzun ve kısa değil, orta boylu idi.

2. Peygamberimiz çeşitli renkte elbiseler giymiştir. Kırmızı elbise giydiği de olmuştur. Daha sonraları sırf kırmızı giyilmesini uygun görmediği bazı rivayetlerden anlaşılmaktadır. Ancak çizgili kırmızı elbiseler giydiği kesindir.

3. Hanefî mezhebi imamları katıksız kırmızı renkten ibaret elbise giymeyi mekruh kabul ederken, Şâfiî mezhebi imamları bunu câiz görürler.

783- وعن أبي جُحَيْفَةَ وهْبِ بنِ عبدِ اللَّهِ رضيَ اللَّه عنهُ قال : رَأَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بمَكَّةَ وَهُوَ

بِالأبْطَحِ في قُبَّةٍ لَهُ حمْراءَ مِنْ أدَمٍ فَخَرَجَ بِلالٌ بِوَضوئِهِ ، فَمِنْ نَاضِحٍ ونَائِلٍ ، فَخَرَجَ النبِى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وعَلَيْهِ حُلَّةٌ حَمْرَاءُ ، كَأَنِّى أَنْظرُ إِلى بَيَاضِ ساقَيْهِ ، فَتَوضَّأَ وَأَذَّنَ بِلالٌ ، فَجَعَلْتُ أَتَتَبَّعُ فَاهُ هَهُنَا وهَهُنَا ، يقولُ يَمِيناً وشِمَالاً: حَيَّ عَلى الصَّلاةِ ، حيَّ على الفَلاَحِ . ثُمَّ رُكِزَتْ لَهُ عَنَزَةٌ ، فَتَقَدَّمَ فَصَلَّى يَمُرُّ بَيْنَ يَدَيْهِ الكَلْبُ وَالحِمَارُ لاَ يُمْنعُ. متَّفقٌ عليه . «العَنَزَةُ» بفتح النونِ نحْوُ العُكازَة .

783. Ebû Cuhayfe Vehb İbni Abdullah *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'i Mekke'de Ebtah denilen yerde deriden yapılmış kırmızı çadırında gördüm. Bilâl, elinde Resûl-i Ekrem'in abdest aldığı su kabı ile çadırdan çıktı. Sahâbîlerden bazısı o su ile vücudunu ıslatıyor, bazısı da avuçla alıyorlardı. O esnada Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* üzerinde kırmızı bir elbise ile dışarı çıktı. Bembeyaz baldırları hâlâ gözümün önündedir. Sonra abdest aldı; Bilâl ezan okudu; ben de şuraya ve şuraya, yani sağa ve sola dönerken, Bilâl'in ağzını takip etmeye başladım: Hayye 'ale's-salâh, hayye 'ale'l-felâh diyordu. Sonra Resûl-i Ekrem'in önüne sütre olarak ucu sivri demirli bir asâ dikildi. Peygamberimiz öne geçip namaz kıldırdı. Sütrenin önünden köpek ve eşek geçiyordu da onların geçmesine engel olunmuyordu.

Buhârî, Salât 17; Müslim, Salât 249. Ayrıca bk. Buhârî, Vüdû 40, Libâs 42; Ebû Dâvûd, Salât 34

Açıklamalar

Sahâbe-i kirâm, Peygamber Efendimiz'e ait bir olayı anlatırlarken çoğu kere olayın geçtiği yer, cereyan ediş şekli ve olayın kahramanlarından bahsetmeyi ihmal etmemişlerdir. Ebû Cuhayfe'nin rivayetinde buna bir kere daha şahit olmaktayız. Hadisimizin gösterilen kaynaklarına baktığımızda bazı rivayet farklılıkları varsa da bunlar esasla ilgili olmayıp, ya rivayetin geçtiği konu ile alâkalı yönünün öne çıkarılmasından ya da mâna ile rivâayetin karakterinden kaynaklanmaktadır.

Rivayette adı geçen Ebtah, Mina’ya yakın bir yerin adı olup, Bathâ diye de anılır. Geçici olarak konaklanılacak yerde çadır kurmak Arapların en yaygın geleneklerindendi. Çadır deriden veya hayvanların kıl ve yünlerinden örülen çul çuval benzeri maddelerden yapılırdı. Çıktığı gazvelerde, yolculuklarda ve hacda Peygamberimiz için çadır kurulmuştur. Günümüz şartlarında dahi çadır geleneği seyyar ordu birlikleri başta olmak üzere, konar göçer göçebe toplumlar için vazgeçilmez meskenlerin başında gelir. Hz. Peygamber için kurulan deri çadırın ve giydiği elbisenin kırmızı olduğu özellikle belirtilmiştir. Bu durum, kırmızı rengin hem eşya hem de giyeceklerde kullanıldığının bir kanıtıdır. Ayrıca insanın giyecekleri başta olmak üzere kullandığı eşyalarla kişiliği arasındaki yakın ilişkiye dikkat çekilmek istendiğini görmekteyiz. Sahâbîlerin Efendimiz’in abdest suyunu kapışmaları, adına “teberrük” denilen, Resûl-i Ekrem’in kullandığı bir şeyden yararlanmak veya ona dokunmak ya da görmek suretiyle bereket ummaları sebebiyledir. Bunun yasaklanmadığını ve sahâbe zamanından günümüze kadar devam edip gelen bir âdet olduğunu görmekteyiz. Bu sebeple, Peygamberimiz’in kullandığı birtakım eşyalar, mübarek sakalını tıraş ettiğinde ashâbın ondan aldığı teller asırlardır korunagelmiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kırmızı renk elbise giymek ve eşya kullanmak câizdir.

2. Hz. Peygamber’in ve salih kimselerin eşyalarıyla teberrük câizdir.

3. Açık alanlarda namaz kılınırken, namaz kılanın önüne sütre dikmesi sünnettir.

4. Namaz kılanın sütresinin önünden insan ve hayvanların geçmesi namaza engel olmaz.

5. Erkeklerin dizden aşağısı avret değildir.

6. Sefer esnasında namaz için ezan okunur.

7. Ezan okurken müezzinin “hayye ‘ale’s-salâh ve hayye ‘ale’l-felâh” larda sağa sola dönmesi sünnettir.

784- وعن أبي رِمْثة رفاعَةَ التَّميْمِيِّ رضيَ اللّه عنه قال : رأيت رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وعلَيْه ثوبان أَخْضَرانِ . رواهُ أبو داود ، والترمذي بِإِسْنَادٍ صحيحٍ .

784. Ebû Rimse Rifâa et-Temîmî *radıyallahu anh* şöyle demiştir:

Ben, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’i üzerinde iki yeşil elbise ile gördüm.

Ebû Dâvûd, Libâs 19; Tirmizî, Edeb 48

Ebû Rimse Rifâa et-Temîmî

Ebû Rimse sahâbîdir. Babası ile birlikte Resûl-i Ekrem’in huzuruna gelip müslüman olmuştu. Adından çok künyesiyle tanınır. Adı konusunda pek çok ihtilaf vardır. Ancak Rifâa İbni Yesribî adının daha çok tercih edildiğini görüyoruz. Hayatıyla ilgili yeterli bilgiye kaynaklarda yer verilmeyen Ebû Rimse, İfrîkîye’de (Tunus’ta) vefat etti. Onun rivayetleri Ebû Dâvûd, Tirmizî ve Nesâî’nin Sünen’lerinde yer alır. Nevevî’nin, Ebû Rimse’den Riyâzü’s-sâlihîn’e aldığı tek rivayet bu hadistir.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Yeşil renk, Peygamber Efendimiz’in sevdiği, giydiği ve tavsiye ettiği renklerdendir. Cennet ehlinin giysilerinin çoğunun yeşil renkte olduğu kabul edilir. Kurân-ı Kerîm’in çeşitli âyetleri de buna delil gösterilir:

“İnce ve kalın ipekten yeşil elbiseler giyecekler” [Kehf sûresi (18), 31]; **“Üzerlerinde yeşil ipekten ince ve kalın elbiseler vardır”** [İnsan sûresi (76), 21] âyetleri bunun örnekleridir. Ancak bu âyet ve hadislere, cennet ehlinin çoğunluğunun giysilerinin yeşil renkte olduğu hükmüne bakarak bu rengi kutsal kabul etmek veya giyilmesinin zarurî olduğunu iddia etmek söz konusu değildir. Kullanılması yasaklanmamış herhangi bir elbise veya herhangi bir renk gibi yeşil elbise giymek de mübahtır.

Peygamberimiz sevdiği ve giydiği için bu rengi tercih etmek ise, güzel bir davranış olur.

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in giydikleri iki elbiseden maksat, izâr ve ridâ denilen bir çeşit pantolon ve ceket veya palto gibi alt ve üst giysileridir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yeşil elbise giymek mübahtır.

2. Peygamberimizin alt ve üst ayrı olmak üzere iki parça elbise giydiği de olmuştur.

785- وعن جابر رضيَ اللَّه عنه ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم دَخَلَ يَوْمَ فَتْحِ مَكَّةَ وعَلَيْهِ عِمامةٌ سوْداءُ . رواهُ مسلم .

785. Câbir *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, Mekke'nin feth edildiği gün başında siyah bir sarıkla Mekke'ye girdi.

Müslim, Hac 451. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Libâs 21; Tirmizî, Libâs 11; Nesâî, Menâsik 107, Zînet 109; İbni Mâce, Libâs 14

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

786- وعن أبي سعيد عمرو بن حُرَيْثٍ رضيَ اللَّه عنه قال : كأنى أنظر إلى رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وعَلَيْهِ عِمَامَةٌ سَوْدَاءُ قدْ أَرْخَى طَرَفيها بيْنَ كتفيْهِ . رواه مسلم .

وفي روايةٍ له : أَن رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم خَطَبَ النَّاسَ ، وعَلَيْهِ عِمَامَة سَودَاءُ .

786. Ebû Saîd Amr İbni Hureys *radıyallahu anh* şöyle der:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in başında siyah bir sarık, sarığın iki ucunu omuzları arasına sarkıtmış hâli hâlâ gözümün önündedir.

Müslim’in bir başka rivayeti şöyledir:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* başında siyah bir sarık olduğu halde halka hutbe okudu.

Müslim, Hac 452-453. Ayrıca bk. 785 no’lu hadisin kaynakları.

Ebû Saîd Amr İbni Hureys

Çocuk yaştaki sahâbîlerden olup, Resûl-i Ekrem vefat ettiğinde 12 yaşında idi. Kureyş kabilesinin Mahzûmoğulları koluna mensuptur. Bedir Gazvesi’nin yapıldığı sene annesi onu Peygamber Efendimiz’e getirip dua etmesini istemişti. Efendimiz Amr’ın başını okşayıp rızkının bol, kendisinin zengin ve alış verişinin bereketli olması için dua etti. Bir rivayete göre onu Resûl-i Ekrem’e getiren annesi değil babasıydı. Ebû Saîd ashâbın önde gelen zenginleri arasında yer aldı. Daha sonra Kûfe’ye yerleşti ve orada ev yaptıran ilk Kureyş’li Amr İbni Hureys oldu. Peygamberimiz’den 18 hadis rivayet etti. Onun rivayet ettiği hadisler Kütüb-i Sitte’de yer alır.

Ebû Saîd Amr İbni Hureys 85 (704) senesinde Kûfe’de vefat etti.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz’in fetih günü Mekke’ye başında hangi kıyafetle girdiği konusunda iki ayrı rivayet vardır. Bunlardan biri başında demirden bir miğferle girdiği yönündeki rivayet, diğeri de şu anda açıklamaya çalıştığımız başında siyah bir sarıkla girdiğini belirten rivayettir. Her iki rivayetin sahih olduğunu göz önüne alan âlimlerden bir kısmı, baştaki sarığın miğfer gibi olduğunu söyleyerek rivayetlerin arasını bulmaya çalışırlar. Kâdî İyâz ise iki rivayetin arasını şöyle bulur: Hz. Peygamber Mekke’ye miğferle girmiş, sonra onu çıkararak başına siyah sarık sarmıştır. Çünkü Peygamberimiz başında siyah bir sarık olduğu halde insanlara hitap etmiştir. Bu konuşma, fethin gerçekleşmesinden sonradır. O halde her iki rivayet sahihtir. Konunun, üzerinde bu kadar durulacak derecede önemli olup olmadığı akla gelebilir. Hadis şârihleri konu üzerinde bir kitapçık yazacak kadar durmuşlardır. Çünkü rivayetlerin biri Mekke’nin

savaşla fethedildiğine, diğeri ise sulh yolu ile fethedildiğine delil getirilmiştir. Zira ordu komutanının bir yere hangi kıyafetle girdiğinin görülmesi ve bilinmesi, geliş niyeti ve maksadı hakkında hüküm vermemize yeterli sebep teşkil eder. Giyilen kıyafetin bu yönden de değer ifade ettiğini unutmamak gerekir. Bilindiği gibi miğfer harp kıyafetidir; sarık ise sulh zamanında giyilir.

Peygamber Efendimiz hutbe okurlarken çok kere beyaz giyinmiş, beyaz sarık sarmış ve beyazı tercih etmişse de, bu ve benzer rivayetlerden öğrendiğimiz gibi siyah giydiği ve siyah sarık sardığı da olmuştur. Özellikle düşmana karşı zafer kazanılması esnasında siyah sarık sarmanın müstehap olduğu bir çok âlim tarafından ifade edilir. Onların bu görüşlerine delil teşkil eden rivayetler açıklamaya çalıştığımız bu ve benzeri diğer hadislerdir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Siyah renk elbise giyinmek ve siyah sarık sarmak câizdir.
2. Harp ve sulh kıyafetleri farklılık arzeder.
3. İslâm âlimleri, düşman karşısında zafer elde etme anında siyah sarık sarılmasını müstehap görmüşlerdir.

787- وعن عائشة رضي اللَّه عنها قالت : كُفِّنَ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في ثلاثة أَثْوَابٍ بيضٍ سَحُولِيَّةٍ مِنْ كُرْسُفٍ ، لَيْسَ فيهَا قَمِيصٌ وَلا عِمامَةٌ . متفقٌ عليه .

« السَّحُولِيَّةُ » بفتحِ السين وضمها وضم الحاء المهملتين : ثيابٌ تُنْسَبُ إِلى سَحُولٍ : قَرْيَةٍ باليَمنِ « وَالكُرْسُف » : القُطْنُ .

787. *Âişe radıyallahu anh*â’dan rivayet edildiğine göre şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, pamuktan mâmül üç parça beyaz Sehûliyye bezi ile kefenlendi. Bu üç parça arasında gömlek ve sarık yoktu.

Buhârî, Cenâiz 19, 24; Müslim, Cenâiz 45. Ayrıca bk. Nesâî, Cenâiz 39

Açıklamalar

Kefen ölüye ait bir elbisedir. Bu sebeple kefenle ilgili bir çok ayrıntı hadis ve fıkıh kitaplarımızda yer alır. Peygamber Efendimiz'in kaç parçadan ibaret kefene sarıldığı konusunda değişik rivayetler bulunmaktadır. Muhaddisler, bu rivayetlerin en sahih olanının açıklamaya çalıştığımız Hz. Âişe hadisi olduğunu söylemişlerdir. Buna göre, Peygamberimiz'in sarıldığı kefen bezinin pamuktan imâl edilmiş ve beyaz renkli olduğunda, üç parçadan ibaret bulunduğunda ittifak vardır. Hadiste adı geçen Sehûliye, Yemen'de bir köyün adı olup, pamuklu kumaşları ile meşhurdur. Hatta bundan dolayı olmalıdır ki, Arapça lugat kitaplarında kelimenin beyaz pamuklu kumaş anlamına geldiğinden bahsedilir. Bu rivayetten hareketle Hanefî fakihleri, erkekler için sünnet olan kefenin üç parça bezden yapılması gerektiği görüşündedirler. Onlar, bu üç parçayı izâr, kamîs ve lifâfe diye adlandırırlar. Ancak gömlek anlamına gelen "kamîs" adlandırması bu hadise aykırı düşmektedir. Fakat bu hadis dışındaki bazı rivâyetlerde Resûl-i Ekrem'in kefenlendiği üç parça arasında "kamîs" anıldığı için, bu adlandırmada bir sakınca görmemiş olmalıdırlar (Bazı deliller için bkz. Ali el-Kârî, *el-Mirkât*, II, 119-120). Kefenin kısımlarını adlandırma konusunda İmam Şâfiî ile Ahmed İbni Hanbel ise sadece bu hadisin lafzı ile amel etmişlerdir. Ölen kimseyi kefenlemenin vâcip olduğu konusunda bütün mezhep imamlarının icmâı vardır. Renkli kumaşlardan kefen yapmanın mekruh olduğu hususunda da âlimlerimiz arasında görüş birliği bulunmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz üç ayrı parçadan oluşan kefene sarılmıştır.
2. Müslümanların ölülerini kefenlemek vâciptir.
3. Kefenin beyaz renkte olması müstehaptır.
4. Beyazın dışında renkli kumaştan kefen yapılması mekruhtur.

788- وعنها قالت : خَرَجَ رسول اللَّه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ذات غَداةٍ وَعَلَيْهِ مِرْطٌ مُرَحَّلٌ منْ شَعْرٍ أسود رواه مسلم .

« المِرْط » بكسر الميم : وهو كساءَ . « والمُرَحَّل » بالْحاءِ المهملة : هو الذي فيه صورةُ رِحال الإِبل ،

وَهيَ الأكْوَارُ .

788. Yine *Âişe radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bir sabah, üzerinde deve semerlerinin resimleri bulunan siyah kıldan dokunmuş desenli bir elbise olduğu halde evden dışarı çıktı.

Müslim, Libâs 36. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Libâs 5; Tirmizî, Edeb 49

Açıklamalar

Hz.Peygamber'in hayatının hemen her alanı gibi giyim kuşamı da başta hanımları olmak üzere, sahâbîler ve bütün müslümanlar için ilgi konusu olmuştur. Onun neleri giyip neleri giymediği, hangi çeşit giyecekleri tavsiye edip hangilerinden sakındırdığı üzerinde önemle durulduğunu görürüz. Çünkü giyeceklerimiz konusunda bir ölçü koyarken, Resûl-i Ekrem'in tavır ve davranışlarını ayrıntılarıyla bilmeye ihtiyaç vardır.

Peygamberimiz yün ve pamuktan mamul elbiseler giydiği gibi, kıldan yapılmış elbise de giymiştir. Bu durum, hem kıldan mamul elbise giymenin câizliğine hem de Efendimiz'in tevâzuuna delil sayılır. Her şeyin en azıyla elde edilmesi en kolay ve maddî değeri en düşük olanıyla iktifâ etmesi onun temel ahlâk prensiplerinden biriydi. Ümmetin bu konuda da Resûl-i Ekrem'i örnek alması gerekir. Bu hadis üzerinde cansız eşya resimleri bulunan elbiseleri giymenin bir sakıncası olmadığına delildir. Haram olan resim, ruh sahibi canlı varlıkların resmidir. Zira putlara tapan Arap toplumu, bu nevi suretleri tapınmak maksadıyla yapıyor ve onları kutsal sayıyordu. Böyle bir toplumda Hz.Peygamber'in bu çeşit resme müsamaha göstermesi söz konusu olamazdı. Çünkü her canlı sureti onlara bir putu veya tapınma duygusunu hatırlatıyordu.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Pamuk ve yün gibi kıldan yapılmış elbise giymek câizdir.

1. Üzerinde cansız eşyanın resmi bulunan elbise giymek câizdir.

3. Siyah veya desenli elbiseler giymenin bir sakıncası yoktur.

789- وعن المُغِيرةِ بن شُعْبَةَ رِضي اللّه عنه قال : كُنْتُ مع رسول اللّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ذاتَ ليلَة في مسيرٍ ، فقال لي : « أَمعَكَ مَاء ؟ » قلت : نَعَمْ ، فَنَزَلَ عن رَاحِلتِهِ فَمَشى حتى توَارَى في سَوادِ اللَّيْلِ ثم جاءَ فَأَفْرَغْتُ علَيْهِ مِنَ الإِدَاوَةٍ ، فَغَسَلَ وَجْهَهُ وَعَلَيهِ جُبَّةٌ مِنْ صُوفٍ ، فلم يَسْتَطِعْ أَنْ يُخْرِجَ ذِراعَيْهِ منها حتى أَخْرَجَهُمَا مِنْ أَسْفَلِ الجُبَّةِ ، فَغَسَلَ ذِرَاعيْهِ وَمَسَحَ بِرأْسِه ثُمَّ أَهْوَيْت لأَنزعَ خُفَّيْهِ فقال : « دعْهمَا فَإِنى أَدخَلْتُهُما طَاهِرَتَينِ » وَمَسَحَ عَلَيْهِما . متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ : وعَلَيْهِ جُبَّةٌ شامِيَّةٌ ضَيقَةُ الْكُمَّيْنِ .

وفي روايةٍ : أَنَّ هذِه القصةَ كانت في غَزْوَةِ تَبُوكَ .

789. Mugîre İbni Şu’‘be *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Bir gece Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* ile yolculukta idim. Bana:

“– Yanında su var mı?” dedi. Ben:

– Evet, diye cevap verdim. Bunun üzerine devesinden inip yürüdü ve gecenin karanlığında gözden kayboldu. Sonra geldi. Ben tulumdan eline su döktüm; yüzünü yıkadı. Üzerinde yünden yapılmış bir cübbe vardı. Kollarını yeninden çıkaramadı da cübbenin altından çıkarmak suretiyle yıkadı ve başını meshetti. Ben mestlerini çıkarmak için elimi uzattım:

“– Onları bırak çünkü ben mestlerimi abdestli iken giydim” buyurdu ve üzerlerine meshetti.

Bir başka rivayette: “Üzerinde yenleri dar bir Şam cübbesi vardı” denilir (Nesâî, Tahâret 66) .

Başka bir rivayette ise: Bu olay Tebük Gazvesi’nde idi, denilmiştir (Nesâî, Tahâret 63).

Buhârî, Salât 7, Libâs 11, Rikak l4; Müslim, Tahâret 77. Ayrıca bk. Nesâî, Tahâret 66

Açıklamalar

Mugîre İbni Şu‘be, Peygamberimiz’in sürekli hizmetinde bulunan sahâbîler arasında yer alır. Bu sebeple özel durumlarla ilgili bazı rivayetlerin ondan geldiğini görmek bizi şaşırtmamalıdır. Bu tür rivayetler, Resûl-i Ekrem Efendimiz’in çeşitli davranışlarında riâyet ettiği edebi, bu yönde caiz olan ve olmayan davranışları bize öğretmesi açısından önem taşır. Muselâ, gece vakti ve kimsenin olmadığı bir yerde de olsa, ihtiyacını gidermek için insanların gözünden uzak bir yere gitmenin gereğini, abdest alırken başkasının su döküvermesinde bir sakınca olmadığını ve savaş esnasında dar elbise giymenin bol elbise giymeye tercih edildiğini biz bu hadisten öğrenmekteyiz. Ayrıca, Peygamberimiz’in bir devlet reisi, harpte bir komutan olarak yanında kendisinin hizmetinde bulunacak bir kimsenin olmasına özen gösterdiğini benzer pek çok rivayetin yanında burada da görmekteyiz. Abdest alırken yıkanması gereken uzuvlardan herhangi birinin elbisenin darlığı veya başka bir sebeple ihmal edilmesinin câiz olmadığını, mestler üzerine meshetmenin Efendimiz’in sünnetlerinden olduğunu Mugîre hadisi bize hatırlatmış olmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İhtiyaç halinde dar elbise giymek ve yeni dar olan elbise giyilmişse kolları elbisenin içinden çıkarmak caizdir.

2. Mestler üzerine meshetmek Peygamberimiz’in sünnetidir.

3. İhtiyacını gidermek için kimsenin görmeyeceği bir yere gitmek müstehaptır.

4. Emir ve istekleri olmasa da büyüklere hizmet etmek caizdir.

118- باب استحباب القميص

GÖMLEK GİYMEK

Hadis

790- عن أُمِّ سَلمةَ رضي اللَّه عنها قالت : كان أَحَبَّ الثِّيابِ إِلى رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم القَميصُ . رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن .

790. Ümmü Seleme *radıyallahu anhâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem'* in en sevdiği elbise gömlek idi.

Ebû Dâvûd, Libâs 3; Tirmizî, Libâs 27

Açıklamalar

Hadisteki elbise tabiri, keten, pamuk, yün, ipek, kürk, deri ve benzeri maddelerden yapılan her türlü giyeceği ifade eder. Giyecek kelimesi yerine yine Arapça asıllı bir kelime olan elbiseyi kullanmamız daha doğru olabilirdi. Ne var ki elbisenin bizde çağrıştırdığı mâna, gömlek ve benzeri giysileri kapsayıcı nitelikte değildir. Gömlek, pamuk ve keten gibi hafif, vücudu rahatsız etmeyen maddelerden yapılıp çoğunlukla elbisenin içine giyilir. Peygamber Efendimiz'in gömleği sevmesinin sebebi, hem tesettürü sağlama özelliğine sahip hem de eziyetsiz hafif bir giyecek olmasıdır. Ayrıca gömlek giymek tevâzu ve alçak gönüllü olma belirtisi sayılır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Gömlek, tesettürü temin eden giysilerden olup, Peygamberimiz tarafından hem giyilmiş hem de sevilmiştir.
2. Peygamberimiz'e uymak kasdıyla gömlek giymek ve gömleği sevmek sünnete uygun bir davranıştır.

119- باب صفة طول القميص والكمّ والإزار وطرف العمامة وتحريم إسبال شيء من ذلك على سبيل الخيلاء وكراهته من غير خيلاء

GİYSİLERİN UZUNLUK VE KISALIĞI

GÖMLEĞİN YENİNİN, ELBİSENİN VE SARIĞIN UCUNUN UZUNLUĞU, BUNLARDAN HERHANGİ BİRİNİN KİBİR VE BÜYÜKLÜK TASLAMAK İÇİN UZATILMASININ HARAMLIĞI, BÖYLE BİR GAYE OLMADAN UZATILMASININ MEKRUHLUĞU

Hadisler

791- عن أسماء بنت يزيدَ الأنصاريَّةِ رضي اللّه عنها قالت : كان كُمُّ قمِيصِ رسول اللّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِلى الرُّسُغِ . رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن .

791. Esmâ Binti Yezîd el-Ensâriye *radıyallahu anhâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in gömleğinin kolu bileğine kadardı.

Ebû Dâvûd, Libâs 3; Tirmizî, Libâs 27

Esmâ Binti Yezîd el-Ensâriye

Sahâbî hanımların önde gelenlerindendir. Ümmü Seleme künyesiyle anılır. Muâz İbni Cebel'in halasının kızıdır. Resûl-i Ekrem Efendimiz'den işittiği hadisleri, şahit olduğu birtakım olayları nakletmiş ve rivayetleri güvenilir hadis kitaplarının bir çoğunda yer almıştır. Ondan nakledilen hadislerden biri şöyledir: "Kim Allah rızası için bir mescid inşa ederse, Allah o kimse için cennette bir ev hazırlar" (Ahmed İbn Hanbel, Müsned, VI, 461). Kendisinden hadis rivâyet edenler arasında Şehr İbni Havşeb, Mücâhid, İshâk İbni Râşid ve Mahmud İbni Amr gibi tâbiîler vardır. Esmâ Binti Yezîd, Yermûk Harbi'ne de iştirak etmiş ve bu harpte çadırının direğiyle rumlardan dokuz kişiyi öldürmüştü.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Bir çok defa ifade ettiğimiz gibi, sahâbe-i kirâm Resûl-i Ekrem Efendimiz'in yaşayış tarzındaki en küçük ayrıntılara bile dikkat etmiş, bu konudaki bilgi ve görgülerini kendilerinden sonraki nesillere aktarmayı ihmal etmemişlerdir. Onlar için Efendimiz'in gömleğinin veya cübbesinin kol uzunluğu bile bir ayrıntı değil, bilinmesi ve önemsenmesi gereken bir konudur. Nitekim İslâm âlimleri bu rivayetleri değerlendirirken gömleğin kolunun bileklere kadar, cübbe ve benzeri giysilerin kolunun da parmak uçlarına kadar uzatılmasında bir sakınca olmadığı görüşünü benimsemişlerdir. Bu yöndeki bir çok rivayet hadis kitaplarımızda yer almış

ve fakihler de bu rivayetlerden istifade ile hükümler ortaya koymuşlardır (Rivâyetlerin bir bölümü için bk. Ali el-Kârî, *Mirkât,* VIII, 138-139).

Hadisi daha önce 520 numara ile de görmüştük.

Hadisten Öğrendiklerimiz

l. Gömleğin kollarını bileklere kadar uzatmak sünnete uygundur.

2. Gömlek dışındaki giysilerin, cübbe ve benzerlerinin kollarını parmak uçlarına kadar uzatmak câizdir.

792- وعن ابن عمر رضي اللَّه عنهما أَنّ النبى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ جَرَّ ثَوْبَهُ خُيَلاءَ لَمْ يَنْظُرِ اللَّه إِليهِ يَوْم القِيَامَةِ » فقال أَبو بكر : يارسول اللَّه إِن إِزارى يَسْتَرْخى إِلا أَنْ أَتَعَاهَدَهُ، فقال له رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إِنَّكَ لَسْتَ مِمَّنْ يَفْعَلُهُ خُيَلاءَ ».

رواه البخاري ، وروى مسلم بعضه .

792. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*’dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah Taâlâ kibirlenip büyüklük taslayarak elbisesinin eteğini yerde sürüyen kimsenin kıyamet gününde yüzüne bakmaz.” Bunun üzerine Ebû Bekir:

– Yâ Resûlallah! Dikkat etmediğimde benim de elbisemin eteği yerde sürünüyor, dedi. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

– “Şüphesiz sen bunu büyüklük taslamak için yapmıyorsun” buyurdular.

Buhârî, Libâs 2, Fezâilü’s-sahâbe 5; Müslim, Libâs 43-44. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Libâs 25

794 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

793- وعن أَبي هريرة رضي اللّه عنه أَنَّ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لا ينْظُرُ اللَّه يَوْم القِيَامة

إِلى مَنْ جَرَّ إِزَارَهُ بَطراَ » متفقٌ عليه .

793. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah, büyüklük taslayarak elbisesinin eteklerini yerde sürüyen kimsenin kıyamet gününde yüzüne bakmaz."

Buhârî, Libâs 1, 5; Müslim, Libâs 43 (Ayrıca bk. 617 numaralı hadisin kaynakları)

617 numara ile daha önce geçen bu hadis 794 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

794- وعنه عـن النبى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَا أَسْفَلَ مِنَ الْكَعْبَيْنِ مِنَ الإِزار ففي النَّار » رواه البخاري .

794. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Elbisenin topuklardan aşağı olan kısmı ateştedir."

Buhârî, Libâs 4. Ayrıca bk. Ebû Dâvud, Libâs 27

Açıklamalar

Her üç hadis kibir yani büyüklük taslamak, gururlanmak ve kendini beğenmek kasdıyla elbisenin eteğini haddinden fazla uzatıp yerde sürümenin yasaklandığı gerçeğini bize öğretmektedir. Bu konudaki rivayetler hadis kitaplarımızda daha geniş yer almakta ise de, onların ortak özelliği burada geçen hadislerden farklı değildir. Sayılan bu nitelikler, İslâm ahlâkında çirkin ve kötü diye nitelenen ve mutlaka düzeltilmesi gereken huylar cümlesindendir. Bunların dışa akseden birtakım görüntüleri vardır. İşte onlardan biri de elbisenin eteğini yerde sürüyerek ve başkalarını küçümseyerek yürümektir. Bu rivâyetler, bir taraftan ferdin kendine çeki düzen vermesini ve kendisini başkalarından üstün görme gibi şahsiyet zaafını yansıtıcı hallere düşmemesini öğütlerken, diğer taraftan çirkin ve kötülüğe delâlet eden fizikî görünümlerle toplumu tedirgin etmemeyi

sağlayıcı ve onlarda bu tür kişilere karşı kin ve nefret duygusunun, aşağılık kompleksinin gelişmesini önleyici niteliktedir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

l. Ameller niyetlere göredir. Bu sebeple niyetlerin ihtilâfı, hükümlerin de ihtilâflı olması sonucunu doğurur.

2. İnsanlara karşı büyüklük taslama ve kendini beğenme duygusuyla elbisesinin eteklerini yerde sürünecek derecede uzatan kimse büyük günah işlemiş olur.

3. Kibir ve ucub, yani büyüklük taslama ve kendini beğenme, Allah'ın rahmetinden ve bağışlamasından mahrumiyete sebep olur.

4. Hz. Peygamber, elbisenin cehenneme gireceğinden bahsederek, sahibinin cehenneme gireceğini kinâye yoluyla anlatmıştır.

5. Efendimiz, elbisenin eteğini bir özür veya mazeret sebebiyle uzatmanın bu hükmün dışında olduğunu beyan ederek, kibir ve ucub maksadıyla uzatmanın yasak olduğunu ısrarla belirtmiştir.

795- وعن أبي ذرٍّ رضي اللَّه عنه عن النبى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « ثلاثةٌ لا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ القِيَامةِ ، ولا يَنْظُرُ إِلَيْهم ، وَلا يُزَكِّيهِمْ ، وَلهُمْ عَذَابٌ أَليمٌ » قال : فقَرأَها رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ثلاث مِرَارٍ . قال أَبو ذَرٍّ : خابُوا وخسِرُوا مَنْ هُمْ يا رسول اللَّه ؟ قال : « المُسبِلُ ، والمنَّانُ وَالمُنْفِقُ سِلْعَتَهُ بِالحَلفِ الكاذِبِ » رواه مسلم . وفي روايةٍ له : « المُسْبِلُ إِزَارَهُ » .

795. Ebû Zer *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Üç sınıf insan vardır ki, Allah Teâlâ kıyamet gününde onlarla konuşmaz, onların yüzüne bakmaz ve kendilerini temize de çıkarmaz. Onlar için can yakıcı bir azâb vardır."

Hadisin râvisi diyor ki:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu sözünü üç defa tekrarladı. Bunun üzerine Ebû Zer :

– Ziyana uğradılar ve zarar ettiler; onlar kimlerdir yâ Resûlallah? dedi. Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

“Elbisesinin eteğini yerde sürüyen, yaptığı iyiliği başa kakan ve ticaret malını yalan yere yeminle satmaya çalışan kimsedir.”

Müslim’in bir başka rivayetinde: **“Kaftanını sürüyen”** denilmiştir. (Aynı numaralı hadisin, aynı yerde bir başka tarikidir)

Müslim, Îmân l71. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Libâs 25; Nesâî, Büyû 5

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz’in birçok hadislerinde çeşitli insan tiplerine temas edildiğini görmekteyiz. Hadisimizde de üç ayrı insan tipinden, bu çeşit insanların oluşturduğu zümrelerden bahsedilmektedir. Allah’ın kıyamet gününde bir insanla konuşmaması, onun yüzüne bakmaması ve o kişiyi temize çıkarmaması en büyük mahrumiyettir. Böyle bir insan Allah’ın öfkesini, gazabını hak eder; cezaya çarptırılır; neticede cehenneme girmeye müstahak olur. Bu ise en kötü akibettir. **Allah’ın bir kimseyle konuşmaması**nın anlamı, o kimseye yüz vermemesi, iyi insanlara gösterdiği kabulü ve hoşnutluğu ona göstermemesi, o kişiye fayda sağlayacak ve onu memnun edecek sözler söylememesidir.

Cenâb-ı Hakk’ın bir kimsenin yüzüne bakması, ona acıması, merhamet etmesi ve lutufkâr davranmasıdır. Bakmaması ise o kimseden yüz çevirmesi ve ona lutfuyla, merhametiyle muamele etmemesi, acımaması anlamını taşır. Allah’ın lutfundan, merhametinden ve acımasından mahrum kalmak, bir insanın karşılaşabileceği en büyük musibettir. Çünkü bunlardan mahrum kalanların yapabileceği hiçbir şey, başvuracağı hiçbir kapı yoktur.

Allah Teâlâ’nın bir kimseyi temize çıkarması, o kişiyi günah kirlerinden ve ceza görmesine sebep olacak her çeşit kötülüklerden arındırmasıdır. Cezâ günü diye de anılan kıyamet gününde bir insanın karşılaşabileceği en büyük mükâfat budur. Çünkü günah ve kötülüklerden arındırılmış bir insanın son ve ebedî mekânı cennettir. Kişinin Cenâb-ı Hak tarafından temize çıkarılmaması ise, sayılan bu güzelliklerden yoksun kalması anlamına gelir.

Neticede kıyamet gününde Allah'ın konuşmadığı, yüzüne bakmadığı ve temize çıkarmadığı kimseler acıklı, can yakıcı bir azâbı hak ederler. Bu azâbın çekileceği yer ise cehennemdir.

Peygamberimiz, bütün bu olumsuzlukları ve kötü neticeyi haber verip ashâbın ve ümmetin dikkatini çektikten sonra, bunlara muhatap olacak kimseleri saymıştır. Bunlardan birinci sınıfı teşkil edenler, yukarıdaki hadislerde kendilerinden yeterince söz ettiğimiz, başkalarına karşı büyüklük taslayarak, kendilerini beğenerek, elbiselerinin eteklerini yerde sürüyerek yürüyen kibirli kimselerdir. Kibir dinimizde büyük günahlardan kabul edilir ve kibirliler, Kur'ân-ı Kerîm'in bir çok âyetinde kınanır. İkinci sınıfı oluşturanlar ise, yaptığı iyiliği başa kakan, verdiği şeyde gözü kalan, azı çok gören, cömertlikten nasibi olmayan, çok defa da cimri davrananlardır. Kur'ân-ı Kerim böylelerini de bize tanıtır ve onların davranışlarını şiddetle kınar, bu tür kötü huylardan uzak durmamızı öğütler. Cenâb-ı Hak bir âyet-i kerîmede şöyle buyurur: **"Ey inananlar! İnsanlara gösteriş için malını verip Allah'a ve ahiret gününe inanmayan adam gibi, başa kakmak ve eziyet etmekle sadakalarınızı boşa çıkarmayın"** [Bakara suresi (2), l64]. Acıklı bir azâbı tadacak olan üçüncü gruptakiler, elindeki ticaret malını istediği fiyattan satabilmek için, malın alış fiyatını veya kalitesini yalan yere yemin ederek yüksek gösteren kimselerdir. Bunlar da alış verişte hile yapan, insanları böylece kandıran ve kul hakkına tecâvüz eden kişiler olarak kabul edilir. Böylece Allah ve Resûlünün şiddetle yasakladığı bir haramı işlemiş olurlar. Esasen yalan yere yemin etmek sadece burada değil her zaman haramdır. Fakat insanların yalan muameleleri çoğunlukla ticaret alanındadır. Ayrıca kul hakkının en çok söz konusu olduğu alanların başında alış veriş ilişkileri gelir; çünkü herkes çarşı ve pazardan bir şeyler almak zorundadır. Netice itibariyle her üç sınıf insanın işlediği günah kendi ihtiyarları ile ve hiçbir zaruret olmaksızın işlenen günahlardandır. Gerçekte hiçbir kimse işlediği bir günahtan dolayı mazur görülemez. Fakat bazı günahlar vardır ki kişinin sadece kendi şahsı ile sınırlıdır; başkalarının hukukuna tecâvüzü ihtiva etmeyebilir. Bu sebeple günahlar da derece derecedir.

Bu hadis 1592 numara ile bir kere daha gelecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kibirlilik ve kendini beğenmişlik insanların sadece iç dünyalarında değil, davranışlarında, giyim kuşamlarında da kendini gösteren büyük günahlardandır. Elbiseyi eteği yerde sürünecek derecede uzatmak ve sürümek de bunun belirtilerinden biridir.

2. Yaptığı iyiliği başa kakmak, Allah'ın hoşnut olmadığı ve büyük günahlardan sayılan bir davranıştır. Bu davranışta insanlara karşı manevî bir işkence vardır.

3. Hangi sebeple olursa olsun yalan yere yemin etmek haram kılınmış olup büyük günahtır. Özellikle ticaret malını olduğundan daha kıymetli göstererek değerinin üstünde satmak amacıyla yapılan yeminler daha büyük bir günahtır. Çünkü burada kulların hakkına tecâvüz vardır.

4. Büyük günah işleyenler, bu günahların cezasını çekinceye kadar cehennemde kalırlar.

796- وعن ابنِ عمر رضي اللَّه عنهما ، عن النبى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم قال : «الإِسْبَالُ في الإِزارِ ،والقَمِيص ، وَالعِمَامةِ ، منْ جَرَّ شَيئا خُيَلاءَ لَم يَنظُرِ اللَّه إليهِ يوْمَ القِيَامةِ» رواه أبو داود، والنسائى بإسنادٍ صحيح .

796. İbni Ömer *radıyallahu anh*ümâ'dan rivâyet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Uzatılabilecek elbiseler, izar, gömlek ve sarıktır. Kim bunlardan birini büyüklük taslayıp çalım satmak için uzatırsa, Allah Teâlâ kıyamet gününde o kimseye bakmaz."

Ebû Dâvûd, Libâs 27; Nesâî, Zînet 104. Ayrıca bk. İbni Mâce, Libâs 9

Açıklamalar

İbni Ömer hadisi, daha önce aynı konuda geçen hadislerden farklı olarak iki konuya açıklık getirmektedir. Bunlardan birincisi, uzatılmasından söz edilen ve yerde sürünmesi yasaklanan giyeceklerin hangileri olduğuna açıklık getirmiş olmasıdır. Hadis metninde geçen "izâr" kelimesi, belden aşağı tutulan peştemal gibi giyeceklerin adıdır. Meselâ hacıların belden yukarı tutundukları ihram ridâ, belden aşağı tutundukları da izârdır. Esasen

izâr, bedeni bürüyen çarşaf ve benzeri giysiler anlamında da kullanılmaktadır.

Açıklık getirilen ikinci konu ise, yasaklamanın, adı geçen giyecekleri uzatmanın kibir, büyüklük taslama, kendini beğenmişlik ve başkalarına çalım satma gayesine yönelik olması şartına bağlanmış bulunmasıdır. Şayet uzatma bu maksatlar dışında bir sebebe dayanıyorsa, o takdirde bunun haram olmadığı ve büyük günahlardan sayılmadığı ifade edilmiştir ki, yukarıda da buna temas etmiştik.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kibirlenmek ve kendini beğenmek maksadıyla elbiseyi uzatıp eteğini yerde sürümek haramdır. Böyle yapan kimseye Allah Teâlâ kıyamet gününde rahmet nazarıyla bakmaz.

2. Bu maksatları taşımaksızın elbiseyi yerde sürünecek derecede uzatmak mekruh, bir özür ve mazeret sebebiyle uzatmak ise mübahtır.

797- وعن أبي جُرَيٍّ جابر بن سُلَيمٍ رضي اللَّه عنه قال : رَأَيتُ رَجلاً يصْدُرُ النَّاسُ عَنْ رَأْيهِ لاَ يَقُولُ شَيئاً إِلاَّ صَدَرُوا عنه ، قلتُ : من هذا ؟ قالوا : رسول اللَّه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . قلتُ: عَليكَ السَّلامُ يا رسولَ اللَّه مَرَّتَيْنِ قال : «لا تَقُل علَيكَ السَّلامُ ، علَيكَ السلامُ تحِيَّةُ الموْتَى قُلِ : السَّلامُ علَيك » قال : قلتُ : أَنتَ رسول اللَّه ؟ قال : «أَنَا رسول اللَّه الذي إِذا أَصابَكَ ضَرٌّ فَدعَوْتَهُ كَشَفَهُ عنْكَ ، وإِذا أَصَابَكَ عامُ سنَة فَدَعوْتَهُ أَنبتَهَا لك ، وإِذَا كُنتَ بِأَرْضٍ قَفْرٍ أَوْ فلاةٍ ، فَضَلَّت راحِلَتُكَ ، فَدعوْتَه رَدَّهَا علَيكَ » قال : قلت : اعْهَدْ إِليَّ . قال : « لا تسُبَّنَّ أَحداً » قال : فَما سببْتُ بعْدهُ حُرّا ، ولا عبداً ، وَلا بَعِيراً، وَلا شَاةً « وَلا تَحقِرنَّ مِنَ المعروفِ شَيْئاً ، وأَنْ تُكَلِّمَ أَخَاك وأَنتَ مُنْبسِطٌ إِليهِ وجهُكَ، إِنَّ ذلك مِنَ المعرُوفِ . وارفَع إِزاركَ إِلى نِصْفِ السَّاقِ ، فَإِن أبيتَ

فإلى الكَعبين ، وإياكَ وإِسْبال الإزارِ فَإِنَّهَا مِن المخِيلةِ وإِنَّ اللَّه لا يحبُّ المَخِيلة ، وإن امْرؤٌ شَتَمك وَعَيَّرِكَ بمَا يَعْلَمُ فيكَ فلا تُعيِّرهُ بما تَعلَم فيهِ ، فإِنَّمَا وبالُ ذلكَ عليهِ » رواه أبو داود والترمذي بإِسنادٍ صحيحٍ ، وقال الترمذي : حديثٌ حسن صحيح .

797. Ebû Cürey Câbir İbni Süleym *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Fikirlerine insanların başvurduğu bir zat gördüm; onun her söylediğini kabul edip yerine getiriyorlardı.

– Bu zat kimdir? diye sordum.

– Allah'ın Resûlü s*allallahu aleyhi ve sellem*dir, dediler. Ben iki defa:

– Aleyke's-selâm yâ Resûlallah=Sana selâm olsun ey Allah'ın Resûlü, dedim. Resûl-i Ekrem:

"– Aleyke's-selâm deme; aleyke's-selâm, ölülere verilen selâmdır. es-Selâmü aleyke=selâm sana olsun, de" buyurdu. Ben:

– Sen Allah'ın Resûlü müsün? diye sordum. Resûl-i Ekrem:

"– Ben, sana bir sıkıntı ve darlık geldiği zaman dua ettiğinde senden o sıkıntı ve darlığı gideren, sana bir kıtlık yılı isâbet ettiğinde dua edince senin için mahsul bitiren, çölde veya sahrada deven kaybolduğu zaman dua edince deveni sana geri getiren O Allah'ın Resûlüyüm" buyurdu. Bunun üzerine ben:

– Bana tavsiyede bulunsanız, dedim. Hz. Peygamber:

"– Hiç kimseye sövme" buyurdu. Ben de ondan sonra ne hür ne köle hiçbir kimseye, ne deve ne koyun hiçbir hayvana sövmedim. Sonra tavsiyesine şöyle devam etti: **"Hiçbir iyiliği küçük görme; kardeşinle güler yüzlü bir vaziyette konuş; çünkü bu da bir iyiliktir. Elbisenin eteklerini dizinin aşağı tarafına kadar kaldır. Eğer bundan hoşlanmazsan topuklarına kadar indir. Fakat elbiseni yerde sürünecek kadar uzatma, çünkü bu kibirden ve kendini beğenmekten ileri gelir; Allah kibirlenip kendini beğenenleri sevmez. Eğer bir kimse sana söver**

veya sende bulunduğunu bildiği bir şey sebebiyle seni ayıplarsa, sen o kişi hakkında bildiğin şeyler sebebiyle onu ayıplama. Onun bu davranışının vebâli kendine aittir.”

Ebû Dâvud, Libâs 24; Tirmizî, İsti’zân 27 (Tirmizî’nin rivayeti muhtasardır)

Ebû Cürey Câbir İbni Süleym

Câbir, sahâbe-i kirâmdan olup, Temîm kabilesinin Hüceymoğulları koluna mensuptur. Adının Süleym İbni Câbir olduğunu söyleyenler varsa da, İmâm Buhârî, Câbir İbni Süleym’in daha sahih olduğunu belirtmiştir. Ebû Cürey, kabilesinden bir heyetle birlikte Resûl-i Ekrem Efendimiz’e gelmişti. Kendisinin naklettiğine göre, üzerinde içinde kırmızı renklerin de yer aldığı, etekleri ayaklarının altına kadar uzanan, Bahreyn taraflarında imal edilen kumaştan yapılmış bir elbise bulunmaktaydı. Peygamber Efendimiz’e:

Yâ Resûlallah! Biz çölde yaşayan bir topluluğuz; Allah Teâlâ’nın bize hayır ve fayda vereceği bir şeyi tavsiye buyurup öğretseniz, temennisi üzerine yukarıdaki hadis vârid olmuştur. Peygamber Efendimiz’in giyimle ilgili tavsiyelerinin de burada yer almış olması muhtemelen onun giyim tarzıyla da ilgilenmesinden kaynaklanmış olabilir. Câbir İbni Süleym, Basra’ya yerleşen sahâbîlerden biridir. Onun rivâyet ettiği hadisler Sahîhayn’da yer almamıştır. Fakat Ebû Dâvud, Tirmizî ve Nesâî’nin Sünen’lerinde rivayetleri vardır. İbni Sîrin ve Ebû Temîme el-Hüceymî kendisinden hadis nakledenler arasındadır.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz’in ashâbının ona karşı olan saygısı ve sevgisi özellikle kendisine ilk defa gelenlerin dikkatini çekerdi. Böylece onlar da Resûl-i Ekrem’e karşı nasıl davranacaklarını öğrenip kendi memleketlerine dönerek, olup bitenleri onlara da anlatırlar, İslâm’ı kabul edenlere Peygamber’e saygının nasıl olması gerektiğini öğretirlerdi. Bu durum, Kur’an’ın öğretimi yanında Sünnet’in eğitiminin de yaygınlık kazanmasını sağladı. Bu sâyede ümmet, Efendimiz’e karşı olan saygıyı ve sevgiyi

nesilden nesile aktardı. Bütün İslâm toplumlarında görülen Peygamber saygısı ve sevgisinin temelinde bu himmet ve gayretler vardır. Bu durum kıyamete kadar böyle devam edecek, aksi gayret ve teşebbüsler, tarih boyunca olduğu gibi her zaman sonuçsuz kalacaktır.

Sevgili Peygamberimiz, insanlardan birinin yanlışını gördüğü zaman onu düzeltir, doğrunun ne olduğunu belirtirdi. Ebû Cüreyy'in verdiği selâmın yanlış olduğunu söyledikten sonra ona doğrusunu da öğretmesi bunun misallerinden biridir. Peygamberimiz'in uygun görmediği bu selâm tarzı, muhtemelen Câhiliye döneminde ölülere verilen selam şekliydi. Çünkü Resûl-i Ekrem Efendimiz de müslüman mezarlığına girdiğinde "*es-selâmü aleyküm dâra kavmin mü'minîn*=selam üzerinize olsun ey mü'minler diyarı" şeklinde selâm vermişlerdir.

Peygamberimiz Allah'ın resûlü olduğunu anlatırken, Cenâb-ı Hakk'ın vasıflarından bir kısmını sayarak ve muhatap için en anlaşılır ve en çarpıcı olanlarını seçerek cevap vermiştir. Burada sayılanlar, yani bir insanın başına sıkıntı ve belâlar gelmesi, kıtlık isabet etmesi ve özellikle çölde yaşayan bir kimse için devesinin kaybolması herkesin sık sık karşılaştığı gerçeklerdir. İnsan bu gibi hallerde Allah'ı daha sık hatırlar ve daha bir inanarak O'na dua ve niyazda bulunur. Günümüz insanlarının bir çoğunun da Allah'ı daha bir sık hatırladığı ve daha içten O'na dua ve niyazda bulunduğu haller, bu sayılanlarla ya aynı ya da benzeri durumlardır. Gerçekte ise iyi bir mü'min her an ve her durumda Allah'ı hiçbir şekilde aklından ve gönlünden çıkarmaz ve her zaman O'nu hatırlayıp anar.

Peygamberimiz'in tavsiye isteyen Ebû Cüreyy'e ilk öğüdünün "*hiç kimseye sövmemesi*" yönünde olması da ayrıca dikkat çekicidir. Sövmek, bütün kötü sözleri ve hakaretleri kapsayıcı nitelikte bir tabir olup dinimizde haram kılınmıştır. Ayrıca haksız yere kendisine sövülen kimse, çok kere buna misliyle değil de haddi aşarak mukabelede bulunur; bunun sonucunda daha büyük olumsuzluklar ve arzu edilmeyen neticeler ortaya çıkabilir. Sövmek, dilin amellerinden biri olduğu için, diğer uzuvlarla işlenen günahlardan daha kolay ortaya çıkan ve insanın başına gelen bir çok belâ ve musibetin sebebi olan davranışların başında gelir. Bu sebeple olsa gerek ki, Efendimiz önce dile hâkimiyeti tavsiye buyurmuşlardır. Ebû Cürey, bu tavsiyeye hayatı boyunca hassasiyetle bağlı kalmış ve bunu iftiharla ifâde

etmiştir. Çünkü Kur’an ve Sünnet’in emir ve yasakları hayata uygulanmak içindir.

Peygamber Efendimiz’in bu rivayette geçen diğer tavsiyeleri de genelde insanın ikili münasebetlerinde ve toplum içinde uyması gereken adâb-ı muâşeret kâideleriyle ilgilidir. Herhangi bir iyiliği az ve küçük de olsa hor görmemek, İslâm ahlâkının önemli düsturlarından biridir. Çünkü herkesin yapabileceği iyilik kendi gücü nisbetindedir.

İnsanlara karşı güleryüzlü ve tatlı dilli olmak da dinimizin önemli ahlâkî kuralları arasında yer alır. Müslüman olsun olmasın herkesi insan olarak görmek ve herkese insanca muamelede bulunmak temel ilkelerden biridir. Mü’min ve mü’min olmayan ayırımı dünyada kişilere uygulanacak hukûkî prensipler ve muâmelâtla alâkalıdır. Çünkü insanın doğumu, ölümü, evlenmesi, boşanması, çeşitli hukûkî statüleri inancıyla doğrudan alâkalıdır.

Peygamberimiz elbiselerin eteklerinin ayağın dizle topuk arasındaki kısmının yarısına kadar çekilmesini tesettüre uygun bulmuşlardır. Ancak bazı kimseler bu durumu bulundukları makam ve mevki sebebiyle uygun bulmayabilirler; işte o takdirde elbiselerin eteklerini topuklara kadar indirmekte bir sakınca olmadığına da işaret buyurmuşlardır.

İnsanlara sövmenin yasaklanmasından biraz önce bahsettik. Bir kimsenin bir başkasını onun hakkında bildiği birtakım günah ve çirkin davranışlar veya ırkından, renginden, annesi ve babasından dolayı kınayıp ayıplaması dinimizin yasakladığı ve haram kıldığı hususlardan bir diğeridir. Çünkü bu davranış insanlar arasındaki kardeşliği, dostluğu, beşerî ilişkileri zedeleyen, hatta bazan ortadan kaldıran, kin ve nefret tohumlarının ekilmesine sebep olan çirkin huylardandır. Bir insan böyle çirkin bir davranış sergilese bile, karşısındaki kişi ona aynı şekilde davranmayarak güzel ahlâk örneği göstermeli, dostlukların ortadan kalkmasını ve beşerî ilişkilerin kötüye gitmesini engellemelidir.

Bu şekilde davranmak bir fazilettir. Peygamber Efendimiz’in bir hadislerinde *“Bir kimse, din kardeşini işlediği bir günahtan dolayı ayıplayıp kınarsa, aynı işi kendisi yapmadan ölmez”* buyurmuşlardır (Tirmizî, Sıfatu’l-kıyâme 53). Bu nebevî uyarıyı bir hayat düsturu bilmeli

ve yaşayışımızı dinimizin kuralları içinde sürdürmeye olabildiğince özen göstermeliyiz.

Bu hadisi 858 nolu rivayet olarak tekrar ele alacağız.

Hadisten Öğrendiklerimiz

l. Peygamber Efendimiz’in emir ve yasaklarını, üzerinde tartışmadan yerine getirmek, iyi mü’min olmanın gereğidir.

2. Hz. Peygamber, ashâbını yanlışlar ve doğrular konusunda eğitmiştir. Toplum önderleri ve âlimler de insanları eğitip öğretmekle mükelleftirler.

3. Sövmek, küfür ve kötü söz söylemek, dinimizin haram kıldığı davranışlardandır.

4. Toplum içindeki davranışlarda ve insanlar arası ilişkilerde, İslâm’ın âdâb-ı muâşeret kaidelerine riayet etmek müslümanlar için önemli görevlerden biridir.

5. Giyim kuşamda gösterişe, kibir ve gurura, kendini beğenmeye delâlet eden şeylerden uzak durmak gerekir.

6. İnsanları açıktan işlemedikleri kusur ve hataları, kendilerinin seçmediği ırkları, renkleri veya anne ve babalarından dolayı kınayıp ayıplamak haram kılınmıştır.

798- وعن أبي هريرة رضي اللَّه عنه ، قال : بينما رَجُل يُصَلِّى مُسْبِلٌ إِزَارَه، قال له رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « اذهَب فَتَوضأْ » فَذهَب فَتَوضَّأَ ، ثم جاءَ ، فقال: «اذهبْ فَتَوضَّأَ» فقال له رجُلٌ : يا رسول اللَّه . مالكَ أَمرْتَهُ أَن يَتَوَضَّأَ ثم سَكَتَّ عنه ؟ قال : « إِنه كانَ يُصلِّى وهو مُسْبلٌ إِزارهُ ، إِن اللَّه لا يقْبلُ صلاَةَ رجُلٍ مُسبِلٍ » . رواه أبو داود بإِسنادٍ على شرط مسلم .

798. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Bir adam, elbisesinin eteklerini yerde sürüyerek namaz kılıyordu. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ona:

– “Git abdest al!” buyurdu. O da gidip abdest alıp geldi. Hz.Peygamber ona tekrar:

– “Git abdest al!” diye emretti. Bunun üzerine orada bulunanlardan bir kişi:

– Yâ Resûlallah! Niçin ona abdest almasını emrettiniz de sonra sustunuz? diye sordu. Resûl-i Ekrem de:

– “O, elbisesini yerde sürüyerek namaz kılıyordu. Şüphesiz ki Allah, elbisesinin eteğini yerde sürüyen kimsenin namazını kabul etmez” buyurdular.

Ebû Dâvûd, Libâs 25. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 83; Ahmed İbni Hanbel, *Müsned,* V, 379

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz, ashâbının ibadetlerini ve davranışlarını takip eder, bunlardan düzeltilmesi gerekenleri düzeltir, zamanında gereken uyarıları yapardı. Onların gizli hallerini asla araştırmaz, ashabına da başkalarının gizli hallerini araştırmaya ve öğrenmeye çalışmamalarını tavsiye ederdi. Peygamberimiz’in, ashâbın hareket ve davranışlarından tasvip ettiği fiiller, sünnetin **takrîrî** kısmını oluşturur. Takrîrî sünnet de, tıpkı kavlî ve fiilî sünnet gibi İslâmî hükümlere kaynaklık vazifesi görür. Bu sebeple Hz.Peygamber’in tasvipleri de müslümanlar nezdinde büyük önem taşır.

Resûl-i Ekrem Efendimiz’in elbisesinin eteklerini yerde sürüyerek namaz kılan kimseyi abdest almak üzere iki defa göndermesi, onun giyim tarzı sebebiyledir. Çünkü o zatın kıyafeti kibir ve kendini beğenme duygusunu ortaya koyuyordu. Abdest alıp temizlenmesi, bilerek veya bilmeyerek işlediği bu günahlara keffâret olacaktı. Peygamberimiz: *“Kul güzelce abdest aldığı takdirde Allah onun geçmiş günahlarını bağışlar”* buyurmuştur (İbni Hacer el-Heysemî, *Mecmau’z-zevâid,* I, 237). Efendimiz, o kişinin namazının Allah tarafından kabul edilmeyeceğini söylediği halde namazı tekrar etmesini istememiştir. Nitekim orada bulunan sahâbîlerin de dikkatini çeken bu hususu içlerinden biri Peygamberimiz’e: *“Niçin ona abdest almasını emrettiniz de sonra*

sustunuz?” diye sorma ihtiyacını hissetmiştir. Çünkü onlar, Peygamberimiz o kişiye namazını tekrar etmesini de emreder diye bekliyorlardı. Oysa bundan anlaşılan şudur: Bir insan kibir, büyüklük taslama ve kendini beğenme duygusu içinde namaz kılarsa, bu namaz şeklen sahih olsa bile, kalbi ve gönlü manevî kirlerden arındırmaz; dolayısıyla Allah katında makbûl bir namaz olmaz. Yoksa şeklen kılınan namaz sahihtir. İbadette aslolan, şeklen sahih olması değil, Allah katında makbûl olmasıdır. Bunun için ibadetin zâhirî şartları kadar, bâtınî şartlarına da riayet etmek gerekir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

l. Peygamber Efendimiz sahâbîlerin beşerî ilişkileriyle olduğu kadaryaptıkları ibadetlerle de ilgilenmiş, tashihi gereken hususları bizzat kendileri düzeltmişlerdir.

2. Abdest almak ve bu yolla temizlenmek, birtakım günahlara keffârettir.

3. İbadetlerin Allah katında makbûliyeti için, zâhirî şartların yerine getirilmesi kadar, kalp ve gönülle ilgili olan bâtınî şartlara da riâyet etmek gerekir.

799- وعن قَيسِ بن بشرٍ التَّغْلبيِّ قال : أَخْبَرنى أبي وكان جليساً لأبي الدَّرداءِ قال : كان بِدِمشقَ رَجُلٌ من أصحابِ النبى صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقال له سهلُ ابنُ الحنظَلِيَّةِ، وكان رجُلاً مُتَوحِّداً قَلَّمَا يُجالسُ النَّاسَ ، إِنَّمَا هو صلاةٌ ، فَإذا فرغَ فَإِنَّمَا هو تسبيح وتكبيرٌ حتى يأْتيَ أهْلَهُ ، فَمَرَّ بِنَا ونَحنُ عِند أبي الدَّردَاءِ ، فقال له أبو الدَّردَاءِ : كَلِمةً تَنْفَعُنَا ولا تضُرُّكَ ، . قال : بَعثَ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم سريَّةً فَقَدِمَتْ ، فَجَاءَ رَجُلٌ مِنهم فَجَلسَ في المَجْلِسِ الذي يَجلِسُ فِيهِ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقال لرجُلٍ إِلى جَنْبهِ : لَوْ رَأيتنَا حِينَ التقَيْنَا نَحنُ والعدُو ، فَحمَل فُلانٌ فَطَعَنَ ، فقال : خُذْهَا مِنِّى . وأَنَا الغُلامُ الغِفَارِيُّ ، كَيْفَ تَرى في قوْلِهِ ؟ قالِ: مَا أَرَاهُ إلا قَدْ بَطَلَ أجرُهُ . فسَمِعَ بِذلكَ آخَرٌ فقالِ :

مَا أرَى بِذَلَكَ بَأساَ ، فَتَنَازعا حَتى سَمِعَ رسول اللّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : « سُبْحان اللَّه ؟ لا بَأْس أَن يُؤْجَرَ ويُحْمَد » فَرَأَيْتُ أَبا الدَّرْدَاءِ سُرَّ بِذلكَ ، وجعلَ يَرْفَعُ رأْسَه إِلَيهِ وَيَقُولُ : أَأَنْتَ سمِعْتَ ذَلكَ مِنْ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم،؟ فيقول : نعَمْ ، فما زال يعِيدُ عَلَيْهِ حتى إِنّى لأَقولُ لَيَبرُكَنَّ على ركْبَتَيْهِ .

قال : فَمَرَّ بِنَا يَوماً آخَرَ ، فقال له أَبُو الدَّرْدَاءِ : كَلِمَةً تَنفَعُنَا ولا تَضُرُّكَ ، قال: قال لَنَا رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « المُنْفِقُ عَلى الخَيْلِ كالبَاسِطِ يَدَهُ بالصَّدَقة لا يَقْبِضُهَا» . ثم مرَّ بِنَا يوماً آخر ، فقال له أَبو الدَّرْدَاءِ : كَلِمَةً تَنْفَعُنَا وَلا تَضرُّكَ ، قال : قال رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « نعْمَ الرَّجُلُ خُرَيْمٌ الأَسَديُّ ، لولا طُولُ جُمته وَإِسْبَالُ إِزَارِه » فبَلَغَ ذلك خُرَيماً، فَعجَّلَ فَأَخَذَ شَفرَةً فَقَطعَ بها جُمتَهُ إِلى أُذنيْه ، ورفعَ إِزَارَهُ إِلى أَنْصَاف سَاقَيْه . ثَمَّ مَرَّ بنَا يَوْماً آخَرَ فَقَالَ لَهُ أَبُو الدَّرْدَاءِ : كَلِمةً تَنْفَعُنَا ولاَ تَضُرُّكَ قَالَ : سَمعْتُ رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقُولُ : « إِنَّكُمْ قَادِمُونَ عَلى إِخْوانِكُمْ . فَأَصْلِحُوا رِحَالَكمْ ، وأَصْلحوا لِبَاسَكُمْ حتي تَكُونُوا كَأَنَّكُمْ شَامَة في النَّاسِ ، فَإِنَّ اللَّه لاَ يُحبُّ الفُحْشَ وَلاَ التَّفَحُش » . رواهُ أَبو داود بإِسنادٍ حسنٍ ، إِلاَّ قَيْسَ بن بشر ، فاخْتَلَفُوا في توثيقِهِ وتَضْعفيه ، وقد روى له مسلم .

799. Kays İbni Bişr et-Tağlibî şöyle demiştir:

Bana, Ebü’d-Derdâ’nın arkadaşı olan babam haber verdi ve şöyle dedi:

Dımaşk'da, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ashâbından **İbnü'l-Hanzaliyye** denilen bir zat vardı. Bu adam yalnız başına yaşayan ve insanlarla çok az görüşen bir kimse idi. Hep namaz kılar, namazdan ayrılıp çoluk çocuğunun yanına giderken de tekbir ve tesbih ile meşgul olurdu. Biz Ebü'd-Derdâ'nın yanında otururken bu zat yanımıza uğradı. Ebü'd-Derdâ ona:

– Bize fayda sağlayacak, sana zararı dokunmayacak bir söz söyle dedi. İbnü'l- Hanzaliyye de şunları söyledi:

– Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bir seriyye göndermiş, bir süre sonra seriyyeye katılanlar seferden dönmüşlerdi. Onların içinden bir asker gelip Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in oturduğu yere oturdu; yanındaki adama şöyle dedi:

– Düşmanla karşılaştığımız zaman bizi bir görmeliydin; filân kimse düşmana saldırdı, mızrağını sapladı ve:

– Al benden sana! Ben Gıfarlı delikanlıyım, dedi. Sen onun bu sözünü nasıl buluyorsun? diye sordu. Öbür adam:

– Benim kanaatim, o adamın bütün sevabının boşa gittiğidir, diye cevap verdi. Bu sözü işiten bir başkası:

– Bunda bir sakınca görmüyorum, dedi. Bunun üzerine ikisi münakaşa ettiler. Neticede olup biteni Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* duydu ve:

"Sübhânellah! Bu kişinin sevap kazanmasında ve övülmesinde bir sakınca yoktur!" buyurdu. Ben Ebü'd-Derdâ'nın buna sevindiğini ve başını kaldırıp adama:

– Sen bunu Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'den bizzat kendin işittin mi? diye sorduğunu gördüm. Adam:

– Evet, bizzat işittim, dedi. Ebü'd-Derdâ adama aynı soruyu tekrar edip duruyordu. Hatta ben kendi kendime: Dizlerinin üzerine çökecek, diyordum. Babam sözlerine şöyle devam etti:

– İbnü'l-Hanzaliyye, başka bir gün yine yanımıza uğramıştı. Ebü'd-Derdâ bu defa ona:

– Bize fayda sağlayacak, sana zararı dokunmayacak bir söz söyle, dedi. O da şunu söyledi:

– Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bize şöyle buyurdu:

“Cihad için hazır tuttuğu atı yedirip içirip ona güzelce bakan kimse, sadaka vermek için elini açıp hiç kapatmayan kişi gibidir.”

Bu zat, başka bir gün bize yine uğramıştı. Ebü’d-Derdâ yine ona:

– Bize fayda sağlayacak, sana zararı dokunmayacak bir söz söyle dedi. Bunun üzerine İbnü’l-Hanzaliyye şunları söyledi:

– Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Hüreym el-Üseydî ne iyi adamdır! Keşke zülüfleri ile elbisesinin eteklerini uzatmasaydı.” Resûl-i Ekrem’in bu sözü Hüreym’e ulaşınca, hemen eline bir ustura alıp zülüflerini kulak memesi hizasından kesti; elbisesinin eteğini de baldırlarını örtecek şekilde kısalttı. İbnü’l-Hanzaliyye bir gün yine bize uğramıştı. Ebü’d-Derdâ kendisine:

– Bize fayda sağlayacak, sana da zararı olmayacak bir söz lutfetseniz, dedi. O da şu cevabı verdi:

– Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’ i şöyle buyururken işittim:

“Sizler kardeşlerinizin yanına varacaksınız; binek hayvanlarınızı düzene koyun, elbiselerinize çeki düzen veriniz ki, insanlar arasında yüzdeki güzellik timsali ben gibi olunuz. Çünkü Allah çirkin görünüşü ve kötü sözü sevmez.”

Ebû Dâvûd, Libâs 25. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, IV, 179-180

Kays İbni Bişr et-Tağlibî

Kays, küçük tâbiîler tabakasından ve rivâyet ettiği hadisler bir çoklarınca makbul sayılan bir râvî olup kendisi Şam’lıdır. Hişâm İbni Sa‘d ondan hadis rivayet etmiş ve Kays’ın güvenilir, doğru sözlü bir kimse olduğunu söylemiştir. İbni Hıbbân el-Büstî gibi cerh ve ta’dil ulemâsı da onun hadislerini alıp rivayet etmede bir sakınca olmadığını belirtmişlerdir.

Ancak bazı hadis mütehassısları Kays'ın rivayetlerinin durumu hakkında ihtilafa düşmüşlerdir. İmam Müslim, Kays'ın hadislerini Sahîh'inde nakletmiştir.

Allah ona rahmet eylesin

Açıklamalar

İmâm Nevevî, sadece küçük bir bölümü giyim kuşam konusuyla ilgili olan bu hadisin tamamını nakletmeyi uygun bulmuştur. Biz de hadiste dikkat çekilen bazı konulara ana hatlarıyla işaret etmekle yetineceğiz. Önce bazı kapalı isimleri açıklığa kavuşturmamız gerekir. Kays İbni Bişr'in yukarıdaki hadisi kendisinden naklettiği babasının adı, Bişr İbni Kays et-Tağlibî olup büyük tâbiîler tabakasındandır. Böylece hem baba hem de oğul sahâbe-i kirâm ile görüşmüşlerdir. Ebü'd-Derdâ, kısa hayat hikâyesi 274 numaralı hadisten sonra anlatıldığı üzere sahâbenin meşhurlarındandı.

Peygamber Efendimiz'in ashâbından olan İbnü'l-Hanzaliyye'nin adı ise, Sehl İbni Rabî' olup Hanzaliyye, onun annesinin veya bir rivayete göre dedesinin annesinin adıdır. Temîmoğulları'na mensup olan İbnü'l-Hanzaliyye, Peygamberimize Hudeybiye'de ağaç altında biat eden sahâbîlerden biridir. Daha sonra Dımaşk'a gidip yerleşti. Zühd ve ibadete yönelik bir hayatı benimsediği için insanlarla bir arada bulunmamaya özen gösterirdi. Muâviye'nin halîfelik döneminin ilk yıllarında vefat etti.

Dinimiz, umumî bir kaide olarak, **uzlet** diye adlandırılan ve insanlardan tamamen uzak bir yaşayışı benimseme anlamına gelen hayat tarzını tavsiye etmez. Şu kadar var ki, insanın ilmini geliştirmek, nefsini terbiye etmek maksadıyla kısa süre inzivaya çekilmesi câizdir; çünkü bunun neticesinde toplum içine daha faydalı bir fert olarak dönme ve örnek olma anlayışı vardır. İbadete düşkünlüğü anlatmak için kullanılan **âbidlik**, dünyaya bağlanıp kalmamayı ve dünya sevgisini Allah ve peygamber sevgisi önüne geçirmemeyi nitelemede kullanılan **zâhidlik,** geçici bir süre toplumdan ayrı kalmak anlamına gelen **inziva** dinimizin uygun gördüğü hallerdir. Bunlar ile en azından mekruh olduğuna hükmedilen **uzlet** arasında ilişki kurmak doğru değildir. Bu terimleri birbirinden hassasiyetle ayırmak gerekir. Şunu da bilmek gerekir ki, toplum içine çıkması mahzurlu olan ve

çıktığı takdirde fitneye sebep olacak kimselerin sürekli uzleti câiz, hatta zarurî görülmüştür.

Seriyye kelimesini burada bir kere daha hatırlayalım: Seriyye, düşman üzerine gönderilen en küçük askerî birliğin adıdır. Bir seriyyedeki asker sayısı beşten üç yüze kadar olabilir.

Peygamber Efendimiz'in meclislerde oturmak için seçtiği veya kendisine ayrılmasını istediği özel bir yeri yoktu. Onun oturduğu bir yere kendisi yoksa sahâbîlerden biri oturabilirdi. Sahâbe-i kirâm aralarında geçen ve şâhit oldukları olayları birbirlerine anlatırlar, yapılan bir işin, söylenen bir sözün doğruluğunu ve yanlışlığını tartışırlardı. Burada bunun bir örneğini görmekteyiz. Bir insanın kendini veya kabilesini, kavmini öne çıkararak düşmanın üzerine yürümesi, bir nevi kahramanlık gösterisinde bulunmak değil miydi? Eğer böyle ise bu câiz miydi? Gıfarlı delikanlının bu tavrı orada tartışılıyor, bunun doğru olmadığı görüşünde olanların yanında, böyle bir söz ve davranışta bir mahzur olmadığını söyleyenler de bulunuyordu. Neticede bu münakaşanın hükmünü Resûl-i Ekrem Efendimiz verdi ve böyle söyleyen bir kimsenin âhiret ecrinin zâyi olmayacağını, dünyada övülmesinde de bir mahzur bulunmadığını kendilerine açıkladı. Böylece sahâbîler şunu öğrenmiş oldular: Kahramanlığıyla meşhur bir kimsenin, harp esnasında, kâfirleri tehdit etmek ve onlara korku vermek maksadıyla **"ben filan kimseyim"** diye kendini tanıtıp ortaya atılması câizdir; zira buradaki övünme dinde yasaklanan veya kendini beğenme cinsinden bir davranış değildir. Bu durumun Ebü'd-Derdâ'nın hoşuna gitmesinin ve sevinmesinin sebebi, dünyalık bir faydanın âhiretteki sevaba engel teşkil etmediğini görmesi idi. Çünkü Cenâb-ı Hak şöyle buyurmuştur: **"Erkek ve kadından her kim inanmış olarak iyi bir iş yaparsa, onu dünyada hoş bir hayatla yaşatırız. Ahirette ise onların ecirlerini yaptıklarının en güzeli ile veririz"** [Nahl sûresi (l6), 97].

Sahâbe ve ondan sonraki nesillerin akl-ı selîm sahibi kişileri, kendisinden ilim öğrenilecek veya herhangi bir konuda faydalanılacak kimselere rastladıklarında onlardan mutlaka istifade etme yolunu ararlardı. Nitekim Ebü'd-Derdâ, seçkin bir sahâbî olmasına rağmen, kendisinin belki bilmediği, fakat bir başka sahâbînin sahip olduğu ilmi öğrenmek istemiş ve etrafındakileri de bu vesileyle ilme teşvik etmişti. İslâm ümmeti, Resûl-i

Ekrem’in yaşadığı saadet asrından itibaren ilmin kıymetini ve önceliğini anladı ve asırlar boyu bu geleneği devam ettirdi. İlimden uzaklaştıkça kendi güç ve kuvvetini, insanlığa örnek teşkil eden güzelliklerini ve yeryüzü hâkimiyetini de kaybetmeye başladı. Bu gün müslümanların yeniden ve ciddiyetle ele alması gereken en önemli konu ilim ve bilgi alanıdır.

Peygamber Efendimiz, bir kimsenin hoş olmayan bir halini görünce onu uyarırdı. Çoğu kere kötü olan davranışlardan ve sözlerden bahseder, bu kötülükleri şahıslandırmazdı. Ama gerektiğinde şahıslardan da bahsederdi. İşte burada **Hüreym el-Üseydî**’den bahsetmesi bu örneklerden biridir. Sahâbe-i kirâmın önde gelenlerinden biri olan **Hüreym İbni Fâtik** aynı zamanda Bedir Gazve’sine katılan seçkinler arasındadır. Fakat onun saçlarını aşırı derecede uzatması ve elbisesinin eteğini yerde sürünecek derecede salıvermesi Efendimiz’in hoşuna gitmemişti. Esasen saçların ne kadar uzatılacağına dair bir ölçü de bilmiyoruz. Çünkü Resûl-i Ekrem’den bu yönde kesin bir talimat ümmete ulaşmış değildir. Saçını uzatana da, kısa tutana da, bakımlı olmak ve temiz tutmak kaydıyla bir sınırlama getirmediğini biliyoruz. **Ali el-Kârî**’nin ifade ettiği gibi, belki Resûl-i Ekrem Efendimiz, Hüreym’in bu uzun saçlarıyla böbürlendiğini görmüş, bu tavrı hoşuna gitmemiş olabilir. Bir insanın böyle şeylerle böbürlenmesinin câiz olmadığını biliyoruz. Elbisenin eteklerini büyüklük taslamak, böbürlenmek için uzatmanın haram sayılan davranışlardan olduğunu yukarıda geçen hadisleri açıklarken yeterince belirtmiştik. Burada önemli olan bir başka nokta, sahâbîlerden herhangi birinin, Resûl-i Ekrem Efendimiz tarafından hoş görülmeyen bir halini veya davranışını, hiç tereddüt etmeden ve Hz.Peygamber’e sebebini bile sormadan onun isteği doğrultusunda yerine getirmesidir. İşte bu, peygambere itaatin ve ittibâın bir tezahürüdür. Esasen her müslümanın aynı şekilde hareket etmesi gerektiği İslâm âlimlerinin umumî kanaatidir.

Peygamber Efendimiz’in bu hadisteki son tavsiyeleri, müslümanların dış görünümlerine dikkat etmeleri ve kendilerine çeki düzen vermeleri açısından önem taşımaktadır. Çünkü bir çok kişi, dış görünümün değil, kalp temizliğinin önemli olduğu gibi bir düşüncenin arkasına sığınarak, temiz ve tertipli bir müslüman görüntüsünden uzaklaşmaktadır. Oysa Kur’ân-ı Kerîm ve Resûl-i Ekrem’in sünnetinin genelinden çıkarılabilecek anlayış bu

düşüncenin tam aksidir. Çünkü Efendimiz, giyim kuşamına, saçının ve sakalının bakımına, kısacası dış görünümüne son derece dikkat ederlerdi. Bu konudaki pek çok rivayet konuya açıklık getirici niteliktedir. İnsanlara muhatap olmak, başkalarına İslâm'ın tebliğini ulaştırmak dış görünümle yakından alâkalıdır. Peygamber'in bunu önemsemediği iddia edilebilir mi? Kaldı ki, Allah Teâlâ, Kur'ân-ı Kerîm'de Peygamber'ine elbisesini temiz tutmasını emretmiştir. Maddî ve manevî temizliği ve düzeni birbirinden ayrı düşünmek doğru bir yaklaşım sayılamaz. İç dünyasında tertip ve düzen olan bir kimsenin, dış dünyasının bundan ayrı olması tasavvur edilemez. Buna mukabil, dış dünyası düzenli olmayan, nizam ve intizamdan yoksun olan birinin, iç dünyasının, ruhunun ve gönlünün düzenli olması da beklenemez.

Peygamber Efendimiz, insanların huzurlarına giderken bineceğimiz araçlara bile çeki düzen vermemiz gerektiğini emretmektedir. Bu tutum bizim anlayışımız, başkalarına saygımız ve sevgimiz, yaklaşımımız, hizmetimizi gören hayvanlara karşı merhametimiz gibi hususlarda muhataplarımıza fikir verir. Giydiğimiz her çeşit giysinin tertipli ve düzenli olması gerekir. Buna en çok müslümanlar riâyet etmelidir. Bunun, çağdaş diye nitelendirilen bazı elbiseleri giyme anlamına gelmediğini belirtmeliyiz. Bir müslüman için helâl ve haram ölçüsü hayatın bütün alanlarında her şeyin önünde yer alır. Burada, inanan insanların kendi kimliğini ve kişiliğini sergileyen, İslâm'ın öngördüğü tesettürü sağlayan giysilerin son derece önemli ve vazgeçilmez olduğunu bir kere daha hatırlamalıyız. Giyecekler önem taşımasa, yeryüzünde binlerce moda evi ve onların ortaya koyduğu koleksiyonları dünyanın çeşitli ülkelerine şu veya bu şekilde taşıyan büyük ticârî kuruluşlar ortaya çıkmazdı. Ayrıca bazı insanların kıyafetleri bir inancın simgesi sayılmak suretiyle yasaklanma yoluna gidilmezdi. Bir kimsenin giyim kuşamı, karşıdaki muhataba o kişinin şahsiyet yapısıyla ilgili bir ipucu verir. Tabiî ki bu yegâne ölçü değildir; fakat önemli ölçülerden biridir. “Düzgün bir kıyafet iyi bir tavsiye mektubudur” sözü bu gerçeğin en güzel ifadelerinden biridir. Çünkü düzgün bir kıyafet insana saygı gösterilmesine ve kendisinin vakur görünmesine de vesile olur. Bu ise dinimizde arzu edilen bir şeydir. Çünkü insanlar böyle güzel görünüme sahip bir kimseye daha yakın olmak ister ve kendisiyle kolayca ülfet peyda etme yolunu ararlar. Böylece kalpler birbirine daha çabuk ısınır ve insan karşısındakine vermek istediği mesajı daha bir kolaylıkla verebilir. Şu halde

düzgün, intizamlı ve temiz giyinmekle kibirlilik ve kendini beğenmişliği ifade eden elbiseleri birbirinden ayırmak gerekir. Tertipli ve düzenli olmak, Allah'ın nimetinin izhârı, kulun üzerindeki görüntüsü sayılır. Âlim ve sâlih kişilerin ne kadar güzel giyindiklerini onların hayat hikâyelerinden bahseden kitaplardan okuyoruz. Bu bizim için bir örnek teşkil etmelidir. Ayrıca herkes kendi gücü nisbetinde bunu yerine getirmeli, israftan da mutlaka kaçınmalıdır. Kötü ve çirkin kıyafetler ise insanın kötülenmesine, kınanmasına ve hoş karşılanmamasına sebep olur. Böyle insanlarla ülfet etmek, onlara ısınmak çok zordur. İnsanlar ona yakın olmak yerine, kendisinden uzak durmayı tercih ederler. Bu ise müslümanın vakarına yakışmayan bir durumdur.

Peygamberimiz, müslümanların insanlar arasında temizliği ve tertibiyle son derece dikkat çeken, parmakla gösterilen kimseler olması gerektiğini ifade etmektedir. Bu da bizim için son derece önemli bir ölçüdür. Bunu güzel bir benzetme ile, yüzde bulunan ve insanın güzelliğine güzellik katan "ben" ile ifade buyurmuşlardır. O halde müslüman kişi bulunduğu yerde, yüzdeki güzellik beni kadar dikkat çekici ve sevimli olmalıdır. Allah Teâlâ'nın, çirkin bir görünümü, pejmürdeliği sevmediğini, kötü sözlerin de insanın iç dünyasını ortaya koyduğu için Allah tarafından sevilmediğini bilmek gerekir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İbadet ve tâate düşkünlük güzel bir haslettir. Ancak bunlar insanı toplumdan tamamen uzaklaştıracak bir inziva hayatına sevketmemelidir.

2. Hangi yaşta ve hangi seviyede olursak olalım ilim öğrenme aşkı taşımamız gerekir.

3 Kahramanlığı ile bilinen ve adı duyulduğunda düşmanın moralinin bozulmasına sebep olan bir kimsenin harp meydanında vasıflarını sayarak ortaya atılmasında bir sakınca yoktur. Bu, kibir ve kendini beğenmişlik değildir.

4. Hz.Peygamber'in herhangi bir konuda verdiği hükme her mü'min gönül rahatlığıyla teslim olmalıdır.

5. Cihada her zaman hazırlıklı olmak, gereken alet edevatı hazır bulundurmak ve bunlar için harcama yapmak gerekir.

6. Büyüklük taslamak, kibirlenmek, kendini beğenmişlik, insanlara gösteriş yapmak ve çalım satmak gibi maksatlarla kişinin saçını ve elbisesini uzatması dinimizde haram ve günah sayılan davranışlardır.

7. Peygamber Efendimiz'in hoş karşılamadığı bir hâl ve tavır üzerinde olmamak gerekir.

8. İnsan, sözü ve davranışlarıyla başkalarına eziyet vermekten sakınmalı, insanların kalbini fethetmeye ve dostluklarını kazanmaya özen göstermelidir.

9. Müslümanlar, giyim kuşamlarıyla da başkalarına örnek nitelikte olmalı ve toplum içinde parmakla gösterilecek kadar saygın kişiler olmaya özen göstermelidirler.

10. Allah, verdiği nimetin eserini kulunun üzerinde görmek ister; bu sebeple güzel ve düzenli giyinmenin kibir ve kendini beğenmişlikle alâkası yoktur.

11. Allah, çirkin görünümü ve kötü sözü sevmez.

800- وعنِ أبي سعيدٍ الخدْرِيِّ رضيَ اللَّهُ عنه قال: قَالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « إزرَةُ المُسلِمِ إِلى نصْفِ السَّاقِ ، وَلاَ حَرَجَ أَوْ لا جُنَاحَ فيما بَيْنَهُ وَبَيْنَ الكَعْبَيْنِ ، فَمَا كانَ أَسْفَلَ منَ الكعْبَينِ فَهوُ في النَّارِ ، ومَنْ جَرَّ إِزارهُ بَطَراً لَمْ يَنْظرِ اللَّه إِلَيْهِ» . رواهُ أَبُو داود بإِسنادٍ صحيح .

800. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bir müslümanın güzelce giyinmesi, elbisesinin eteklerinin, baldırlarını örtecek şekilde olmasıyladır. Elbisesini topuklarına kadar uzatmasında bir günah yoktur. Topuklardan aşağıda olan kısım ise ateştedir. Allah, büyüklük taslayarak elbisesinin eteğini yerde sürüyen kimsenin yüzüne bakmaz."

Ebû Dâvud, Libâs 26. Ayrıca bk. İbn Mâce, Libâs 8; *Muvatta*, Libâs 12

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

801- وعن ابنِ عمر رضيَ اللّه عنهما قال : مَرَرْتُ عَلى رسُولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَفي إِزاري اسْتَرْخَاءٌ . فَقَالَ : « يا عَبْدَ اللَّهِ ، ارْفَعْ إِزارَكَ » فَرفعتهُ ثُمَّ قَالَ : «زِدْ»، فَزِدْتُ ، فَمَا زِلْتُ أَتَحرَّاها بَعْدُ . فَقَالَ بَعْض القَوْمِ : إِلى أَيْنَ ؟ فَقَالَ : إِلى أَنْصاف السَّاقَيْنِ». رواهُ مسلم .

801. İbni Ömer *radıyallahu anh*ümâ şöyle dedi:

Elbisemin etekleri topuklarımdan aşağı sarkmış vaziyette Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in huzuruna uğramıştım. Resûl-i Ekrem:

"Abdullah, elbisenin eteklerini yukarıya kaldır!" buyurdular. Ben de hemen kaldırdım. Sonra:

"Biraz daha kaldır!" buyurdu, ben biraz daha kaldırdım. Ondan sonra elbisemin Resûl-i Ekrem'in tasvip ettiği şekilde olmasına daima dikkat etmişimdir. Topluluktan biri:

– Nereye kadar kaldırmıştın? diye sordu. İbni Ömer:

– Baldırlarımın yarısına kadar kaldırmıştım, diye cevap verdi.

Müslim, Libâs 47

Açıklamalar

İlk hadiste erkeklerin elbise eteklerinin, diz kapağı ile topuk arasında kalan, eski dilde incik denilen, ama daha çok baldır diye bilinen kısmın yarısında olmasının en güzel giyinme diye nitelendirilmesi iki sebebe dayalı olabilir: Birincisi, yolları ve sokakları kirli olan mahallerde dolaşan insanın elbisesine birtakım pisliklerin bulaşması bu sayede önlenmiş ve dinimizin çok önem verdiği hususlardan biri olan tahâret, giyilen elbisenin dış temizliği büyük ölçüde gerçekleşmiş olur. Resûl-i Ekrem zamanının birkaç bin nüfuslu ve geçim kaynağı daha çok ziraatçilik olan Medine şehrini veya benzer şehirleri ve daha küçük çaptaki yerleşim birimlerini ve köyleri

dikkate alacak olursak, bu emir ve tavsiyelerin ne kadar önemli olduğu kendiliğinden anlaşılır.

Elbisenin eteğinin inciklerin yarısına kadar, yani baldırları örtecek şekilde olmasının en güzel diye nitelendiriliş sebebinin ikincisi, insanın kibirden, kendini beğenmişlikten ve gösterişten uzak olduğuna delâlet etmesidir. O günkü Arap toplumunun kibirliliği ve kendini beğenmişliği, özellikle kabilelerin ve ailelerin kendi aralarında büyüklük ve öğünme yarışına girdikleri düşünülecek olursa, işin bu yönünün önemi de kolaylıkla anlaşılır. Herhangi bir sebeple, meselâ mevki ve makamı gereği veya haya duygusu, utanma hissiyle elbisenin eteklerini inciklerinin yarısına kadar değil de, topuklara kadar uzatmanın da bir sakıncası olmayacağını Peygamberimiz açıklıkla ifade buyurmuşlardır. Fakat topuklardan aşağı inen ve yerde sürünen kısma müsaade etmedikleri de aşikârdır. Bunu yapanın büyüklük taslamak maksadıyla yaptığına özellikle dikkat çekilmesi de önemlidir. Bunun sebeplerini daha önce açıklamıştık. Elbisesinin eteklerini bu derece uzatanların cehenneme gireceğinin ifade edilmiş olması, bu davranışın haram oluşunun delili kabul edilmiştir.

Abdullah İbni Ömer hadisi, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in sahâbîlerinin giyim kuşamlarıyla ilgilendiğinin delillerinden biridir. Halife Ömer İbni Hattab'ın oğlu olan Abdullah, sahâbe arasında Hz.Peygamber'in sünnetine son derece bağlı olmakla meşhurdur. Hadisimizde bu gerçeği bir kere daha görmekteyiz. Çünkü İbni Ömer, Hz. Peygamber'in kendisine tarif ettiği giyim tarzına uymaya daima itina göstermiş ve bu sünnete ömrünün sonuna kadar riâyet etmiştir.

Peygamber Efendimiz, çarşı pazarda dolaşırken de elbisesinin eteği yerde sürünen bazı sahâbîlere müdahale etmiş, topuklarının üstüne veya inciklerinin yarısına kadar kaldırmalarını istemiştir. Hatta bir defasında Ubeyd İbni Hâlid'e müdahalesi sonucu, Ubeyd elbisesinin bol olmasını eteğinin uzunluğuna mazeret göstermek istemiş, fakat Peygamberimiz: *"Ben senin için örnek değil miyim?"* buyurarak, kendi elbisesinin de bol olduğunu, fakat eteğinin yerde sürünmediğini belirtmişti. Nitekim Ubeyd, Peygamberimiz'e bakmış ve elbisesinin eteğinin baldırlarını kapatacak şekilde olduğunu görmüştür.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Bütün vücudu boydan boya kaplayan giyeceklerin eteklerinin baldırları kapatacak şekilde olması sünnete daha uygundur.

2. Kibir ve kendini beğenmişlik maksadıyla olmaksızın elbiselerin eteklerini topuklara kadar uzatmakta bir sakınca yoktur.

3. Kibrinden ve kendini beğenmişliğinden dolayı elbisesinin eteğini yerde sürüyen kimseye Allah kıyamet gününde rahmet nazarıyla bakmaz.

4. Yönetici, halkın günah işlememesini sağlamak maksadıyla onları kontrol eder ve uyarılarda bulunur.

5. İbni Ömer, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in sünnetine uymada ve onu kendisine yegane örnek almada sahâbîlerin en önde gelenlerindendir.

802- وعنه قال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ جَرَّ ثَوبَه خيلاءَ لَمْ يَنْظُرِ اللَّه إلَيْهِ يَوْمَ القيامِةِ » فقالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ : فَكَيْفَ تَصْنَعُ النِّسَاءُ بِذُيُولِهنَّ ، قالَ : « يُرْخينَ شِبْراً». قَالَتْ: إِذن تَنكشفُ أَقْدامُهنَّ . قال : « فيُرْخِينَهُ ذِراعاً لاَ يَزِدْنَ » . رواهُ أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

802. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bir kimse, kendini beğendiği için elbisesini yerde sürürse, Allah kıyamet gününde o kimsenin yüzüne bakmaz." Bunun üzerine Ümmü Seleme:

– Kadınlar eteklerini nasıl yapacaklar? diye sordu. Resûl-i Ekrem:

– "Onlar bir karış aşağı uzatırlar" buyurdu. Ümmü Seleme:

– O durumda ayakları açılır, dedi. Peygamber Efendimiz:

– "Öyleyse bir arşın uzatırlar, daha fazla uzatamazlar" buyurdular.

Ebû Dâvûd, Libâs 36; Tirmizî, Libâs 9. Ayrıca bk. Nesâî, Zînet 105; İbni Mâce, Libâs 15

Açıklamalar

İbni Ömer’in bu rivayetinin önceki hadislerden farkı, kadınların elbiselerinin eteklerinin erkeklerden farklı olduğunun açıkça belirtilmiş olmasıdır. Kadınların etekleriyle ilgili soruyu soran Ümmü Seleme, muhtemeldir ki onların eteklerini uzatmakla emrolunduklarını ve bacaklarından bir yerin görülmemesi gerektiğini bildiği için bu soruyu yöneltmişti. Çünkü âyette: **“Ey Peygamber! Eşlerine, kızlarına ve inananların kadınlarına söyle: (Bir ihtiyaç için dışarı çıktıkları zaman) örtülerini üstlerine iyice salsınlar (vücutlarını örtsünler); onların tanınması ve incitilmemesi için en elverişli olan budur”** [Ahzâb sûresi (33), 59] buyurulmuştur. Bu âyetin şümûlü bütün vücudu kapsamaktadır. Peygamber Efendimiz’in kadınlar için tarif ettiği etek boyu, onların bacaklarından herhangi bir yerin görünmeyeceği tarzdadır. Çünkü diz ile topukların yani inciklerin yarısından bir karış veya bir arşın aşağıya kadar uzanan etek, topukları da kapsayacak kadar uzun demektir. Ancak bu ucu yerde sürünen etek demek değildir. Bu yöndeki rivayetlerin tamamını dikkate alan fakihler, kadınların etek boylarının ayaklarının üstüne kadar olması gerektiğini söylerler.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, giyim kuşam itibariyle erkeklerle kadınları ayrı düşünmüşlerdir.
2. Kadınların elbiselerinin eteklerini erkeklerden farklı olarak ayaklarının üstüne kadar indirmeleri onların tesettürlü sayılmalarının bir gereğidir.

120- باب استحباب ترك الترفع في اللباس تواضعاً
قد سبق في باب فضل الجوع وخشونة العيش جُمَلٌ تتعلق بهذا الباب

TEVAZU SEBEBİYLE LÜKS ELBİSE GİYMEMEK

Konu ile ilgili bazı hadisler daha önce **“Açlığın ve Kıt Kanaat Geçinmenin Fazileti”** bahsinde geçmişti.

803- وعن معاذِ بن أنسٍ رضي اللّه عنه أنَّ رسُولَ اللّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قَالَ : «مَنْ تَرَكَ اللِّباس تَواضُعاً للَّه ، وَهُوَ يَقْدِرُ علَيْهِ ، دعاهُ اللَّهُ يَوْمَ القِيامَةِ عَلى رُؤُوسِ الخَلائِقِ حتى يُخيِّره منْ أَيِّ حُلَلِ الإِيمان شَاءَ يلبَسُها » . رواهُ الترمذي وقال : حديث حسن .

803. Muâz İbni Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bir kimse, gücü yettiği halde mütevazî davranarak lüks elbise giymeyi terkederse, Allah kıyamet gününde o insanı yaratıklarının en başında huzuruna çağırır ve onu îman ehlinin giyeceği elbiselerden dilediğini giymede serbest bırakır."

Tirmizî, Sıfatu'l-kıyâmet 39. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, III, 338, 339

Açıklamalar

Tevazu, kibrin, başkalarına karşı büyüklük taslama ve kendini beğenmenin zıddıdır. Tevazu güzel ve üstün ahlâk sahibi oluşun bir göstergesi, kibir ve kendini beğenmişlik ise kötü ahlâklı oluşun ve günahkârlığın bir belirtisidir. Bu sebeple tevâzu ne kadar övülmüşse, kibir de o kadar yerilmiştir. Daha önceki bahiste geçen hadislerin açıklamalarında sıkça temas edildiği gibi, insanın giydiği elbise, yürüyüş biçimi ve benzer davranışları onun kibirli ve kendini beğenmiş biri olduğunu gösterdiği gibi, aynı şekilde tevazu sahibi olduğunu da gösterebilir. İşte bu sebeple gücü yettiği, hatta giyilmesi haram kılınmadığı halde, sadece Allah huzurunda onun mahlûkatına karşı mütevazi görünmek düşüncesiyle, kumaşı kıymetli, dokuması gösterişli ve fiatı pahalı elbise giymeyen kimsenin Allah katında mükâfatı büyük olacaktır. Çünkü bu kişi, bu hareketiyle Allah korkusunu öne geçirmiş, Allah katındaki makamın dünyadaki makam ve mevkilerden daha üstün olduğunu kabul etmiş, âhirette nâil olacaklarının yanında dünyanın süsü ve zînetini küçük görmüştür. Bu sebeple de Allah ona kıyamet gününde, îman ehlinin cennette giyeceği elbiselerden dilediğini giyme hakkını vermiştir ki, bu en

büyük mükâfattır. İşte hadisimizde belirtilen bu büyük âhiret sevabına nâil oluşun bir diğer sebebi, o kimsenin bu davranışıyla toplum içinde çok daha basitini bile bulmaya güç yetiremeyen insanların kıskançlık ve düşmanlık duygularının ortaya çıkmasına meydan vermemesi ve sosyal dengeyi korumak için üstün bir ahlâk anlayışı sergileyerek örnek bir hareket tarzı ortaya koymasıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Giyim kuşamda Allah için mütevazı davranarak, gücü yettiği halde lüks giysilerden uzak durmak üstün ahlâkî niteliklerdendir.

2. İnsanın her davranışının bir dünya bir de âhiret yönü vardır. Müslüman kişi her ikisini birlikte düşünerek hareket etmelidir.

121- باب استحباب التوسط في اللباس ولا يقتصر على ما يزري به لغير حاجة ولا مقصود شرعي

ORTA HALLİ ELBİSE GİYMEK

BİR İHTİYAÇ OLMAKSIZIN VE ŞER'Î BİR MAKSAT BULUNMAKSIZIN ALAY EDİLECEK DERECEDE BASİT ELBİSE GİYİLMEMESİ

804- عن عمرو بن شُعْيبٍ عن أَبيه عَنْ جدِّهِ رضيَ اللَّهُ عنه قال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « إِن اللَّه يُحِبُّ أَنْ يُرى أَثَرُ نِعْمَتِهِ عَلى عبْده» . رواهُ الترمذي وقال : حديثٌ حسن .

804. Amr İbni Şuayb babasından, o da dedesi *radıyallahu anh*'den rivayet ettiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Şüphesiz ki Allah, verdiği nimetinin eserini kulunun üzerinde görmekten hoşlanır."

Tirmizî, Edeb 54. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Libâs 14

Açıklamalar

Giyim kuşam bölümünün başında Kur'ân-ı Kerîm'in konuyla ilgili âyetlerini açıklarken, elbisenin insan için Allah'ın lutfettiği en büyük nimetlerden ve en zarurî ihtiyaç maddelerinden biri olduğuna işaret etmiştik. Şimdiye kadar açıklamaya çalıştığımız hadislerden de anlaşılacağı gibi, Allah'ın helâl kıldığı şeyleri, haddi aşarak ve onları kibirin, insanlara karşı büyüklük taslamanın ve kendini beğenmişliğin vesilesi kılarak harama dönüştürmemek ve günahlara dalmamak gerekir. Bir önceki hadiste ifade edildiği gibi tevazu ahlâkını öne çıkarmak, sadece giyeceklerde değil, hayatın her alanında dinimizin bizden istediği bir erdemliliktir. İslâm, tevazu adı altında cimrilik ve pejmürdeliğe de izin vermez. İşte, Allah'ın kullarına verdiği nimetlerinin belirtisini onların üzerinde görmeyi istemesinin anlamı, kibir ve kendini beğenmişlik gibi ifrat, cimrilik ve süflîlik gibi tefrit oluşu sebebiyle haram kılınan davranışlardan sakınılmasıdır. Dinimizin her konuda önem verdiği orta yolu tutmak suretiyle, temiz, düzenli ve başkalarına örnek olacak tarzda giyinmekten Cenâb-ı Hak hoşnut olur. Çünkü güzelce giyinmeye gücü yeten zengin bir insanın, fakir gibi giyinmesi ve onu görenlerde kendisine zekât ve sadaka verme hissi uyandıracak bir intiba bırakması câiz olmaz. Bunun aksine, fakir bir insanın haddini fazlaca aşarak giydikleriyle insanlar üzerinde zengin hissi uyandırması ve görenlerin o kişiden zekât ve sadaka beklentisi içine girecekleri tarzda bir görüntü sergilemesi de câiz değildir.

Allah'ın kulunun üzerinde nimetinin eserini, belirtisini görmek istemesi, zenginin zengin gibi giyinmesi, fakirin fakir gibi giyinmesi anlamlarını da taşır. Çünkü zengin o haliyle kendisinden zekât ve sadaka talep edilebilecek bir kimse olduğunu ortaya koymuş olacaktır. Fakirin de, giyim kuşamıyla muhtaç bir kimse olduğu anlaşılabilecektir. Kısacası, zenginin fakir gibi giyinmesi tevazu sayılmaz. Tıpkı âlim olan kimselerin bu hallerini gizlemelerinin tevazu sayılmaması gibi. Onlar da ilimlerini ortaya koymalıdırlar ki insanlar kendilerinden istifade edebilsinler. Kısacası herkes mümkün olduğunca kendi haline uygun giyinmelidir. Nitekim geçmişteki İslâm toplumlarında durumun böyle olduğunu ifade eden pek çok tarihî bilgi ve belgeye sahibiz. Şu kadar var ki, herkesin birbirini tanıdığı dar muhitlerde söylediklerimiz daha müsamahalı uygulanabilir. Çünkü orada

insanlar kimin ne durumda olduğunu bilirler. Hatta çoğunluğunu fakirlerin teşkil ettiği muhitlerde bazı kere mütevâzî bir elbise bile çok lüks sayılabilir. O halde bu durum herkesin ve her mıntıkanın ahvâline göre değişiklik arzeder. Burada insanlar dindarlıkları ve vicdanlarıyla başbaşadırlar.

Allah'ın kuluna ihsan ettiği nimetin eserini onun üzerinde görmekten hoşlanmasının bir başka anlamı da, kendisine nimet verilen kişinin Cenâb-ı Hakk'a karşı hamdini ve şükrünü açıkça ifade etmesidir. Allah'a karşı şükrün yerine getirilmesi, zenginliğin gereğini yerine getirmek demektir. Zengin olup da onun gereğini yerine getirmemek, yani farz olan zekât başta olmak üzere birtakım mükellefiyetlerden kaçmak küfrân-ı nimet sayılır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsanın sahip olduğu nimetlerin gerçek sahibi Allah'dır.

2. Allah, kuluna verdiği nimetin eserini, belirtisini onun üzerinde görmekten hoşlanır.

3. Zenginlik de bir nimettir; bunun belirtisi insanın giyim kuşamına da yansımalıdır.

4. Zenginin fakir zannedilecek, fakirin de zengin zannedilecek tarzda giyinmeleri doğru değildir.

122- باب تحريم لباس الحرير على الرجال وتحريم جلوسهم عليه واستنادهم إليه وجواز لبسه للنساء

İPEK GİYMENİN ERKEKLERE HARAM OLDUĞU

İPEĞE OTURMA VE DAYANMALARININ
ERKEKLERE HARAM, KADINLARA HELÂL OLDUĞU

805- عن عمر بن الخطّاب رضيَ اللّه عنه قال : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم : « لاَ تَلْبَسُوا الحرير ،

فَإنَّ مَنْ لَبِسهُ في الدَّنْيَا لَمْ يَلْبَسْهُ في الآخرةِ . » متفقٌ عليه .

805. Ömer İbni Hattâb *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İpek elbise giymeyiniz. Çünkü ipeği dünyada giyen âhirette giyemez."

Buhârî, Libâs 25; Müslim, Libâs 11. Ayr. bk. Tirmizî, Edeb 1; İbni Mâce, Libâs 16

807 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

806- وعنه قال : سمِعتُ رسُولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ : « إنَّما يلبَسُ الحريرَ منْ لا خَلاق لَهُ» متفقٌ عليه . وفي روايةٍ للبُخاريَ : « مَنْ لاَ خَلاَقَ لَهُ في الآخِرة . »

قولُهُ : « مَنْ لا خَلاَقَ لَهُ » ، أَيْ : لاَ نَصيبَ لَهُ .

806. Ömer İbni Hattâb *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i :

"İpek elbiseyi sadece ondan nasibi olmayanlar giyer" buyururken işittim.

Buhârî'nin bir rivayetinde: **"Âhirette ondan nasibi olmayan"** şeklindedir.

Buhârî, Edeb 66; Müslim, Libâs 7, 10. Ayrıca bk. İbni Mâce, Libâs 16

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

807- وعن أنس رضي اللَّه عنه قال : قالَ رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ لَبِسَ الحرير في الدُّنْيا لَمْ يَلْبسْهُ في الآخرَةِ » متفقٌ عليه .

807. Enes *radıyallahu anh*'den rivâyet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“**Dünyada ipek giyen kimse âhirette onu giyemez.”**

(Bkz. 805 no’lu hadisin gösterilen kaynakları)

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz’in müslüman erkeklere ipekten yapılmış giyecekleri haram kıldığı, yukarıdaki hadîs-i şerîfler ile benzeri pek çok rivayetten açıkça anlaşılır. Buna mukâbil ümmetin kadınlarına da ipeğin her çeşidinin helâl olduğuna dair rivayetler vardır. İslâm âlimlerinin büyük çoğunluğunun kabulü, bu rivayetlerden elde edilen netice doğrultusundadır. Ancak bu yönde farklı görüş beyan edenlerin yanında, yasaklanmış olan ipeğin nev’i ve miktarı, hangi çeşit eşyada yasaklandığı konularında da ulema arasında ihtilâf vardır. Bazı âlimlere göre ipeğin haramlığı, ümmetin erkeklerine olduğu kadar kadınlarına da şâmildir. Yine bazı âlimler ipeğin erkeğe de, kadına da haram olmadığı kanaatindedirler. Tabiî ki farklı görüş ve kanaat ortaya koyanların bu kanaatlerini bazı rivayetlere dayandırdıklarını hemen belirtmeliyiz. Ancak şer‘î tabirle cumhûr-ı fukahâ dediğimiz, hak mezheplerin imamlarının büyük çoğunluğunun da içinde olduğu âlimler topluluğunun ipeği erkeklere haram, hanımlara helâl kabul etmelerinin delili olan hadis, on beş ayrı sahâbî tarafından rivayet edilmiştir.

Çok fazla teferruata dalmadan şunu ifade edebiliriz: İpeğin ve biraz sonra gelecek olan rivayetlerde üzerinde ayrıca duracağımız altının haramlığı ve yasaklanması belli bir merhale içinde gerçekleşmiş görünmektedir. Yani Peygamberimiz ipek elbise giymiş ve altın yüzük takmışken daha sonra bunları “bir daha giymemek üzere çıkarıp atmış” ve ümmetin erkeklerine haram olduğunu ilân etmiştir. Bu durumda, ipeğin ve altının mübahlık veya haramlığı konusundaki rivayetlerin çeşitlilik ve farklılığı kadar normal bir şey olamaz. Çünkü burada bir nesh gerçekleşmiş, daha önce yürürlükte olan bir hüküm daha sonra ortadan kaldırılmıştır. Fakat hastalık, harp veya başka bir sebeple ipekten yapılmış giyim eşyası kullanmasına izin verilenler de olmuştur. Bunu bilmeyen, bilerek ruhsat sayan veya prensip olarak neshi kabul etmeyenlerin düşünceleri farklıdır. Sahâbe-i kirâmdan bile işin farkında olmayanlar bulunmuştur. Çünkü onların hepsi Peygamber Efendimiz’in söylediği her söze ve yaptığı her işe vâkıf değillerdi; dolayısıyla aralarında bilgi açısından farklılıklar vardı.

Nitekim sahâbenin hepsi hadis nakletmediği gibi, genel olarak sayıları göz önüne alınınca, fakîh olan ve fetvâ veren sahâbe sayısı da oldukça sınırlıdır. Bu durum, sahâbîlerin faziletinden hiçbir şey eksiltmez. O halde konunun fıkhî bir çalışmayı gerektirdiği aşikârdır. Bu sebeple hükümler farklılık arzetmektedir.

Biz sözü çok uzatmadan Mâlikî mezhebinin önde gelen fıkıh ve hadis imamlarından Ebû Bekr İbnü'l-Arabî'nin, ipek elbise kullanılmasıyla ilgili olarak âlimler arasındaki ihtilâfı on madde halinde özetleyen görüşlerini saymakla yetinelim: 1. İpek elbise her hâl ü kârda haramdır. 2. Harp hali dışında her vakit haramdır. 3. Yolculuk hali dışında her vakit haramdır. 4. Hastalık dışında her halde haramdır. 5. Cihad dışında her yerde haramdır. 6. Bayrakta, sancakta ve bu maksada hizmet eden diğer kumaşların üzerine yapılan işleme ve işaretlerde kullanılması haram değildir. 7. Ümmetin erkeklerine de, kadınlarına da haramdır. 8. Ebû Hanîfe ve bazı âlimlere göre üste giyilmesi haram, ayak altına yayılması helâldir. 9. Her durumda kullanılması mübahtır. 10. İpek dışında başka bir kumaşla karışık da olsa haramdır.

Peygamber Efendimiz zamanında ipek kumaşların her çeşidi kullanılmaktaydı. Hatta onlar ya üretildikleri yere nisbetle ya da dokuma tarzına göre ayrı isimlerle anılmakta ve bilinmekteydi. "Harîr" bütün ipek kumaşların genel adıdır. Dolayısıyla yaygın olarak bilinen ve umumun kabulüne mazhar olmuş bulunan hüküm, katkısız ipeğin her çeşidinin yasaklandığıdır. Şâfiî mezhebi fakihlerine göre, tartısı itibariyle ipeği fazla gelmedikçe, bir kumaşın giyimi haram değildir. Hanefîler ise ağırlığı değil, argacı yani dokuma anında kullanılan iplikleri esas alırlar. İpeğin kullanımının haramlığı sadece giyim eşyalarıyla sınırlı olmayıp yatak, yorgan, perde, döşek ve benzeri eşyalarda kullanımı da câiz görülmemiştir. Fakat İmâm-ı Âzam Ebû Hanîfe, yüzleri ipekten yapılan minderler üzerinde oturmanın ve yataklarda yatmanın helâl olduğu görüşündedir. Sadece uzatmaları ipek olan, üzerinde dört parmak eninde ipek işlemeler, saçaklar veya kenarlar bulunan kumaşlardan elbiseler giyilmesinin erkekler için de câiz olduğu, ipekten dokunmuş bir seccâde üzerinde namaz kılınabileceği ve bunda bir kerâhet olmadığı, yine evin içini öğünme ve başkalarına karşı üstünlük taslama gayesi olmaksızın ipek kumaşlarla bezemenin bir

sakıncasının bulunmadığı Hanefî mezhebi fıkıh kitaplarında kaydedilen hususlardır.

İslâm'ın saf ipekten îmâl edilen giyecekleri yasaklamadaki gayesi, tarih boyunca insanlar için bir öğünme ve kendini beğenme vesilesi kılınan ve bu yönde çok aşırı masraflarla hem fertlerin hem de toplumların servetlerini ve zenginliklerini yok edip bitiren, aşırı lüks tüketim maddesi diyebileceğimiz ipekli giysilere düşkünlüğü ortadan kaldırmaktır. Dolayısıyla bu yolla hem üstünlük taslamayı ve toplumda yersiz bir ayırımcılığı önlemiş, hem de her seviyedeki insanı orta halli bir giyim anlayışında birleştirmiş olmaktadır. İslâm dini, bütün insanlara, gurur ve kibir vasıtası yapmaksızın giyebilecekleri yün, pamuk ve keten gibi maddeleri tavsiye eder. Bununla yetinmeyerek toplumda üstünlük vasıtasının giyim kuşam veya maddî zenginlik gibi dünyevî şeyler olmayıp, bunun aksine manevî değerler dediğimiz daha kalıcı ve Allah katında da insanı yücelten fazîlet ölçüleri olduğunu insanlığa kabul ettirmeyi hedefler. Bu açıklamalara Kur'an'dan bir kaç âyetin anlamıyla son vermek istiyoruz:

يَا بَنِي آدَمَ خُذُواْ زِينَتَكُمْ عِندَ كُلِّ مَسْجِدٍ وكُلُواْ وَاشْرَبُواْ وَلاَ تُسْرِفُواْ إِنَّهُ لاَ يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ [31]

"Ey Âdemoğulları! Mescide her gidişinizde süslü güzel elbiselerinizi üzerinize alın, yiyin için fakat israf etmeyin, çünkü Allah israf edenleri sevmez" [A'râf sûresi (7), 31].

وَابْتَغِ فِيمَا آتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنسَ نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِن كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ الْفَسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ [77]

"Allah'ın sana ihsan ettiği nimetlerden sen de Allah'ın yardıma muhtaç fakir kullarına ihsan et" [Kasas sûresi (28), 77].

قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللّهِ الَّتِيَ أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالْطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِي لِلَّذِينَ آمَنُواْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ [32]

“De ki: Allah’ın kulları için çıkardığı süsü ve güzel rızıkları kim haram edebilir? De ki: O, dünya hayatında inananlarındır, kıyamet günü de yalnız onlarındır” [A’râf sûresi (7), 32].

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Erkeklerin ipek elbise giymeleri yasaklanmış olup, Peygamberimiz bunu haram kılmıştır.

2. İpek elbise cennet giyeceklerinin bir çeşididir.

3. Bu dünyada ipek elbise giyen âhirette giyemeyecektir. Yani burada giydiği için işlediği haramın cezasını çekecektir.

4. İpek elbise kibrin, büyüklük taslamanın ve kendini beğenmişliğin bir simgesi sayılmıştır.

5. Hz. Peygamber’in helâl ve haram kılma yetkisi vardır. Bu yetkiyi kendisine veren Cenâb-ı Hak’tır.

808- وعن عليٍّ رضي اللَّه عنه قال : رأَيْتُ رَسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَخَذَ حَرِيراً ، فَجَعلَهُ في يَمينه ، وَذَهَباً فَجَعَلَهُ في شِمالِهِ ، ثُمَّ قَالَ : « إنَّ هذَيْنِ حرَامٌ عَلى ذُكُورِ أُمَّتي » . رواهُ أبو داود بإسنادٍ حسن

808. Ali *radıyallahu anh* şöyle demiştir:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’i gördüm; sağ eline ipeği sol eline altını almıştı; sonra da:

“Şüphesiz bu ikisi ümmetimin erkeklerine haram kılınmıştır” buyurdular.

Ebû Dâvûd, Libâs 11. Ayrıca bk. Nesâî, Zînet 40; İbni Mâce, Libâs 19

810 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

809- وعن أبي مُوسى الأَشْعريِّ رضي اللَّه عنه أنَّ رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « حُرِّم لِبَاسُ الحَرِيرِ وَالذَّهَب على ذُكُورِ أُمَّتي ، وَأُحلَّ لإنَاثِهِم » . رواهُ الترمذي وقال حديثٌ حسن صحيح .

809. Ebû Mûsâ el-Eş'arî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İpek giymek ve altın kullanmak ümmetimin erkeklerine haram, kadınlarına ise helâl kılındı."

Tirmizî, Libâs 1. Ayrıca bk. İbni Mâce, Libâs 19

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

810- وعن حُذَيْفَة رضي اللّه عنه قال : نَهَانَا النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم أنْ نَشْرب في آنِيةِ الذَّهب وَالفِضَّةِ ، وَأنْ نَأْكُل فِيهَا ، وعَنْ لُبْسِ الحَرِيرِ وَالدِّيبَاج وأنْ نَجْلِس عَلَيّهِ . رواه البخاري.

810. Huzeyfe *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* altın ve gümüş kaplardan içmemizi ve onların içinde yemek yememizi, ipek ve atlas giymemizi ve üzerinde oturmamızı bize yasakladı.

Buhârî, Libâs 27. Pek çok rivayetten bir kısmı için ayrıca bk. Buhârî, Et'ime 29, 32, Eşribe 27,28; Müslim, Libâs 4,5; Ebû Dâvûd, Eşribe 17; Tirmizî, Eşribe 10

Açıklamalar

İpek ve ipekli elbiseler giymenin hükmünü az önce geçen hadisleri açıklarken ana hatlarıyla belirtmeye çalışmıştık. O konuya tekrar dönmeyeceğiz. Peygamber Efendimiz'in takı ve süs eşyası olarak ümmetin erkeklerine haram kıldığı bir başka şey de altındır. Fakat bundan ayrı olarak, altın ve gümüşten yapılmış yiyecek ve içecek malzemeleri ile diğer ev eşyasının kullanılmasını da hem erkek, hem kadınlara haram kılmıştır. Bu konudaki rivâyetler burada anılan hadislerden ibaret olmayıp, benzeri pek çok sahih rivayet meşhur hadis kitaplarımızın hepsinde yer alır. Bu hadislerdeki yasaklamanın haramlık ifade eden bir yasaklama olduğunda ulemânın ittifak ettiği söylenir. Yine üzerinde ittifak edilen bir başka nokta, bu nehyin mutlak olmasıdır; yani bazı maddeler ile bazı eşyalar bu yasaklamanın dışında bırakılmamıştır. **İmâm Ebû Yûsuf**'a ve "sonradan vaz geçtiği eski ictihadı" denilerek **İmâm Şâfiî**'ye nisbet edilen "altın ve gümüş eşya kullanımı mekruhtur" hükmüne itibar edilmemiştir. Bu konuda

bütün ulemânın delil kabul ettiği hadislerden en meşhuru, bir târihî olayla birlikte anılan Huzeyfe hadisidir. Hicrî ikinci asrın meşhur fakîhi ve hadis alimi İbni Ebî Leylâ'nın anlattığına göre, Huzeyfe *radıyallahu anh* Medâyin şehrinde bulunduğu sırada oranın önde gelenlerinden biri kendisine gümüş bir bardakla su getirmişti. Huzeyfe, bardağı alıp getirenin üzerine fırlatmış ve:

– Seni bu bardakla su getirmekten kaç defa menetmiş olmasaydım, şimdi böyle davranmazdım, diyerek Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

"Harîr ve dîbâc adıyla anılan ipekli kumaşlardan yapılmış elbiseler giymeyiniz. Altın ve gümüş bardaklardan su içmeyiniz. Bunların çanak ve tabakları içine konulan yemekleri yemeyiniz. Bu eşyâ dünyada kâfirlere ait zînet eşyasıdır. Âhirette ise bunlar bizim zînet eşyamız olacaktır" (Müslim, Libâs 4).

Medâyin, o günkü İran'ın en büyük, en medenî ve en gözde şehirlerinden biriydi. Kisrâ'nın sarayı da orada idi. İran'ın müslümanlar tarafından fethinden sonra, Hz. Ömer ve Hz. Osman'ın hilâfet yıllarında Huzeyfe *radıyallahu anh* bu şehrin valilik görevinde bulundu. Bilindiği gibi İran o günün dünyasında lüks ve ihtişamın en yaygın olduğu devletlerin başında geliyordu. Bütün İran İslâm'ın hâkimiyetine girmekle birlikte, muhtemelen oradaki insanlar müslüman yöneticilerin de kendilerinin eski yöneticileri gibi debdebe içinde yaşayacakları tasavvuru içindeydiler. İslâm'ın insanlar için gösteriş ve debdebeden uzak sade bir hayat, zenginle fakiri, yönetenle yönetileni birbirine yardımcı ve kardeş kılan bir medenî anlayış getirdiğini daha sonra anladılar ve bu sebeple o bölgelerin insanlarının tamamına yakını kendilerine din olarak İslâm'ı seçip müslüman oldular.

Altın ve gümüş eşyanın kullanımıyla ilgili birtakım detay bilgiler fıkıh kitaplarımızda genişçe yer alır. Bizim bu derece teferruata inerek konumuzu dağıtmamız doğru olmaz. Bir çok fıkhî bahiste olduğu gibi, altın ve gümüşün kullanımıyla ilgili konuların hepsinde görüş birliği sağlandığını iddia etmek de imkânsızdır. Farklı ictihadlar ve fetvalar olması tabiî karşılanmalıdır. Söz gelimi, sadece süs eşyası olmak kaydıyla evde altın ve gümüş kaplar, tablalar ve benzerlerini bulundurmak câizdir. Saf altın ve

gümüşten üretilmemiş, bu ikisiyle yaldızlanıp süslenmiş eşyanın kullanılması haram değildir. Süs için olmamak kaydıyla, ihtiyaçtan dolayı dişi altınla kaplatmak veya altından diş yaptırmak haram kılınmamıştır. Bu bilgilerin, sadece fetvâ kitaplarında yer aldığını görürüz. Bunlara delil alınan bazı olaylar sahâbe döneminde geçmiş olabilir. Nitekim, Arfece İbni Es'ad ismindeki sahâbînin burnu Câhiliye döneminde cereyan eden Kilâb harbinde kesilmiş, o da gümüşten bir burun taktırmıştı. Peygamber Efendimiz kendisini görünce, altından bir burun yaptırmasını tavsiye etti. O da altından bir takma burun yaptırdı (Ebû Dâvûd, Hâtem 7; Tirmizî, Libâs 31; Nesâî, Zînet 41). Çünkü altın sağlık açısından daha yararlı ve koku yapmayan bir madendir. Nitekim günümüzde de vücûdun herhangi bir yerine bir maden konulması gerekirse altın veya platin konulduğunu biliyoruz. İşte âlimlerimiz bu olaydan hareketle çeşitli durumlara ait fetvâlar verme yoluna gitmişlerdir. Hükmü açıkça bilinmeyen ve başvuracağımız kaynaklarda da bulunmayan hususlar yetkili âlimlere sorulmak suretiyle öğrenilebilir. Çünkü zaruretler birtakım yasakları, haramları mübah hale getirebilir; ne var ki zaruretler her zaman genel kaidelerin dışında kalan istisnalardır. Bunları da her asırda ve her toplumda yetiştirilmesi ümmetin üzerine farz olan din âlimleri halleder.

Altından yapılmış her çeşit yüzük, küpe, kolye, bilezik ve benzeri süs ve zînet eşyalarının kadınlara haram kılınmadığı da yine ulemânın üzerinde ittifak ettiği hususlardan biridir. Ancak kadınlar için de câiz olmadığını veya cevazın sınırlı olduğunu söyleyen âlimler vardır. Diğer taraftan, Resûl-i Ekrem Efendimiz ve Hulefâ-yi Râşidîn, erkeklerin altın yüzük takmasına müsâmaha ile bakmamışlar, buna karşılık bizzat kendileri gümüş yüzük takmışlardır. Efendimiz, muhakkak ki kendisine Cenâb-ı Hak tarafından haramlığı bildirilmeden önceleri taktığı altın yüzüğü parmağından çıkarıp atarak, onu ebediyyen bir daha takmayacağını söyleyince, bütün sahâbîler de parmaklarındaki altın yüzükleri çıkarıp atmışlardı. Belki bu olaydan sonra Peygamberimiz, parmağında altın yüzük gördüğü bir sahâbiye iltifat etmeyip: "*Sen bana elinde cehennemden bir kor taşıyarak mı geldin?*" diyerek sert bir uyarıda bulunmuştu (Nesâî, Zînet 45). Nişan yüzüklerinin birer zînet eşyası değil, adı üstünde bir nişan, bir alâmet, bir belirti olduğunu ileri sürerek haram sayılmaması gerektiğini söyleyenlerin görüşlerinin sağlam şer'î dayanaklardan yoksun ya da delillerinin zayıf ve

hüccete ehil olmayan nitelikte bulunarak, ulemânın ekseriyeti nezdinde itibar görmediğini bu vesileyle belirtmemiz yerinde olur.

Burada altın nişan halkalarıyla ilgili farklı bir yaklaşıma işaret etmeden geçmenin uygun olmayacağı kanaatindeyiz. *Tecrîd-i Sarîh* mütercimi ve şârihi merhum âlim Kâmil Miras da altın nişan halkalarının mübah olduğu kanaatini taşımaktadır. Bu kanaatinde kendisini etkileyen âmilleri şöyle özetlemek mümkündür:

* Yüzükler konusundaki örf değişmiş olup, eski zamanlarda kullanılan kaba yüzükler gitgide zerafet kazanmış ve bugün nişan halkaları istisna edilirse, erkeklerin yüzük kullanmaları tamamen terkedilmiştir hatta ayıp sayılmaktadır.

* Altın yüzük kullanılmasının hem helâlliğini hem de haramlığını ifade eden rivayetler bulunmaktadır ve âlimler her iki grup hadisleri delil olarak kullanmışlardır; ancak haramlığıyla ilgili rivayetlerin daha kuvvetli olduğu bir gerçektir ve ona uyanlar daha çoktur.

* İmam Muhammed'e göre öğünme ve üstünlük hissine kapılma kastedilmeyerek altın ve gümüş kaplar süs eşyası olarak kullanılabilmektedir. Nişan yüzüğü de öğünmek için değil, teberrük için ve bir hatıra olarak takılmalıdır.

* Altının haram kılınmasının şer'î sebebi, bunun israf ve öğünme vesilesi olması idi. Artık günümüzde altın madeninin bolluğu sebebiyle bir halkanın satın alınması israf sayılacak bir şey olmaktan çıkmıştır.

İşte merhum Kâmil Miras'ın konuyla ilgili söyledikleri özetle bunlardır. Bunların ne kadar geçerli ve yeterli sebepler sayılabileceğini herkes kendisi düşünme gücüne sahiptir.

810 numaralı hadis 778 ve 1800 numara ile de kitabımızda yer almıştır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Cenâb-ı Hak, Resûl-i Ekrem Efendimiz'e helâl ve haram kılma yetkisi vermiştir.

2. Erkeklere ipek elbisenin her çeşidi haram olduğu gibi, altını kullanmanın her şekli de haram kılınmıştır.

3. Altın ve gümüşten yapılmış kaplar içinde yiyip içmek hem erkeklere hem de kadınlara haram kılınmıştır.

4. Altından ve gümüşten yapılan her çeşit eşyanın kullanılması hem erkek hem de kadın için haramdır.

5. Kadınların altından yapılmış süs eşyalarını ve takı malzemelerini kullanmaları câizdir.

6. Sadece bir süs için evde altın ve gümüş kaplar, tablalar ve benzerlerini bulundurmak câizdir.

7. Zaruret halleri istisna teşkil eder. Altının ve gümüşün kullanılmasının câiz olduğu yerler bu zaruretlerden kaynaklanır.

123- باب جواز لبس الحرير لمن به حِكّة

UYUZ HASTALIĞI OLANIN İPEKLİ GİYMESİ CÂİZDİR

Hadis

811- عن أنس رضي اللَّه عنه قال : رَخَصَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم للزبير وعبْد الرَّحْمنِ بنِ عوْفٍ رضي اللَّه عنهما في لبْسِ الحَرِيرِ لحِكَّةٍ بهما . متفقٌ عليه .

811. Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, Zübeyr ve Abdurrahman İbni Avf *radıyallahu anh*ümâ’ya, yakalandıkları uyuz hastalığı sebebiyle ipek elbise giyme ruhsatı verdi.

Buhârî, Libâs 29; Müslim, Libâs 24-25. Ayrıca bk. Buhârî, Cihâd 91; Ebû Dâvud, Libâs 9; Nesâî, Zînet 92

Açıklamalar

İslâm dininin en büyük özelliklerinden biri, kolaylık dini oluşudur. Fert ve toplum hayatını korumak ve geliştirmek açısından birtakım haramlar ve yasaklar koyarken, bir tek ferdin lehine de olsa o yasak veya haramlara istisnalar getirdiği olur. Bu durum, dinimizin ferdi topluma, toplumu ferde

fedâ etmeyişinin ve tam bir denge sistemi oluşunun tezahürüdür. İnsan hayatı için en öncelikli unsur olan sağlık her türlü ihtimama lâyık görülür. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in Enes'ten öğrendiğimiz bu davranışı ümmet için bir rahmet niteliği taşır. Burada özellikle uyuz hastalığının anılmış olması, ipek elbise giymenin sadece uyuz hastalığı ile sınırlı olduğu anlamına gelmez. Bunun aksine, ipekli giyilmesini gerektiren her çeşit hastalık bu ruhsatın içine girer. Nitekim âlimlerimizin tevcihleri de bu istikamettedir. Hatta bunu daha ileri götürenler de olmuştur. Nitekim büyük müfessir ve fakih **Kurtubî,** zaruret hallerinin hepsinde ipeğin giyilebileceği kanaatini taşır. Yine meşhur muhaddis **Bedreddin el-Aynî,** bu zaruret hallerini, yolculuk, savaş ve hastalık olmak üzere üç ana başlık altında ele alır. Çünkü harp halindeki insan neyi giymeye gücü yeterse onu giyer veya harbin şartları onun böyle bir elbise giymesini gerektirebilir. Yolculuk hâli ise sıkıntılı bir durumu akla getirir. İnsanın o esnada sıcaktan ve soğuktan kendini koruması gerekir; bunu da sadece ipek giysiler sağlayabilir. Hastalık haline az önce temas edilmişti. Netice itibariyle Efendimiz'in *"din kolaylıktan ibarettir"* beyanları gereğince, insanların faydasına olan şeyler daima dikkate alınır ve lehlerinde olanla hükmedilir. Ancak bu konuda Allah'ın çizdiği sınırları koruma ve haddi aşmama esası daima gözetilmelidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Dinde zorluk değil, kolaylık esastır.

2. Bir şeyin yasaklığıyla ilgili kesin delil olsa bile, o konuda ruhsatın olduğu haller de vardır ve dinde ruhsat yolu daima açıktır.

3. Hastalık kişinin elinde olmayan bir zaruret halidir ve ruhsatı gerekli kılar.

124- باب النهي عن افتراش جلود النمور والركوب عليها

KAPLAN DERİSİ KULLANIMI

KAPLAN DERİSİNDEN YATAK YAPMANIN VE ONU EĞERLERİN ÜZERİNE KOYMANIN YASAK OLDUĞU

812- عنْ مُعاويةَ رضي اللَّه عنه قالَ : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم:«لاَ تَرْكَبوا الخَزَّ وَلاَ النَّمارَ » .

حديث حسن ، رواهُ أَبو داود وغيره بإسنادٍ حسنٍ .

812. Muâviye r*adıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“İpek yüz geçirilmiş ve kaplan derisiyle kaplanmış eğer üzerine binmeyiniz.”

Ebû Dâvud, Libâs 39. Ayrıca bk. İbni Mâce, Libâs 47

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

813- وعن أبي المليح عن أبيهِ ، رضيَ اللَّه عنه ،أنَّ رسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَهَى عنْ جُلُودِ السِّباعِ.

رواهُ أبو دَاود ، والترمذي ، والنسائي بأَسَانِيد صحاح .

وفي روايةِ الترمذي : نهَى عنْ جُلُودِ السِّباعِ أنْ تُفْتَرَشَ .

813. Ebü’l-Melîh, babası (Üsâme İbni Umeyr) *radıyallahu anh*’den rivayet ettiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yırtıcı hayvanların derilerini kullanmayı yasakladı.

Ebû Dâvûd, Libâs 40; Tirmizî, Libâs 31, 32; Nesâî, Fer‘ 7

Tirmizî’nin bir rivayetinde: Yırtıcı hayvan derilerinden yatak yapılmasını yasakladı, denilir.

Ebü’l-Melîh

Adının Âmir veya Umeyr İbni Üsâme olduğu söylenir. Babasının adı Üsâme İbni Umeyr olup sahâbîdir. Ondan sadece oğlu Ebü’l-Melîh rivâyette bulunmuştur. Peygamberimiz’den rivayet ettiği hadisler, Kütüb-i Sitte’ye dahil dört Sünen ile Ahmed İbni Hanbel’in Müsned’inde ve diğer güvenilir hadis eserlerinde yer alır.

Allah ona rahmet etsin.

Açıklamalar

Yukarıda ipekli kumaştan mâmul elbiseler giyilmesiyle ilgili açıklamalarımızda zaruret halleri müstesna, ipeğin sadece giyim kuşam eşyası olarak değil, yatak, yorgan, perde gibi ev eşyası olarak kullanılmasının da âlimlerin bir çoğuna göre câiz olmadığına işaret etmiştik. Hadîs-i şerîfte yırtıcı hayvanların derilerinin at, deve, merkep gibi binek hayvanlarının eğerlerine konulan ve üzerine oturulan minderlerde kullanılmasının bile câiz olmadığına işaret edilmektedir ki, evdeki minder, döşek ve yorganda öncelikle câiz olmayacağı âşikârdır. Ancak önce de işaret ettiğimiz gibi **İmâm-ı Âzam Ebû Hanîfe**, yüzleri ipek kumaştan yapılan minderler üzerinde oturmayı ve yataklarda yatmayı helâl kabul eder. Hadiste geçen "hazz" kelimesini saf ipekten yapılmış kumaş anlamıyla kabul ettik. Çünkü Peygamberimizin yasaklamış olduğu bu kumaştır. Kelime yün ve ipek karışımı kumaş anlamına da gelir ki, o takdirde kullanılmasında bir sakınca olmadığında bütün âlimlerin ittifakı vardır. Çünkü gerek sahâbe, gerek tâbiîn bu cins kumaşı hem elbise olarak giymişler, hem de ev ihtiyaçlarının herbiri için kullanılmasında hiçbir sakınca görmemişlerdir.

Bu hadis ile benzeri rivâyetlerden hareketle kaplan ve benzeri yırtıcı hayvanların derilerinin yatak, yorgan, döşek veya bunlar dışında herhangi bir eşyada kullanılmasının câiz olmadığı kabul edilir. Bunların yasak edilmesinin çeşitli sebepleri üzerinde durulmuş, kibirlilik alâmeti olduğu, o günkü Acemlerin yani ateşperest İranlıların zîneti olduğu bu hayvanların derileri tabaklanmakla temizlenmediği için yasaklandığı gibi sebepler ileri sürülmüştür. Fakat bunlardan meselâ yırtıcı hayvanların derilerinin tabaklanmakla temizlenmeyeceği görüşü, ulemânın genel kanaatini yansıtmamaktadır. Çünkü Resûl-i Ekrem Efendimiz: *"Deri tabaklandığı vakit temiz olur"* buyurmuşlardır (Müslim, Hayz 105; Ebû Dâvûd, Libâs 38; Nesâî, Fer', 20, 30,31). Fakîhler bu konudaki ictihad ve fetvâlarını bu hadisteki genellemeye istinad ettirirler. Ancak onların aralarındaki ihtilâf şu sorularla karşılığında verilen cevapları kapsadığı için değişik neticelere ulaşmışlardır: Tabaklanmakla acaba yalnız eti yenen hayvanların derileri mi temiz olur? Böyle değil de bütün hayvanların derileri temiz oluyorsa, hem

içleri hem dışları temiz olur mu? Yoksa eti yenmeyen hayvanların derilerinin sadece dışları mı temiz olur?

Bu ve buna benzer sorulara verilen cevaplar şüphesiz ki aynı değildir. Dolayısıyla fetvalar da farklılık arzetmektedir. Bu cevapları ve ilgili fetvâları fıkıh kitaplarımızda bulabiliriz. Onların hepsini burada sayıp dökmek bizim maksadımızı aşar. Şu kadarını belirtelim ki, **Şâfiî mezhebi**ne göre, köpek ve domuz derisi dışındaki bütün derilerin içi ve dışı tabaklanmakla temiz olur. **İmam Ebû Hanîfe**'nin mezhebine göre, domuz dışındaki bütün hayvanların derileri tabaklanmakla temizlenmiş sayılır. **İmam Mâlik**'in mezhebine göre ise, tabaklanmakla bütün hayvanların derileri temiz olursa da, bu temizlik derilerin içlerine değil dışlarına has bir temizliktir. Tabaklanmakla içleri temizlenmiş olmaz. Dolayısıyla kuru yiyecekleri depolamada kullanılabilirse de sıvı yiyecekler için kullanılamaz. Derilerin tüylü kısımlarında namaz kılınabilir, fakat içlerinde kılınamaz.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. İpekten yapılan yatak, yorgan, döşek, eğer vb. eşyalar kullanmak genelde mekruh kabul edilmiştir. Ancak İmâm Ebû Hanîfe, yüzleri ipek kumaştan yapılan minderler üzerinde oturmayı ve yataklarda yatmayı helâl kabul eder.

2. İpek ve yün karışımı yorgan, yatak, döşek gibi eşyalar kullanmakta bir sakınca yoktur.

3. Kaplan, aslan gibi yırtıcı hayvanların derilerinden yatak, döşek, eğer, kürk gibi şeyler yapıp kullanmak câiz değildir.

4. Tabaklanmak suretiyle her hayvanın derisi temizlenmiş olmaz.

125- باب ما يقول إذا لبس ثوباً جديداً أو نعلاً أو نحوه

YENİ ELBİSE AYAKKABI VE BENZERİ BİR ŞEY GİYİNCE NASIL DUA EDİLECEĞİ

Hadis

814- عن أبي سعيد الخُدْري رضيَ اللّه عنه قال : كانَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذا اسْتَجَدَّ ثَوْباً سمَّاهُ باسْمِهِ عِمامَةً ، أَوْ قَمِيصاً ، أَوْ رِدَاءً يقُولُ : « اللَّهُمَّ لكَ الحَمْدُ أَنْتَ كَسَوْتَنِيهِ ، أَسْأَلُكَ خَيْرَهُ وَخَيْرَ ما صُنِع لَهُ ، وأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّهِ وشَرِّ ما صُنِعَ لَهُ » .

رواهُ أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن .

814. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yeni bir elbise giydiği zaman, sarık, gömlek, ridâ gibi giydiği şeyin adını anarak şöyle dua ederdi:

"Allahümme leke'l-hamdü ente kesevtenîhi, es'elüke hayrahü ve hayra mâ sunia lehü, ve eûzü bike min şerrihi ve şerri mâ sunia lehü:

“Allahım! Hamd sana mahsustur. Onu bana sen giydirdin. Senden onu hayırlı kılmanı ve yapılışına uygun kullanmanın hayrını nasip etmeni dilerim. Şerrinden ve yaratılış gayesi dışında kullanılmasının şerrinden de sana sığınırım.”

Ebû Dâvûd, Libâs 1; Tirmizî, Libâs 28

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz, Cenâb-ı Hakk’ın ihsan ettiği her nimete karşı hamdini ve şükrünü daima yerine getirirlerdi. Bizlere de bunu tavsiye buyurmuşlar ve nerede nasıl dua edeceğimizi öğretmişlerdir. Üzerimize giydiğimiz elbise, gömlek, hırka, başımıza örttüğümüz sarık veya serpuş, ayağımıza giydiğimiz çorap, ayakkabı ve ihtiyaç duyduğumuz her çeşit giyim eşyası, insanoğluna verilen nimetlerin en önemlilerindendir. Çünkü onlar olmadan tesettürümüzü sağlayamayız, soğuktan ve sıcaktan korunamayız, rûhî ve bedenî hastalıklardan da kurtulamayız. İşte her nimete olduğu gibi özellikle böyle bir nimeti lutfeden Rabbimize karşı hamd ve şükür vazifemizi yerine getirmemiz üzerimize bir vecîbedir.

Peygamberimiz yeni bir elbiseyi ilk defa cuma günü giyerdi. Çünkü cuma günü, mü’minler için haftalık bayram kabul edilir. Efendimiz her

zaman temiz ve özenli giyinirdi, ama özellikle bayram günlerinde en yeni ve en kıymetli elbiselerini giyerdi.

Peygamberimiz, gücü yetenlerin yeni elbiseler giymelerini tavsiye ederdi. Abdullah İbni Ömer'in rivayetine göre, Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*, Hz.Ömer'in üzerinde bir gömlek görmüşlerdi:

– "Bu gömleğin yeni mi yoksa yıkanmış mı?" diye sordu. Hz.Ömer:

– Hayır yeni değil, yıkanmış gömlektir, yâ Resûlallah! deyince:

– "Yeni giy, hamdeden olarak yaşa, şehid olarak öl" buyurdu (Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, II, 89).

Resûl-i Ekrem, her şeyde olduğu gibi elbisede de hayrı murad ederdi. Ayrıca elbisenin uzun süre giyilebilecek sağlamlıkta olması, temizliği, helâl yoldan kazanılmış ve giyilmesi helâl sayılan kumaşlardan yapılmış olması, zaruret ve ihtiyaç için oluşu da bir hayırdır. Buna mukabil, elbiseyi kibrin, kendini beğenmişliğin ve insanlara caka satmanın vasıtası kılmanın hayır değil şer, yani günahlara vesile olduğu da bir gerçektir. Ayrıca haram yollardan kazanılması, giyilmesi câiz olmayan kumaşlardan yapılması, setr-i avreti temin etmemesi, günah ve haram sayılan işlerde kullanılmak üzere yapılması da bir şerdir. Bu açıdan bakılınca, Efendimiz'in elbise giyerken yaptığı ve bize öğrettikleri dua ne kadar anlamlıdır?

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Elbise ve vücudumuzun tesettürünü sağlayan, bizi sıcaktan soğuktan, dış etkenlerden koruyan her çeşit giyecek Allah'ın bir nimetidir.

2. Her nimetin karşılığında Allah'a şükretmek bizim kulluk görevimizdir.

3. Dua da bir ibadettir ve her zaman Allah'a dua etmek üzerimize bir vecibedir.

4. Yeni bir elbise giydikten sonra Allah'a hamdetmek, şükretmek sünnete uygun bir davranış olup, hadiste geçen duayı yapmak daha da faziletlidir.

126- باب استحباب الابتداء باليمين في اللباس

GİYİNMEYE SAĞDAN BAŞLAMAK

هذا الباب قد تقدم مقصوده وذكرنا الأحاديث الصحيحة فيه . (انظر الباب التاسع والتسعون في استحباب تقديم اليمين في كل ما هو من باب التكريم)

Bu başlıktan maksadın ne olduğu daha önce **“Gusül, Abdest, Teyemmüm, Elbise Giymek ve Bunlara Sağdan Başlamak”** bahsinde geçmişti ve konuyla ilgili sahih hadisleri de oralarda zikretmiştik.

كتاب آداب النوم

127- باب آداب النوم والاضطجاع والقعود والمجلس والجليس والرؤيا

UYKU ÂDÂBI BÖLÜMÜ

UYUMANIN, YASLANIP YATMANIN, OTURMANIN,
BİR TOPLULUKTA BULUNMANIN VE RÜYÂNIN ÂDÂBI

Hadisler

815- عن الْبَراءِ بن عازبٍ رضيَ اللَّه عنهما قال : كَانَ رسول اللَّه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِذا أَوَى إِلى فِرَاشِهِ نَامَ عَلى شِقَّهِ الأَيمنِ ، ثُمَّ قال : « اللَّهُمَّ أَسْلَمْتُ نَفْسِي إِليْكَ ، وَوجَّهْتُ وَجْهي إِلَيْكَ ، وفَوَّضْتُ أَمْري إِلَيْكَ ، وَأَلجَأْتُ ظَهْري إِلَيْكَ ، رَغْبةً وَرهْبَةً إِلَيْكَ ، لا مَلْجأَ ولا مَنْجى مِنْكَ إِلاَّ إِلَيْكَ ، آمَنْتُ بِكتَابكَ الذي أَنْزلتَ ، وَنَبيِّكَ الذي أَرْسَلْتَ » .

رواه البخاري بهذا اللفظ في كتاب الأدب من صحيحه .

815. Berâ İbni Âzib *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yatağına uzandığında sağ tarafı üzerine yatar ve şöyle dua ederdi:

"Allahümme eslemtü nefsî ileyke, ve veccehtü vechî ileyke, ve fevvadtü emrî ileyke, ve elce'tü zahrî ileyke, rağbeten ve rehbeten ileyke, lâ melcee ve lâ mencê minke illâ ileyke. Âmentü bi kitâbikellezî enzelte ve nebiyyikellezî erselte:

“Allahım! Kendimi sana teslim ettim. Yüzümü sana çevirdim. İşimi sana ısmarladım. Rızanı isteyerek, azabından korkarak sırtımı sana dayadım, sana sığındım. Sana karşı yine senden başka sığınak yoktur. İndirdiğin kitaba ve gönderdiğin peygambere inandım.”

Buhârî, Daavât 5. Ayrıca bk. Buhârî, Vudû‘ 75; Müslim, Zikir 56-58; Ebû Dâvud, Edeb 98

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

816- وعنه قال : قال لي رسول اللّٰه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذَا أَتَيْتَ مَضْجَعكَ فَتَوَضَّأْ وُضُوءَكَ لِلصَّلاةِ ، ثُمَّ اضْطَجِعْ عَلى شِقِّكَ الأَيمَنِ ، وَقُلْ .. » وذَكَرَ نَحْوهُ ، وفيه : « واجْعَلْهُنَّ آخِرَ مَا تَقول » متفقٌ عليه .

816. Berâ İbni Âzib radıyallahu anhümâ şöyle dedi:

– Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana:

“Yatağına gideceğin zaman namaz abdesti gibi abdest al, sonra sağ yanın üzerine yat ve şu duayı oku ve bu duanın sözlerini yatmadan önce son sözün yap” buyurdu.

Buhârî, Vudû 75; Müslim, Zikİr 56

Açıklamalar

Aynı sahâbî tarafından rivayet edilen bu iki hadis arasında esasen herhangi bir fark bulunmamaktadır. Birinci rivayette, Peygamber Efendimiz’in yatağına yattığında nasıl dua ettiği ifade edilmişken, ikincisinde Berâ İbni Âzib’e yatmadan önce neler yapacağını ve aynı duayı öğretmesi yer almaktadır. Muhaddislerin âdetlerinden biri de, rivayetler arasında küçük farklar bile olsa, onları ayrı ayrı zikretmek suretiyle detay sayılabilecek farklılıkların korunduğunu ortaya koymaktır. Bir başka sebep, çok kere birbirinden oldukça uzak diyarlardaki ravilerin mâna ile yapılan

rivayetlerde dahi, önemsenmeyecek derecede farklılıklarla hadisleri nakletmek suretiyle bütün İslâm coğrafyasında Hz.Peygamber'in sünnetine ve hadislerine ne kadar büyük değer verildiğini göstermektir.

Hadis kitaplarımızın hemen hepsinde duaya az sayılmayacak bölümler ayrıldığını görürüz. Hatta kitap tasnifine başlandığı ilk asırlardan itibaren dua ile ilgili müstakil eserler yazılagelmiştir. Çünkü dua, gerek Kur'ân-ı Kerîm'in gerekse Peygamber Efendimiz'in çok önem verdiği hususların başında yer alır. Kur'an bize pek çok peygamberin dualarından bahseder ve onları bizim de öğrenip yapmamızı ister. Çünkü duası olmayan hiçbir peygamber düşünülemeyeceği gibi, duasız bir mü'min hatta bir kul da düşünülemez. Zirâ duâ, Allah ile kulun başbaşa ve en yakın olduğu anları ifade eder. Duanın anlamı, dua eden kişinin Allah'ı davet etmesi ve huzurunda olduğu Allah'a halini arzetmesidir. Bu eserin dua ile ilgili bölümlerinde konu üzerinde etraflıca durulmuş ve gerekli bilgiler verilmiştir.

Dinimiz, hayatımızın her alanıyla ilgili prensipler ve edep kuralları koymuş, bizden bunlara uymamızı istemiştir. Bildiğimiz gibi bu kuralların bazısı farz, bazısı sünnet, bazısı da mübah cinsindendir. Bunların hepsi bizim dünyâ ve âhiret mutluluğumuz için konulmuştur. Müslüman kişi, uyuması ve uyanmasının bile bir ibadet vasfı taşıdığının şuuru içindedir. Çünkü o, kendisinin her anının Allah'ın gözetim ve denetimi altında olduğunu bilir. Onun inancına göre Allah kendisini her an görmekte, her işlediğini bilmekte, her söylediğini duymakta, hatta kalbinden geçirdiği her şeyden anında haberdar olmaktadır. İşte bu sebeple, Allah'tan bir an olsun gâfil olmamak gerekir. Yatağa yatmadan önce abdest almak, sağ yanı üzerine yatmak sonra da yukarıda metni ve anlamı geçen duayı yapmak, kişinin uykusunu bile tam bir ibadete çevirmekte ve kendisini Allah'ın güvencesine almaktadır. Allah'ın güvencesine inanmış bir insana Allah'ın izni olmaksızın hiç kimse ve hiçbir şey zarar veremez. Bu dua, gerçekten tam bir inanış, teslim oluş ve adanış andıdır. Son derece açık ve net ifadelerden ibaret olan bu duanın anlamını her birimiz derinden düşünürsek, sanki Allah'a son defa halimizi arzediyormuşuz gibi bir hisse kapılabiliriz. Bu hisse kapılmakta son derece haklı sayılırız ve bir mü'minin sahip olması gereken hassasiyete sahip olduğumuz için sevinmemiz gerekir. Çünkü gerçekten yaptığımız bir dua son duamız, kıldığımız bir namaz son

namazımız, tuttuğumuz oruç son orucumuz, kısacası yaptığımız herhangi bir iş son işimiz olabilir. Esasen bu his içinde yaşayan bir insan her anında Allah'ın rızâsına uygun hareket eder. Anadolu insanının dilinde uykunun "küçük ölüm" olarak adlandırılması ne kadar mânidardır.

Gece yatağına yatarken abdestli olan kimsenin tekrar abdest almasına gerek olmayacağı bellidir. Peygamber Efendimiz'in prensiplerinden biri de her işe sağdan başlamaktı. Burada gördüğümüz gibi, uykusuna da sağ tarafı üzerine yatarak başlardı. Üstelik, sağ tarafı üzerine yatmak sağlık açısından da son derece yararlıdır. Bilindiği gibi, insanın kalbi ve midesi sol tarafındadır. Her iki organımız da sıhhatimizin temel unsurlarından olup, sıkışması sağlık için zararlıdır. Bu sebeple tıp doktorları da kalp ve mide üzerine yatmamayı tavsiye ederler.

815 nolu hadis daha önce 81'nci hadis olarak geçmişti, 1465'nci hadis olarak da gelecektir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Dua, hayatımızın her ânında bizi Allah'a yönelten bir ibadet olduğu için insan her hal ve durumda Allah'a dua etmelidir.
2. Abdestli vaziyette ve sağ tarafı üzerine yatarak uyumak sünnete uygun bir davranıştır.
3. Uykuya yatarken Peygamberimiz'in öğrettiği gibi hadisteki ibarelerle dua etmek sünnettir.
4. Kişinin uykudan önce son sözleri Allah'a yakarış olmalıdır.
5. Her gece yapılan dua, âdeta Allah'a verdiğimiz ahdimizi yenilemek, İslâm ve imanımızı söz ve davranışımızla sağlama almak anlamı taşır.

817- وعن عائشةَ رضيَ اللّه عنها قالتْ : كَانَ النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَصلِّي مِن اللَّيْلِ إحْدَى عَشَرَةَ رَكْعَةً ، فَإذا طلَع الْفَجْرُ صَلَّى ركْعَتيْن خَفِيفتيْن ، ثمَّ اضْطَجَعَ على شِقِّهِ الأيمن حَتَّى يَجِيءَ المُؤَذِّنُ فيُوذِنَهُ ، متفق عليه .

817. Âişe *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* gece on bir rek’at namaz kılardı. Sabah tan yeri ağarınca da kısaca iki rek’at namaz kılar, sonra müezzin gelip sabah ezanını okuyuncaya kadar sağ yanı üzerine yaslanıp uzanırlardı.

Buhârî, Daavât 5; Müslim, Müsâfirîn 121-122

Açıklamalar

Bu hadisin burada zikredilmesinin sebebi, Resûl-i Ekrem Efendimiz’in sabah namazının sünneti ile farzı arasında yan tarafı üzerine yaslanıp yattığını haber vermesinden dolayıdır. Yukarıdaki metin, Buhârî’nin rivayeti olup, Müslim’in rivâyetinde, on bir rek’attan biri ile vitir kıldığı, sonra sağ tarafı üzerine yaslanıp müezzin gelinceye kadar yattığı, müezzin geldikten sonra kısaca iki rek’at namaz kıldığı belirtilir. Onu takip eden diğer rivayette ise Hz.Âişe validemiz, Peygamber Efendimiz’in gece kıldığı on bir rek’at namazı, yatsı n amazını bitirdikten sonra sabah namazı vaktine kadar olan zaman içinde kıldığını ve her iki rek’atta bir selam verdiğini söyler. Bu açıklamadan sonra Efendimiz’in geceleri kıldığı bu namazın, yatsı namazından ayrı ve teheccüd diye adlandırdığımız gece ibadeti olduğu anlaşılır. Kitabımızın ibadetlerle ilgili bahislerinde, bu konularda yeterli açıklamalara yer verilmiş bulunmaktadır.

Peygamberimiz’in gece namazından sonra veya sabah namazının sünneti ile farzı arasında sağ tarafı üzerine yaslanmasıyla ilgili pek çok rivayete rastlamaktayız. Bundan dolayı ulemâmız konuyu enine boyuna ele alıp tartışmışlar ve kanaatlerini ortaya koymuşlardır. Buradan elde edilen neticeye göre Efendimiz, bazan gece namazından sonra, bazan da sabah namazının sünnetinden sonra sağ tarafı üzerine yaslanarak bunların her ikisinin de câiz olduğunu göstermek istemişlerdir.

Sahîh-i Buhârî’nin önde gelen şârihlerinden olan Bedreddin el-Aynî, ilgili rivayetlerin ve bunlardan istidlâl olunan hükümlerin çokluğunu dikkate alarak konuya genişçe yer vermiştir. Kısaca özetleyecek olursak: Sahâbe, tâbiîn ve daha sonraki dönemlerde ulema, gece namazından veya sabah namazının sünnetinden sonra sağ yanına yaslanıp yatmak vâcib midir, değil midir meselesini tartışmışlardır. Netice itibariyle şu görüşler ortaya konulmuştur:

* İmam Şâfiî ve mezhebine göre sağ tarafa yaslanmak sünnettir. Aynı mezhepten olan Nevevî'ye göre ise, sabah namazının sünnetinden sonra yaslanmak sünnettir.

* Sahâbeden pek çokları ile tâbiînin önde gelen âlimlerine göre, sağ yanı üzerine yaslanarak yatmak müstehaptır. Onlar sabah namazının sünneti ile farzı arasında sağ taraflarına yaslanarak yatarlarmış.

* Muhammed İbni Hazm'e göre yaslanmak farzdır.

* Ashâbdan Abdullah İbni Mes'ûd ve Abdullah İbni Ömer, tâbiînden bazı imamlar ve İmâm Mâlik'e göre ise yaslanmak bid'attır.

* Hasan-ı Basrî'ye göre yaslanmak iyi bir davranış değildir.

* Yaslanmak, mutlaka yapılması gereken bir iş değildir. Burada ondan maksat sünnetle farzın arasını ayırmaktır. Bu da sağ tarafa yaslanmakla, birisiyle konuşmakla, ya da bir başka tarzda olabilir. Bu İmâm Şâfiî'ye nisbet edilen bir görüştür.

Yaslanmayı sünnet veya müstehap sayanlara göre, sağ tarafa yaslanmak gerekir. Fakat herhangi bir rahatsızlığı sebebiyle sağına yaslanamayan kimse soluna yaslanır. Sağ tarafa yaslanmanın hikmeti, kalbin sol tarafta bulunmasıdır. İnsan sol tarafına yaslanınca çabucak uykuya dalar. Sağına yaslandığında ise hemen uyumaz.

Bu rivayet 1174'ncü hadis olarak da gelecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sürekli sağ tarafına yaslanmadığı için, bu davranış farz veya vâcip değil, sünnettir.

2. Sünnete daha uygun olan, sabah namazının sünnetinden sonra sağına yaslanmadır.

3. Sağ tarafına yatması sakıncalı olan soluna da yaslanabilir.

4. Sabah namazının sünnetini fazla uzatmadan kılmak sünnete uygundur.

818- وعن حُذَيْفَةَ رضي اللّه عنه قال : : كان النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذا أَخَذَ مَضْجَعَهُ مِنَ اللَّيْلِ وَضَعَ يَدهُ

تَحْتَ خَدِّهِ ، ثمَّ يَقُولُ : « اللّهُمَّ بِاسْمِكَ أَمُوتُ وَ أحْيَا » وإذا اسْتيْقَظَ قَالَ : «الحَمْدُ للَّهِ الَّذي أَحْيَانَا بعْدَ مَا أَمَاتَنَا وإليه النُّشُورُ » . رواه البخاري .

818. Huzeyfe *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* geceleyin uyumak istediği zaman elini yanağının altına koyar sonra da:

"Allahümme bismike emûtü ve ahyâ: **"Allahım! Senin isminle ölür, senin isminle dirilirim"** derdi. Uykudan uyandığı zaman: ***"Elhamdülillâhillezî ahyânâ min ba'di mâ emâtenâ ve ileyhin-nüşûr."*** **"Bizi öldürdükten sonra dirilten Allah'a hamdolsun. Diriltmek sadece O'na mahsustur"** buyururdu.

Buhârî, Daavât 7,8,16. Ayrıca bk. Müslim, Zikr 59; Ebû Dâvûd, Edeb 98; Tirmizî, Edeb 28; İbni Mâce, Duâ 16

Açıklamalar

Hadisimizin gösterilen kaynaklarından bazısında belirtildiği üzere, Peygamberimiz yatağa yattığında sağ elini yine sağ yanağının altına koyarak uyurlardı. Efendimiz'in bütün işlerine sağdan başlamayı sevdiğini biliyoruz. Ayrıca uyku ölümün kardeşidir. Ölen kimse kabre, kıbleye karşı ve sağ tarafı üzerine konur. Bir başka husus, oturarak namaz kılmaya güç yetiremeyenler, sağına yatmasında bir sakınca olmadığı sürece, sağ tarafları üzerine yatarak namazlarını kılarlar. Böylece insan uykuya yatarken hem ölümü hatırlar, hem de uykusunun bir nevi ibadet olduğunu düşünür ve ölüme hazırlanır gibi, kendisini sadece Allah'ın öldüreceğini ve dirilteceğini bilerek, bu inancını Allah'a yakarışında bir kere daha teyit eder.

Ölümün kardeşi olan uykuya yattığımızda, uyanıkken yaptığımız bütün işlerle alâkamız kesilir. Artık ne ölmemek, ne de yeniden hayata dönmek bizim gücümüz ve kudretimiz dahilinde değildir. Allah bizi uyuduktan sonra uyandırıp yeniden nasıl hayata döndürüyorsa ve biz bunu ölüm gelip çatıncaya kadar her gün nasıl yaşıyorsak, öldükten sonra da kıyâmet gününde Allah'ın huzurunda toplanıp hesaba çekilmek üzere aynen uzun bir uykudan uyanır gibi diriltileceğiz. İşte uyku bize bunları hatırlatıyorsa,

sanki o geceyi ibadetle geçirmiş gibi oluruz; çünkü bu çeşit bir tefekkürün de ibadet sayıldığını bilmemiz gerekir. O halde her gece yatağımıza yatarken ve uykudan kalkarken Resûl-i Ekrem Efendimiz'in yaptığı bu duâları biz de tekrar etmeliyiz. Uyumadan önce yaptığımız duâ , yaptığımız her hayırlı işin olduğu gibi geçirdiğimiz günün sonunu da Allah'a hamd ve şükürle bitirmemiz gerektiğine inanmamızın belirtisidir. Uykudan uyanınca yaptığımız duâ ise, işimizin ve günümüzün başlangıcının bizi sanki ölümden sonra dirilten Allah'ın yardımına ihtiyacımızın samimi bir göstergesidir.

Bu hadis, 1449 ve 1461 numaralarla tekrar gelecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Uyku için yatağa girince sağ elimizi yanağımızın altına koymak ve sağ tarafımız üzerine yatmak sünnete uygun bir davranıştır.

2. Yatağa yatarken Peygamber Efendimiz'in yaptığı gibi duâ etmek onun sünnetine uymaktır.

3. Uyku bir nevi küçük ölüm olduğu için, bize kıyamet gününde yeniden dirilmeyi hatırlatır.

819- وعن يعِيشَ بنِ طِخْفَةَ الغِفَارِيَّ رضي الله عنهما قال : قال أبي «بينما أنَا مضُطَجِعٌ في الْمسَجِدِ عَلَى بَطْنِي إذَا رَجُلٌ يُحَرِّكُنِي بِرِجْلهِ فقال « إنَّ هذِهِ ضَجْعَةٌ يُبْغِضُهَا اللهُ» قال : فَنَظرْتُ ، فإذَا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رواه أبو داود بإسنادٍ صحيح .

819. Yaîş İbni Tıhfe el-Gıfârî *radıyallahu anhümâ*, babam bana şöyle dedi, diyerek nakletmiştir:

Bir ara ben mescitte yüzükoyun yatmıştım. Baktım ki bir adam beni ayağıyla kımıldatıyor ve:

"Bu, Allah'ın kızgınlığına sebep olan bir yatış tarzıdır" diyor. Bir de ne göreyim, o Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* değil mi!

Ebû Dâvûd, Edeb 95. Ayrıca bk. Tirmizî, Edeb 21

Yaîş İbni Tıhfe el-Gıfârî

Yaîş, hem babası hem kendisi sahâbî olan bahtiyarlardandır. Ebû Zerr'in kabilesi olan Benî Gıfâr'a mensuptur. Babası Tıhfe, Suffe ashâbındandı. Hayatı hakkında fazla bilgi bulunmayan Yaîş Şam diyarına yerleşen sahâbîler arasında sayılmaktadır. Riyâzu's-sâlihîn'de onun sadece bu hadisi bulunmaktadır. Zaten kendisi de fazla hadis rivayet etmemiştir. Onunla ilgili her kaynak şu olaya yer verir:

Bir gün Resûl-i Ekrem Efendimiz dişi bir deve getirtir ve:

***- "Bu deveyi kim sağacak?"** diye sorar. Bir adam ayağa kalkarak:*

– Ben sağacağım, *der. Efendimiz ona:*

***– "Senin adın ne?"** deyince, adam:*

– Adım Mürre, diye cevap verir. Peygamberimiz:

***– "Sen otur"**, der. Bir başkası ayağa kalkar, Resûlullah ona adını sorunca:*

– Benim adım da Cemre, der. Resûl-i Ekrem ona:

***– "Sen de otur"** buyurur. Üçüncü bir kişi ayağa kalkar, Efendimiz ona:*

***– "Senin adın ne?"** diye sorunca, adam:*

– Benim adım Yaîş der. Bunun üzerine Peygamberimiz:

***– "Deveyi sen sağ"** buyurur.*

Peygamberimiz'in bu davranışının sebebi, ilk iki ismi beğenmemesinden dolayıdır. Çünkü bu iki isimden birincinin anlamı "acı", ikincinin anlamı da "ateş közü"dür. Yaîş ise, Yaşar anlamına gelir. Efendimiz Câhiliye döneminden kalma kötü isimleri sevmez ve bunları iyileriyle değiştirirdi. Nitekim bu Mürre ve Cemre adlı sahâbîlerin isimlerini de değiştirtirdiği rivayet edilir.

Allah ondan ve babasından razı olsun.

Açıklamalar

Tirmizî'nin Ebû Hüreyre'den gelen rivayetinde *"Bu, Allah'ın sevmediği bir yatış tarzıdır"* denilir. Yaîş'in bu rivâyetinin bazı tariklerinde, babası

Tıhfe’nin akciğer rahatsızlığı sebebiyle böyle yattığı belirtilmiştir. Muhtemeldir ki, Peygamberimiz onun bir rahatsızlık sebebiyle bu şekilde yattığına muttali değildi. Birtakım rivayetlerin anlatım üslûbu, sanki “Niçin böyle yatılmasın?” sorusuna cevap teşkil edici niteliktedir. Bu tür hadisleri dikkate alan İslâm âlimleri, yüzünü, karnını ve göğsünü yere koyarak yatmanın yasaklanmış olduğunu ve Resûl-i Ekrem’in sünnetine uymadığını belirtirler. Yüz ve göğüs insanın en kıymetli iki uzvu olup, Allah’a secde hali dışında onları yere koymak ve üzerine kapanmak iyi bir davranış olarak kabul edilmez. Yine bu tarz yatış, insanın mide ve kalp gibi organlarına da zararlıdır. Bir rivayette de “cehennemliklerin yatış tarzı” olarak nitelendirilmiştir. Netice itibariyle, Efendimiz’in sakındırdığı bu yatış biçiminden uzak durmak bizler için en uygun ve doğru yoldur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamberimiz’in sünnetine ve edebine uygun olan ve olmayan yatış tarzları vardır.
2. Peygamberimiz’in yasakladıkları, Allah’ın da hoşuna gitmeyen ve sevmediği şeylerdir.
3. Yüzükoyun yatmak, Allah’ın sevmediği ve sünnetteki edebe aykırı bir yatış tarzıdır.

820- وعن أبِي هريرة رضي الله عنه عن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ قَعَدَ مَقْعَداً لَمْ يَذْكُرِ الله تعالى فِيهِ كَانَتْ عَلَيِهِ مِنَ الله تعالى تِرةٌ ، وَمَنِ اضْطَجَعَ مُضْطَجَعاً لاَيَذْكُرُ الله تعالى فِيهِ كَانَتْ عَلْيِه مِن اللهِ تِرةٌ » رواه أبو داود بإسنادِ حسن . « التِّرةُ » بكسر التاء

820. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bir kimse bir mecliste oturur da orada Allah Teâlâ’nın ismini anmazsa, Allah’a karşı eksik bir iş yapmış, bir günah işlemiş olur. Bir kimse yatağa yatar da orada Allah Teâlâ’yı zikretmezse, yine eksik bir iş yapmış, bir günah işlemiş olur.”

Ebû Dâvûd, Edeb 25. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, Müsned, II, 422

Açıklamalar

Müslümanlar, bulundukları her yerde Allah'ı hatırlamak, anmak, O'nun adını zikretmekle mükellef kılındıklarının şuuru içinde olmalıdırlar. Bu yer, içinde bulundukları bir meclis veya yatıp uyuyacakları yatakları da olsa böyledir. Yukarıdaki hadislerde yatağa yatarken abdestli olmanın ve dua etmenin gereğine işaret edilmişti. Dua, Allah'ı anmanın ve O'nu zikretmenin en mükemmel şekli olan ibadetlerden biridir. Müslümanlar hangi sebeple olursa olsun bir araya geldiklerinde, Allah rızâsına uygun hareket ederler. Meclisleri de içinde haramların ve günahların olmadığı, helâller ve sevapların işlendiği meclisler olur. Allah'ın hoşnutluğunu kazanmaya vesile olan her davranış, faydalı her söz ve iş O'nun zikri ve anılması sayılır. Böyle olmayan sözler ve işlerin ise kimseye bir fayda sağlamayacağı ve Allah katında da bir sevabı olmayacağı her aklı başında insanın bildiği gerçeklerdendir. İleride, meclis âdâbı bahsinde hadisimiz 838 numarayla tekrar gelecek ve bu konuya bir kere daha döneceğiz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsan nerede olursa olsun, Allah'ı hatırlamaktan ve anmaktan gafil olmamalıdır.
2. Allah'ın hatırlanmadığı ve adının anılmadığı meclislerde hayır yoktur.
3. Yatağa yatıldığı zaman da Allah'ı hatırlayıp anmak gerekir.

128- باب جواز الاستلقاء على القفا ووضع إحدى الرجلين على الأخرى إذا لم يَخفٍ انكشاف العورة وجولز القعود متربعاً ومحتبياً

YATMA VE OTURMA ÂDÂBI

SIRT ÜSTÜ YATMAK, AVRET MAHALLİNİN AÇILMA KORKUSU OLMAYINCA AYAK AYAK ÜSTÜNE ATMAK, BAĞDAŞ KURARAK VE BİR ŞEYE BÜRÜNEREK OTURMAK CÂİZDİR

Hadisler

821- عن عبدِ الله بن يزيد رضي الله عنه أنه رأى رسولَ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مُستَلِقياً في المسَجْدِ وَاضعاً إحْدَى رِجْليْهِ عَلى الأُخْرىَ متفق عليه .

821. Abdullah İbni Yezîd *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, o, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i mescidde bir ayağını diğer ayağı üzerine atmış, sırt üstü yatarken görmüştür.

Buhârî, Salât 85 İsti'zân 44; Müslim, Libâs 75. Ayrıca bk. Tirmizî, Edeb 19; Nesâî, Mesâcid 28

Açıklamalar

Oturma ve yatma esnasında riâyet etmemiz gereken birtakım edep ve ahlâk kuralları vardır. Bu kuralları bize dinimiz öğretir. Peygamber Efendimiz'in ashâb-ı kirâmı bu konularda da eğittiğini görürüz. Onların eğitilmesi ümmetin eğitilmesi anlamına gelir. Mükemmel bir din, insan hayatının herhangi bir cephesini önemsiz göremez. Bu sebeple de her alanla ilgili söyleyecek bir sözü, disiplin altına aldığı bir davranış biçimi olması gerekir. Bu disiplin altına alış, insanlara hiçbir alanda hareket imkânı bırakmama, onları sımsıkı ve aşılmaz kalıplar içine yerleştirme gibi bir anlam ifade etmez. Bu anlayışın tam aksine birçok alanda hareket serbestisi getirirken, uygun olan ve olmayan davranış biçimlerini önümüze koyarak tereddütlerimizi ortadan kaldırır; toplumda ortaya çıkabilecek aşırılıkları ve tahammül edilmez derecedeki bireyselleşmeleri önlemeyi hedefler. Bunlar, inanan insanlardan müteşekkil bir toplumun fertleri arasında eylem birliğini sağlamada küçümsenmeyecek derecede önemli hususlardır.

Sahâbe, Resûl-i Ekrem'in her davranışını hassasiyetle takip edip kendilerine örnek aldıkları için, onun hayatının küçük ayrıntılardan ibaret sayılan yönleri bile en açık bir şekilde bize intikal etmiş bulunmaktadır. Peygamber Efendimiz'den nakledilen sahih bir rivâyette: "*Uzanıp yattığın vakit ayaklarını birbirinin üzerine koyma*" buyurulur (Müslim, Libas 73). Bu durumda iki hadis arasında görünürde bir zıtlık olduğu göze çarpmaktadır. Oysa muhaddisler hadisler arasında bir zıtlık olmadığını,

avret mahallinin tamamiyle veya bir kısmı açılacak şekilde, sırt üstü uzanarak bacak bacak üstüne koymanın yasaklandığını belirtirler. Açıklamakta olduğumuz ve bizzat Efendimiz'in davranış tarzını gösteren hadisin ise, açılıp saçılmaya meydan vermeyecek tarzda câiz olan şekli gösterdiğini ifade ederler. O günkü Arap toplumunun giysilerini göz önüne alırsak, onların kıyafetleri baştan aşağı giyilen bir tek kaftan veya alt kısma ayrı üst kısma ayrı olarak giyilen hamam havlusu tipinde iki ayrı parçadan oluşan bir elbiseden ibarettir. Bu şekilde giyinen bir kimsenin kendine dikkat etmemesi halinde avret mahallinin açılması söz konusudur. Kâdî İyâz, Peygamberimiz'in bunu yapma sebebinin zaruret, ihtiyaç, yorgunluk veya istirahat arzusundan kaynaklanmış olabileceğini söyler. Aksi takdirde Resûl-i Ekrem Efendimiz kalabalık yerlerde, sahâbe arasında böyle oturmamışlardır. O, ya bağdaş kurarak, ya da dizlerini dikerek otururlardı. İmam Nevevî de Resûl-i Ekrem'in bu şekilde uzanıp yatmasının bir eğitim ve öğretim meselesi olabileceğini söyler. Yani Peygamberimiz, sırt üstü yatmak isterseniz bu şekilde yatınız, benim yasaklamam mutlak anlamda bir yasaklama olmayıp, avret mahallinin açılması ihtimaliyle ilgili bir yasaklamadır, demek istemişlerdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamberimiz'in yaptıkları da ümmet için bir delildir.

2. Avret mahallinin açılması korkusu yoksa, sırtüstü yatarak ayak ayak üstüne atmak câizdir.

3. Mescidde bir yere dayanarak ve uzanıp yatarak istirahat etmek câizdir.

822- وعن جابر بن سمرة رضي الله عنه قال : « كان النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذَا صَلَّى الْفَجرَ تَرَبَّعَ في مَجْلِسِهِ حتَّى تَطْلُعَ الشَّمسُ حَسْنَاء » حدِيث صحيح ، رواه أبو داود وغيره بأسانيد صحيحة.

822. Câbir İbni Semure *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, sabah namazını kıldıktan sonra güneş iyice doğuncaya kadar, yerinde bağdaş kurarak otururlardı.

Ebû Dâvûd, Edeb 26. Benzer rivâyetler için bk. Müslim, Mesâcid 286; Tirmizî, Salât 412

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz, sabah namazını kıldıktan sonra güneş iyice doğuncaya kadar mescidde otururlardı. Bu müddet içinde Allah'ı zikir, dua, niyâz ve tefekkürle meşgul olurlardı. Fakat meşguliyetleri sadece bu mânevî vazifelere ve uhrevî sevaba yönelik faaliyetlerle sınırlı kalmaz, ashâbın işleriyle de ilgilendiği olurdu. Hatta aralarından rüya görenler Efendimiz'e gördükleri rüyaları anlatırlar, o da her defasında hayra yönelik olmak üzere yorumlardı. Bazı kere de kendi gördüğü rüyayı ashâba anlatırdı. Peygamberimiz'in âdetlerinden biri de, kendisine bir şey anlatılmadığı veya sorulmadığı zaman, rüya gören olup olmadığını, soru soracak bulunup bulunmadığını sormasıydı. Böylece rahat bir ortam meydana getirirler ve herkes ihtiyacı olan konuları anlatmada veya soru sormada kendini serbest hissederdi. Fakat onlar nezâket kurallarını ve edebi korumaya da olanca itinayı gösterirlerdi. Hatta sahâbe mescidde bazı kere Câhiliye döneminde bilinçsizce ve akıl almaz tarzda yaptıkları şeyleri hatırlayıp gülerler, Efendimiz de tebessüm buyururlardı (Müslim, Mesâcid 277).

Bağdaş kurarak oturması, Peygamber Efendimiz'in en hoşlandığı ve çokça yaptığı oturuş biçimlerinden biriydi. Çünkü bu oturuş hem insanı rahat ettiren hem de avret mahallinin açılıp saçılmasını engellediği için, edep ve terbiye kaidelerine uygun düşen bir oturuş tarzıdır. O sadece mescidde değil, başka meclislerde de çoğu zaman böyle otururdu. Sahâbenin de Peygamberimiz'in bu oturuş tarzına uyduklarını ve onun gibi oturmayı tercih ettiklerini görmekteyiz ki, müslüman toplumlarda da en yaygın olan oturuş tarzlarından biri budur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sabah namazından sonra namaz kılınan yerde ve mescidde bir süre oturmak müstehaptır.

2. Bağdaş kurarak oturmak, Peygamber Efendimiz'in tercih ettiği oturma biçimlerindendir.

823- وعنِ ابن عمرٍ رضي الله عنهما قال : رأيت رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بفناء الكَعْبِةَ مُحْتَبياً بِيَدَيْهِ هكَذَا ، وَوَصَفَ بِيَدِيِه الاحْتِباء، و َهُوَ الْقُرفُصَاء رواه البخاري.

823. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i Kâbe'nin avlusunda elleriyle dizlerini tutarak şöyle otururken gördüm, dedi ve uyluklarını karnına dayayıp kolları ile dizlerini tutarak ve kaba etleri üzerine oturarak Resûlullah'ın oturuş tarzını tarif etti.

Buhârî, İsti'zân 34

Açıklamalar

Arapçada "ihtibâ" diye adlandırılan bu oturuş, dizlerini yukarıya dikip uyluklarını da karnına dayayarak, elleri veya kollarıyla birbirine bitiştirilmiş olan dizlerini tutarak oturma tarzıdır. Bu oturuş biçimi Peygamber Efendimiz'in çokça yaptığı, hatta Kâdî İyâz'a göre bağdaş kurarak oturmaktan daha çok tercih ettiği tarzdır. Tesettürün tam sağlanması ve avret yerinin açılma ihtimali gibi bir durumun olmaması, bu oturuş şeklinin tercih sebebi olmalıdır. Ebû Saîd el-Hudrî de, *"Resûl-i Ekrem Efendimiz oturduğu zaman dizlerini dikip uyluklarını karnına yaslar kollarıyla da dizlerini tutarak otururlardı"* der (Ebû Dâvud, Edeb 22). Sahâbe-i kirâm da çoğu kere böyle otururlardı. Toplumumuzda da bu oturuş biçiminin yaygın oluşu, her halde bu sünnetin uygulanışından kaynaklanmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz uyluklarını karnına yaslayıp, dizlerini dikerek kollarıyla da dizlerini tutmak suretiyle oturmayı pek severdi.

2. Ashâb-ı kirâm da onun gibi oturmaktan hoşlanırdı.

824- وعن قَيْلَةَ بِنْت مَخْرمَةَ رضي الله عنها قالت : رأيتُ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهو قَاعِدٌ القُرَفُصَاءَ فلما رأيتُ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم المُتَخَشِّعَ

فِي الِجْلسةِ أرْعِدتُ مِنَ الفَرَقِ . رواه أبو داود ، والترمذي.

824. Kayle Binti Mahreme radıyallahu anhâ şöyle der:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i dizlerini karnına dayamış, ellerini koltuklarının altına koyup, kaba etleri üzerine oturmuş vaziyette gördüm. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i böyle huşû ve huzû içinde mütevazi bir vaziyette oturur görünce, korkudan irkildim.

Ebû Dâvud, Edeb 22

Kayle Binti Mahreme

Bu hanım sahâbî Temîm kabîlesinin Anberoğulları koluna mensuptur. Annesi Safiyye Binti Sayfî, Câhiliye devri şâir ve hatiplerinden Eksem İbni Sayfî'nin kız kardeşidir. Kayle, Bekr İbni Vâil oğulları heyetinin elçisi Hureys İbni Hassân ile birlikte Resûl-i Ekrem Efendimiz'e gelmişti. Bu sayede kabilesinden İslâm'a ilk girenlerden biri olma şerefini elde etti. Anlayış ve seziş kabiliyeti yüksek hanımlardan biri idi. Bu gelişinde Peygamberimiz'in huzurunda şahit olduğu olayları ve gördüklerini anlattığı uzunca bir rivayeti vardır. İbni Abdülber, onun bu hadisinin güzel bir fesahat örneği olduğunu ve ilim ehlinin bu hadisin garîb kelimelerini şerhettiklerini söyler. Buhârî, ***el-Edebü'l-Müfred*** *adlı eserinde, Ebû Dâvud ve Tirmizî* ***Sünen****'lerinde bu rivâyetin bir kısmına yer verirler.* ***Taberânî*** *ise onun tamamını kitabına almıştır.* ***İbni Hacer el-Askalânî*** *de, sahâbîlerin hayatına dair el-İsâbe adlı eserinin Kayle Binti Mahreme'ye ayırdığı kısmında bu uzun rivâyeti nakleder.*

Kayle'nin hayatının sonraki dönemleri ve ölüm tarihiyle ilgili bilgilere sahip değiliz.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Kayle Binti Mahreme hayat hikâyesini anlatırken de işaret ettiğimiz gibi, bir heyetle birlikte, müslüman olmak üzere Medine'ye ilk geldiğinde Peygamber Efendimiz'i böyle otururken görmüştü. O, bu esnada gördüğü olayları etraflıca anlatmış bulunmaktadır. Hatta o uzun rivayetten

öğrendiğimize göre, Peygamber Efendimiz'in meclisinde bulunanlardan biri, Kayle'nin korkudan sarsıldığını görüp durumu farketmiş ve Peygamberimiz'e:

– Yâ Resûlallah! Şu fakir kadıncağız korkup sarsıldı, deyince, Peygamber Efendimiz arka tarafında durmakta olan Kayle’ye, kendisini görmeksizin eliyle işaret ederek:

– Ey fakir kadıncağız! Sakin ol ve gönlünü rahat tut, buyurmuşlar. Kayle diyor ki:

– Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* böyle söyleyince, Allah kalbimdeki korkuyu ve irkilme hissini giderdi.

Kayle’nin burada anlattığı oturuş biçimi ile bir önceki İbni Ömer hadisinde tarif edilen oturuş biçimi arasında herhangi bir fark bulunmamaktadır. Yegane fark, anlatım tarzından ve ayrıntılara gösterilen dikkatten ibarettir. Bir başka dikkat çeken husus da, Peygamberimiz’in oturuşundaki huşû ve huzûun, mütevâziliğin görenlerde saygı ve irkilme hissi uyandırmasıdır.

Kayle’nin *Riyâzü’s-sâlihîn*’de geçen tek hadisi bu rivayettir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, oturuşunda da mütevazi idiler. Onun oturuşu bir huşû ve hudû halini yansıtırdı.
2. Peygamber Efendimiz, kendisini görenler üzerinde bir saygı, sevgi ve kalpten gelen bir irkilme hissi uyandırırlardı.

825- وعنِ الشَّرِيد بن سُوَيْدٍ رضي الله عنه قال : مر بي رسولُ اللَه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَأنا جَالسٍ هكذا ، وَقَدْ وَضَعتُ يَدي اليُسْرَى خَلْفَ ظَهْرِي وَاتَّكأتُ عَلَى إليْة يَدِي فقال : أتقْعُدُ قِعْدةَ المَغضُوبِ عَلَيهْمْ ، رواه أبو داود بإسناد صحيحٍ.

825. Şerîd İbni Süveyd radıyallahu anh şöyle dedi:

Bir gün sol elimi arkaya atmış ve elimin ayasına dayanmış otururken, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana uğradı ve:

“Allah’ın gazabına uğramış olanlar gibi mi oturuyorsun?” buyurdu.

Ebû Dâvûd, Edeb 24

Şerîd İbni Süveyd

Esas adı Mâlik olup aslen Hadramut'ludur. Sakîf'li olduğunu söyleyenler de vardır. Bir rivâyete göre kendi kavminden arkadaşlarını öldürmesi sebebiyle Mugîre İbni Şu'be'nin elinden kurtulup Mekke'ye kaçtı. Sonra Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'e gelerek müslüman oldu ve Rıdvân bey'atında Efendimize bîat etti. Peygamberimiz kendisine "kaçak" anlamına gelen Şerîd ismini verdi. Bir toplu katliamdan kurtulduğu için bu ismi aldığı da söylenir. Peygamberimiz'in terkisine aldığı sahâbîler arasında anılır. Önce Tâif sonra Medine'de yerleştiği söylenir. Rivayet ettiği hadisler Hicaz ehli arasında yayılmış olup sahih kitaplarda yer alır.

Resûl-i Ekrem Efendimiz'le aralarında geçen bir olayı çocuklarına şöyle anlatmıştır:

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem benden kendisine Ümeyye İbni Ebi's-Salt'ın şiirlerinden okumamı istedi. Ben de yüz beyit okudum. Okuduğum her beyitten sonra: ***"Biraz daha oku"****, diyerek beğenisini dile getiriyordu. Nihayet yüz beyiti okuyup bitirince, bu beyitlerin şairi hakkında:*

"Şüphesiz o, müslüman olmaya çok yaklaşmış"*, buyurdu.*

Şerîd'den hadis rivayet edenler arasında oğlu Amr ile Ebû Seleme İbni Abdurrahman ve Amr İbni Nâfi' gibi tanınmış kişiler vardır.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'in beğenmediği ve hoş karşılamadığı oturuş biçimleri olduğuna çeşitli vesilelerle işaret etmiştik. Resûl-i Ekrem, bu hadiste tarif edilen oturuş biçimini de beğenmemiş, üstelik bu oturuş şeklini Allah'ın gazabına, kızgınlığına muhatap olan ve bu yüzden rahmetinden kovulan kimselerin oturuş tarzı olarak nitelendirmiştir. Fâtiha sûresi tefsirinden öğrendiğimiz kadarıyla, Allah'ın kendilerine gazap ettiği topluluk yahudilerdir. Fakat bunu daha da genelleştirip bütün kâfirleri kapsadığını söyleyenler olmuştur. Tek elini arkaya uzatıp elinin ayasına yaslanarak ve vücudunu da ona göre biçimlendirerek oturmak Efendimiz tarafından makbul karşılanmamıştır. İki elini arkaya koyup ayalarına

yaslanmak suretiyle oturmak da aynı şekilde uygun görülmeyen oturuş tarzlarından biridir. Çünkü bu oturuş mütekebbirlerin, insanlara karşı büyüklük taslayan ve kendilerini herkesten üstün görenlerin oturuş biçimi olarak nitelendirilir. Burada önemli olan bir başka nokta, kendilerine nimet verilen ve İslâm gibi en büyük nimete sahip olan müslümanların, nimetten mahrum bırakılmış ve Allah'ın kızgınlığını haketmiş olan gayri müslimlere oturuşlarında bile benzememeleri gerektiğidir. Şayet bir oturuş, bir yürüyüş, bir yatış ve benzeri davranışlar gayri müslimlerin şiârı ise, yani bu davranışlar görüldüğünde onlar hatıra geliyorsa, onların halini ve tavrını zihinde canlandırıyorsa, bunlardan sakınmak müslümanların görevidir. O halde müslüman fertler ve toplumlar, kendilerini, kendilerine has âdâb-ı muâşeret kâidelerini iyice bilmek ve yerine getirmekle yükümlü hissetmelidirler. İşte bu hadisi ve buna benzer çeşitli davranış alanlarını kapsayan hadisleri, müslüman kimlik ve kişiliğinin teşekkülü bakımından da düşünmemiz ve onları kendimize şiar edinmemiz gerekmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz'in beğenmediği ve yasakladığı oturuş biçimleri vardır. Müslümanlar da bunlardan sakınmalıdır.

2. İslâm'ın kendine has görgü kuralları vardır. Herkes bunları bilmeli ve onlara uygun tarzda davranmaya gayret etmelidir.

3. Müslümanlar, oturuş, kalkış, yürüyüş ve benzer davranışlarında, söz ve âdetlerinde yahudi, hıristiyan veya başka dinlerden olanlara benzemekten sakınmalıdırlar.

129- باب في آداب المجلس والجليس

MECLİS ÂDÂBI

MECLİS VE MECLİSTE OTURMA ÂDÂBI

Hadisler

826- عن ابنِ عمر رضي الله عنهما قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم« لايُقِيمَنَّ أَحَدُكُمْ رَجُلاً مِنْ

وَكَانَ ابنُ عُمَرَ إذا قامَ لهُ رَجُلٌ مِنْ مجْلِسه لَمْ يَجِلسْ فِيه . متفق عليه .« مَجْلسهِ ثم يَجْلسُ فِيه ولكِنْ تَوسَعُّوا وتَفَسَّحوا »

826. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Sizden biriniz bir kimseyi oturduğu yerden kaldırıp sonra onun yerine kendisi oturmasın. Fakat açılarak halkayı genişletiniz."

İbni Ömer, bir kimse kendisi için oturduğu yerden kalktığında onun yerine oturmazdı.

Buhârî, Cum'a 20, İsti'zân 31; Müslim, Selâm 28-29. Ayrıca bk. Tirmizî, Edeb 9

828 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

827- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول لله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إذا قاَم أَحَدُكُمْ منْ مَجْلسٍ ثُمَّ رَجَعَ إلَيْهِ فَهُوَ أحَقُّ بِه » رواه مسلم .

827. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Sizden biriniz oturduğu yerden kalkar, sonra tekrar dönüp gelirse oraya oturmaya herkesten fazla hak sahibidir."

Müslim, Selâm 31

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

828- وعن جابر بنِ سَمُرَةَ رضي اللَّه عنهما قال : « كُنَّا إذَا أَتيْنَا النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جَلَسَ أَحَدُنَا حَيْثُ يَنْتَهي » رواه أبو داود . والترمذي وقال : حديث حسن .

828. Câbir İbni Semüre *radıyallahu anhümâ* şöyle demiştir:

Biz Nebiyy-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*’in huzuruna vardığımız zaman, her birimiz nerede yer bulursa oraya otururdu.

Ebû Dâvûd, Edeb 14; Tirmizî, İsti‘zân 29

Açıklamalar

Erkek olsun kadın olsun, bir kimse gerek mescidde gerek bir başka mekânda oturulmasında sakınca bulunmayan bir yere oturmuşsa, o oturduğu yerin hak sahibi olur; o kimseyi oradan kaldırarak yerine oturmak câiz olmaz. Meclise sonradan gelen bir kimse için oturacak yer yoksa, halkayı genişleterek ve safları sıklaştırmak suretiyle yer açarak onun oturmasını temin etmek gerekir. Böyle davranmak meclisin âdâbındandır. Konuya Kur’ân-ı Kerîm’de de temas edilmesi, bu hususun önemini gösterir: **“Ey inananlar! Size, meclislerde yer açın denildiği zaman genişletin (yer açın) ki Allah da size (yerinizde ve rızkınızda) genişlik versin”** [Mücâdele sûresi (58), 11].

İmâm Nevevî, konunun önemine binâen, 826’ncı hadisteki bu nehyin haramlık ifade ettiğini söyler. Fakat fakihler ve İslâm âlimleri, fetvâ vermek, Kur’an okumak veya şer‘î ilimleri okutmak için bir kimsenin alışmış olduğu yeri bundan istisna etmişler, bu kimselerin yerlerine oturanları kaldırabileceklerini söylemişlerdir. Ayrıca çarşı ve pazarda satıcılık yapan ve yeri belirli olup hem kendisinin, hem de insanların o yere alıştığı kimseyi veya buna benzer başka durumları da bu genel hükmün dışında tutmuşlardır. Çünkü o kimse o yerin hak sahibi olmuş, herkes orada o kimsenin oturduğuna alışmıştır. O geldiği zaman oraya başkası oturamaz.

Abdullah İbni Ömer’in kendisine yer veren kimsenin yerine oturmaması, onun Allah’a olan saygısı, takvâsı ve tevâzuundan dolayıdır. Yoksa oturmak haram olduğundan değildir. Ancak İbni Ömer şunları düşünmüş olabilir: Yerinden kalkan kimse, gelenden utanır, gönülden razı olmadığı halde kalkıp ona yer vermek isteyebilir. İbni Ömer’in bu davranışı böylelerini sıkıntıdan kurtarmıştır. Camide, namaz safındaki bir kimsenin, gelen birine yer vermesi mekruh görülmüş veya tercih edilen bir davranış biçimi olarak kabul edilmediği için, belki de İbni Ömer böyle fazilet sayılmayan bir şeye vesile olmak istememiştir. Burada bir kural olarak şunu hatırlamamız faydalı olur: Kendisi söylemeden ve böyle bir ikram

beklemeden, ilim ve fazilet ehli kişilere bir mecliste yer vermek ve onlar için ayağa kalkmak, bu hadisteki yasağa aykırı olmadığı gibi, bu davranış edep ve güzel ahlâkın bir gereği sayılmıştır.

Gerek camide, gerekse cami dışındaki meclislerde bir yerde oturmakta olan kimse, abdestini yenilemek veya benzer herhangi bir sebeple tekrar yerine dönmek üzere kalkarsa, geri gelince o yerde oturma hakkı baki kalır. Oraya başka biri oturmuş olsa bile, onu kaldırmaya hakkı vardır. Esasen oturan kimsenin de kalkması gerekir. Fakat o kimsenin kalkması vâcip değil, müstehaptır.

Peygamber Efendimiz'in ashâbının Resûl-i Ekrem'in meclisinde nerede yer bulurlarsa oraya oturmaları bizler için de örnek alınacak davranışlardan biridir. Çünkü oturulan yerin başı ile sonu arasında bir fark yoktur. Sonradan gelen birinin başa veya öne geçmek istemesi bir takım kırgınlık ve dargınlıklara hatta düşmanlıklara sebep olabilir. Sahâbîler mevki ve makamları, Efendimiz'e yakınlıkları ve yaşları ne olursa olsun böyle hareket ederlerdi. İnsanlara eziyet vermeden, onların huzurunu bozacak veya dikkatlerini dağıtacak tarzda aralarından geçmeden, nerede boş yer varsa oraya oturmaları bir edebin eseriydi.

Bütün bu prensipler, insanlar arasında bu sebeplerle ortaya çıkabilecek ihtilâfları önlemek, topluma bir çeki düzen vermek ve onları belli bir edebe riayet etmeye alıştırmak için konulmuştur. Bizim toplumumuzda, özellikle dindar çevrelerde ve modern hayatın tesirinden uzak kalmış kırsal kesimlerde bu edep kaidelerine hassasiyetle uyulduğunu görürüz. Bir çok meclislerde, yaşça küçük olanların, gönülden, sevabına inanarak ve hürmet göstererek, severek ve isteyerek, yerlerini âlimlere ve büyüklere verdiğini görürüz. Yine bir meclisten herhangi bir sebeple kalkan biri, tekrar geldiğinde bir başkası onun yerine oturmuş olsa bile sahibinin geldiğini görünce hemen kalkıp onun eski yerine oturmasını sağlar. Bu davranışlar, Efendimiz'in sünnetinin müslüman milletimizin günlük hayatına ne kadar sindiğinin ve içtenlikle benimsendiğinin birer göstergesidir. Bizlere düşen görev, dedelerimizin ve atalarımızın bize miras bıraktığı bu eskimez hayat tarzını bizden sonraki nesillere benimsetmek ve onların da aynı şekilde yaşamasını temin etmeye çalışmaktır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Camide veya herhangi bir mecliste, oturulması sakıncalı olmayan bir yere oturan birini kaldırarak onun yerine oturmak erkek veya kadın hiç kimseye câiz değildir.

2. Fakihler, mescidde, herhangi bir ders veya toplantı mahallinde yeri belirli olan âlimin, cemaate Kur'an okuyan hâfızın, çarşı ve pazarda her zaman aynı yerde bulunmasına alışılmış satıcının bu hükmün dışında olduğunu belirtmişlerdir.

3. İlim ve fazilet ehli kişiler için kendileri istemeden ve beklemeden ayağa kalkmak ve meclislerde kendi yerini onlara vermek câizdir.

4. Gerek camide, gerek başka toplantı yerlerinde, cemaate gelenlere yer vermek için safları sıklaştırarak yer açmak ve onların da oturmasını sağlamak müstehaptır.

5. Meclisin edebine uygun olan, sonradan gelen kimsenin nerede oturacak yer varsa oraya oturmasıdır.

6. Herhangi bir özrü olana mecliste özel muamele yapılabilir.

7. Mecliste, oturulması mübah olan bir yerde oturmakta olan kimsenin, başkasının oturması için yerinden kalkması istenilmez.

829- وعن أبي عبدِ الله سَلْمان الفارِسي رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللَّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لاَ يَغْتَسِلُ رَجُلٌ يَوْمَ الجُمُعة وَيَتَطهّرُ ما اسْتَطاعَ منْ طُهر وَيدَّهنُ منْ دُهْنِهِ أوْ يَمسُّ مِنْ طيب بَيْته ثُمَّ يَخْرُجُ فَلاَ يُفَرِّقُ بَيْنَ اثْنينْ ثُمَّ يُصَلّي ما كُتِبَ له ُ ثُمَّ يُنْصِتُ إذَا تَكَلَّمَ الإمامُ إلا غُفِرَ لهُ ما بَيْنَهُ وَبَيْن الجمُعَةِ الأُخْرَى » رواه البخاري .

829. Ebû Abdullah Selmân el-Fârisî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Bir kimse cuma günü gusül abdesti alır, elinden geldiği kadar temizlenir, ya kendi özel kokusundan veya evinde bulunan güzel kokudan sürünür ve evinden çıkar, iki kişinin arasına girmez, sonra

üzerine farz olan namazı kılar, imam hutbe okurken susup onu dinlerse, o cuma ile öteki cuma arasındaki günahları bağışlanır.”

Buhârî, Cum’a 6, 19. Ayrıca bk. Dârimî, Salât 191; *Muvatta*, Cum’a 18

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

830- وعن عمرو بن شُعَيْب عن أبيه عن جده رضي الله عنه أن رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال: « لايحَلُّ لِرَجُل أن يُفَرِّقَ بَيْنَ اثْنيْنِ إلا بإذْنِهِمَا » رواه أبو داود، والترمذي وقال : حديث حسن . وفي رواية لأبي داود : « لايَجلِسُ بَيْنَ رَجُليْن إلا بإذْنِهمَا » .

830. Amr İbni Şuayb, babası vasıtasıyla dedesi Abdullah İbni Amr İbni Âs *radıyallahu anh*’den rivayet ettiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

“Kendileri müsaade etmedikçe, iki kişinin arasına oturmak bir kimseye helâl olmaz” buyurdu.

Ebû Dâvûd, Edeb 21; Tirmizî, Edeb 11

Ebû Dâvûd’un bir rivayetinde şöyledir:

“İzinleri olmadıkça iki kişinin arasına oturulmaz.”

Ebû Dâvud, Edeb 21

Açıklamalar

İmam Nevevî’nin bu hadisi buraya almasının sebebi, “mescidde iki kişinin arasına girmeme” hükmüne dikkat çekmektir. Hadisimiz 1156 numara ile “Cuma Gününün Fazileti” bahsinde tekrar gelecektir. Orada, cuma ile ilgili kısımları etraflıca ele alınmıştır. Şu kadarına işaret etmek faydalı olur: Gusül abdestinden ayrı olarak “elinden geldiğince temizlenmek”ten maksat, tırnaklarını kesmek ve vücudunun kıllardan temizlenmesi gereken yerlerini temizlemektir. Dağınık bir vaziyette olan saçını ve sakalını düzeltmek de sünnettir. Güzel koku temin edip özellikle cemaate giderken sürmenin Peygamber Efendimiz’in önemli tavsiyelerinden ve bizzat işlediği fiillerden biri olduğunu unutmamak gerekir.

Camide yanyana oturan iki kimseyi birbirinden ayırarak aralarına girmek, yahut onların omuzlarından atlayarak ileri geçmek edebe uygun olmayan ve yasaklanan davranışlardır. Çünkü her iki durumda da insanlara eziyet vermek vardır. Cemaatte olduğu gibi, yolda sokakta da başkalarına eziyet vermek yasaklanmıştır. Ancak camide saf tutan cemaatin de öncelikle ön safları doldurmaları ve aralarına başkalarının sokulup giremeyeceği kadar sık oturmaları tavsiye olunur.

İkinci hadîs-i şerîf, şayet iki kişinin arasına oturmak icab ederse, onlardan izin alınması gerektiğini beyân etmektedir ki, edebe uygun olan davranış şekli budur. Çünkü o kişilerin arasında bir sevgi ve muhabbet veya başkalarının duymasını istemedikleri bir sır ve emanet söz konusu olabilir. Esasen iki kişi başbaşa konuşurlarken, nerede olursa olsun, üçüncü bir kişinin onların arasına girmesi caiz görülmemiştir.

"Üzerine takdir olunduğu kadar namaz kılmaktan" maksat, cuma hutbesi ve farz olan cuma namazından önce camide kılınan namazlardır ki, bu namazların sünnet olduğu anlaşılmaktadır. Hatip hutbe için minbere çıktıktan sonra hiçbir dünya kelâmı konuşmayarak cuma hutbesini dinlemek gerekir. Çünkü hutbeyi dinlemenin de farz olduğu kabul edilir.

Bütün bunları yerine getiren kimsenin o cuma ile öteki cuma arasındaki küçük günahları ve hataları bağışlanır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Cuma günü gusül abdesti almak, vücudun temizlenmesi gereken yerlerini temizlemek sünnettir.

2. Kişinin sakalını ve bıyığını düzeltmesi, güzel koku sürünmesi sünnettir.

3. Camide ve cemaatte yanyana oturan iki kişinin arasını açmamak ve onların arasına oturmamak gerekir. Aslolan boş yerlere oturmaktır.

4. Şayet iki kişinin arasına oturmak mecburiyeti varsa, o kişilerden izin alınmak suretiyle oturulabilir.

5. Cumada uyulması gereken edeplere riayet ederek cuma namazı kılan kimsenin iki cuma arasındaki küçük günahları ve yaptığı hataları bağışlanır.

831- وعن حذيفة بن اليمان رضي الله عنه أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم لَعَنَ مَنْ جَلَسَ وَسَطَ الحَلْقَةَ . رواه أبو داود بإسناد حسن .
وروى الترمذي عن أبي مِجْلزٍ أن رَجُلاً قَعَدَ وَسَطَ حَلقْة فقال حُذَيْفَةُ : مُلْعُونٌ عُلَى لِسَانِ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أوْ لَعَنَ الله عَلَى لِسَانِ محُمَدٍ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم مَنْ جَلَسَ وَسَطَ الْحَلْقةِ. قال الترمذي : حديث حسن صحيح .

831. Huzeyfe İbni Yemân *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* halka teşkil eden bir topluluğun ortasına oturan kimseye lânet etmiştir.

Ebû Dâvud, Edeb 14

Tirmizî'nin Ebû Miclez'den rivayetine göre, bir adam gelip halkanın ortasına oturmuştu. Bunun üzerine Huzeyfe:

Halkanın ortasına oturan kimse, Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'in lisanıyla veya Allah tarafından Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'in lisanıyla lânetlenmiştir, dedi.

Tirmizî, Edeb 12

Açıklamalar

Yukarıda geçen hadislerde ifade edildiği gibi, bir meclise gelen kimsenin orada oturanlara eziyet vermeden nerede boş yer bulursa oraya oturması gerekir. Bir oturma halkası teşkil eden kimselerin ortasına geçip oraya oturmak iki bakımdan kötü karşılanır: Birincisi, oraya geçmek için oturanları rahatsız edip, onların aralarından veya omuzlarından atlaması icap eder ki, bu davranışın yasaklandığını yukarıda görmüştük. İkincisi de, halkanın ortasına geçip oturan kimse o meclistekilerin birbirlerinin yüzlerini görmelerine engel olur ve onların aralarına bir nevi perde teşkil etmiş olur ki, bu da oradaki insanlara bir eziyettir. Bu hareketin son derece kötü görülmesinin bir başka sebebi de, böyle bir davranışta bulunan kişinin olgunlaşmamış ruh hali ve ciddiyetsiz kişiliğidir. Bu hareketi, insanları

güldürmek için yapmış olabilir ki, bu tip kimselere değer verilmesi hoş karşılanmamıştır. Zira İslâm, eğlence ve şakayı meşrûiyet hudutları içinde ve şahsiyet zaafına kapı açmayacak şekliyle hoş karşılar ve reddetmez. Bunu bir huy ve tabiat haline getirmek ise hoş değildir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Halka teşkil edip oturan bir topluluğun ortalarına geçip oturmak edebe aykırı olup, câiz değildir.

2. Oturup kalkarken de insanlara eziyet veren davranışlardan sakınmak gerekir.

3. Müslümanlar olgun ruh haline sahip, kişilikli insanlar olmaya özen göstermelidirler.

832- وعن أبي سعيد الخدريِّ رضي الله عنه قال سمعت رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول « خَيْرُ الْمَجَالِسِ أوْسَعُهَا » رواه أبو داود بإسناد صحيح على شرطِ البخاري .

832. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i:

"Meclislerin en hayırlısı en geniş olanıdır" buyururken işittim.

Ebû Dâvûd, Edeb 12. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, III, 18, 69

Açıklamalar

Meclislerde ortaya çıkan problemlerin birçoğu, oturulan yerin geniş ve rahat olmayışından kaynaklanır. Hem oturanların rahat edebilmesi, hem de istenmeyen durumların ortaya çıkmaması için rahat ve geniş alanların tercih edilmesi sünnette tavsiye edilmiştir. Böyle geniş oturma yerlerinde insanların birbirine kızması, birbirinin gönlünü kırması, kin ve nefretin ortaya çıkması âzami derecede önlenmiş olur. Bu sebeple İslâm toplumlarında ihtiyacı karşılayacak büyüklükte ve kısa mesafelerle cami ve mescidlerin yapılmış olması, özellikle bir çok camiin geniş avlular içinde

inşa edilmesi, cemaatin rahat ve huzurunu temin etme gayesine yöneliktir. Ayrıca, davetler ve ziyafetler için insanların hizmetine sunulmuş olan geniş yerler, zenginlerin evlerinin bitişiğinde veya yakınında inşa ettikleri odalar, fakirlere ve misafirlere bir ikram yeri olmasının yanında toplumun çeşitli sosyal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik mekânlardır. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in müslümanlara geniş evi tercih etmeleri yönündeki tavsiyeleri de, hem daha iyi geçinme, hem de misafirlerini rahatça ağırlama açısından önem taşımaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, oturulacak mekânların geniş olmasını tavsiye etmişlerdir.

2. Geniş mekânlar oturanların huzuru ve rahatı için önemli olduğu kadar, insanlar arasında birtakım istenmeyen tatsızlıkların çıkmasına da engel teşkil eder.

3. Câmiin ve insanların toplanıp oturacağı mekânların, hatta evlerin geniş yapılması, hayır ve berekete vesile olacağı için israf sayılmaz.

833- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ جَلَسَ في مَجْلس فَكثُرَ فيهِ لَغطُهُ فقال قَبْلَ أنْ يَقُومَ منْ مجلْسه ذلك : سبْحانَكَ اللَّهُمّ وبحَمْدكَ أشْهدُ أنْ لا إله إلا أنْتَ أسْتغْفِركَ وَأتَوبُ إليْك : إلا غُفِرَ لَهُ ما كانَ في مجلسه ذلكَ » . رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح

833. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Kim bir mecliste oturur ve orada bir sürü faydasız ve mânasız sözlerle vakit öldürür de, o meclisten kalkmadan önce, *Sübhâneke Allahümme ve bihamdike eşhedü en lâ ilâhe illâ ente estağfiruke ve etûbu ileyke:* Allahım! Seni her türlü noksan sıfatlardan tenzih ve hamdinle tesbih ederim. Senden başka bir ilâh olmadığını kesinlikle belirtirim. Senden bağışlanmamı diler ve sana tövbe ederim, derse, o mecliste yapmış olduğu hataları bağışlanır."

Tirmizî, Daavât 39

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

834: وعن أبِي بَرْزَةَ رضي الله عنه قال -كان رسول صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ بآخرة إذَا أرَادَ أنْ يَقُومَ مِنَ الْمَجلس « سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وبَحَمْدكَ أشْهدُ أنْ لا إلهَ إلاِّ أنْتَ أسْتَغْفِرُكَ وأتُوبُ إلَيْكَ » فقال رَجُلٌ يارسول الله إنَّكَ لَتَقُولُ قَوْلاَ مَاكُنْتَ تَقُولُهُ فِيمَا مَضَى ؟ قال : «ذلكَ كفَّارَةٌ لِماَ يَكُونُ في الْمجْلِسِ » رواه أبو داود ، ورواه الحاكم أبو عبد الله في المستدرك من رواية عائشة رضي الله عنها وقال :صحيح الإسناد.

834. Ebû Berze *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* meclisten kalkmak istediğinde, son söz olarak şöyle dua ederlerdi:

***"Sübhâneke Allahümme ve bihamdike eşhedü en lâ ilâhe illâ ente estağfiruke ve etûbu ileyke":* " Allahım! Seni her türlü noksan sıfatlardan tenzih ve hamdinle tesbih ederim. Senden başka bir ilâh olmadığını kesinlikle belirtirim. Senden bağışlanmamı diler ve sana tövbe ederim."** Bunun üzerine bir adam:

– Ey Allah'ın Resûlü! Şüphesiz ki sen, daha önce söylemediğin bir söz söylüyorsun! dedi. Resûl-i Ekrem:

"Bu söylediğim sözler, mecliste işlenen hata ve kusurlara keffâretti" buyurdu.

Ebû Dâvûd, Edeb 27

Açıklamalar

İnsanoğlu yaratılışı icabı başkalarıyla bir arada yaşamaya, bazı ihtiyaçlarını diğer insanlar vasıtasıyla yerine getirmeye mecburdur. Herkes, her ihtiyacını kendi üretemez. Üretilen ürünler, bütün insanların ihtiyacını karşılamaya yöneliktir. Bütün bunları bir nizam ve intizam içinde yapabilmek için, aralarında bir işbirliği sağlamaya, birbirleriyle konuşup

anlaşmaya ihtiyaçları vardır. Ayrıca sevinçlerini ve kederlerini paylaşma gibi bir görevleri de bulunmaktadır. Aralarında çıkan problemleri meclislerde, toplantı mekânlarında konuşarak hallederler. Bütün bunları yaparken birtakım kaide ve kurallar, edep ve terbiye prensipleri geliştirmişlerdir. Bir dine bağlı olsun veya olmasın bütün insanlar bu ihtiyaçlarını aynı şekilde gidermek zorundadırlar. Dinin ortaya koyduğu inanç, ahlâk ve hukuk prensipleri bizlere bu yönde de yol gösterir. Çünkü ilâhî dinler, insan hayatının her alanını düzenleyici temel kurallar ortaya koyar. Özellikle İslâm dini, insanlığa gönderilen son ilâhî din olduğu için bütün dinlerden farklı olarak, kıyamete kadar geçerli olacak prensipler vaz etmiştir. Meclislerin ve bu meclislerde oturanların âdâbını düzenleyen kurallar da bu cümleden sayılır. Onun için konunun üzerinde ayrıntılarına kadar durulduğunu görmekteyiz. Bütün iyi niyetli gayretlere ve uyulması istenilen kaidelere rağmen, insanların bulunduğu yerde birtakım günahların, hata ve kusurların olabileceği ihtimâlden uzak tutulamaz. İşte bu sebeple hayatın her alanını kapsayan dua, Allah'tan af ve mağfiret dileme ve tövbe kapısına yönelme, meclislerimizde de başvurmamız gereken son tedbir olarak karşımıza çıkar. Resûl-i Ekrem Efendimiz, bu iki rivayette bizlere bir meclisten ve toplantı mahallinden kalkarken okuyacağımız duayı öğretmişlerdir. Esasen her müslümana, tercümelerini verdiğimiz bu duanın aslını öğrenerek katıldıkları toplantıların sonunda okumaları tavsiye olunur. Tercümenin asıl metni tam yansıtamadığı ve kapsayamadığı alanların en başında duaların geldiğini aklımızdan çıkarmamalıyız.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Müslümanlar, bir araya geldikleri meclislerde ve toplantılarda ellerinden geldiği ve güçleri yettiği nisbette lüzumsuz, faydasız ve anlamsız sözlerden sakınmalıdır.

2. Bir meclisten ve toplantı mahallinden kalkmadan önce son sözlerimiz Allah'a dua etmek olmalıdır.

3. Duanın en makbulü me'sûr olanlar, yani Peygamber Efendimiz'in öğrettikleridir.

4. Meclisten kalkmadan önce okunan me'sûr dualar, o mecliste işlenen küçük günahlara, hata ve kusurlara keffârettir.

835: وعن ابن عمر رضي الله عنهما قال -قَلّمَا كان رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقوم من مَجْلس حتى يَدعُوَ بهؤلاَءِ الَّدعَوَاتِ « الَّلهمَّ اقْسِم لَنَا مِنْ خَشْيَتِكَ ما تحُولُ بِهِ بَيْنَنَا وبَينَ مَعْصِيتِك، ومن طَاعَتِكَ ماتُبَلِّغُنَا به جَنَّتَكَ، ومِنَ الْيَقين ماتُهوِّنُ بِهِ عَلَيْنا مَصَائِبَ الدُّنيَا . الَّلهُمَّ مَتِّعْنا بأَسْمَاعِنَا، وأبْصَارنا، وِقُوّتِنا ما أحييْتَنَا ، واجْعَلْهُ الوَارِثَ منَّا ، واجعَل ثَأرَنَا عَلى مَنْ ظَلَمَنَا، وانْصُرْنا عَلي مَنْ عادَانَا ، وَلا تَجْعلْ مُصيَبتَنا في دِينَنا ، وَلا تَجْعلِ الدُّنْيَا أكبَرَ همِّنا ولا مبلغ عِلْمِنَا ، وَلا تُسَلِّط عَلَيَنَا مَنْ لا يَرْحَمُنا « .رواه الترمذي وقال حديث حسن

835. İbni Ömer *radıyallahu anh*ümâ şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in şu duaları yapmadan önce bir meclisten kalktığı pek az olurdu:

"Allahım! Bize, günahla aramıza engel olacak kadar korkundan hisse ver. Bizi, cennetine ulaştıracak kadar tâatini nasib eyle. Dünya musîbetlerini hafifletecek güçlü iman ver. Allahım! Bizi yaşattığın müddetçe kulaklarımız, gözlerimiz ve kuvvetimizden faydalandır; ölümümüze kadar da onları devamlı kıl. Bize zulmedenlerden öcümüzü sen al. Bize düşmanlık edenlere karşı bize yardım et. Bizi dinimizde musîbete uğratma. Dünyayı en büyük düşüncemiz ve gayemiz, ilmimizin sonu kılma. Bize acımayanları üzerimize musallat etme."

Tirmizî, Daavât 80

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'in bir meclisten, bir topluluktan kalkmadan önce yaptığı dualardan bir başkasını da Abdullah İbni Ömer'in bu rivayetiyle öğrenmiş olmaktayız. Bu duada öne çıkarılan niyaz ve temennilerin mahiyetlerine kısaca işaret etmek, muhtevayı kavramamıza ve daha şuurlu bir şekilde bunları önemsememize vesile teşkil edebilir.

Allah korkusu, O’na karşı saygıyı ve sevgiyi de içine alan bir özellik taşır. Hadiste geçen **“haşyet”**i dilimizde korku olarak ifade etmekteyiz. Arap dilinde yaygın olarak kullanılan ve Türkçe’ye yine korku diye tercüme ettiğimiz **“havf”**, **“haybet”** ve “**rehbet”** gibi kelimeler de vardır ki, bunların her birinin muhtevâları farklılık arzeder. Hadiste anılan **haşyet,** kendisinden korkulan zâtın ne kadar yüce ve ulu bir varlık olduğu şuuruyla, bilinçli bir şekilde Allah’tan korkmanın adıdır. Bu sebeple Kur’an’da: **“Kulları içinden ancak âlimler, Allah’tan gereğince korkarlar”** [Fâtır sûresi (35), 28] anlamındaki âyette **“haşyet”** kelimesi kullanılmak suretiyle, gerçek âlimlerin hissettiği Allah korkusunun başka insanların hissettiğinden daha derin olduğuna işaret edilir. Peygamber Efendimiz de: *“Sizin Allah’ı en iyi bileniniz ve O’ndan en çok korkanınız benim”* (Buhârî, İ’tisâm 5; Müslim, Fezâil 127) buyururken **“haşyet”** kelimesini kullanmışlardır. Bu, ondaki Allah korkusunun ne derece üstün nitelikli ve şuurlu bir korku olduğunu gösterir. İşte bu açıklamalardan sonra, Peygamberimiz’in bu dualarında haşyetin kullanılmış olmasının ayrıca bir ehemmiyet arzettiğini söyleyebiliriz. İnsanın sahip olduğu en küçük haşyet duygusu, onun Allah’a karşı bilerek isyan etmesine ve günah işlemesine engel teşkil eder.

İbadet ve tâat, cennete girmenin vesilesi olmakla beraber yegane yolu değildir. Allah’a itaat ve onun gereği olan ibadet, kula Allah’ın rızasını kazandırır. Allah’ın rızâsını kazanan kul, cennete girmeye hak kazanır. Çünkü Allah’ın rızâsı her şeyin üstündedir. İbadetlerimizin ve tâatlarımızın gayesi de iyi bir kul olmak ve bu sayede Allah’ın rızâsını kazanıp, onun af ve mağfiretine, lutuf ve bağışına lâyık olmaktır. Bu sebeple bize tâatını nasip etmesi için Allah’a dua ederiz.

“Yakîn” kalbteki iman duygusunun güçlü ve kuvvetli olmasıdır. Böyle bir imana sahip olanlar Allah’ın kazasına rızâ gösterir ve Cenâb-ı Hakk’ın yazmadığı hiçbir musibetin kendilerine isabet etmeyeceğine inanırlar. Bu sayede dünyada başlarına gelen her şeyi âhiret azâbına kıyasla küçük görürler ve Allah da kendilerine kolaylık ihsan eder.

İşitme, görme ve sâir duyular insan için Allah’ın en büyük nimetidir. İnsan bu nimetlerle Allah’ın gücünü ve kudretini bilir ve anlar, tevhîd akîdesine sahip olur, tâat ve ibadetini de bunlarla birlikte Allah’ın kendisine

verdiği güç ve kudret sayesinde yerine getirir. Kalbi hakîkat nurundan gafil , kulakları ve gözleri gerçeğe kapalı olanlar Kur'an'da kınanır ve küfür ehli olarak anılırlar. **"Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinde de perde vardır. Onlar için büyük bir azâb vardır"** [Bakara suresi (2), 7].

Zulüm ve her çeşit haksızlık dinimizde haram kılınmıştır. Fakat insanlık tarihi boyunca zulmü tamamen ortadan kaldırmak mümkün olmamıştır. Zulmün en büyüğü küfür ve şirktir. Yine tarih boyunca en çok zulme uğrayanlar inananlar olmuştur. Adalet ve merhamet duygusuna sahip olmayan zâlimler her zaman mazlumları ezmişler, onlara haksızlığın her çeşidini revâ görmüşlerdir. Bilinen bir gerçektir ki, Cenâb-ı Hak her zaman mazlumların yardımcısı olmuş ve onların intikamını zalimlerden almıştır. Bu sebeple hiçbir zulüm ebedî olmamıştır. İnananlar, zâlimlere karşı her zaman Allah'tan yardım niyaz etmişlerdir. Onlar bir zulmü önlemek için kendileri de bir başka zulme düşmekten korkmuşlar ve bu korkuları onları kuvvetli bir imanla Âlemlerin Rabbi olan Allah Teâlâ'ya ilticâya yöneltmiştir. Bu yöneliş, kendilerine zulüm ve düşmanlık edenlere karşı Allah'ın yardımının onlara ulaşmasını sağlamış, tarih zâlimlerin hem bu dünyada perişanlığına çok kere şahitlik etmiş hem ebedî âlemde kötü akibete uğrayacakları tehdîdi Allah'ın Kitab'ında defalarca beyan edilmiştir.

Duada dikkat çeken bir başka nokta *"dinde musîbete uğramak"* tan Allah'a sığınmaktır. **Dinde musibet,** itikat ve inanç bozukluğuna düşmek, ibadet ve tâatte noksanlık, haramlara dalmak ve benzeri kötülüklerdir. Bunların her biri bir musibettir ve Allah'ın öfkesine, neticede dünya ve âhirette cezayı hak etmeye sebep olur. İnsan bunlara düşmemek için bir taraftan elinden gelen gayreti gösterirken, diğer taraftan daima Allah'a dua edip yardımını temenni etmesi gerekir.

Nefsini iyi terbiye etmeyen kimsenin en büyük zaaflarından biri de, mala mülke, mevki ve makama olan aşırı düşkünlüğüdür. Bu da uğranılabilecek musîbetlerden biridir. Mal mülk, iş güç ve çalışıp çabalama olmadan insan hayatının devam etmeyeceği bir gerçektir. Burada hoş görülmeyen ve yasaklanan, bunları hayatın gayesi ve hedefi zannetmektir.

Bu ise, müslümana yakışmayan bir tavırdır. Çünkü insan bu zaafları yegâne gaye olarak görürse, bunlara ulaşmak için her türlü yola başvurur.

Nitekim günümüz dünyasında işlenen akıl almaz derecedeki kötülüklerin, savaşların, ölümlerin, mücadelelerin çoğunun sebebi bu aşırı dünya tutkusudur. İslâm bunu hiçbir zaman hoş görmez ve insanlığı bu tür yersiz tutkulardan kurtarmak için çok önemli evrensel prensipler vazeder. İşte müslümanlar da dünyaya dalıp gitmemeli ve düşüncelerini, bilgilerini, yönelişlerini sadece nasıl dünyalık elde edecekleri istikametinde değil, bunun aksine hem bu dünyada hem de öbür dünyada daha mutlu bir hayata nasıl ulaşılabileceği yönünde çaba sarfetmelidir. Bütün yeryüzünü, her inançtan insan hatta diğer canlıları huzur ve sükûna kavuşturmak için İslâm'ın ortaya koyduğu prensipler çerçevesinde bir dünya kurmanın azim ve gayreti içinde olmalıdır. İşte İslâm'ın bu düsturlarına riâyet etmeyen, insanlara acımayan, şefkat ve merhamet duygusuna sahip olmayanları başımıza musallat etmemesi için, Cenâb-ı Hak daima kendisine dua etmemizi bizden istemektedir.

Bu kısa açıklamalardan da anlaşılacağı gibi, bir meclis ve topluluktan kalkmadan önce yapılan bu duanın mahiyet ve muhtevası oldukça önemlidir. Onun için bizler müslümanlar olarak, Efendimiz'in bize öğrettiği dualara gereken değeri vermeli ve onları hayatın bir parçası haline getirmeye gayret etmeliyiz. Duanın mü'minin silahı olduğu gerçeğini daima aklımızda tutmalıyız.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Meclislerden ve toplantı mekânlarından ayrılmadan önce dua etmek müstehaptır. Bu duaların Peygamber Efendimiz'in öğrettiği dualar olması daha faziletlidir.

2. Duada dünya ve âhiret saadeti istenmeli, Allah korkusu, cennete girmeye vesile olacak ibadet ve taat, dünyada karşılaşılan zorlukları kolaylaştıracak güçlü iman temenni edilmelidir.

3. İnsan hayatta olduğu müddetçe, Allah'ı tanıyıp bilmesine, tevhid akidesine sahip olmasına, ibadet ve taatını eksiksiz yapabilmesine vesile olan duyu organlarının sıhhati için de Allah'a dua etmelidir.

4. Müslümanlar, zâlimlere, kâfirlere ve kendilerine düşmanlık besleyenlere karşı Allah'tan yardım talep etmelidir.

5. Dinde musibete uğramak, musibetlerin en büyüğüdür. Çünkü bunda itikadın bozukluğu, amelin noksanlığı ve haramlara dalmak söz konusudur. Bunlardan Allah'a sığınmak gerekir.

6. Dünyaya ve dünyalıklara aşırı derecede düşkünlük ve bunları hayatın gayesi haline getirmek dinimizde câiz görülmemiştir. İlmimizi ve yönelişimizi sadece dünyalık işlere hasretmek doğru değildir.

7. Zâlimlerin, şefkat ve merhamet hissinden yoksun olanların başımıza musallat olmaması, idare ve yönetimimizin onların eline geçmemesi için Allah'a yalvarmalıyız.

836- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قال رسول صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم« مَا مِنْ قَوْمٍ يَقومونَ منْ مَجْلسٍ لا يَذكُرُون اللهَ تعالى فيه إلا قَاموا عَنْ مِثلِ جيفَةِ حِمَارٍ وكانَ لَهُمْ حَسْرَةً » رواه أبو داود بإسناد صحيح.

836. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Herhangi bir topluluk oturdukları meclisten Allah'ı zikretmeden kalkarlarsa, merkep leşi yanından kalkmış gibi olurlar. O meclis de onlar için bir pişmanlık olur."

Ebû Dâvûd, Edeb 25

838 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

837- وعنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَا جَلَسَ قَومٌ مَجْلِساً لم يَذْكرُوا الله تَعَالَى فيه ولَم يُصَلُّوا على نَبِيِّهم فيه إلاَّ كانَ عَلَيّهمْ تِرةٌ ، فإنْ شاءَ عَذَّبَهُم ، وإنْ شَاءَ غَفَرَ لَهُم » رواه الترمذي وقال حديث حسن.

837. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bir cemaat oturduğu mecliste Allah’ı anmaz ve peygamberlerine salât ve selâm getirmezlerse, bu meclis onlar için bir nedâmet olur. Allah dilerse onlara azâb eder, dilerse mağfiret eder.”

Tirmizî, Daavât 8

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

838- وعنه عن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « مَنْ قعَدَ مَقْعَداً لم يَذْكُرِ الله تعالى فِيهِ كَانَت عليه مِنَ الله ترَة، وَمَن اضطجَعَ مُضْطَجَعاً لايَذْكُرُ الله تعالى فيه كَانتْ عَليْه مِنَ الله تِرَةٌ » رواه أبو داود . وقد سبق قريبا فِيهِ « التِّرَةَ »، وشَرَحْنَا

838. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bir kimse bir mecliste oturur da orada Allah Teâlâ’nın ismini anmazsa, Allah’a karşı eksik bir iş yapmış, bir günah işlemiş olur. Bir kimse yatağa yatar da orada Allah Teâlâ’yı zikretmezse, yine eksik bir iş yapmış, bir günah işlemiş olur.”

Ebû Dâvûd, Edeb 25, 98

Açıklamalar

Ebû Hüreyre tarikiyle bize ulaşmış olan yukarıdaki her üç rivayet bazı küçük farklarla birbirinin aynıdır. Hepsinde müşterek olan nokta, bir mecliste, bir toplantı yerinde Allah’ın adı anılmaz ve Allah zikredilmezse, o meclisin bir pişmanlık, bir sevaptan mahrumiyet ve bir noksanlık meclisi olacağıdır. Müslümanlar bulundukları meclis ve topluluklarda Allah’ın adını anıp zikrettikleri gibi Peygamber Efendimiz’e salât ve selâm getirmeyi de ihmal etmezler. Çünkü onların âdeti Allah ile Resûlünü birlikte anmak, Allah’ı yüceltirken Resûlüne de salât ve selâm getirmektir. Yani kelime-i tevhîd ve kelime-i şehâdetin gereğini yapmaktır.

Birinci hadis, müslümanların bir araya geldiklerinde, bir mecliste bulunduklarında ve bir topluluk oluşturduklarında, buralarda Allah’ı muhakkak surette anacaklarını ve bunu ihmal etmenin söz konusu

olamayacağını ifade etmeyi hedefler. Aksi takdirde böyle bir yere gelinip, Allah rızası için hiçbir şey konuşulmadan, Allah adı anılmadan, O'nun ismi yüceltilmeden kalkılırsa, o meclisten kalkanlar sanki merkep leşinin başından dağılan yırtıcı, vahşi ve pis tabiatlı hayvanlar gibi telâkki olunurlar. Çünkü içinde Allah'ın isminin anılmadığı ve zikrinin geçmediği bir meclis, iftira, gıybet, insanın dinine ve dünyasına faydası olmayan dedikodu ile geçmiş demektir. Bunlar ise o meclisi en hafif ifadesiyle bereketsiz ve sevapsız kılar; âdeta insanların etlerinin yenildiği bir mekân haline getirir. İnsanın hizmetinde bulunan hayvanlar içinde, öldüğünde en çok tiksinti vereni merkep olduğu için, Resûl-i Ekrem Efendimiz bu çirkin meclisin kötü ve iğrenç durumunu ifade etmek üzere bu misali vermiştir.

Meclislerde Allah'ın adının anılması, O'nun rızâsına uygun konuşmaların yapılması ve güzel davranışların sergilenmesi umûmî bir hüküm olmakla beraber, özellikle Resûl-i Ekrem Efendimiz'e salât ve selâm getirilmesi de istenilmektedir. Yani müslümanların meclislerinde Peygamberimiz'in de adı geçmeli ve adı geçince kendisine salât ve selâm getirilmelidir. Bu, müslümanlar üzerine gerekli olan bir vecîbedir. Getirilecek salât ü selâm kısa veya uzun olabilir; ama her halde yerine getirilmesi gerekli bir vazifedir.

1400-1410 numaralı hadisler arasında bu konu üzerinde daha etraflıca durulmuştur. Peygamberimiz için getirilen salât ve selâm, en az on misliyle mukâbele görür ve Cenâb-ı Hakk'ın hiç reddetmediği dualardan biri de, Efendimiz'e getirilen salât ü selâmlardır. Şayet bir mecliste Allah'ın adı anılmaz, Resûl-i Ekrem'e salât ve selâm getirilmezse, Allah o meclistekilere dilerse orada işledikleri bu hataları sebebiyle azâb eder, dilerse onları affeder. Fakat böyle yapmazlar da, Allah'ın adını anarlar, Peygamberimize salât ü selâm getirirlerse şu âyete muhatap olurlar: **"Eğer onlar, kendilerine zulmettikleri zaman sana gelseler, Allah'tan günahlarını bağışlamasını isteseler ve Resûl de onların bağışlanmasını dileseydi, elbette Allah'ı affedici merhametli bulurlardı"** [Nisâ sûresi (4), 64].

Hadîs-i şerîflerde sayılan bütün bu olumsuzluklara muhatap olmamak için, müslümanlar bulundukları meclislerde, katıldıkları topluluk ve toplantılarda, sözlerine hamdele ve salvele ile başlamayı kendilerine şiar

edinmişlerdir. Yani sözlerinin başlangıcı Allah'a hamd, Resûlüne de salât ve selâm getirmek olur. Yukarıdaki hadislerde yeterince açıklandığı üzere meclisin ve toplantının sonunda da son sözleri dua olur.

838 no'lu hadis, 820 numara ile de geçmiştir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Allah'ın isminin anılmasından ve zikrinden uzak olmak en büyük gaflettir.

2. Bir meclisten Allah'ın adını anmadan kalkmak, bir merkebin leşinin başından kalkmak gibi çirkin bir davranıştır.

3. Meclislerde ve toplantı yerlerinde Allah'ın adının anılması ve Resûl-i Ekrem Efendimiz'e salât ü selam getirilmesi vâcibdir. Bazı âlimler bunun terkedilmesini haram değil mekruh görmüşlerdir.

4. Her mecliste, her oturulan ve yatılan yerde Allah'ın anılması ve zikredilmesi dinimizin önem verdiği esaslardan biridir; bu durum müslümanların Allah'a yakınlığının bir alâmeti sayılır.

130- باب الرؤيا وما يتعلق بها

RÜYA VE RÜYA İLE İLGİLİ ESASLAR

Âyet

وَمِنْ آيَاتِهِ مَنَامُكُم بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَابْتِغَاؤُكُم مِّن فَضْلِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ [23]

1. "O'nun âyetlerinden biri, geceleyin uyumanız, gündüz de O'nun lutfundan nasibinizi aramanızdır."

Rum sûresi (30), 23

Uyku, Allah'ın insana lutfettiği en büyük nimetlerden biridir. Cenâb-ı Hakk'ın ulûhiyetine ve vahdâniyetine delâlet ettiği için "**O'nun âyetlerinden biri"** diye nitelendirilmiştir. Âyet-i kerîmede uyku rızık aramakdan önce zikredilmiştir; çünkü çalışıp çabalamak için dinlenmeye ihtiyaç vardır. Uyku, yerini başka hiçbir şeyin tutmayacağı bir dinlenme vaktidir. Ayrıca uyku hali insanın şuurunun ve idrakinin gittiği âdeta bir ölüm halidir. Ancak Allah'ın bir lutfu olarak zihnin faaliyeti uykuda iken de devam eder. Uykunun ne büyük bir nimet olduğunu uykusuz kalanlar bilir.

Uyku, insanın hem zihnî hem de fizikî yorgunluğunu giderir. Uyandığı zaman şuur ve idrak daha canlı bir şekilde sanki hiç gitmemiş gibi geri gelir. Vücut dinlenmiş olduğu için iş yapma ve çalışma azmi insanda yeniden canlanır. Rüya da uyku haline has bir hususiyet olup pek çok hikmetleri vardır. Bunların bazılarına aşağıdaki hadisleri açıklarken işaret etmeye çalışacağız.

Hadisler

839- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : سمعت رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « لم يَبْقَ مِنَ النُبُوَّة إلا المبُشِّراتُ » قالوا : وَمَا المُبشِّراتُ ؟ قال : « الرُّؤْيَا الصَّالِحَةُ » رواه البخاري .

839. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken işittim, dedi:

– "Ümmete, nübüvvetten sonra sadece mübeşşirât kalmıştır". Ashâb:

– Mübeşşirât nedir? diye sorunca, Resûl-i Ekrem:

– " Sâlih rüyadır" buyurdu.

Buhârî, Ta'bîr 5. Ayrıca bk. Müslim, Salât 207-208; Ebû Dâvûd, Salât 143; Tirmizî, Rü'yâ 2; Nesâî, Tatbîk 9; İbni Mâce, Rü'yâ 1

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz kendisinin vefatından sonra nübüvvet alâmetlerinin sona ereceğini, artık başka peygamber de gelmeyeceğini birçok defa ve çeşitli vesilelerle ashâbına ve ümmete açıkça bildirmiştir. Kur'ân-ı Kerîm de Hz. Peygamber'in hâtemü'l-enbiyâ yani son peygamber olduğunu kesin bir şekilde ifade eder [Ahzâb sûresi (33), 40]. Nübüvvetin en önemli özelliklerinden biri, Allah Teâlâ'nın peygamberlerine vahiy göndermesidir. Son peygamber Hz. Muhammed'in ebedî âleme intikaliyle vahiy de son bulmuştur. Bundan sonra kendisine vahiy geldiğini söyleyen hiç kimsenin sözüne itibar edilmeyecektir.

Müslim'in İbni Abbas'tan gelen rivayetinde, Efendimiz'in bu sözü son hastalığı sırasında, evinin perdesini açarak, ashâb-ı kirâm Ebû Bekir'in

arkasında namaz kılmak üzere saf tutmuş vaziyetteyken söylediği belirtilir. Hz. Âişe'den gelen bir rivayete göre ise: *"Benden sonra size sadece mübeşşirât kalıyor"* buyurmuşlardır (Mâlik İbni Enes, *Muvatta*, Rü'yâ 2-3).

Hadiste geçen **mübeşşirât**, "tebşîr" masdarından türemiş olan "mübeşşire" kelimesinin çoğuludur. Tebşîr, muhâtabın gönlüne rahatlık ve sevinç koymaktır ki, dilimizde müjde vermek diye ifade ederiz. Bu sebeple ihlâs sahibi mü'minlerin gönülleri rüyalarla ilâhî müjdelere ve telkinlere açık hale gelir. Ebü'd-Derdâ'dan rivayet edilen bir hadise göre, o Peygamberimiz'e **"Dünya hayatında da, âhirette de müjde onlara!"** [Yûnus sûresi (10), 64] âyetinin mahiyetini sormuş, Efendimiz de: *"Müslümanın gördüğü veya kendisine gösterilen saf rüyadır"* buyurmuşlar (Tirmizî, Rü'yâ 3). Dârimî'nin bir rivayetinde aynı soruyu sorup benzer cevabı alan bir başka sahâbînin Ubâde İbni Sâmit olduğundan bahsedilir (Dârimî, Rü'yâ 1).

Saf ve sâlih rüyadan maksat, mutlaka gerçekleşmesi beklenen rüya değil, hâle muvafık olan rüyadır. Sâdık bir rüya bazı kere elem verici olabilir. Elem arzu edilen bir şey olmadığı için, muhataba müjde teşkil etmesi söz konusu olmaz. Ama iyi olsun kötü olsun, Arapça'da her doğru habere müjde adı verilir. Kur'an'da cennetle müjdelenmek kadar cehennemle müjdelenmekten de bahsedilir. Bu adlandırış haberi duyan kişinin yüzünün değişmesi sebebiyledir. Fakat bizim geleneğimizde müjdenin iyi haber için kullanılması o kadar yaygındır ki, bu durum onun sadece iyi ve güzel haberlere has olduğu kanaatini ortaya çıkarmıştır. Oysa içinde korku olan bazı rüyalar insan için bir uyarı niteliği taşıyabilir. Nitekim gördüğü rüyalar sebebiyle kötü ve günahkâr halini terkeden, tövbe kapısına yönelen insanlar hiç de az değildir. Sâlih ve saf rüyanın müslümana has olması, müslümanın doğru rüya görme hususundaki hâlinin Resûl-i Ekrem'in haline uymasından dolayıdır. Bilindiği gibi Efendimiz'in nübüvveti, sâlih ve sâdık rüyalarla başlamıştı. Rüyasında her gördüğü aynen çıkardı. Bu hal altı ay devam etmiştir. Biraz sonra göreceğimiz gibi o, bir çok sahâbînin rivayet ettiği bir hadise göre mü'minin sâdık rüyasını nübüvvetin kırk altı bölümünden biri saymıştır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Resûl-i Ekrem Efendimiz son peygamber olup, ondan sonra peygamber gelmeyecek, hiç kimseye vahiy de gönderilmeyecektir.

2. Mübeşşirât, sâlih ve saf rüya demek olup nübüvvetten sonra ümmete kalan önemli bir özelliktir.

3. Sâlih ve sâdık rüya, hayır ve arzu edilen şeyin görülmesi anlamında değildir; rüyada görülen elem verici bir şey de olabilir.

840- وعنه أن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم قال : « إذَا اقتَربَ الزَّمَانُ لَمْ تَكَدْ رُؤْيَا الُمؤْمن تَكذبُ ، وَرُؤْيَا المُؤْمِنِ جُزْءٌ منْ ستَّةٍ وَأرْبَعيَنَ جُزْءًا مِنَ النُبُوةِ » متفق عليه . وفي رواية:« أصْدَقُكُم رُؤْيَا: أصْدُقكُم حَديثاً ».

840. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Zaman yaklaşınca mü'minin rüyası yalan çıkmaz. Mü'minin rüyası nübüvvetin kırk altı cüzünden biridir."

Buhârî, Ta'bîr 26; Müslim, Rü'yâ 6. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 8; Tirmizî, Rü'yâ 1; İbni Mâce, Rü'yâ 9

Müslim'in bir rivayeti de şöyledir:

"Sizin en doğru rüya görenleriniz, en doğru söyleyenlerinizdir."

Müslim, Rü'yâ 6

Açıklamalar

Bu hadis hem Buhârî hem de Müslim'in *Sahîh*'lerinde buradakinden biraz daha farklı rivayet edilmiştir. Demek oluyor ki Nevevî, hadisi buraya ihtisar ederek almıştır. Buhârî rivayetinde **"Nübüvvetten cüz olan şey yalan olmaz"** ziyadesinden sonra şu bilgiler vardır: *"Rüya üç kısımdır: Birincisi sâlih rüya olup Allah'tan bir müjdedir; ikincisi şeytanın verdiği korku veya hüzündür; üçüncüsü de kişinin kendi kendine konuştuğu şeylerdir. Kim rüyasında hoşlanmadığı bir şey görürse, onu başkalarına anlatmasın; fakat hemen kalkıp namaz kılsın..."*

Hadiste geçen **“zaman yaklaşınca”** ifadesiyle ne kastedildiği konusunda farklı yorumlar yapılmıştır. Zaman vakit demektir. Vaktin azına da çoğuna da zaman denilir. Geçmişte gök bilimleriyle yani astronomi ile ilgilenenlere göre zaman, dört mevsimi kapsayan bir yıllık müddet için kullanılan bir kelimedir. Biz, hadis şârihleri ve konuyla ilgili âlimlerin bu yöndeki yorumlarına kısaca işaret etmekle yetineceğiz.

Zamanın yaklaşmasını, “gece ile gündüzün eşit olması demektir” şeklinde yorumlayanlara göre, bu sözle **eyyâm-ı terbî‘** denilen güz mevsimi kastedilmektedir. Bu mevsimde gerek gece ile gündüzün eşitliği, gerek her çeşit meyvenin tam olgunluğa erip bunlarla gıdalanmanın tesiriyle insan tabiatında bir denge meydana gelir ve bu da doğru rüya görülmesine sebep olur. Bu tevil, rüya ile meşgul olmayanlar arasında meşhur olmuştur.

Bir kısım âlimlere göre zamanın yaklaşması, *“Kıyamet öncesi günlerde gece ile gündüz bir olacaktır”* hadisiyle sabit olan gerçektir (Buhârî, Fiten 25; Ebû Dâvûd, Fiten 1). Bu dönemde mü’minler daima isabetli rüyalar görürler. Bazı âlimler de “zamanın yaklaşması” ifadesiyle **zamanların kısalması**nın kastedildiğini söyleyerek: *“Kıyamete yakın zaman kısalır; o kadar ki bir sene bir ay, bir ay bir cumalık hafta, bir hafta bir gün, bir gün de bir saat gibi olur”* hadisini buna delil getirirler (Ali el-Kârî, *el-Mirkât* VIII, 385).

Bir kısım âlimler ise, zamanın yaklaşmasıyla kastedilenin, **kıyâmetin yaklaşması** olduğunu, çünkü kıyamete yakın mü’minlerin sayılarının ve dostlarının azalacağını, sâlih ve sâdık rüyaların onlara Cenâb-ı Hak tarafından o dönemde bir ikram olacağını ifade etmişlerdir. *Sahîh-i Buhârî* şârihi **İbni Battâl** bu görüşü diğer bütün görüşlere tercih eder. Bunlar dışında yapılan yorumlar pek önemsenmemiştir. Fakat olayı fert plânına indirecek olursak, her zaman birtakım sâlih ve sâdık rüyalar görenler bulunabilir.

Sâlih rüyanın **nübüvvetin cüzleri**nden biri olduğu hususuna gelince, bu konuda ayrı rakamlar verilir. Bunlardan en meşhuru hadisimizde de geçen **kırk altı** rakamıdır. Müslim’in bir rivayetinde kırk beş, bir başka rivayetinde yetmiş rakamı geçer. Bunlar dışında yetmiş altı, elli, kırk dört, kırk, yirmi altı, yirmi dört gibi rakamların da varlığını görürüz. Bu rakamlar

üzerinde de çeşitli yorumlar yapılmıştır. Taberî bu ihtilafın rüyayı görenlerin muhtelif olmasından kaynaklandığını söyler. Çünkü rüya gören insanlar çeşit çeşittir. Genel olarak ifade edecek olursak, peygamberlerin gördükleri rüyalar kesin olarak sâdık ve sâlih rüyalardır; sâlih kişilerin gördükleri rüyaların da ekserisi böyledir; diğer insanların gördükleri rüyalar arasında bu niteliği taşıyan az da olsa bulunabilir; kâfirlerin gördükleri rüyalarda ise doğruluk oranı son derece azdır.

Sâlih rüyanın nübüvvetten bir cüz olması, nübüvvet ilminin cüzlerinden biri olması demektir. Çünkü nübüvvet bâki değil, fakat nübüvvetin ilmi bâkidir. Nitekim Peygamberimiz: *"Allah'ın hoşnut olacağı güzel bir yol izlemek, ağırbaşlı ve vakar sahibi olmak, ifrat ve tefritten uzak durmak nübüvvetin yirmi dört cüzünden biridir"* (Tirmizî, Birr 66) buyurarak, bunların nübüvvet ahlâkına uygun davranışlar olduğunu ifade etmişlerdir. Buna benzer rivayetleri böyle anlamamız gerektiğine bu hadis delil teşkil etmektedir.

Söz ve işi doğru olmayan insanların rüyaları da genelde doğru olmaz. **Kâdî İyâz,** bazı âlimlerin **"en doğru rüya görenler"** diye nitelenen kimselerle ilgili görüşünü naklederken, bu durumun kıyamete yakın, ilim ortadan kalktığı ve gerek sözünden gerek davranışlarından istifade edilecek âlim ve sâlih kişilerin kalmadığı zamana has olduğundan bahseder. Oysa dinimizde kabul edilen genel bir prensip olarak, uzak te'vile ihtiyaç hissettirmeyen ve aslı üzere kaldığında anlaşılmasında bir zorluk söz konusu olmayan her âyet ve hadisi gerçek anlamıyla yorumlamak ve herhangi bir zamanla kayıtlamamak daha doğru olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamberimizin hadislerindeki bazı tabirler ve terimler, çeşitli yorumlara konu teşkil edecek nitelikte olabilir. Bunları naslarla tezat teşkil etmeyecek şekilde ve sâlim akılla te'vilde bir sakınca yoktur.

2. Kıyamet gününe yakın zamanlarda, o günün habercisi niteliğinde olduğu kabul edilen birtakım alâmetler ortaya çıkacaktır. Bunlara Kur'an ve Sünnet'te işaret edilmiştir.

3. Kıyamete yakın ortaya çıkacak durumlardan birinin de, mü’minlerin sâlih ve sâdık rüyalar görmeleri olduğu bu hadisten anlaşılmaktadır.

4. Sâlih ve sâdık rüya, nübüvvetin bitmesinden sonra ümmete kalan özelliklerden biridir.

5. Nübüvvet cüzünden maksat, nübüvvet ilminin kısımlarıdır.

6. Sözü ve işi doğru olmayanların, çoğu kere rüyaları da doğru olmaz.

841- وعنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ رآني في المنَامِ فَسَيَرَاني في اليَقَظَةِ أوْ كأنَّمَا رآني في اليَقَظَةِ لايَتَمثَّلُ الشَّيْطانُ بي » . متفق عليه .

841. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Beni rüyada gören kimse, uyanıkken de öylece görecektir –veya sanki beni uyanıkken görmüş gibidir–. Çünkü şeytan bana benzeyen bir şekle giremez.”

Buhârî, İlm 38; Ta’bîr 10; Müslim, Rü’yâ 11. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb;88 Tirmizî, Rü’yâ 4, 7; İbni Mâce, Rü’yâ 2 ;

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz’i rüyada görme ile ilgili hadisler, farklı lafızlarla da gelmiş olsa, bu rivayet onları kapsayıcı niteliktedir. Sahih hadis kitaplarının hemen tamamında bu yönde rivayetler yer almaktadır. Bu rivayetler sadece Ebû Hüreyre tarîkıyla değil, Hz.Âişe, Abdullah İbni Ömer, İbni Abbâs, Ebû Saîd el-Hudrî, Câbir, Enes, Ebû Mûsâ el-Eş’arî, Ebû Bekre, Ebû Katâde, Huzeyfe, Ebû Cühayfe ve daha başka sahâbîlerin de aralarında bulunduğu kalabalık bir grup tarafından nakledilmiştir. Hadisimizin geçtiği kaynaklarda bu farklılıkların bir kısmına yer verilmiştir. Bunlar arasında çok yaygın olan bir rivâyet de: *“Her kim rüyasında beni görürse, muhakkak o kimse hak ve gerçek olarak beni görmüştür. Çünkü şeytan, benim şekil ve hakikatime giremez”* şeklindedir (meselâ bk. Buhârî, Ta’bîr 10; Müslim, Rü’yâ 12-13).

Peygamber Efendimiz’i rüyada görme konusunda ulemâmızın pek çok ve farklı yorumlar yaptıklarını görmekteyiz. Bu görüşleri ana hatlarıyla belirtmeye çalışacağız.

Hz.Peygamber’i rüyasında gören mü’minin uyanıkken de aynen görmesini bazı hadis şârihleri Efendimiz’in hayatta olduğu zamana has bir durum olarak değerlendirmişlerdir. Buna göre hadisin anlamını, onu rüyasında gören kimse, kendisine giderek, ona hicret ederek muhakkak görecektir, şeklinde tevil etmişlerdir. Bu görüşte olan İslâm âlimlerine göre, Hz.Peygamber’in vefatından sonra onu rüyada görenlerin gerçekte uyanıkken görmeleri mümkün değildir. Fakat kendisini âhirette görmekle de rüyasının doğruluğu tahakkuk edebilir. Buna göre, vefatından sonra onu rüyalarında görenler, kesin olarak ahirette uyanık vaziyette göreceklerdir ki, bu aynı zamanda o kimseleri cennetle müjdelemekdir. Çünkü Efendimiz’i sadece cennete girme bahtiyarlığına erenler görebileceklerdir**.**

İslâm âlimleri, Peygamberimiz’i gören kimsenin rüyasının sahih bir rüya olduğunu, karışık düşler cinsinden olmadığını ve şeytanın benzetmelerinden de sayılmayacağını belirtir. Çünkü bazı kere insanlar hayal ettikleri bir şeyi görür gibi olurlar. Peygamberimiz’in görülmesi bu cinsten değildir. Rüyada görülen şeyin, önceden görülmüş bir şey veya hâlen var olan bir şey olması da şart değildir. Şart olan, rüyada görülenin varlığının sâbit olmasıdır. Kâdî İyâz gibi bazı ulema, bu hadisten hareketle, görülen rüyanın hakiki bir rüya olabilmesi için, Hz. Peygamber’i hayatında bilinen vasıflarıyla görmenin gerektiğini söylemişlerse de, Nevevî’nin de aralarında bulunduğu bir grup ulema bu görüşü zayıf bulmuşlar, doğru olanın onu gerçekten görmek olduğunu, vasıflarının bilinip bilinmemesinin farketmeyeceğini belirtmişlerdir.

Peygamber Efendimiz, şeytanın kendisinin şekline ve yaratılışına giremeyeceğini belirtmek suretiyle, onun başkalarının şekil ve suretine girebileceğini de anlatmış olmaktadır. Bu sebeple, **bu özellik sadece peygambere mi hastır, yoksa başka istisnalar da var mıdır?** şeklindeki sorulara verilen cevaplar muhtelif olmuştur. Bazı âlimlere göre şeytan, insanların rüyalarında Allah Teâlâ’nın, peygamberlerin, meleklerin, güneşin, ayın, ışık veren yıldızların ve yağmur yüklü bulutların suretine giremez. Görüşlerine daha çok değer verilen seçkin ulema ise, bunun

Hz.Peygamber’e has bir özellik olduğunu söylerler. Onlara göre şeytanın sadece Hz. Peygamber’in şekline giremeyişinin sebebi, Cenâb-ı Hakk’ın bütün güzel isimleri ile, muttasıf bulunduğu sıfatların eserini, yaratılış özellikleri ve ahlâkî nitelikleriyle Hz. Peygamberde toplamış olmasıdır. Bunlardan bir tanesini misal olarak ele alırsak, insanları doğru yola ulaştıran anlamındaki **“hâdî”**, Allah’ın güzel isimlerindendir. Hz.Peygamber, Allah’ın **“hâdî”** isminin sureti, ortada görünen örneğidir. Çünkü o, bütün insanları hidayete davet etmek üzere gönderilmiş ve hayatının sonuna kadar bu gaye için çalışmıştır. Buna mukabil şeytan ise **“mudil: saptıran”** dır. Hidayetle dalâlet birbirinin tam zıddıdır; biri mevcutken diğeri ortada olamaz.

Bu sebeple Cenâb-ı Hak, hem uyanıklık halinde hem de uyku halinde yani rüyada şeytanın Hz.Peygamber’in şekil ve suretine girmesini yasaklamıştır. Bunun aksi olup, şeytan dünyada onun suretine girseydi, hak ile bâtıl birbirine karışır; bu yüzden Hz. Peygamber’e itimat kalmazdı. Uyku hâlinde Peygamber’in suretine girmiş olsaydı, rüyada onun adına yalan uydurması mümkün olur, bu durum da insanların sapmalarına sebep olurdu.

Son olarak şuna da işaret etmemiz gerekir: Rüyasında Peygamber Efendimiz’i gören kimse sahâbî sayılmaz. Peygamberimiz’den bir takım sözler duymuş olsa, bu sözleri hadis diye nakledemez. Onun rüyasında gördüğü şeyler ve duyduğu sözler kendisinden başka hiçbir kimseyi bağlamaz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Resûlullah Efendimiz’i rüyada gören, gerçekteki şekil ve suretiyle görmüş olur.
2. Peygamberimiz’i vefatından sonra rüyada gören kimse, âhirette uyanık halde görecektir. Bu, onu rüyada gören kimse için bir cennet müjdesidir.
3. Şeytan sağlığında da ölümünden sonra da Peygamberimiz’in suretine giremez.
4. Peygamberimiz’i rüyada gören sahâbî sayılmaz.

842- وعن أبي سعيد الخدريِّ رضي الله عنه أنه سمع النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « إذا رَأى أَحدُكُم رُؤْيَا يُحبُّهَا فَإنَّما هي من الله تعالى فَلْيَحْمَدِ الله عَلَيهَا وَلْيُحُدِّثْ بِها وفي رواية : فَلا يُحَدِّثْ بَها إلا مَنْ يُحِبُّ وَإذا رأى غَيَر ذَلك مما يَكرَهُ فإنَّمـا هي منَ الشَّيْطانِ فَليَسْتَعِذْ منْ شَرِّهَا وَلا يَذكرْها لأحد فإنها لا تضُّره » متفق عليه .

842. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh* Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken işitmiştir:

"Sizden biriniz hoşuna giden bir rüya görünce, o Allah Teâlâ'dandır. Bu sebeple Allah'a hamdetsin ve o rüyasını anlatsın."

Başka bir rivayet şöyledir:

"O rüyayı sadece sevdiğine söylesin. Hoşlanmadığı bir rüya görürse o şeytandandır. Onun şerrinden Allah'a sığınsın ve onu hiç kimseye söylemesin. O zaman o rüya kendisine zarar vermez."

Buhârî, Ta'bîr 3,46; Müslim, Rü'yâ 3. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 52; İbni Mâce, Rü'yâ 3

844 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

843- وعن أبي قتادة رضي الله عنه قال : قال النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « الرّؤيا الصَّالَحِةُ وفي رواية الرُّؤيَا الحَسَنَةُ منَ الله ، والحُلُم مِنَ الشَّيْطَان ، فَمَن رَأى شَيْئاً يَكرَهُهُ فَلْيَنْفُثْ عَن شِمَاله ثَلاَثاً ، ولْيَتَعَوَّذْ مِنَ الشْيْطان فَإنَّها لا تَضُرُّهُ » متفق عليه . « النَّفثُ » نَفخٌ لطيفٌ لاريِقَ مَعَهُ.

843. Ebû Katâde *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Sâlih rüya –bir rivayete göre güzel rüya– Allah’tandır. Fena rüya da şeytandandır. Kim hoşuna gitmeyen bir rüya görürse, sol tarafına üç defa üflesin ve şeytandan Allah’a sığınsın. O takdirde o rüya kendisine zarar vermez.”

Buhârî, Ta’bîr 4; Müslim, Rü’yâ 1

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

844- وعن جابر رضي الله عنه عن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إذَا رَأى أحَدُكُم الرُّؤيا يَكْرَهُها فلْيبصُقْ عَن يَسَارِهِ ثَلاَثاً ، وْليَسْتَعِذْ بالله مِنَ الشَّيَطانِ ثَلاثاَ ، وليَتَحوَّل عَنْ جَنْبِهِ الذي كان عليه » رواه مسلم .

844. Câbir *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Sizden biriniz hoşlanmadığı bir rüya görünce, sol tarafına üç defa tükürsün; şeytanın şerrinden de üç defa Allah’a sığınsın; yattığı tarafından da öbür yanına dönsün”.

Müslim, Rü’yâ 5. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 88; İbni Mâce, Ta’bîr 4

Açıklamalar

İnsana bir iyilik ve güzellik isabet edince onu Allah’tan bilmesi, bunun kendisine Allah’ın bir lutfu ve ihsanı olduğuna inanması gerekir. Çünkü bütün iyilikler ve güzellikler Cenâb-ı Haktandır. Allah Teâlâ bunlara çeşitli kimseleri veya şeyleri vesile kılar. Bu iyilik, güzel bir rüya şeklinde de tecelli edebilir. Mü’min bir kimseye yakışan, Allah’ın kendisine ihsan ettiği her iyilik ve nimet karşılığında O’na hamd ve şükretmesidir. Çünkü hamd ve şükür nimetin devamına sebep olur. Bir kimse, kendisine ihsan olunan nimetleri sevdiklerine ve Allah katında sevimli olan sâlih kimselere söylerse, bu da nimetin kadrini bilmek, hamdin ve şükrün artmasına vesile olmak sayılır. Görülen rüya iyi olsun, kötü olsun, onu sevmediği ve Allah katında sevimli olmayanlara anlatmamak gerekir. Çünkü böyle kimseler, görülen rüyayı kötüye yorabilirler; bu sebeple hem rüyayı gören üzülür hem de o rüya yorumlanan kötü sıfatla ortaya çıkabilir.

Rüya ve hulm, her ikisi de dilimizde düş anlamına gelir. Fakat görülen güzel düşlere rüya, kötü, çirkin ve korkunç olanlarına da hulm denilmesi âdet olagelmiştir. Bu sebeple rüya Allah'a izâfe edilirken, hulm şeytana nisbet edilmiştir. Hoşlanılmayan kötü ve korkunç rüya şeytandandır denilir. Bunun sebebi, şeytanın kötülük timsali olmasındandır. Böylece bu kötü düşler, kötü işlerde olduğu gibi mecazen şeytana nisbet edilmiş olurlar. Gerçekten şeytan insanı doğru yoldan saptırmak için bütün gayretini sarfeder; çünkü onun görevi budur.

Görülen kötü ve çirkin rüyaları hiç kimseye anlatmamak gerekir. Böyle kötü rüya gören kimsenin uykusundan uyanıp sol tarafına üç defa "puh puh" diye üfürmesi tavsiye edilmektedir. Bunun sebebi, kötü rüyada hazır bulunan şeytanı kovmak, onu hakir ve aşağı görmek gerektiğindendir. Mutlaka tükürülmesi gerektiğinde sol tarafa tükürmek de, insanın bu cihetinin sevilmeyen, hoş olmayan şeyleri temsil etmesi sebebiyledir. Sağ ise bunun aksinedir.

Kötü rüya gören kimsenin yapması gereken işlerden bir diğeri de, şeytanın şerrinden Allah'a sığınmaktır. Esasen biz her işimize başlarken şeytanın şerrinden Allah'a sığınır ve yine her işe Allah'ın adı ile başlarız. Bu, bir müslümanın her an Allah'tan gâfil olmayışının, Allah'ı anmasının, hatırlamasının ve işini O'nun rızasına uygun bir tarzda yapmaya niyet etmesinin belirtisidir. Kötü ve çirkin bir rüya gören kimse uykusundan uyanınca istiâzede bulunur yani "eûzü billâhi mine'ş-şeytânirracîm bismillâhirrahmânirrahîm" der. İstiâzenin en kısası budur. Fakat kötü rüya gören kimsenin nasıl istiâze yapması gerektiği, Efendimiz'den gelen sahih bir rivayette şöyle bildirilmiştir:

"Sizden biriniz rüyasında hoşlanmadığı bir şey gördüğünde, uyanınca şöyle desin: Şu rüyamın şerrinden ve o rüyada gördüğüm dinim ve dünyamla ilgili hoşlanmadığım şeylerin bana isabet etmesinden, Allah'ın meleklerinin ve resullerinin sığındığı şekilde ben de Allah'a sığınırım" Bu konuda başka me'sûr dualar da vardır (meselâ bk. İbni Hacer el-Heysemî, *Mecmaü'z-zevâid*, VII, 174-175; Müttekî el-Hindî, *Kenzü'l-ummâ*l, 41435-41436).

Kötü rüya gören kimsenin, uykusundan uyanıp üç defa sol tarafına üflemesi ile tükürmesi aynı anlamı ifade eder. Bu gerçekten ağzından

tükürük çıkarması değil “tü tü” şeklinde ses çıkarmasından ibarettir. Ayrıca kötü rüyayı görenin yattığı tarafından öbür tarafına dönmesi de, şeklini değiştirmek suretiyle rüyasının da iyiye tebdil olması ümidiyledir. Bazı hadis şârihleri bu yön değiştirmeyi Allah’ın kazâsından kaderine bir kaçış olarak nitelendirirler.

Kötü rüya görüp bu tavsiyeleri yerine getiren kimseye o kötü rüyanın bir zararı olmaz. Cenâb-ı Hak, kendisine sığınmasını, soluna dönüp üç defa üflemesini, mü’minin arzu etmediği şeylerden kurtulmasına vesile kılar. Bu, tıpkı sadaka vermenin malın korunmasına ve belâların def’ine vesile olmasına benzer.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. İyi rüya Allah’tan, kötü rüya ise şeytandandır.
2. İyi rüya gören kimsenin onu Cenâb-ı Hakk’a nisbet etmenin yanında, bunu bir nimet bilerek Allah’a hamdetmesi gerekir.
3. İyi rüya gören bir kimsenin bu rüyasını sâlih kimselere anlatmasında bir sakınca yoktur.
4. Kötü rüya gören kimse, bu rüyasını hiç kimseye anlatmamalıdır.
5. Kötü rüya gören kimsenin uykusundan uyanınca sol tarafına üç defa üflemesi veya tü tü demesi sonra da istiâzede bulunması yani Allah’a sığınması müstehaptır. Böyle yaparsa kendisine hiçbir zarar gelmez.
6. Kötü rüya gören kimse, uyanınca hangi tarafında yatıyorsa öbür tarafına dönmelidir. Yani solu üzerinde ise sağına, sağı üzerinde ise soluna dönmelidir. Umulur ki, kendisinin döndüğü gibi rüyası da iyiye döner.

845- وعن أبي الأسقع واثلة بن الأسقع رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إنَّ من أعظَم الفَرى أن يَدَّعِي الرَّجُلُ إلى غَيْرِ أبيه ، أوْ يُرِي عَيْنهُ مَالم تَرَ ، أوْ يقولَ على رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَا لَمْ يَقُلْ » رواه البخاري .

845. Ebü’l-Eska‘ Vâsile İbnü’l-Eska‘ *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“En büyük iftiralar, bir kimsenin babasından başkasına neseb iddiasında bulunması, görmediği rüyayı gördüğünü iddia etmesi ve Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in söylemediği bir sözü ona nisbet etmesidir.”

Buhârî, Menâkıb 5. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, II, 118

Ebü’l-Eska‘ Vâsile İbnü’l-Eska‘

Vâsile, sahâbe-i kirâmdandır. Leys İbni Abdimenât oğullarına mensuptur. Ebü’l-Eska‘ onun en meşhur künyesi olup daha başka künyeleri de vardır. Resûl-i Ekrem Efendimiz Tebük Gazvesi hazırlıklarını sürdürürken müslüman oldu ve bu gazveye katıldı. Daha sonra kısa bir süre Peygamberimiz’in hizmetinde bulundu. Kendisi Suffe ehlindendi. Dımaşk’ın, Humus’un ve daha başka şehirlerin fethine de iştirak etti. Sonra Şam’da yerleşti. Dımaşk’ta vefat eden en son sahâbî Vâsile’dir. 83 (702) veya 85 (704) senesinde, 78 yaşında iken vefat etti. Bazı kaynaklar, onun uzun ömürlülerden sayıldığını ve vefat ettiğinde 163 yaşında olduğunu söylerler.

Peygamberimiz’den 56 hadis rivayet etmiştir. Buhârî’nin Vâsile’den bir tek rivayeti vardır; o da yukarıdaki hadistir.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Hadisimizde zikredilen üç husus, en büyük yalanlardan ve dolayısıyla en büyük günahlardan sayılır. Bir kimsenin kendi babasını inkâr ederek, başka bir kimsenin oğlu olduğunu iddia etmesi öncelikle Allah Teâlâ’ya karşı bir iftiradır. Çünkü bunun anlamı, Allah beni babamın soyundan değil de falan kimsenin soyundan yarattı demektir. Bunu söylemesinin sebebi, babası olarak iddia ettiği kişinin zenginliği, mevki ve makamı gibi şeyler olabilir. Nesebini inkâr eden kişi soysuzluğu kabul etmiş olur.

Rüyasında görmediği bir şeyi gördüğünü söylemek de en büyük yalanlardandır. Böyle bir kimse öncelikle Allah’ı yalanlamış, Cenâb-ı Hakk’ın kendisine göstermediği bir şeyi gördüğünü iddia etmiş olur. Allah’ı yalancı çıkarmak Allah’ın kullarından birini yalancı çıkarmaktan daha büyük bir günahtır. Çünkü daha önce geçtiği gibi, sâlih rüya nübüvvetin

cüzlerinden biri sayılır. Rüyası hakkında yalan söylemek uyanıkken yalan söylemekten daha büyük ve daha çok fesada sebep olan bir yalandır. Çünkü görmediği bir rüyayı görmüş gibi söyleyen kimse bu yolla insanları kandırmış, kendinde olmayan bir değeri kendine izafe etmiş, başkalarının bakış açıları ve düşüncelerinin bozulmasına vesile olmuş olur.

Peygamberimiz'in söylemediği bir sözü ona izâfe etmek de en büyük günahlardan olup, Efendimiz böylelerinin cehennemdeki yerlerini hazırlamış kişiler olduklarını bildirmiştir. Çünkü Efendimiz'e yalan isnad eden kimse dinde bir sapıklık ortaya çıkarmayı istemiş olur. Kur'an ve Sünnet'te mevcut olan naslarla yetinmeyerek onlara ilavede bulunmayı veya bunların hilâfına bir itikadı, bir ameli veya dînî bir kuralı ortaya koymayı hedeflemiş sayılır. Bunların her biri en büyük yasak ve haramlardandır.

Hadisimiz 1548 numara ile tekrar gelecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir kimsenin kendisini babasından başkasına nisbet etmesi en büyük günahlardandır.

2. Nesebini inkâr eden, Allah'a karşı da yalan söylemiş olur.

3. Nesebi inkâr soysuzluğu kabul etmek demektir. Bunun ise şer'î ve insanî açıdan pek çok zararı vardır. Bu âile müessesesini sarsan en önemli etkendir.

4. Görmediği bir rüyayı gördüm demek büyük günahlardan olup, Allah'a karşı yalan söylemek sayılır. Allah'a karşı yalan, kullara karşı yalandan daha büyük bir günahtır.

5. Resûl-i Ekrem'in söylemediği bir sözü ona isnad etmek, en büyük haram ve günahlardan biridir. Böyle bir kimsenin gayesi, insanları dinde sapıklığa sevketmekten başka bir şey olamaz.

كتاب السلام

131- باب فضل السلام والأمر بإفشائه

SELÂM BÖLÜMÜ

SELÂMIN VE SELÂMLAŞMAYI YAYGINLAŞTIRMANIN FAZÎLETİ

Âyetler

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّى تَسْتَأْنِسُوا وَتُسَلِّمُوا عَلَى أَهْلِهَا ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ [27]

1. “Ey iman edenler! Kendi evlerinizden başka evlere, geldiğinizi farkettirip ev halkına selâm vermeden girmeyin.”

Nûr sûresi (24), 27

Nûr sûresin’de bir sonraki âyetin anlamı şöyledir:

فَإِن لَّمْ تَجِدُوا فِيهَا أَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا حَتَّى يُؤْذَنَ لَكُمْ وَإِن قِيلَ لَكُمُ ارْجِعُوا فَارْجِعُوا هُوَ أَزْكَى لَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ [28]

“Orada kimse bulamazsanız, size izin verilinceye kadar girmeyin. Eğer size geri dönün denilirse hemen dönün. Çünkü bu sizin için daha temiz bir davranıştır”. Bu âyetler bize başkalarına ait evlere girme ve misafir olma gibi önemli bir konuda nasıl davranılacağının edebini öğretmektedir. Çünkü başkalarının mülküne izinsiz girmek, İslâm nazarında haram, hukuken de yasaktır. İnsanın kendi mülkü olan, dinen ve hukuken girmeye hakkı bulunan ev içerisinde bile başkalarının odalarına habersiz ve selâmsız girmek, din açısından ve terbiye yönünden yasak kılınmıştır. İnsanın bir eve geldiğini farkettirmesi, ev halkından içeri girmek üzere izin istemesi demektir. Gerçekte iznin mahiyeti, evin girmeye müsait olup olmadığını öğrenmektir. Herhangi bir eve veya odaya baskın yapar gibi girmek câiz değildir. Âyette geçen **“istînâs”** kelimesini Resûl-i Ekrem, öksürerek, tekbir ve tesbih ile ev halkını haberdar etmek olarak açıklamıştır. **“Teslim”** ise, es-selâmü aleyküm demektir. Böyle girilmediği takdirde, ev sahibinin girmek isteyene karşı her türlü müdafaa hakkı doğar. Çünkü meskenler, her türlü tecavüzden ve edepsizlikten korunmalıdır.

Câhiliye Arapları birinin evine vardıkları zaman mahremiyete saygı göstermez dünya ve âhiret saadetini temenni etmek olan selamı da bilmezlerdi. **“Sabahınız hayat olsun”** veya **“hayr olsun”, “aydın olsun”, “akşamınız hayat olsun”** gibi sözler söylerlerdi. Bunlarla günümüzde kullanılan **“günaydın”**, **“tünaydın”** sözleri arasında garip bir benzerlik

vardır. Bunlar kötü bir şey olmamakla beraber, İslâm’ın selâmının yerini tutmayan anlık temennilerdir. Üstün bir medeniyet olan İslâm’ın bize öğrettikleriyle güdük medeniyetlerin âdetleri olan sözler kıyas edilemez.

Bir eve gelindiğinde izin isterken veya günümüzde yaygın bir âdet olan kapıların zilleri çalındıktan sonra yüzünü kapıya doğru dönmeyip, sağa veya sola yönelerek, içeriyi görmeyecek şekilde durup beklenilmelidir. Bir adam Peygamberimiz’e gelerek:

– Annemden de izin isteyecek miyim, diye sormuştu. Efendimiz:

– *Evet, annenden de izin istiyeceksin,* buyurdu. Adam:

– Ama onun benden başka hizmet edeni yok, her girişimde izin mi isteyeyim, deyince:

– *Ananı çıplak görmeyi arzu eder misin*, cevabını verdiler (Süyûtî, *ed-Dürrü’l-mensûr*, VI, 173).

لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى أَنفُسِكُمْ أَن تَأْكُلُوا مِن بُيُوتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ آبَائِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ إِخْوَانِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَامِكُمْ أَوْ بُيُوتِ عَمَّاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخْوَالِكُمْ أَوْ بُيُوتِ خَالَاتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكْتُم مَّفَاتِحَهُ أَوْ صَدِيقِكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَأْكُلُوا جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا فَإِذَا دَخَلْتُم بُيُوتًا فَسَلِّمُوا عَلَى أَنفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ عِندِ اللَّهِ مُبَارَكَةً طَيِّبَةً كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُون [61]

2. “Evlere girdiğiniz zaman, Allah tarafından mübarek ve güzel bir yaşama dileği olarak kendinize (birbirinize) selâm verin.”

Nûr sûresi (24), 61

Mü’minler kendi evlerine girdiklerinde de âile fertlerine selâm verirler. Çünkü selâm, insanın başkalarına hem dünya hem âhirette sâadet dilemesidir. Selâmı alan da aynı şekilde dua ile mukabelede bulunmuş olur. Durum böyle olunca, kişinin kendi aile efradına selâm vermesi daha da önem kazanır. Hatta bu âyet evde kimse olmasa bile, giren kimsenin kendi kendine selâm vermesi gerektiğine delil getirilmiştir. Bu durumda verilecek selâmın **“es-selâmü aleynâ ve alâ ibâdillâhi’s-sâlihîn”** şeklinde olması gerektiği belirtilir.

وَإِذَا حُيِّيْتُم بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّواْ بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا إِنَّ اللّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا [86]

3. “Bir selâm ile selâmlandığınız zaman siz de ondan daha güzeliyle selâm verin veya verilen selâmı aynen iâde edin.”

Nisâ suresi (4), 86

Âyet-i kerîmede geçen **“tahiyye”** kelimesinin Arap dilinde başka anlamları varsa da, İslâm’da selâm anlamına kullanılmıştır. Kur’an âyetleri bunu açıkça belirtir. Mü’minlerin cennette birbirlerine **iyilik temennileri** selâmdır [İbrâhîm suresi (14), 23]. Allah’a kavuştukları gün de **Allah’ın onlara iltifatı** selâmdır [Âhzâb suresi (33), 44]. Bilindiği gibi selâmın en kısası **“es-selâmü aleyküm”** sözüdür. Kendisine böyle selâm verilen kimse, bir kelime artırarak selâmı alır, **“ve aleykümü’s-selâm ve rahmetu’l-lâh”** derse işte bu daha güzeliyle selâm vermek diye adlandırılır. Bu tarzda selâm verme âdeti İslâm ümmetine hastır. Aşağıda açıklayacağımız hadislerde konuyu daha etraflıca ele alma imkânı bulacağız. **“Selâm”** aynı zamanda Allah Teâlâ’nın güzel isimlerinden biridir. Bu sebeple, müslümanlar selâma ve selâmlaşmayı yaygın hale getirmeye çok büyük önem vermişlerdir. Diğer milletlerin selâmı çoğunlukla işaretlerledir. Meselâ hıristiyanların selâmı elini ağzına koymak, yahudilerinki birbirine parmaklarla işaret etmek veya baş eğip bel kırmak, mecûsîlerinki eğilmek, Cahiliye Araplarınınki de Allah ömürler versin demek şeklinde olduğu nakledilir.

Bu âyet-i kerîmeden hareketle ulemamız selâm vermenin sünnet, almanın farz-ı kifâye olduğu hükmüne varmışlardır. Fakat bunun yeri konusunda bazı sınırlar çizmişler, meselâ oyun oynayana, şarkı söyleyene, abdest bozmakta olana, hamamda veya başka bir yerde çıplak bulunana selâm verilmeyeceğini; hutbe, sesli olarak Kur’an okuma, hadis rivayeti, ilim okutma, ezan ve ikâmet esnasında da selâm alınmayacağını ifade etmişlerdir.

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ الْمُكْرَمِينَ [24] إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ قَوْمٌ مُّنكَرُونَ [25]

4. “İbrahim’in şerefli misafirlerinin haberi sana geldi mi? Hani onlar İbrahim’in huzuruna girmişlerdi de, selâm sana, demişlerdi. İbrahim, size de selâm, demişti.”

Zâriyât sûresi (51), 24-25

Müfessirler, İbrahim’in şerefli konuklarının melekler olduğunu ifade ederler. Bu görüşlerini âyetteki **“el-mükramîn: ikram edilenler”** kelimesini açıklayan **“lutuf ve ihsâna mazhar olmuş kullardır”** âyetine dayandırırlar [Enbiyâ sûresi (21), 26]. Buradaki selâm kelimesi, sana selâm verir selâmet dileriz, anlamındaki Arapça dua metninin kısaltılıp hafifletilmiş ifadesidir. Böylece selâmın meleklerin âdeti ve İbrahim *aleyhi’s-selâm*’ın da sünneti olduğunu öğrenmiş olmaktayız.

Hadisler

846- وعن عبد الله بن عمرو بن العاص رضي الله عنهما أن رجلا سأل رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أيُّ الْإسلام خَيْرٌ ؟ قال « تُطْعِم الطَّعَامَ ، وَتَقْرأُ السَّلام عَلَى مَنْ عَرِفَتَ وَمَنْ لَمْ تَعْرِفْ » . متفق عليه .

846. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Bir adam, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’e:

– İslâm’ın hangi özelliği daha hayırlıdır, diye sordu? Resûl-i Ekrem:

“Yemek yedirmen, tanıdığın ve tanımadığın herkese selâm vermendir” buyurdu.

Buhârî, Îmân 20; İsti‘zân 9, 19; Müslim, Îmân 63. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 131; Nesâî, Îmân 12

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz’e en çok sorulan sorulardan biri, hangi müslümanın veya hangi İslâmî özelliklerin daha hayırlı olduğu idi. Peygamberimiz bu sorulara çeşitli cevaplar vermiştir. Bunun sebebi, çoğu kere soran kimsenin ihtiyacının ne olduğunu bilmesidir. İslâm dininin yeryüzünde sağlamaya çalıştığı temel esaslardan biri, insanların birbirlerine

karşı sevgi ve saygı duymalarıdır. Bunun için gerekli ve yararlı olan her şeyi dinimiz teşvik etmiştir. Bunların zıddı olan ve insanların birbirlerinden nefret etmesine, uzaklaşmasına sebep olan şeyleri de yasaklamıştır. Kardeşlik, dostluk, sevgi ve saygı mutlak anlamda hayırdır. İnsanlara yemek yedirmek, selâm vermek ve benzeri davranışlar mutlak hayır değil, mutlak hayra vesile olan davranışlardır. Bu sebeple de bu özellikler teşvik edilmiştir. Fakirlere, yoksullara, düşkünlere, aç kalanlara veya eşe dosta yemek ikram etmek, cömertliğin ve güzel ahlâk sahibi olmanın göstergesidir. Çünkü açlık, insanın hayatta karşılaşabileceği felâketlerin en başta gelenlerinden biridir. Bu sebepledir ki zekât ve sadaka mâlî ibâdet sayılmış ve mü'minler bu ibadete ısrarla teşvik edilmişlerdir. Zira diğer bütün ibadetlerimizden farklı olarak bu ibadetin sosyal boyutu toplumda dengeyi sağlar, huzur ve güvene katkıda bulunur, insanların birbirine sevgi ve saygı duymasında en önemli rolü oynar.

Selâm, müslümanların âdeta parolasıdır. Birbirini tanımayan insanlar birbirlerine selâm verip alınca, aralarında ilk anlaşma va kaynaşma sağlanmış olur. Çünkü her ikisi en büyük müşterekte, din kardeşi olma ortak paydasında buluşmuşlar demektir. Ayrıca selâm, dostluğun, kardeşliğin, karşısındakine sevgi ve saygı duymanın, mütevazi davranmanın, insanların kalplerini kazanmanın da ilk basamağıdır. Bu sebeple tanıdık tanımadık her müslümana selâm vermek Efendimiz'in bir çok hadislerinde teşvik edilmiştir. Abdullah İbni Ömer'den gelen bir rivayette Peygamberimiz: *"Selâmı yayınız, fakir ve yoksulları doyurunuz, böylelikle Azîz ve Celîl olan Allah'ın size emrettiği şekilde kardeşler olunuz"* buyurmuşlardır (İbni Mâce, Et'ıme 1). Ebû Hüreyre'den gelen bir rivayette de: *"İmandan sonra güzel davranışların en üstünü, insanlara karşı sevgi beslemektir"* buyurulmuştur (Süyûtî, el-Fethu'l-kebîr, I, 207).

Hadisimiz 551 numara ile de geçmişti.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yemek ikramı dinimizin teşvik ettiği güzel davranışlardan biri olup, kalplerin birbirine ısınmasına, sevgi ve kardeşliğin artmasına vesile teşkil eder.

2. İslâm cömertliği teşvik etmiş, cimriliği ise kınamıştır.

3. Müslümanların, birbirlerini tanısınlar tanımasınlar, selâmlaşmaları dînî bir vazifedir. Bu anlamda selâm vermek sünnet, almak ise farzdır.

4. Selâm, dostluğun, kardeşliğin, tevâzuun ve insanlarla medenî ilişki kurmanın vesilesi ve ilk adımıdır.

5. Başka hiçbir söz selâmın yerini tutmaz, onu asla tam olarak karşılamaz.

847- وعن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم قال « لما خَلَقَ الله آدم صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : اذْهَبْ فَسَلِّمْ عَلَى أُولئِكَ نَفَرٍ مِنَ الَمَلاَئكة جُلُوسٌ فاسْتمعْ ايُحَيُّونَكَ فَإنَّها تَحيَّتُكَ وَتَحِيَّةُ ذُرِّيَّتِك. فقال : السَّلام عَلَيْكُمْ، فقالوا : السَّلامُ عَلَيْكَ وَرَحْمةُ الله ، فَزادُوهُ : وَرَحْمةُ الله » متفق عليه .

847. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah Teâlâ Âdem *sallallahu aleyhi ve sellem*’i yaratınca ona:

– Git şu oturmakta olan meleklere selâm ver ve senin selâmına nasıl karşılık vereceklerini de güzelce dinle; çünkü senin ve senin çocuklarının selâmı o olacaktır, buyurdu. Âdem *aleyhi’s-selâm* meleklere:

– es-Selâmü aleyküm, dedi. Melekler:

– es-Selâmü aleyke ve rahmetullâh, karşılığını verdiler. Onun selâmına “ve rahmetu’l-lâh”ı ilâve ettiler.”

Buhârî, Enbiyâ 1; İsti’zân 1; Müslim, Cennet 28

Açıklamalar

Âdem *aleyhi’s-selâm*’ın ilk yaratılışının cennette olduğunu biliyoruz. Onun yeryüzüne indirileceğini ve bütün insanlığın onun zürriyetinden türeyeceğini Cenâb-ı Hak ilm-i ezelîsiyle bilmekteydi. Çünkü bütün mevcûdatı yaratan, onları mükemmel bir nizam içinde idare eden ve

neticede her şeyin ne olacağını bilen sadece O'dur. Bir bakıma insanın ilk öğretilip eğitildiği yer cennettir denilebilir. Çünkü Kur'an ve Sünnet'te Âdem *aleyhi's-selâm*'ın cennetteki hayatıyla ilgili az sayılmayacak kadar bilgi verilir. Bu öğretim ve eğitim, bir bakıma insanın yeryüzünü nasıl cennete çevirebileceğinin bilgisi ve tatbikatı sayılamaz mı? Çünkü insan en güzel bir şekilde, yani cennete girmeye lâyık bir yapıda yaratılmış, fakat yaratılışının gayesine aykırı davranarak kendisini cehenneme sürüklemiştir.

Cenâb-ı Hak, Âdem *aleyhi's-selâm*'a meleklere nasıl selâm vereceğini öğretti. Meleklere de selâma nasıl karşılık vereceklerini öğretmişti. Bu, yeryüzünde Âdem'in çocuklarının nasıl selâmlaşacaklarının öğretilmesiydi. Bunu devam ettirenler onun zürriyetinden gelenlerin mü'min ve müslüman olanları oldu. Çünkü insanların bir çoğu peygamberlerin gösterdiği doğru yoldan çıkıp, yanlış yollara saptılar. Meleklerin Âdem *aleyhi's-selâm*'ın selâmına bir kelime ziyadesiyle karşılık vermiş olmaları, âyet-i kerîmede geçen **"Bir selâm ile selâmlandığınız zaman siz de ondan daha güzeliyle selâm verin"** [Nisâ sûresi (4), 86] emrinin yerine getirilmesidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah, Âdem *aleyhi's-selâm*'ı cennette yaratmıştır.

2. Cennette hâl-i hazırda melekler bulunmaktadır.

3. Âdem *aleyhi's-selâm*'a bazı hususlar cennette öğretilmiştir.

4. Selâm önce cennette öğretilmiş olup insanlığın ilk yaratılışından itibaren bütün dinlerde bulunmaktadır.

5. Selâmı alırken bir ziyâdesiyle karşılık vermek daha faziletlidir.

848- وعن أبي عُمارة البراء بن عازبٍ رضي الله عنهما قال : أمرنا رسولُ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِسَبعٍ : «بِعَيادَةِ المرِيضِ . وَاتِّباع الجَنائز ، وَتشْميت العَاطس ، ونصرِ الضَّعِيف ، وَعَوْن المظلوم، وإفْشاءِ السَّلام ، وإبرارِ المقسم » متفق عليه ، هذا لفظ إحدى روايات البخاري .

848. Ebû Umâre Berâ İbni Âzib *radıyallahu anhümâ* şöyle demiştir:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bize şu yedi şeyi emretti: Hasta ziyaretini, cenâzeye iştirak etmeyi, aksırana hayır dilemeyi, zayıfa yardım etmeyi, mazluma yardımcı olmayı, selâmı yaygın hale getirmeyi ve yemin edenin yemininin yerine gelmesini temin etmeyi.

Buhârî, Mezâlim 5; Müslim, Libâs 3. Ayrıca. bk. Tirmizî, Edeb 45; Nesâî, Cenâiz 53

Açıklamalar

Bu hadisin, gösterilen kaynaklarında ve onlar dışındaki muteber hadis eserlerinde farklı rivayetleri vardır. Buhârî ve Müslim'in Sahih'lerinde birden çok yerde ayrı ayrı râviler ve değişik metinlerle nakledildiğini görürüz. Bu rivayetlerden bir kısmı daha uzun ve muhteva olarak daha değişik, bir kısmı ise burada sayılanlar dışında bazı özelliklere yer vermektedir. Bu kitabımızda da özellikle 241 ve 896 no'lu hadislere ve kaynaklarına, ayrıca 240 ve 897 no'lu hadislere bakılabilir.

Peygamber Efendimiz'in bu hadiste emrettiği hususlar insanlar arasında iyi ilişkiler geliştirmeye yönelik temel prensiplerden bazılarıdır. Dinimizin beşerî münasebetlere ne kadar büyük önem verdiğini Riyâzü's-sâlihîn'in pek çok bölüm ve bâblarındaki âyet ve hadislerde görmekteyiz. Özellikle bu hadiste sayılan bazı prensipler farz, bazıları da sünnet olarak kabul edilir. Zayıfa ve mazluma yardım etmek farz-ı kifâyedir. Verilen selâmı almak bir kişiye farz-ı ayn, cemaate farz-ı kifâyedir. Hasta ziyareti, cenazenin arkasından kabre kadar gitmek, aksıran **"el-hamdülillah"** dediğinde, **"yerhamükellah"** diye ona hayır dilemek ve yemin edenin yeminini yerine getirmesine yardımcı olmak sünnettir. Bunlar İslâm medeniyeti dışında hiçbir medeniyette ibadet kabul edilmez. Hadisimizde geçen hususların her biri hakkında daha önce geçtiği yerlerde bilgi vermiştik. Hadisin burada tekrar edilişinin sebebi, Efendimiz'in ümmete emrettiği hususlardan birinin de selâmı yaymak oluşudur. Bu konuyle ilgili âyet ve hadisler görüldüğü gibi hiç de az değildir. Bu vesileyle müslümanların tanıdık tanımadık bütün din kardeşlerine karşılaştıkları yerde selâm vermeleri gerektiğini, verilen selâmın da mutlaka alınması icab ettiğini bir kere daha hatırlamalıyız.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Müslümanların birbirleri üzerinde birtakım maddî ve manevî hakları vardır. Bunları yerine getirmeleri, onların müslümanlıklarının gereğidir.

2. İslâm dini, insanlar arasındaki münasebetlerin gelişmesine ve iyiliklerin yaygınlaşmasına büyük önem verir.

3. Zayıflara ve mazlumlara yardımcı olmak farz-ı kifâyedir.

4. Selâm vermek sünnet, almak ise farzdır. Selâm verilen tek kişi ise selâmı alması farz-ı ayn, bir cemaat ise farz-ı kifâyedir. Yani cemaatten bir veya birkaç kişinin selâmı almasıyla geri kalanların üzerinden bu farz kalkmış olur.

5. Hastaları ziyaret etmek, cenazenin arkasından kabre kadar gitmek, aksırana dua etmek, yemin eden kimsenin yeminini yerine getirmesine yardımcı olmak sünnettir.

849- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « لا تَدْخُلُوا الجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا وَلا تُؤمِنوا حَتى تحَابُّوا ، أَوَلا أَدُلُّكُمْ عَلَى شَئٍ إذا فَعَلْتُمُوهُ تَحاَبَبْتُم ؟ أفْشُوا السَّلام بَيْنَكُم » رواه مسلم.

849. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Siz, iman etmedikçe cennete giremezsiniz; birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olamazsınız. Yaptığınız zaman birbirinizi seveceğiniz bir şey söyleyeyim mi? Aranızda selâmı yayınız."

Müslim, Îmân 93. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 131; Tirmizî, İsti'zân 1; İbni Mâce, Mukaddime 6, Edeb 11

Açıklamalar

Cennete sadece mü'min olanların gireceği Kur'an'ın bize öğrettiği en önemli itikâdî gerçeklerden biridir. Kur'an'dan öğrendiğimiz bir başka gerçek, Cenâb-ı Hakk'ın bu hususu peygamberleri vasıtasıyla bütün insanlara bildirmiş olmasıdır. Her peygamberin ümmeti içinde mü'min olanlar vardır. Mü'min denilince sadece Efendimiz'in ümmetine mensup

olanlar anlaşılmaz. Her toplumun içinde, o topluma gönderilen peygambere inanan insanlar olmuştur. Bunların her biri mü'min diye adlandırılır. Ancak Resûl-i Ekrem'in İslâm dinini tebliğinden sonra mü'min kelimesi sadece müslümanları ifade eder olmuştur. Çünkü yegane hak din İslâm olup, bunun dışındaki dinlerin gerçek din ve Allah'ın hoşnut olduğu din kabul edilmeyeceği Kur'an'da açıkça beyan edilmiştir. Hz. Âdem *aleyhi's-selâm*'dan Resûl-i Ekrem Efendimiz'e kadar gelip geçmiş bütün peygamberler aynı ilâhî esasları ve itikâdî prensipleri tebliğ etmişlerdir. Cennet, kâfirlere haram kılınmıştır. **"Cehennem halkı, cennet halkına: Suyunuzdan veya Allah'ın size verdiği rızıktan biraz da bizim üzerimize dökün (ne olur)! diye seslendiler. Onlar da dediler ki: Allah, bu ikisini kâfirlere haram kılmıştır"** [A'râf sûresi (7), 50] gibi âyetler bu gerçeği açıkça bildirir.

Mü'minler birbirinin kardeşidir. Bu kardeşlik, neseb kardeşliğinden daha önde kabul edilir. Bir anne ve babadan olan kardeşler nasıl birbirlerini severler ve himâye ederlerse, din kardeşi olan mü'minlerin de birbirlerini aynı şekilde Allah için sevmeleri ve himâye etmeleri gerekir. Sevgi, kuru bir sözden ibaret değildir. Seven ile sevilen arasındaki dostluk ve kardeşliğin pek çok gerekleri vardır. Sevginin bu gerekleri ihtiyârî olmayıp yerine getirilmesi zorunlu şeylerdir. Bunlar, farz, vâcib veya sünnet ya da müstehap cinsinden şeyler olabilir. Dolayısıyla, mü'minlerin birbirlerine karşı yerine getirmeleri gereken vazifeler bu sevginin temelini oluşturur. Din kardeşlerine karşı görevlerini yapmayanlar sevginin gereklerini yerine getirmemiş, bu yüzden kâmil bir mü'min olma vasfını elde edememiş olurlar. İşte mü'minlerin karşılıklı selâmlaşmaları, özellikle aralarında selâmı yaymaları bu sevginin sebeplerinden biridir. Çünkü selâm, barışıklığın, dostluğun, karşılıklı konuşmaya ve anlaşmaya hazır oluşun ilk göstergesidir; böyle değilse bile gerçekte böyle olması gerektiğini çağrıştırır. Bu hadisten hareketle, büyük muhaddis Tîbî'nin de ifade ettiği gibi, selâmı yaymak sevginin sebebi, sevgi îmânın kemâlinin ve i'lâ-i kelimetullâhın yani Allah'ın dînini her şeyin üstünde tutmanın ve onu bütün yeryüzüne hâkim kılmak için var gücüyle çalışmanın sebebidir ki, bu gerçek mü'minliktir.

Bu hadis, 379 numara ile de geçmişti.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cennete mü’min olanlardan başkası giremeyecektir. Her peygamberin ümmeti içinde mü’min olup, cennete girecekler vardır. Ancak İslâm’dan sonra diğer dinlerin hükmü ortadan kalkmıştır.

2. Mü’minlerin birbirlerini sevmeleri dînî bir mecburiyettir. Karşılıklı sevgi gerçekleşmeden kâmil mü’min olunamaz.

3. Sevgi, kuru bir sözden ibaret olmayıp gerekleri vardır. Sevginin gerekleri mü’minler arasında yerine getirilmesi icab eden vazifeleri hakkıyla yapmaktır.

4. Mü’minlerin aralarında selâmı yaygın hale getirmeleri sevginin önde gelen sebeplerinden biridir.

850- وعن أبي يوسف عبد الله بن سلام رضي الله عنه قال : سمعت رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول « يَا أَيُّهَا النّاسُ أَفْشُوا السَّلام ، وَأَطعِمُوا الطْعَامَ، وَصِلُوا الأَرحامَ ، وَصَلُّوا والنَّاس نيامٌ ، تَدْخُلوا الجُنَّة بسلام » رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

850. Ebû Yûsuf Abdullah İbni Selâm *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Ben Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’i:

“Ey insanlar! Selâmı yayınız, yemek yediriniz, akrabalarınızla alâkanızı ve onlara yardımınızı devam ettiriniz. İnsanlar uyurken siz namaz kılınız. Bu sayede selâmetle cennete girersiniz” buyururken işittim.

Tirmizî, Kıyâmet 42. Ayrıca bk. İbni Mâce, İkâmet 174, Et’ime 1

Abdullah İbni Selâm

Künyesi Ebû Yûsuf olan Abdullah İbni Selâm, Yûsuf aleyhi’s-selâm neslindendir. Asıl adı Husayn iken Peygamber Efendimiz onun adını Abdullah olarak değiştirdi. Kendisi, Medine civarına yerleşmiş olan yahudi kabilelerinden Benî Kaynukâ’ya mensuptu. İslâmla şereflenmeden önce yahudi âlimi idi. Ne zaman müslüman olduğu ile ilgili çeşitli rivayetler varsa da, bunlardan en yaygın olanı şöyledir: Efendimiz Mekke’den

Medine'ye hicret ettiğinde Kubâ'ya varınca, Abdullah yanına gelmiş ve kendisine bazı sorular yöneltmişti. Peygamberimiz'in o sorulara verdiği cevaplar üzerine, bu cevapları ancak peygamber olan birinin verebileceğini söyleyerek İslâm'a girdi. Sonra da halası dahil olmak üzere bütün ev halkının İslâm'a girmelerini sağladı. Peygamber Efendimiz'in cennetle müjdelediği Abdullah, sahâbe arasında saygı duyulan biri idi. O, Uhud savaşına da katıldı. Yahudi kabilelerinden Benî Nadîr'in muhasarasında bulundu ve Benî Kaynuka'dan esir alınan kadın ve çocukların muhafaza edilmesi görevi de kendisine verildi. Hz. Ömer zamanında Kudüs'ün fethine ve Sâsânîler'le yapılan Nihâvend savaşına iştirak etti. Hz. Osman'ın evini kuşatan âsîlere engel olmaya çalıştıysa da muvaffak olamadı. Hz. Ebû Bekir ve Hz.Ömer'i öven sözleri vardır. Hz.Ali'ye bîat etmemişti. Fakat ona Irak'a gitmemesi ve Hz.Âişe ile mücadeleye girişmemesi yönünde telkinlerde bulunmuştu. Kur'an'ın şu âyetlerinin onun hakkında nâzil olduğu söylenir: ***"De ki: Hiç düşündünüz mü? Eğer bu Kur'an Allah katından ise ve siz de onu tanımamışsanız, İsrâil oğullarından bir şâhid de bunun benzerini (Tevrat'ta) görüp inandığı halde, siz inanmaya tenezzül etmemişseniz durumunuz nice olur? Şüphesiz Allah, zâlim bir topluluğu doğru yola iletmez"*** *[Ahkâf sûresi (46), 10].* ***"İnkâr edenler: Sen gönderilmiş peygamber değilsin! diyorlar. De ki: Benimle sizin aranızda Allah'ın ve yanında Kitâb'ın bilgisi bulunanların şâhitliği yetişir"*** *[Ra'd sûresi (13), 43].*

Abdullah, Peygamber Efendimiz'den 25 hadis rivayet etti. Bu rivayetlerin bazısı Buhârî ve Müslim'in Sahîh'lerinde yer alır. Kendisi Muâviye'nin hilâfeti zamanında 43 (663) senesinde Medine'de vefat etti.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Selâmı yayma emriyle kastedilen mânayı ve önemini buraya kadar yaptığımız açıklamalarla ortaya koymaya çalıştık. Kısaca tekrar edecek olursak, sesini duyurarak, tanıdık tanımadık her müslümana selâm vermek, verilen selâmı mutlaka almak en önemli vazifelerimiz arasındadır. Önemli vazifelerimizden bir başkası da, fakirleri, yoksulları, yetimleri, kimsesiz bîçareleri doyurmak ve onların geçimlerine yardımcı olmaktır. Vereceğimiz

ziyâfetler öncelikle böylelerinin karnını doyurmak ve onların içinde bulundukları sıkıntıları bir nebze olsun hafifletmek yönünde olmalıdır. İhtiyaç duyduğu her şeyi alma, istediğini yeme içme imkânına sahip olanlara verilen ziyâfetler meşrû ise de faziletli değildir.

Sıla-i rahim dediğimiz yakın akraba ve hısımlarla alâkayı kesmeme, onları ziyaret etme ve öncelikle kendilerine yardımcı olma, dinimizin son derece önem verdiği vazifelerden biridir. Önemine binaen kitabımızda bu konuya da müstakil bir bölüm ayrılmış ve 312-335 numaralı hadislerde yeterli bilgi verilmiştir.

Farz namazlar dışındaki nâfile ibadetler, günün kerahet vakti olmayan her saatinde yapılabilirse de, bunlar içinde en faziletli olan, gece kılınan namazlardır. Bilindiği gibi bu namazlar Peygamber Efendimiz'e farz, ümmetine ise sünnettir. Bu namazın fazileti, vakti ve miktarı ile ilgili bilgiler 1159-1185'nci hadislerde verilmiştir. Gece, genelde uyku ve çoğunlukla gaflet vaktidir. Herkes uykuda iken uyanık olmak ve insanı Allah'a en çok yaklaştıran namaz ibadetiyle meşguliyet, îman ve İslâm'daki hassasiyet ve uyanıklığın, gönül ve kalp huzurunun bir göstergesidir. Riya ve gösterişten en uzak olan ibâdet de budur. Bütün bu sayılanları güçleri nisbetinde yerine getirenler selâmet içinde cennete girmeye hak kazanırlar. Hadisi 1169'ncu rivayet olarak tekrar göreceğiz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bazı sünnetlerin yerine getirilmesi ve müstehapların yapılması, cennete girmeye vesile teşkil eder. .

2. Selâmı yaymak, fakir, yoksul ve muhtaçlara yemek yedirmek, yakın akraba ile ilişkileri kesmemek, gece ibadetine devam etmek, cennete girmeye vesile teşkil eden güzelliklerdir.

851- وعن الطفيل بن أبي بن كعب أنه كان يأتي عبد الله بن عمر فيغدو مَعَهُ إلى صاحب بيعَة وَلا مْسكين وَلا أحد إلا سَلّم عَليه ، قال الطّفيلُ : فَجِئْتُ عبد الله بنَ عُمرَ يَوْماً فاستْتَبعني إلى السُّوق فقُلْت لَهُ : ماتَصْنعُ بالسوقٍ وأنْتَ لا تَقِفُ عَلى البَيْع وَلَا تَسْألُ عَن السلع وَلا

تَسُومُ بها وَلا تَجلسُ في مجالس السّوق ؟ وأقولُ اجْلسْ بنا ههُنا نَتَحدَّث ، فقال يا أبا بُطْن. وَكانَ الطُّفَيلُ ذَا بَطْنٍ إنَّما نَغْدو منْ أجْلِ السَّلام نُسَلِّمُ عَلَى مَنْ لَقِيناهُ ، رواه مالك في الموُطّأ بإسناد صحيح .

851. Tufeyl İbni Übey İbni Kâ'b, söylediğine göre Abdullah İbni Ömer'e gelir ve onunla birlikte çarşıya çıkarlardı. Tufeyl sözüne şöyle devam etti:

Biz çarşıya çıktığımızda, Abdullah, eski eşya satan, değerli mal satan, yoksul veya herhangi bir kimseye uğrasa mutlaka selâm verirdi. Bir gün yine Abdullah İbni Ömer'in yanına gelmiştim. Çarşıya gitmek için kendisine arkadaş olmamı istedi. Ona:

– Çarşıda ne yapacaksın? Alış verişe vâkıf değilsin, malların fiyatlarını sormuyorsun, bir şey satın almak istemiyorsun, çarşıdaki sohbet yerlerinde de oturmuyorsun? Şurada otur da, birlikte konuşalım, dedim. Bunun üzerine Abdullah:

– Ey Ebû Batn! –Tufeyl, iri göbekli bir kişi olduğu için böyle hitap etmiştir– Biz, sadece selâm vermek üzere çarşıya çıkıyoruz; karşılaştığımız kimselere de selâm veriyoruz, cevabını verdi.

Mâlik, *Muvatta*', Selâm 6

Tufeyl İbni Übeyy İbni Kâ'b

Tufeyl, tâbiîn tabakasından olup, Kur'an'ı iyi bilen ve güzel okuyan meşhur sahâbî Übey İbni Kâ'b'ın oğludur. Ebû Batn diye künyelenir. Böyle anılmasının sebebi, göbeğinin büyük olmasındandır. Ensâra mensup olan ve hayatı Medîne-i Münevvere'de geçen Tufeyl, babası başta olmak üzere bir çok sahâbîden hadis rivayet etmiş ve güvenilir râvîler arasında sayılmıştır.

Allah ona rahmet etsin.

Açıklamalar

Bu hadis mevkuf bir rivayettir. Mevkuf hadisler, Resûl-i Ekrem'e nisbet edilmeyen, sahâbîlerin sözü veya davranışı olan ve genelde üzerine herhangi bir şer'î hüküm bina edilmeyen rivayetlerdir. Ancak hükmen

merfû olan veya merfû olduğu belirtilmemekle beraber sahâbîlerin arasında yaygın olarak uygulama alanı bulan mevkufların hükümleri farklılık arzeder. Ayrıca, fıkıh mezheplerinin konuya yaklaşımları arasında da farklılıklar vardır. Hadis ve fıkıh usulü eserlerinde mevkuf rivayetler ve kıymetleri üzerinde etraflıca durulur.

Bu rivayet bize Abdullah İbni Ömer'in çarşı pazardaki tavır ve davranışıyla ilgili bilgiler vermektedir. Sahâbîlerden sonra gelen ve çoğunluğunu onların çocuklarının oluşturduğu nesil olan tâbiîler, Hz.Peygamber'in sünnetini ve hadislerini sahâbeden rivayet etmekle kalmamış, aynı zamanda Kur'an'ın ilk muhatapları olan ve Efendimiz'in sohbeti başta olmak üzere, hayatının çeşitli safhalarında hazır bulunan bu ilk neslin söz ve davranışlarını da zabtederek bize ulaşmasını sağlamışlardır. Bu bilgiler, İslâmî bir hayatın fert ve cemiyet plânında nasıl şekillenip yaşanıldığı konusunda sonraki nesiller tarafından dikkate alınmaya değer bulunmuştur. Abdullah İbni Ömer, çarşıya pazara çıktığı zaman, orada bulunan esnaf ve tüccarı birbirinden ayırmaz, eski eşya satsın, yeni mallar satsın, fakir veya zengin olsun bütün müslümanlara selâm verirdi. Onun bu hali, Tufeyl'in dikkatini çeken önemli hususlardan biri olmuştur.

Abdullah İbni Ömer'in alış veriş işleriyle uğraşmaması, fiyatları sormaması, pazarlık yapmaması, pazar yerlerinde oturmaması onun çarşı pazara çıkmasına engel teşkil etmemiştir. Bu durum, insanlarla sürekli ünsiyet etmenin, hoşça geçinmenin ve onları bir şekilde denetlemenin de bir yoludur. Çünkü Tufeyl'in "Çarşıda ne yapacaksın?" sorusuna, Abdullah'ın "Biz selâm vermek için çıkıyoruz" tarzında cevap vermesi, bu davranışın da bir vazife olduğu inancını taşıdığını ortaya koyar. İnsanlar, bazı kimselerin kendilerine selâm vermesini önemli sayarlar. Ayrıca selâm veren kimse, birtakım hayırlı tavsiyelerde bulunabilir. Bu da bir vazifenin yerine getirilmesi demektir. Çünkü bunda insanları bir takım günahlardan ve kötülüklerden alıkoyma gayesi vardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sahâbenin söz ve davranışlarını yansıtan mevkuf rivayetlerin de bir değeri vardır.

2. Herhangi bir ihtiyacı olmayan kimsenin, insanlarla ünsiyeti devam ettirmek ve onlarla selâmlaşmak üzere evinden çıkıp çarşı pazara uğraması güzel bir davranıştır.

3. Selâmı yaymak ve insanlara hayrı tavsiye etmek de bir görevdir.

4. Bir insanı kötüleme maksadı taşımadan, hoş bir isimlendirme sayılmayan künyesiyle anmak câizdir. Ancak kişinin bundan hoşlanmaması durumunda câiz olmaz.

132- باب كيفية السلام
ستحب أن يقول المبتدئ بالسلام: السلام عليكم ورحمة اللّه وبركاته. فيأتي بضمير الجمع وإن كان المسلم عليه واحداً، ويقول المجيب: وعليكم السلام ورحمة اللّه وبركاته. فيأتي بواو العطف في قوله: وعليكم.

SELÂM ALIP VERMENİN ŞEKLİ

Selâm veren kimse karşısındaki bir tek kişi bile olsa, çoğul zamirle-rini kullanarak “es-selâmü aleyküm ve rahmetullâhi ve berakâtüh: Allah’ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun” diye selâm verir. Selâmı alan da “ve aleykümü’s-selâm ve rahmetullâhi ve berakâtüh” der. “Aleyküm”ün başına atıf vavı getirir. Selâmın bu tarzda verilip alınması müstehaptır.

Hadisler

852- عن عِمران بن حصين رضي الله عنهما قال : جاءَ رجُلٌ إلى النبيِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : السَّلامُ عَلَيكُم ، فَرَدَّ عَلَيْهِ ثم جَلَسَ ، فقال النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «عَشْرٌ» ثم جَاءَ آخَرُ فَقَالَ : السَّلامُ عَلَيكُم وَرَحْمَةُ الله ، فَرَدَّ عليهِ فَجَلَسَ ، فقال : «عِشْرون» ، ثم جَاءَ آخَرُ فَقَالَ : السَّلامُ عَلَيكُم وَرَحْمَةُ الله

وَبَرَكَاتُهُ ، فَرَدَّ عليهِ فَجَلَسَ ، فقال : « ثَلاَثُونَ » . رواه أبو داود والترمذي وقال : حديث حسن .

852. İmrân İbni Husayn *radıyallahu anhümâ* şöyle dedi:

Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'e bir adam geldi ve:

– es-Selâmü aleyküm, dedi. Hz.Peygamber onun selâmına aynı şekilde karşılık verdikten sonra adam oturdu. Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*:

– "On sevap kazandı" buyurdu. Sonra bir başka adam geldi, o da:

– es-Selâmü aleyküm ve rahmetullah, dedi. Peygamberimiz ona da verdiği selâmın aynıyla mukâbelede bulundu. O kişi de yerine oturdu. Hz.Peygamber:

– "Yirmi sevap kazandı" buyurdu. Daha sonra bir başka adam geldi ve:

– es-Selâmü aleyküm ve rahmetullahi ve berekâtüh, dedi. Hz.Peygamber o kişiye de selâmının aynıyla karşılık verdi. O kişi de yerine oturdu. Efendimiz:

– "Otuz sevap kazandı" buyurdular.

Ebû Dâvûd, Edeb 132; Tirmizî, İsti'zân 2

Açıklamalar

İmrân'ın bu rivayeti, Peygamber Efendimiz'in huzurunda gerçekleşen selâm verme ve alma şekilleri ile bunların fazilet açısından kıymetlerini ortaya koymaktadır. Bilinmesi gereken ilk husus, Hz. Peygamber'in, gelen kişilerin verdiği selâmların her birinin doğru, geçerli ve câiz olduğunu tasdik ettiğidir. Ancak, bu selâmlar, fazilet açısından birbirinden farklıdır. Daha önce de belirtildiği gibi selâmın en kısa olanı "es-selâmü aleyküm" demektir. Bu şekilde selâm verene Allah katında on sevap yazılır. Bunun üzerine ilâve edilen her selâm lafzı için on sevap ilâve edilir. Peygamberimiz, kendisine nasıl selâm verilmişse öyle mukabelede bulunmuştur. Yani "es-selâmü aleyküm" diyene "ve aleykümü's-selâm" şeklinde karşılık vermiş, bunun üzerine artırana kendisi de aynı şekilde artırmışlardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir meclise girilince orada bulunanlara selâm vermek gerekir.

2. Selâmın en kısası “es-Selâmü aleyküm” sözüdür.

3. Selâm veren kimse, Allah katında on sevap kazanır. Selâmda artırdığı her lafız, sevabın da artmasına vesile olur.

853- وعن عائشة رضي الله عنها قالتْ : قال لي رسولُ الله صلى الله عليه وسلم :((هذا جِبرِيلُ يَقرَأُ عَلَيْكِ السَّلاَمَ)) قالَتْ : قُلتُ : (وَعَلَيْه السَّلامُ ورحْمَةُ الله وَبَرَكَاتُهُ)) متفقٌ عليه.

وهكذا وقع في بعض رواياتِ الصحيحين : ((وَبَرَكَاتُهُ)) وفي بعضها بحذفها ، وزيادة الثقة مقبولة .

853. Âişe *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana:

– **“Şu zât Cibrîl aleyhi’s-selâm’dır; sana selâm ediyor”** buyurdu. Ben de:

– Ve *aleyhi’s-selâm* ve rahmetullâhi ve berekâtüh, dedim.

Buhârî, Bed’ü’l-halk 6; İsti’zân 16; Müslim, Fezâilü’s-sahâbe 90-91

Bu hadis, Buhârî ve Müslim’in bir kısım rivayetlerinde buradaki şekilde “ve berekâtüh” ziyadesiyle, bazı rivayetlerde ise “ve berekâtüh” olmaksızın nakledilmiştir. Kaide olarak, güvenilir râvilerin ziyadesi makbuldür.

Açıklamalar

Buhârî’nin yukarıda anılan her iki rivayetinden sonra, Hz.Âişe’nin, Resûl-i Ekrem’e “Elbette bizim görmediğimizi sen görüyorsun” dediği nakledilir.

Bilindiği gibi Cebrâil *aleyhi’s-selâm* vahiy meleğidir. Melekler, yaratılışları gereği sadece Allah’tan aldıkları emirleri tebliğ eder ve vazifelerini eksiksiz yerine getirirler. Meleğin Hz.Âişe’ye selâm etmesi,

onun Allah katındaki değerini ve faziletini de ortaya koymaktadır. Meleğin verdiği selâmın en faziletli sayılan şekliyle olacağını bilen Hz.Âişe, ona tam bir selâmla mukabelede bulunmuştur. Bu davranışıyla, **“Bir selâm ile selâmlandığınız zaman siz de ondan daha güzeliyle selâm verin veya verilen selâmı aynen iade edin”** [Nisâ sûresi (4), 86] âyetinin gereğini de yerine getirmiştir.

İslâm âlimleri bu hadisten hareketle, gâibin, yani görünmeyen veya uzakta olan bir kimsenin bir başkasına selâm göndermesinin câiz olduğu, kendisine selâm gönderilenin de almasının farz olduğu kanaatine varmışlardır. Ayrıca, bir erkeğin bir kadına selâm vermesi konusu da bu vesileyle tartışılmış, fitneden emin olunulan hallerde bunun câiz olacağı hükmü benimsenmiştir. Kadınlara selâm vermekle ilgili bilgiler 865 numaralı hadisin açıklamalarında özetle verilmeye çalışılmıştır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Melekler insanlara selâm verebilirler. Ancak insanlar onların selâmlarını duyma imkânına sahip değildir. İnsanlar da meleklere selâm verirler; namazların sonunda verdiğimiz selâmın meleklere bir selâm niteliğinde olduğu ifade edilir.

2. Uzakta bulunan bir kimsenin bir vasıta ile başka birine selâm göndermesi câizdir. Bu selâma karşılık vermek ise, aynen karşımızda bulunan biri imişçesine farzdır.

3. Hz.Âişe, meleğin kendisine selâm vermesi itibariyle Allah katında da faziletlidir.

854- وعن أنسٍ رضي الله عنه أن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كان إذا تكلم بِكَلمة أعَادهَا ثَلاثاً حتَّى تُفَهَم عنه، وإذا أتى على قوْم فَسَلَّمَ عَلَيهم سَلَّم عَلَيهم ثَلاثاَ ، رواه البخاري . وهذا محمُولٌ عَلَى ما إذا كان الجَمْعُ كثيراَ .

854. Enes r*adıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* bir söz söylediği zaman, onunla ne kasdettiğinin iyice anlaşılması için sözünü üç defa tekrarlardı. Bir topluluğun yanına geldiğinde onlara üç defa selâm verirdi.

Buhârî, İlm 30; İsti'zân 13. Ayrıca bk. Tirmizî, İsti'zân 28

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'in uzun yıllar hizmetinde bulunan Enes, onu çeşitli yönleriyle en iyi tanıyan ve tanıtan sahâbîlerden biridir. Onun, Efendimiz'in konuşmasıyla ilgili bu açıklaması, şüphesiz ki Resûl-i Ekrem'in bütün konuşmalarını kapsamamaktadır. Öyle olsaydı, onun bütün konuşmalarını üçer defa tekrarlaması gerekirdi. Oysa böyle bir durumun söz konusu olmadığı açıktır. Peygamberimiz, konuşmaları veya sözlerinin bazısını önemine binâen, bazısını anlaşılması zor olan konuları kapsadığından dolayı, bazılarını da yanlış anlamaları önleme gayesiyle üç defa takrarlamıştır. Onun bu davranışı, ahlâkının güzelliğinin, insanlara karşı sonsuz şefkat ve merhametinin bir tezâhürüdür. Bu hadis bize bir başka gerçeği de öğretmektedir: İnsanların bazısı, bir sözü bir defa dinlemekle anlar, bazısı iki defa dinleme ihtiyacı hisseder, bir grubu da vardır ki onlara bir sözü üç defa tekrarlamak icab eder. Üç defa tekrarlama neticesinde de anlamayanlar, kendilerine daha fazla anlatılsa bile anlamaz ve kavramazlar. Peygamberimiz'in bir cemaate geldiğinde üç defa selâm vermesinin sebebi, o cemaatte bulunanların çokluğu ve kendisinin onlara olan bir ikramıdır. Yoksa bir toplulukta bulunanlardan birinin veya bir kısmının verilen selâmı duyması ve alması, diğerlerinin üzerinden farzın düşmesini sağlar.

Hadisi 697 numara ile de görmüştük.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, maksadının iyice anlaşılması için bazı sözlerini üç defa tekrarlardı. Fakat bütün sözleri için böyle bir durum söz konusu değildir.
2. Sözün anlaşılır şekilde söylenmesi gerekir. Konuşmacı bunun çarelerini aramalıdır.
3. Karşılaşılan topluluk kalabalık olduğu zaman, selâmı bir kereden çok tekrarlamakta bir sakınca yoktur.

855- وعن الْمقْدَاد رضي الله عنه في حَدِيثه الطويل قال : كُنَّا نَرْفَعُ للنبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم نَصِيبهُ مِنَ الَّلبَن فَيَجِيئُ مِنَ اللَّيلِ فَيُسَلِّمُ تسليما ً لايوقظُ نَائِماً وَيُسمِعُ اليَقَظان فَجَاء النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَسَلمَّ كما كان يُسَلمُ ، رواه مسلم.

855. Mikdâd *radıyallahu anh*, uzun bir hadisinde şöyle dedi:

Biz, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'in süt hissesini ayırıp kaldırırdık. Resûl-i Ekrem geceleyin gelir, uyuyanı uyandırmayacak, uyanık olanlara işittirecek şekilde selâm verirdi. Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* bir gece geldi, yine her zamanki gibi selâm verdi.

Müslim, Eşribe 174. Ayrıca bk. Tirmizî, İsti'zân 26

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz, ashâb-ı kirâmın fakirlerinden Mikdâd ve arkadaşlarına birer sağmal koyun vermişti. Onlar, Peygamber Efendimiz ile konuştukları gibi bu koyunları sağıp sütünü içerler, Resûl-i Ekrem'in hissesini de ayırırlardı. Efendimiz, geceleyin gelir ve kendi hissesine düşen sütü içerdi.

Bu rivayet, uzun bir hadisin kısa bir bölümüdür. İmam Nevevî, hadisi ihtisar ederek sadece selâm konusuyla ilgili kısmını nakletmeyi tercih etmiştir. Buradan anladığımız şudur: Uyumakta olan bir insanın veya insanların yanına gelince, onlara selâm vermek gerekmez. Aralarında uyanık olanlar varsa, uyuyanları rahatsız etmeyecek, sadece uyanık olanlara duyuracak şekilde selâm verilmesi icab eder. İşte Resûl-i Ekrem Efendimiz'in davranışları bu yönde bize yol göstermiş olmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Uyuyanların yanında uyanık olanlara selâm vermenin âdâbı, yüksek sesle bağırmayıp oradakilere işittirecek şekilde selâm vermektir.

856- عن أسماء بنتِ يزيد رضي الله عنها أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَرَّ في المَسْجِد يوْماً وَعصْبةٌ

مِنَ النِّساء قُعوُدٌ فألْوَي بِيده بالتسليم .

رواه الترمذي وقال : حديث حسن . وهذا محمول على أنه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم جَمَعَ بَين اللّفظ والإشارة ، ويُؤيِّدُهُ أن في رِواية أبي داود : « فَسَلَّم عَليْنا » .

856. Esmâ Binti Yezîd *radıyallahu anh*â'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bir gün mescide uğradı. Kadınlardan oluşan bir cemaat orada oturmaktaydı. Hz. Peygamber onlara eliyle işaret ederek selâm verdi.

Tirmizî, İsti'zân 9. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, VI, 458

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz zamanında ve ondan sonraki dönemlerde, kadınlar da erkekler gibi camiye gelir, cemaatle namaz kılar, va'z ve nasîhat dinler ve camide yapılan diğer faaliyetlere katılırlardı. Müslümanların yaşadığı çeşitli ülke ve mıntıkalarda sünnete uygun bu âdetin hâlen canlı tutulduğu yerler vardır. Bazı ülke ve topluluklarda ise bu âdet neredeyse terkedilmiş gibidir. Müslümanlar, bir toplumun ve hattâ bütün insanlığın erkek ve kadınlardan oluştuğunu çeşitli vesilelerle birçok defa beyan eden Kur'an'ın bu yöndeki ısrarlı hatırlatmalarını düşünürlerse, bu iki kesim arasında dengeli bir hayatın olması gereğinin farkına varırlar. Günümüzde de üzerinde önemle durulması gereken bir konu olma özelliğini koruyan kadınların eğitimi, ihmâl edilmeyecek kadar ciddiyet arzetmektedir.

Peygamber Efendimiz'in sahâbî hanımlara selâm verdiğini bir çok rivayetten öğrenmekteyiz. Burada söz konusu edilen, Peygamber Efendimiz'in eliyle işaret ederek selâm vermesi, sadece el ile selâm verdiğine değil, söz ile birlikte sağ eliyle işaret ederek selâm verdiğine delâlet etmektedir. Bunun sebebi, mescidde onlardan uzakta bulunduğu ve kadınlara selâm verirken, erkeklere verdiği gibi sesini çok yükseltmediği için bir de eliyle işaret ederek onları uyarmak istemesidir. Nitekim, Ebû Dâvûd ve İbni Mâce'de: *"Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bizim de içinde olduğumuz kadınlar topluluğuna uğradı ve bizlere selâm verdi"* şeklindedir (Ebû Dâvûd, Edeb 137; İbni Mâce, Edeb 14). Daha önce

işaret ettiğimiz gibi, sadece işaretle selâm vermek gayri müslimlerin âdetidir. Hz.Peygamber'in böyle bir selâm şeklini benimsemesi söz konusu olamaz.

İslâm âlimlerinden bazıları, kadınlara selâm vermenin Resûl-i Ekrem'e has olduğunu söylemişlerdir. Çünkü onun selâm vermesinde bir fitne söz konusu değildir. Onlara göre Peygamberimiz'den başkasının yabancı kadınlara selâm vermesi mekruhtur. Sadece fitne korkusundan uzak olunan durumlarda ihtiyar kadınlara selâm verilebilir. Ulemanın ekseriyeti ise, fitneden emin olunduğu ve kişi kendi nefsine güvendiği takdirde kadınlara selâm verilebileceği kanaatindedir. Fakat kadınların birbirlerine selâm vermelerinin câiz olduğu İslâm alimlerinin büyük çoğunluğunun görüşüdür. Bu konu, biraz sonra tekrar ele alınacaktır.

Hadis 867 numara ile tekrar gelecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kadınların camiye gelmeleri, orada kendi aralarında toplanmaları, eğitim ve öğretim faaliyetlerinde bulunmaları câizdir.

2. Uzakta olan ve sesinin duyulmayacağı kanaatini taşıyan kimsenin söz ile selâm verirken, eli ile de işaret etmesi câizdir.

3. Sadece el işareti ile selâm vermek gayri müslimlerin âdeti olup, mekruhtur.

4. Resûl-i Ekrem'in kadınlara selâm vermesi, onun fitneden korunmuşluğu sebebiyle münakaşa konusu edilemez.

5. Fitneden emin olunduğu ve kişi kendine güvendiği takdirde kadınlara selâm verilebilir. Aksi takdirde selâm vermeyip susmak daha faziletlidir.

857- وعن أبي أُمامة صُديِّ بن عجلان الباهِلِي رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «إنَّ أوْلىَ النِّاس بالله مَنْ بَدأهم بالسَّلاَم)).

857. Ebû Ümâme *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“İnsanların Allah katında en makbulü ve O’na en yakın olanı, önce selâm verendir.”

Ebû Dâvûd, Edeb 133. Benzer bir rivayet için bk. Tirmizî, İsti’zân 6

Açıklamalar

Dinimiz, hayırlı işlerde acele etmeyi ve birbirimizle yarışmayı tavsiye eder. Selâm da bu hayırlardan biridir. Bu sebeple önce davranan daha çok sevap kazanır. Çünkü o Allah’ın adını daha önce anmış, karşıdakine daha önce dua etmiş ve hayırlı bir ameli başlatmanın sevâbını daha önce kazanmıştır. Peygamberimiz, bu tavsiyeleriyle müslümanları birbirlerine selâm vermeye ve birbirleriyle barışık olmaya teşvik etmektedir.

Hadis biraz sonra 860’ncı rivayet olarak tekrar ele alınacak.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hayırlı işlerde acele etmek gerekir.

2. Selâmı ilk veren kimse Allah katında daha makbul ve Allah’a daha yakın olur.

858- وعن أبي جُرَيٍّ الهجُيْمِيِّ رضي الله عنه قال : أتيت رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقلُت : عَلْيك السَّلامُ يا رَسول الله . فقال : لاتَقُلْ عَلَيْكَ السَّلامُ، فإن عَلَيْكَ السّلامُ تَحيَّةُ الموتى » رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن صحيح . وقد سبق بِطولِه .

858. Ebû Cürey el-Hüceymî *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’e geldim ve:

– Aleyke’s-selâm yâ Resûlallah! dedim. Peygamber Efendimiz:

– “Aleyke’s-selâm deme; çünkü aleyke’s-selâm ölülere verilen selâmdır” buyurdu.

Ebû Dâvûd, Libâs 24; Tirmizî, İsti’zân 27

Açıklamalar

Ebû Cüreyy'in bu hadisinin tamamı, daha önce 797 numara ile geçmişti. Buraya alınan kısım onun küçük bir bölümüdür. Orada bir bütünlük içinde konuyla ilgili açıklamalara yer verildi. "Aleyke's-selâm" tarzında selâm veriş, aynı zamanda Câhiliye dönemi âdetlerinden sayılır. Esâsen Câhiliye'nin, yani inkâr ve şirk içinde geçen bir hayatın, ölümle eş anlama geldiği gibi bir inceliği de Resûl-i Ekrem'in bu hadislerinde sezmek mümkündür. Bu tarz selâmı kullananlardan bir grup da şâirlerdir. Şiirlerinde vezin uyumunu sağlamak maksadıyla bunu yaparlar. Fakat umûmî bir prensip olarak, dirilere bu şekilde selâm verilmesi uygun değildir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir kabristana veya bir mezara gelindiğinde selâm verilir.
2. Dirilere verilen selâmla ölülere verileni ayırmak gerekir.
3. Aleyke's-selâm tarzında verilen selâm ölülere mahsustur.

133- باب آداب السلام

SELÂMIN ÂDÂBI

Hadisler

859- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم قال : « يُسَلِّمُ الرَّاكبُ عَلَى الْمَاشِي ، وَالْماشي عَلَي القَاعِدِ ، والقليلُ على الكَثِيرِ » متفق عليه . وفي رواية البخاري : والصغيرُ على الْكَبِيرِ » .

859. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Binitli olan yürüyene, yürüyen oturana, sayıca az olan çok olana selâm verir."

Buhârî, İsti'zân 5,6; Müslim, Selâm 1; Âdâb 46. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 134; Tirmizî, İsti'zân 14

Buhârî'nin bir rivayetinde: **"Küçük büyüğe selâm verir"** ilâvesi vardır.

Buhârî, İsti'zân 7

Açıklamalar

İslâm âlimleri, hadiste anılan bu prensiplerin bir tavsiye değil, emir niteliği taşıdığını belirtirler. Binitli olanın, herhangi bir binek hayvanına binmesiyle bir araca binmesi arasında fark yoktur. Binitlinin yaya yürüyene selâm vermesinin sebebi, Allah’ın kendisine binit lutfettiği için mütevazi olması gerektiğindendir. Taki bu kişi kendisini daha hayırlı ve daha üstün görmesin. “Yaya yürüyen”, ifadesi bazı rivayetlerde “yoldan geçmekte olan” şeklindedir. Yürüyen kimse, oturana nisbetle bir yere girmiş kabul edilir. Sayıca çok olanların hakkı, az olanlardan daha çok ve önceliklidir. Bu sebeple az olanlar çok olanlara selâm verirler. Muhaddis ve şârih et-Tîbî bunların hikmetini açıklarken, binitlinin yürüyene, yürüyenin oturana önce selâm vermeleri, muhataplardan korkuyu gidermek; az olanların çok olanlara selâm vermeleri, tevazu göstermek; küçüğün büyüğe selâm vermesi de saygı ve hürmetini ortaya koymak maksadına yöneliktir, der. Esasen bunların her birinde tevazuun bulunduğunu söylemek mümkündür. Selâm verenin sevabının selâmı alandan daha çok olduğunu da biliyoruz. Burada bilinmesi gereken bir başka önemli nokta, bir kişiye veya bir topluluğa gelenlerin, yanlarına geldiklerine selâm vermelerinin temel prensip olduğudur. Bu durumda gelenin binitli olmasıyla yaya olması, yaşça küçük olmasıyla büyük olması, sayıca çok olmasıyla az olması arasında bir fark gözetilmez.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâmda selâm vermenin de birtakım edepleri vardır.

2. Binitli, yaya yürüyene, yaya oturana, az olanlar çok olanlara, küçükler büyüklere selâm verirler.

3. Selâmın bu sayılan şekilde verilmesi sünnete uygun olan tarzdır.

4. Selâmın sünnete uygun tarzda verilmesinin çeşitli hikmetleri vardır. Tevazu göstermek, muhatabı korkudan emin kılmak, hakkı öncelikli olanların haklarını korumak bunlardan birkaçıdır.

860- وعن أبي أُمامة صُديِّ بن عجلان الباهِلِي رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم : «إنَّ أوْلىَ النِّاس بالله مَنْ بَدأهم بالسَّلاَم)).

رواه أبو داود بإسنادٍ جيدٍ ، ورواه الترمذي عن أبي أُمامةَ رضي الله عنهُ قِيلَ يارسولَ الله، الرَّجُلانِ يَلْتَقيان أَيُّهُمَا يَبْدأُ بالسَّلامِ ، قال أَوْلاهُمَا بالله تعالى ، قال الترمذي : حديث حسن .

860. Ebû Ümâme Suday İbni Aclân el-Bâhilî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İnsanların Allah katında en makbul olanları, selâma ilk başlayanlardır."

Ebû Dâvûd, Edeb 133

Tirmizî'nin Ebû Ümâme *radıyallahu anh*'den rivayetine göre bir adam:

– Yâ Resûlallah! İki kişi birbirleriyle karşılaşınca onlardan hangisi daha önce selâm verir? diye sordu. Peygamber Efendimiz de:

– "Allah Teâlâ'ya daha yakın olan" buyurdu.

Tirmizî, İsti'zân 6

Açıklamalar

Hadisimiz yukarıda 857 numara ile de geçmişti. Selâm, daha önce de işaret edildiği gibi, Allah Teâlâ'nın güzel isimlerindendir. Bir mü'min kardeşine ilk önce selâm veren kişi, aynı zamanda Allah'ın bir güzel adını anmış, yani O'nu zikretmiş olur. Dinimiz, bize hayırlı işlerde acele etmemizi öğütler. Hayırlı bir işe ilk başlayan olmak, iyi bir çığır açmak da özendirilir. Selâm, dinimizin önem verdiği hayırlı ve faziletli davranışlardan biridir. Bu sebeple birbiriyle karşılaşan iki kişiden daha üstün sayılanı ve Allah'a daha yakın olanı hayırda öne geçendir. Diğer taraftan aralarında birtakım dargınlık ve kırgınlık, hata ve kusur varsa, selâma ilk başlayan bunları bağışlama büyüklüğünü de göstermiş olur. Bu sayılan birkaç sebepten dolayı selâm vermeye ilk başlayan olmak faziletli kabul edilmiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Selâm, Allah'ın güzel isimlerinden biridir. Bir din kardeşine selâm veren kişi Allah'ı da anmış olur.

2. Hayırlı işlerde acele etmek gerekir. Selâm vermek de hayırlı işlerden biridir.

3. Selâm vermeye ilk başlayan Allah katında daha makbul ve O’na daha yakındır.

134- باب استحباب إعادة السلام على من تكرَّر لقاؤه على قرب بأن دخل ثم خرج ثم دخل في الحال ، أو حال بينهما شجرة ونحوها

SELÂMI TEKRARLAMAK

BİR YERE TEKRAR GİRİP ÇIKAN VEYA ARALARINA AĞAÇ GİBİ BİR ENGEL GİRMESİ SEBEBİYLE BİRBİRİYLE TEKRAR KARŞILAŞAN KİMSELERİN HER DEFASINDA SELÂM VERMELERİNİN MÜSTEHAP OLUŞU

Hadisler

861- عن أبي هريرة رضي اللَّه عنه في حديث المسِيءِ صَلاتُه أنَّهُ جاء فَصَلَّى ثُمَّ جاء إلى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَسَلَّمَ عَلَيْهِ فَرَدَّ عَلَيْهِ السَّلام فقال : « ارجع فَصَلِّ فَإِنَّكَ لم تُصَلِّ» فَرَجَعَ فَصَلَّى ، ثُمَّ جاء فَسَلَّمَ عَلَى النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم حَتّى فَعَل ذلكَ ثَلاثَ مَرَّاتٍ . متفق عليه .

861. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*, namazını, namazın gerektirdiği edeplere riâyet etmeyerek kılan kimse hakkındaki hadisinde belirttiğine göre, o kişi mescide gelip namaz kıldı, sonra Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*’in yanına geldi ve ona selâm verdi; Resûl-i Ekrem onun selâmına mukâbelede bulundu ve:

“Dön ve namaz kıl, çünkü sen namaz kılmadın” buyurdu. Adam dönüp yeniden namaz kıldı, sonra Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*’in huzuruna gelip tekrar selâm verdi. Neticede bu durum üç defa tekrarlandı.

Buhârî, Ezân 95, 122; Eymân 15; İsti'zân 18; Müslim, Salât 45. Ayrıca bk. Tirmizî, Salât 110; İsti'zân 4; Nesâî, İstiftâh 7; Tatbîk 15; Sehv 67; İbni Mâce, İkâmet 72

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

862- وعنه عن رسول اللّٰه صَلّٰى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إذا لقيَ أَحَدَكُمْ أخاه فَلْيُسَلِّمْ عَلَيْهِ ، فَإنْ حالَتْ بَيْنَهُمَا شَجَرَةٌ أو جِدَارٌ أوْ حَجَرٌ ثُمَّ لَقِيَهُ فَلْيُسَلِّمْ عَلَيْه » رواه أبو داود .

862. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Sizden biriniz din kardeşine rastladığında ona selâm versin. Eğer ikisinin arasına ağaç, duvar ve taş girer de tekrar karşılaşırlarsa, tekrar selâm versin."

Ebû Dâvûd, Edeb 135

Açıklamalar

İlk hadis, gösterilen bütün kaynaklarda daha uzun olarak zikredilmiştir. İmam Nevevî, hadisi, konuyla ilgili kısmıyla buraya almıştır. Bu sebeple, biz de hadisin namazı iâde etmekle ilgili kısmı üzerinde durmayacağız. Mescide giren o zâtın Hallâd İbni Râfi' olduğu bazı hadis şârihlerince açıklanmıştır. Görüldüğü gibi, namazını üç defa iâde ederek Peygamber Efendimiz'e mescidin içinde dönüp gelen sahâbî her gelişinde selâm vermiş, Resûl-i Ekrem de onun selâmını almıştır. Bu örnekten anlıyoruz ki, mescidin içinde de olsa verilen selâmın alınması gerekmektedir. Mescide giren kimse önce tahiyyetü'l-mescid namazı kılar. Çünkü namaz Allah'ın hakkı, selâm ise kulların hakkıdır. Allah'ın hakkı kulların hakkından daha önceliklidir.

İki müslüman birbiriyle karşılaştıklarında selâmlaşırlar. Selâmlaşan kişiler herhangi bir engel sebebiyle birbirlerinden ayrılırlarsa, tekrar karşılaştıklarında birbirlerine yine selâm verirler. Bu, sünnete uygun olan bir davranıştır. Bunda din kardeşine olan sevgisini güçlendirme ve ahdini yenileme arzusu vardır. Selâmı yayma ve selâmlaşmanın rahmet ve bereketinden karşılıklı faydalanma da bunun hikmetlerinden bir diğeridir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Bir camiye veya mescide giren kimse, oradakilere selâm vermeden önce tahiyyetü'l-mescid namazı kılar.

2. Mescidde selâm verilir, verilen selâma da mukabele edilir.

3. İki selâm arasına basit de olsa bir fasıla, ağaç veya duvar gibi bir engel girerse, selâmı tekrar etmek müstehaptır.

135- باب استحباب السلام إذا دخل بيته

EVİNE GİREN KİMSENİN SELÂM VERMESİ

Âyet

لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى أَنفُسِكُمْ أَن تَأْكُلُوا مِن بُيُوتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ آبَائِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ إِخْوَانِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَامِكُمْ أَوْ بُيُوتِ عَمَّاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخْوَالِكُمْ أَوْ بُيُوتِ خَالَاتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكْتُم مَّفَاتِحَهُ أَوْ صَدِيقِكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَأْكُلُوا جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا فَإِذَا دَخَلْتُم بُيُوتًا فَسَلِّمُوا عَلَى أَنفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ عِندِ اللَّهِ مُبَارَكَةً طَيِّبَةً كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُون [61]

"Evlere girdiğiniz zaman, Allah tarafından mübarek ve güzel bir yaşama dileği olarak kendinize (birbirinize) selâm verin."

Nûr sûresi (24), 61

Bir müslüman sadece başka kimselerin evlerine girdiğinde değil, kendi evine girdiğinde de evde bulunanlara selâm verir. Evde bulunan babası, annesi, eşi, çocukları veya yakın akrabası olabilir. Evde kimse olmasa da selâm vermenin tavsiye edildiğini yukarıda görmüştük. Bu âyet-i kerîme, selâm bölümünün başında da geçmişti. Orada konu üzerinde yeterince durulmuştu.

Hadisler

863- وعن أنس رضي الله عنه قال : قال لي رسول الله صلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « يابُنَيَّ ، إذا دَخَلْتَ عَلى

أَهْلِكَ فَسَلَمْ يَكُنْ بَركةً عَلَيْكَ وَعَلَى أهلِ بَيْتِكَ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن صحيح .

863. Enes *radıyallahu anh* şöyle demiştir:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana:

"Yavrucuğum! Kendi ailenin yanına girdiğinde onlara selâm ver ki, sana ve ev halkına bereket olsun" buyurdu.

Tirmizî, İsti'zân 10

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'in bu hadisleri, yukarıdaki âyet-i kerîme ile tam bir uyum içinde olup, onun tefsiri mahiyetindedir. Resûl-i Ekrem'in Enes'e yavrucuğum, oğulcuğum diye hitâbı onun rahmet ve şefkatinin eseridir. Garip kişiye, veya mevki ve makamca, ya da yaşça büyük olanların küçüklere oğlum, yavrum, evlâdım gibi sözlerle hitap etmesinde bir sakınca görülmemiştir. Çünkü bu hitapta sevgi ve şefkat vardır. Selâm, bereketin artmasına, hayır ve rahmetin çoğalmasına vesile teşkil eder. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi, evde hiç kimse olmasa bile içeri girildiğinde, **"es-selâmü aleynâ ve alâ ibâdillâhi's-sâlihîn"** tarzında selâm verilmesi tavsiye olunmuştur. Aynı şekilde, bir mescide veya başkasına ait bir eve girildiğinde içeride kimse yoksa, **"es-selâmü aleynâ ve alâ ibâdillâhi's-sâlihîn ve's-selâmü aleyküm ehle'l-beyt ve rahmetullâhi ve berekâtüh"** denilmesi müstehap kabul edilmiştir. Bu davranışların hepsinde Allah'ın zikri ve duâ vardır. Zikir ve dua ise, hiçbir müslümanın müstağni kalmaması gereken ibadetler cümlesindendir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Garip kimseye veya yaşça küçüklere mevki makam sahibi kişilerin, yöneticilerin, hocaların, evlâdım, oğlum, yavrum gibi sevgi ve şefkat ifadeleriyle hitabında bir sakınca yoktur.

2. Kişinin evine girdiğinde hane halkına selâm vermesi müstehaptır. Evde kimse olmasa da selâm verir.

3. Selâm, bereketin, hayrın ve rahmetin vesilesidir.

136- باب السلام على الصبيان

ÇOCUKLARA SELÂM VERİLMESİ

Hadisler

864- عن أنس رضي الله عنه أنَّهُ مَرَّ عَلى صِبْيان فَسَلَّمَ عَلَيْهِمْ وقال : كانَ رسول لله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَفْعلُهُ . متفق عليه .

864. Enes *radıyallahu anh*, çocuklara rastladığı zaman onlara selâm verir ve:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* böyle yapardı, derdi.

Buhârî, İsti'zân 15; Müslim, Selâm 15. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 136; Tirmizî, İsti'zân 8; İbni Mâce, Edeb 14

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'in çocuklara selâm verdiği ve bunu hiç ihmâl etmediği sahâbeden gelen çeşitli rivayetlerden anlaşılmaktadır. Enes İbni Mâlik, çocuk yaşta Hz. Peygamber'in uzun süre hizmetinde bulunan ve bu sebeple onun davranışlarını en iyi bilen sahâbîlerden biri olduğu için, Resûl-i Ekrem'in bu sünnetini ömrü boyunca ihyâ etmiştir. Enes'in yanında bulunan sahâbî ve tâbiîler ile, küçükken selâm verdiği çocuklar da büyüyünce kendisinin bu davranışını sonraki nesillere aktarmışlardır.

Peygamberimiz'in çocuklara selâm vermesi, hem onun tevâzuunu, hem çocuklara şahsiyet kazandırma yönündeki üstün ahlâkını, hem de selâmı küçük büyük toplumun her kesimi arasında yayma gereğini ortaya koyucu özellikler taşır. Büyükler de çocukların kendilerine verdiği selâmı alırlar. Çocuklara selâm verme ve selâmlarını alma, onların şahsiyet oluşumuna, topluma uyum sağlamalarına ve küçük yaştan itibaren eğitilmelerine büyük katkı sağlar. Modern psikolojinin önemle üzerinde durduğu konuların başında, insan şahsiyetinin çocuk yaştan itibaren oluşmaya başladığı gerçeği gelir. Peygamberimiz'in bu yöndeki uygulamaları, emir ve nehiy

özelliği taşıyan tavsiyeleri müslüman psikologların ilgi alanı olmaya değer niteliktedir. Bu yönde ortaya konulacak araştırmalar modern psikolojiye de önemli katkılar sağlayabilir.

Bu hadis 605 no'lu rivayet olarak da geçmişti.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz'in sünnetlerinden biri de çocuklara selâm vermesidir.

2. Çocuklara selâm vermek, onların şahsiyetlerinin oluşumuna, eğitimine, kalblerinin hoş tutulmasına vesile olur.

3. Peygamberimiz'in sünnetlerini sahâbîler eksiksiz uygulamaya gayret ederlerdi. Bizlerin de bu şekilde hareket etmemiz, Peygamber Efendimiz'e saygının ve sünnetine uymanın bir gereğidir.

137- باب سلام الرجل على زوجته والمرأة من محارمه وعلى أجنبية وأجنبيات لا يخاف الفتنة بهن وسلامهن بهذا الشرط

ERKEĞİN KADINA SELÂM VERMESİ

ERKEĞİN KENDİ HANIMINA, MAHREMLERİNDEN BİR KADINA, HAKLARINDA FİTNE KORKUSU BULUNMAYAN YABANCI BİR KADINA VEYA KADINLARA SELÂM VERMESİ
VE
BU ŞARTLARLA KADINLARIN DA SELÂM VERMESİ

Hadisler

865- عن سهل بن سعد رضي الله عنه قال : كانَتْ فينا امْرَأَةٌ وفي رواية : - كانَتْ لَنا عَجُوزٌ تأْخُذُ منْ أُصُولِ السِّلْقَ فتطْرَحُهُ في القِدْرِ وَتُكَرْكِرُ حَبَّاتٍ منْ شَعِيرٍ ،

فإذا صَلّيْنا الجُمُعَةَ وانْصَرَفْنَا نُسَلَمُ عَلَيْها فَتُقدِّمُهُ إليْنَا رواه البخاري . قوله « تُكَرْكِرُ » أي تَطحَنُ .

865. Sehl İbni Sa'd *radıyallahu anh* şöyle demiştir:

Aramızda bir kadın –bir başka rivayette yaşlı bir kadın– vardı. Pazı köklerini alır, onları güvecin içine koyup pişirir, biraz da arpa öğütürdü. Biz cuma namazını kılıp döndüğümüz zaman ona selâm verirdik. O da hazırladığı yemeği bize ikram ederdi.

Buhârî, İsti'zân 16, Cum'a 40; Hars 21; Et'ime 17

Açıklamalar

Buhârî'nin Sahîh'inde bir kaç yerde geçen bu hadisin rivayet lafızları arasında küçük de olsa bazı farklılıklar vardır. Hadisin ravisi Sehl, cuma günü olunca, adı geçen kadının yemeğini yiyecekleri için sevinçli olduklarını söyler. Bu hanım sahâbînin kim olduğu konusunda rivayetlerde bir açıklama bulunmamaktadır. Yine bir rivayetten öğrendiğimize göre Sehl, yanına geldiklerinde bu hanıma selâm vererek onun ikramını beklediklerini tasrih etmektedir. Bu tasrih edilmemiş de olsa, başka türlü olmasının beklenilemeyeceği açıktır. Çünkü sahâbe-i kirâm evlere nasıl gireceklerini, hanımlarla karşılaşılınca nasıl davranacaklarını iyi bilirlerdi. 856 numaralı hadisi açıklarken kadınlara selâm verilmesiyle ilgili kısa da olsa bilgi vermiştik. Bu konuda az sayılmayacak kadar farklı görüşlerin olduğunun bilinmesi gerekir. Bunun anlamı şudur: İslâm âlimleri, Kur'an ve Sünnet naslarından hareketle değişik neticelere varabilirler. Bu neticelerin her biri, bir nassın yorumudur veya müctehidlerin bir nassa dayalı ictihadıdır. Bunlardan herhangi birinin doğru, diğerlerinin yanlış olduğu söylenemez. Çünkü her müctehid âlim, en doğru olanı bulduğu inancındadır. O halde bir müftü, herhangi bir müctehidin ictihadıyla fetvâ verebilir.

Kadınlara selâm verilmesiyle ilgili ortaya konulan bütün düşünce ve ictihadları burada saymamız söz konusu olamaz. Ana hatlarıyla belirtilecek olursa:

* Aralarında mahrem bulunmadıkça erkekler kadınlara selâm veremez.

* Erkekler kadınlara, kadınlar erkeklere selâm veremez.

* Kadınlar cemaat halinde iseler, erkek onlara selâm verir, onlar da bu selâmı alırlar.

* Bir kadına başka kadınlar, kendi kocası ve mahremleri selâm verebilir.

* İhtiyar ve şehvet hissinden kesilmiş kadınlara selâm vermek, onların verdikleri selâmları almak müstehaptır.

* Kadınların erkeğin verdiği selâmı almaları vâcibdir. Ancak selâmı alırken seslerini yükseltmezler.

* Bir erkeğe selâm veren kadın genç yaşta ise, erkek onun selâmına kalben mukabelede bulunur.

* Erkek ve kadın arasındaki hoca öğrenci ilişkileri, kadın erkek arasındaki genel kurallar içinde değerlendirilmekle beraber, selâm konusunda şefkat, saygı ve hürmet esası ön plândadır.

* Erkek veya kadın dilencinin verdiği selâma mukabelede bulunmak dînî bir mecburiyet değildir. Çünkü, dilencinin selâmı, selâmdan beklenen sosyal ve yüce gayeden tamamen mahrumdur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Fitne korkusu söz konusu olmayan hallerde ihtiyar kadınlara selâm vermekte bir sakınca yoktur.

2. Erkeklerin kadınlara selâm vermesi, kadınların bu selâma mukabelesi, kadınların erkeklere selâmı ve erkeklerin bu selâma mukabelesi çeşitli hükümlere konu teşkil etmiş olup, bunlar yukarıda açıklamalar kısmında özetlenmiştir.

866- وعن أُم هانئ فاخِتَةَ بِنتِ أبي طَالب رضي الله عَنْهَا قَالت : أتيت النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَوْمَ الفَتْح وَهُو يَغْتسِلُ وَفاطِمةُ تَسْتُرهُ بِثَوْبٍ فَسَلَّمْتُ . وذَكَرَت الحديث . رواه مسلم .

866. Ümmü Hânî Fâhite Binti Ebû Tâlib *radıyallahu anhâ* şöyle dedi:

Mekke’nin fethi günü Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*’e gelmiştim. Resûl-i Ekrem yıkanıyor, Fâtıma da elinde bir örtüyle ona perde tutuyordu. Ben selâmımı verdim.

Müslim, Hayz 70-71, Salâtü’l-müsâfirîn 81-82. Ayrıca bk. Buhârî, Gusül 21; Salât 4; Tirmizî, İsti’zân 34

Ümmü Hânî Fâhite Binti Ebû Tâlib

Peygamberimiz’in amcası Ebû Tâlib’in kızı olan Fâhite’nin isminin Fâtıma veya Hind olduğu söylenirse de, meşhur olan Fâhite’dir. O, Hz.Ali’nin kız kardeşidir. Nakledildiğine göre, Fâhite’yle evlenmek üzere onu babasından Resûl-i Ekrem ve müşrik olan Hübeyre İbni Amr istemişlerdi. Ebû Tâlib, kızını Hübeyre’ye verdi. Sonra Fâhite müslüman olmuş, kocasından ayrılmıştı. Fâhite’nin Mekke’nin fethi günü müslüman olduğu da söylenir. Kocası Hübeyre, İslâm’ı kabul etmeyerek Necran’a kaçtı. Fâhite, Peygamber Efendimiz’den hadis rivayet etmiş ve onun rivayetleri Kütüb-i Sitte ve diğer sahih kitaplarda yer almıştır. Kendisi, kardeşi Hz.Ali’den sonra 40 (661) yılında vefat etti.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Bu hadis, gösterilen yerlerde, bunlar dışındaki bazı kaynaklarda daha detaylı olarak ve çeşitli farklılıklarla rivayet edilmiştir. Müslim’in bir rivayetinde belirtildiğine göre, Ümmü Hânî gelip kendisine selâm verdiğinde, Efendimiz:

– “Bu kadın kimdir? “ diye sormuş, o da:

– Ben Ebû Tâlib’in kızı Ümmü Hânî’yim diye cevap verince, kendisini yıkanmakta olduğu yerden görme imkânı olmayan Peygamberimiz:

– “Hoş geldin Ümmü Hânî” dedikten sonra yıkanmasını tamamlamışlardır. Hayat hikâyesinden bahsederken açıkladığımız gibi Ümmü Hânî, Efendimiz’in amcasının kızı ve Hz.Ali’nin bacısıdır. Bu hadisten hareketle fakihler, arada perde olmak şartıyla, bir kimsenin na mahrem akrabasından bir kadının yanında yıkanabileceği ve erkek yıkanırken kadının ona perde tutabileceği kanaatine varmışlardır. Yine bu

rivayeti esas alarak, yıkanırken veya abdest alırken konuşmakta veya selâm vermekte bir sakınca olmadığına hükmedilmiştir.

Bu rivayet 878 numaralı hadis olarak tekrar gelecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yanlış anlaşılma endişesi yoksa kadının erkeğe selâm vermesi câizdir.

2. Yıkanmakta olan ve abdest alan kimsenin konuşmasında ve selâm almasında bir sakınca yoktur.

867- وعن أسماءَ بنتِ يزيد رضي الله عنها قالت : مر علينا النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في نِسْوَةٍ فَسَلَّمَ عَلَيْنَا . رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن ، وهذا لفظ أبي داود، و لفظ الترمذي : أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَرَّ في المْسْجِدِ يوْماً وعُصْبَةٌ من النِّسَاءِ قُعُود فألوى بِيَدِهِ بالتَّسليمِ .

867. Esmâ Binti Yezîd *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

Kadınlarla birlikte otururken, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* yanımıza uğradı ve bize selâm verdi.

Ebû Dâvûd, Edeb 137; Tirmizî, İst'zân 9. Ayrıca bk. İbni Mâce, Edeb 14.

Yukarıdaki metin Ebû Dâvûd'a aittir; Tirmizî'nin metni ise şöyledir: Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bir gün mescide uğradı. Kadınlardan oluşan bir cemaat mescidde oturmaktaydı. Hz. Peygamber onlara eliyle işaret ederek selâm verdi.

Açıklamalar

Bu hadis, daha önce 856 numara ile geçmiş ve orada yeterince açıklanmıştı. Orada da ifade edildiği gibi, herhangi bir fitne korkusu ve yanlış anlaşılmanın söz konusu olmadığı hallerde kadınların erkeklere, erkeklerin kadınlara selâm verip almalarında bir sakınca yoktur. Ancak, çeşitli naslardan hareketle ulemânın bu konudaki farklı düşünce ve kanaatlerine 865 numaralı hadisin açıklamasında işaret etmiştik.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yanlış anlaşılmanın söz konusu olmadığı hallerde kadın erkeğe, erkek kadına selâm verip alabilirler.

2. Yalnız başına bulunan genç kadının erkeklere selâm vermesi ve alması, aynı şekilde erkeklerin de böyle bir kadına selâm verip almaları câiz değildir.

3. Bir erkeğin yalnız başına bulunan bir genç kadına selâm verip alması mekruhtur.

4. Fitneden emin olunması halinde, erkeklerden meydana gelen bir topluluğun genç bir kadına selâm verip almaları câizdir.

5. Kadınlardan oluşan bir cemaate veya ihtiyar bir kadına erkeklerin selâm vermesi ve onların bu selâmı almaları câizdir.

6. Bir tek erkeğin, kadınlardan müteşekkil bir topluluğa selâm vermesi câizdir.

138- باب تحريم ابتدائنا الكفار بالسلام وكيفية الرد عليهم واستحباب السلام على أهل مجلسٍ فيهم مسلمون وكفّار

ÎMAN ETMEYENLERE SELÂM VERİP ALMAK

İNANMAYANLARA İLK OLARAK BİZİM SELÂM VERMEMİZİN HARAM OLDUĞU, ONLARIN SELÂMLARINA NASIL KARŞILIK VERİLECEĞİ, MÜSLÜMANLARLA MÜSLÜMAN OLMAYANLARIN BİR ARADA OTURDUĞU MECLİSE SELÂM VERMENİN MÜSTEHAP OLDUĞU

Hadisler

868- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « لاتَبَدَأوا اليَهُودَ ولا النَّصَارى بالسَّلام ، فإذا لَقِيتُم أحَدَهُم في طَرِيق فَاضطَّرُّوهُ إلى أضْيَقِهِ » رواه مسلم .

868. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Yahudi ve hıristiyanlara öncelikle siz selâm vermeyin. Yolda onlardan biriyle karşılaştığınız zaman, eziyet etmemek şartıyla, onları yolun kenarından yürümeye zorlayınız."

Müslim, Selâm 13. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 138; Tirmizî, İsti'zân 12; İbni Mâce, Edeb 13

Açıklamalar

Yahudi ve hıristiyanlar, Ehl-i kitap olarak adlandırılır. Kitap ehlinden olan kâfirlerle hiçbir kitaba inanmayan müşriklere karşı gösterilecek muâmelede farklılıklar vardır. İslâm hukukçuları, çeşitli muâmelât bahislerinde Ehl-i kitâb'ın hukukunun neler olduğunu enine boyuna ele alır. *Riyâzü's-sâlihîn*'in çeşitli bahislerinde yeri geldikçe bunlara temas edilmiştir. Biz burada konumuzun hudutları içinde kalarak onlara selâm verme ve selâmlarını alma hususunda bilgi vermeye çalışacağız.

Peygamber Efendimiz'in bu hadisleri, kitap ehli olan yahudi ve hıristiyanlarla karşılaşıldığında ilk olarak müslümanların selâm vermelerinin câiz olmadığına delil teşkil eder. İslâm âlimleri, müslümanlar için esas gayenin selâmı yaymak olduğundan hareketle, onlara önce selâm vermenin câiz olup olmadığını tartışmışlar, **İbni Abbâs, Ebû Ümâme** ve **İbni Ebû Muhayriz** gibi sahâbîlerin de içinde bulunduğu bir grup, yahudi ve hıristiyanlara önce müslümanların selâm vermelerinin câiz olduğunu söylemişlerdir. Bunların delili bu konudaki hadislerin tamamı ile selâmı yayma hadisidir.

İmam Nevevî, bu delilin bâtıl olduğunu, çünkü umumî olan bir hükmün yukarıdaki hadisle tahsis olunduğunu söyler. Bazı âlimler, Ehl-i kitâb'a onlardan önce davranarak selâm vermenin mekruh olduğunu fakat haram olmadığını ifade ederler. Ancak Nevevî'nin de içinde bulunduğu bir grup âlim, bu hadisteki nehyin haramlık ifade ettiğini belirtirler. Bir başka grup âlim, Ehl-i kitabâ selâm verilemeyeceği kanaatine sahiptirler. Biz bütün bu görüşleri serdettikten sonra, **İslâm âlimlerinin büyük çoğunluğunun** kabul ettiği ve tarih boyunca uygulana gelen şekli esas alacak olursak, müslümanların kitap ehline ilk olarak selâm vermeleri câiz

görülmemiştir. Çünkü selâm, daha önce belirtildiği gibi bir sevginin, dostluğun ve kardeşliğin ifadesinden ibarettir.

Yahudi ve hıristiyanların Allah'a, Resûlüne ve inananlara dost olmadıkları gayet açık bir hakikattir. Şu âyet-i kerîme de bu gerçeği perçinleyici niteliktedir: **"Allah'a ve âhiret gününe inanan bir milletin, babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları da olsa Allah'a ve Resûlüne düşman olanlarla dostluk ettiğini görmezsin"** [Mücâdele sûresi (58), 22]. Ehl-i kitâb'a selâm vermek, onları saygıdeğer, sevgiye ve dostluğa lâyık görmek anlamına gelir ki, bu câiz olamaz.

Onları yolun kenarından yürümeye zorlamak ise, yolun dar olması halinde kendilerine bir saygı ve ta'zim ifadesi olarak yol vermemek anlamına gelir. Fakat geniş olan ve geçilmesinde bir sıkıntı olmayan yollarda böyle bir şey söz konusu değildir. Ayrıca onları dar yolda kenara sıkıştırmak, herhangi bir çukura düşmelerine vesile olmak veya bir duvara sıkıştırmak ya da onlara câiz olmayacak tarzda sıkıntı ve zarar vermek anlamlarına da gelmez.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ehl-i kitap'tan olanlarla karşılaştıklarında, müslümanların onlara önce selâm vermeleri câiz değildir.

2. Selâm, sevginin, dostluğun, din kardeşliğinin belirtisidir. Bu sebeple kitap ehlini böyle görmek câiz olmayıp, haramdır.

3. İzzet ve şeref mü'minlere ait olduğundan, kâfirleri böyle görmek İslâm'ın vakarına aykırıdır.

4. Yol darsa ve geçerken birinin kenara çekilmesi gerekiyorsa, gayri müslim olanlar kenara çekilmeye zorlanırlar.

5. Sertlik göstermeye ihtiyaç olmadıkça, gayri müslim de olsa, insanlara rıfk, sabır ve nezaketle muamele etmek esastır.

869- وعن أنسٍ رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذَا سَلَّمَ عَلَيكُم أهلُ الكتاب فَقُولُوا : وعَلَيْكُمْ » متفق عليه.

869. Enes *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kitap ehli olanlar size selâm verdiklerinde, onlara: Ve aleyküm, deyiniz.”

Buhârî, İsti’zân 22, Mürteddîn 4; Müslim, Selâm 6-9

Açıklamalar

Yukarıdaki hadiste, kitap ehli olan yahudi ve hıristiyanlara önce müslümanların selâm vermelerinin câiz olmadığını görmüştük. Kitap ehli olanlar müslümanlara selâm verdiklerinde, onlara nasıl mukabele edilmesi gerektiğini de bu hadisten öğrenmekteyiz. Müslim’in rivayetlerinden birinde bildirildiğine göre, sahâbe-i kirâm Peygamber Efendimiz’e:

– Kitap ehli olanlar bize selâm veriyorlar, onların selâmını nasıl alalım? diye sormuşlar, Peygamberimiz de:

“– Ve aleyküm deyin” buyurmuştur.

Bu konudaki pek çok rivayetin mahiyeti birbirinin aynıdır. Ehl-i kitap olan yahudi ve hıristiyanlar müslümanlara selâm verdiklerinde, selâmlarının alınacağında âlimler görüş birliği içindedir. Onların selâmına mukabelenin sadece **“ve aleyküm”** veya **“aleyküm”** şeklinde olması gerektiğinde de hemfikirdirler. Yaygın olan rivayet **“ve aleyküm”** şeklinde olandır. Yine bir rivayetten öğrendiğimize göre, yahudilerden bazıları Peygamberimiz’in yanına gelerek selâm verdiler ve:

– Es-Sâmü aleyke, yâ Ebe’l-Kâsım, dediler. Peygamberimiz:

– “Ve aleyküm” buyurdu. Buna çok öfkelenen Hz.Âişe hiddetli bir şekilde:

– Aleykümü’s-sâmü ve’l-la’netü, dedi. Bunun üzerine Efendimiz:

– “Yâ Âişe! Şüphesiz ki Allah her işte yumuşaklığı sever” buyurdu. Âişe:

– Ne söylediklerini işitmedin mi? deyince de:

– “Ben ‘ve aleyküm’ dedim” buyurdu (Müslim, Selâm 10-11).

Yahudilerin verdikleri selâmın anlamı, “Ölüm sizin üzerinize olsun” demektir. Peygamberimiz bunu anlamış ve verdiği cevapla “Sizin üzerinize de olsun” demişti. Fakat Hz. Âişe’nin buna lâneti de ilâve etmesini hoş karşılamamıştı. Çünkü bu, söylenen sözün misli olmayan bir karşılık ve haddi aşmaktı. Efendimiz hangi konuda olursa olsun haddi aşmayı hoş karşılamamışlardır**.**

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yahudi ve hıristiyanlar müslümanlara selâm verdiklerinde selâmlarını almak gerekir.

2. Kitap ehlinin selâmına “ve aleyküm” veya “aleyküm” diye mukabele edilir.

3. Kitap ehlinin selâmına mukabele ederken de haddi aşmamak, rıfk ile muameleyi terketmemek gerekir.

870- وعن أُسامه رضي الله عنه أن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم مَرَّ عَلَى مَجْلسٍ فيه أخلاطٌ من المُسلِمِينَ والمُشرِكِين عَبَدةِ الأوثَانِ واليَهُودِ فَسَّلمَ عَلَيْهِمْ النبي صَلّى اللَهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . متفق عليه .

870. Üsâme *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*, müslümanlar, müşrikler –puta tapanlar- ve yahudilerden oluşan bir topluluğa rastladı ve onlara selâm verdi.

Buhârî, İsti’zân 20; Müslim, Cihâd 116

Açıklamalar

Bu hadis, gösterilen kaynaklarda daha uzun ve detaylı bir şekilde rivayet edilmiştir. Nevevî bunu da konuyla ilgisi nisbetinde ihtisar ederek almıştır. Yukarıdakilerden farklı olarak, burada müslüman, müşrik ve yahudilerden meydana gelen bir topluluğa Resûl-i Ekrem Efendimiz selâm vermişlerdir. Ulemamız ve hadis şârihlerinin ittifakla belirttikleri husus, böyle meclislere selâm verirken sadece orada bulunan müslüman veya müslümanlara niyet edilerek selâm verilir. Yoksa bu selâm müşrik ve kitap ehline verilmiş bir

selâm olarak kabul edilmemiştir. Çünkü, Peygamberimiz'in aralarında mü'min bulunmayan bir kâfirler topluluğuna selâm verdiği görülmüş değildir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sadece kâfirlerden oluşan bir topluluğa selâm vermek câiz değildir.

2. İçinde bir müslüman veya müslümanlar ile müşrik ve Ehl-i kitap kimselerin birlikte olduğu bir topluluğa selâm verilir. Ancak kalben müslümana selâm vermeye niyet edilir.

139- باب استحباب السلام إذا قام منَ المجلس وفارق جلساءه أو جليسه

AYRILIRKEN SELÂM VERMEK

BİR KİMSENİN MECLİSTEN KALKTIĞI BİR VEYA DAHA ÇOK ARKADAŞINDAN AYRILDIĞI ZAMAN SELÂM VERMESİNİN MÜSTEHAP OLDUĞU

Hadisler

871- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : إِذَا انْتَهَى أَحَدُكُم إلى المَجْلسِ فَلْيُسَلِّمْ، فَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَقُومَ فَلْيُسَلِّمْ ،فَليسْت الأُولى بِأَحَقِّ من الآخِرَة» رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن .

871. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Sizden biriniz bir meclise vardığında selâm versin. Oturduğu meclisten kalkmak istediği zaman da selâm versin. Önce verdiği selâm, sonraki selâmından daha üstün değildir."

Ebû Dâvûd, Edeb 139; Tirmizî, İsti'zân 15

Açıklamalar

Müslümanlardan meydana gelen bir topluluğun yanına varan kimsenin veya kimselerin oradakilere selâm vermeleri gerekir. Çünkü ilk selâm verme görevi gelene aittir. Oradakilerin görevi ise verilen selâmı almaktır. Gelen bir grup ise, içlerinden birinin selâm vermesi, kendilerine selâm verilen cemaatten de birinin bu selâmı alması yeterlidir. Daha çok kişinin selâm vermesi ve cemaatin tamamının selâmı alması mahzurlu olmadığı gibi, belki bu daha faziletlidir.

Birlikte oturulan bir cemaatten ayrılmak isteyen kişi veya kişiler de selâm verirler. Burada da aynı kaide geçerli olup, kalkanlar adına bir kimsenin selâmı yeterli olduğu gibi, cemaatten birinin bu selâmı alması farzın yerine getirilmiş olmasını sağlar. Böyle yerlerde selâm almanın farz-ı kifâye olduğuna, bir kişinin selâma mukabele etmesiyle diğerlerinin üzerinden sorumluluğun kalktığına daha önce işaret edilmişti.

Bir meclise hem gelindiğinde hem de ayrılırken selâm verilmesi, Peygamber Efendimiz'in hem sözüyle hem de davranışıyla öğrendiğimiz sünnetlerindendir. Bu davranışlar, insanlarla iyi ilişkiler geliştirmenin, güzel ahlâkı yaygınlaştırmanın, insanî duyguları kemâle ulaştırmanın, İslâm kardeşliğini güçlendirmenin vesileleri kabul edilir.

Cemaate verilen ilk selâm, gelen kimsenin iyi niyet ve hayır için geldiğinin ve kendisinin kötülüklerinden emin olmaları gerektiğinin bir ilânıdır. Ayrılırken verdiği selâm ise, kendisi mecliste olmadığı sürece de onun kötülüklerinden emin olabileceklerinin bir garantisidir. Dolayısıyla birinci selâm ile ikinci selâm arasında bir fark yoktur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir cemaatin yanına gelince, onlara selâm vermek sünnettir. Verilen selâmın alınması da farzdır. Topluluktan birinin selâmı almasıyla diğerlerinin üzerinden sorumluluk kalkar.

2. Birlikte oturulan bir cemaatin yanından kalkılacağı zaman da, gelindiğinde olduğu gibi selâm verilmesi gerekir.

140- باب الاستئذان وآدابه

BİR EVE GİRERKEN İZİN İSTEMENİN GEREĞİ VE UYULMASI GEREKEN EDEPLER

Âyetler

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّى تَسْتَأْنِسُوا وَتُسَلِّمُوا عَلَى أَهْلِهَا ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ [27]

1. “Ey inananlar! Kendi evlerinizden başka evlere, geldiğinizi farkettirip ev halkına selâm vermeden girmeyin.”

Nûr sûresi (24), 27

Müslümanlar, başkalarına ait bir eve gittiklerinde içeri girmek için izin istemek zorundadırlar. Çünkü bir ev her zaman girilmeye müsait bir vaziyette olmayabilir. Sahiplerinden izin almak bunun için gereklidir. Ayrıca bir eve gelişin farkettirilmesi öksürmek, sübhanellah veya Allahü ekber gibi tesbih ve tekbir ifade eden bir söz söylemekle de olabilir. İzin verilmediği takdirde evlere girilmesi câiz değildir. Ayrıca eve girerken de hayır için gelindiğini ve evdekilerin kendisinden emin olmaları gerektiğini ifade etmek için selâm verilmesi gerekir. Bu konu, Selâm bölümünün başlangıcında bu âyet-i kerîmenin geçtiği yerde açıklanmıştı.

وَإِذَا بَلَغَ الْأَطْفَالُ مِنكُمُ الْحُلُمَ فَلْيَسْتَأْذِنُوا كَمَا اسْتَأْذَنَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ [59]

2. “Çocuklarınız erginlik çağına girdikleri zaman, kendilerinden öncekilerin istediği gibi onlar da izin istesinler.”

Nûr sûresi (24), 59

Çocukların erginlik çağına girmelerinin asıl delili ihtilâm olmalarıdır. Bu yaşın en azı kız çocuklarında dokuz, erkeklerde ise on ikidir. Normali ve çoğunlukla görüleni ise on dört - on beş, en sonu da on yedi - on sekizdir. Kendilerinden önceki büyükleri olan sizler nasıl başkalarının ev ve odalarına girerken izin istiyorsanız büluğ çağına ulaşan çocuklar da izin istesinler. Böylece bu âyet bir önce geçen 27’nci âyetin talimatının yerine getirilmesini emretmektedir. Bundan, ihtilâm çağına ulaşmış olanların erkek ve kadın sınıfından sayılacağı, helâl, haram ve sair hükümlerde buna göre muamele görecekleri anlaşılmaktadır. İlk âyetten sonra bu âyetle de aynı

hatırlatmanın tekrar ediliş sebebi, izin isteme emrinin çok önemli bir hüküm olduğunu göstermek içindir. Büluğ çağına gelmiş olan kız ve erkek çocukları, izin almaksızın anne ve babalarının odalarına da giremezler.

Hadisler

872- وعن أبي موسى الأشعري رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « الاستِئْذانُ ثَلاَثٌ، فَإِنْ أُذِنَ لَكَ وَ إلاَّ فَارْجِع ، متفق عليه .

872. Ebû Mûsa el-Eş'arî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İzin istemek üç defadır. İzin verilirse girersin, verilmezse geri dönersin."

Buhârî, İsti'zân 13; Müslim, Edeb 33-37. Ayrıca bk. Ebû Dâvud, Edeb 127, 130; Tirmizî, İsti'zân 3; İbni Mâce, Edeb 17;

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'in bir eve gidildiği zaman izin istemenin, yani kapıyı çalmanın en çok üç defa tekrarlanabileceğini ifade eden hadisini birçok sahâbî rivayet etmişlerdir. Hadisin yukarıda işaret edilen kaynaklarında çeşitli rivayet tarikleriyle birlikte daha detaylı bilgi veren ibarelerin olduğunu görmekteyiz. Meselâ bunlardan birine göre, Ebû Mûsa el-Eş'arî, Hz.Ömer'in kapısına gelip üç defa kapıyı çalmak suretiyle izin istemiş, kapının açılmaması üzerine geri dönmüştü. Hz.Ömer, ona niçin daha çok izin istemediğini ve geri dönmeyi tercih ettiğini sorduğunda Ebû Mûsa:

– Ben, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in: *"Sizden biriniz üç defa izin istediği halde kendisine izin verilmezse geri dönsün"* buyurduğunu duydum, demiş; Hz.Ömer ona:

– Bu söylediğin sözü duyduğuna ve Resûl-i Ekrem'in böyle buyurduğuna dair bana şahit getir, demesi üzerine, sahâbîlerin bulunduğu meclise gelerek durumu anlatmış, orada olanlar şaşırarak, bunu topluluğun yaşça en küçüğünün bile bildiğini söylemişler, bunun üzerine onların yaşça

en küçüğü olan Übey İbni Kâ'b, Ebû Mûsâ ile birlikte giderek, Ömer'in huzurunda şahitlik yapmıştı. Bu tutum, Ebû Mûsa'ya güvensizlikten kaynaklanmıyordu. Hz.Ömer, bu konularda ne kadar titiz davrandığını göstermek ve muhtemel yalan ve yanlışları önlemek istiyordu. Onun, Ebû Mûsa'yı valilik gibi çok önemli bir göreve getirdiği düşünülecek olursa, maksadı daha iyi anlaşılmış olur. Diğer taraftan bu hâdise, haber-i vâhidin yani mütevâtir olmayan haberlerin dinde delil olduğunun da bir isbatıdır. Bu sebepledir ki, bütün mezhepler sahihlik şartlarını hâiz olan haber-i vâhidle amel edilmesinin vâcip olduğu görüşündedirler.

Bir eve girmek için izin istemenin ve selâm vermenin gerektiği konusunda Kur'an, Sünnet ve icma-ı ümmetten deliller bulunmaktadır. Müslüman toplumlarda bu hususa gereken önemin verildiğini ve konuyla ilgili edep kaidelerinin hem âdâb-ı muâşeret kitaplarında yeterince yer aldığını, hem de en küçük yerleşim birimlerinde bile yaşatıldığını görmekteyiz. Son zamanlarda bazı çevrelerde özellikle büyük şehirlerde bunun ihmâl edilmesi, İslâm edebinden uzaklaşmanın ve körü körüne gayri müslimleri taklit etmenin bir sonucudur.

İslâm âlimleri, üç defadan daha fazla izin istemenin, kapı veya kapı zili çalmanın câiz olup olmadığı konusunda çeşitli görüşler ileri sürmüşlerdir. Duyulmadığına kanaat getirilirse daha fazla çalınabileceği görüşünü benimseyenler vardır. Duyulduğu fakat açılmadığı kanaati ağır basıyorsa, o takdirde üç kereden fazla çalınmamalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir eve herhangi bir maksatla gidildiğinde, girilip girilemeyeceği ev sahibinin iznine bağlıdır.

2. Bir eve girmek için izin istemek, kapı çalmak, zil çalmak veya seslenmek üç defadan fazla olmamalıdır.

3. Üç defa izin isteyene cevap verilmediği takdirde, duyulmadığı kanaati hâkimse kapı daha fazla çalınabilir, duyulup da açılmadığı anlaşılınca oraya girmekte ısrar etmemek gerekir.

873- وعن سهلِ بنِ سعد رضي الله عنه قال : قال رسولِ الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم « إنَّمَا جُعِلَ الاستئذانُ

مِنْ أجْلِ البَصَر » متفق عليه .

873. Sehl İbni Sa'd *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İzin istemek göz(ün evin ayıplarını görmemesi) **için şart kılınmıştır."**

Buhârî, İsti'zân 11; Müslim, Edeb 41. Ayrıca bk. Tirmizî, İsti'zân 17

Açıklamalar

İmam Nevevî hadisin Buhârî ve Müslim'deki rivayetinin sadece son cümlesini buraya almıştır. Sehl'in rivayet ettiği bu hadisin baş tarafı şöyledir:

Bir adam, Resûlullah *sallalahu aleyhi ve sellem*'in kapısındaki bir delikten evin içine bakmış. Resûl-i Ekrem'in elinde başını taradığı bir demir tarak varmış. Adamın bu davranışını gören Efendimiz:

"Senin beni gözetlediğini bilmiş olsaydım, bununla gözünü oyardım. İzin istemek evin içerisi görülmesin diye emredilmiştir" buyurmuştur.

Bir eve veya müsaade almadan girilmesi uygun olmayan bir yere girmek için izin istemek, gözler harama bakmasın diye meşru kılınmıştır. Bir kimsenin başkasının evinin içine pencere veya anahtar deliği gibi yerlerden bakması, içeridekileri gözetlemesi, günümüzde kullanılan tabiriyle röntgencilik yapması haram kılınmıştır. Çünkü bu davranış bakan açısından bir ahlâkî düşüklük, hasta ruhluluk, bakılan için de bir mahcûbiyet ve huzursuzluk kaynağıdır. Bu sebepledir ki, Peygamber Efendimiz:

"Bir kimse izinleri olmaksızın insanların evinin içine bakarsa, gözünü çıkarmaları onlara helâl olur" (Müslim, Âdâb 43) buyurarak, böyle kimselerin ne kadar büyük bir suç ve günah işlediklerine dikkat çekmişlerdir. İslâm âlimlerinin çoğunluğu bu hadisin bir tehdit ifadesi olduğunu, yoksa gözü çıkarılır anlamına gelmediğini belirtmiştir. Özellikle Ebû Hanîfe, böyle bir şey yapana diyet lâzım gelir; çünkü birinin evine izinsiz girenin bile gözü çıkarılmaz; bakmak ondan daha büyük bir suç değildir demiştir. Şâfiî mezhebinin bir görüşüne göre, başkasının evinin içine bakan kimseye ufak bir taş veya hafif bir şey atmak câizdir; atılan bu

şeyle o kimsenin gözü çıkarsa diyet lâzım gelmez, çünkü hadisten kesin olarak anlaşılan mâna budur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir eve girmek için izin istemek gerekir.

2. İznin sebebi, gözü haramlardan korumak, hâne sahibinin görülmesini istemediği şeyleri görmemektir.

3. İzinsiz başkasının evine giren veya bakan cezalandırılır.

874- وعن رِبْعِيِّ بن حِرَاشٍ قال حدَّثّنا رَجُلٌ من بَنِي عَامرٍ أَنَّهُ استأذَنَ على النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهو في بَيت فقال : أألِجِ ؟ فقال رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم لخادِمِهِ : «أُخْرُج إلى هذا فَعَلِّمْهُ الإستئذَانَ فَقُل لَهُ قُل : السَّلامُ عَلَيكُم، أأدْخُلُ ؟ » فَسَمِعهُ الرَّجُلُ فقال : السَّلام عَلَيكم ، أأدخُلُ ؟ فَأذن له النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَدَخَلَ . رواه أبو داود بإسناد صحيح .

874. Rib'î İbni Hirâş şöyle dedi:

Benî Âmir'den bir adamın bize haber verdiğine göre, bu zât, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* evde iken, "İçeri gireyim mi?" diye izin istemişti. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hizmetçisine:

"Çık, bu adama izin istemeyi öğret. Önce es-Selâmü aleyküm desin, sonra gireyim mi diye sorsun?", buyurdu. Adam Peygamberimizin söylediklerini duyarak:

es-Selâmü aleyküm, girebilir miyim? dedi. Bunun üzerine Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* ona izin verdi o da içeri girdi.

Ebû Dâvûd, Edeb 127. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, V, 369

Rib'î İbni Hirâş

Ebû Meryem Rib'î İbni Hirâş büyük tâbiîlerden olup, Kûfe'ye yerleşmişti. Zamanında insanların en seçkinlerinden biriydi. Hayatı boyunca yalan söylemediği için son derece güvenilir bir râvi olarak kabul

edilmiştir. Ömer İbni Hattâb başta olmak üzere birçok sahâbîden hadis rivayet etmiştir. Kendisinden de tâbiîn tabakasının önde gelen imamları rivayette bulunmuşlardır. Rib'î, 100 (718) yılında vefat etmiştir.

Allah ona rahmet eylesin.

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

875- عن كلدة بن الحنبل رضي الله عنه قال: أتيت النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَدَخَلْتُ عَلَيْه ولم أُسَلِّم فقال النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «ارْجِعْ فَقُلْ السَّلامُ عَلَيكُم أَأَدْخلُ ؟ » رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن .

875. Kilde İbni Hanbel *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yanına gittim ve selâm vermeden huzuruna girdim. Bunun üzerine Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Geri dön ve es-selâmü aleyküm, gireyim mi de" buyurdu.

Ebû Dâvûd, Edeb 127; Tirmizî, İsti'zân 18

Kilde İbni Hanbel

Adının Kelede olduğu da söylenir. Eslem kabilesine mensuptur. Gassânîlerden olduğunu söyleyenler de vardır. Kendisi ve kardeşi Abdurrahman, Yemen'den Mekke'ye gelmişlerdi. Bir başka kardeşi Safvân'la birlikte Huneyn savaşında bulundular. Kilde'nin rivayetleri Ebû Dâvûd, Tirmizî ve Nesâî'nin Sünen'lerinde yer alır. Yukarıdaki hadis, kardeşi Safvân'ın onu Mekke fethi günü bazı hediyelerle Peygamber Efendimiz'e gönderdiği günün hatırasıdır. Hayatının sonuna kadar Mekke'de kalmış ve orada vefat etmiştir.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

İlk hadisin ravisi Rib'î, tâbiîn tabakasından olduğuna göre, kendisinden haberi naklettiği kişi sahâbîdir. Fakat rivayetler bu sahâbinin isminden

bahsetmemektedir. Bu ismin bilinmemesi hadis için bir kusur teşkil etmez. Çünkü bütün sahâbîler bizim inancımıza göre âdildirler, yani Peygamber Efendimiz'den yaptıkları rivayetlerde yalan söylemezler. Efendimiz'in yanına nasıl girileceğini adama öğretmesi için görevlendirdiği hizmetçisinin adının Ravza olduğunu Süyûtî, Ebû Dâvud'un *Sünen*'ine yazdığı hâşiyede belirtir.

Bir eve girmek için izin isteyen kimse selâmı önce mi vermeli yoksa sonra mı konusunda ihtilâf edilmiştir. Bunun sebebi her ikisine delâlet eden hadislerin bulunmasıdır. Bu rivayetlerden hareketle denilmiştir ki, eve girmek isteyen kimse hane halkından bir kimseyi izin almazdan önce görürse, ona selâm vermesi gerekir; şayet kimseyi görmemişse önce izin alır, sonra selâm verir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Bir eve girmek için usulüne uygun olarak izin istemek gerekir.
2. Eve girmeden önce ev halkından birini gören kimse, önce selâm verir sonra girmek için izin ister.
3. Hane halkından birini görmeyen ise, önce izin ister sonra selâm verir**.**

141-باب بيان أن السنة إذا قيل للمستأذن : من أنت ؟ فيسمي نفسه بما يعرف به من اسم أو أن يقول : فلان كنية وكراهة قوله أنا ونحوها

İZİN İSTERKEN İSMİNİ SÖYLEMEK

İZİN İSTEYENE "KİM O?" DENİLDİĞİNDE, BİLİNEN ADI VEYA KÜNYESİ İLE BEN FİLANIM DEMESİNİN SÜNNET OLDUĞU, BEN VEYA BUNA BENZER BİR CEVAP VERMESİNİN İSE MEKRUH OLDUĞU

Hadisler

876- عن أنس رضي الله عنه في حديثه المشهور في الإسراء قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم ، «

ثُمَّ صَعِدَ بي جِبْريلُ إلي السّماء الدَّنيا فاستفتح » فقيل : منْ هذا ؟ قالَ : جِبْريلُ، قِيلَ : وَمَنْ مَعَك ؟ قال : مُحمَّدٌ . ثمَّ صَعِدَ إلى السَّماء الثّانية فاستفتح ، قيل : مَنْ هذا ؟ قال : جبريلُ ، قيل : وَمَنْ مَعَكَ ؟ قال : مُحَمدٌّ » والثّالثة والرَّابعة وَسَائرهنَّ وَيُقالُ في باب كل سماء : مَنْ هذا ؟ فَيقُولُ : جبريل متفق عليه .

876. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, meşhur mi'rac hadisinde, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Sonra Cibrîl beni en yakın semâya çıkardı ve kapının açılmasını istedi."

– Kim o denilince:

– Ben Cibrîl'im, dedi.

– Yanındaki kim denildi.

– Muhammed, dedi. Sonra ikinci kat semâya çıkardı ve kapının açılmasını istedi.

– Kim o denildi.

– Ben Cibrîl'im, diye karşılık verdi.

– Yanındaki kim denildi.

– Muhammed, dedi. Üçüncü, dördüncü ve diğer semâlara yükseldikçe, her birinin kapısında:

– Kim o deniliyordu. O da:

– Ben Cibrîl'im cevabını veriyordu.

Buhârî, Bed'ü'l-halk 6; Enbiyâ 43; Menâkıbü'l-ensâr 42; Müslim, Îmân 259-264. Ayrıca bk. Nesâî, Salât 1

878 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

877- وعن أبي ذرِ رضي الله عنه قال: خَرجَتُ لَيْلة من اللّيالي فإذا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يمشي

وحْدَهُ، فجَعلتُ أمشي في ظلِّ القمَر، فالتفت فرآني فقال : « مَنْ هذا ؟ » فقلتُ أبو ذَرٍ، متفق عليه

877. Ebû Zer *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Bir gece dışarı çıkmıştım. Bir de ne göreyim, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* tek başına yürüyor. Ben de ay ışığında yürümeye başladım. Resûlullah başını çevirdi ve beni gördü:

– "Kim o?" diye seslendi. Ben:

– Ebû Zer, dedim.

Buhârî, Rikak 13; Müslim, Zekât 33

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

878- وعن أُمَّ هانئ رضي الله عنها قالت: أتيت النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهو يغتسل وفاطمةُ تسْتُرُهُ فقال : «مَنْ هذه ، » فقلت : أنا أُم هَانئ . متفق عليه .

878. Ümmü Hânî (Fâhite Binti Ebû Tâlib) *radıyallahu anh*â şöyle dedi:

(Mekke'nin fethi günü) Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'e gelmiştim. Resûl-i Ekrem yıkanıyor, Fâtıma da onu insanların gözünden perdeliyordu. (Ben selâmımı verdim.) Peygamberimiz:

– "Kim o?" dedi. Ben:

– Ümmü Hânî'yim, diye cevap verdim.

Müslim, Hayz 70-71; Müsâfirîn 81-82. Ayrıca bk. Buhârî, Gusül 21; Salât 4; Tirmizî, İsti'zân 34

Açıklamalar

İmâm Nevevî, bir çok konuda âdeti olduğu gibi, burada serdettiği 876 numaralı hadisin de, anılan kaynaklarındaki metninden oldukça kısa bir paragrafını seçmiştir. İsrâ ve mi'rac mucizesinden bahseden hadislerin birçoğu uzun metinler halindedir. Biz de burada o metinlerin tamamının muhtevasına temas etmek istemiyoruz. Çünkü böyle bir yaklaşım, konuyla ilgisi olmayan çok farklı bilgileri buraya aktarmak anlamına gelir. Kaldı ki,

kitabımızın ilgili bahislerinde onlara yer yer temas edilmiş bulunmaktadır. Burada eserin musannifi Nevevî'nin isabetle seçtiği kısımdan anladığımız kadarıyla, Resûl-i Ekrem Efendimiz Mi'rac yolculuğunda Cebrâil *aleyhi's-selâm*'ın yanında pek çok şeye dikkat etmiş ve o âdeta ilâhî takdirin gereği olarak eğitilmiştir. Çünkü bir yere girerken izin istemenin ve sorulan sorulara nasıl cevap verilmesi gerektiğinin bilgisini bize bu Mi'rac mucizesi haberleri içinde anlatma gereği duyması, oldukça dikkat çekicidir. Şu halde, Peygamber Efendimiz'in bize öğrettiği ve yerine getirmemizi, uymamızı istediği edep kurallarının belki pek çoğu, belki de tamamı kendisine Allah tarafından bir şekilde bildirilmiş hususlar olabilir. Bu sebeple, İslâm ulemâsından pek çoğunun edebe riayeti farz, vâcip ve sünnet kısımlarına ayırmaları, neticede bunları ihmâl etmemek gerektiği noktasında müslümanları uyarmalarının önemi daha iyi anlaşılmış olmaktadır.

Bizim bu hadisten anladığımız ve öğrenmemiz gereken en önemli edep ise, bir eve veya bir yere gittiğimizde kim olduğumuz sorulunca adımızı söyleyerek cevap vermemiz gerektiğidir. Ayrıca yanımızda biri varsa, onu da tanıtmamız gerekmektedir. Bu, Cibrîl *aleyhi's-selâm*'ın Efendimiz'e öğrettiği edeplerden biri olup, o da ümmetine aynı şeyleri emir ve tavsiye buyurmuşlardır.

Ebû Zer rivayeti hem Buhârî hem de Müslim'in kitaplarında daha uzun ve içinde çeşitli bilgileri ihtivâ eden bir hadistir. Fakat Nevevî onun da konuyla ilgili kısmını zikretmekle yetinmiştir. Bu rivayet, kişinin kim olduğunu sormanın sadece evlere girerken değil, yolda, sokakta, karanlık gecede veya muhatap tanınmıyor ya da gelen kimse görülmüyorsa gündüz vaktinde de olabileceğini, bu gibi durumlarda kimlik belirtmenin gereğini ortaya koyucu niteliktedir. Peygamberimiz'in Ebû Zerr'e kim olduğunu sorması, kendisinin peşinde münafık veya din düşmanlarından biri olabileceği endişesinden kaynaklanmıştır.

Daha önce 866 numara ile de geçen Ümmü Hânî rivayeti ise eve girmesine izin verilen birinin bilinen biri olsa bile görülmemesi halinde kimliğinin sorulması ve sorulanın da açıkça cevap vermesi gereğini ortaya koyar. Ümmü Hânî hadisinin ahkâmına 866 numaralı hadisin açıklamalarında temas etmiştik.

Günümüzdeki kimlik sorma veya kimlik kartı gösterme uygulamaları, yazılı vesîka ibrâzı şekline dönüşmüş de olsa, hadisteki tavsiyenin bir şekilde yerine getirilmesi olarak yorumlanabilir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. İsrâ ve Mi‘rac mûcizesi haktır ve bunlara iman etmek farzdır.

2. Cebrâil, İsrâ ve Mi’rac’da Peygamberimiz’e arkadaşlık yapmıştır.

3. Peygamberimiz’e İsrâ ve Mi’rac esnasında birtakım edepler öğretilmiştir.

4. Bir yere girileceğinde izin istenir ve kimlik açıkça belirtilir.

5. Gecenin karanlığında, yolda, sokakta karşılaşılan bir kimseye kim olduğu sorulur. Kimliği sorulan kişi meşhur olan adı veya künyesiyle cevap verir.

879- وعن جابر رضي الله عنه قال : أتَيتُ النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَدَقَقْتُ الباب فقال : « من هذا ؟ » فقلت ، أنا ، فقال : « أنا أنا ؟ » كأنهُ كَرِهَهَا ، متفق عليه .

879. Câbir *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*’e geldim ve kapısını çaldım. Resûl-i Ekrem:

– “Kim o?” dedi.

– Benim, diye cevap verdim. Hz. Peygamber:

– “Benim benim!” diye tekrar etti. Galiba bu cevaptan hoşlanmamıştı.

Buhârî, İsti’zân 17; Müslim, Âdâb 38-39. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 128

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz, kendisine kim olduğu sorulan kişinin “ben” veya “benim” gibi bilinmezlik ifade eden ve bir tanıtma unsuru taşımayan kelimelerle cevap vermesini hoş karşılamamıştır. Çünkü bildik tanıdık biri bile olsa, insanları her zaman seslerinden tanıyıp ayırabilme imkânı yoktur.

Oysa, “Sen kimsin?” veya “Kim o?” tarzındaki sorular, karşıdakini asgari ölçüde tanıma isteği taşır. Ben, benim, bir insan, bir şahıs, Allah’ın bir kulu, bildiğiniz kişiyim gibi cevaplar yeterli değildir. Çünkü bu cevaplarda kapalılık vardır. Bu ve benzeri hadisleri delil alan İslâm âlimleri, “Kim o?” sorusuna böyle kapalı cevaplarla mukabele edilmesini hoş görülmeyen ve edebe uymayan kerih bir davranış kabul ederler. Aslında kötü olan “ben” tabirini kullanmak değil, “ben” dedikten sonra kendini tanıtıcı unsurları, yani adını, soyadını, gerekirse babasının adını ve mesleğini söylemeyi ihmal etmektir. Özellikle günümüzde bu şekilde etraflı tanıtmalara ne kadar ihtiyaç olduğu, her gün bir çok cinâyetin işlendiği büyük yerleşim birimlerinde yaşayanlarca daha iyi takdir edilir. Kaldı ki bunun her yerde ve her zaman böyle olması gerektiğine Peygamberimiz’in bu yöndeki hadisleri delâlet etmektedir. Müslümanlar, bu edep kurallarını canlı tutmaya olabildiğince özen göstermeli ve bunun medenî bir toplum olmanın kuralları arasında yer aldığını başkalarına göstererek örnek olmalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir kimseye kim olduğu sorulduğunda “ben”, “benim” gibi kapalılık ifade eden kelimelerle cevap vermesi mekruhtur.

2. Kim olduğu sorulan kimse, adını, soyadını, gerekirse babasının adını, memleketini ve mesleğini de söyleyerek kendini tanıtmalıdır. Sünnete uygun olan tanıtma şekli budur.

142- باب استحباب تشميت العاطس إذا حمد الله وكراهية تشميته إذا لم يحمد اللّٰه تعالى وبيان تعالى آداب التشميت والعطاس والتثاؤب

AKSIRANA YERHAMÜKELLAH DEMEK

AKSIRAN ELHAMDÜLİLLAH DEDİĞİNDE YERHAMÜKELLAH DEMENİN MÜSTEHAP, ALLAH’A HAMDETMEDİĞİNDE YERHAMÜKELLAH DEMENİN MEKRUH OLDUĞU AKSIRANA CEVAP VERMENİN AKSIRMANIN VE ESNEMENİN EDEPLERİ

Hadisler

880- عن أبي هريرة رضي الله عنه أن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إن الله يُحِبُّ العطاسَ وَيَكْرَهُ التَّثَاؤبَ ، فَإذَا عَطَس أحَدكُم وحمد الله تعالى كانَ حقًّا على كل مسلم سمعهُ أن يقول له يرحمك الله وأما التّثاوب فإنما هو من الشيطان ، فـإذا تثاءب أحدكم فليردُّهُ ما استطاع ، فإن أحدكم إذا تثاءب ضَحِكَ منه الشيطان » رواه البخاري .

880. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Şüphesiz Allah aksıranı sever, fakat esneyeni sevmez. Sizden biriniz aksırır ve Allah Teâlâ'ya hamdederse, onun hamdini işiten her müslümanın yerhamükellah demesi üzerine bir vecîbedir. Esnemeye gelince, o şeytandandır. Sizden birinizin esnemesi geldiği zaman, onu gücü yettiği kadar engellemeye çalışsın. Çünkü sizden biriniz esnediği zaman şeytan ona güler."

Buhârî, Edeb 125, 128; Bed'ü'l-halk 11. Ayrıca bk. Tirmizî, Edeb 7

883 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

881- وعنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم : « إذا عطس أحدكم فليقل : الحمد لله ، وليقل له أخوه أو صاحبه : يرحمك الله ، فإذا قال له : يرحمك الله فليقل : يهديكم الله ويصلح بالكم » رواه البخاري .

881. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Sizden biriniz aksırdığı zaman: Elhamdülillah desin. Kardeşi veya arkadaşı da ona: Yerhamükellah desin. Aksıran da: Yehdîkümullahu ve yuslihu bâleküm = Allah sizi hidayette kılsın ve kalbinizi ıslah etsin, desin."

Buhârî, Edeb 126. Ayrıca bk. Tirmizî, Edeb 3; İbni Mâce, Edeb 20

883 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

882- وعن أبي موسى رضي الله عنه قال : سمعت رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقولُ « إذا عَطَس أحدُكُم فحمد الله فشمتوه ، فإنْ لم يحمد الله فلا تُشمتوه » رواه مسلم .

882. Ebû Mûsa *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i:

"Sizden biriniz aksırdığı zaman elhamdülillah derse, ona yerhamükellah deyiniz. Şayet Allah'a hamdetmezse siz de yerhamükellah demeyiniz" buyururken işittim.

Müslim, Zühd 54

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

883- وعن أنس رضي الله عنه قال : عطس رجلان عند النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فشمت أحدهما ولم يشمت الآخر ، فقال الذي لم يشمته : عطس فُلانٌ فَشَمَّتهُ وَعطستُ فَلَم تُشَمتني ؟ فقال : « هذا حمد الله ، وإنَك لم تحمد الله » . متفق عليه .

883. Enes *radıyallahu anh* şöyle demiştir:

Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yanında iki kişi aksırdı. Efendimiz onlardan birine yerhamükellah dedi, diğerine ise söylemedi. Kendisine yerhamükellah demediği kişi:

– Filân kişi aksırdı, ona yerhamükellah dedin; ben aksırdım, bana ise demedin, deyince Peygamberimiz:

– "O kişi elhamdülillah dedi, sen ise demedin" buyurdular.

Buhârî, Edeb 127; Müslim, Zühd 53. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 94; Tirmizî, Edeb 4

Açıklamalar

Yukarıda geçen hadisler aynı konuyu açıklamakta oldukları için hepsini bir arada ele almayı uygun bulduk. Çünkü her rivayet bir diğerinin tamamlayıcısı mahiyetindedir.

Hadislerde geçen **"teşmît",** aksırıp elhamdülillah diyene yerhamükellah demektir. Bu sebeple tercümemizde hep bunu tercih ettik. Hayır dua yerine de kullanılan bu kelimenin asıl anlamı düşmanların şamatasını gidermek demektir. Aksıran kimse elhamdülillah demek suretiyle şeytanın şamatasını giderdiği için bu ad verilmiştir.

Aksırma, beyin, burun ve boğazla alâkalı ise de vücudun bütün uzuvları ondan etkilenir ve sarsılır. Esasen aksırık burun yollarında gelişir ve beyindeki reflekse bağlı olarak ağızdan ve burundan nefes boşalmasını sağlamak suretiyle, burun yollarındaki yabancı maddelerin temizlenmesine ve bütün vücudun zindeliğe kavuşmasına vesile olur. Bu sebeple sağlık belirtisi olarak kabul edilir. Sağlık ise en büyük nimettir. Her nimete hamd ve şükür gerekir. İşte bu sebeple aksırma nimetine karşı da Allah'a hamdedilir. Fakat aksırmanın üçten fazla olanının nezle hastalığının alâmeti olduğunu Efendimiz haber vermişlerdir (Tirmizî, Edeb 5).

Aksıran kimse **elhamdülillah** veya **elhamdülillahi alâ külli hâl** diyerek Allah'a dua eder. Bunun yerine Fatiha sûresi okumak veya kelime-i şehâdet getirmek gibi davranışların sünnete uymadığını ve mekruh sayıldığını bilmemiz gerekir. Biraz sonra gelecek hadiste de göreceğimiz gibi aksıranın ağzını eliyle veya mendille kapatması da sünnete uygun bir davranıştır. Aksırınca **elhamdülillah** diyen kimseye **yerhamükellah** diye mukabelede bulunmanın meşruluğu hususunda ümmetin icmaı vardır. Bu bir görev olup İslâm'ın önemli muâşeret kâidelerinden sayılır. **Zâhirîler** ile **Mâlikî mezhebi**nden bazı imamlar **elhamdülillah** diyeni işiten herkesin ona mukâbelede bulunmasını vâcip saymışlardır. Hatta **Kâdî İyâz**, **İmam Mâlik'**in **teşmîtin** farz olduğu yönündeki görüşünün daha yaygın olduğunu söylemiştir. Fakat ulemânın çoğunluğunun mezhebine göre **teşmît** farz ve vâcip olmayıp, sünnet ve menduptur. **Elhamdülillah** diyene **yerhamükellah** diye mukabelede bulunana, aksıran kimse **yehdîkümullah** veya **yehdîkümullah ve yuslihu bâleküm** diye karşılık verir. İkincisinin Ehl-i kitaptan olanlara verilecek

cevap olduğu da söylenmiştir. Çünkü Peygamberimiz böyle yaparlarmış. Biraz sonra gelecek hadislerden biri buna açıklık getirmektedir. Aksıranın, kendisine **yerhamükellah** diyene, **yağfirullahü lenâ ve leküm** diye karşılık verebileceği de nakledilmiştir (Ebû Dâvûd, Edeb 90).

Aksırdığında hamdetmeyene karşılık verilmez. Bunu Peygamber Efendimiz'in yukarıdaki hadislerinden ve bunlar dışındaki çeşitli sahih rivayetlerden öğrenmekteyiz. Ayrıca namazda ve hutbe okunurken aksıran kimseye de mukabelede bulunulmaz. Nezle gibi çok aksırtan bir hastalığa tutulmuş kimseye de her aksırışında mukabele edilmesi gerekmez. Bizim toplumumuzda çok kere karşılaştığımız aksırana **"çok yaşa"** demenin ve bunun karşılığında **"sen de gör"** gibi karşılık vermenin sünnetle ve İslâmî muâşeretle bir alâkası yoktur.

Esnemek ise bir sıhhat alâmeti olmayıp, bunun şeytandan olduğunun söylenmesi, insanın gaflet ve tenbelliğinin belirtisi olduğu içindir. Çünkü gaflet müslümana yakışmayan bir haldir. Esnemenin sebebi çok yiyip içmek, karnı tıka basa doldurmak ve bunların etkisiyle hareket kabiliyetinin azalması, uyku ve şehvet halinin öne geçmesidir. Bunların her biri, şeytanın hoşlandığı şeylerdir. Onun içindir ki, şeytan esneyene güler, çünkü onu esir almış ve kişi dünyalık arzularına mağlup olmuştur. Bu sebeple esnemek hoş karşılanmamış, mümkün mertebe önüne geçilmesi tavsiye edilmiştir. Her şeye rağmen engellenemediği durumlarda da, esnerken ağzı el ile kapatmak gerekir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Aksırmak bir nimet olup, sağlığın ve sıhhatin alâmetidir.
2. Her nimete hamdetmek ve şükretmek gerektiğinden aksıran da Allah'a hamdeder.
3. Aksırınca elhamdülillah diyene yerhamükellah demek sünnettir.
4. Aksırdığında elhamdülillah demeyene, yerhamükellah diye karşılık verilmez. Bunun sebebi, bir görevi ve sünneti terkedene durumunu hatırlatmak ve onu bunları yapmaya teşviktir.
5. Aksıran, kendisine yerhamükellah diye dua edene, yehdîkümullah ve yüslihu bâleküm şeklinde karşılık verir.
6. Esnemek gafletin, tenbellik ve şehvete mağlûbiyetin eseridir.

7. Esnemenin şeytandan oluşu ve esneyene şeytanın gülmesi, onun arzusuna uyulduğu içindir.

8. Esnemeyi önlemeye gayret etmek gerekir.

884- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : كان رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذَا عَطَسَ وَضَعَ يَدَهُ أوْ ثَوبَهُ عَلى فيهِ وَخَفَضَ أوْ غَضَّ بَها صَوْتَهُ.شك الراوي رواه أبو داود،والترمذي وقال حديث حسن صحيح.

884. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* aksırdıkları zaman elini veya mendilini ağzına tutar, böylelikle sesini azaltmaya –veya ağzını yummaya- çalışırdı.

Ebû Dâvûd, Edeb 90; Tirmizî, Edeb 6

Açıklamalar

Biraz önce ifade edildiği gibi aksırma insanın burun kanallarının ve genzinin birtakım maddelerden temizlenmesine bir vesiledir. Bu sebeple, aksırırken şiddetli nefesle ağız veya burundan birtakım şeylerin çıkması muhtemeldir. İşte Efendimiz'in ağzını yummaya çalışmasının, eliyle veya mendille kapatmasının sebebi budur. Ayrıca ağız mümkün mertebe yumulunca sesin de azalacağı tabiîdir. Özellikle başkalarıyla bir arada iken bunlara riayet edilmesi çok önemlidir. Fakat her hâl ü kârda aksırırken ağzımızı elimizle veya bir mendille kapatmamız sünnete uygun bir davranıştır. Peygamber Efendimiz'in ağzını bazı kere elleriyle, bazan da bir mendille kapattığı çeşitli rivayetlerden anlaşılmaktadır. Aksırırken sesin çok yüksek olması başkalarını rahatsız ettiği kadar, kişinin kendi vücut azâlarına da zarar verebilir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Aksıranın eliyle veya bir mendille ağzını kapatması sünnetle belirlenen edebe uygundur.

2. Aksıran sesini kısmaya ve ağzını yummaya özen göstermelidir.

3. Yüksek sesle aksırmak, cemiyet içinde başkalarını rahatsız edeceği gibi, aksıran için de zararlı olabilir.

885- وعن أبي موسى رضي الله عنه قال: « كان الْيَهُودُ يَتَعَاطسُونَ عِنْدَ رسول اللهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَرْجُونَ أَنْ يَقولَ لهُم يَرْحَمُكُم الله ، فيقولُ : يَهدْيكمُ الله ويُصلحُ بالكم » رواه أبو داود، والترمذي وقال حديث حسن صحيح .

885. Ebû Mûsâ *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Yahudiler, kendilerine **yerhamükümullah** diyeceğini ümit ederek, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yanında yapmacıktan aksırırlardı. Peygamber Efendimiz de onlara:

"Yehdîkümüllah ve yüslıhu bâleküm = Allah size hidayet versin ve hâlinizi ıslah etsin" buyururdu.

Ebû Dâvûd, Edeb 93; Tirmizî, Edeb 3

Açıklamalar

Yahudiler Peygamberimizin duasını almak için yapmacıktan aksırırlardı. Onların böyle davranmalarının sebebi, zâhirde hasetleri ve inatlarından dolayı Efendimiz'in peygamberliğini inkâr etmelerine rağmen içlerinden onun hak peygamber olduğunu bildikleri için duasının bereketine nâil olmak istemeleriydi. Efendimiz de kendisinin üstün fazileti, onların da huzurda bulunmalarının haram kılınmaması ve orada oturmalarının bir mükâfatı olmak üzere, onların hidâyete ermeleri ve Cenâb-ı Hakk'ın kalplerini İslâm'a çevirip hallerini ıslah etmesi için Allah'a dua ederdi. Resûl-i Ekrem Efendimiz bütün âlemlere rahmet olarak gönderildiği için, her çeşit inanç sahibine, hatta öncelikle kitap ehli olanlara İslâm'ı tebliğ etmekle mükellefti. Tebliğ yapan kimsenin insanların bir kısmından uzak durması veya onları muhatap almaması söz konusu olamaz. Bu sebeple Efendimiz, hem yahudi ve hıristiyanlara hem de müşriklere İslâm'ı tebliğ etmiş, onların meclislerine gittiği gibi fert olarak da kendileriyle hayatının sonuna kadar ilgilenmiştir. İslâmî tebliğ görevini üstlenenlerin de bu davranışlardan alacağı dersler ve ibretler vardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Müslüman olmayanlara rahmet temennisinde bulunulmaz.

2. İslâm'ı tebliğ maksadıyla gayri müslimlerin meclisine katılmakta ve onlarla konuşmakta bir sakınca yoktur.

3. Gayri müslimlere Allah'tan hidâyet dilemek, içinde bulundukları küfür halinden kurtulmaları ve kalblerinin ıslahı için dua etmek câizdir.

4. Yahudi ve hıristiyanlar Peygamberimiz'in risâlet ve nübüvvetini içlerinden biliyor, fakat kibir ve hasetleri onların dilleriyle ikrarına engel oluyordu.

886- وعن أبي سعيد الخدري رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : إِذَا تَثاءَبَ أحَدُكُمْ فَلْيُمسكْ بَيده على فيه فإنَّ الشيطان يدْخل» رواه مسلم .

886. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Sizden biriniz esnediği zaman eliyle ağzını tutsun. Çünkü şeytan onun ağzına girer."

Müslim, Zühd 57-58. Ayrıca bk. Ebû Dâvud, Edeb 89

Açıklamalar

Esnemenin mahiyetini ve sebeplerini yukarıda kısaca açıklamıştık. Esnemek bizim geleneğimizde hiç hoş karşılanmayan hallerden biridir. Özellikle bir mecliste esnemek orada bulunanlara karşı saygısızlık olarak telâkki edilir. Yeme içmede ölçüyü kaçırmayanlar, düzenli bir hayat sürenler ve uyanık bir şuura sahip olanlar bu hastalıktan kendilerini kurtarabilirler. Fakat bütün tedbirlere rağmen esneme haline mani olamayanlar bulunabilir. İşte o zaman da insanın eliyle ağzını kapatması gerekir. Bu hem çirkin bir görünümü önler, hem de manevî cihetten şeytanın kendine gülmesine veya ağzından içeri girmesine engel olur. Çünkü şeytan esneyen insanın suratını çirkinleştirmeye ve ağzından içeri girmeye gayret eder. Ayrıca bu konudaki hadislerde esnerken "hah hah"

şeklinde sesler çıkarmanın da câiz olmadığını görmekteyiz. Çünkü bunlar, şeytanın hoşlandığı ve onu güldüren hallerdir (Ebû Dâvud, Edeb 89). Esneme hali, insanın diri ve canlı bir halde bulunmasını engellediği gibi, huzuru kalple ibadet yapmasını, düşünmesini ve dinlediğini anlamasını da önler. Böyle bir durum kendilerine galebe edenler çoğunlukla gaflet ehli olanlardır. Bundan kurtulmak da kişinin kendi elindedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâm, her davranışımızla ilgili bir edep kuralı belirlemiştir. Onlara uymak insana maddî ve mânevî faydalar sağlar.

2. Esnemek şeytanın hoşlandığı hallerden biridir. Şeytanı memnun edecek hallerden uzak durmak gerekir.

3. Esneme anında el ile ağzı kapatmak sünnettir. Bu davranış insanlar karşısında çirkin bir görünüme düşmeyi önler.

4. İnsan, şeytanın sevineceği her davranıştan uzak durma gayreti içinde olmalıdır.

143- باب استحباب المصافحةِ عندَ اللقاء وبشاشةِ الوجهِ وتقبيل يد الرجل الصالح وتقبيل ولده شفقة ومعانقة القادم من سفر وكراهية الانحناء

MUSAFAHA YAPMAK

MÜSLÜMANLARIN BİRBİRLERİYLE KARŞILAŞINCA MUSÂFAHA YAPMALARI, GÜLERYÜZLÜ DAVRANMALARI, SÂLİH BİR KİMSENİN ELİNİ ÖPMENİN, ÇOCUĞUNU ŞEFKATLE ÖPMENİN, YOLCULUKTAN DÖNENLE KUCAKLAŞMANIN MÜBAH, BİRİNİN ÖNÜNDE EĞİLMENİN MEKRUH OLDUĞU

Hadisler

887- عن أبي الخطاب قتادة قال : قلَت لأنس : أكَانتِ المُصافَحةُ في أصْحابِ رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم؟ قال : نَعَمْ . رواه البخاري .

887. Ebü'l-Hattâb Katâde şöyle dedi:

Ben Enes'e:

– Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ashâbı arasında el sıkışma âdeti var mıydı diye sordum. O da:

– Evet, diye cevap verdi.

Buhârî, İsti'zân 27

Katâde İbni Diâme es-Sedûsî

Katâde, tâbiîn tabakasının önde gelenlerindendir. Künyesi Ebü'l-Hattâb'dır. 61 (680) senesinde Basra'da dünyaya geldi. Müfessir ve hadis hâfızı idi. Katâde gözleri görmeyen âmâ ulemanın en şöhretlilerinden biridir. Ahmed İbni Hanbel, onun Basra âlimlerinin en hâfızı olduğunu söyler. Hadis ilmi yanında, Arapça, lugât bilgisi, Arapların geçmiş tarihleri ve nesep ilminde de öncü bir isim olduğu söylenir. Kaderiye mezhebine meyilli idi. Hadis rivayetinde tedlis yaptığı da bilinmektedir. Katâde 118 (736) senesinde Vâsıt'da tâun hastalığından vefat etti.

Allah ona rahmet etsin.

889 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

888- وعن أنس رضي الله عنه قال : لَمَّا جَاءَ أهْلُ اليَمنِ قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم : « قَدْ جَاءَكُمْ أهْلُ الْيَمَنِ ، وَهُمْ أولُ مَنْ جَاءَ بالمُصَافَحَة » رواه أبو داود بإسناد صحيح .

888. Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Yemen halkı gelince, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Size Yemen halkı geldi, el sıkışma âdetini ilk başlatan onlardır.”

Ebû Dâvûd, Edeb 143

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

889- وعن البراء رضي الله عنه قال : قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « ما مِنْ مُسْلِمْين يَلْتَقِيَانِ فَيَتَصافَحَانِ إلا غُفر لَهما قبل أن يفترقا » رواه أبو داود .

889. Berâ *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"İki müslüman karşılaştıklarında el sıkışırlarsa, birbirlerinden ayrılmadan önce günahları bağışlanır."

Ebû Dâvûd, Edeb 143. Ayrıca bk. Tirmizî, İsti'zân 31; İbni Mâce, Edeb 15

Açıklamalar

Musâfaha, dilimizdeki kullanımıyla tokalaşmak veya el sıkışmak demektir. Musâfahanın şekli, bir kimsenin elinin içini başkasının elinin içiyle birleştirmesi, birbirlerinin ellerini bu vaziyette tutmaları tarzında olur. Musâfaha çok eski bir sünnettir. Onu ilk ortaya çıkaranların Yemenliler olduğu kabul edilir. İlk karşılaşma sırasında musâfaha yapmak sünnet, her karşılaşmada musâfaha ise müstehaptır. Karşılaşma esnasında önce selâmlaşılır, sonra el tutuşulur. Musâfaha için elini uzatandan yüz çevirmek ve mukabelede bulunmamak doğru bir davranış tarzı kabul edilmez ve edebe aykırıdır.

Bir topluluğun başka bir toplulukla karşılaşıp musâfaha yapmadan konuşmaları, ilim müzâkeresinde bulunmaları veya uzun bir süre bir arada kaldıktan sonra ayrılacaklarında ayağa kalkıp salâvat getirerek el sıkışmaları sünnete uygun bir davranış olmayıp, mekruh kabul edilmiştir. Çünkü ilk karşılaşmalarında bu görevi yerine getirmeleri gerekir. Sadece, cami veya mescide gelen bir kimse cemaati namazda veya başka bir meşrû ibadet veya meşgale içinde bulursa, onların bu ibadet ve meşgaleden ayrılmalarından sonra, önce selâm vererek musâfaha yapabilir. Bazı mıntıkalarda ve camilerde cemaatin âdet haline getirdikleri sabah namazından ve ikindi namazından sonra musâfaha yapmalarının şer'î bir

mesnedi yoktur. Fakat bunda herhangi bir günah veya kerâhet de söz konusu değildir. Bir malın alış verişi esnasında el tutuşmanın sünnetle ilgisi olmasa da, karşılıklı hoşnutluk ve rızâyı ifade etmesi açısından bir mahzuru bulunmamaktadır.

Musâfaha esnasında helâl ve harama riâyet edilmesi temel prensiptir. Birbirlerine bakmaları haram olanların, dokunmaları da haramdır. Bu sebeple erkeklerin kadınlarla musâfahaları câiz değildir. Hatta dokunmak bakmaktan daha öncelikli haramlardandır. Meselâ birbirleriyle evlenmek isteyen yabancı bir erkekle kadının birbirlerine bakmaları câiz olmasına rağmen, el sıkışmaları haramdır. Birbirlerine nikâhları düşmeyenlerin de bu konuda hassas olmaları ve fitneye sebep olacak davranışlardan uzak durmaları tavsiye olunmuştur.

Musâfaha hakkındaki bu genel bilgilerden sonra hadislerin muhtevasına dönebiliriz. Yukarıdaki her üç hadis aynı konu etrafında bilgiler vermektedir. Enes'in ilk rivayetinden musâfahanın Peygamber Efendimiz zamanında varlığını ve sahâbe arasında yaygınlığını anlıyoruz. Bir şeyin Efendimiz zamanında müslümanlar arasında uygulanması aynı zamanda onun meşrûiyetini ortaya koyar. Hadis kitaplarımızın bir çoğunda yer alan rivayetlerden, sahâbe-i kirâmın selâmdan sonra musâfaha yaptıklarını öğreniyoruz. Sevgi ve kardeşliğin belirtilerinden biri olan selâmdan sonra el sıkışmak, aralarında varolan sevgi ve kardeşliği, dostluğu, insanların birbirlerine karşı samimiyetini ve değer verişlerini daha da öne çıkarıcı bir unsurdur.

Resûl-i Ekrem, bir kısım sahih rivayetlerinde çeşitli vesilelerle Yemenlileri methetmiştir. Onların îmanlarının güçlü, kendilerinin iyi mü'min ve hikmet ehli olduklarını övdüğünü görürüz. Bu, Yemenlilerin o günün önde gelen medenî topluluklarından biri oluşlarıyla alâkalıdır, denilebilir. Çünkü Yemenliler herhangi bir zorlama söz konusu olmadan ve benimseyerek İslâm'ı kabul etmişler, gerçekten de dini en iyi yaşayan topluluklardan biri olarak temayüz etmişlerdi. Bu, övülmeye ve takdire değer bir haldir. Enes'in ikinci hadisinden öğrendiğimize göre, Efendimiz musâfaha âdetini ilk getirenlerin de Yemenliler olduğunu söylemişlerdir ki, bu da onların lehine ve methine yönelik bir hadistir. Ayrıca bu hadis vesilesiyle bir kere daha tekrar etmemiz gereken bir gerçek vardır: İslâm,

daha önce insanlar arasında yaygın olup da Kur'an ve Sünnet'e aykırı olmayan güzel âdetleri ibkâ etmiş, ortadan kaldırmamıştır. Bu durum, insanlığın tarih boyunca geliştirdiği iyi ve güzel hasletlerin, bütün insanlığın ortak bir eseri olduğunu, bunlardan Allah'ın rızâsına uygun ve insanlara faydalı olan hiçbir şeyi İslâm'ın reddetmediğini gösterir.

Müslümanlar birbirleriyle karşılaşıp selâmlaştıktan sonra musâfaha yaparlar. Selâmlaşmaları bir sâlih amel, musâfaha yapmaları da bir başka güzel davranıştır. Bunların her ikisi görüldüğü gibi Resûl-i Ekrem tarafından övülüp teşvik edilmiştir. İyi mü'min olmanın birer belirtisi sayılan bu güzel davranışlar, kul hakkının dışında kalan hukûkullahla ilgili küçük günahların bağışlanmasına vesile teşkil eder. Zira onlar karşılaşmaları esnasında birbirlerine dua ederler. Ebû Dâvûd'un bir rivayetinde ifade edildiği gibi, iki müslüman karşılaştıkları zaman musâfaha yaparlar, her ikisi Allah'a hamdeder ve bağışlanmalarını dilerlerse, her ikisi mağfiret olunur (Ebû Dâvûd, Edeb 143). Kur'ân-ı Kerîm'de [Hud sûresi(11), 114] ve Resûl-i Ekrem'in bir hadislerinde açıkça belirtildiği gibi, iyilikler çirkinlikleri yok eder (Taberânî, el-Mu'cemü'l-kebîr, IX, 160). Bütün bunları bir arada düşündüğümüz zaman, müslümanların işledikleri her hayırlı iş, onların hem dünyada hem de ahirette kendileri için bir kazançtır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Musâfaha, tokalaşmak sahâbe arasında yaşatılan bir sünnettir.
2. Musâfahanın meşrûiyeti Peygamber Efendimiz'in takrirleri ile sâbittir.
3. Musâfahanın varlığı konusu sahâbîlerin aksine birşey söylemeyerek onayladıkları ortak bir hükümdür ve bu dinî açıdan müslümanlar için bir delildir.
4. İnsanlar arasında musâfahayı ilk ortaya çıkaranlar Yemen halkıdır.
5. Musâfaha ilk karşılaşma anında ve selâmdan sonra yapılır. Bu müstehaptır.
6. Musâfaha salih amellerden biridir ve küçük günahlara keffâret olur.

890- وعن أنس رضي الله عنه قال : قال رجل : يا رسول الله ، الرَّجُلُ مِنَّا يَلْقَى أخَاُه أوْ صَديقَهُ أينْحني لَهُ

؟ قلل : « لا » قال : أَفَيَلتزمه ويقبله ؟ قال : « لا » قال : فَيَأْخُذُ بِيَده وَيُصَافِحُهُ ؟ قال : « نَعَم َ» رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

890. Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi:

– Bir adam:

– Yâ Resûlallah! Bizden bir kişi kardeşi veya arkadaşıyla karşılaştığında onun için eğilebilir mi, diye sordu. Peygamberimiz:

– "Hayır eğilemez" buyurdu. Adam:

– Ona sarılıp öpebilir mi, diye sordu. Efendimiz:

– "Hayır" buyurdular. Bu defa adam:

– Elini tutup musâfaha edebilir mi, dedi. Peygamberimiz:

– "Evet" buyurdu.

Tirmizî, İsti'zân 31. Ayrıca bk. İbni Mâce, Edeb 15; Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, III, 198

Açıklamalar

Hadiste geçen kardeş kelimesiyle kastedilen öncelikle müslüman kardeşi veya ikinci bir ihtimal Arap toplumundan kardeşi demektir. Sadîk ise, arkadaş ve dost anlamına gelir ki, akraba ve tanıdıklarından, ya da sevdiği kimselerden biri olabilir. İslâm dini herhangi bir kimsenin karşısında rükû ve secde eder tarzda eğilmeyi veya başını eğmeyi ve bu tarzda bir saygı gösterisini yasaklamıştır. Bir kimse ile karşılaşma anında onun önünde eğilmek, haram kılınan bid'atlardan biridir. Kişinin bu eğilme esnasındaki niyeti ve maksadı Allah'a secde etmek olsa dahi, yaratılmışlardan birinin huzurunda saygı ve sevgi alâmeti olarak eğilmesi haramdır. Bunun İslâm'dan önceki şerîatlarda olduğu ifade edilebilir. Çünkü Kur'an'da Yûsuf *aleyhi's-selâm* kıssasında geçen: **"Ana-babasını tahtın üstüne çıkardı ve hepsi onun için secdeye kapandılar"** [Yûsuf sûresi (12), 100] âyetinde geçen secdeyi bazı müfessirler Allah'a şükür secdesi olarak yorumlarken, bazıları da Yûsuf *aleyhi's-selâm*'ın önünde saygı ile eğildiler

anlamına almışlardır. Böyle bile olsa, saygı ve tazim alâmeti olarak başkası önünde eğilmenin bizim dinimizde yasak olduğu kesindir.

Kucaklaşma veya sarılıp öpme konusunda çeşitli rivayetler vardır. Arapçada **muâneka** denilen kucaklaşma veya sarılmanın câiz olan ve olmayan kısımları bulunmaktadır. Uzaktan gelen veya bir yolculuktan dönen kimse ile kavuşma anında muâneka yapılabileceği, ancak kadınların ve kadın yapılı erkeklerin bu hükmün dışında olduğu kabul edilir. Bu yöndeki ictihad, Hz.Ömer'den nakledilmiştir. Ca'fer İbni Ebû Tâlib, Habeşistan'dan Necâşî'nin yanından dönüp geldiğinde Resûl-i Ekrem Efendimiz onu kucaklayarak iki gözünün arasından, alnından öpmüştü. Ayrıca Peygamberimiz'in Hz.Hasan ile muâneka yapması da bu konuda rivayet edilen sahih haberlerden bir başkasıdır. Bunları delil alan ulemâ muânekanın mübah olduğuna hükmetmişlerdir. **Tahâvî**, ashâb-ı kirâmdan bir çoklarının birbirleriyle muânekalarının sâbit olduğunu naklederek, bu durumda kucaklaşıp sarılmayı yasaklayan rivayetlerin İslâm'ın ilk dönemiyle ilgili olabileceğini söyler. Çünkü, yasak olan bir hareketin ashâbın arasında yaygın olarak bulunması mümkün değildir. **Hanefî mezhebi** imamlarının bu yöndeki kanaatleri, giyinmiş kuşanmış iki mü'minin birbiriyle muânekasında bir sakınca olmadığı yönündedir. Ancak bir izâr ve bir gömlekle yapılacak muâneka konusunda ihtilâf vardır. **İmam Mâlik** muânekanın mekruh olduğu görüşünde olmakla beraber Peygamberimiz'in Ca'fer İbni Ebû Tâlib'le muânekasını özel bir lutuf sayar.

Öpme konusuna gelince: İmam Nevevî, bu konuda pek çok sahih hadis olduğunu belirttikten sonra, ilmi, zühdü, dindarlığı, kendisini günahlardan koruması ve bunlara benzer dînî davranış veya nitelikleri sebebiyle başka birinin elini öpmenin mekruh değil, aksine müstehap olduğunu söyler. Fakat, zenginliği, mevki ve makamı, ya da bunlara benzer dünyalık bir sebeble el öpmenin mekruh, hatta bazı ulemâya göre haram olduğunu söyler. Bir de önemli olan, öpülen yerin el veya alnın ortası olması gerektiğidir. Bir başkasının dudaklarını ve yanağını öpmek câiz değildir.

Hanefî fakîh Ebü'l-Leys es-Semerkandî öpmenin beş çeşit olduğunu söyler. Önemine binaen bunlara kısaca işaret etmek faydalı olacaktır.

* Tahiyye maksadıyla öpmek (kuble-i tahiyye): Hürmet ve saygıya lâyık birinin veya yaşlı olan bir mü'minin elinin üstünü öpmektir.

* Şefkat öpüşü (kuble-i şefkat): Çocuğun babasını ve anasını öpmesidir.

* Rahmet öpüşü (kuble-i rahmet): Babanın, ananın kendi çocuğunun yanağını öpmesidir.

* Şehvet öpüşü (kuble-i şehvet): Zevcin zevcesinin dudağını öpmesidir.

* Meveddet öpüşü (kuble-i meveddet): Erkek ve kız kardeşlerin birbirlerinin yanaklarından öpmesidir.

Hanefî fakihlerden bazıları buna bir de dindarlık öpüşünü (kuble-i diyânet) ilâve ederler ki, o da Hacer-i Esved'i öpmektir. Bunlardan anlaşılacağı gibi öpmenin hürmet ve saygı, şefkat ve sevgi için olması gereği vardır. Şehvet maksadıyla öpme sadece karı koca arasında meşru olup bunun dışında hiçbir şekilde câiz değildir.

Musâfaha konusunda daha önceki hadislerde yeteri kadar bilgi verilmişti.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hürmet ve saygı maksadıyla da olsa başka birinin önünde secde veya rükû eder gibi eğilmek, ya da başını eğmek câiz değildir.

2. Uzaktan gelen veya yolculuktan dönen bir kimseyle muâneka denilen kucaklaşma câizdir. Ancak bunun cevazı, her iki tarafın elbiseli olması şartına bağlıdır.

3. Hürmet ve saygıya lâyık veya yaşı ilerlemiş bir müslümanın elinin üstünü öpmek câizdir.

4. Bir kimseyi ağzından ve yanağından öpmek câiz değildir.

5. Öpmenin câiz olup olmayanları yukarıda açıklamalar kısmında etraflıca belirtilmiş bulunmaktadır.

6. Musâfaha, tokalaşmak sünnete uygun bir davranıştır.

891- وعن صَفْوان بن عَسَّال رضي الله عنه قال : قال يَهُودي لِصَاحبه اذْهب بنا إلى هذا النبي فأتيا رسول الله

صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم فَسَأَلاه عن تسْع آيات بَينات فَذَكرَ الْحَديث إلى قَوْله : فقَبَّلا يَدَهُ وَرِجْلَهُ وقالا : نَشْهَدُ أَنَّكَ نبي . رواه الترمذي وغيره بأسانيد صحيحة.

891. Safvân İbni Assâl *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Bir yahudi kendisi gibi yahudi olan arkadaşına:

– Gel şu peygambere gidelim, dedi. İkisi birlikte Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e geldiler ve müslümanlarla yahudiler arasında ortak olan dokuz kesin âyeti sordular. Peygamberimiz cevapladıktan sonra onun elini ve ayağını öperek:

– Şehâdet ederiz ki, sen gerçekten bir peygambersin, dediler.

Tirmizî, İsti'zân 33. Ayrıca bk. İbni Mâce, Edeb 16; Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, IV, 240

Safvân İbni Assâl

Meşhur sahâbîlerdendir. Zâhiroğullarına mensuptur. Peygamber Efendimizle on iki gazveye iştirak etti. Rivayet ettiği hadisler arasında mestler üzerine meshetme, ilmin fazileti ve tövbe konusundakiler meşhurdur. İlim öğrenmek için mescidde Peygamberimiz'e gelmiş ve bu arzusunu ona iletmişti. Efendimiz: "İlim öğrenicisi hoş gelmiş. Şüphesiz ki ilim öğrenicisinin üzerine melekler kanatlarını gererler" buyurmuştu. Safvân Kûfe'ye yerleşmişti. Kendisinden hadis rivayet edenler arasında meşhur sahâbî Abdullah İbni Mes'ûd ve Zirr İbni Hubeyş ile Abdullah İbni Seleme gibi önde gelen tâbiîler vardır.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

İmam Nevevî, Tirmizî'nin *Sünen*'inden tahrîc ettiği bu hadisi de ihtisar etmiş, sadece konuyla ilgili olan kısmı zikretmeyi uygun bulmuştur. Oysa Tirmizî'deki asıl hadiste, Peygamberimiz yahudilerin kendisine sorduğu dokuz şeyi ve onların gizlediği bir meseleyi açıklamış, işte bunun üzerine kendisinin elini ayağını öpmüşlerdir. Hz.Peygamber'in onlara açıkladığı ve kendilerinin çok iyi bildikleri **on emir'**dir. Bunlardan dokuzunda

müslümanlarla yahudiler müşterekti. Bir tanesi ise sadece yahudilere aitti. Hadisten öğrendiğimize göre, Efendimiz onlara şöyle buyurmuşlardı:

“Allah’a hiçbir şeyi ortak koşmayın, hırsızlık yapmayın, zinâ etmeyin, haksız yere Allah’ın haram kıldığı bir nefsi öldürmeyin, bir adamı öldürtmek için güç kudret sahibi bir kimsenin yanına gitmeyin, sihir yapmayın, faiz yemeyin, evli ve namuslu bir kadına iffetsizdir diye iftira etmeyin, savaşın kızıştığı gün harp meydanından kaçmayın. Bir de özellikle siz yahudilere farz olan, cumartesi gününe saygısızlık yapmayın”. Müslümanlarla yahudiler arasında müşterek olmayan tek şey, onların cumartesi gününü kutsal kabul etmeleri idi. İşte bunları işitince, yahudiler Peygamber Efendimiz’in el ve ayaklarını öpmüşlerdi. Hatta Resûl-i Ekrem, onlara niçin kendisine uymadıklarını ve neden İslâm’ı kabul etmediklerini de sormuş, onlar, bunu yaparlarsa diğer yahudilerin kendilerini öldüreceklerinden korktuklarını söylemişlerdir.

Hadisin bu bahiste zikredilmesinin sebebi, Peygamber Efendimiz’in kendisinin el ve ayaklarını öpen yahudilere engel olmaması ve onları böyle bir davranıştan nehyetmemesidir. Hatta sadece yahudiler değil, orada hazır bulunan ashâb da Efendimiz’in el ve ayaklarını öpmüşlerdir. Hadis şârihleri bu yöndeki rivayet ve bilgilere işaret ederler.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz’e bazı kere yahudiler de gelip soru sorarlar, Efendimiz de onların sorularını cevaplandırırdı.

2. Bazı yahudiler Peygamberimiz’in hak peygamber olduğunu bildikleri halde diğer yahudilerin kendilerini öldürmelerinden korktukları için İslâm’a girmediler.

3. Bereketini umarak, müttekî ve salâh ehli olan kimselerin elini ve ayağını öpmek câizdir. Peygamberimiz bunun yapılmasını kötü karşılamamış ve yasaklamamıştır.

892- وعن ابن عمر رضي الله عنهما قصة قال فيها : فَدَنَوْنا من النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقَّبلْنا يده . رواه أبو داود .

892. İbni Ömer *radıyallahu anhümâ*, başından geçen bir olayı anlatırken şöyle dedi:

Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'e yaklaştık ve elini öptük.

Ebû Dâvûd, Cihâd 96; Edeb 148. Ayrıca bk. Tirmizî, Cihâd 36; İbni Mâce, Edeb 16

Açıklamalar

Abdullah İbni Ömer'in bu sözleri, kendisinin içinde bulunduğu bir seriyye dönüşünde cephede cereyan eden bazı olayları Resûl-i Ekrem Efendimiz'e anlattıktan sonra, onun elini öpmeleri kıssasıdır. İbni Mâce ile Ebû Dâvûd'un Kitâbü'l-edeb'indeki rivayetlerde bu detay yoktur. Tirmizî'nin rivayeti ise sadece seriyye anındaki olayları haber verir. Nevevî'nin hadisten bir tek cümleyi zikredişinin sebebi, sahâbîlerin Peygamberimiz'in elini öptüklerini ve bunun muhtelif defalar yapıldığını isbat etmek içindir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sahâbe, Hz.Peygamber'in elini öpmüşler, Efendimiz de buna müsaade etmiştir.

893- وعن عائشة رضي الله عنها قالت : قَدم : زَيْدُ بُن حَارثة المدينة ورسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في بَيْتي فأتَاهُ فَقَرَعَ الباب. فَقَام إليهْ النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم يَجُرُّ ثوْبَهُ فاعتنقه وقبله » رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

893. Âişe *radıyallahu anhâ* şöyle demiştir:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* benim evimde iken Zeyd İbni Hârise Medîne'ye gelmişti. Sonra Resûl-i Ekrem'e gelip kapıyı çaldı. Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* de elbisesini sürüyerek ayağa kalktı, onu kucakladı ve öptü.

Tirmizî, İsti'zân 32

Açıklamalar

Zeyd İbni Hârise, Peygamberimiz’in hürriyetine kavuşturduğu kölesi ve sonra da evlâtlığı idi. O zamanlar kendisine Zeyd İbni Muhammed deniyordu. Evlât edinme ile ilgili hüküm Kur’an’ın emri ile kalkınca, Zeyd İbni Hârise olarak çağırılmaya başlandı. Resûl-i Ekrem Zeyd’i çok severdi. İşte bu sevginin bir eseri olarak, evine geldiğinde ridâsını bile üstüne giymeksizin yerde sürüyerek onu karşılamak üzere kapıya yöneldi. Sonra da onu kucaklayıp öptü. Biraz önce 890 numaralı hadisi açıklarken, bir başkasını kucaklama ve öpmenin hükmüne ayrıntılı bir şekilde temas etmiştik. Resûl-i Ekrem Efendimiz’in bazı sahâbîlerle muâneka yaptığı, onları kucakladığı ve öptüğü sabittir. Bu rivayet de onlardan biridir. Muhtemelen Zeyd, bir seriyyeden dönüşünde Peygamberimiz’e gelmişti. Çünkü Efendimiz Zeyd’i birçok seriyyeye göndermiş ve içinde bulunduğu her seriyyeye onu komutan tayin etmiştir. Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, uzaktan gelen veya bir yolculuktan dönen kimse ile muâneka caizdir. Peygamberimiz’in onu öpmesi de bir rahmet öpüşüdür.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Zeyd İbni Hârise, Peygamberimiz’in çok sevdiği sahâbîlerden biridir.
2. Bir yolculuktan dönen kimseyi kucaklamak ve öpmek câizdir.
3. Sevilen ve yakını olan bir kimse de olsa, gidilen eve girmek için kapıyı çalmak ve izin almak gerekir.
4. Yoldan geleni veya misafiri ayağa kalkarak karşılamak câizdir.

894- وعن أبي ذرٍّ رضي الله عنه قال : قال لي رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم «لاتَحقِرَنَّ مِنَ المعْرُوف شَيْئاً وَلَو أن تلقى أخاك بوجه طليق » رواه مسلم .

894. Ebû Zer *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana:

“Kardeşini güleryüzle karşılamak şeklinde bile olsa, hiçbir iyiliği küçük görme” buyurdu.

Müslim, Birr 144. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Libâs 24; Tirmizî, Et’ime 30

Açıklamalar

İyilik diye tercüme ettiğimiz ma’rûf kavramının dinimizde ne kadar kapsamlı bir kelime olduğunu biliyoruz. Herhangi bir iyiliği küçük görmek, önemsememek bizlere yakışmaz. Hattâ tabiî davranışlarımızdan saydığımız bir şey bile iyilik olarak adlandırılabilir. Nitekim başkalarına karşı güleryüzlü olmayı hiç önemsemeyebiliriz; fakat bir insana güleryüz göstermek karşımızdakine yaklaşım tarzımıza, dolayısıyla onun da bize yaklaşımına tesir eden ilk etkendir. Çünkü bu davranışımız muhatabımıza saygı ve sevgi duyduğumuzun dışa akseden görüntüsüdür. İnsanların başkaları hakkındaki ilk intibaları oldukça önemlidir. Bu açıdan düşünüldüğünde selâm verip almak, kucaklaşmak ve öpmek, bunları yaparken de güleryüzlü olmak muhatabımıza ulaştıracağımız ilk mesaj olma özelliğini taşır. Nitekim Peygamber Efendimiz, din kardeşinin yüzüne gülümsemeyi bir sadaka kabul etmişlerdir (Tirmizî, Birr 36). Bu yönde nakledilen pek çok hadisin yanında, sahâbe arasında örnek alınacak nitelikte birçok uygulama da bulabiliriz.

Hadisimiz daha önce de 122 ve 696 numaralar ile iki yerde geçmişti.

Hadisten öğrendiklerimiz

1. Ma’rûf dediğimiz iyilik duygusu ve uygulaması İslâm’da önemli bir yer tutar.
2. İnsanlara güleryüz göstermek dinimizin edep kurallarından biridir.
3. Hiçbir iyiliği küçük görmemek gerekir.
4. Özellikle uzaktan gelene ve yolculuktan dönene güleryüzlü davranılmalıdır.

895- وعن أبي هريرة رضي الله عنه قال : قبَّل النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم الحسن بن على رضي الله عنهما ، فقال ، الأَقْرَعُ بن حَابس : إنَّ لي عَشَرةً مِنَ الْوَلَد ماَقَبَّلتُ مِنهُمْ أَحَداً . فقال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . « مَنْ لاَيَرْحَمْ لا يُرْحَمْ ،َ» متفق عليه .

895. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* şöyle dedi:

Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*, Hz.Ali'nin oğlu Hasan *radıyallahu anhümâ*'yı öpmüştü. Bunun üzerine Akra' İbni Hâbis:

– Benim on tane oğlum var, fakat bunlardan hiçbirini öpmedim, dedi. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

– "Merhamet etmeyene merhamet olunmaz" buyurdu.

Buhârî, Edeb 18; Müslim, Fezâil 65. Ayrıca. bk. Ebû Dâvûd, Edeb 145; Tirmizî, Birr 12

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'in torunları Hz.Hasan ve Hüseyin'i ne kadar çok sevdiği birçok sahih hadisten açıkça anlaşılır. Ümmetin Resûl-i Ekrem'e ittiba ederek Hasan ve Hüseyin ile birlikte onların anne babaları Hz. Fâtıma ile Hz. Ali'ye olan sevgileri hepimizin bildiği bir gerçektir. Bu sebepledir ki, özellikle bizim toplumuzda en yaygın olarak kullanılan isimlerin başında Fâtıma, Ali, Hasan ve Hüseyin gelir. Her müslüman anne ve babanın, her terbiyeci ve eğitimcinin bu hadislerden çıkaracağı dersler, alacağı ibretler vardır. Fakat Efendimiz'in çocuklara karşı sevgisinin ve merhametinin sadece Hz. Hasan ve Hüseyin'le sınırlı olmadığını da bilmemiz gerekir. O, bütün sahâbîlerin, bütün ümmetin hatta bütün insanlığın çocuklarına karşı sonsuz bir sevgi ve merhamet örneği ve önderi idi. Bu yönde söylediği sözler, sergilediği davranışlar, koyduğu kurallar, eskimez nitelikteki tavsiye ve öğütler bütün insanlığın şeref levhalarıdır. İşte bu hadiste bunun küçük bir örneğini görmekteyiz. Anne babanın veya büyük baba ve büyük annenin çocukları öpmelerinin merhamet öpüşü olduğuna yukarıda işaret etmiştik. Efendimiz'in Hz.Hasan'ı öpmesi de böyledir. Nitekim, Akra' İbni Hâbis'e söylediği "*Merhamet etmeyene merhamet olunmaz*" sözü de bunu ortaya koyar. Çünkü öpmek, kucaklamak, okşamak sevginin, yumuşak kalpliliğin ve bağışlayıcılığın göstergesidir. Bu nitelikleri taşıyanlara Allah da merhamet eder, acır ve onları bağışlar. Bunun aksi ise katı kalpli oluşun belirtisidir. Katı kalbli olanlara ise Allah da merhamet etmez. Çünkü her hareketin ve davranışın mükâfat ve cezası kendi cinsindendir. Efendimiz'in Hz.Hasan ve Hüseyin'i kucağına aldığı, bağrına bastığı öpüp okşadığı sahâbîler tarafından çok kere görülmüş bir gerçektir. Mekke'nin fethinden

sonra müslüman olan Akra‘ İbni Hâbis, müellefe-i kulûbdan yani gönlü İslâm’a iyice ısındırılmak istenen bir kimse idi. Câhiliye döneminde olduğu gibi İslâm döneminde de içinde yaşadığı toplumun ön saflarında yer aldı. Muhtemelen bu hâdise onun müslümanlığının ilk dönemlerinde cereyan etmiş olmalıdır. Çünkü Câhiliye Arapları bu tür sevgi, şefkat ve merhamet duygularından ve bunları ortaya koyan davranışlardan yoksundular. Peygamber Efendimiz, böyle bir toplumu hayatı boyunca eğitti ve onlardan insanlığa örnek nitelikte bir toplum oluşturdu. Hâdisenin bu yönü de üzerinde önemle durulmaya değer.

Hadisimiz daha önce 227 numara ile de geçmişti.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sevgi, şefkat ve merhamet gereği olarak küçük çocukları öpmek müstehaptır.

2. Dünyada insanlara ve canlılara karşı merhametli olanlara, kıyamet gününde Allah da merhamet eder.

3. Katı kalpli olanlar, Allah’ın merhametinden mahrum kalırlar.

كتاب عيادة المريض

وتشييع الميت ، والصلاة عليه،وحضور دفنه ، والمكث عند قبره بعد دفنه

144- باب عيادة المريض

HASTA ZİYARETİ BÖLÜMÜ

HASTAYI ZİYARET ETMEK, CENÂZEYİ UĞURLAMAK, CENÂZE NAMAZINI KILIP KABRE KONULURKEN ORADA BULUNMAK VE GÖMÜLDÜKTEN SONRA MEZARIN BAŞINDA BİR SÜRE BEKLEMEK

Hadisler

896- عن البَراء بن عازب رضي الله عنهما قال : أمَرنَا رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم بِعيَادةٍ المَريض ، واتِّباع الجنازة ، وتشميت العاطس، وإبرار المقسم ونصر المظلوم ، وإجابة الداعي ، وإفشاء السلام . متفق عليه .

896. Berâ İbni Âzib *radıyallahu anhumâ*'dan rivayet edildiğine göre şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bize, hasta ziyaretini, cenâzenin arkasından gitmeyi, aksırana "yerhamükellah" demeyi, yemin edenin yeminini yerine getirmesini, haksızlığa uğrayana yardım etmeyi, davet edenin davetini kabul etmeyi ve selâmı yaygınlaştırmayı tavsiye etti.

Buhârî, Cenâiz 2, Mezâlim 5, Nikâh 71, Eşribe 28; Müslim, Libâs 3. Ayrıca bk. Tirmizî, Cenâiz 45; Nesâî, Cenâiz 53

241 ve 848 numaralar ile daha önce geçmiş olan hadîs-i şerif, bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

897- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « حَقُّ الْمُسلِمِ عَلَى الْمُسلِمِ خَمْسٌ ، رَدُّ السَّلام. وَعِيادَةُ المَريض ، وَاتباعُ الجنائز ، وإجابة الدَّعوة . وتشميت العاطس» متفق عليه .

897. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Müslümanın, müslüman üzerindeki hakkı beştir: Selâm almak, hasta ziyaret etmek, cenâzenin arkasından yürümek, davete icâbet etmek ve aksırana "yerhamükellah" demek.**"

Buhârî, Cenâîz 2; Müslim, Selâm 4. Ayrıca bk. İbni Mâce, Cenâiz 1

Açıklamalar

240 ve 241 numara ile daha önce geçen hadîs-i şerîflerin, burada tekrar edilmesi, *hasta ziyareti ve cenâze teşyîi* ile ilgili kısımları dolayısıyladır. Biz de burada sadece bu iki noktayı açıklamakla yetineceğiz. Her iki hadisin ihtiva ettiği diğer konular hakkında bilgi almak için 240 ve 241 numaralı hadislerin açıklamalarına müracaat edilmelidir.

Sağlık ve hayat, hastalık ve ölüm bütün bunlar biz insanlar içindir. Bu iki grup yek diğerinin zıddını oluşturmaktadır. Ancak her birinin ayrı ayrı birer nimet olduğu da bir gerçektir. Ne var ki insanoğlu, sağlık ve hayatı sever ama hastalık ve ölümü arzu etmez. Bir başka ifade ile bu dört nimet, bir anlamda da birbirlerinin değerini ortaya koyar.

İnsanoğlu sahip olduğu nimetleri kaybedince, onların farkına varır. Sağlık da bu nimetlerden biri, hatta en önemlisidir. Nitekim bir hadîs-i şerifte Hz. Peygamber "**İki nimet vardır ki, insanların çoğu onların değerini takdir edemez: Sağlık ve boş vakit**" (Buhârî, Rikak 1; Tirmizî, Zühd 1; İbni Mâce, Zühd 15) buyurmak suretiyle bu noktadaki gaflet ve ihmali gözler önüne sermiştir. Bir başka hadiste de; "**Hastalanmadan önce sağlığının, ölüm gelmeden önce de hayatının kıymetini bil!**" (Buhârî, Rikak 3; Tirmizî, Zühd 25) diye uyarmıştır.

Hastalık hali, bütünüyle insan duygu ve davranışlarını etkileyen, dolayısıyla farklı tepkiler vermesine sebep olan fevkalâde zor bir durumdur. En basitinden en ağırına kadar hastalıklar, insan psikolojisini - şu veya bu oranda ama mutlaka- etkiler. Bu sebeple de hasta, sağlığında üzerinde durmadığı konulara ilgi duyar; iyi günlerindeki akraba ve dostlarını yanında görmek ister. Nitekim "dostla buluşmak, hastaya şifâdır (**likâü'l-halîl, şifâü'l-alîl**)" denilmiştir. Hatta sağlığında arayıp sormadığı kişilerin bile kendisini ziyaret edip hal-hatır sormasını bekler. Gelmezlerse kızar, üzülür. Mevsimi olup olmadığını düşünmeden temin edilmesi güç ve hatta imkânsız birtakım yiyecekler içecekler ister. Hasılı hasta, İmam Yûsuf'un dediği gibi, "*idare edilmesi gerekli*" bir kişidir.

Sağlıklı bir toplum yapısı oluşturmak ve beşeri ilişkileri en mükemmel şekilde düzenlemek isteyen yüce dinimiz, mü'minleri, bu konularda eğitime tâbi tutmuştur. Onları iyi gün dostu olmaya değil, daha çok kötü gün dostu olmaya teşvik etmiştir. Hasta ziyaretinin değeri ve konuya ait büyük teşvikin anlamı buradan kaynaklanmaktadır. Halkımızın ifadesiyle "**binbir**

türlü hali” olan dünya hayatının her safhasında mü’mince davranmak, İslâm toplum yapısının hem dinamizmi hem de ayrıcalığıdır.

Din kardeşini hastalığında ziyaret etmek, vefatı halinde de cenâze namazına iştirak edip onu mezarına götürmek ve arkasından dua etmek, kardeşlik hukukunun bir gereği ve vefakârlığın bir göstergesidir. Bu bölümde okuyacağımız 60’tan fazla hadiste bu konuya ne büyük bir önem verildiğini, hastalık ve ölüm hallerinin her safhasında neler yapılması gerektiğini göreceğiz.

Burada şuna da işaret edelim ki, hasta ziyareti ile ilgili haberler 30’u aşkın sahâbîden nakledilmekte olup büyük bir yekün tutmaktadır. Bu durum, İslâm’ın başlangıcındaki o saadet asrında hasta ziyaretine ne kadar büyük bir ehemmiyet verildiğini gösterir.

İslâm, insana sadece sağlığında, üretken olduğu yıllarda değer verip sonra onu bir toplum posası gibi kendi yalnızlığına ve çaresizliğine terkeden sistemlere hiç benzemez. İnsanı insan olarak ele alır, sağlığında, hastalığında ve ölümünde ona hep aynı gözle bakar ve öyle bakılmasını ister.

Toplum güvencesi veya sosyal güvenlik diye dillerden düşürülmeyen kavramların gerçek boyutları İslâm’da insanla başlayıp insanla biter.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber hasta ziyaretini ve cenazeye iştirak etmeyi teşvik etmiştir.
2. Hastayı ziyaret edip ebediyet yolcusunu uğurlamak müslümanın, müslüman üzerindeki din kardeşliğinden doğan haklarındandır.
3. Selâmı almak, davete icabet etmek, aksırana “elhamdülillah” dediğinde “yerhamükellah” demek, yeminini bozmamak, haksızlığa uğrayana yardım etmek Hz. Peygamber’in tavsiye ettiği beşerî ilişkiler cümlesindendir.

898- وعنه قال قال رسول الله صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : إنَّ الله عزَّ وجل يَقُولُ يَوْمَ القيَامَة : « يَا ابْنَ آدَمَ مَرضْتُ فَلَم تَعُدْني ، قال : ياربِّ كَيْفَ أعُودُكَ وأنْتَ رَبُّ

العَالَمين ؟ قال : أَمَا عَلّمتَ أنَّ عَبْدي فُلاَناَ مَرِضَ فَلَمْ تَعُدْهُ ، أَمَا عَلمتَ أنَّك لو عُدْته لوجدتني عنده ؟ يا ابن آدم اطعمتك فلم تطعمني ، قال : يا رب كيف أطعمك وأنت رب العالمين ، قال : أما علمت أنه استطعمك عبدي فلان فلم تطعمه أما علمت أنك لو أطعمته لوجدت ذلك عندي ؟ يا ابن آدم استسقيتك فلم تسقني ، قال : يارب كيف اسقيك وأنت رب العالمين ؟ قال : استسقاك عبدي فلان فلم تسقه ، أما علمت أنك لو سقيته لو جدت ذلك عندي ؟ » رواه مسلم .

898. Yine Ebû Hüreyre r*adıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

" Allah Teâlâ kıyâmet gününde şöyle buyurur:

-"**Ey âdemoğlu! Hastalandım, beni ziyaret etmedin**". Âdemoğlu:

- Sen âlemlerin Rabbi iken ben seni nasıl ziyaret edebilirdim? der. Allah Teâlâ:

- "**Falan kulum hastalandı, ziyaretine gitmedin. Onu ziyaret etseydin, beni onun yanında bulurdun. Bunu bilmiyor musun? Ey Âdemoğlu! Beni doyurmanı istedim, doyurmadın**" buyurur. Âdemoğlu:-

- Sen âlemlerin Rabbi iken ben seni nasıl doyurabilirdim? der. Allah Teâlâ:

- "**Falan kulum senden yiyecek istedi, vermedin. Eğer ona yiyecek verseydin, verdiğini benim katımda mutlaka bulacağını bilmez misin? Ey Âdem oğlu! Senden su istedim, vermedin**" buyurur. Âdemoğlu:

- Ey Rabbim! Sen âlemlerin Rabbi iken ben sana nasıl su verebilirdim? der. Allah Teâlâ:

- "**Falan kulum senden su istedi, vermedin. Eğer ona istediğini verseydin, verdiğinin sevâbını katımda bulurdun. Bunu bilmez misin**?" buyurur.

Müslim, Birr 43

Açıklamalar

Hasta ziyaretinin, Allah'ın rızasını kazanmak demek olduğunu bundan daha güzel anlatmak mümkün değildir. Allah Teâlâ, herhangi bir hastayı ziyaret etmeyi, bizzat kendisini ziyaret etmek gibi değerlendirmektedir. Çünkü hadisin ilk cümlesinde hasta kulunu kendisiyle temsil ve teşrif etmektedir. Rızasının, hastanın yanında onu ziyaret edecek kimseleri beklediğini bildirmektedir. Bu, Allah Teâlâ'nın lutuf ve ikramının rahmet ve rızâsının; düşkün ve zayıfların, himmete ve yardıma muhtaçların yanında olduğu anlamına gelmektedir. Onlara gösterilecek ilgi nisbetinde ilâhî rahmet ve rızâya kavuşmanın mümkün olacağı anlaşılmaktadır.

Bilindiği gibi Yüce Rabbimiz'in hastalanması, bir şey yemesi- içmesi ve bunlar için herhangi bir kimsenin yardımına muhtaç olması kesinlikle düşünülemez. Buna rağmen Allah Teâlâ'nın, "*hastalandım, yiyecek istedim, su istedim*" buyurması, kulun şaşkınlığına ve haklı olarak, "*sen bunlardan uzak, tüm âlemlerin Rabbi iken ben seni nasıl ziyaret eder, nasıl doyurur ve sana nasıl su verebilirdim*?" demesine yol açmaktadır. Ancak birincisinde, hastayı ziyaret edenin, Allah'ın rızasını hastanın yanında bulacağı; iki ve üçüncüsünde de, muhtaçları yedirme ve içirmenin sevabını Allah'ın katında bulacağı cevabıyla kulun şaşkınlığı giderilmektedir. Bu arada, hadiste sayılan iyiliklerin, kulu Allah'a yaklaştıran amellerden olduğu;"**Beni onun yanında bulurdun**" ifadesinden dolayı hasta ziyaretinin, aç olanı doyurmak ve susuza su vermekten daha faziletli olduğu gibi bazı değerlendirmelere gitmek de mümkündür. Hatta, sırf bu ifadeden dolayı, "hasta ziyaretinin sevabından daha büyük bir sevap bildirilmedi" denilmiş, Arapça yazılışları bakımından bir nokta farkı ve fazlalığı dikkate alınarak "**el-İyâde efdalu mine'l-ibâde**" sonucunu çıkaranlar olmuştur (Bk. Aliyyu'l-Kaarî, *Mirkat*, IV, 10-11).

Toplumu sürekli diri, sağlıklı ve güvenli tutmak hasta, âciz ve düşkünlere ilgi duymakla mümkündür. Toplumda düzenin, insanda duygu ve davranışların en çok bozulduğu hastalık, düşkünlük ve ihtiyaç zamanlarında, sağlam ve imkânı olan kimselerin yapacakları iyiliklerin,

doğrudan Allah’a sunulmuş ikram olarak değerlendirilmesi, büyük bir şeref ve teşviktir.

Tabiatıyla bu tür fırsatların kaçırılması ise, fevkalâde büyük bir gaflet ve telafi edilemez bir zarardır. Kul, kimi ziyaret ettiğini değil, kimin emrini yerine getirdiğini düşünmelidir. Ziyaretin veya ikramın muhatabı Ahmed veya Mehmed olabilir. Ama asıl önemli olan, bu ilişkiyi isteyen iradenin kime ait olduğudur. Allah’ın rızâsı, iradesinin yerine getirilmesindedir. Hadiste, hasta ziyaretinin Allah’ı hoşnut etmeye vesile olduğu bildirilmekte, böylesi bir şansın kaçırılmaması gerektiğine dikkat çekilmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah Teâlâ, hastaların ziyaret edilmesinden hoşnut olur.

2. Muhtaçların ihtiyaçlarını gidermek, Allah katında son derece makbuldür ve karşılığı asla zayi olmaz.

3. Hasta, zayıf ve düşkünlere karşı duyarlı olmak gerekmektedir.

899- وعن أبي موسى رضي الله عنه قال : قالَ رسولُ اللهِ ، صلى الله عليه وسلم: ((عُودُوا المَرِيضَ ، وَأَطْعِمُوا الجَائعَ، وفَكُّوا العَاني)) رواه البخاري . ((العَاني)): الأسِيرُ.

899. Ebû Mûsâ *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“**Hastayı ziyaret edin, aç olanı doyurun, esiri kurtarın!**”

Buhârî, Cihâd 171, Et’ime 1, Nikâh 71, Merdâ 4

Açıklamalar

Hadîs-i şerifte, güvenli ve sağlıklı bir toplum hayatı bakımından büyük önem taşıyan üç konu, hastaları ziyaret edip hal ve hatırlarını sormak, açları doyurmak ve esirleri kurtarmak bir arada tavsiye edilmiştir. Aslında bu üç görev, bütün müslümanların sorumlu oldukları işler olup içlerinden birilerinin bunları yapması, diğerlerini sorumluluktan kurtarır.

Hasta ziyareti (iyâdet-i marîz), hastanın hal ve hatırını sormak, gönlünü almak ve gücü yettiğince ihtiyaçlarını karşılamak demektir. Bu çerçevede hasta ziyareti müekked sünnettir. Vâcip olduğu görüşünde olan âlimler de bulunmaktadır. Bir hastayı, bulunduğu yerleşim biriminde hiç kimse ziyaret etmez ve ihtiyaçlarını karşılamazsa, orada yaşayan bütün müslümanlar bundan sorumlu olur . Böylelikle tıpkı aç olanı doyurmak ve esiri esaretten kurtarmak gibi hasta ziyareti de **farz-ı kifâye** hükmünü alır.

Hasta ziyareti konusunda müslüman, müslüman olmayan, dost düşman, tanıdık tanımadık, yakın komşu, uzak komşu herkes eşittir. Ali el-Kârî sadece bid'atçi sefihlerin böyle bir hakkının olmadığını belirtir (*Mirkât*,IV, 6). Tabiatıyla müslümanın müslüman hastaları ziyaret etmesi bu genel hüküm içinde öncelikli ve daha büyük teşviklerle desteklenmiş bir görevdir. Nitekim gelecek olan iki hadis bu konuyu açıkça ortaya koymaktadır.

Aç olanı doyurma ifadesi, insanı da hayvanı da içine alır. Hayvanlara nasıl davranılması ve bakılması gerektiğini öğreten hadisler dikkate alındığında, insan olsun hayvan olsun acıkmış olanı doyurmak gerektiği, bunun müslüman topluma yüklenmiş bir görev olduğu anlaşılır. Bir yerde açlıktan ölmek üzere olan bir insan veya hayvan varsa ve orada onu ölümden kurtaracak kadar yanında yiyecek olan bir kimse de bulunuyorsa onu doyurmak o kimseye **farz** olur. İş ölüm noktasına varmamışsa, faziletli ve sevaplı bir iyilik olur.

Bu hadiste esir sözüyle kastedilen, düşman elindeki esir müslümandır. Müslümanı esâretten kurtarmak bütün müslümanlar üzerine düşen bir görev, bir farz-ı kifâyedir. Esirlerini şu veya bu şekilde kurtarmayan bir İslâm toplumunun tamamı günahkâr olur. Esiri kurtarmanın farz-ı kifâye olduğunda bütün âlimler görüş birliği içindedirler. Hatta Hz. Ömer, esiri kurtarmanın devlete ait bir görev olduğunu ve kurtuluş masraflarının da devlet bütçesinden (beytü'l-mâl) karşılanması gerektiğini ifade eder.

Burada şuna da işaret edelim ki, esir olmayı ve esir kalmayı tasvip etmeyen İslâm, esir almaya da hiç meraklı değildir. Konuya getirdiği hukukî düzenleme, gerçekten insan haysiyet ve şerefine ne kadar saygılı olunabileceğini gösterir. Yeri burası olmadığı için konunun detayına giremiyoruz Ancak konuyu pek çarpıcı biçimde özetleyen Cevdet Paşa'nın

“**Müslümanlıkta esir almak, esir olmak demektir**” cümlesini hatırlatmakla yetiniyoruz (Bk. *Tecrid Tercemesi,* VI, 536).

Acıkmış olanı doyurmak ve özellikle düşman elindeki esiri kurtarmak, bir toplumun iktisadî ve siyasî gücünü gösterir. Esâret altındaki İslâm yurtlarını kurtarmak da hiç şüphesiz aynı şekilde İslâm ümmetinin sorumluluğudur. Düşman işgaline uğramış bir İslâm yurdu varken ona yardım edilmezse, bütün ümmet sorumlu olur.

Hastalığın, açlığın ve düşmanın esaret altına aldığı hasta, aç ve esiri bu durumlarından kurtarmak, hadisimizin öngördüğü aynı mânada üç önemli görevdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kimliğine bakmadan hastayı ziyaret etmek, insan-hayvan ayırımı yapmadan acıkmış olanı doyurmak, düşman eline düşmüş esiri bir yolunu bulup kurtarmak gereklidir.
2. Hz. Peygamber, toplumun yardıma muhtaç olan kesimlerine karşı son derece şefkat ve merhamet göstermiş ve bunu ümmetine de tavsiye etmiştir.
3. Müslüman, Allah’a kul olmaktan başka hiç bir şeyin esâretini kabullenemez.
4. İstiklâl ve iktidar sosyal görevlerini yerine getiren toplumların hakkıdır.

900- وعن ثوبان رضي الله عنه عن النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم قال : « إنَّ المسلم إذا عاد أخاه المسلم لم يزل في خُرْفَةِ الجنة حتى يرجع » قيل : يا رسول الله وما خُرْفَةُ الجنة ؟ قال : « جَنَاها » رواه مسلم . « جَنَاها » : أي واجتني من الثمر .

900. Sevbân *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“**Bir müslüman, hasta bir müslüman kardeşini ziyarete gittiğinde, dönünceye kadar cennet hurfesi içindedir**.”

- Ey Allah'ın elçisi, cennet hurfesi nedir? dediler. Resûl-i Ekrem;

- "Cennet yemişidir," buyurdu.

Müslim, Birr 40-42. Ayrıca bk. Tirmizî, Cenâiz 2

Aşağıdaki hadisle birlikte açıklanacaktır.

901- وعن على رضي الله عنه قال : سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول : ما من مسلم يعود مسلماً غدوة إلا صلى عليه سبعون ألف ملك حتى يمسي ، وإن عاده عشيةً إلا صلى عليه سبعون ألف ملكٍ حتى يصبح ، وكان له خريف في الجنة » رواه الترمِذِي وقال : حديث حسن .

« الخرِيفُ » : التَّمْرُ المَخرُوفُ ، أَي : المُجتَنَي .

901. Ali *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken işittim demiştir:

"**Bir müslüman, hasta olan bir müslüman kardeşini sabahleyin ziyarete giderse, yetmiş bin melek akşama kadar ona rahmet okur. Eğer akşamleyin ziyaret ederse, yetmiş bin melek onun için sabaha kadar istiğfar eder. Ve o kişi için cennette toplanmış meyveler de vardır.**"

Tirmizî, Cenâiz 2. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cenâiz 3; İbni Mâce, Cenâiz 2

Açıklamalar

Bu iki hadiste müşterek olan nokta, hasta ziyaretine giden kimsenin dönünceye kadar cennet bahçesinde bulunduğudur. İkinci hadiste, yetmiş bin meleğin bağışlanma duasının buna ilâve edildiğini görüyoruz. Her iki husus da hasta bir müslümanı ziyaret etmenin uhrevî ve mânevî kazanç yönünü gözler önüne sermektedir.

Tirmizî'deki rivayete göre Saîd İbni Ifâka diyor ki, Hz. Ali bir sabah elimi tuttu, "Haydi seninle Hasan'ı ziyaret edelim" dedi, gittik. Ebû Mûsâ'yı hastanın yanında bulduk. Hz. Ali ona;

- Ey Ebû Mûsâ! Hastayı ziyaret niyetiyle mi yoksa şöyle bir uğrayıvermiş olmak için mi geldin? diye sordu. Ebû Mûsâ:

- “Hastayı ziyaret için geldim” dedi. Bunun üzerine Hz. Ali, Resûlullah’tan bu (901 nolu) hadisi duyduğunu orada Ebû Mûsa’ya müjdeledi.

Bu hadislerde geçen **hurfe ve harîf** kelimeleri, devşirilmiş yemiş (hurma) anlamına gelmektedir. Cennet hurmalığı da denilebilir. Burada zikredilmemekle beraber Müslim’in rivayet ettiği bir başka hadiste (Birr 39) yer alan **mahrefe** kelimesi de “içinde devşirilecek yemiş (hurma) bulunan bahçe” anlamına gelmektedir. Böylece her iki hadiste de görüldüğü gibi, hasta ziyareti ile yemiş devşirme arasında bir ilişki kurulmaktadır. Hasta ziyaretine giden kişinin kazandığı sevap ile bahçeden meyve toplayan kişinin topladığı yemişler birbirine benzetilmiş olmaktadır. Bir hastayı ziyaret etmek demek, cennette meyve toplar gibi sevap toplamak demektir.

İkinci hadiste, sabah veya akşam hasta bir din kardeşini ziyaret eden müslümanın bağışlanması için gün boyu veya sabaha kadar yetmiş bin meleğin dua ettiği bildirilmektedir. Bir insanın bir melek ordusunun duasına mazhar olması büyük bir bahtiyarlıktır. Eğer bu bahtiyarlık hasta bir müslümanı ziyaret edip halini hatırını sormak, elinden geliyorsa ihtiyaçlarını gidermek suretiyle temin ediliyorsa, artık bu iş ihmal edilebilir mi?

Her iki hadiste de “müslümanın, hasta bir müslümanı ziyaret etmesi” söz konusudur. Buradan hareketle, müslüman olmayan hastaların ziyaret edilmeyeceği sonucu çıkarılamaz. Zira daha önce de işaret ettiğimiz gibi, “hasta ziyareti” mutlak olarak ele alınan bir konudur. Burada, belki özel bir teşvikten söz edildiği sonucunu çıkarmak daha doğru olur.

Hasta ziyaretini tekrarlamak da sünnettir. Zira Hz. Peygamber, Sa’d İbni Muâz’ı sık sık ziyaret etmiştir. Ayrıca her türlü hastalık sebebiyle hasta ziyaret edilir. Ancak bu konuda örf ve âdeti, şahısların özel durumunu da dikkate almak lazımdır. Meselâ hasta, ziyaretten hoşlanmıyorsa, ziyaret edilmemelidir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Hasta bir müslümanı ziyaret etmek, cennet nimetleri içinde dolaşmak demektir.

2. Din kadeşini ziyaret eden müslüman için yetmiş bin melek dua ve istiğfâr eder.

3. Peygamber Efendimiz ve ashâb-ı kirâm hasta ziyaretine büyük önem vermişlerdir.

902- وعن أَنسٍ ، رضي اللَّهُ عنه ، قال : كانَ غُلامٌ يَهُودِيٌّ يَخْدُم النبي صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فمرِضَ فأَتَاهُ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يعُودهُ ، فَقَعَدَ عِنْدَ رَاسِهِ فقالَ لَهُ : « أَسْلِمْ » فنَظَرَ إِلى أَبِيهِ وهُو عِنْدَهُ؟ فقال : أَطِعْ أَبا الْقاسِمِ ، فَأَسْلَم ، فَخَرَجَ النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، وَهُوَ يقولُ : « الحَمْدُ للَّهِ الَّذي أَنْقذهُ مِنَ النَّارِ » . رواه البخاري .

902. Enes *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre şöyle dedi:

Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*’in hizmetinde bulunan yahudi bir çocuk vardı. Bir gün hastalandı. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* onu ziyarete gitti, başucuna oturdu ve ona:

- “**Müslüman ol**!” buyurdu. Çocuk, düşüncesini öğrenmek için, yanında bulunan babasının yüzüne baktı. Babası:

- Ebü’l-Kâsım’ın çağrısına uy, dedi. Çocuk da müslüman oldu.

Bunun üzerine Hz. Peygamber:

“**Şu yavrucağı cehennemden kurtaran Allah’a hamdolsun**” diyerek dışarı çıktı.

Buhârî, Cenâiz 80, Merdâ 11. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cenâiz 2

Açıklamalar

Hadisin Buhârî (Merdâ 11) ve Ebû Dâvûd’daki (Cenãiz 2) rivayetlerinde, söz konusu olan yahudi çocuğun Hz. Peygamber’e hizmet ettiğinden bahsedilmemektedir. Adının Abdülkuddûs olduğuna Bulkînî

işaret etmiştir. Çocuğun, henüz büluğa ermemiş olduğu genellikle kabul edilmektedir. Nitekim **gulâm** kelimesi de bunu göstermektedir. Ayrıca Ebû Dâvûd'un rivayetinde son cümle "**Şu yavrucağı benim vasıtamla azabtan kurtaran Allah'a hamdolsun**" şeklindedir.

Hz. Peygamber nezaket ve tevazu göstererek yahûdi çocuğunu ziyarete gitmiş, başucuna oturmuş ve halini hatırını sormuştur. Hadiste, sanki oturur oturmaz müslüman olmasını istemiş gibi bir anlatım görülüyorsa da, hastayı ziyaret edenin hiç şüphesiz ilk yapacağı iş, hastanın halini hatırını sormak, ona dua etmek, geçmiş olsun dileğinde bulunmaktır. Bu olağan muameleler içinde râvi Enes hazretlerinin en çok dikkatini çeken, Hz. Peygamber'in hastanın başucuna oturması ve sırası gelince de çocuğa müslüman olması için telkinde bulunması olmuştur. Bunun için o iki hususu anlatıvermiştir. .

Hadîs-i şerîf hasta ziyaretinin gayri müslimleri de kapsadığını, bu tür beşerî ilişkilerin din telkini için uygun birer fırsat olduğunu ortaya koymaktadır. Ayrıca hadis, henüz büluğa ermemiş mümeyyiz çocuklara (**gulâm**) din telkin edilebileceğini göstermektedir.

Hz. Peygamber'in sonuçta, "**Şu yavrucağı benim vasıtamla azaptan kurtaran Allah'a hamdolsun**" diye memnuniyetini belirtmesi, insanlar için İslâm olmaktan başka kurtuluş yolunun bulunmadığını göstermektedir. Yani bir anlamda "**ya İslâm, ya cehennem**" mesajı verilmiş olmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Müslümanlar arasında yaşayan zimmî gayri müslimlerin hastaları da ziyaret edilir.
2. Yahudi veya hıristiyan bütün Ehl-i kitâb'ın İslâmiyet'i kabul etmekle yükümlü oldukları, İslâm geldikten sonra kendi dinlerine bağlı kalmak suretiyle kurtuluşa eremeyecekleri anlaşılmaktadır.
3. Hz. Peygamber büyük bir tevazu sahibi idi.
4. Hastayı ziyaret etmek ve baş sağlığı dilemeye (**tâziye)** gitmek gibi beşerî ilişkiler, din telkini için uygun fırsatlardır.
5. Bir kişinin müslüman olmasına vesile olmak, son derece büyük bir bahtiyarlıktır.
6. Sâlihlerin sohbeti bereketlidir.§

145- باب ما يدعى به للمريض

HASTAYA DUA ETMEK

HASTAYA NE DİYE DUA EDİLİR?

Hadisler

903- عن عائشة ، رضي اللَّه عنها ، أَن النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ إِذا اشْتكى الإِنْسانُ الشَّيءَ مِنْهُ، أَوْ كَانَتْ بِهِ قَرْحةٌ أَوْ جُرْحٌ ، قال النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، بأُصْبُعِهِ هكذا ، ووضع سُفْيانُ بْنُ عُيينَة الرَّاوي سبابتَهُ بِالأَرْضِ ثُمَّ رَفَعَهَا وقال : بِسْمِ اللَّهِ ، تُربَةُ أَرْضِنا ، بِرِيقَةِ بَعْضنَا ، يُشْفَى بِهِ سَقِيمُنَا ، بِإِذْن رَبِّنَا » متفقٌ عليه .

903. Âişe *radıyallahu anh*â'dan rivayet edildiğine göre, bir kimsenin herhangi bir yeri ağrıdığında veya yara bere olduğunda Hz. Peygamber parmağıyla şöyle yapar - *râvi Süfyân İbni Uyeyne, şehâdet parmağını yere değdirip kaldırarak Hz. Peygamber'in nasıl yaptığını gösterdi*- ve:

- "**Bismillah, bu birimizin tükrüğüyle karışmış bizim yurdumuzun toprağıdır, Rabbımız'ın izniyle hastalarımıza iyi gelir**" buyururdu.

Buhârî, Tıb 38; Müslim, Selâm 54. Ayr. bk. Ebû Dâvûd,Tıb 19; İbni Mâce, Tıb 36

Açıklamalar

Burada Resûl-i Ekrem Efendimiz'in bir hareketini ve sözlü bir duasını görüyoruz. Hareketi, şehâdet parmağını tükrüğüyle ıslatıp toprağa değdirmesi sonra o parmağı ile hastayı veya yara-bere olan yerini sıvazlamasıdır. Onun bu harektini, hadisin râvisi Süfyân İbni Uyeyne kendisi yaparak göstermiştir.

Efendimiz’in bu hareketi yaparken söylediği **“Allahın adıyla, bu birimizin tükrüğüyle karışmış yurdumuzun, yerimizin toprağıdır. Rabbımızın izniyle hastamıza iyi gelir, şifa olur**” sözleri, şifâyı sadece Allah Teâlâ’nın vereceğini zihinlere iyice yerleştirici niteliktedir. Ayrıca Hz. Peygamber’in tükrüğünün Medine toprağıyla karışmasından farklı bir macun oluştuğu da anlaşılmaktadır.

“**Arzımızın toprağı**” ifadesi, öncelikle Medine toprağını hatıra getirmekle beraber, yeryüzünün herhangi bir yerinin toprağı anlamına da gelir. Bu, bir anlamda, insanın mayasının topraktan yoğrulmuş olduğuna işarettir.

Burada yapılan, o günün anlayışına uygun fiilî bir teşebbüs ile birlikte Allah’tan şifa dilemekten ibarettir. Böylece Peygamber Efendimiz, hem tıbbî tedâvinin gereğini, hem de şifayı yalnızca Allah’tan bilme ve bekleme inancını telkin etmiş olmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz çevresindeki insanların dertleriyle ilgilenir, hastalıklarını tedavi etmeye çalışırdı.
2. İnsan tedâvi olmaya çalışmakla beraber şifayı yalnızca Allah’tan beklemelidir.
3. Hastayı ziyarete gidenin ona şifa dilemesi ve dua etmesi uygun olur.

904- وعنها أن النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم كَانَ يعُودُ بَعْضَ أَهْلِهِ يَمْسَحُ بيدِهِ اليُمْنى ويقولُ : « اللَّهُمَّ ربَّ النَّاسِ ، أَذْهِب الْبَأسَ ، واشْفِ ، أَنْتَ الشَّافي لا شِفَاءَ إِلاَّ شِفَاؤُكَ ، شِفاءً لا يُغَادِرُ سقَماً » متفقٌ عليه .

904. Yine Âişe *radıyallahu anh*â’dan rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*, aile fertlerinden biri hastalanınca, sağ eliyle hastayı sıvazlar ve şöyle dua buyururdu:

“**Bütün insanların rabbı olan Allahım! Bunun ıstırabını giderip, şifa ver. Şifayı veren ancak sensin. Senin şifandan başka şifa yoktur. Buna, hiçbir hastalık izi bırakmayacak şekilde şifa ihsan et!**”

Buhârî, Merdâ 20,38,40; Müslim, Selâm 46-49. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tıb 18,19; Tirmizî, Daavât 111; İbni Mâce, Cenâiz 64, Tıb 36,39

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

905- وعن أَنسٍ رضي اللَّه عنه أَنه قال لِثابِتٍ رحمه اللَّه : أَلا أَرْقِيكَ بِرُقْيَةِ رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ؟ قال : بَلى . قال : اللَّهُمَّ رَبَّ النَّاسِ ، مُذْهِبَ البَأس ، اشْفِ أَنتَ الشَّافي ، لا شافي إِلاَّ أَنْتَ ، شِفاءً لا يُغادِرُ سَقَماً . رواه البخاري .

905. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, (talebesi) Sâbit'e -Allah ona rahmet etsin-

- Sana, Hz. Peygamber'in hastaya okuduğu duayı okuyayım mı? diye sordu. Sâbit de:

- Oku!. dedi. Bunun üzerine Enes şu duayı okudu:

"**Ey insanların, ıstırabları gideren Rabbi, Allahım! Senden başka şifa verecek yoktur. Buna, hiçbir iz bırakmayacak şekilde şifa ver; şifa veren ancak sensin.**"

Buhârî, Tıb 38,40. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tıb 19

Açıklamalar

Yukarıdaki üç hadisten ilkinde Hz. Peygamber'in, tükrüğüyle ıslattığı parmağını yere değdirdikten sonra, yara-bere olan yere sürdüğünü, ikinci hadiste, sağ eliyle ağrıyan yeri sıvazladığını, son hadiste de doğrudan doğruya şifa dilediğini görmekteyiz. Bu şekilde okuyarak tedavi etmeye "**rukye**" adı verilmektedir. Günümüzde buna **telkinle tedâvi** denilmektedir.

Rukye, âyet veya hadislerden alınan birtakım mübârek kelimelerin söylenmesiyle yapılır. Özellikle yılan ve akrep sokmalarına karşı, bazan toprakla bazan topraksız olarak okunmak suretiyle **rukye** yapıldığı bilinmektedir. Bugün de bazı ailelerin bu konuda kesin netice alıcı usüller uyguladıkları, halkımızın yılan ve akrep sokmalarına karşı "şerbetli" tabir ettiği okunmuş kimselerin bulunduğu bir gerçektir.

Aslında okuyarak tedavi, diğer adıyla telkinle tedavi insanların eskiden beri uyguladıkları bir yöntemdir. Hz.Peygamber başlangıçta rukye yapmayı yasaklamıştır. Çünkü Câhiliye döneminde rukye yapanların sözleri arasında İslâm'ın getirdiği tevhid inancına ters düşen ifadeler, şirk unsurları bulunuyordu. Böyle bir yanlışlığı önlemek için rukye yasaklanmıştı. Sevgili Peygamberimiz'in, bu hadislerde görüldüğü gibi gerek kendisinin dua ettiği, gerekse zaman zaman **rukye** yapanları dinledikten sonra, tevhid inancına aykırı bir şey bulunmayan rukyelere müsaade ettiği bilinmektedir.

Hastaya okumanın câiz olduğu, hatta 910 numara ile gelecek hadiste görüleceği gibi Cebrail *aleyhisselâm*'ın bizzat Hz. Peygamber'e okuduğu rivayet edilmektedir. Ancak bir başka hadiste, "rukye yapmayan ve yaptırmayanlar"ın cennete sorgusuz sualsiz girecekleri bildirilmektedir (Buhârî, Rikak 50, Tıb 17,43, Libâs 18; Müslim, Îmân 367,369, 371, 374; Tirmizî, Kıyâme 16). Burada bir çelişki var gibi görünüyorsa da aslında böyle bir şey yoktur. Çünkü rukye yapmayan ve yaptırmayanların methedilmesi ve cennete sorgusuz sualsiz gireceklerinin müjdelenmesi, Câhiliye döneminde yapılan ve yaptırılan rukyelerle ilgilidir. Çünkü o rukyelerde küfrü çağrıştıran birtakım sözler vardı ve o rukyeler bu yüzden yasaklandı. Hz. Peygamber'in yaptığı ve yaptırdığı rukye ise, bazı âyetlerin ve tevhidi ifade eden bazı kelimelerin yani ezkârın okunmasından ibarettir. Bir kere daha tekrar edelim ki, âyetlerle veya Allah'ın zikredildiği hadîslerle yapılan bütün rukyeler câizdir.

Açıklamakta olduğumuz iki hadisin ikisinde de Peygamber Efendimiz'in birbirine çok yakın ifadelerle hastalara şifa dilediğini görüyoruz.

Hz. Peygamber'in, "**Hiç bir hastalık izi bırakmayacak şekilde şifa ver!**" diye temennide bulunması dikkat çekicidir. Bu, hastaya tam şifa dilemek, yani bir hastalıktan kurtulup bir başka hastalığa yakalanmamasını temenni etmektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hastaya Kur'an âyetleriyle bilinen bazı zikirleri okumak demek olan rukye câizdir. Hatta sünnettir.
2. Hastaya okurken eliyle ağrıyan yerini sıvazlamak câizdir.

3. Şifâyı verecek olan Allah'tır. O'na bu konuda mutlak inanmak ve Allah'tan başka hiç bir gücün şifa vermede etkili olamayacağını bilmek gerekir. Allah dilemedikten sonra, dünyanın en uzman doktorları bir araya gelip en son tekniklerle çare arasalar yine de ellerinden bir şey gelmez.

906- وعن سعدِ بن أَبي وَقَّاصٍ رضي اللَّه عنه قال : عَادَني رسول اللَّه صَلّى اللَّهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : «اللَّهُمَّ اشْفِ سعْداً ، اللَّهُمَّ اشْفِ سَعْداً ، اللَّهُمْ اشْفِ سَعداً » رواه مسلم .

906. Sa'd İbni Ebû Vakkâs *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre şöyle dedi:

Hastalığımda Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* beni ziyarete geldi ve üç defa:

"**Rabbim, Sa'd'ı iyileştir**" diye dua buyurdu.

Müslim, Vasâyâ 8. Ayrıca bk. Buhârî, Merdâ 13, 30

Açıklamalar

Mücâhid sahâbîlerden Sa'd İbni Ebû Vakkâs'ın bu hastalığı ve Resûl-i Ekrem Efendimiz'in onu ziyareti ile ilgili rivayet, 7 numaralı hadiste geniş şekilde geçti. Ancak o rivayette "**Allahım, Sa'd'ı iyileştir**" dua cümlesi yer almamıştır. Burada ise, hadisin hastaya yapılacak dua konusuna dair bir başka rivayeti zikredilmektedir. Dolayısıyla hadis için yukarıya yazdığımız kaynaklar, sadece bu dua cümlesini ihtiva eden rivayetleri göstermektedir. Olayın tamamını, diğer boyutlarıyla birlikte görmek isteyenler 7 numaralı hadisin açıklamasına ve kaynaklarına bakmalıdırlar.

Peygamber Efendimiz'in, Sa'd hakkında üç defa "**Allahım Sa'd'ı iyileştir**" diye dua etmesi, onun bu duasındaki samimiyetini ve konuya verdiği ehemmiyeti gösterir. Çünkü Efendimiz'in, önem verdiği konularda sözlerini üç defa tekrar ettiği bilinmektedir. Dua ederken biraz ısrarcı davranmak gerektiği anlaşılmaktadır. Efendimiz'in duasından sonra Sa'd bu hastalığından şifa bulmuştur.

Burada ayrıca Peygamber Efendimiz'in duasının çok sade olduğu da dikkati çekmektedir. Sade ve samimi bir cümlelik dua yeterlidir. Efendimiz'in bütün dua ve temennileri çok özlü ve kısadır. Özellikle hasta ziyareti gibi nazik durumlarda onun bu sünnetinin örnek alınması şüphesiz pek güzel olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, hasta ziyaretine giderdi.

2. Hasta ziyaretine giden kimsenin hasta için sade ve özlü dua yapması, şifa dilemesi sünnettir.

3. Duayı üç defa tekrarlamak câizdir.

907- وعن أَبي عبد اللَّهِ عثمانَ بنِ العَاصِ ، رضي اللَّه عنه أَنه شَكا إِلى رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وَجعاً يجِدُهُ في جَسدِهِ ، فقال له رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «ضَعْ يَدَكَ عَلى الذي يَأْلَمُ مِن جَسَدِكَ وَقلْ : بِسمِ اللَّهِ ثَلاثاً وَقُلْ سَبْعَ مَرَّاتٍ : أَعُوذُ بِعِزَّةِ اللَّهِ وَقُدْرَتِهِ مِن شَرِّ مَا أَجِدُ وَأُحاذِرُ » رواه مسلم .

907. Ebû Abdullah Osman İbni Ebül-Âs *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, (müslüman olduğundan beri) vücüdunda hissettiği bir ağrıdan dolayı Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e şikâyette bulundu. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* de ona şunu tavsiye etti:

- "**Vücudunun ağrıyan yerine elini koy ve üç kere "bismillah" de, yedi kere de 'bendeki bu hastalığın şerrinden ve ileride yenileyip elem ve hüzün vermesinden Allah'ın izzet ve kudretine sığınırım' de!"**

Müslim, Selâm 67. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tıb 19; Tirmizî, Tıb 29, Daavât 125; İbni Mâce, Tıb 36

Osman İbni Ebü'l-Âs

Ebû Abdullah künyesiyle meşhur olan Osman İbni Ebü'l-Âs, Tâif'te oturan Sakîf kabilesi elçileri arasında Medine'ye geldi ve müslüman oldu. İslâm'ı anlama ve Kur'an'ı öğrenme iştiyâkı sebebiyle, yaşça en gençleri

olmasına rağmen, Hz. Peygamber onu Sakiflilere emir ve imam tayin etti. O, Hz. Peygamber'in kendisine şu tavsiyede bulunduğunu söyler:

–"Osman! Namazı uzatma. İnsanlara en zayıflarına göre muamele et. Unutma ki cemaat içinde yaşlı, zayıf, ihtiyaç sahibi ve küçükler vardır."

Osman Tâif'teki görevini Hz. Peygamber ve Hz. Ebu Bekir devirleri ile Hz. Ömer'in hilâfetinin ilk iki yılında sürdürdü. Ömer onu Umman ve Bahreyn valisi yaptı. O bölgede bazı fetihlere öncülük etti. Basra'ya yerleşti.

Osman İbni Ebü'l-Âs, Hz. Peygamber'in vefatından sonra Taifliler'in irtidat etmelerini önledi.

Hz. Peygamber'den 29 hadis rivayet eden bu değerli sahâbî, Muâviye zamanında Basra'da vefat etti.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Hadîs-i şerîf, gerek hasta ziyaretine gidildiği zaman gerekse herhangi bir kimsenin gelip hastalığından dert yandığı zaman ona yapılacak duanın bir başka misalini vermektedir. Ayrıca hastanın, kendi kendine okuyarak elini ağrıyan yerin üstüne koyması gibi bir de şekil tarif etmektedir.

Burada yer almamakla birlikte hadisin Ebû Dâvûd ve İbni Mâce'deki rivayetinin sonunda râvi Osman İbni Ebü'l-Âs'ın, "*Resûlullah'ın öğrettiği gibi yaptım, Allah hastalığımı iyi etti*" dediğini görmekteyiz. Ayrıca *Sahîh-i Müslim*'de, onun bu hastalığı müslüman olduğundan beri hissettiği de kaydedilmektedir.

Sevgili Peygamberimiz'in, bir önceki hadiste bizzat yaptığı dua ile burada tavsiye ettiği duanın olumlu sonuç verdiğini görmekteyiz. O halde, şüphe ve tereddüde düşmeden, samimiyetle, "Peygamberimin tavsiyesidir" diye böyle bir dua yapacak olan kimsenin de şifa bulacağı açıktır. Nitekim Tirmizî'nin ve Ebû Dâvûd'un rivayetinde Osmân İbni Ebü'l-Âs'ın "*Ben o günden beri böyle yapılmasını çoluk çocuğuma ve başkalarına tavsiye ediyorum*" dediği görülmektedir.

Hasta ziyaretlerinde, Hz. Peygamber'in bu bölümde okuyacağımız tavsiyelerinden herhangi birini hatırlatmak, hastalar için büyük bir mânevî destek olacaktır. Bunun kuru bir teselli olduğu sanılmamalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber, kendisine arzedilen şikâyet ve isteklerle samimi olarak ilgilenirdi.

2. Resûl-i Ekrem Efendimiz, hastalara şifa vermesi için hem kendisi Allah'a dua eder hem de nasıl dua edilmesi gerektiği konusunda tavsiyelerde bulunurdu.

3. Duasının bereketi umulan kimselere, derdini açmakta hiçbir sakınca yoktur.

4. Dua, yegâne şifâ vericiye doğrudan baş vurmak demektir.

908- وعن ابنِ عباسٍ ، رضي اللَّه عنهما ، عن النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « مَنْ عَادَ مَرِيضاً لَمْ يَحْضُرْهُ أَجَلُهُ ، فقالَ عِنْدَهُ سَبْعَ مَرَّات : أَسْأَلُ اللَّه الْعَظِيمَ رَبَّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ أَنْ يَشفِيَك : إِلاَّ عَافَاهُ اللَّه مِنْ ذلكَ المَرَضِ » رواه أبو داود والترمذي وقال : حديث حسن، وقال الحاكِم : حديث صحيح على شرطِ البخاري .

908. İbni Abbas *radıyallahu anh*umâ'dan rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

" **Kim, henüz eceli gelmemiş bir hastayı ziyaret eder de onun başucunda yedi kere; " büyük arşın sahibi yüce Allah'dan seni iyi etmesini dilerim" diye dua ederse, Allah o hastayı iyi eder.**"

Ebû Dâvûd, Cenâiz 8; Tirmizî, Tıb 32

Açıklamalar

Hasta ziyaretlerinde ziyaretçilerin yapabilecekleri dualardan birini daha bize öğretmekte olan hadîs-i şerifte **ecel** ve **arş** gibi iki önemli kavram dikkat çekmektedir. Bilindiği gibi **ecel**, herkes için, dünyada kalma süresi demek olan hayatın sonu anlamına gelmektedir. O da Allah Teâlâ tarafından ezelde takdir edilmiştir. Binaenaleyh ecel ne bir saniye öne alınır ne de bir saniye gecikir. Daima tam zamanında gelir ve o geldi mi artık ölümden kurtuluş yoktur. Tabiî âfetler veya trafik kazaları gibi alışılmışın dışındaki olaylar sebebiyle gerçekleşen ölümler de ecelin öne alındığı veya ecelin önce geldiği şeklinde yorumlanamaz; hele hele "ecelinden önce öldü" gibi laflar asla söylenemez. Çünkü Allah Teâlâ kime ne kadar ömür takdir ettiğini bilir ve onu ömrünün sonuna kadar yaşatmaya kâdirdir. Eceli gelmeden önce kimse bu hayattan kopamaz.

Hadisimizde de bu gerçeğe işaret edilmek üzere *"henüz eceli gelmemiş bir hastayı"* ifadesi yer almaktadır. Yani ziyaretçinin yapacağı duanın, ancak eceli gelmemiş hastaların iyileşmesinde bir etkisi olabileceğine, eceli gelmişse hiçbir şeyin onun önüne geçemeyeceğine dikkat çekilmiş olmaktadır. Diğer bir ifadeyle dua, ancak ecel dışındaki rahatsızlıkların giderilmesine vesile olabilmektedir.

Hadiste duanın **yedi kez** tekrarı, Ali el-Kârî'nin belirttiği gibi, insan yapısındaki önemli yedi organa karşılık olabilir.

Arş kelimesi, müteşâbihat dediğimiz, gerçek mahiyeti bilinemeyen kavramlardan biridir. Onu, Allah Teâlâ'nın mutlak hüküm koyma ve yürütme gücünün bir anlatımı olarak değerlendirmek mümkündür. Böyle olunca da hadisimizdeki duanın anlamı, **"Her şeyi kuşatan mutlak gücün sahibi yüce Allah'ın seni iyi etmesini dilerim"** demek olur. **"Yüce arşın sahibi Allah'tır"** [Neml sûresi (27), 26]. Allah'ın mutlak iradesine ve yüce kudretine havale edilen dilek ve temenniler, genellikle gerçekleşir. Onun bir istisnası *"ecelin gelmiş olması"*dır. O noktada artık hiç bir şeyin tesiri olamaz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Eceli gelmeyen hastalar için her türlü hastalıktan kurtulma imkân ve ümidi vardır.

2. Allah için bir hastayı ziyaret edip ona Hz. Peygamber'in öğrettiği dualardan biri ile dua etmek şifa bulmasına vesiledir.

3. Eceli gelen kimse, hiç bir şekil ve sebeple ölümden kurtulamaz.

909- وعنه أَنَّ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم دَخَل على أَعْرابيٍّ يَعُودُهُ ، وَكانَ إذا دَخَلَ عَلى مَن يَعُودُهُ قال : « لا بَأس ، طَهُورٌ إِن شَاء اللَّه » رواه البخاري .

909. İbni Abbâs *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*, hasta bir bedevîyi ziyaret etti. Her hastayı ziyaret ettiğinde yaptığı gibi ona da, "**Geçmiş olsun, hastalığın günahlarına keffâret olur inşallah**" buyurdu.

Buhârî, Tevhîd 31, Menâkıb 25, Merdâ 10, 14

Açıklamalar

Hz. Peygamber'in, köylü-şehirli, zengin-fakir ayırımı yapmaksızın hemen her hastayı ziyarete gittiğinin bir misalini bu hadiste görmekteyiz. Hatta her ziyaret ettiği hastaya da söylemeyi alışkanlık haline getirdiği bir teselli ve dua cümlesini öğrenmekteyiz. Ne ziyaret konusunda ne de hastalara söylediği sözler konusunda Hz. Peygamber'in ayırım yapmadığı anlaşılmaktadır. Dolayısıyla biz müslümanların da aynı şekilde davranmamız uygun olacaktır. Bedevî (A'râbî), bâdiyede yani çölde yaşayan adam demektir. Çöl bedevîsi de denilen bu insanlar, tabiatlarının sertliği ve davranışlarının kabalığı ile bilinirler. Burada hadisin, sadece hastaya yapılacak dua ile ilgili kısmı zikredilmiş, devamı nakledilmemiştir. *Kütüb-i sitte* içinde sadece Buhârî'nin *Sahih*'inde bulunan hadis, değişik konularla ilgisi dolayısıyla Buhârî tarafından dört yerde tekrar edilmiştir.

Hz. Peygamber'in dua ve temennisine katılıp ondan faydalanmayı düşünmeyen, daha açıkçası, onun duasını sıradan bir kimsenin duası gibi gören birinin hiçbir zaman doğru hareket etmiş olmayacağının anlaşılması için biz olayın -burada yer almayan- devamını nakledeceğiz:

Humma hastalığından yatmakta olan bedevî, Hz Peygamber'in *"geçmiş olsun"* şeklindeki duasına:

- Günahlardan temizleyici mi olur, dedin? Hayır aksine bu hastalık, yaşlı bir insanı (bedenimi) yakıp kavuruyor ve kabristana sürüklüyor, diye cevap verdi. Onun bu uygunsuz cevabı üzerine Hz. Peygamber de:

–"**Peki, öyle olsun**" buyurdu. Başka kaynaklarda Hz. Peygamber'in, "**Allah'ın hükmü yerini bulur**" buyurduğu kaydedilmektedir. Hadisin bazı rivayetlerinden öğrenildiğine göre, bedevî o gece ölmüştür (İbni Hacer, *Fethu'l-bârî*, X, 124).

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*'den bize intikal etmiş dua, bilgi ve belgeler karşısında -hasta A'rabî gibi- uygunsuz birtakım görüşler ileri sürerek, sünnete itiraz etmemelidir. Aksi halde zarar eden bizler oluruz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber ayırım yapmaksızın hastaları ziyarete gider ve onlara dua ederdi.

2. Katı, kaba bir bedevî de olsa, toplum fertlerini ziyarete gitmek, yöneticiler için; câhilleri ziyaret etmek de âlimler için bir eksiklik değildir.

3. Hastalar, kendilerine yapılan öğüt ve duaları kabul etmeli ve dua edenlere güzel cevaplar vermelidir.

910- وعن أَبي سعيد الخُدْرِيِّ رضي اللَّه عنه أَن جِبْرِيلَ أَتَى النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فقال : يَا مُحَمدُ اشْتَكَيْتَ ؟ قال : « نَعَمْ » قال : بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ ، مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْذِيكَ، مِنْ شَرِّ كُلِّ نَفْسٍ أَوْ عيْنِ حَاسِدٍ ، اللَّهُ يشْفِيك ، بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ » رواه مسلم .

910. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Cebrâil aleyhisselâm, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'e gelerek:

- Ey Muhammed, hasta mısın? diye sordu. Hz. Peygamber de:

- Evet, dedi. Cebrâil *aleyhisselâm*:

- Allah'ın ismiyle seni rahatsız eden her şeyden sana okurum. Her nefsin veya hasetçi her gözün şerrinden Allah sana şifâ versin. Allah'ın adıyla sana okurum" diye dua etti.

Müslim, Selâm 40

Açıklamalar

Hastalık ve sıkıntılar insanlar içindir. Resûl-i Ekrem Efendimiz de herşeyden önce bir insandır. Binaenaleyh onun da diğer insanlar gibi zaman zaman hastalanması pek tabiîdir. Hatta ona bazı kimselerin zarar vermesi de mümkündür. Bu durum hiç bir zaman **"Allah seni insanların vereceği zarardan korur"** [Mâide sûresi (5), 67] âyetindeki ilâhî garantiye ters düşmez. Bu teminat, can tehlikesine karşıdır. Onlar sana hiç bir şekilde zarar veremezler demek değildir. Yine bilinen bir gerçektir ki, en şiddetli sıkıntıları peygamberler çekmişlerdir.

Rukye, yukarıda da geçtiği gibi, halkımızın tabiriyle, *hastaya okumak* demektir. Burada bizzat Cebrâil *aleyhisselâm*'ın Hz. Peygamber'e rukye yaptığını yani okuduğunu görmekteyiz. Mânası bilinen kelimelerle ve şirk unsuru taşımayan sözcüklerle, bilhassa âyet-i kerîmelerle rukye yapmak câizdir. Yasaklanmış olan rukye, Câhiliye dönemindeki gibi, birtakım tılsımlı ve bozuk mânalı kelimelerle yapılan rukyelerdir.

Hz. Cebrâil'in, Peygamber Efendimiz'e ismiyle "Ya Muhammed" diye hitap etmesi, **"Peygamberi biribirinizi çağırdığınız gibi çağırmayın**" [Nûr sûresi (24), 63] yasağının insanlar ve cinlere yönelik olduğunu gösterir.

"Hasetçi her göz" ifadesi, nazar değmesinin gerçek olduğunu gösterir. Nazardan ve zarar vermesi muhtemel herşeyin şerrinden Allah'a sığınmak gerekir. Zira hayrı da şerri de yaratan O'dur. O'nun iradesinin ve kudretinin üzerinde asla bir güç yoktur. O halde böylesi bir güce sığınıp dayanmak, kötülüklerden emin olmanın en sağlam yoludur. Cebrail *aleyhisselam*'ın iki kez *"Allahın ismiyle sana okurum"* demesi de, bu tür hallerde Allah'a

sığınmanın ve sadece ondan yardım beklemenin, olan herşeyin O'nun dilemesiyle olacağına inanmanın pekiştirilmesi anlamına gelmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hasta ziyareti sırasında ve sorulması halinde şikâyet etmeksizin hasta olduğunu söylemek câizdir.

2. Hastaya bazı âyet, zikir ve dua cümleleriyle, Allah'ın güzel isim ve sıfatlarıyla okuyup şifa dilemek câizdir.

3. Nazar (göz değmesi) haktır.

4. Her çeşit kötülükten ve şerden Allah'a sığınmak gerekir. Bunun en uygun yolu da muavvizeteyn denilen Felak ve Nâs sûrelerini okuyarak Allah'a sığınmaktır.

911- وعن أَبي سعيد الخُدْرِيِّ وأَبي هريرة رضيَ اللَّه عنهما ، أَنهُما شَهِدَا على رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنه قال : « مَنْ قال : لا إِلهَ إِلاَّ اللَّهُ واللَّهُ أَكْبَرُ ، صدَّقَهُ رَبَّهُ ، فقال : لا إِله إِلاَّ أَنَا وأَنا أَكْبرُ . وَإِذَا قال : لا إِلهَ إِلاَّ اللَّهُ وحْدهُ لا شَرِيكَ لَهُ ، قال : يقول : لا إِله إِلا أَنَا وحْدِي لا شَرِيك لي . وإذا قال : لا إِلهَ إِلاَّ اللَّهُ لَهُ المُلْكُ وَلَهُ الحَمْدُ ، قال : لا إِلهَ إِلاَّ أَنَا ليَ المُلْكُ وَليَ الحَمْدُ . وإِذا قال : لا إله إِلاَّ اللَّهُ وَلاَ حَوْلَ ولا قَوَّةِ إِلاَّ بِاللَّهِ، قال لا إِلَه إِلاَّ أَنَا وَلا حَوْلَ ولا قوَّةَ إِلاَّ بي » وَكانَ يقولُ : « مَنْ قالَهَا في مَرَضِهِ ثُمَّ ماتَ لَمْ تَطْعَمْهُ النَّارُ » رواه الترمذي وقال : حديث حسن .

911. Ebû Said el-Hudrî ve Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'dan rivayet edildiğine göre, bunlar Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in şöyle buyurduğuna şahit oldular:

-"Kim, Allah'tan başka ilah yoktur ve Allah büyüktür", derse; Allah onu doğrulayarak: - "Benden başka ilah yoktur, ben büyüğüm" buyurur. Kul:

- “Allah’tan başka ilah yoktur, O tektir, ortağı yoktur”, dediğinde, Allah Teâlâ, (o kulunu tasdik ederek) - “Benden başka ilah yoktur, ben tekim, eşim-ortağım yoktur” buyurur. Kul:

- “Allah’tan başka ilah yoktur. Mülk de O’nun, hamd de O’nundur”, dediğinde Allah Teâlâ:

- “Benden başka ilah yoktur, hamd de benimdir, mülk de benimdir” buyurur. Kul:

- “Allah’tan başka ilah yoktur, güç kudret yalnız Allah’ındır”, dediği zaman Allah Teâlâ;

- “Benden başka ilah yoktur, kuvvet ve kudret ancak benimdir, benimledir” buyurur.

Bu açıklamalardan sonra Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* sözüne devam ederek; “**Bu duaları bir kimse hastalığında söyler de sonra ölürse, cehennem ateşi ona dokunmaz**” buyurdu.

Tirmizî, Daavât 36

Açıklamalar

Hastaya okunacak dua konusunun sonunda, hastanın kendisinin okuyacağı duanın bir örneğini bu hadiste bulmaktayız. Allah’ın birliğine ve mutlak kudretine olan inancını dile getiren kulun, Allah Teâlâ tarafından doğrulandığını bildiren Peygamber Efendimiz, bu kabil sözlerin hastalık halinde söylenmesinin bir çeşit dua ve sığınma olduğunu ve bunları söyledikten sonra ölen kimsenin, Allah Teâlâ’nın himayesiyle cehennem ateşine girmeyeceğini müjdelemektedir. Bu, herhalde her insan için özellikle de ölümcül hastalar için fevkalâde büyük bir teselli ve müjdedir.

Müellif Nevevî, bu hadisi bu büyük müjde sebebiyle burada zikretmiş, böylece bu sözleri söyleyecek olan hastalara cehennemden kurtuluş yolunu göstermek istemiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâm’ın getirdiği **tevhid ilkesi**nin ifadesi olan sözleri söyleyen kimseyi, Allah Teâlâ doğrular.

2. Tevhid inancını dile getiren sözleri söyleyerek ölen kimse cehenneme girmez.

3. Hastalar, kendilerine tevhidi ifade eden dualar etmelidirler.

146- بابُ استحباب سؤالِ أهلِ المريضِ عَنْ حالِهِ

HASTANIN HALİNİ YAKINLARINDAN SORMAK

Hadisler

912- عن ابن عباس ، رضي اللَّه عنهما ، أَنَّ عليَّ بنَ أَبي طالبٍ ، رضيَ اللَّهُ عنهُ خرجَ مِنْ عِنْدِ رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في وجَعِهِ الذِي تُوُفيِّ فِيهِ ، فقال النَّاسُ : يا أَبَا الحسنِ ، كَيفَ أَصْبَحَ رسولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قالَ : أَصْبحَ بِحمْد اللَّهِ بَارِئاً . رواه البخاري .

912. İbni Abbas *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Ali İbni Ebû Tâlib *radıyallahu anh*, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in vefat ettiği hastalığı zamanında yanından çıktı. Sahâbîler:

Ey Ebü'l-Hasan! Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* nasıl oldu, geceyi nasıl geçirdi ? dediler. O da:

- Allah'a hamdolsun, hastalığı atlattı! dedi.

Buhârî, Megâzî 83, İsti'zân 29.

Açıklamalar

Önceki kısımda, hastayı ziyaret edip hâl ve hatırını sormak ve ona dua etmekle ilgili hadîs-i şerîfleri okumuştuk. Burada ise, herhangi bir sebeple hastanın yanına girilememesi hâlinde, onun durumunu aile fertlerinden sormanın uygun olacağını belirten bir hadîs-i şerîfi görmekteyiz.

Resûl-i Ekrem Efendimiz'i son hastalığında ziyaret imkânı bulamayan sahâbîler, onun durumunu, yanından dışarı çıkmış olan Hz. Ali'den soruyorlar. Hz. Ali de geceyi rahat geçirdiğini söylüyor. Bu olay, kendisine

ulaşılamayan hastanın halini yakınlarından sormanın müstahap olduğuna delil kabul edilmektedir.

Bu tür bir ilgi önce hastanın yakınlarını, sonra da duyması halinde bizzat hastanın kendisini son derece memnun eder. "Falanca hâlini hatırını sordu, selâmları var" diye hastaya ulaştırılacak bir haber, kesinlikle büyük bir memnuniyet vesilesi olur. Bu sebeple, hasta olduğu duyulan ya da bilinen kimseleri, hiç değilse yakınlarından sorup soruşturmak lâzımdır. Bu da bir nezâket kuralıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ashâb-ı kirâm, Hz. Peygamber'in her hali ile yakından ve samimi olarak ilgilenirlerdi.
2. Kendisine ulaşılamayan hastanın hâlini yakınlarından sormalıdır.

147- باب ما يقوله من أيس من حياته

ÖLECEĞİNİ ANLAYAN KİMSENİN YAPACAĞI DUA

Hadîsler

913- عن عائشة رضِيَ اللَّهُ عنها قالت : سَمِعْتُ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهُوَ مُسْتَنِدٌ إِليَّ يَقُولُ : «اللَّهُمَّ اغفِرْ لي وَارْحمْني ، وَأَلحِقني بالرَّفِيقِ الأَعْلَى » متفق عليه .

913. Âişe *radıyallahu anhâ* şöyle demiştir:

Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'in bana yaslanarak:

-"**Allahım, beni bağışla, bana merhamet et ve beni refîk-i a'laya ilet!"** diye dua ettiğini duydum.

Buhârî, Merdâ 19, Fezâilüs-sahâbe 5, Megâzî 83,84, Rikâk 42, Daavât 28; Müslim, Selâm 46, Fezâilu's-sahâbe 85, 87. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 76; İbni Mâce, Cenâiz 64.

Açıklaması 914 nolu hadisle birlikte yapılacaktır.

914- وعنها قالت : رأيْتُ رسولَ اللّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهُوَ بِالموتِ ، عِندهُ قدحٌ فِيهِ مَاءٌ ، وهُو يدخِلُ يدهُ في القَدَحِ ، ثم يمسَحُ وجهَهُ بالماءِ ، ثم يقول : « اللَّهُمَّ أَعِنِّي على غمرَاتِ الموْتِ وَسَكَراتِ المَوْتِ » رواه الترمذي .

914. Yine *Âişe radıyallahu anh*â şöyle demiştir:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i, ölüm döşeğinde, yanıbaşındaki su kabına elini daldırıp yüzüne sürerken gördüm. O, böyle yapıyor sonra da "**Allah'ım ölümün şiddet ve sıkıntılarına karşı bana yardım et**" diye dua ediyordu.

Tirmizî, Cenâiz 7. Ayrıca bk. İbni Mâce, Cenâiz 64

Açıklamalar

Hz. Âişe vâlidemizin rivayet ettiği bu iki hadiste, sevgili Peygamberimiz'in vefatı öncesinde ne yaptığını, nasıl dua ettiğini görmekteyiz. Hayatından ümit kesen, artık ölmek üzere olduğunu anlayan müslümanların o anda nasıl dua etmesi gerektiğini, yegâne örnek ve önderimiz Peygamber Efendimiz'den görüp öğrenmekteyiz.

Birinci hadise göre Efendimiz, Hz. Âişe'ye yaslanmış oluğu halde, Allah Teâlâ'dan mağfiret ve rahmet dilemiştir. Gecmişi ve geleceği kendisine bağışlanmış olan Efendimiz'in bu duası, herhalde herşeyden önce ümmetini eğitmek içindir. Bu nâzik ve krıtik anda, gaflete düşmeyip Allah'tan mağfiret ve rahmet dilemek gerektiğine işaret etmektedir. Çünkü bu durum gerçekten göç hâli ve ölüm anıdır. O anda bile Allah'ın kulu olduğunu idrak edip O'na müracaatta bulunmak, herhalde yapılabilecek işlerin en isabetlisidir.

Efendimiz bu duasında "**Allah'ım beni refîk-i a'lâya ilet**" niyâzında bulunmuştur. **Refîk** kelimesi hem tekil hem çoğul olarak kullanılmakta, böylece hem dost, arkadaş, hem de dostlar, arkadaşlar anlamına gelmektedir. Kelimeyi çoğul anlamında alırsak Resül-i Ekrem Efendimiz,

bu duasıyla kendisinden önceki peygamberler, sıddıklar, şehidler ve salihlere katılmasını istemiş olur. Nitekim bu sayılan kimseler hakkında Allah Teâlâ "**Onlar ne güzel refiktirler**" [Nisâ sûresi (4), 69] buyurmuştur. Bu takdirde mâna "**beni güzel dostlara ilet**" demek olur. Yine bir peygamber olan Hz. Yûsuf da **"beni sâlihlere ilhak et!"** [Yusuf sûresi (12), 101] diye dua etmiştir. Şayet refîk kelimesi tekil olarak değerlendirilir ve "er-Refîk"in Allah Teâlâ'nın güzel isimlerinden olduğu da dikkate alınırsa, Hz. Peygamber'in, kadri yüce mevlâya kavuşmak istediği anlaşılır. Bu takdirde mâna " **Beni Yüce Dost'a kavuştur**" demek olur.

İkinci hadiste, Peygamber Efendimiz'in, çektiği ıstırabı hafifletmek için mübarek elini suya değdirip o güzel yüzüne sürdüğünü ve bu arada *"Bana ölüm anının şiddet ve sıkıntılarına karşı yardım et"* diye Allah Teâlâ'ya dua ettiğini görüyoruz. "Sekerât-ı mevt", ölümün sıkıntıları, şiddeti demektir. Efendimiz'in bu duasından örnek alınarak genellikle dualarımızda hep "**sekerât-ı mevt**"i kolay kılması için Rabbimiz'e dua etmeliyiz. Bu dua, her zaman olduğu gibi, ölmek üzere iken de yapılmalıdır.

Hadîslerden Öğrendiklerimiz

1. Ölmek üzere olanların yapacakları dualar vardır.

2. Hz. Peygamber, bir insan ve peygamber olarak, ölüm anında yapılacak duaların ve söylenecek sözlerin örneğini vermiştir.

3. Ölüm herkesin başındadır. Ölüm hâlinin sıkıntıları herkes için geçerli olduğuna göre, o sıkıntılardan Allah'a sığınmak gerekir.

148- باب استحباب وصية أهل المريض ومن يخدمه بالإحسان إليه واحتماله والصبر على ما يشق من أمره وكذا الوصية بمن قرب سبب موته بحد أو قصاص ونحوهما

HASTAYA VE ÖLÜM MAHKÛMLARINA İYİ BAKMAK

HASTANIN YAKINLARINA VE BAKICILARINA,
ONA İYİ BAKMALARINI VE ONDAN GÖRECEKLERİ TEPKİLERE SABRETMELERİNİ TAVSİYE ETMEK; YİNE HAD, KISAS VE

BENZERİ CEZALAR SEBEBİYLE ÖLÜMÜ YAKLAŞMIŞ OLANLARA İYİ DAVRANILMASINI HATIRLATMANIN GÜZELLİĞİ

Hadisler

915- عن عِمران بن الحُصَين رضي اللَّه عنهما أَن امرأَةً مِنْ جُهَيْنَةَ أَتَتِ النبيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهي حُبْلَى مِنَ الزِّنَا ، فقالت : يا رسول اللَّهِ ، أَصبتُ حدًّا فَأَقِمْهُ علَيَّ ، فَدعا رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وليَّهَا ، فقال : « أَحْسِنْ إِلَيْهَا ، فَإِذا وضَعتْ فَأْتِني بِهَا » فَفعلَ فَأَمر بِها النبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فشُدَّتْ علَيها ثِيابُها ، ثُمَّ أَمر بِها فَرُجِمتْ ، ثُمَّ صَلّى عليها . رواه مسلمٌ .

915. İmrân İbni Husayn *radıyallahu anh*'dan rivayet edildiğine göre Cüheyne kabilesinden bir kadın, zina sonucu gebe kalmış olduğu halde Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'e geldi ve:

- Ey Allah'ın Resûlü! Had cezasını gerektiren bir suç işledim. Cezamı ver! dedi.

Bunun üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, kadının velisini çağırtıp getirtti ve ona:

–"Bu kadına iyi bak. Çocuğunu doğurunca bana getir!" buyurdu.

Adam, aldığı talimatın gereğini yaptı ve kadını doğumdan sonra getirdi.

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, kadının üzerine elbisesinin iyice bağlanmasını söyledi, sıkı sıkı bağladılar. Sonra Hz. Peygamber'in emri üzerine taşlanarak öldürüldü. Sonra da Resûl-i Ekrem kadının cenâze namazını kıldı.

Müslim, Hudûd 24. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Hudûd 24; Tirmizî, Hudûd 9; Nesâî, Cenâiz 64

Açıklamalar

23 numarada daha geniş bir şekilde geçmiş olan hadîs-i şerîf, konu başlığının, “*ölüme mahkûm kimselere iyi davranılması*” kısmıyla ilgisinden dolayı burada tekrar edilmiştir. Aslında bu başlık altında önce “*hastalara iyi bakmak*”la ilgili bir hadisin zikredilmesi daha uygun olurdu. Herhalde İmam Nevevî, zina gibi ağır bir suçu işlemiş olana iyi davranılmasıyla ilgili Peygamber tavsiyesini nakletmek suretiyle bunun hastalara iyi bakma gereğini de ifade ettiğini düşünmüş olmalıdır.

Ayrıca Nevevî, olayın tövbe konusunu ilgilendiren son kısmını -haklı olarak- burada tekrar etmemiştir. O buradaki konunun gereği olan “*hasta ve mahkûmlara iyi bakmak*”la ilgili tarafını zikretmek suretiyle vermek istediği mesajın dağılmamasını sağlamıştır. Biz de buradaki açıklamamızda olayın bu yönü üzerinde duracağız.

Ancak herşeyden önce, memleketimizde zaman zaman gündeme getirilen İslam’da recm cezâsı var mı, yok mu tartışmalarına Hz. Peygamber’in bu uygulamasının susturucu bir cevap olduğunu belirtmek istiyoruz. Herhangi bir konunun açıkça Kur’an’da yer almamış olması, eğer o konuda Hz. Peygamber’e ait bir uygulama varsa, aynen Kur’an’da yer almış gibi işlem yapılmasını gerektirir. Hele konu, insanın yaşama hakkı gibi ölüm kalım meselesi ise, burada Peygamber’in uygulamasını görmezden gelmeye kimsenin hakkı olmaması gerekir. Aksi halde Peygamber’i haksız bir uygulama yapmış olmakla suçlamak gibi sonu imana dokunan çok sakıncalı bir yola girilmiş olur. Zaten bilinen bir gerçektir ki, Peygamber vahye ters düşen bir uygulama yapma yetkisine aslâ sahip değildir. O halde, aslında İslâm dışı bazı etkilere dayalı ve fakat sanki dinî maksat taşıyormuş izlenimini verecek tarzda söylemlerle, kaynağını Sünnet’ten alan bazı konulara karşı çıkma eğiliminden vazgeçilmelidir. Bu tür davranışlarla toplumun din dışılığa daha yakın kesimleri nezdinde saygınlık kazanma yolu seçilmemelidir. Gerçek saygınlık, daha kaliteli müslüman olabilmektedir.

Burada Hz. Ömer’in bir ön uyarısını nakletmek istiyoruz. Abdürrezzak İbni Hemmâm’ın (ö.211/826) *Musannef*’inin iki yerinde (VII,330 ve XI, 412) Hz. Ömer; *recm cezasını, deccâli, havzı, kabir azâbını ve mü’minlerin cezalarını çektikten sonra cehennemden çıkacaklarını inkar edecek*, bunların olmadığını ve olmayacağını ileri sürecek birtakım insanların

türeyeceğini söyleyerek ta o günden müslümanları uyarmıştır. O halde bu konularda inkâra dayalı iddia sahipleri suçüstü
(cürm-i meşhûd halinde) yakalandıklarını bilmelidirler.

Hz. Peygamber'in, zina ederek gebe kalmış ve bu sebeple ölüme mahkûm edilmiş bir kadını, en yakın velisine teslim etmesi ve ona iyi davranmasını tenbih etmesi, suçlu ve hastalara iyi davranılması ve onlardan gelecek maddî-mânevî tepki ve rahatsızlıkara sabır gösterilmesi gerektiği anlamına gelmektedir. Özellikle böyle ağır suç işlemiş kimselerin yakınları, toplumdan görecekleri kınama ve psikolojik baskılar sebebiyle birtakım olumsuz ve kaba davranışlara girişebilirler. Onların bu konuda fevkalâde anlayışlı ve sabırlı olması gerekmektedir. Aynı şekilde toplum da suçlulara, cezadan önce ceza anlamına gelecek şekilde davranmamaya gayret etmelidir. Halkımız "**düşenin dostu olmaz**" der. Bu doğrudur. Ama hadisimiz "**düşene düşman olmamalı**" mesajını vermektedir. Yapılması gereken de budur. Özellikle işin ucunda ölüm varsa, insanlar daha dengeli ve sabırlı davranmalıdır. Bu, topulumun genel sağlığı, huzuru ve düzeni ile ilgili çok ciddi bir konudur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber suçlu ve hastalara iyi davranır ve bunu tavsiye ederdi. Suçu sabit olana hakettiği cezayı vermek, hem ona hem de topluma "iyi davranmak" demektir.

2. Hasta ve suçlulara iyi davranmak ve sabırla muamele etmek İslâm ahlâkının güzelliklerindendir.

3. Gebe kadın, doğum yapıp temizleninceye kadar cezalandırılmaz. Çocuğu yaşıyorsa, kendisi emzirmese bile, çocuk sütten kesilinceye kadar cezası tehir edilir.

4. Recm ve benzeri cezalar sebebiyle öldürülen kimselerin cenâze namazı kılınır.

149- باب جواز قول المريض : أنا وجع ، أو شديد الوجع أو موعوك أو وارأساه ونحو ذلك وبيان أنه لا كراهة في ذلك إذا لم يكن على التسخط وإظهار الجزع

HASTANIN HÂLİNİ ANLATMASI

HASTANIN, “HASTAYIM, AĞRIM ŞİDDETLİ, YANIYORUM, VAY BAŞIM” GİBİ SÖZLER SÖYLEMESİNİN CÂİZ OLDUĞU, ŞİKÂYET ETMEDİĞİ SÜRECE BÖYLE DERTLENMESİNDE KERAHET BULUNMADIĞI

Hadisler

916- عن ابنِ مسعودٍ رضيَ اللَّه عنه قال : دَخَلتُ عَلى النَّبِيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم وهُو يُوعكُ ، فَمسِسْتُه ، فقلْتُ : إِنَّكَ لَتُوعَكُ وعْكاً شَديداً ، فقال : « أَجَلْ إِنِّي أُوَعَكُ كما يُوعكُ رَجُلانِ مِنْكُمْ » متفق عليه .

916. İbni Mes‘ûd r*adıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

Bir keresinde Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*’in yanına girdim, kendisi sıtmaya yakalanmıştı, elimi vücuduna dokundurdum ve:

- Gerçekten şiddetli bir sıtma nöbetine tutulmuşsunuz, dedim.

-“**Evet, sizden iki kişinin çekebileceği kadar ıstırap çekiyorum”** buyurdu.

Buhârî, Merdâ 3, 13, 16; Müslim, Birr 45

918 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

917- وعن سعدِ بن أَبي وَقَّاص رضي اللَّه عنه قال : جَاءَني رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يعودُني مِن وجعٍ اشَتدَّ بِي ، فَقُلْتُ : بلَغَ بي ما ترى ، وأَنَا ذو مَالٍ ، وَلا يرِثُني إِلاَّ ابنتي . وذكر الحديث ، متفقٌ عليه .

917. Sa’d ibni Ebû Vakkâs *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

Yakalandığım şiddetli bir hastalık dolayısıyla Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ziyaretime geldi. Ona:

- “Gördüğün gibi çok rahatsızım. Ben zengin bir adamım. Bir tek kızımdan başka mirasçım da yok...” dedim.

[Râvi, hadisin tamamını nakletmiştir.]

Buhârî, Cenâiz 36, Vasâyâ 2, Merdâ 16, Daavât 43, Ferâiz 6; Müslim, Vasâyâ 5. Ayr. bk. Ebû Dâvûd, Ferâiz 3; Tirmizî, Vasâyâ 1; Nesâî, Vasâyâ 3; İbni Mâce, Vasâyâ 5

Aşağıdaki hadisle birlikte açıklanacaktır.

918- وعن القاسم بن محمدٍ قال : قالَتْ عائشَةُ رضي اللَّهُ عنها : وارأْسَاهُ . فقال النَّبِيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : «بلْ أَنَا وارأْسَاهُ » . وذكر الحديث . رواه البخاري .

918. Kâsım İbni Muhammed’den rivayet edildiğine göre şöyle dedi: Âişe *radıyallahu anhâ*, bir keresinde şiddetli baş ağrısına tutulduğundan dolayı, “vay başım, ölüyorum” dedi. Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem:*

–“Asıl ben, ‘vay başım’ demeliyim” buyurdu.

(Râvi hadisin tamamını nakletti)

Buhârî, Merdâ 16

Kâsım İbni Muhammed

Hz. Âişe’nin yeğeni olan Kâsım, hadisi kelimesi kelimesine aynen rivayet etmeye çalışan tâbiîn nesline mensup dikkatli bir hadis râvisi idi. Güvenilir, bilgili, verâ ve takvâ sahibi bir kimse idi. Çok ihtiyatlı biri olduğu, hiç bir konuda kesin konuşmamasından anlaşılmaktadır. Bir konuda kanaatini bildirirken “öyle sanıyorum, kesin bu öyledir demiyorum” gibi sözler söylerdi. “Allah’ın kendisine neyi farz kıldığını öğrendikten sonra kişinin câhil olarak yaşaması, bilmediği konularda görüş beyan etmesinden çok daha hayırlıdır” derdi. Sahâbîlerin ihtilâfını müslümanlar için rahmet sayardı. Ömer İbni Abdülaziz onu halifeliğe layık görürdü.

Sabah erkenden mescide gelir, insanlar etrafını çevirir, uzunca bir süre onların sorularına cevap verirdi. Yüzüğünün kaşında ismi yazılıydı.

Kasım İbni Muhammed, çağdaşları tarafından son derece dikkatle izlenen bir kişiliğe sahipti. Hakkında bilgi veren kaynaklar, onun kılık kıyafeti konusunda çok detaylı müşahedeleri nakletmektedir.

Vefatından önce: "Beni, içinde namaz kıldığım üzerimdeki elbiselerimle, gömleğim, izarım ve ridamla kefenleyin" dedi. Oğlu: İki kat kefen istemiyor musun? diye sorunca:

-"Oğlum, (dedem) Hz. Ebû Bekr de bu üç parça elbise ile kefenlendi. Yaşayanlar, yeni elbiseye ölülerden daha fazla muhtaç ve lâyıktır" dedi. Son yıllarında gözleri görmez olmuştu.

71 veya 72 yaşında iken Kudeyd denilen yerde, hicri 108 senesinde vefat etti.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Hastanın, çektiği ıstırabı dile getirmek için söylemesinde sakınca olmayan sözleri ihtiva eden üç hadisi bir arada görmüş bulunmaktayız. Kabul etmek gerekir ki, her çeşidiyle hastalık bir sıkıntıdır. Bu sıkıntıyı dile getirip söylemek ise, çoğu hastaya, acaba şikâyet olur mu diye ikinci bir sıkıntı verir. İşte bu hadislerde konuyu aydınlatacak deliller bulunmaktadır. Daha önce 39 numarayla sabır konusunda geçmiş olan **birinci hadis**, doğrudan doğruya bizzat Hz. Peygamber'in, *"Sizden iki kişinin çekebileceği kadar ıstırap çekiyorum,"* ifadesini ihtivâ etmektedir. Bu demektir ki hasta, çektiği ıstırabı şikâyet kasdı ve niyeti olmaksızın gayet açık bir şekilde söyleyebilir. Hz. Peygamber'in *sözlü sünnet*iyle sâbit olduğu üzere bunun bir sakıncası yoktur. Konu hakkında bilgi almak için 39 numaralı hadisin açıklamasına bakılmalıdır.

7 numarada bütünüyle, 906 numarada ise kısmen geçmiş olan **ikinci hadis**, Sa'd İbni Ebû Vakkâs hazretlerinin, Hz. Peygamber'in ziyaretini fırsat bilerek kendisine, *"Gördüğün gibi çok hastayım"* diye başlayan cümlelerle hâlini arzettiğini göstermektedir. Hz. Peygamber, "öyle deme" diye Hz. Sa'd'ı ikaz etmediğine göre, bir hastanın "çok hastayım" demesi yasak değildir. Bu da *takrîrî sünnet*ten anlaşılmaktadır.

Hadisin devamında Hz. Peygamber, Sa’d’a malının ancak üçte birini vasiyet edebileceğini bildirmiş ve mübarek elini Sa’d’ın alnına koyup vücudunu sıvazlamış ve “**Allahım Sad’a şifâ ver ve hicretini tamamla!**” diye dua etmiştir. Konunun bu yönleri de 7 ve 906 nolu hadislerde açıklanmıştır.

Üçüncü hadiste Hz. Âişe vâlidemizin tutulduğu şiddetli baş ağrısı sebebiyle, Hz. Peygamber’in yanında *“Vay başım, ölüyorum”* dediğini görmekteyiz. Hz. Peygamber, Âişe validemize, böyle söylememesi gerektiği konusunda herhangi bir ikazda bulunmamış, hatta hadisin buraya alınmayan devamında:

- “**Eğer sen ölür de ben yaşarsam, senin için tevbe ve istiğfar ederim**” buyurmuştur. Ancak Hz. Âişe, Peygamber Efendimiz’in bu sözlerine:

- Sen benim ölmemi istiyorsun” diye tepki gösterince Hz. Peygamber:

- **Asıl ben “vay başım” demeliyim**, buyurmuş ve yerine halife olarak Hz. Ebû Bekir’i tavsiye etmek istediğini belirtmek suretiyle vefâtının çok yaklaştığını îmâ etmiştir. Bizi burada, gerek Hz. Âişe’nin gerekse bizzat Hz. Peygamber’in “**vay başım**” demeleri ilgilendirmektedir. Konunun hilâfetle ilgili yanını merak edenler, hadisin geçtiği kaynaklara bakmalıdır. Ancak burada gerek kendisinin Hz. Âişe’den önce vefat edeceğini haber vermesi, gerekse hilâfet konusunda Hz. Ebû Bekir’i düşündüğünü belirtmesi, Hz. Peygamber’in bu konularda bilgilendirilmiş olduğunu göstermektedir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Bir hastanın “hastayım, vay başım, yanıyorum” gibi sözler söylemesinde herhangi bir sakınca yoktur.
2. Hz. Peygamber, her konuda olduğu gibi bu konuda da ümmetine örnektir.

150- باب تلقين المحتضر : لا إله إلا الله

ÖLMEK ÜZERE OLAN KİMSEYE KELİME-İ TEVHİD TELKİNİ

Hadisler

919- عن معاذٍ رضي اللَّه عنه قالَ : قال رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « منْ كَانَ آخِرَ كلاَمِهِ لا إِلهَ إلاَّ اللَّه دَخَلَ الجنَّةَ » رواه أبو داود والحاكم وقال : صحيح الإِسناد .

919. Mu'âz *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Kimin son sözü, "Allah'tan başka ilah yoktur" (Lâ ilâhe illallah) cümlesi olursa, o kişi cennete girer**."

Ebû Dâvûd, Cenâiz 20; Hâkim, *el-Müstedrek*, I, 351

Aşağıdaki hadisle birlikte açıklanacaktır.

920- وعنِ أَبي سعيد الخُدْرِيِّ رضي اللَّه عنهُ قال : قال رسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « لَقِّنُوا موْتَاكُمْ لا إِله إِلاَّ اللَّهُ » رواه مسلم .

920. Ebû Sa'îd el-Hudrî *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Ölmek üzere olanlarınıza Lâ ilâhe illallah demeyi telkin ediniz!**"

Müslim, Cenâiz 1, 2.Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cenâiz 16; Tirmizî, Cenâiz 7; Nesâî, Cenâiz 4; İbni Mâce, Cenâiz 3

Açıklamalar

İslâm tam anlamıyla Allah'ın bir olduğu inancı (tevhid) üzerine kurulmuş bir dindir. Müslüman, kendisine Yüce Yaratıcı tarafından bahşedilmiş olan ömrünü tevhid inancına bağlı olarak yaşamak durumundadır. Bunu başarabildiği ölçüde her iki dünyada mutlu olacaktır.

Dünyadan âhirete ölüm denen tabiî bir olayla geçilmektedir. Ölüm, bir anlamda dünya ile âhiretin kavuşma noktası olmakla beraber, herkes için bir evden ötekine göç etmek gibi pek kolay ve basit bir hâdise de değildir.

Fevkalâde büyük sıkıntıları ve tehlikeleri olan bir olaydır. İnsanın can derdine düştüğü, nefsin ve şeytanın olanca gücüyle kişiyi sapıtmaya ve öteki dünyadaki hayatını zehir etmeye çalıştığı çok tehlikeli bir geçiş devresidir. Âhiret hayatını şekillendirecek *güzel veya kötü son*dan (**hüsn-i hâtime veya sû-i hâtime**) birinin gerçekleşeceği bir sahnedir. İşte bu sahneyi yaşamakta olan yani sekerât-ı mevt halinde bulunan kimselere, hadislerde ifâde buyurulduğu gibi "**mevtâ**" yani ölü gözüyle bakılır. Ama onlar henüz ölmüş değildirler; **muhtaza**r yani ölümleri yaklaşmış kişilerdir.

Birinci hadiste sevgili Peygamberimiz bu durumda olan kimseler hakkında genel bir tesbit yapmakta ve "**kimin son sözü, "Allah'tan başka ilah yoktur" (Lâ ilâhe illallah) cümlesi olursa, o kişi cennete girer"** buyurmaktadır. Bu konudaki hassasiyeti vurgulayan ve cennete girme müjdesini pekiştiren daha bir çok rivayet bulunmaktadır. Bu rivayetleri topluca görmek isteyenler *Tecrid Tercemesi*'ne bakabilirler (IV 264-274).

Burada şu hususa da işaret etmek yerinde olacaktır. Kelime-i tevhid, kalpteki imanın işaretidir. Binâenaleyh hadisimizin anlamı "*Kim, son anında Allah'a ve Resûlüne inanmış olarak âhirete göçerse, cennete girer*" demek olur. Bu, herhangi bir sebeple kelime-i tevhidi açıkça söyleyemeyen kimselerin cehennemlik olduğu gibi yanlış bir anlayışı önler.

Müşrik bir kimse iken kelime-i tevhidi söyleyen ve ölüm anına kadar ona ters düşecek bir davranışta bulunmayan kimse cennete girer. Aynı şekilde Kelime-i tevhidi son nefesinde söyleme başarısını gösteren müslüman da, günahları sebebiyle cehenneme gitse bile sonuçta cennete girer. Hatta son nefesinde kelime-i tevhidi söyleyen kimse, doğrudan cennete girer. Hadisteki tesbit ve müjde ancak bu son şıkta gerçekleşir. Son nefesinde kelime-i tevhidi söyleyemeyen mü'minlerle onu söyleyenlerin farkı da bu son şıkta ortaya çıkar. Onun için son nefes çok önemlidir. Allah Teâlâ bizlere "son nefeste imanımızı yoldaş eylesin."

Lâ ilâhe illallah demek elbette *Muhammedü'r-resûlullah* cümlesini söylemeyi de gerektirir. En azından Hz. Peygamber'in peygamberliğinin inkâr edilmemesi veya onun sadece Arap milletine gönderilmiş bir peygamber olduğunun iddia edilmemesi şartını ortaya koyar. Aksi halde lâ

ilahe illallah demek, kişinin müslüman sayılması için yeterli olmaz. Zira Hz. Muhammed'in peygamberliğini veya peygamberliğinin evrenselliğini inkâr ederek müslüman olunamaz.

Âhirette yegâne değer ölçüsü iman olduğu için, ölüm denen bu zor geçitteki yolcuya yapılabilecek en büyük yardım, onun **kelime-i tevhidi** veya **kelime-i şehâdeti** söylemesine yardımcı olmaktır. Kendiliğinden bunu söyleyebilene ne mutlu. O müthiş anda, ölmek üzere olan kişinin çevresinde bulunan eş-dost ve akrabasına düşen en önemli görev, feryâd ü figân ile ortalığı gürültüye boğmak değil, uygun ve yumuşak bir tarzda, hatta "sen de söyle!" demeden, onun duyabileceği şekilde kelime-i tevhid veya kelime-i şehâdeti okumaktır. **İkinci hadiste**ki *"Ölmek üzere olanlarınıza lâ ilâhe illallah demeyi telkin ediniz"* tavsiyesi böylece yerine getirilmiş olur. Bu, ölmek üzere olan kişiye son anda çok değerli bir **âhiret armağanı veya azığı sunmak** demektir.

İkinci hadisteki tevhid telkininin, ölümden sonra kabir başında yapılan telkinle doğrudan bir alâkası yoktur. Ancak hem ölümden önce hem de ölümden sonra telkin yapılabileceği görüşünde olan âlimler de yok değildir. Nitekim *"Ölülerinize Yâsîn okuyunuz"* (Ebû Dâvûd, Cenâiz 19-20; İbni Mâce, Cenâiz 4; Ahmed İbni Hanbel, *Müsned* V, 26, 27; İbni Hibbân, *Sahih*, V, 3) hadisi de hem ölümden önce hem ölümden sonra Yâsîn okuma tavsiyesi olarak anlaşılmaktadır.

Ayrıca burada *doğumdan ölüme tevhid telkini*'nin dinimizde öngörülmüş olduğuna da dikkat çekmekte fayda vardır. İbni Abbas *radıyallahu anh*ümâ'nın Hz. Peygamber'e nisbet ederek bildirdiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, "**İlk söz olarak çocuklarınıza güzelce *lâ ilahe illallah* demeyi öğretiniz!"** buyurmuştur. Hz. Peygamber'in bizzat kendisi de Haşimoğullarının çocukları konuşmaya başladığı zaman onlara "**Çocuk edinmeyen, hâkimiyette ortağı bulunmayan, âcizlikten ötürü bir dosta da ihtiyacı olmayan Allah'a hamdederim" de ve tekbir getirerek O'nun şânını yücelt"** anlamındaki İsra sûresinin 111. âyetini yedi kere öğretip söyletirdi. Sahâbiler de çocukları konuşmaya başladığı zaman, ilk söyledikleri söz bu olsun diye yedi kere *Lâ ilâhe illellah* dedirtmeyi güzel görürlerdi (Bu bilgiler için bk. Abdürrezzak, *Musannef*, IV, 334).

Bütün bu rivayetler, müslümanın hayatının doğumdan ölüme bir **tevhid çizgisi**ne sahip olduğunu göstermektedir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Son nefeste imanla giden, cennete girer.
2. Dili kelime-i tevhidi söylemeye alıştırmak gerekir.
3. Hz. Peygamber, düzgün konuşmaya başladıkları zaman çocuklara ilk olarak kelime-i tevhidi öğretmeyi, ölmek üzere olanlara da kelime-i tevhidi söylemesini telkin etmeyi tavsiye buyurmuştur.
4. Müslümanın hayatı tevhid telkini ile başlayıp tevhid telkini ile biter.
5. Mutluluk ve kurtuluş müslümanlıktadır.
6. Son nefesini vermek üzere olanlara yapılabilecek en büyük iyilik, kelime-i tevhidi söylemelerini telkin etmektir.
7. Son nefesini vermek üzere olanlar, ölü hükmündedirler. Bu yüzden onlara "mevtâ" denilebilir.

151- باب ما يقوله بعد تغميض الميت

ÖLÜNÜN GÖZLERİNİ KAPADIKTAN SONRA SÖYLENECEK SÖZ

Hadisler

921- عن أُمِّ سَلمةَ رضيَ اللَّهُ عنها قالت : دَخَلَ رسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم على أَبي سلَمة وَقَدْ شَقَّ بصَرُهُ ، فأَغْمضَهُ ، ثُمَّ قَالَ : « إِنَّ الرُّوح إِذا قُبِضَ ، تبِعَه الْبصَرُ » فَضَجَّ نَاسٌ مِنْ أَهْلِهِ فقال : « لا تَدْعُوا عَلَى أَنْفُسِكُم إِلاَّ بِخَيْرٍ ، فإِنَّ المَلائِكَةَ يُؤَمِّنُون عَلى ما تَقُولونَ » ثمَّ قالَ : « اللَّهُمَّ اغْفِر لأبي سَلَمَة ، وَارْفَعْ دَرَجَتهُ في المَهْدِيِّينَ ، وَاخْلُفْهُ في عَقِبِهِ في الْغَابِرِين، واغْفِرْ لَنَا ولَه يَاربَّ الْعَالمِينَ ، وَافْسحْ لَهُ في قَبْرِهِ ، وَنَوِّرْ لَهُ فيه » رواه مسلم .

921. Ümmü Seleme *radıyallahu anh*â'dan rivayet edildiğine göre şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, (vefat etmiş olan) Ebû Seleme'nin yanına girdi. Gözleri açık kalmıştı, onları kapattı. Sonra şöyle buyurdu:

"**Ruh çıkınca gözler onu izler**."

Tam bu sırada Ebû Seleme'nin aile fertlerinden bazıları bağıra-çağıra ağlamaya başladılar. Bunun üzerine Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*;

"**Kendinize hayırdan başka bir şeyle dua etmeyin. Çünkü melekler dualarınıza âmin derler**" buyurdu. Sonra şöyle dua etti:

"**Allah'ım! Ebû Seleme'yi bağışla. Derecesini hidâyete ermişler seviyesine yükselt! Geride bıraktıkları için de sen ona vekil ol! Ey âlemlerin Rabbı! Bizi de onu da bağışla!. Kabrini genişlet ve nurla doldur!**"

Müslim, Cenâiz 7

Açıklamalar

Ümmü Seleme vâlidemizin ilk kocası, büyük sahâbî Ebû Seleme Abdullah İbni Abdülesed el-Mahzûmî vefat etmişti. Hz. Peygamber geldi ve açık kalmış olan gözlerini, *"Ruh çıkınca gözler onu izler"* diyerek kapattı**.** Bu, ölüm sonrası gözlerin bir noktaya dikilip kalması ve öyle bırakılması hâlinde görüntünün pek hoş olmamasından dolayı yapılan bir işlemdir. Hz. Peygamber'in bu işlemi bizzat yapmış olması, ümmet için fiilî bir sünnet olmuştur. Bir müslüman vefat ettiği zaman ilk iş olarak gözleri kapatılır ve çenesi başından itibaren bağlanır. Böylece gözlerin ve ağzın açık kalmaması sağlanır.

Gözlerin ruhu izlemesi, ruh çıktıktan sonra hareket etme imkânı bulamaması, kendiliğinden kapaklarını kapatamaması anlamındadır. Hz. Peygamber'in bu beyanını bazı âlimler, "gözler ruhun nereye gittiğini takip eder" şeklinde anlamışlardır.

Cenâzenin yakınlarının, kendileri hakkında birtakım olumsuz sözler söylemesi, doğru değildir. Peygamber Efendimiz, "*Kendinize yani*

biribirinize hayır dua edin, güzel şeyler temennisinde bulunun. Çünkü melekler sizin isteklerinizin olması, kabul görmesi için "âmin" derler. Meleklerin niyazı da makbüldür. O halde birinizin ölümü sebebiyle kendi hakkınızda olumsuz sözler söylemeyin" uyarısında bulunmuştur. Sonra da bizzat kendisi Ebû Seleme için dua etmek suretiyle vefat eden müslümanlara nasıl dua edilmesi gerektiğini göstermiştir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in yaptığı bu duaya dikkat edersek, önce Ebû Seleme'nin bağışlanmasını, yani geçmiş hatalarından arındırılmasını diliyor. Sonra derecesinin yükseltilmesini istiyor. Daha sonra da geride kalan çoluk çocuğu için Allah Teâlâ'nın yardımcı olmasını temenni ediyor.

Bu üç dilek hem ölen kişi hem de onu kaybetmenin elem ve ıstırabı içinde kıvranan geride bıraktığı yakınları için fevkalâde önemli bir tesellidir. Ölüm olayı karşısında insanlar, özellikle ilk anlarda ne yapacaklarını, ne söyleyeceklerini şaşırırlar. İşte o şaşkınlık anında paniğe kapılmadan, soğukkanlılık ve teslimiyet göstererek hem ölen hem de geride kalanlar hakkında güzel temennilerde bulunmak, o anın sıkıntılarını atlatmak bakımından pek önemlidir.

Peygamber Efendimiz daha sonra hem vefat eden kimse hem de orada bulunan ve bir gün mutlaka ölümü tadacak olan öteki insanlar için bağışlanma dileğinde bulunuyor. Burada da sadece ölenin değil, herkesin Allah'ın mağfiretine ihtiyacı olduğu vurgulanmaktadır.

Kabrin genişletilmesi ve aydınlatılması dileği, insanın vefatı sonrasında ilk durağı olan kabir konusunda o anda yoğunlaşan endişelerin dağılmasını istemektir ve ölenin yakınları için son derece rahatlatıcı bir duadır. Genişlik ve aydınlığın mânevî bir genişlik ve aydınlık olduğunda ise hiç şüphe yoktur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ölüm olayı karşısında şuurunu kaybedip âdeta kendine beddua edercesine rastgele sözler söylemek doğru değildir.

2. Vefat eden bir müslüman için bağışlanmasını ve âhiretteki derecesinin yüksek, kabrinin geniş ve aydınlık olmasını temenni etmek güzeldir.

3. Cenazenin geride kalan yakınları için de Allah Teâlâ’nın yardımcı olmasını temenni etmek uygun olur.

4. Ölenin gözleri açık kalmışsa önce onları kapatmalıdır.

152- باب ما يقال عند الميت وما يقوله من مات له ميت

ÖLÜNÜN BAŞINDA SÖYLENECEK SÖZ

ÖLÜNÜN BAŞINDA SÖYLENECEK SÖZ VE
CENAZE SAHİBİNİN SÖYLEYECEĞİ SÖZ

Hadisler

922- عن أُمِّ سلَمَةَ رضي اللَّه عنها قالت : قالَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « إذا حَضرْتُمُ المرِيضَ ، أَو المَيِّتَ ، فَقُولُوا خيْراً ، فَإِنَّ الملائِكَةَ يُؤمِّنونَ عَلى ما تقُولُونَ ، قالت: فلمَّا مَاتَ أَبُو سَلَمَةِ ، أَتَيْتُ النَّبِيَّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَقُلْتُ : يا رسُولَ اللَّه ، إِنَّ أَبا سلَمَة قَدْ مَاتَ ، قالَ : «قُولي : اللَّهُمَّ اغْفِرْ لي وَلَهُ ، وَأَعْقِبْني مِنْهُ عُقبى حسنةً » فقلتُ : فأَعْقَبني اللَّهُ منْ هُوَ خَيْرٌ لي مِنْهُ : مُحمَّداً صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . رواه مسلم هكذا : « إِذا حَضَرْتُمُ المَرِيضَ » أَو « الميِّت »على الشَّكِّ ، رواه أَبو داود وغيره:« الميِّت»بلا شَكٍّ .

922. Ümmü Seleme *radıyallahu anhâ*’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“- **Hasta veya ölünün başında bulunduğunuz zaman güzel sözler söyleyiniz. Zira melekler sizin dualarınıza âmin derler”.**

Ümmü Seleme dedi ki, Ebû Seleme vefat edince Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’e geldim ve:

- Ey Allahın Resûlü! Ebû Seleme öldü, dedim. Bana şöyle buyurdu:

“**Allahım, beni ve onu bağışla! Ve bana ondan daha iyi birini nasip et!” diye Allah’a yalvar.**” Hz. Peygamber’in dediği gibi yaptım. Neticede Allah Teâlâ bana Ebû Seleme’den daha hayırlı olan Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*’i eş olarak verdi.

Müslim, Cenâiz 6. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cenâiz 15; Tirmizî, Cenâiz 7; Nesâî, Cenâiz 3; İbni Mâce, Cenâiz 4

Aşağıdaki hadisle birlikte açıklanacaktır.

923- وعنها قالت : سمعتُ رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « مَا مِنْ عبدٍ تُصِيبُهُ مُصِيبَةٌ ، فيقولُ : إِنَّا للَّهِ وَإِنَّا إِليهِ رَاجِعُونَ : اللَّهمَّ أجرني في مُصِيبَتي ، وَاخْلُفْ لي خَيْراً مِنْهَا، إِلاَّ أَجَرَهُ اللَّهُ تعَالى في مُصِيبتِهِ وَأَخْلَف له خَيْراً مِنْهَا . قالت : فَلَمَّا تُوُفِّيَ أَبُو سَلَمَة ، قلتُ كما أَمَرني رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم فَأَخْلَفَ اللَّهُ لي خَيْراً منْهُ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم . رواه مسلم .

923. Yine Ümmü Seleme *radıyallahu anh*â’dan rivayet edildiğine göre şöyle dedi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’i şöyle buyururken dinledim:

“**Herhangi bir kul sıkıntıya düşer de “Biz Allah’dan geldik, Allah’a döneceğiz. Allahım, başıma gelen musibetin ecrini ver ve bana bundan daha hayırlısını lutfet” diye dua ederse, Allah Teâlâ onu uğradığı sıkıntıdan dolayı mükâfatlandırır ve ona kaybettiğinden daha hayırlısını verir.”**

Ümmü Seleme dedi ki, Ebû Seleme öldüğünde ben, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in öğrettiği gibi dua ettim. Allah da bana Ebû Seleme’den daha hayırlısını, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’i verdi.

Müslim, Cenâiz 4

Açıklamalar

Aslında “müslümanı sıkıntıya sokan her şey bir musibet”tir. Ancak ölüm bütün sıkıntılardan daha ağır bir musibet olarak kabul edilegelmiştir. Herhangi bir felâket, ya da kaza anında “cana gelmesin de mala gelsin”, “can kaybının olmaması sevindirici” gibi sözlerle anlatılmak istenen gerçek budur. Konumuz “ölmüş olan bir kimsenin arkasından, cenaze yakınlarının takınacağı tavır ve söyleyeceği sözler” olduğu için ikinci hadisteki “musibet”ten maksat da öncelikle “ölüm” olsa gerektir.

Hadislerin hem râvisi hem de olayın kahramanı Allah kendisinden razı olsun Ümmü Seleme vâlidemizdir. Onun sevgili eşi, birlikte ailece önce Habeşistan’a sonra da Medine’ye hicret ettikleri büyük sahâbî Ebû Seleme vefat ettiği zaman, olayı, Ebû Seleme’nin süt kardeşi ve halasının oğlu olan Hz. Peygamber’e haber vermiştir. Resûl-i Ekrem Efendimiz de birinci hadiste görüldüğü gibi, Ümmü Seleme’ye *“Allahım, beni ve onu bağışla! Ve bana ondan daha iyi birini nasip et!”* diye Allah’a yalvar” tavsiyesinde bulundu. Onun, o anda ne yapması gerektiğini özel olarak öğretti. İkinci hadiste ise, **herhangi bir kulun başına bir musibet gelir de “Biz Allah’dan geldik, Allah’a döneceğiz. Allahım, başıma gelen musibetin ecrini ver ve bana bundan daha hayırlısını lutfet” diye dua ederse,** şeklinde genel bir kurala işaret buyurulmaktadır. Yani birinci hadiste “daha hayırlısını temenni etmek” sanki sadece Ümmü Seleme’ye tavsiye edilmiş gibi görünürken, ikinci hadisten bu tavsiyenin özel değil, başına musibet gelen her müslümana yönelik umumî bir tavsiye olduğu anlaşılmaktadır.

Mala veya cana gelen herhangi bir musıbet karşısında **“İnnâ lillahi ve innâ ileyhi râciûn”** diye rıza ve teslimiyet göstermeye **istirca’** denilmektedir. Her ne kadar halkımız arasında sadece ölüm haberi karşısında **istirca’** edilerek “**innâ lillahi ve innâ ileyhi râciûn**” demek âdet olmuş ise de, bu âyetin hemen yukarısında “**biz sizi, korku, açlık, mallardan, canlardan ve meyvelerdan eksiltmek suretiyle elbette deneriz**” buyurulduğuna göre, her türlü sıkıntı ve musibete karşı istircâ yapılabileceği yani **innâ lillahi ve innâ ileyhi râciûn** denilebileceği, daha doğrusu denilmesi gerektiği anlaşılmaktadır.

Cenaze sahibinin hem kendisi hem de ölen yakını için mağfiret dilemesi, sonraki hayatı için de ondan daha iyisini kendisine nasip etmesi için Allah’a dua etmesi, o anda bile kendisini düşünmek gibi çıkarcı bir yaklaşım olarak

değerlendirilemez. Tam aksine, tabiî olarak içine girdiği, kaybettiği kişinin geleceğine yönelik üzüntü ve onsuz kendisinin ne olacağı endişesi gibi çok ağır ruhî bir durumu, daha kötü bir şekle sokmadan atlatıvermesi için işlerini Allah'a havale ederek o kaygıların olumsuz baskılarından kurtulmasını sağlamaktır. Daha sonra kişi, kaybettiğinin yokluğuna ve yeni hayat düzenine alışacaktır. Asıl tehlike, musibetle ilk karşılaşıldığı andadır. İşte o anı, böylesine kadere rıza çizgisinde geçirebilenler, sabretmenin mükafâtını hakederler. Efendimiz'in buyurduğu gibi zaten *"Asıl sabır, felâketle karşılaşılan ilk anda gösterilen metânettir"*.

Her iki hadiste de Ümmü Seleme vâlidemiz, kendi tecrübesini anlatıyor, *"Ben Resulullah'ın öğrettiği dua cümlelerini söyledim. Allah da bana Ebû Seleme'den daha hayırlısını, Hz. Peygamber'i eş olarak lutfetti*" diyor. O, bu sözleriyle Hz. Peygamber'in tavsiyelerine ve sünnetine uyanların, sonuçta mutlaka kazanacaklarını vurgulamış olmaktadır. Hatta hadisimizin buraya alınmayan bir rivayetinde Ümmü Seleme vâlidemiz, "Ashâb arasından Ebû Seleme'den daha hayırlı kim var ki?" diye aklından geçirdiğini, fakat sonuçta Hz. Peygamber'in tavsiyesine uyduğunu, ve hayal bile etmediği halde, Hz. Peygamber'le evlendiğini bildirmektedir.

O halde başa gelen bir musibeti, daha ağır musibetlere vesile kılacak ânî ve duygusal hareket ve sözlerden kaçınmak ve sünnetin öngördüğü şekilde davranarak hayırlı sonuçlara kavuşmaya bakmak gerekmektedir. Bu da Allah'ın tasarrufuna rıza göstermek ve başa gelenlere sabretmesini bilmekle mümkündür. Unutulmamalıdır ki, insan için sevinç ve üzüntü halleri fevkalâde kritik ve tehlikeli anlardır. Bu hallerden birincisini şükür, ikincisini sabır ile karşılamak yerinde bir davranış olur.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1, Cenâze sahiplerinin hem ölü hem de kendileri için bağışlanma dilemeleri, ondan sonraki günler için iyilikler istemeleri uygundur.

2. Müslümana sıkıntı veren her hâl ve durumda istircâ yapılabilir.

3. Musibet anlarında gösterilen sabrın ve Allah'a arzedilecek dua ve niyazın güzel neticeleri mutlaka görülür.

4. Ümmü Seleme vâlidemiz, Peygamber tavsiyesine uymanın mutlu sonucunu gören canlı bir örnektir.

5. Sünnet, herkes için kurtuluş vesilesidir.

924- وعن أَبِي موسى رضي اللَّه عنه أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « إِذا ماتَ وَلدُ العبْدِ قال اللَّهُ تعالى لملائِكَتِهِ : قَبضْتُم وَلدَ عَبْدِي ؟ فيقولُونَ : نعَم ، فيقولُ : قَبَضتُم ثمَرَةَ فُؤَادِهِ؟ فيقولِونَ : نَعم . فَيَقُولُ : فَمَاذَا قال عبْدِي ؟ فيقُولُونَ : حمِدكَ واسْتَرْجعَ ، فيقولُ اللَّهُ تعالى: ابْنُوا لعبدِي بَيتاً في الجَنَّة، وَسَمُّوهُ بيتَ الحمدِ» رواه الترمذي وقال: حديث حسن.

924. Ebû Mûsâ *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

Bir kulun çocuğu öldüğü zaman Allah Teâlâ meleklerine;

- **Kulumun çocuğunun ruhunu mu aldınız?** buyurur. Melekler;

- Evet, derler. Allah Teâlâ:

- **Kulumun gönül meyvesini (ciğerpâresini) mi kopardınız**? buyurur. Melekler:

- Evet, derler. Allah Teâlâ:

- **Peki, kulum ne dedi**? buyurur. Melekler:

- Sana hamdetti ve innâ lillahi ve innâ ileyhi râciûn diye istircâda bulundu, derler. Bunun üzerine Allah Teâlâ:

- **O halde kulum için cennette bir ev yapın ve adını da "hamd evi" koyun**! buyurur.

Tirmizî, Cenâiz 36

Sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

925- وعن أَبِي هُريرةَ رضي اللَّهُ عنه أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : يقُولُ اللَّهُ تعالى : ما لعَبْدِي المؤْمِنِ عِنْدِي جزَاءٌ إِذا قَبَضْتُ صَفيَّه مِنْ أَهْلِ الدُّنْيَا ، ثُمَّ احْتَسَبهُ ، إِلاَّ الجَنَّةَ » رواه البخاري .

925. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, Allah Teâlâ’nın şöyle buyurduğunu söylemiştir:

“Mü’min bir kulumun dünyada sevdiklerinden birini aldığım zaman, buna sabredip sevabını Allah’tan beklerse, bu davranışının katımdaki karşılığı kesinlikle cennettir”.

Buhârî, Rikak 6. Ayrıca bk. Nesâî, Cenâiz 23

Açıklamalar

Bu iki hadiste, sevdiğini kaybeden bir kimsenin, bu üzücü olayı *hamd ve istirca‘* ile karşılaması ve sabrederek *ecrini Allah’tan bekleme*si gerektiğini görüyoruz. Bu davranışı gösteren mü’minin cennetle ve cennette “hamd evi” ile mukabele göreceğini öğreniyoruz.

Hiç şüphesiz, sonucu cennet olduğuna göre, ölüm karşısında hamd ve istircâ ederek teslimiyet gösterebilmek çok değerli, ama pek de kolay olmayan davranışlardır. Çoğu kişinin bunu başarabildiğini söylemek oldukça zordur. Bu sebeple de başarabilenlere cennetle mukabele edilmektedir. Aslında ölüm gibi tabiî ve önlenemez bir olay karşısında hangi tepki gösterilirse gösterilsin, sonucun değişmesi, gidenin geri gelmesi, onun yokluğunun telâfisi mümkün değildir. Gelenin işi gitmektir. Hayat Allah’ın ihsanı, ikramı, ölüm Allah’ın fermânıdır. İhsanı gibi fermanını da teslimiyetle karşılamak kula yakışan yegâne tavırdır. Ancak insanoğlu biraz da yapısı gereği, özellikle ölüm olayı karşısında her zaman kendisinden beklenen direnci ve teslimiyeti gösterememekte, kendisine hâkim olamamaktadır. Ama herhalde sabır ve Allah’a teslimiyetin en çok işe yarayacağı yer de bu tür bir felâket ânıdır.

Müslüman, kaybını kazanca, üzüntüsünü temelli sevince çevirme şansına sahiptir. İşte bunun yolunu bu iki hadiste bulmaktayız. Kudsî nitelikteki ikinci hadis, 33 numara ile geçmiş bulunmaktadır. Oradaki açıklamanın okunması, konu bütünlüğü açısından önemlidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Can, mal ve çoluk çocuk gibi kayıpları, sabır-teslimiyet, istircâ ve hamd ile karşılamak, cennetle müjdelenmiş davranışlardır.

2. Hamdetmek rıza göstermek demek olduğu için sabırdan daha yüksek bir erdemdir.

926- وعن أُسامةَ بنِ زيدٍ رضي اللَّه عنهما قال : أَرْسَلَتْ إِحْدى بَنَاتِ النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إِلَيهِ تَدْعُوهُ وتُخْبِرُهُ أَنَّ صبِيًّا لهَا أَوْ ابْناً في المَوتِ فقال للرَّسول : « ارْجِعْ إِلَيْهَا ، فَأَخْبِرْهَا أَنَّ للَّهِ تعالى مَا أَخذَ ولَهُ ما أعطى ، وَكُلُّ شَيْء عِنْدَهُ بِأَجْلٍ مُسَمَّى، فَمُرْهَا، فلْتَصْبِرْ ولْتَحْتسِبْ » وذكر تمام الحديث ، متفقٌ عليه .

926. Üsâme İbni Zeyd *radıyallahu anh*ümâ'dan rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

Resûlullah'ın kızlarından biri (Zeynep), Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e adam göndererek, çocuğunun (veya oğlunun) ölmek üzere olduğunu haber verdi. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* haber getiren kimseye:

–"**Ona dön ve şunu bildir ki, alan da veren de Allah'tır. Onun katında her şeyin belli bir eceli vardır. Sabretsin ve ecrini Allah'tan beklesin**" buyurdu.

Râvi hadisin tamamını nakletti.

Buhârî, Cenâiz 33, Müslim, Cenâiz, 9,11. Ayrıca bk. Buhârî, Eymân 9, Merdâ 9, Tevhîd 25; Ebû Dâvûd, Cenâiz 24, Edeb 58; Nesâî, Cenâiz 22; İbni Mâce, Cenâiz 53

Açıklamalar

Hadisimizde, yakınları vefat etmek üzere olan veya vefat etmiş olan müslümanlara neler tavsiye etmek gerektiğini bulmaktayız. Hatta Resûl-i Ekrem Efendimiz ölen çocuğun dedesi olarak, kızına, söyleyeceği sözden çok, göstermesi uygun olan davranışı tarif ve tavsiye ediyor ve *"Sabretsin ve ecrini Allah'tan beklesin"* buyuruyor. Efendimiz, bu tavsiyesine gerekçe olarak değişmeyen bir gerçeği hatırlatıyor: *"Alan da veren de Allahtır. Onun katında her şeyin belli bir vakti(eceli) vardır"* diyor.

Böyle nâzik zamanlarda bazı değişmez gerçekleri hatırlamak veya hatırlatmak, insanı teskin ve teselli eder. Üzüntüden ne yapması gerektiğini şaşırmış, ağzından çıkanı kulağı duymayacak hale gelmiş insanlara, bu tür hatırlatmalarda bulunmak hem gönüllerini almaya vesile olur, hem de akıllarını başlarına devşirmelerine, sabır ve teslimiyet göstermelerine yardım eder.

Nevevî, burada işlenen konu ile ilgili görmediği için hadisin bundan sonraki kısmını nakletmemişse de biz, sabır konusunda 30 numara ile geçen, 928 numarada da gelecek olan hadisin sonraki bölümünü de - merak edilebileceği düşüncesiyle - vermek istiyoruz. Olay şöyle devam ediyor:

Hz. Peygamber'in bu tavsiyesi üzerine kızı, Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*'e;

- Ne olur, mutlaka gelsin, diye tekrar haber yolladı.

Bu defa Peygamber *sallellahu aleyhi ve sellem* yanında Sa'd İbni Ubâde,Muaz İbni Cebel, Übeyy İbni Ka'b, Zeyd İbni Sâbit ve başka bazı sahâbîler olduğu halde kalkıp kızına gitti. Çocuğu Hz. Peygamber'in kucağına verdiler. Yavrucak pek zor nefes almaktaydı. Resûlullah'ın gözlerinden yaşlar boşandı. Durumu gören Sa'd İbni Ubâde:

- Ey Allahın Resûlü! Bu ne haldir? dedi. Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* de:

- *"Bu, Allahın, kullarının kalbine koymuş olduğu merhamet duygusudur,"* buyurdu.

Hadisin bir başka rivayetinde Hz. Peygamber, *"Bu, Allahın, dilediği kullarının kalbine koyduğu bir rahmettir. Zaten Allah ancak, merhametli kullarına rahmet eder"* buyurmuştur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1.Ölüm olayında ölünün yakınlarına sabırlı olmaları tavsiye edilir.

2. Canı verenin de alanın da Allah olduğu ve her canlının belli bir ömre sahip bulunduğu, ondan fazla yaşamasının mümkün olmadığı gerçeği daima hatırda tutulmalıdır.

3. Sabır, kadere rıza çizgisinde kalabilmenin yegâne yoludur.

153- باب جواز البكاء على الميت بغير ندب ولا نياحة أما النياحة فحرام، وسيأتي فيها باب كتاب النهي إن شاء اللّٰه تعالى. وأما البكاء فجاءت أحاديث بالنهي عنه، وأن الميت يعذب ببكاء أهله. وهي متأولة محمولة على من أوصى به، والنهي إنما هو عن البكاء الذي فيه ندب أو نياحة. والدليل على جواز البكاء بغير ندب ولا نياحة أحاديث كثيرة. منها:

BAĞIRIP ÇAĞIRMADAN ÖLÜYE AĞLAMAK

Nevha (çığlık atmak, feryâd ü figân etmek, “ah şöyle idi, vah böyle idi” diye yaygara koparıp şamata çıkarmak demektir ve) haramdır. Bu husus inşallah ileride yasaklar bölümünde ayrıca işlenecektir (bk. 1660 - 1670 numaralı hadisler). Ölüye ağlamaktan nehiy konusunda *“Aile efradının ağlaması sebebiyle ölü azaba tâbi tutulur”* anlamında hadisler bulunmakla beraber bunlar, kendisine ağlanmasını vasiyet eden kişi için geçerlidir. Binaenaleyh yasak, sadece bağırıp çağırarak ağlamakla ilgilidir. Bağırıp çağırmaksızın ağlamanın câiz olduğunu gösteren bir çok hadis bulunmaktadır. Aşağıdaki üç hadis bunlardandır:

Hadisler

927- عن ابنِ عُمرَ رضي اللَّه عنهما أَنَّ رسُولَ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عاد سَعْدَ بنَ عُبَادَةَ ، وَمَعَهُ عبْدُ الرَّحمنِ بنُ عَوفٍ ، وسعْدُ بْنُ أَبي وَقَّاصٍ ، وعبْدُ اللَّهِ بن مَسْعُودٍ رضي اللَّه عنهم ، فَبكى رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فلمَّا رَأى القوْمُ بُكاءَ رسولِ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، بَكَوْا ، فقال : « أَلا تَسْمعُونَ ؟ إِنَّ اللَّه لا

يُعَذِّبُ بِدمْعِ العَيْنِ ، وَلا بِحُزْنِ القَلْبِ ، وَلكِنْ يُعَذِّبُ بِهذاَ أَوْ يَرْحَمُ » وَأَشَارَ إِلى لِسَانِهِ .متفقٌ عليه .

927. İbni Ömer *radıyallahu anh*ümâ'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, yanında Abdurrahman İbni Avf, Sa'd İbni Ebû Vakkâs ve Abdullah İbni Mes'ûd *Allah onlardan razı olsun* bulunduğu halde Sa'd İbni Ubâde'yi ziyaret etti. Durumunu görünce Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ağladı. Onun ağladığını gören sahâbîler de ağlamaya başladılar. Bunun üzerine Hz. Peygamber:

- "**Bilmez misiniz, gerçekten Allah, gözyaşı ve kalbin elemi sebebiyle kişiye azap etmez. Fakat - dilini işâret ederek- bunun yüzünden azap eder veya bağışlar**" buyurdu.

Buhârî, Cenâiz 44, Talak 24; Müslim, Cenâiz 12

929 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

928- وعن أُسَامة بنِ زَيْدٍ رضي اللَّه عنهما أَنَّ رسولَ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم رُفِعَ إِلَيهِ ابْنُ ابْنَتِهِ وَهُوَ في المَوْتِ ، فَفَاضَتْ عَيْنا رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقال له سعدٌ : مَا هذا يا رسولَ اللَّهِ ؟، قال: « هَذِهِ رحمةٌ جَعَلها اللَّهُ تَعالى في قلوبِ عبادِهِ ، وَإِنما يَرْحَمُ اللَّهُ مِنْ عبَادِهِ الرُّحَمَاءَ » متفقٌ عليه .

928. Üsâme İbni Zeyd r*adıyallahu anhumâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e, ölmek üzere olan kızının oğlunu verdikleri zaman, Peygamber'in gözleri doldu. Bunun üzerine Sa'd İbni Ubâde:

- Ey Allahın Resûlü! Bu ne haldir? dedi. Hz. Peygamber de:

- "**Bu, Allah'ın, kullarının kalbine koyduğu acıma duygusu, rahmettir. Allah, acımasını bilen kullarına merhamet eder**" buyurdu.

Buhârî, Cenâiz 33, Müslim, Cenâiz, 9,11. Ayrıca bk. Buhârî, Eymân 9, Merdâ 9, Tevhîd 25; Ebû Dâvûd, Cenâiz 24, Edeb 58; Nesâî, Cenâiz 22; İbni Mâce, Cenâiz 53

Aşağıdaki hadisle birlikte açıklanacaktır.

- وعن أنسٍ رضيَ اللّهُ عنه أنَّ رسُولَ اللّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم دَخَلَ عَلى ابْنه إِبَراهِيمَ رضيَ اللَّهُ عنْه وَهُوَ يَجودُ بَنفسِه فَجعلتْ عَيْنا رسولِ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم تَذْرِفَانِ . فقال له عبدُ الرَّحمن بنُ عوفٍ: وأَنت يا رسولَ اللَّه ؟، فقال : « يا ابْنَ عوْفٍ إِنَّها رَحْمةٌ » ثُمَّ أَتْبَعَها بأُخْرَى ، فقال: « إِنَّ الْعَيْنَ تَدْمَعُ والقَلْب يَحْزَنُ ، وَلا نَقُولُ إِلا ما يُرضي رَبَّنا وَإِنَّا لفِرَاقِكَ يا إِبْرَاهيمُ لمَحْزُونُونَ » .

رواه البخاري ، وروى مُسلمٌ بعضَه ، والأَحاديث في الباب كثيرة في الصحيح مشهورة ، واللَّه أعلم .

929. Enes *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, ruhunu teslim etmek üzere olan oğlu İbrahim'in yanına girince gözlerinden yaşlar boşanmaya başladı. Bunun üzerine Abdurrahman İbni Avf:

- Ey Allah'ın Resûlü! Siz de mi ağlıyorsunuz?" diye sordu. Hz. Peygamber ona:

- "**Ey İbni Avf! Bu gördüğün gözyaşları rahmet ve şefkat eseridir"** cevabını verdi. Sonra şunları ilave etti:

-"**Göz yaşarır, kalp hüzünlenir. Biz ancak Rabbimiz'in razı olacağı sözleri söyleriz. Ey İbrahim! Seni kaybetmekten dolayı gerçekten üzgünüz."**

Buhârî, Cenâiz 43; Müslim, Fedâil 62. Ayrıca bk. İbni Mâce, Cenâiz 53

Açıklamalar

Müellif Nevevî, bu bab başlığı altında, farklı bir uygulama yaparak hadislerden önce konu ile igili kısa bir açıklamada bulunmuştur. Oldukça geniş bir konu olan ölüye ağlama bahsi hakkında kısaca bilgi vermiş, ölüye ağlama yasağının mutlak olmadığını, çığlık atarak, yaka-paça yırtarak,

yüksek sesle ah - vah ederek ağlamaya yönelik olduğunu belirtmiş ve buna dair üç hadisi örnek olarak zikretmiştir.

Açıkça görüldüğü gibi, hadislerin üçü de bizzat Hz. Peygamber'in ağlamasıyla ilgilidir. Birinci hadiste Hz. Peygamber, büyük bir ihtimalle hicretin ilk yıllarında, hasta olduğu için bir grup sahâbî ile birlikte ziyaretine gittiği Medineli büyük sahâbî Sa'd İbni Ubâde'nin halini görünce ağlamıştır. İkinci hadiste vefat etmek üzere olan torununu kucağına alınca ağlamış; üçüncü hadiste de oğlu İbrahim'in vefatı üzerine göz yaşlarını tutamamıştır.

Birinci hadiste, tasada ve kıvançta kendisini takip eden sahâbîlerin kendisine bakarak ağladıklarını görünce, onlara durumu açıklamış ve *"Bilir misiniz, gerçekten Allah, gözyaşı ve kalbin elemi sebebiyle kişiye azap etmez. Fakat - dilini işaret ederek- bunun yüzünden azap eder veya bağışlar"* buyurmuştur. Efendimiz bu sözleriyle, asıl dikkat edilmesi gerekli olan konunun, kalbin hüzünlenmesi, gözlerin nemlenmesi ya da doluvermesi değil, ağızdan çıkacak sözler olduğunu ortaya koymuştur. Hakikaten, ölüm gibi felâketler karşısında birçok kimsenin, ağzından çıkanı kulağının duymadığı görülegelmektedir. O anda söylediği sözlerin, üzüntüsünü ifade etmekten öte pek tehlikeli noktalara uzandığını, hatta imana dokunan mânalar taşıdığını kestiremeyen insanlar pek çoktur. İşte Hz. Peygamber, sevinirken de üzülürken de kendisini takip etmeyi hayat tarzı olarak seçmiş ve benimsemiş olan yakın dostlarına, ağızdan çıkacak sözler dolayısıyla azap da rahmet de görülebileceği gerçeğini hatırlatmaktadır.

Eğitim ve öğretimde, telkin ve irşatta en uygun zamanı kollama, yeri geldiğinde gerekli bilgilendirmeyi yapma bakımından dikkat çekici olan hadisimiz, özellikle felâket hallerinde dile sahip çıkma konusunda fevkalâde önem arzetmektedir. Bir felâketi, daha başka felâketlere sebep kılmamak, ancak dile hâkim olmakla mümkündür.

İkinci hadiste Hz. Peygamber'in, ölüm hâlindeki torununu kucağına aldığı zaman gözyaşlarını tutamadığını görüyoruz. Sa'd İbni Ubâde Hz. Peygamber'e, "bizlere sabırlı olmayı, ağlamamayı tavsiye ettiğiniz halde şimdi siz mi ağlıyorsunuz?" diye soruyor. Bunu sorarken o, sessiz sedâsız ağlamakla, bağırıp çağırarak ağlamanın farkını herhalde bilmiyordu. Bunun

üzerine Hz. Peygamber, *“Allah’ın, kullarının kalbine koyduğu bu acıma duygusu, rahmettir. Allah, acımasını bilen kullarına merhamet eder”* buyurmak suretiyle ölüye ağlamanın tabiî olduğunu, bağıra-çağıra yaka-paça yırtarak ağlamanın doğru olmadığını anlatmış, ayrıca ağlamanın mutlak bir zaaf işareti değil, merhamet alâmeti olduğunu belirtmiştir.

Üçüncü hadisten, henüz bir buçuk yaşında iken vefat eden oğlu İbrahim’in ölümü üzerine Hz. Peygamber’in gözlerinin yaşla dolduğunu öğreniyoruz. Bu defa da Abdurrahman İbni Avf, hayrete düşüyor ve “Ey Allahın Resûlü! Siz de mi ağlıyorsunuz?” diye soruyor. Efendimiz ona da hemen hemen aynı cevabı veriyor ve “Bu hâl şefkat eseridir. Göz yaşarır, kalp hüzünlenir” buyuruyor. Sonra da *“Biz ancak Rabbimiz’in râzı olacağı sözleri söyleriz”* buyurmak suretiyle, ağlarken kadere rızasızlık anlamına gelecek her hangi bir söz söylememeye dikkat etmek gerektiğini bildiriyor. En sonunda da oğluna hitaben *“Ey İbrahim! Seni kaybetmekten biz gerçekten üzgünüz”* buyurmak suretiyle hislerini ifade ediyor.

Dinimiz, felâket ve musibetler karşısında hiç etkilenmemiş gibi davranılmasını asla istememektedir. Bu gayri tabiîlik olur. İnsan yapısının tabiî sonucu olan üzüntü, keder, gözyaşı gibi tepkileri ya da belirtileri normal karşılamakta, hatta bunları şefkat ve merhamet duygularının tezâhürü olarak kabul etmektedir. Ancak her konuda olduğu gibi burada da itidal dışına taşılmasını, çığlık atarak, yaka-paça yırtarak, daha doğrusu biraz da gösterişe ve desinlere kaçarak ağlanmasını tasvip ve tecviz etmemektedir. Zira böyle bir tavır ölü için değil, çevredeki diriler için ağlamak olur.

Böylesi gösteri niteliği taşıyan tavır ve davranışlardan müslümanların uzak kalması, sevinirken de üzülürken de kalbine, diline ve davranışlarına sahip ve hâkim olması gerekir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Niyâha yani bağıra-çağıra ağlamak, ağıt yakmak haramdır.
2. Sessizce dökülecek gözyaşı, kalpteki şefkat ve merhametin göstergesidir.
3. Hz. Peygamber hüznü ve elemi ile de ümmetine örnektir.

4. Ölen kimsenin ardından gözyaşı dökmekte hiç bir sakınca yoktur.

154- باب الكف عما يرى في الميت من مكروه

ÖLENİN HÂLİNİ GİZLEMEK

ÖLÜDE GÖRÜLEN HOŞA GİTMEYEN HALLERİ SÖYLEMEKTEN KAÇINMAK

Hadisler

930- عن أَبي رافعٍ أَسْلم موْلى رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أَنَّ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال :

« مَنْ غَسَّل ميِّتاً فَكَتَمَ عَلَيْه ، غَفَرَ اللَّهُ له أَرْبعِينَ مرَّةً » رواه الحاكم وقال: صحيح على شرط مسلم .

930. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in âzad ettiği kölesi Ebû Râfi' Eslem *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Ölüyü yıkayıp da onda gördüğü hoş olmayan halleri gizleyen kimseyi Allah Teâlâ kırk kere bağışlar."

Hâkim, *Müstedrek*, I, 362. Ayrıca bk. Beyhakî, *es-Sünenü'l-kübrâ*, III, 395

Ebû Râfi' Eslem

Kıptî olduğu belirtilen Ebû Râfi', Hz. Peygamber'in amcası Abbas'ın kölesiydi. Abbas onu Hz. Peygamber'e hediye etmişti. Abbas müslüman olunca, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem de Ebû Râfi'i âzâd etti. Resûl-i Ekrem Efendimiz onu, âzadlı câriyesi Selmâ ile evlendirdi. Bu evlilikten Ubeydullah İbni Ebû Râfi' dünyaya geldi.

Ebû Râfi', Uhud, Hendek ve sonraki gazvelere katıldı. Resûlullah'tan 68 hadis rivayet etti. Bunlardan bir tanesi Sahih-i Buhârî'de, üç tanesi de Sahih-i Müslim'de bulunmaktadır. Diğer rivayetleri Sünen'lerde yer almıştır.

Ebû Râfi' Hz. Osman'ın şehid edilmesinden önce (veya sonra) Medine'de vefat etti.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Gerçekten son derece ketum olmayı gerektiren bazı haller ve meslekler vardır. Zira yapılacak bir açıklama, kimilerinin boş yere üzülmesine, kimilerinin kötü düşünmesine sebep olur; fertler arasında ve toplumda kırgınlıklar ve düşmanlıklar üretir. İşte bu tür durumlardan biri, herhangi bir müslümanın ölüsünü yıkayan kimsenin, ölünün renginin kararması gibi gördüğü bazı hoş olmayan değişiklikleri kimseye söylemeyip saklamasıdır. Zira bu çeşit beyanlar bazan kaybedilen kişinin üzüntüsünden daha büyük üzüntülere ve kırgınlıklara sebep olabilir. Bunun tam aksine ölüyü yıkayan kişi, gördüğü olumlu değişiklikleri cenâze sahiplerine söyleyebilir. Böylece onların üzüntülerini hafifletme yoluna gidebilir.

Öte yandan ölü yıkayan kimselerin açıklamaları, iyilik veya kötülük bakımından ölenin âhiretteki durumuyla ilgilendirilebilir. Halbuki hiç de öyle olmayabilir. Ancak halk, ölünün yüzündeki değişiklikleri iyiye veya kötüye yorma alışkanlığındadır. Hele bir de onu yıkayan ve çoğu kere de din görevlisi olan bir kişinin, cenaze hakkında yorum yapar bir eda ile açıklamalarda bulunması, işi iyiden iyiye ciddileştirir.

Mesele son derece önemli olduğu için, böylesi bir durumda çenesini tutabilen ölü yıkayıcısının Allah Teâlâ tarafından kırk kez bağışlanacağı ifade edilmiştir. Hâkim'e göre İmam Müslim'in şartlarına uygun olan hadisimiz, konuyla ilgili daha başka bazı hadisler tarafından da desteklenmektedir. Böyle bir kişi, "*Anasından doğduğu günde olduğu gibi günahlarından temizlenir*", " *Allah onu günahlarından arındırır*" ve "*Allah onun günahlarını örter*" gibi müjdelerle biten bu hadisler, hadisimizdeki "*kırk kez bağışlar*" ifadesinin anlamını farklı şekillerde ortaya koymaktadır.

Yaşayanların ölüler hakkında hüsn-i zanda bulunması, onların bağışlanacağını umması ve bunu temenni etmesi çok güzel bir tavırdır. Bu güzel düşünceleri gölgeleyecek herhangi bir beyanda bulunmak, kimseye bir şey kazandırmayacaktır. Bu sebeple, ölü yıkayanların, hele hele bu işi

meslek olarak icrâ edenlerin, sır saklamasını bilen kimseler olması gerekmektedir. Hem kendi gelecekleri, âhiret hayatları hem de cenâze sahiplerinin umut ve güzel temennilerini devam ettirebilmeleri açısından bu davranış önemlidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ölü yıkayan kimseler, gördükleri hoşa gitmeyen halleri açıklamamalıdırlar.

2. Müslüman kardeşinin herhangi bir ayıbını gizlemeyi başarabilen kimseleri Allah Teâlâ bağışlar.

3. Ölen kimsedeki olumlu değişiklikleri söylemekte herhangi bir sakınca yoktur. Hatta bu isabetli bir davranıştır.

155- باب الصلاة على الميت وتشييعه وحضور دفنه وكراهة اتباع النساء الجنائز

CENAZE NAMAZI KILMAK

CENAZE NAMAZI KILMANIN, KABRE KADAR GİDEREK CENAZENİN MEZARA KONULMASINDA HAZIR BULUNMANIN İYİ, KADINLARIN CENAZEYE İŞTİRAK ETMELERİNİN İSE MEKRUH OLDUĞU

Hadisler

Cenaze uğurlanmasına dair hadisler 896 ve 897 numara ile daha önce geçti.

931- قد سبق فضل التشييع (انظر كتاب عيادة المريض وتشييع الميت) عن أَبي هُريرةَ رضيَ اللَّهُ عنه قال : قال رسول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم : « مَنْ شَهدَ الجنَازَةَ حَتَّى يُصَلَّي عَلَيها فَلَهُ قِيرَاطٌ ، وَمَنْ شَهدَهَا حَتَّى تُدْفَنَ فَلَهُ قِيراطَانِ » قيلَ وما القيراطَانِ ؟ قال : « مِثْلُ الجَبلَيْنِ العَظِيمَيْنِ » متفقٌ عليه .

931. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Kim bir cenazede, cenaze namazı kılınıncaya kadar bulunursa, bir kîrat, gömülünceye kadar kalırsa, iki kîrat sevap alır"**.

- İki kîrat ne kadardır? diye sordular. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*;

- "**İki büyük dağ kadar!**" cevabını verdi.

Buhârî, Cenâiz 59; Müslim, Cenâiz 52, 53. Ayrıca bk. Nesâî, Cenâiz 79; İbni Mâce, Cenâiz 34

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

932- وعنه أَنَّ رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « من اتَّبعَ جَنَازَةَ مُسْلمٍ إيمَاناً واحْتِسَاباً ، وَكَانَ مَعَهُ حَتَّى يُصَلَّي عَلَيها ويَفْرُغَ من دَفِنِها ، فَإِنَّهُ يَرْجِعُ مِنَ الأَجرِ بقِيراطَين كُلُّ قيرَاط مِثلُ أُحُدٍ ، ومَنْ صَلَّى عَلَيهَا ، ثم رَجَعَ قبل أَن تُدْفَنَ ، فَإِنَّهُ يرجعُ بقِيرَاط » رواه البخاري .

932. Yine Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Kim, sevâbına inanarak, karşılığını sadece Allah'tan bekleyerek bir müslüman cenazesi ile birlikte gider ve namazı kılınıp gömülünceye kadar beklerse, her biri Uhud dağı kadar olan iki kîrât sevapla döner. Kim de cenaze namazını kılar, defnolunmadan önce ayrılırsa bir kîrât sevapla döner**."

Buhârî, İmân 35. Ayrıca bk. Müslim, Cenâiz 56; İbni Mâce, Cenâiz 79

Açıklamalar

Hz. Ebû Hüreyre'nin rivayet ettiği bu iki hadiste aynı mâna iki ayrı şekilde ifade edilmektedir. Hem cenaze namazına iştirak eden hem de cenaze ile birlikte kabristana kadar gidip defnine katılan bir müslümanın her biri Uhud dağı kadar olan iki kîrat sevap alacağı müjdelenmektedir.

Sadece cenaze namazı kılanın ise bir kîrât sevap kazanacağı bildirilmektedir.

Aslında küçük bir ağırlık birimi olan kîrat, bu iki hadiste bu gerçek anlamında değil, nasip, pay anlamında kullanılmış, miktarı da “iki büyük dağ” veya “her biri Uhud dağı büyüklüğünde” diye ifade buyurulmuştur. Kîrât kelimesi bazı hadislerde gerçek anlamında, burada olduğu gibi bazı hadislerde de farklı bir ağırlığı ve büyüklüğü anlatmak üzere pay anlamında kullanılmıştır.

“İki büyük dağ” veya “her biri Uhud dağı büyüklüğünde iki kîrat” tarifleri, cenâzeye iştirak edip cenaze namazı kılmak ve cenazenin arkasından kabre kadar gidip defnine katılmanın önemini belirtmek üzere dile getirilmiş iki temsilî açıklamadır. Uhud dağının o günkü Medine toplumunca pek iyi bilinen bir dağ olması, onların konuya ait teşvik ve faziletin büyüklüğünü daha iyi anlamalarını sağlamıştır. Esasen her yöre halkı, bir şeyin büyüklüğünü o yörede bulunan ve herkesin bildiği bir dağ veya tepe ile ifade etmek alışkanlığındadır. Bu bir anlatım biçimidir. Peygamber Efendimiz de bu anlatım usulünü kullanmış olmaktadır.

Özellikle ikinci hadisteki anlatım tarzından anlaşılmaktadır ki, o gün cenâzeler, bugün bizim ülkemizin hemen hemen her yöresinde olduğu gibi cenaze namazı kılınmak üzere cami önüne getirilmiyor, genellikle doğrudan kabristana götürülüyor ve orada namazı kılınıp defnediliyordu. Nâdiren mescide getiriliyor ve cenaze namazı kılındıktan sonra kabristana götürülüyordu. Ayrıca o günkü şartlarda kabristanın mescide çok uzak olmadığı da dikkate alınırsa, sevabın gidilen mesafe ile değil, cenazeye iştirak etmekle ilgili olduğu anlaşılacaktır. Bu iştirak işinin cenâze çıkan evden itibaren başladığı izlenimini veren ifadeler de bulunmaktadır. Belki bu ifadeler, evinden alınıp doğrudan kabristana götürülen cenazeler hakkındadır.

Günümüzde özellikle büyük yerleşim birimlerinde mezarlıkların şehrin dışında epeyce uzak yerlerde olması, cenaze ile beraber gitmenin, asıl ifadesiyle söylersek, cenaze teşyiinin bir hayli zahmeti ve zamanı gerektirdiği ortadadır. İşte bu sebeple hadislerde bildirilen sevabın büyüklüğü günümüzde daha iyi anlaşılabilmektedir.

Burada kaydedilmemekle beraber, Buhârî ve Müslim'de nakledildiğine göre, Hz. Ebû Hüreyre'nin bu rivayeti Abdullah İbni Ömer tarafından bir araştırma ve soruşturmaya tabi tutulmuştur. Olay şöyle cereyan etmiştir.

Abdullah İbni Ömer, Sa'd İbni Ebû Vakkas'la birlikte otururlarken Habbâb İbni Eret gelmiş ve:

- Ey Abdullah! Baksana Ebû Hüreyre ne rivayet ediyor? diye bu iki kîrât hadisini nakletmişti. Bunun üzerine İbni Ömer:

- Ebû Hüreyre de çok oldu, demiş ve Habbâb'ı, bu hadisi araştırmak için Hz. Âişe'ye göndermiş; "Bunu ondan sor gel!" demiş; Habbab gidince yerden bir avuç çakıl taşı almış; sinirli bir şekilde taşları elinde evirip çevirmeye başlamıştı. Bir müddet sonra Habbâb, Hz. Aişe'nin "Ebû Hüreyre doğru söylüyor; ben de Resûlullah'ın öyle buyurduğunu duydum" dediği haberini getirince, elindeki taşları hırsla yere fırtlatarak;

- Desene biz çok kîrat kaçırdık! diye hayıflanmıştı.

Hatta bu araştırma-soruşturma olayından haberdar olunca Ebû Hüreyre, Abdullah İbni Ömer'e gelmiş, bu defa birlikte Hz. Âişe'ye gitmişler. Hz. Âişe'nin olumlu cevabı üzerine Ebû Hüreyre, İbni Ömer'e:

- Beni ne Ensar gibi kırda ağaç dikmek ne de Muhacirler gibi çarşıda pazarda alış-veriş yapmak Hz. Peygamber'den alıkoydu. Benim bütün işim gücüm Resûlullah'ın verdiği lokmayı yemek ve öğrettiğini bellemekti, demiştir.

Abdullah İbni Ömer'in, Ebû Hüreyre hakkındaki sözü ve rivayet ettiği hadisi araştırma teşebbüsü, onun, din işine, sünnetin doğru olarak nakline, eğitim ve öğretimine ve yaşanmasına gösterdiği titizliğin bir ifadesidir. Yoksa Hz. Ebû Hüreyre'nin rivayetlerine şüphe ile baktığının belgesi değildir. Nitekim araştırmanın sonunda, kendisinin o konudaki rivayetten haberi olmadığı ortaya çıkınca, "*Desene, biz çok kîrâtı kaçırdık*" diye hayıflanmıştır. Bu aynı zamanda İbni Ömer'in, bir çok cenâzeye katılmamış olduğunu da göstermektedir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Müslüman kardeşinin cenazesine katılarak onun namazını kılmak ve onunla beraber kabre kadar gitmek, insana büyük sevap kazandırır.

2. Sevap ve ecir gibi mânevî değerleri, bilinen maddî bir cisimle ifade etmek mümkündür.

3. Cenazenin arkasından yürümek daha uygundur.

933- وعن أُمِّ عطِيَّةَ رضي اللَّه عنها قَالَتْ : نُهينَا عنِ اتِّبَاعِ الجَنائز ، وَلم يُعزَمْ عَليْنَا » متفقٌ عليه .

« ومعناه » ولَمْ يُشدَّد في النَّهي كما يُشدَّدُ في المُحَرَّمَات .

933. Ümmü Atıyye *radıyallahu anh*â'dan rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

Biz hanımlar cenazeye iştirak etmekten men edildik. Fakat cenâze teşyii bize kesin olarak haram kılınmadı.

Buhârî, Cenâiz 29, İ'tisam 27; Müslim, Cenâiz 34-35. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cenâiz 40; İbni Mâce, Cenâiz 50

Açıklamalar

Cenâze teşyii, diğer bir ifadeyle ebediyet yolcusunun uğurlanması konusunda müslüman hanımların, erkeklerden farklı bir durumları vardır. Yukarıdaki iki hadiste gördüğümüz gibi erkekler bu işe ciddi şekilde teşvik edilirken, hanımlar alıkonulmuştur. Her ne kadar "haram" kılınmamış ise de onların cenaze ile kabre gitmeleri hoş karşılanmamıştır.

Ümmü Atıyye, *lafzan mevkuf* ve fakat *mânen merfû* olan bu rivayetinde konuya ait durumu özetle belirtmiş bulunmaktadır. Bu ifade tarzından hareketle kadınların cenazeye iştirak etmeleri tenzihen mekruh kabul edilmiştir.

Aslında düşünüldüğü zaman, cenaze defni gibi psikolojik açıdan dayanıklı olmayı gerektiren üzücü bir işin erkekler tarafından yerine getirilmesi pek tabiîdir. Hanımların iştirakleri işin geciktirilmesine ve hatta cenazeden alınması gerekli ibretin büsbütün kaybedilmesine yol açabilir. Bayram namazı için hanımların sahrâya çıkmalarını teşvik eden Hz. Peygamber, onların cenaze teşyiinde bulunmalarını hoş karşılamamıştır. Bu,

yapılacak işin niteliği ile ilgili bir uygulama olmaktadır. İmâm-ı Âzam da cenaze teşyiinin hanımlara yakışmadığı görüşündedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hanımların cenâzeye iştirakleri tenzihen mekruhtur.
2. Cenâze teşyiine erkekler teşvik edilmiştir.

156- باب استحباب تكثُّر المصلين على الجنازة وجعل صفوفهم ثلاثة فأكثر

CENAZE NAMAZINDA SAFLAR

CENAZE NAMAZI KILANLARIN ÇOK OLMASI, CEMAATİN ÜÇ VEYA
DAHA FAZLA SAF TEŞKİL ETMESİ

Hadisler

934- عَنْ عائشةَ رضي اللَّهُ عنها قَالَتْ : قال رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: ما مِنْ ميِّتٍ يُصلِّي عليهِ أُمَّةٌ مِنَ المُسْلِمِينَ يبلُغُونَ مئَة كُلُّهُم يشْفَعُونَ له إِلا شُفِّعُوا فيه » رواه مسلم .

934. Âişe *radıyalallahu anhâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Herhangi bir ölüye, sayıları yüzü bulan bir cemaat namaz kılar ve hepsi de ona şefaatçi olursa, onların bu duaları kabul olunur."

Müslim, Cenâiz 58. Ayrıca bk. Tirmizî, Cenâiz 40; Nesâî, Cenâiz 78

Aşağıdaki hadisle birlikte açıklanacaktır.

935- وعن ابنِ عباسٍ رضي اللَّه عنهما قال : سَمعْتُ رَسُول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُول : « مَا مِنْ رَجُلٍ

مُسْلمٍ يَمُوتُ ، فَيقومُ عَلَى جَنَازتِهِ أرْبَعون رَجُلا لا يُشركُونَ باللَّه شَيئاً إِلاَّ شَفَّعَهُمْ اللَّهُ فيهِ » رواه مسلم .

935. İbni Abbas *radıyallahu anh*ümâ'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken dinledim dedi:

"Bir müslüman ölür de cenaze namazını Allah'a şirk koşmamış kırk kişi kılarsa, Allah onların cenaze hakkındaki dualarını kabul eder."

Müslim, Cenâiz 59. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cenâiz 41; İbni Mâce, Cenâiz 19

Açıklamalar

Müslümanın müslüman üzerindeki haklarından biri, öldüğünde cenazesinin kaldırılmasına yardımcı olmaktır. Bu yardım, kimileri için vefat edenin evinden başlar, namazının kılınması ve mezarına defnedilmesine kadar devam eder. Kimileri için de sadece namazını kılmak şeklinde gerçekleşir.

Cenaze namazı zaten ölen için bir duadan, onun bağışlanmasını ve gittiği yeni ve temelli yurdunda rahat etmesini, Allah'ın rahmetine kavuşmasını dilemekten ibarettir.

Bu iki hadiste, dünyadan artık temelli olarak ayrılan müslümana, son defa hayır duada bulunması uygun olan cemaatin sayısı ve niteliği ile ilgili iki husus açıklanmaktadır. Hadisin birinde yüz kişilik bir cemaat, diğerinde kırk kişilik bir cemaat şeklinde iki ayrı rakam verilmesi bir çelişki gibi gözükse de, aslında böyle bir şey yoktur. Yüz kişinin duasını kabul eden Allah, lutfedip kırk kişinin duasını hatta belki daha az sayıdaki müslümanın duasını da kabul eder. Bu ayrıca bir lutuf ve ihsandır. Burada önemli olan sayı değil, müslümanların yapacağı duanın Allah Teâlâ tarafından kabul edileceğinin vaad buyurulmasıdır.

Bu arada şuna da işaret edelim ki, ikinci hadiste bulunan "*Allah'a şirk koşmamış*" nitelemesi, dua edenlerin temel özelliklerine dikkat çekmektedir. Ali el-Karî, kırk rakamının özellikle belirtilmesinin sebebini, "*Bir araya gelen kırk kişi içinde mutlaka bir Allah dostunun bulunacağı*" düşüncesiyle açıklayanların bulunduğunu hatırlatmaktadır. Kesinliği

tartışılabilir olmakla beraber, böyle bir hüsn-i zanda bulunmanın kimseye bir zararı yoktur.

Küçük yerleşim birimlerinde, hatta bazan büyük şehirlerde bu rakamlar her cenaze için gerçekleşmeyebilir. İşte bu gibi hallerde cenazeye iştirak edenlerin sayısı değil nitelikleri, yani “şirk koşmamış” müslümanlar olmaları önem kazanır. Tabutu taşıyacak “dört Allah kulu” bile, ölenin bağışlanması konusunda ümitli olmak için yeterlidir. Hele cenaze merasimine sadece katılmak maksadıyla gelmiş, cenaze namazına iştirak etmeden bir kenarda bekleyen yığınlar kimseyi aldatmamalıdır. Müslümanlıkta görünüş değil, öz önemlidir, sayı değil, kalite önde gelir. Ama gerekli öze ve kaliteye sahip kişilerden kırk ya da yüz kişilik bir cemaat varsa bu da büyük bir nasip, ilâhî bir lutuftur.

İkinci hadisle ilgili bir de olaydan söz edilmektedir. Abdullah İbn Abbas, ölmüş olan oğlunun cenazesini evde bekletir. Hadisin râvisi Kureyb’e de dışarıda toplanan cemaati gözetlemesini tenbih eder. Kalabalık bir cemaatin toplandığı söylenince, cenazenin evden çıkarılmasına izin verir ve bu hareketinin sebebini de Hz. Peygamber’in *“Bir müslüman ölür de cenaze namazını Allah’a şirk koşmamış kırk kişi kılarsa, Allah onların cenaze hakkındaki dualarını kabul eder”* buyurmuş olmasıyla izah eder. Bu da sahâbilerin, her konuda Resûl-i Ekrem Efendimiz’den öğrendikleriyle amel etmeye çalıştıklarını gösteren örnek bir davranıştır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Müslümanların müslüman kardeşlerinin cenaze namazına iştirak edip onun için dua etmeleri, ölenin kurtuluşuna vesile olur.
2. Allah Teâlâ müslümanların, kardeşleri hakkındaki dua ve niyazlarını kabul eder.
3. Cenazede namaz kılmayan yığınlar ve çelenkler değil, kaliteli müslüman yürekler önem arzeder.
4. Cenaze teşyiine katılmak, müslümanın müslüman üzerindeki haklarındandır.

936- وعن مَرْثَدِ بن عبدِ اللَّه اليَزَنِيِّ قال : كانَ مالكُ بنُ هُبَيْرَةَ رضي اللَّه عنه إِذا صلَّى عَلى الجنَازَةِ ، فَتَقَالَّ

النَّاسَ عَليها ، جزَّأهُمْ عَلَيْهَا ثَلاثَةَ أجْزَاءٍ ثم قال : قالَ رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم: « مَنْ صَلَّى عليهِ ثَلاثَةُ صُفُوف ، فَقَدْ أَوْجَبَ » . رواه أبو داود ، والترمذي وقال : حديث حسن .

936. Mersed İbni Abdullah el-Yezenî'den rivayet edildiğine göre şöyle dedi:

Mâlik İbni Hübeyre *radıyallahu anh*, cenaze namazı kılacağı zaman cemaatı az bulursa, onları üç saf hâlinde dizer sonra da şöyle derdi:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, "**Üç saf cemaatin cenaze namazını kıldığı kişi, cenneti hakeder**" buyurdu.

Ebû Dâvûd, Cenâiz 39; Tirmizî, Cenâiz 40

Mersed İbni Abdullah

Ebü'l-Hayr Mersed İbni Abdullah el-Yezenî el-Mısrî tabiîlerin büyüklerindendir. Mısırlıların müftisi diye bilinen güvenilir, fakih bir zâttır. Rivayetleri Kütüb-i Sitte'de yer almıştır. Hicretin 90. yılında vefat etmiştir.

Allah ona rahmet eylesin.

Açıklamalar

Cenaze namazına iştirak edenlerin sayısı biraz önce geçen iki hadiste yüz ve kırk rakamlarıyla ifade buyurulmuşken, bu hadiste rakam verilmeden daha esnek bir ifade ile "üç saf" şeklinde belirlenmiştir. Saf yan yana dizilmiş insanların arka arkaya durmalarını ifade eder. Bir safın en az ve en çok sayısı belirtilmediğine göre, bulunulan yerin örfüne göre saf kabul edilecek bir çoğunluk yeterli olacaktır.

Daha önce de söylediğimiz gibi, cenazeye iştirak edenler için kesin bir rakam verilmemiştir. Yüz kişi de üç saf olabilir, kırk kişi de üç saf olabilir, on beş kişi de üç saf olabilir. Peygamber Efendimiz'den dört hadis rivayet etmiş olan Mâlik İbni Hübeyre de meseleye böyle baktığı için, mevcut cemaati az bulduğu zaman, onları, duyduğu hadise uygun olarak üç saf

halinde dizermiş. Üç saflık bir cemaatin cenaze namazını kılıp hakkında dua ettiği bir müslümanın cenneti hakedeceği müjdesine güvenmek ve bu sebeple cemaati üç saf halinde dizmek -lafza bağlılık gibi görünse de- son derece isabetli ve hüsn-i zanna dayalı bir harekettir.

Mâlik İbni Hübeyre'nin bu hareketinde, müslümanların birbiri hakkında nasıl hayırhah, iyilik sever davrandıklarını görmekteyiz. Bugün de ölen bir müslümanın Hz. Peygamber'in verdiği müjdeye kavuşması için böylesi bir yola gitmek, herhalde din hizmeti verenlerin gözardı etmemeleri gereken bir tavırdır. Bu konuda insanların bilgilendirilmesi ve eğitilmesi din görevlilerine düşmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Müslümanların, ölen din kardeşleri hakkında yapacakları dualar onun bağışlanıp cennete girmesine vesile olur.

2. Üç saflık bir müslüman topluluğunun cenazede hazır bulunması, ölen için mağfiret sebebi sayılır.

3. Az sayıdaki cemaati üç saf halinde düzenlemek ve cenaze namazını ondan sonra kılmak uygun olur.

157- باب ما يقرأ في صلاة الجنازة

كبر أربع تكبيرات. يتعوذ بعد الأولى ثم يقرأ فاتحة الكتاب، ثم يكبر الثانية، ثم يصلي على النبي صَلَّى اللَّهُ عَلَيهِ وَسَلَّم فيقول: اللهم صل على محمد وعلى آل محمد. والأفضل أن يتممه بقوله: كما صليت على إبراهيم إلى قوله حميد مجيد، ولا يفعل ما يفعله كثير من العوام من قولهم: { إن اللَّه وملائكته يصلون على النبي } الآية (56 الأحزاب) فإنه لا تصح صلاته إذا اقتصر عليه، ثم يكبر الثالثة ويدعو للميت وللمسلمين بما سنذكره من الأحاديث إن شاء اللَّه تعالى، ثم يكبر الرابعة ويدعو. ومن أحسنه: اللهم لا تحرمنا أجره، ولا تفتنا بعده، واغفر لنا وله. والمختار أنه يطول الدعاء في

الرابعة خلاف ما يعتاده أكثر الناس؛ لحديث ابن أبي أوفى الذي سنذكره إن شاء اللَّه تعالى (انظر الحديث رقم 937) فأما الأدعية المأثورة بعد التكبيرة الثالثة فمنها:

CENÂZE NAMAZINDA OKUNACAK DUALAR

Cenâze namazının tarifi (şâfiîlere göre):

Cenaze namazı kılan kişi, namaz müddetince dört tekbir alır. **Birinci tekbir**i alınca eûzu besmele çeker ve Fâtiha sûresini okur. **İkinci tekbir**den sonra “Allahümme salli alâ Muhammed’in ve alâ âli Muhammed” diye Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem*’e salevât getirir. Tamamını okuyarak “kemâ salleyte alâ İbrâhîme ve alâ âli İbrahîm inneke hamîdün mecîd” demesi daha iyi olur. Halkın birçoğunun yaptığı gibi “innallâhe ve melâiketehû yusallûne ale’n-Nebiyy yâ eyyühellezîne âmenû sallû aleyhi ve sellimû teslimâ” âyetini okumaz. Zira bu ayeti okumakla kalır da Hz. Peygamber’e salevât getirmezse, namazı sahih olmaz. **Üçüncü tekbir**den sonra ölüye ve bütün müslümanlara -inşallah biraz sonra zikredeceğimiz-hadislerdeki dualardan biri ile dua eder. Daha sonra **dördüncü tekbir**i alır ve dua okur. Şu dua, burada okuyacağı duaların en güzellerindendir: *“Allahım! Bunun sevabından bizi mahrum etme. Ondan sonra bizi fitneye düşürme!. Bizi ve onu bağışla*!”

İbn Ebû Evfâ hadisini esas alarak **dördüncü tekbir**den sonra yapılacak duayı -halkın çoğunun âdeti hılâfına- uzatmak Şâfiîler’in tercih ettiği bir uygulamadır. (Hanefîler’e göre birinci tekbirden sonra Fâtiha okunmaz ve dördüncü tekbirden sonra da herhangi bir dua yapılmaz.)

Üçüncü tekbirden sonra okunmak üzere Hz. Peygamber’den nakledilen bazı (me’sûr) dualar şunlardır:

Hadisler

937- عن أبي عبدِ الرحمنِ عوفِ بن مالكٍ رضي اللَّه عنه قال : صلَّى رسول اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَلى جَنَازَةٍ ، فَحَفِظْتُ مِنْ دُعائِهِ وَهُو يَقُولُ : « اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ

، وارْحمْهُ ، وعافِهِ ، واعْفُ عنْهُ ، وَأكرِمْ نزُلَهُ ، وَوسِّعْ مُدْخَلَهُ واغْسِلْهُ بِالماءِ والثَّلْجِ والْبرَدِ ، ونَقِّهِ منَ الخَـطَايَا، كما نَقَّيْتَ الثَّوبِ الأبْيَضَ منَ الدَّنَس ، وَأبْدِلْهُ دارا خيراً مِنْ دَارِه ، وَأهْلاً خَيّراً منْ أهْلِهِ، وزَوْجاً خَيْراً منْ زَوْجِهِ ، وأدْخِلْه الجنَّةَ ، وَأعِذْه منْ عَذَابِ القَبْرِ ، وَمِنْ عَذَابِ النَّار » حَتَّى تَمَنَّيْتُ أَنْ أَكُونَ أنَا ذلكَ المَيِّتَ . رواه مسلم
.

937. Ebû Abdurrahman Avf İbni Mâlik *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bir cenaze namazı kıldı. Onun şöyle dua ettiğini duydum ve ezberledim:

"**Allahım! Onu bağışla, ona rahmet et, onu azap ve sıkıntılardan koru. Kusurlarını affet. Cennetten nasibini ihsan et, gireceği yeri(kabrini) genişlet! Onu su ile, karla ve buzla yıka. Beyaz giysileri kirden (ve pisten) temizler gibi onu günahlarından arındır. Kendi evinden daha güzel bir ev, ailesinden daha hayırlı bir aile, eşinden daha hayırlı bir eş ver. Onu cennete koy, kabir ve cehennem azabından koru**."

İbni Avf diyor ki, bu güzel duaları duyunca "keşke ölen ben olsaydım" diye içimden geçirdim.

Müslim, Cenâiz 85. Ayrıca bk. Tirmizî, Cenâiz 38 ; İbni Mâce, Cenâiz 23

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

938- وعن أبي هُريرة وأبي قَتَادَةَ ، وأبي إبْرَاهيمَ الأشْهَليَّ عنْ أبيه ، وأبوه صَحَابِيٌّ رضي اللَّه عنهم ، عَنِ النبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم أنَّه صلَّى عَلى جَنَازَة فقال : « اللَّهم اغفر لِحَيِّنَا وَميِّتِنا ، وَصَغيرنا وَكَبيرِنَا ، وذَكَرِنَا وَأُنْثَانَا ، وشَاهِدِنا وَغائِبنَا . اللَّهُمَّ منْ أَحْيَيْتَه منَّا

فأحْيِه على الإسْلامِ ، وَمَنْ توَفّيْتَه منَّا فَتَوَفّهُ عَلى الإيمانِ ، اللَّهُمَّ لا تَحْرِمْنا أَجْرَهُ ، وَلا تَفْتِنَّا بَعْدَهُ » رواه الترمذي من رواية أبي هُرَيْرةَ والأشهَليِّ ، ورواه أبو داود من رواية أبي هريرة وأبي قَتَادَةَ . قال الحاكم : حديث أبي هريرة صَحيحٌ على شَرْطِ البُخاريِّ ومُسْلِمٍ ، قال الترْمِذي قال البخاريُّ : أَصحُّ رواياتِ هذا الحديثِ روايةُ الأَشْهَليِّ . قال البخاري : وَأَصَحُّ شيء في هذا الباب حديث عوْفِ بن مالكٍ .

938. Ebû Hüreyre, Ebû Katâde ve Ebû İbrahim el-Eşhelî'nin sahâbî olan babasından *radıyallahu anhüm* rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* bir cenaze namazı kıldı ve şöyle dua etti:

"**Allahım! Dirilerimizi ve ölülerimizi, küçüklerimizi ve büyüklerimizi, erkeklerimizi ve kadınlarımızı, burada bulunanlarımızı ve bulunmayanlarımızı bağışla! Allahım! Bizden hayatta bırakacaklarını İslâm üzre yaşat. Öldüreceklerini iman ile öldür. Bizi bu cenazede bulunmanın sevabından mahrum etme ve ondan sonra bizi fitneye düşürme**!"

Tirmizî, Cenâiz 38 (Eşhelî ve Ebû Hüreyre'den); Ebû Dâvûd, Cenâiz 56 (Ebû Hüreyre ve Ebû Katâde'den). Ayrıca bk. Nesâî, Cenâiz 77; İbni Mâce, Cenâiz 23

Hâkim'e göre, Ebû Hüreyre'nin rivayeti, Buhârî ve Müslim'in şartlarına göre "sahih"tir. Tirmizî, Buhârî'nin "*bu hadisin rivayetlerinin en sahihi Eşhelî'ninkidir*" dediğini nakletmiştir. Yine Buhârî "*Cenâze duaları konusundaki rivayetlerin en sahihi Avf İbni Mâlik'in hadisidir*" demiştir.

Açıklamalar

Görüldüğü gibi müellifimiz Nevevî, Şâfiî mezhebine göre cenaze namazını tarif ettikten sonra özellikle üçüncü tekbirin peşinden Hz. Peygamber'in yaptığı dualarla ilgili iki rivayeti nakletmiştir.

Öncelikle işaret edelim ki, Hanefîler'e göre, cenaze namazında birinci tekbirden sonra sübhâneke duası okunmak suretiyle Cenâb-ı Hakk'a senâ

edilir (ancak Fâtiha sûresi okunmaz); ikinci tekbirden sonra salli-bârik duaları okunarak salevât getirilir. Üçüncü tekbirden sonra iki ayrı örneğini yukarıdaki iki rivayette gördüğümüz dualardan biri, daha ziyade ikincisi okunur. Dördüncü tekbirden sonra ise, bir şey okunmadan selâm verilir. Elbette bu değişik uygulamalar, burada yer almayan bazı rivayetlere dayanmaktadır. Her mezhep kendine göre daha sağlam bulduğu rivayetleri esas almıştır.

Cenaze namazının dört tekbir ile kılınması konusunda mezhepler arasında hiç bir ihtilâf söz konusu değildir. Sadece, birinci tekbirden sonra Fâtiha okuyup okumamak ve bir de dördüncü tekbirden sonra dua edip etmemekte farklılık bulunmaktadır. Bu da neticeye tesir etmemektedir.

Bu iki rivâyette görüldüğü gibi Resûl-i Ekrem Efendimiz, cenaze namazı kıldığı zaman, ölü için gerek öteki dünyadaki hayatı ve gerekse geride bıraktıkları bakımından büyük önem arzeden dileklerde bulunurdu. Ayrıca, cenazeye iştirak eden etmeyen öteki müslümanlar için de dua ederdi. Onun bu uygulaması, aynı zamanda yaşayanlara bir tebliğ ve öğüttür.

Ölen bir müslüman için hatalarının bağışlanması, günahlarının affedilmesi, yeni yurdunda ilâhî ikram ve ihsanlara kavuşturulması, cennetle müşerref kılınması, azap edilmemesi, dünyada bıraktığı maddî ve beşerî imkân ve değerlerden daha iyileriyle ödüllendirilmesi konusunda dua ve niyazda bulunmak, herhalde ona ve yakınlarına yapılabilecek en büyük iyilik ve ikramdır. Birinci hadiste Peygamber Efendimiz bu iyilik ve ikrâmı nasıl yapacağımızı bize öğretmiştir. Özellikle bu duayı yapan Hz. Peygamber olunca, râvi Avf İbni Mâlik'in "**Keşke, ölen ben olsaydım**" temennisine katılmamak mümkün mü?

İkinci hadiste de Sevgili Peygamberimiz hem ölen hem de yaşayanlar için fevkalâde önem taşıyan dileklerde bulunmaktadır. Bağışlanma isteğini, **İslâm üzere yaşamak, imanla ölmek** gibi iki dilekle tamamlamaktadır. Müslümanlar için hayatın ne anlama geldiğini böylece bir kere daha hatırlatmaktadır: **Hayatı müslümanca yaşamak, dünyayı mü'min olarak terketmek...**Herhangi bir ölüm olayında yapılacak iş, bu iki konuda Rabbimiz'den yardım dilemektir.

“*Bizi onun sevabından mahrum etme ve bizi ondan sonra fitneye düşürme*” dileğinin anlamına gelince; bilindiği gibi bu bölümün başından beri bir müslüman öldüğü zaman mezara konuluncaya kadar onunla ilgilenmenin ayrı ayrı sevap olduğu anlatılmaktaydı; işte bu hizmetlerin sevabından mahrum kalmamayı ve daha sonraki günlerde, değişik sebeplerle de olsa doğru yoldan ayrılmamayı dilemektir. Bilhassa zamanımızda görüldüğü gibi, ölenin bıraktıklarını paylaşmak yüzünden yakınları arasında çıkan anlaşmazlık, hak ve adaletten sapmak, çeşitli haksızlıklar yapmak Allah’a sığınılacak birer fitne ve imtihan olsa gerektir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Cenaze namazında dua okumak Hz. Peygamber’in sünnetiyle sabittir.

2. Cenaze namazında sesli olarak dua edilebilir. Çünkü râvi, Hz. Peygamberin okuduğu duayı duyduğunu ifade etmektedir.

3. Cenaze namazında bütün müslümanlar için dua edilir.

939- وعن أبي هُريْرَةَ رَضِي اللَّهُ عَنْهُ قال : سمعتُ رَسُول اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يقول : « إذ صَلَّيْتُم عَلى المَيِّت ، فأَخْلِصُوا لهُ الدُّعاءَ » رواه أبوداود.

939. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre, “Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’i şöyle buyururken dinledim” demiştir:

“Cenaze namazı kıldığınız zaman, ölen kimseye ihlâsla dua ediniz!”

Ebû Dâvûd, Cenâiz 56

Açıklamalar

Daha önce cenaze namazında okunacak iki dua örneğini gördük. Burada, cenaze namazı kılındığı zaman, hiçbir ayırım yapmadan ölen için içtenlikle dua edilmesi gerektiğini görmekteyiz. Bunlar Peygamber Efendimiz’in hem yaptığı hem de bize tavsiye ettiği birer sünnettir. Ancak burada bir nokta daha dikkat çekmektedir. O da, ölen kimsenin iyi veya kötü olduğuna bakılmadan onun bağışlanması için samimiyetle dua etmektir. Günahkâr

kimselerin duaya herkesten daha fazla ihtiyacı vardır. Aslına bakılırsa iyi veya kötü herkesin duaya ihtiyacı vardır. Vefat eden herkesin, cemaatin önüne getirilmesinin sebebi de budur.

Esasen ölüm olayı karşısında samimi davranmak, ölen müslüman için duygulu bir gönülle dua etmek, şüphesiz ölen kadar o duayı yapan diri için de faydalı ve lüzumludur.

Hadîs–i şerîfteki “**ahlisû lehü’d-duâ**” ifadesini, “duayı ölene tahsis edin, sadece onun için dua edin” şeklinde anlamak mümkün görünmekle beraber, daha önce okuduğumuz hadislerde görüldüğü ve yine biraz sonra gelecek hadislerde de açıkça görüleceği gibi, duaya bütün müslümanlar ortak edilmediği için bu ifadeden “duayı ölüye tahsis edin” anlamının çıkarılması isabetli değildir. Belki de bu ikazı, “*cenaze namazında cenazeyi unutarak sadece diriler için dua etmeyin. Duanızda mutlaka ölüye bir yer ayırın*” şeklinde anlamak daha doğrudur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Duada esas olan ihlâstır.
2. Cenâze namazında hem ölü hem de diriler için dua edilir.
3. Cenaze namazı kılınan kimse için günahsız, günahkâr ayırımı yapmadan samimiyetle dua etmek gerekir.

940- وعَنْهُ عَنِ النَّبيِّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم في الصَّلاةِ عَلى الجَنَازَة : « اللَّهُمَّ أنْت ربُّهَا ، وَأَنْتَ خَلَقْتَها، وأَنْتَ هَديْتَهَا للإسلامِ ، وَأَنْتَ قَبَضْتَ رُوحَهَا ، وَأَنْتَ أَعْلمُ بِسِرِّها وَعَلانيتِها، جِئْنَاكَ شُفعاءَ لَهُ فاغفِرْ لهُ » . رواه أبو داود .

940. Yine Ebû Hüreyre’den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallahu aleyhi ve sellem* cenaze namazında şöyle dua etmiştir:

“Allahım! Bu cenazenin Rabbi sensin, onu sen yarattın, İslâm’a sen hidâyet ettin. Şimdi onun ruhunu da sen aldın. Onun gizlisini-açığını en iyi sen bilirsin. Biz senin huzuruna, ona şefaatçi olarak geldik, onu bağışla!”

Ebû Dâvûd, Cenâiz 56

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

941- وعن واثِلة بنِ الأسقعِ رضيَ اللّٰه عنه قال : صَلَّى بِنَا رسولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم عَلى رجُلٍ مِنَ المُسْلِمينَ ، فسمعته يقولُ : « اللَّهُمَّ إنَّ فُلانَ ابْنَ فُلان في ذِمَّتِكَ وحَلَّ بجوارك، فَقِهِ فِتْنَةَ القَبْر ، وَعَذَابَ النَّارِ ، وَأَنْتَ أَهْلُ الوَفاءِ والحَمْدِ ، اللَّهُمَّ فاغفِرْ لهُ وَارْحَمْهُ ، إنكَ أَنْتَ الغَفُور الرَّحيمُ » رواه أبو داود .

941. Vâsile İbnü’l-Eska‘ *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, bize müslümanlardan birinin cenaze namazını kıldırmıştı. Onun şöyle dua ettiğini duydum:

“**Allahım! Falan oğlu falan sana emanettir ve senin güvencene sahiptir. Artık onu kabir fitnesinden ve cehennem azabından koru. Sen sözünde duran ve hamde lâyık olansın. Allahım! Onu bağışla ve ona rahmet et. Şüphesiz bağışlayan ve merhamet eden sensin..**”

Ebû Dâvûd, Cenâiz 56; İbni Mâce, Cenâiz 23

Vâsile İbnü’l-Eska‘

Bu ikinci hadisin râvisi Vâsile, Medine’deki, Hazreç kabilesine mensup ve Suffe ehlinden olan meşhur bir sahâbîdir. Tebük Seferi öncesinde müslüman olmuş, o savaşa katılmış ve daha sonraki dönemde Dımaşk ve Humus’un fethinde bulunmuştur. Bir süre Şam’da ikamet ettikten sonra Küdüs yakınlarında bir yere yerleşmiştir. Hz. Peygamber’den 56 hadis rivayet etmiş olup rivayetleri Kütüb-i Sitte’de yer almıştır.

98 yaşında iken hicrî 85 veya 86 yılında Şam’da vefat etmiştir. Kendisi Şam’da en son vefât eden sahâbî olarak tanınmaktadır.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

939 numaralı hadiste *ölen kimseye samimiyetle dua edilmesini* tavsiye eden Resûl-i Ekrem Efendimiz'in bu iki hadiste o tavsiyesini bizzat uyguladığını görmekteyiz.

Birinci hadiste Hz. Peygamber, Allah Teâlâ'nın kulu üzerindeki tasarruflarını ve mutlak hâkimiyetini dile getirdikten sonra, *"Bizler onun için senden yardım dilemeye geldik, onu bağışla!"* diye duasını bitirmektedir. Görüldüğü gibi Resûl-i Ekrem Efendimiz burada, ölü için Allah Teâlâ'dan bir tek şey istemekte, bağışlanmasını dilemektedir. Bu da kul için önemli olan şeyin Allah'ın bağışlamasına kavuşmak olduğunu, bağışlandıktan sonra kaygılanacak hiçbir şeyin kalmadığını ifade eder. Ayrıca, kulların âhirette mutlu olabilmelerinin, ebedî nimetlere kavuşabilmelerinin ancak Allah Teâlâ'nın ihsan ve ikramına bağlı olduğunu da gösterir. Bu sebeple kimse kendi ameliyle yakasını kurtaracağını sanmamalıdır.

Hadisteki **"***Şimdi onun ruhunu da sen aldın***"** cümlesi akla takılabilir. Ruhları alma işinin Allah'a nisbet edilmesi gerçek anlamdadır. Zira bir âyet-i kerîmede " **Allah, nefislerin ölüm zamanı gelince canlarını alır**" [Zümer sûresi(39),42] buyurulmaktadır. Can alma işinin meleklere nisbet edilmesi mecazî anlamdadır. Nitekim " **De ki, sizin için görevlendirilen ölüm meleği canınızı alacak, sonra da rabbinize döndürüleceksiniz**" [Secde sûresi(32), 11] âyetinde bu durum açıkça görülmektedir.

İkinci hadiste de hemen hemen aynı gerçekler daha özlü ifadelerle dile getirilmiştir. "*Falan oğlu falan senin korumanda ve tamamen senin hâkimiyetinin geçerli olduğu âhiret sahasındadır. Kabir ve cehennem azabından onu koru*!".. Bu hadisteki **habli civârik** ifadesi, bir çeşit güvennâme, sözleşme ya da pasaport anlamındadır. Bildirildiğine göre eskiden Arap kabileleri arasında dolaşabilmek için her kabilenin reisinden ahidnâme yani kendisine dokunulmamasını isteyen bir vesika alınırdı. İşte bu vesikaya "**hablü'l-civâr**" denirmiş. Hz. Peygamber, bu ifadesinde "Bu kimse, senin dokunulmazlık berâtına, Kur'an'a ve iman sözleşmene sahiptir" demek istemiştir.

Yine bu hadiste geçen **ehlü'l-vefâ ve'l-hamd**, (Ebû Davûd'daki rivayette "ehlü'l-vefâ ve'l-hak" şeklindedir) ifadesi de, Allah Teâlâ'nın ahdine sâdık ve her türlü övgüye lâyık olduğunu, verdiği emânı geri

almayıp gereğini yerine getirdiğini, iyi davrananları mükâfatlandırdığını, hakkı ve haklıyı daima gözettiğini anlatmaktadır. Yani bu sözleriyle Hz. Peygamber, Allah'a olan güvenini belirtmekte ve sonunda da ölmüş olan müslümanın bağışlanmasını dilemektedir. Bu tarz bir nitelendirme "**Huve ehlü't-takvâ ve ehlü'l-mağfireh** (sakınılmaya layık olan da bağış sahibi de O'dur" [Müddessir sûresi (74), 56] âyetindeki tavsife uygun bir nitelendirmedir.

Bu tür ifadeler, aynı zamanda bizlere dua üslûbunu öğretmektedir. Duada önce, istenecek olan şeye uygun nitelikleriyle Allah'ı anmak, O'na olan inanç ve güveni belirtmek, sonra da isteğini söylemek gerekmektedir. Bu, dua edeni isteğine kavuşturacak yoldur. Zira Allah, "*Kulum beni nasıl düşünürse ben ona öyle tecellî ederim*" (bk. Buhârî, Tevhîd 15, 35; Müslim, Tevbe 1, Zikir 2, 19) buyurmaktadır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Cenaze namazında sadece ölen kimse için dua edilebileceği gibi, bu duaya bütün müslümanlar da dahil edilebilir.

2. Hz. Peygamber, cenaze namazını kıldığı müslümanların bağışlanması için dua ederdi.

3. Peygamber Efendimiz'in dualarını ve o dualarda Allah Teâlâ için kullandığı ifadeleri örnek almalı ve onun gibi dua etmeye çalışmalıdır.

942- وعن عبد اللَّه بنِ أَبي أَوْفى رضي اللَّه عنهما أَنَّهُ كبَّر على جَنَازَةِ ابْنَةٍ لَهُ أَرْبَعَ تَكْبِيراتٍ ، فَقَامَ بَعْدَ الرَّابِعَةِ كَقَدْرِ مَا بَيْنَ التَّكْبيرتيْن يَسْتَغفِرُ لهَا وَيَدْعُو ، ثُمَّ قال : كَانَ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَصْنَعُ هكذَا وفي رواية : « كَبَّرَ أَرْبعاً فمكث سَاعةً حتَّى ظَنَنْتُ أَنَّهُ سيُكَبِّرُ خَمْساً ، ثُمَّ سلَّمَ عنْ يمِينهِ وَعَنْ شِمالِهِ ، فَلَمَّا انْصَرَف قُلْنا لَهُ : مَا هذا ؟ فقال : إنِّي لا أزيدُكُمْ عَلى مَا رَأَيْتُ رسُولُ اللَّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَصْنَعُ ، أوْ : هكذا صَنعَ

رسولُ اللّهِ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلّم . رواه الحاكم وقال : حديث صحيح .

942. Abdullah İbni Ebû Evfâ *radıyallahu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre o, kızının cenaze namazında dört defa tekbir aldı. Dördüncü tekbirden sonra, iki tekbir arasında durduğu kadar durup kızının bağışlanmasını diledi ve ona dua etti. Sonra da "Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* böyle yapardı" dedi.

Bir başka rivayette şu ifadeler yer almaktadır: "Dört tekbir aldıktan sonra o kadar bekledi ki, biz onun beşinci defa tekbir alacağını sandık. Sonra sağına ve soluna selâm verdi. Namazdan sonra; "Bu yaptığın nedir?" dedik. O da bize, "Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yaptığını gördüğüm şeye bir ilave yapmış değilim," ya da "Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* böyle yapardı" diye cevap verdi.

Hâkim, *el-Müstedrek*, I, 360 (Hâkim, "*hadis sahihtir*" der). Ayrıca bk. İbni Mâce, Cenâiz 24

Açıklamalar

Müellifimiz Nevevî, başlangıçta verdiği cenaze namazı tarifine uygun bulduğu bu rivayeti, Şâfiîler'in konuya dair görüşlerini tasdik ve tasvip etmek üzere zikretmiş olmalıdır. Sahâbe tatbikatını, dördüncü tekbirden sonra dua yapılmasına delil göstermektedir. Tabiî asıl delil, sahâbînin bu davranışını Hz. Peygamber'den gördüğünü belirtmesidir. Ancak, zikri geçen cenaze namazına iştirak edenlerin, bu davranışı hayretle karşılamaları (İbni Mâce'deki rivayete göre süphanellah diyerek imamı uyarmaya çalışmaları) ve tabiî namazın bitiminde "bu da ne oluyor?" diye sormaları, Şâfiîler'in görüşünü ciddî biçimde tartışılır kılmaktadır.

Nevevî merhum bu rivayeti Hâkim'in *Müstedrek*'inden almış ve her nedense Kütüb-i Sitte içinde sadece İbni Mâce'nin *Sünen*'inde bulunmasına rağmen ona işâret etmemiştir. Hadisin râvîlerinden İbrahim İbni Müslim el-Hecerî, Süfyan İbni Üyeyne, Yahya İbni Mâin, Nesâî ve başka bazı münekkitlerce "zayıf" kabul edilmiştir. Zehebî de Hâkim'in "sahih" demesine iştirak etmemekte el-Hecerî'nin zayıf bir râvi sayıldığını belirtmektedir.

Ancak bu rivayette Abdullah İbni Ebû Evfâ'nın, "Resûlullah da böyle yapardı" veya "Resûlullah'ın yaptığını görmediğim bir şeyi ilâve edeceğimi mi sandınız?" şeklindeki sözleri, sahâbîlerin, her işlerinde Hz. Peygamber'i örnek aldıklarını göstermesi bakımından çok önemlidir. Onların ölçüleri, Hz. Peygamber'in sünnetiydi. Savunmaları ve açıklamaları hep sünnetten delil göstermek şeklinde gerçekleşirdi. Gösterdikleri delillerin değerlendirilmesi ya da tartışılması ayrı bir konudur. Asıl üzerinde durulması gereken Ashâb-ı kirâm'ın, hayatlarını sünnete ayarlamış olmalarıdır. Günümüzde de sünnetin her işimizde ölçü alınmasına, delillerin ve tartışmaların sünnete sarılmak amacına yönelik olmasına geçekten çok büyük ihtiyaç vardır. Zira kimlik ve kişiliğimiz ve müslümanlıktaki kalitemiz sünnete uyma oranımıza bağlıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cenaze namazında dördüncü tekbirden sonra dua edilebilir.

2. Sahâbîler her işlerinde sünnete uymaya ve onu izlemeye son derece dikkat gösterirlerdi.

3. İslâm ümmeti, sünnete uyabildiği ölçüde ümmet olma özelliklerini ispat edebilir.

158- باب الإِسراع بالجنازة

CENAZEYİ SÜRATLİ TAŞIMAK

Hadisler

943- عن أبي هُرَيْرَةَ رضِيَ اللَّهُ عنه عَن النَّبيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « أَسْرِعُوا بِالجَنَازَةِ ، فَإنْ تَكُ صَالِحَةً ، فَخَيْرٌ تُقَدِّمُونها إلَيْهِ ، وَإنْ تَك سِوَى ذلِكَ ، فَشَرٌّ تَضَعُونَهُ عَنْ رِقَابِكُمْ » متفقٌ عليه .

وفي روايةٍ لمُسْلِمٍ : « فَخَيْرٌ تُقَدِّمُونَهَا عَلَيْه » .

943. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“ **Cenâzeyi süratli taşıyın. Eğer o iyi bir kişi ise, bu onun için bir hayırdır; onu bir an evvel kabirdeki hayır ve sevabına kavuşturmuş olursunuz. Yok eğer iyi bir kişi değilse, bu da bir şerdir; onu çabucak omuzlarınızdan atmış olursunuz**.”

Buhârî, Cenâiz 51; Müslim, Cenâiz 50, 51. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cenâiz 46; Tirmizî, Cenâiz 30; İbni Mâce, Cenâiz 15

Müslim’in rivayetinde (Cenâiz 50), “fehayrun tükaddimûnehâ aleyhi” **(hayrı ona kavuşturmuş olursunuz)** ifadesi bulunmaktadır.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

944- وعن أبي سعيدٍ الخُدْرِيِّ رضي اللّٰه عنه قَالَ . كَانَ النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَقُولُ: « إذا وُضِعَتِ الجِنَازَةُ ، فَاحْتَملَهَا الرِّجَالُ عَلى أعنَاقِهِمْ ، فَإنْ كَانتْ صَالحةً ، قالتْ : قَدِّمُوني، وَإنْ كَانَتْ غَيْرَ صَالِحَةٍ ، قَالَتْ لأهْلِهَا : يَاوَيْلَهَا أَيْنَ تَذْهَبُونَ بِهَا ، يَسْمَعُ صَوْتَهَا كُلُّ شَيْءٍ إلاَّ الإنسانَ ، وَلَوْ سَمِعَ الإنْسَانُ ، لَصَعِقَ » رواه البخاري .

944. Ebû Sa’îd el-Hudrî *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyururdu:

“**Ölü tabuta konup da erkekler onu omuzlarına aldıkları zaman, eğer o iyi bir kişi ise; “beni bir an önce yerime ulaştırınız!” der; eğer iyi biri değilse, “eyvah, beni bu tabut ile nereye götürüyorsunuz?” diye feryat eder. Ölünün bu seslenişini insanlardan başka her yaratık işitir. Şayet insan bu sözleri işitecek olsaydı, düşüp bayılırdı**.”

Buhârî, Cenâiz 50, 52, 90. Ayrıca bk. Nesâî, Cenâiz 44

Açıklamalar

Birinci hadiste, ölü tabuta konulduktan yani defn için hazır hale getirildikten sonra, ağırdan almayıp, bir an önce onu kabre yerleştirmek için acele davranılması tavsiye edilmektedir. Bu tavsiye ile aşırı bir hız önerilmemekte, biraz everek götürülmesi istenmektedir.

Bu tavsiyenin gerekçesi, ölünün hâlidir. Eğer ölen kişi iyilerden ise, onu hızlıca götürmek bir hayırdır. Zira o kişi, kabirde kendisini bekleyen hayır ve sevaba bir an önce ulaştırılmış olur. Şayet iyi bir kişi değilse, onu taşıyıp durmakta da bir hayır bulunmadığı için bir an önce omuzlardan atılmış olur. Bu da onu taşıyanlar için önemli bir husustur.

Burada iyi kişi için "**sulehâdan ise**" diye açık ifade kullanıldığı halde, kötü kişi için "kötü biri ise" denilmeyip "**İyilerden değilse"** şeklinde bir ifade kullanılması, müslümanın üslûbunun ne derece olumlu ve nâzik olması gerektiğini göstermektedir.

Aslında ölüm olayının gerçekleştiğinden iyice emin olunduktan sonra cenazeyi bir an önce kabrine ulaştırmaya çalışmak gerekir. Kişinin öldüğü, bugün artık "ölüm raporu" ile tevsik edilmektedir. Bu noktaya özel bir önem verilmelidir. Bir zamanlar yapıldığı şekilde, tam anlamıyla ölmemiş kimseleri defnetmek gibi garip durumlara düşülmemelidir.

Öte yandan yıkanmış, kefenlenmiş ve tabuta konulmuş olan bir cenazeyi de sebepsiz yere bekletmenin, hele bando eşliğinde normal yürüyüşten daha ağır bir yürüyüşle taşımanın hiçbir anlamı yoktur. Günümüzde özellikle büyük şehirlerde cenazeler, cenaze arabaları ile taşındığı için bu sırada orta derecede bir hız yapılmalıdır.

Özellikle uzak yerlerdeki akrabaları gelsin diye, tüm hazırlıkları bitmiş olan cenazenin bekletilmesi, ailesi yanında uzun süre bırakılması doğru değildir. Nitekim Sevgili Peygamberimiz "*Bir müslümanın cenazesini ailesinin gözü önünde bekletmek uygun değildir*" (Ebû Dâvûd, Cenâiz 34] buyurmuştur.

İkinci hadiste, cenaze taşıma görevinin öncelikle erkeklere ait olduğu, "**erkekler omuzlarına aldıklarında..**" cümlesinden anlaşılmaktadır. Gerçi bu bir haber cümlesidir. Hüküm ifade etmez denilebilir. Ancak unutulmamalıdır ki *"şâriin sözünü, olayı haber vermekten ibaret saymak, onu ihmal etmektir ve asla doğru değildir"*. Kanun koyucunun sözünü, şer'i bir hüküm ifade edecek şekilde yorumlamak gerekir. Bu husus, Hz. Peygamber'in haber cümlesi şeklindeki tüm beyanları için geçerlidir.

Yine bu hadiste, ölünün iyi veya kötü biri olması hallerinde, geride kalanlara verdiği mesaja dikkat çekilmektedir. Ölünün "beni çabucak

yerime ulaştırın” veya “ beni bu tabut ile nereye götürüyorsunuz?” demesi hâl diliyle söylenmiş bir söz müdür, yoksa gerçek bir beyan mıdır? Hadis şârihleri her iki ihtimali de mümkün görmektedirler. Bu konuşmanın kelimelerine takılıp kalmak yerine cenazeden alınması gerekli ibreti yakalamak, aynı yolculuğa bir gün mutlaka çıkacak olan bizler için çok daha hayırlı ve önemlidir.

Hz. Peygamber bu açıklamasıyla, cenazeden ibret alınması gerektiğine işaret etmiştir. Eğer hemen her gün şahidi olduğumuz ölüm olayından ibret almasını bilseydik ve tabut içindekilerin durumlarını yeterince anlasaydık, her halde düşüp bayılmamız pek normal olurdu.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cenazeyi kabre süratlice götürmek iyi olur.

2. Ölen kimseler ya iyidir ya da değil. Her iki halde de bizim onlardan alacağımız ibretler vardır. Onların bize ulaştırmaya çalıştıkları son mesajlarını sevgili Peygamberimiz haber vermiştir.

3. Cenaze taşıma işi erkeklere yaraşır.

159- باب تعجيل قضاء الدين عن الميت والمبادرة إلى تجهيزه إلا أن يموت فجأة فيترك حتى يتيقن موته

ÖLÜNÜN BORCUNU HEMEN ÖDEMEK

ÖLÜNÜN BORCUNU HEMEN ÖDEMEK, ONU BİR AN ÖNCE DEFNE HAZIRLAMAK, ANCAK ANSIZIN ÖLMÜŞ İSE ÖLDÜĞÜ İYİCE ANLAŞILINCAYA KADAR BEKLETMEK

Hadisler

945- عن أَبي هريرة رضي اللَّه عنه ، عن النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم قال : « نَفْسُ المُؤْمِنِ مُعَلَّقَةٌ بِدَيْنِهِ حَتَّى يُقْضَي عَنْهُ » .رواه الترمذي وقال : حديث حسنٌ .

945. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"**Mü'minin ruhu, ödeninceye kadar borcuna bağlı kalır"**

Tirmizî, Cenâiz 74. Ayrıca bk. İbni Mâce, Sadakât 12

Açıklamalar

Ölen kimsenin dünya ile alâkası kesilir. Ancak bu hadîs-i şerîf, bu ilginin bir konuda devam ettiğini bildirmektedir: Borç. Borçlu olarak ölen mü'minin ruhu, kavuşacağı ikram ve iyiliklere, borcu ödeninceye kadar ulaşamaz. Bir başka anlayışa göre, borçlu ölmüş mü'min hakkında, ilk iş olarak borcunun ödenip ödenmediğine bakılır. Her iki yoruma göre de borçlu ölen mü'min için borcu, bir çeşit ayak bağıdır, onu yerinden kıpırdatmaz.

Hadisimiz mirasçıları, ölünün borçlarını bir an önce ödemeye teşvik etmektedir. Şayet ölen kimse borçlarını ödeyecek kadar mal bırakmışsa önce bu borçlar ödenir; mal bırakmamışsa, borcu devlet bütçesinden ödenir. Zira İslâmiyet'in ilk yıllarında, borçlu ölenlerin cenaze namazını kılmayan Hz. Peygamber, fetihler sebebiyle maddî imkâna kavuşunca, *"Ölüp de mal bırakanın bıraktığı mallar vârislerinindir, borç bırakanın borcunu ödemek ise bana aittir"* (Buhârî, Nafakât 15; Kefâle 5; Müslim, Cum'a 43, Ferâiz 15,16) buyurmak suretiyle İslâm devletini bu konuda görevlendirmiştir.

Borçtan ve borçlu ölmekten Allah'a sığınmalı, lüks ve israf yüzünden gereksiz yere borçlanmaktan kaçınmalıdır. Hz. Peygamber ilk zamanlar, müslümanları borçlanmaktan alıkoymak için, ölenin borcunun olup olmadığını sorar, aldığı cevaba göre onun cenaze namazını kılar veya kılmazdı. Bu, esasen son derece zor şartlarda bulunan müslümanları kendi yağlarıyla kavrulmaya zorlayan bir hareketti. Daha sonraları, devlet imkânları genişleyince, zarurî ihtiyaçları için borçlanmış ve fakat ödeyemeden ölmüş ve ödeyecek kadar mal bırakmamış olan müslümanların borçlarını ödemeyi üstlendi.

İbni Mâce'nin *Sünen*'inde bulunmakla beraber, râvilerinden biri zayıf olan bir hadîste (Sadakât 21), borçlu ölen kimseden kıyamet günü borcunun

tahsil edileceği bildirilmekte, sonra da bu genel hükümden şu üç kişinin müstesna olduğu haber verilmektedir:

a) Allah uğrunda verdiği uğraşta bedeni zayıf düştüğü için Allah'ın düşmanları ve kendi düşmanlarına karşı kuvvet kazanmak için borçlanan adam.

b) Yanında ölen bir müslümanın techiz ve tekfini için borç almaktan başka imkân bulamayan kimse.

c) Bekarlık sebebiyle günaha girmekten korkup dinini korumak maksadıyla evlenen ve bu sebeple borçlanan kişi.

Tabiatıyla burada şu hususa da işaret etmek yerinde olacaktır. Bu üç meşru sebeple borçlanmış olan kimsenin, imkan bulduğu anda borcunu ödemesi gerekir. İmkânı olduğu halde borcunu ödemeden ölürse, bu ilâhî ikramdan yararlanamaz. Sorumluluktan kurtulabilmesi için, borcunu ödeyecek imkân bulamamış olması gerekir. Zaten bir başka hadiste iki türlü borçlu olduğu belirtilmektedir. Borcunu ödemek niyetinde olan ve borcunu ödemeyi düşünmeyen kimse. Bu ikinci şahıs için borcunu ödemekten başka yol yoktur. Zira ya onun sevaplarından alınıp alacaklıya verilmek ya da alacaklının günahlarından kendisine borcu kadar yükletilmek suretiyle ödetilir. Çünkü kıyamette başka türlü ödeşmek mümkün değildir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Borçlu ölen kimseden borcu mutlaka tahsil edilir.

2. Mirasçılar ölenin borcunu ödemekte acele etmelidir.

3. Borcu ödeninceye kadar mü'minin ruhu borcuna bağlı kalır.

4. Ödemek niyetiyle ve meşrû sebeplerle aldığı borcunu ödeyemeden ölen ve borcuna karşılık herhangi bir mal da bırakmamış olan müslümanın borcu, beytü'l-mâl dediğimiz devlet hazinesinden ödenir.

946- وعن حُصَيْنِ بن وحْوَحٍ رضي اللَّهُ عنه أَنْ طَلْحَةَ بنَ الْبُرَاءِ بن عازب رضِي اللَّه عنْهما مَرِض ، فَأتَاهُ النَّبيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم يَعُودُهُ فَقَالَ : إنّي لا أُرَى طَلْحةَ إلاَّ قدْ حَدَثَ فِيهِ المَوْتُ فَآذِنُوني بِهِ وَعَجِّلُوا بِهِ ، فَإنَّهُ لا

يَنْبَغِي لِجِيفَةِ مُسْلِمٍ أَنْ تُحْبَسَ بَيْنَ ظَهْرَانَيْ أَهْلِهِ » .
رواه أبو داود .

946. Husayn İbni Vahvah *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre Talha İbni'l-Berâ İbni'l-Âzib *radıyallahu anhümâ* hastalanmıştı. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* onu ziyarete geldi. (Çıkarken) şöyle buyurdu:

"**Talha'ya ölümün yaklaştığını görüyorum. Ölecek olursa bana haber verin; techiz ve tekfini işinde elinizi çabuk tutun. Çünkü bir müslümanın cesedini ailesi yanında bekletmek uygun değildir.**"

Ebû Dâvûd, Cenâiz 34

Husayn İbni Vahvah

Medineli, Evs kabilesine mensup bir sahâbîdir, Kendisinden gelen bu hadisi Ebû Dâvûd Sünen'inde zikretmiştir. Başkaca rivayetinin olduğu bilinmemektedir. Kardeşi Mıhsanla birlikte Kâdisiye savaşında şehid düşmüştür.

Allah ondan razı olsun.

Açıklamalar

Ölüyü defn etmeye hazırlamakla ilgili olan hadisimiz, Hz. Peygamber'in bu konudaki açık tavsiyesini ihtiva etmektedir. Resûl-i Ekrem Efendimiz, hastalanan ashâbını evleri uzak da olsa ziyaret ederdi. Ziyaretine gittiği Talha, meşhur sahâbî Berâ İbni Âzib'in oğludur. Onunla ilgili hoş bir olay vardır. Hz. Peygamber'in Medine'yi şereflendirdiği günlerde bu genç sahâbî bir punduna getirip Resulullah'ın ayaklarını öpmüş sonra da "Ey Allah'ın Resûlü! Bana istediğini emret, hiç itiraz etmeden yapacağım" demişti. Hz. Peygamber onun bu sözüne tebessüm ederek *"Peki öyleyse, git babanı öldür!"* demiştir. Talha, hiç düşünmeden emri yerine getirmek niyetiyle oradan ayrılırken Hz. Peygamber kendisini geri çağırmış ve ona *"Ben akrabalık ilişkilerini parçalamak üzere gönderilmedim"* buyurmuştu (Heysemî, *Mecmau'z-zevâid*, III, 37, IX, 365-366).

İşte bu Resûlullah aşığı bir müddet sonra hastalandı. Hz. Peygamber onu ziyarete gitti. Evine döndüğü zaman, Talha'nın ölümünün yakın olduğunu, ölünce kendisine haber verilmesini, techiz ve tekfini için de acele edilmesini emretti. Buna gerekçe olarak da *"müslüman ölüsünün ailesi yanında bekletilmesinin doğru olmadığını"* gösterdi.

Hadiste geçen cîfe kelimesi "leş" demektir. Daha çok hayvan ölüleri için kullanılan kelimenin burada insan ölüsü hakkında söylenmiş olması, cenâzenin uzun süre bekletilmesi hâlinde, özellikle sıcak mevsimde onun da hayvan leşi gibi kokacağını hatırlatmak ve dolayısıyla cenazeyi evde bekletmekten ciddi şekilde sakındırmak maksadına yöneliktir. Yoksa bu ifadeden müslüman ölüsünün pis olduğu mânası çıkarılmamalıdır.

Çok geçmeden Talha vefat etti. Vefat etmeden önce, "Beni çabucak defnedip Rabbi'me kavuşturunuz. Hz. Peygamber'e haber vermeyiniz. Zira buraya gelirken yahudilerin ona zarar vermesinden endişe ediyorum. Resûlullah'ın benim yüzümden bir sıkıntıya uğramasını arzu etmem" diye vasiyet etmişti. Gece de bastırmış olduğu için Hz. Peygamber'e haber verilmeden Talha defnedildi ve bu durum sabahleyin Hz. Peygamber'e bildirildi. Resûl-i Ekrem Efendimiz Talha'nın kabri başına geldi ve kabri başında Talha için *"Allahım, sen ondan, o senden razı olarak Talha'yı karşılayıp huzuruna kabul et"* diye dua etti (bk. İbnu'l-Esîr, *Üsdü'l-ğâbe*, II, 29).

Cenazenin ailesi içinde uzun süre bekletilmesi, meydana gelecek değişiklikler sebebiyle, etraftaki kimselerin ondan tiksinmesine ve ölünün, geride bıraktıkları üzerindeki saygınlığının ortadan kalkmasına sebep olur. İşte bu sebeple, cenazenin bir an önce defnedilmesi gereklidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber ashâbı ile yakından ilgilenirdi.
2. Cenazeyi bekletmeden, mümkün olan en kısa zamanda defnetmek iyidir.
3. Halkın cenaze namazına iştirak edebilmesi için ölüm olayını ilan etmek uygundur.

160- باب الموعظة عندا لقبر

MEZAR BAŞINDA VAAZ VE NASİHAT ETMEK

Hadisler

947- عن عليٍّ رَضِيَ اللَّهُ عنه قال : كُنَّا في جنَازَةٍ في بَقِيعِ الْغَرْقَد فَأَتَانَا رَسُولُ اللَّه صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم ، فقَعَدَ ، وقعدْنَا حَوْلَهُ وَمَعَهُ مِخْصَرَةٌ فَنَكَسَ وَجَعَلَ يَنْكُتُ بِمِخْصَرتِهِ ، ثم قال: ما مِنكُمْ مِنْ أَحَدٍ إلاَّ وَقَدْ كُتِبَ مقْعَدُهُ مِنَ النَّارِ ومَقْعَدُهُ مِنَ الجنَّة » فقالوا : يا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلاَ نَتَّكِلُ على كتابنَا ؟ فقال : « اعْمَلُوا ، فَكُلٌّ مُيَسَّرٌ لِمَا خُلِقَ لَهُ » وذكَر تمامَ الحديث، متفقٌ عليه .

947. Ali *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

Bakîü'l-ğarkad Kabristanı'nda bir cenazenin defni için bulunuyorduk. Derken Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* elinde baston olduğu halde yanımıza geldi, oturdu. Biz de çevresine oturduk. Başını eğdi ve bastonuyla yere birşeyler çizmeye başladı. Sonra da şöyle buyurdu:

- "**İçinizde, cennet veya cehennemdeki yeri önceden bilinmeyen kimse yoktur.**" Orada bulunanlar:

- Ey Allahın Resûlü! Biz akıbetimizi ezeldeki o yazıya havale edip ameli bırakalım mı? dediler. Hz. Peygamber:

"- (**Hayır) siz görevinizi yapmaya bakın. Herkes niçin yaratıldı ise onu kolayca elde eder**" buyurdu.

Râvi hadisin bundan sonraki kısmını da rivayet etti.

Buhârî, Cenâiz 83, Tefsîru sûre(92)3,4,5,7, Kader 4, Tevhîd 54; Müslim, Kader 6-8. Ayrıca bk. Tirmizî, Kader 3; İbni Mâce, Mukaddime 10

Açıklamalar

İnsanlara nasihat etmenin, öğüt vermenin ve bazı gerçekleri anlatıp düşündürmenin bulunmaz fırsat ve zamanları olur. Bunlardan biri cenaze olayıdır. Her zaman yapılabilen irşat ve vaaz, böylesi zamanlarda daha bir anlam ve etkinlik kazanır. Çünkü söylenecek sözleri belgeleyen hayatın en

katı gerçeklerinden biri gözler önündedir. Bu sebeple de insanların dirençleri kırık ve ibret gözleri açıktır.

Hadisimizde işte böylesi bir zamanda ve mezar başında, bizzat Hz. Peygamber tarafından yapılmış bir öğüt verme olayını görüyoruz. Hz. Ali, olayı bütün ciddiyetiyle anlatmıştır. Bugün Cennetü'l-Baki' diye bilinen Medine Kabristanı, o günlerde içinde bulunan sincan dikenleri (ğarkadlar) dolayısıyla Bakiu'l-ğarkad diye anılıyordu. Orada bir cenaze defni için bulunan sahâbîlerin yanına, elinde hurma dalından bir bastonla gelen Hz. Peygamber, düşünceli bir tarzda oturuyor, başını eğiyor, önemli bir şey düşünen insanların yaptığı gibi elindeki bastonla yeri karıştırıyor, bir şeyler çiziyor, sonra da çevresindeki sahâbîlere cenaze olayıyla çok yakından ilgili büyük gerçeği duyuruyor: *"İçinizde, cennet veya cehennemdeki yeri, önceden bilinmeyen kimse yoktur."*

Burada Resûl-i Ekrem Efendimiz, ölen kişinin âkıbetinin ne olduğu zihinleri meşgul ederken, ezelî bir gerçeğe dikkat çekiyor. "Sizin şu anda merak ettiğiniz konu, istisnasız herkes için tâ ezelde belirlenmiş bir konudur. Kimin cennete kimin cehenneme gideceği Allah tarafından bilinmektedir" buyuruyor.

Resûlullah'ın bu beyanı üzerine beklenen soru geliyor: - Ohalde biz, alın yazımıza, o ilâhî takdire, o önceden bilinen gerçeğe kendimizi teslim edip hiçbir gayret göstermesek mi? Sonuç nasıl olsa değişmeyecektir.

İşte bu noktada Allah'ın Resûlü bir başka önemli gerçeği açıklıyor: - *"(Hayır) siz görevinizi yapmaya bakın. Herkes niçin yaratıldı ise o onu kolayca elde eder."* Yani, insanların âkıbetlerinin Allah Teâlâ tarafından önceden bilinip tesbit edilmesi, onları mahkum edici değil, sadece olacak olanın önceden bilinmesi anlamındadır.

Takdir edileceği gibi böylesi bir bilgi, kimseyi, yapacağından farklı şekilde davranmaya zorlamaz. Tıpkı, astronomların falan gün falan saatte güneş tutulacak, diye bir yıl öncesinden olayı açıklamaları gibi. Kimse, "astronomlar böyle açıkladı diye güneş o saatte tutuldu" diyemez. Aksi halde "astronomların bilgisi, güneşi tutulmaya zorladı" demek olur ki, bu sözün bir mânası yoktur. Zira söz konusu açıklama, olacak olan "tutulmayı" önceden hesap edip zamanını tespit etmekten ibarettir. Olmayacak olan bir

şeyi oldurmak değildir. Aynı şekilde kişi, kendi iradesiyle yaşadığı hayat sonunda, neyi hakedecekse eder. Bu sonuç onun için yenidir, ama Allah Teâlâ'nın ilmi için böyle bir yenilik söz konusu değildir. O, olacakları olmadan önce bildiği için sonucu buna göre tesbit etmiştir. Bizim alın yazısı veya kader dediğimiz şey, eninde sonunda varacağımız noktanın Allah Teâlâ tarafından önceden bilinmesi olayından ibarettir.

Durum bu olunca, Sevgili Peygamberimiz, kimsenin yapacağı işi, yani sorumluluklarını terketmesine razı olmamıştır. Ancak çok önemli bir hususa işaret ederek: *Herkes niçin yaratıldı ise o ona kolay gelir, onu kolayca elde eder* buyurmuştur.

Öyle sanıyoruz ki, asıl üzerinde durulması gerekli nokta burasıdır. Yani herkes, ne tür işleri yapmak kolayına geliyor, buna dikkat etmelidir. Olaya bir de bu noktadan bakmalıdır. İyi, güzel, meşru, faydalı işler yapmak, namazlı niyazlı bir hayat yaşamak mı, yoksa pek kayıt kuyut tanımaz, haram helâl ayırımı yapmaz, ilkesiz ve sorumsuz bir yaşayış mı kolayına gelmektedir? Zira insanın hayattaki gidişatı, bir ölçüde ulaşacağı sonucun göstergesi anlamındadır.

Hadisin bazı rivayetlerinde belirtildiği gibi Hz. Peygamber sözlerinin sonunda Leyl sûresinin 5-10. âyetlerini okumuştur. Hadisimizin sonunda yer alan *"Râvi, hadisin bundan sonraki kısmını da rivayet etti*" cümlesi, işte bu noktaya işaret etmektedir. Resûl-i Ekrem'in, sözlerini desteklemek maksadıyla okuduğu âyetlerin anlamı şöyledir:

"**Artık kim verir ve sakınırsa, en güzeli de tasdik ederse, biz de onu en kolaya hazırlarız(onda başarılı kılarız). Kim cimrilik eder, kendini müstağni sayar, en güzeli de yalanlarsa, biz de onu en zora hazırlarız. Düştüğü zaman da malı kendisine hiç fayda vermez.**"

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Mezar başında da tebliğ ve nasihat yapılır.

2. Hz. Peygamber ashâp ve ümmetini eğitmek ve bilgilendirmek için her fırsatı değerlendirirdi.

3. Allah her şeyi bilir. O'nun bilgisi için öncelik sonralık söz konusu değildir. Bunun tabiî bir sonucu olarak her insanın âkıbetinin ne olacağını

da bilir.

4. Herkes niçin yaratılmışsa, o istikametteki işler ona kolay gelir.

161- باب الدعاء للميت بعد دفنه والقعود عند قبره ساعة للدُّعاء له والاستغفار والقراءة

MEZAR BAŞINDA DUA

ÖLÜYÜ DEFNETTİKTEN SONRA DUA VE İSTİĞFAR ETMEK, KUR’AN OKUMAK İÇİN BİR SÜRE MEZAR BAŞINDA OTURMAK

Hadisler

948- عن أبي عَمْرٍو وقيل : أبو عبد اللَّه ، وقيل : أبو لَيْلى عُثْمَانُ بن عَفَّانَ رضي اللَّه عنه قال : كانَ النَّبيُّ صَلّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّم إذا فرَغَ من دفنِ المَيِّتِ وقَفَ علَيهِ ، وقال : «استغفِرُوا لأخِيكُم وسَلُوا لَهُ التَّثبيتَ فإنَّهُ الآن يُسأَلُ » .رواه أبو داود .

948. Ebû Abdullah veya Ebû Leylâ künyeleriyle de bilinen Ebû Amr Osman İbni Affân *radıyallahu anh*’den rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bir ölü defnedildikten sonra kabri başında durdu ve şöyle buyurdu:

“ **Kardeşinizin bağışlanmasını isteyiniz ve Allah’tan ona başarılar dileyiniz. Çünkü o şu anda sorgulanmaktadır**”.

Ebû Dâvûd, Cenâiz 69

Açıklamalar

Ölen bir müslüman için yapılacak son görevlerden biri de onu kabrine defnettikten sonra mezarı başında bir süre durup bağışlanması için Allah’a dua etmek ve kabrinde geçireceği imtihanda onu başarılı kılması için

Allah’a yalvarmaktır. Dünyadan temelli ayrılmış olan din kardeşi için yapılacak bu dua ve temenni, geride kalanların yapabilecekleri en büyük iyiliktir.

Her güzelliği ve müslümanca hareketi bize öğreten ve bunları uygulamada öncümüz olan sevgili Peygamberimiz, bu hadîs-i şerîflerinde bize önemli bir ihtiyacımızı öğretmektedir. Efendimiz, istiğfâr ve başarı dileme tavsiyesini çok ciddi bir gerekçeye dayandırmakta ve: *“O şu anda sorgulanmaktadır”* buyurmaktadır.

Kabir suali, zorluğu sebebiyle darb-ı mesel olmuştur. Zor ve sonu gelmez soru yönelten kimselere “kabir suali gibi sorular soruyorsun” denir. Bu da göstermektedir ki, kabirde geçirilecek imtihan pek ciddidir. Bu ciddi sınavda herkesin kendisine dua edecek dostlara ihtiyacı vardır.

Dua, ihtiyaç anında ve ihtiyaç duyulan konuda yapılırsa, kabul olma şansı artar. Zamanlama ve istekte isabet açısından “tam yerinde ve zamanında” olma imtiyazı, isteklerin kabulünü kolaylaştırır. Peygamber Efendimiz, bu hadîs-i şerîfinde, kabirdeki sorgulamanın definden hemen sonra başladığını bildirmekte, yeni defnedilmiş müslümanın kabri başından ayrılmadan ve o tam imtihan edilirken kendisine dua etmek gerektiğini göstermektedir.

Rivayetler bize kabirdeki sorgulamanın şekli ve sorularla ilgili oldukca uzun, canlı ve biraz da korkutucu sahneler ve bilgiler sunmaktadır. Konuya dair geniş bilgiyi, hadis kitaplarının **kabir azabı**nın işlendiği bölümlerinde bulmak mümkündür.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kabir suali haktır ve definden sonra başlar.
2. Definden sonra bir süre durup ölü için dua ve istiğfar etmelidir.
3. Dirilerin duası, ölüler için yararlı olur,
4. Peygamber Efendimiz’in engin şefkat ve merhameti, hayatın her kademesinde mü’minleri kucaklar.

949- وعن عمرو بن العاص رضي اللّه عنه قال : إذا دفنتمُوني ، فأقيموا حَوْل قَبرِي قَدْرَ ما تُنحَرُ جَزُورٌ ، ويُقَسَّمُ لحْمُها حَتى أَسْتَأنِسَ بِكم ، وأَعْلم ماذا أُرَاجِعُ بِهِ رُسُلَ ربِّي . رواه مسلم . وقد سبق بطوله .

قال الشَّافِعِيُّ رَحِمهُ اللَّه : ويُسْتَحَبُّ أن يُقرَأَ عِنْدَهُ شيءٌ مِنَ القُرآنِ ، وَإن خَتَمُوا القُرآن عِنْدهُ كانَ حَسناً .

949. Amr İbni'l-Âs *radıyallahu anh*'den rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

"Beni kabrime defnettiğiniz zaman, bir deve kesip etini parçalayacak kadar mezarımın başında bekleyin ki, sizin varlığınızla yeni hayatıma alışma imkânı bulayım ve Rabbimin elçilerine vereceğim cevapları hazırlayayım."

Müslim, îmân 192

Allah ona rahmet etsin İmam Şâfiî, "Mezarın başında Kur'an'dan âyetler okumak müstehaptır. Kur'an'ın tamamının okunması (hatim edilmesi) ise, daha güzeldir" der.

Açıklamalar

Müslim'in *Sahih*'inde Amr İbnü'l-Âs'ın ölümünü anlatan uzun bir rivayetin içinde yer alan bu cümleler, görüldüğü gibi Hz. Peygamber'in önceki hadiste verdiği talimata pek uygun düşmektedir.

Bilindiği gibi büyük sahâbî Amr İbnü'l-Âs, Arap dâhilerinden olup Mısır fâtihidir. Uzun yıllar Mısır valiliği yapmış, fiilen ümmetin yönetiminde bulunmuş ve Hz. Muâviye taraftarlığı ile bilinen bir şahsiyettir. Hz. Ömer, birisi ile konuşurken karşısındakinin anlayışsızlığını görürse, "Seni ve Amr İbnü'l-Âs'ı yaratan Allah'ı tenzih ederim" der, Amr'ın dehasını daima takdir edermiş. Amr, ilk müslüman olduğu zamanki his ve duygularını anlattıktan sonra, "O gün ölecek olsam, ahiretteki yerim hakkında hiç kuşkum olmazdı. Ama sonraki zamanlarda yaptıklarım, böylesine bir ümit beslememe mâni olmaktadır" diye devam eden yarı

itiraf, yarı endişe dolu sözlerinin sonunda yukarıdaki vasiyetini yapmıştır. Onun ölüm döşeğinde söylediği sözleri ve tavsiyeleri 712 numaralı hadisimizde geçmiştir.

Bu durum aslında sadece Amr İbnü'l-Âs'ın meselesi değil, bütün müslümanların meselesidir. Her birimiz, böylesi bir imtihandan geçmek mecburiyetinde olduğumuza göre, bizden önce gidenlere bu konuda yapacağımız dualar, aslında kendimize yönelik hatırlatmalardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Mezar başında definden sonra bir müddet beklemek uygun olur.

2. Kişinin ölümünden sonra yapılmasını veya yapılmamasını istediği konularda yakınlarına vasiyetlerde bulunması meşrudur.

3. Kabir hayatı, kabir suali ve kabir azabı gibi konular tereddüde yer olmayacak derecede kesin konulardır.